

NICANDREA

— — —
THERIACA ET ALEXIPHARMACA

RECENSUIT ET EMENDAVIT

FRAGMENTA COLLEGIT, COMMENTATIONES ADDIDIT

OTTO SCHNEIDER

— — —
ACCOUNT

SCHOLIA IN THERIACA

EX RECENSIONE HENRICI KELH.

SCHOLIA IN ALEXIPHARMACA

EX RECENSIONE BUSSEMAKERI ET R. BENTLEY EMENDATIONES
PARTIM INEDITAS

LIPSIAE

SCRIPTUM ET TYPIS B. G. TEUBNERI

MDCCCLVI.

In demselben Verlage sind erschienen und in allen Buchhandlungen zu haben:

Addimenta ad civitatis Platonicae libros X, Lipsiae A. MDCCCXXX.
XXXI, XXXII, editos a C. E. Chr. SCHNEIDERO. gr. 8. 1854. geh. 15 Ngr.

Die Ausgabe des Platonischen Staats von Schneider, zu welcher diese

Addimenta gehören, habe ich im Preise von 6½ Thlr. auf 2 Thlr. herabgesetzt.
Alberti, Eduard, zur Dialektik des Platon. Vom Theaetetus bis zum Parmenides. (Aus d. Suppl. z. d. Jahrb. f. Philol. besonders abgedr.) gr. 8. 1855. geh. 15 Ngr.

Aleiphronis rhetoris epistolae cum adnotatione critica editae ab Augusto MEINKIO. gr. 8. 1853. geh. 1½ Thlr.

Apollonii Argonautica. Emendavit, apparatus criticum et prolegomena
adjecit R. MERKEL. Scholia vetera e codice Laurentiano edidit HENRICUS KEIL. gr. 8.
1854. geh. 5 Thlr.

Berstein, G. H., das heilige Evangelium des Johannes. Syrisch in Mar-
klensischer Uebersetzung mit Vokalen und den Punkten Kuschoi und Rucoch nach
einer Vatiennischen Handschrift nebst kritischen Anmerkungen. Gedruckt mit neuen
syrischen Typen. gr. 8. 1853. geh. 2½ Thlr.

Bionis Smyrnaei Epitaphius Adonidis. Edidit Henricus Ludolfus Ahrens.
8. 1854. geh. 15 Ngr.

Boeckh, A., zur Geschichte der Mondeyclen der Hellenen. (Besonderer
Abdr. aus den Suppl. d. Jahrb. f. Philol.) gr. 8. 1855. geh. 22½ Ngr.

Bredovius, F. L. C., quaestionum criticarum de dialecto Herodoti libri
quattuor. gr. 8. 1846. geh. 2 Thlr.

Bucellorum Graecorum Theocriti Bionis et Moschi reliquiae accedenti-
bus incertorum idyllis edidit HENRICUS LUDOLFUS AHRENS. Tomus primus textum
cum apparatu critico continens. gr. 8. 1855. geh. 2 Thlr. 12 Ngr.

Catonianae poesis reliquiae. Ex recensione Alfredi Fleckelseni. gr. 8.
1854. geh. 6 Ngr.

Comicorum Latinorum praeter Plautum et Terentium reliquiae. Recensuit
OTTO RIBBECK. gr. 8. 1855. geh. 3 Thlr.

Cornifici Rhetoricorum ad C. Herennium libri IIII. Recensuit et interpre-
tatus est C. L. KAYSER. gr. 8. 1854. geh. 2 Thlr. 20 Ngr.

Didascalia apostolorum Syriace. gr. 8. 1855. 4 Thlr.

Didymi Chalcenteri grammatici Alexandrini fragmenta quae supersunt.
Collegit et disposuit MAURICIUS SCHMIDT. gr. 8. 1854. geh. 3 Thlr.

Dietsch, Rudolf, Versuch über Thukydides. gr. 8. 1856. geh. 12 Ngr.

Ennianae poesis reliquiae. Recensuit Ioannes Vahlen. gr. 8. 1854.

geh. 2 Thlr.
Fischer, Maximilian Arhilles, Gergovia. Zur Erläuterung von Caesar de
bello Gallico VII. 35—51. Mit Grundplan und Uebersichtskärtchen. (Aus d. Suppl.
zu d. Jahrb. f. Philol. besonders abgedruckt.) gr. 8. 1855. geh. 12 Ngr.

Fleckelsen, Alfred, zur Kritik der altlateinischen Dichterfragmente bei
Gellius. Sendschreiben an Dr. MARTIN HERTZ in Berlin. gr. 8. 1854. geh. 9 Ngr.

Friederichs, Dr. K., Praxiteles und die Niobegruppe nebst Erklärung
einiger Vasenbilder. Mit einer Kupfertafel. gr. 8. 1855. geh. 1 Thlr.

Grammatici Latini ex recensione Henrici Keilii. Vol. II. fasc. I. & II.,
Prisciani institutum Vol. I. ex recensione MARTINI HERTZII. continens. E. s. t.

Prisciani Grammatici Cuesariensis institutum Grammaticorum libri
XVIII. ex recensione MARTINI HERTZII. Vol. I. Fasc. I & II. gr. Lex.-8. 1855.
geh. 6 Thlr. 10 Ngr.

Hercher, Rud., über die Glaubwürdigkeit der neuen Geschichte des
Ptolemäus Chennus. gr. 8. geh. 7½ Ngr.

Q. Horatii Flacci sermonum libri duo. Germanice reddidit et triginta codi-
cum recens collatorum grammaticorum veterum omniumque Mssorum adhuc n variis
adhibitorum ope librorumque potiorum a primordiis artis typographicae usque ad hunc
diem editorum lectionibus excussis recensuit apparatu critico instruxit et commen-

tario illustravit C. KIRCHNER. Pars I. Satiras cum apparatu critico continens. gr. 8.
geh. 1854. 2 Thlr.

— — — — —, **Volaminis II pars I commentarium in satiras libri primi conti-**
nens. gr. 8. 1855. geh. 2 Thlr.
(Vol. II pars II, den Commentar zum II. Buch der Satiren enthaltend, wird
von Herrn Professor Teuffel in Tübingen mit Benutzung der vom Herrn Rector
Kirchner hinterlassenen Materialien bearbeitet.)

NICANDREA.

NICANDREA

THERIACA ET ALEXIPHARMACA

RECENSUIT ET EMENDAVIT

FRAGMENTA COLLEGIT, COMMENTATIONES ADDIDIT

OTTO SCHNEIDER

ACCEDUNT

SCHOLIA IN THERIACA

EX RECENSIONE HENRICI KEIL

SCHOLIA IN ALEXIPHARMACA

EX RECOGNITIONE BUSSEMAKERI ET R. BENTLEI EMENDATIONES
PARTIM INEDITAE

LIPSIAE

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI

MDCCCLVI.

UNIVERSITATI LITERARUM
GRYPHISVALDENSI

ALMAE BONARUM ARTIUM MATRI

D. XVII OCTOBR. A. MDCCCLVI

TERTIUM SAECULUM CONDITURAE

PERPETUAM FELICITATEM PRECATUS

SACRAVIT

OTTO SCHNEIDER

STRALSUNDENSIS.

Lectores, si qui forte erunt qui huc animam advertant, paucis vult prologus, ut quid praestare editor voluerit ne ignorent neve plus exspectent quam praestare potuerit. neque enim omnes quae ad Nicandrum pertinent quaestiones pertractandas sibi sumpsit, sed hoc egit, ut Nicandrum ad Arati exemplar se composuisse ac μεταφράσσειν fuisse probaret. Unde enatae illae de poetae huius aetate et patre patriaque et de fragmentis disputationes, quibus apparuit ne eos quidem, quorum hoc interfuerit, olim studiose eius carmina legisse (pag. 19 med., p. 70 seq., p. 163). indidem factum est ut quaesiverit, qui tandem scriptores Theriaca et Alexipharmaca Nicandri citent, unde medicos veteres fere despicatui habuisse haec poetae carmina patuit (p. 181). Ad haec quum accederent et Suidae narratio, Nicandrum προγνωστικὰ Hippocratis μεταφράσαι, et litteratorum quorundam hominum fabellae quas in eandem partem interpretari licet (p. 124), satis editori videbatur causae esse, ut certe in Theriacis et Alexipharmacis quemnam convertisset Nicander disquireret (p. 181 seqq.). Verum his quaestionibus si qua alia commode interponi poterant quae ad Nicandrum spectant, hanc non detrectavit militiam, inprimis autem sedulo se attulisse dicit quae facere viderentur ad emendanda poetae verba, Theriaca praesertim et Alexipharmaca, ad quorum emendationem quum talia sibi ad manus fuisse gloriatur (p. 212 seq.) subsidia, qualia editorum qui ante fuerunt nemini, novae recensiois provinciam sibi suscipiendam esse putavit. Sed eum locum, qui est de poetae dicendi genere, dolet quod inchoare tantummodo, non absolvere potuerit. nam quum in eo esset ut quae per aliquot annos in hunc usum collegerat li-

terisque consignaverat typothetae traderet, ecce famula in-curiosa, quasi essent hac literarum luce plane indigna, tra-didit camino. quod damnum urgente typotheta resarciri non iam potuit. — Iam nihil restat prologo nisi ut veniam petat erroribus operarum sat multis, quorum alii non morabuntur doctum lectorem, aliorum haec esto correctio, ut

p. 15 l. 16 scribatur anno 133 a. Chr. — p. 24 l. 27 addatur: cf. p. 205 n. 1. — p. 25 l. 30 add.: cf. p. 130 n. 1. — p. 27 n. 1 add.: idem affirmat Cobet. var. lect. p. 203. — p. 30 l. 29 scrib.: arbitramur. — p. 31 l. 6 add.: cf. ad fr. 113. — p. 37, l. 4 add.: sed cf. Keil. ad schol. Ther. 460. — p. 38 l. 27 add.: nunc unice probo quam God. Bernhardt mecum communicavit coniecturam *ἐνζώει*. — p. 41 l. 35 scrib. XXX,85. — p. 62 l. 31 *ὀπλῆ*. — p. 69 l. 37 *Ἀδώνιδος*. — p. 87 l. 37 *ἀνὰ*. — p. 93 in text. v. 58 *νατομένοισι*. — p. 104 l. 29 add.: rem conficit Plin. nat. hist. 27,44. — p. 116 l. 5 scrib. *πίνης* (coll. ad Alex. 394). — p. 119 l. 16 scrib. *κατάπυρρος*. — p. 133 l. 34 Euxantium. — p. 159 l. 21 add.: Plin. nat. hist. 20, 236. — p. 160 l. 37 doleatur in Ther. 822 οἷδ' ὄσα. — p. 164 l. 13 scrib. Virgilius (cf. Unger. de Valg. Ruf. p. 199 seqq.). — p. 166 l. 32 cenehridis. — p. 176 l. 23 loquentem. — p. 192 l. 27 *αἰγιαλῆι*. — p. 201 l. 3 add.: sed cf. Keil. ad schol. Ther. 256. — p. 211 l. 27 scrib. *ἴσον*. — p. 224 in text. v. 92 scrib. *ἀβροτόνοιο*. — p. 242 in text. v. 387 *ὀλκός*. — p. 250 in text. v. 536 *λοβός*. — p. 250 in comm. l. 21 Scaliger et habet scholiasta. — p. 254 in text. v. 617 *σαμψύχου* (sic codd. omn.). — p. 255 in comm. l. 16 *κλάξος* BP, *κλέξος* Ald. — p. 257 in comm. l. 8 *φαλακραίοισιν ἐπακτῆρ*. — p. 272 in comm. l. 6 admittere licitum. — p. 278 in text. v. 49 *βάμμασι* (sic certe libri omn.). — p. 285 in comm. l. 13 scrib. 186, 188, 187. — p. 292 in comm. l. 10 firmet. — p. 297 in comm. l. ult. *γναθ. ὑπαλ*. — p. 299 in comm. l. 2. *ἄνευ* HG. — p. 308 in comm. l. 18 *τέλεσκειν* H. — p. 313 add.: *αἶμα* 341. — p. 315 add. *ἀπεμύξατο* A. 452.

I.

Notus satis Marci Tullii locus est quo de Arato et Nicandro poetis iudicium fecit, *de Oratore* I, 16: „— constat inter doctos hominem ignarum astrologiae ornatissimis atque optimis versibus Aratum de coelo stellisque dixisse, — de rebus rusticis hominem ab agro remotissimum Nicandrum Colophonium poetica quadam facultate, non rustica, scripsisse praeclare.“ — Quod iudicium quum pervulgatum olim fuisse ex ipsius apparent Ciceronis verbis, mirum est hodie fere delitescere necdum suam exercuisse vim quam in quaestiones de Nicandri aetate poesisque proprietate habet aliquo cum fructu instituendas. Ac primum quidem de Nicandri aetate qua vixerit videamus, non quo plane nova prolaturum me putem, sed ut aliorum quae mihi verissima videntur placita contra vanas recentissimorum hominum ariolationes defendam novisque rationibus confirmem. Constat autem huius quaestionis fundamenta partim ex narratione incerti auctoris *περί γένους Νικάνδρου*, quam novissime Westermannus in *Βιογράφοις* p. 61 seq. edidit, nos scholiis Nicandreis praefigendam curabimus, partim ex eorum narrationibus esse petenda, qui de vita Arati scripserunt (T. I p. 3 et T. II p. 429 seqq. Buhl. sive p. 52 seqq. Westerm.). nam quod Suidam et Eudociam Viol. p. 308 inter locupletes testes non refero, causa haec est, quod ex *γένους Νικάνδρου* scriptoris auctoritate pendent toti. Is autem de aetate Nicandri haec scripsit: — χρόνῳ δ' ἐγένετο κατ' Ἀτταλὸν τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃς κατελίθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ὃ προσφωνεῖ πρὸς λέγων οὕτως·

Τευθρανίδης, ὃς κληρὸν αἰὲ πατράων ἰσχυεῖς,
κέκλυθι μὴδ' ἄμνηστον ἀπ' οὐατος ὕμνον ἐρῦξῃς,
Ἄτταλ', ἐπεὶ σέο ὄλξαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος,
εἰσέτι Λυσιδέκης τε περίφρονος, ἦν Πειλοπῆς
Ἰπποδάμεια φύτευσεν, ὅτ' Ἀπιδὸς ἤρατο τιμὴν.

Horum priora disceptabimus, ubi primum ipsius Nicandri versus emendaverimus. neque enim sufficiunt quae ad corrigenda poetae verba protulerunt primum I. G. Schneiderus, in praef. Theoriae. p. XII *Λυσιδίκης* restituens pro *Λυσιακῆς* ex Plutarch. vit. Thes. 7 et schol. Pindar. Olymp. VII, 49 (parum enim probant et ipsi a Schneidero citati Pausan. VIII, 14, 2 et Apollodor. II, 4, 4) qui Lysidicen Pelopis filiam et Alcmenes matrem i. e. Herculis aviam fuisse dicunt (¹) —, tum Meinekius, qui in Analect. Alex. p. 46 iure tutatus est codicis Goettingensis scripturam *Ἰπποδάμῃ ἐφύτευσεν*, docte de illo metaschematismo disputans, cuius exemplis addo *Ἰφιμέδην* appellatam a Parthenio narr. amat. 19 et Hygin. fab. 28, *Ἰφιμέδειαν* ab Homero, Pindaro, Apollodoro, Hesychio, — postremo Ricardus Volkmann in dissertationis de Nicandri Colophonii vita et scriptis Halis 1852 editae p. 21 non sine causa e codd. vestigiis post I. G. Schneiderum commendans ὁ πλῆρον — ἴσχωρ, — haec igitur non sufficiunt neque ab omni parte in integrum poetae verba restituunt. Nam *εἰσέτι* non potest cum genetivo construi, qui casus indicio est Nicandrum non *εἰσέτι* scripsisse, sed *Ἡρακλῆος ἐξέτι Λυσιδίκης τε*. Ab Hercule igitur et Lysidice reges Pergamēnos ducere originem quum poeta audivisset, ob hunc ipsum natalium splendorem regiam Attalorum familiam celebraturum se indicavit hymno aliquo, quom cum Theocriti Encomio Ptolemaei quandam habuisse similitudinem probabile est. ergo non primus hos illis natales Nicander assignavit, quod statuit Wegener. de aula Attalic. p. 172, sed usus est quam pridem ipsi sine dubio reges Pergamēni famam sparserant hac quoque in re Ptolemaeis aemulantes quos et ipsos non a Dionyso solum (cf. Theophil. in Autolyc. II, 7 et Monument. Adulitan. p. 79 Chish., p. 162 Buttm.), sed ab eodem etiam Hercule originem suam repetiisse constat. cf. Theocrit. XVII, 20 seqq. et Monument. Adulitan. l. l. Ad splendorem autem illum imprimis pertinet, quod Attalorum maiores olim Peloponnesi imperium tenebant. hoc ipse indicat poeta fragmento extremo, ἦν Πειλοπιδίς Ἰπποδάμῃ ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἀπίδος ἤρατο τιμήν, ubi Πειλοπιδίς Ἰπποδάμῃ Pelopis uxorē Hippodamiam significat, quem-

1) Nicandri, non nostri, opinor, sed alius cuiusdam uxorem Lysidicen habemus in Anthol. Palat. VII, 474.

admodum Euadnen Capanei uxorem *Εὐάδνην Καπανηίδα* Maximus *περὶ καταρχῶν* 91 vocat, Arethusa Ovidio Metam. V, 487 Alpheias, Eos eidem Fast. IV, 943 Tithonia audit, *τιμὴ* autem *Ἀπίδος* — sic enim scribendum. nam *Ἀπίς* Peloponnesus est, sed *Ἀπις* Phoronei filius. cf. Meinek. ad Theocrit. XXV, 183 — aperte significat *Peloponnesi imperium* (cf. Apollod. II, 1, 10 Westerm.), ut mirum sit quod Volkmannus scripsit l. l. p. 21: „de Hippodame Lysidicae matre, quae rem cum Apide habuerit, apud alios rerum mythicarum scriptores nihil inveni.“ certissimum enim est ad *ἦρατο* subintelligendum esse *Πίλοψ*, sive hoc ex *Πελοπηίς* elicicndum nomen, cuius syntaxis anomaliae aliquot etiam in nostro poeta extant exempla, Ther. 540 (*οἶνης* scil. *κορύλην*), Alex. 219 (*οἱ δὲ* i. e. *λαοί*), sive ipse poeta in sequenti versu posuerat hac vel simili ratione usus: *ὅτ' Ἀπίδος ἦρατο τιμὴν Τανταλίδης, ἵπποισιν ὃς ἔξοχα καίνυτο πάντα*, sive in antecedenti scripserat *Πελοπῆι Ἴπποδάμῃ ἐφύτευσεν* paulo inhabilius versu hexametro nomen traducens in eorum nominum analogiam, quorum exitus est *εύς*, quod tum in aliis nominum generibus cum antiquioribus poetis Nicander fecit (cf. Lobeck. ad Aiac. p. 294 seq. et Element. pathol. I. p. 423), tum factum saepius est in eodem vel consimili genere, maxime in fine versus. nam ab *Αἰθίωψ* Homerus duxit *Αἰθιοπῆας* Il. I, 423, in quo secuti eum sunt posteriores epici, Theocrit. XVII, 87, Callimach. in Del. 208, Apollon. Rhod. III, 1192, Dionys. Perieg. 559, auctor Cyneget. III, 251 et IV, 147, Quintus Smyrn. II, 216 et 642, Nonnus Dionys. XVII, 395, XXVI, 228, alii, etsi nemo *Αἰθιοπεύς* dicere ausus est. porro a *φύλαξ* et *σκύλαξ* Cynegeticorum auctor (cf. Lehrs. praef. Oppian. p. VII) formavit *φυλακῆς*, *σκυλακῆς*, *σκυλακῆων*, a *μέροψ* Eudocia ap. Bandin. Bibl. Med. I p. 130, 165 et alibi *μεροπήων*, *μεροπήος*, ut non iam opus sit *Πελοπηιάδας* in auxilium vocare, qua forma usi sunt Pindar. Nem. VIII, 12 et Theocrit. Adonias. 142.

Encomio alicui, qui de Attalorum fuit clara prosapia, haec a poeta intexta fuisse coniecimus, quam quidem coniecturam paulo meliorem putamus eis esse, quas Wegenerus de aul. Attal. p. 270 et Volkm. l. l. p. 21 commendabant, quorum ille ad libros *Γεωργικῶν* fragmentum rettulisse videtur secutus opinor Sprengelium in histor. art. medic. I p. 594 edit. IV frustra ad

Eudoc. Violar. p. 308 provocantem, ubi nihil eius modi legitur, hic e prooemio libri *περὶ ποιητῶν* sumptum putabat, uterque aut nulla aut perversa nixus argumentandi ratione. Cui autem Nicander carmen inscripserit — nam hoc significat *προσφωνεῖν τινι*. cf. Galen. Tom. XIV. p. 232 Kühn. Suid. s. *Ἐρμόλαος* et Steph. Thes. Parisin. Tom. VI p. 2037 —, ita affirmat aliis sine dubio in eam rem usus integri carminis locis sive ipse auctor *περὶ γένους Νικάνδρου* sive is, ex quo ille hausit, ut nefas ducam vel transversum unguem ab eius discedere sententia, poetam allocutum fuisse *Ἀτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγᾶμου*, praesertim quum idem iisdem ferme verbis affirmant Suidas et Endocia. At maiora etiam molitus est Wegenerus l. l. p. 169, qui tam indoctum rudemque appellavit vitae scriptorem, cui nulla sit fides habenda, nimis ille cupide in iudicii sui societatem pertrahens l. G. Schneiderum, qui praef. Theriac. p. XII seq. nihil nisi scriptoris ipsius aut interpolatoris errorem notaverat. Et est sane errori simillimum quod vitae auctor, Attalum appellans *τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγᾶμου*, ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, a Romanis *sublatum* hunc regem dicit quem pueri norunt non a Romanis imperio expulsum esse, sed populum Romanum reliquisse regni bonorumque suorum omnium heredem. Verum tamen etiam aliter de hoc loco statui posse video. Per se enim verisimile est mortuo Attalo non omnes Pergamenos a Romanis stetisse, sed multos esse Aristonici causam secutos, qui quoniam eodem quo Attalus patre natus erat, iure et sibi et aliis regnum affectare videbatur. Iam si quis cum animo reputaverit, partium studio correpti homines quantum a veritate deflectere soleant, non videbitur sano ad fidem difficile esse, si statuero rumorem tunc Pergami manavisse de Attali morte violenta malisque Romanorum artibus quibus regno privaverint — praesertim quum famam fuisse constet Romanos simulato impio testamento Attali heredes factos esse. cf. Sallust. fragm. p. 317 Kritz, — eiusque opinionis consortem fuisse eum, qui primus scripsit quod in vita Nicandri legimus, Attalum ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθῆναι. Quamquam ego eo potius inclino, ut leviter corruptum locum pntem atque in hunc modum emendandum: *Ἀτταλον — ἄρξαντα Περγᾶμου*, ὃ κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ut τὸ Πέργαμον auctor καταλυθῆναι dixerit genere loquendi usus simili ei, quo Isocrates

Areopagit. § 58, Demosthenes *περὶ συντάξ.* p. 153, 12 Bekk. alii dicunt καταλύεσθαι τὸν δῆμον i. e. τὴν δημοκρατίαν. nam imperium quidem Pergamenum mortuo Attalorum ultimo a Romanis sublatum est. Illud certe parum me movet, quod traditae scripturae patrocinantur Suidas et Eudocia (ὃν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν, — ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων). quos ubi corrupta deceptos fuisse scriptura dixerō, non mirabuntur qui meminerint ipsos saepe veteres scriptores de exemplaribus depravatis conquestos esse. cf. Plin. nat. hist. VI § 170, Stephan. Byzant. p. 26, 19, p. 199, 8, Lehrs. de Aristarch. p. 370 seq.

Verum sive hoc recte coniecimus sive cum I. G. Schneidero l. l. et Bernhardyō ad Suid. p. 982 generis Nicandrei auctor erroris insimulandus est, nihil tamen inde patet contra reliquae fidem narrationis, Nicandrum Attalorum ultimo carmen inscripsisse, iure colligi posse, nisi si forte alia accedant quae huius quoque rei fidem infringant. Atque eius modi aliquid possit sibi quispiam in Suidae narratione invenisse videri, quem tametsi supra dixi a scriptore generis Nicandrei pendere, tamen fatendum est paulo liberius anonymi scriptoris verba reddidisse quam fecit Eudocia. Haec enim nihil fere de anonymi verbis immutans scripsit: χρόνῳ δὲ ἐγένετο κατὰ τὸν Ἄτταλον τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων. contra Suidas haec habet: — γερονὼς κατὰ τὸν νέον Ἄτταλον ἤγουν τὸν τελευταῖον, τὸν Γαλατονίκην, ὃν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν, satis ille quoque ultimis verbis indicans, unde sua hauserit. Verum hic Suidae in parte narrationis cum anonymo consensus fidem facit etiam in reliquis cum ab anonymo non recessisse, quodsi Attalum Galatonicen immiscet, id non hanc habebit vim, ut Suidam putemus anonymi narratione — Nicandrum sub Attalo tertio vixisse — sprete affirmare voluisse sub Attalo primo sive Galatonicē poetam nostrum aetatem egisse, sed ut Suidae verba leniter corrigamus in hanc speciem: — κατὰ τὸν νέον Ἄτταλον (ἤγουν τὸν τελευταῖον, οὐ τὸν Γαλατονίκην), ὃν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν. Cuius emendationis necessitas ita est ante oculos posita, ut satis mirari doctos Suidae editores nequeam qui Suidam errasse nec scivisse quod omnes norunt, Attalum Galatonicen diversum fuisse ab Attalo ultimo, statuere maluerint quam librariorum agnoscere errorem et emendandi facere periculum. Omnium autem maxime mirum est et

fidem excedit quod de Suidae loco Volkmaunus scripsit p. 2 a Wegenero l. l. p. 171 n. 2 in errorem induci se passus, sed errorem errore cumulans, Suidam diversas de Nicandri aetate sententias quae ipsi innotuerint in unum conflavisse eiusque verba ita saltem legenda videri: *κατὰ τὸν νέον* (πρώτον? ita ipse Volkmannus quaerit) *Ἀτταλον τὸν Γαλατονίχην ἤγον τὸν τελευταῖον κ. τ. λ.*, quae refellere nihil iam attinet. — Neque errore captus Suidas dici potest quum νέον Attalorum nomiuaverit eum, qui huius nominis fuit tertius, ut videri possit ὁ νεώτατος appellandus fuisse, quemadmodum ab ipso statim Suida verbum verbo exprimente dicitur ὁ τελευταῖος, unde simul patet νέον nou esse de viro iuvene intelligendum. At recte potuit Attalorum ultimus nuncupari ὁ νέος. Nam quum pater eius Eumenes, qui Attali primi sive Galatonicæ filius fuit, e vita excessurus filium videret admodum infantem esse, eius voluit tutorem esse fratrem suum qui et ipse Attalus vocabatur. quod enim Eumenem eum appellat Iustin. XXXVI, 4, qui, „rex Attalus“, inquit, „florentissimum ab Eumene patruo accepit regnum“, — mihi quidem dubium non est quin librarii potius quam Iustinus vel Trogus Pompeius culpandi sint et corrigi oporteat: „ab Eumene patr[e et Attalo patr]no.“ Verum quum tutor iste per unum et viginti annos (cf. Strabon. XIII p. 624 C.) regnum administraret nec nisi moriens Eumenis filio locum traderet, factum est ut et ipse saepe et olim appellatus sit et nunc appelletur rex Attalus secundus, etsi hoc nomen uni convenit Eumenis filio sive Attalo Philometori. Quem qui omisso Eumenis fratre sive Attalo Philadelpho Attalorum esse secundum putabant, recte potuerunt etiam τὸν νέον Ἀτταλον nominare, ut dicitur ὁ νέος Θεοδοσίος pro Theodosio iuniore, praesertim si eius epitheti haec causa fuit, ut Attalus Philometor videretur avi sui i. e. Attali eius, qui Galatas vicerat primusque Pergami rex factus plurimum ad imperii florem contulerat, ut huius Attali vera ille et germana effigies videretur. nam in hunc significatum a Graecis νέος, ἄλλος, δεύτερος, ἄλλος δεύτερος, ὁπλότερος heronim et deorum adeo nominibus addi solita fuisse praeter vv. dd. in Thesaur. Parisin. Tom. V. p. 1438 citatos docet Naeke ad Catonis Diras p. 87. — Sed ne quid omittam quod ad elevandam anonymi fidem afferri possit, addam hoc, etsi a Wegenero et Volkmanuo non memini

allatum. Nam qui de Attali tertii imperio narrationem Iustini l. l. legerit haec: „rex Attalus florentissimum — acceptum regnum caedibus amicorum et cognatorum suppliciis foedabat, uunc matrem anum, nunc Beronicen sponsam maleficiis eorum necatas confingens. post hanc scelestam violentiae rabiem squalidam vestem sumit, barbam capillumque in modum reorum summittit. non in publicum prodire, neu populo se ostendere, non domi laetiora cenivia inire aut aliquod signum sani hominis habere, prorsus ut peenas pendere manibus interfectorum videretur. emissa deinde regni administratione hortus fodiebat, gramina seminabat et noxia innoxiiis permiscebat eaque omnia veneni succo infecta velut peculiare munus amicis mittebat. ab hoc studio aerariae artis fabricae se tradit cerisque fingendis et aere fundendo procudendoque oblectabatur. matri deinde sepulcrum facere instituit, cui operi intentus verbum ex solis fervere contraxit et septima die decessit“, — haec igitur qui legerit, subdubitabit fortasse num eiusmodi fuerit regis Attali tertii indoles, quae allicere poetas potuerit ut sua ipsi carmina inscriberent. Sed etiamsi vicerit haec sententia, non tamen causam me perdidisse putabo. nam ne sic quidem Attali primi temporibus cum Wegenero asserere Nicandrum cegimur. nihil enim impedit quominus ita statuamus, Nicandrum Attalo Philometori carmen dedicasse vivo etiamtum eius patris Attalo Philadelpho. nam quum patruus non rex haberetur, sed tutor, recte Nicander Philometorem petuit dicere *κλῆρον αἰεὶ πατρώϊον ἴσχειν* vel ante annum 138 a. Chr. n. quo anno Philometor mortuo Philadelpho imperium suscepit, et ipsius hymni Nicandrei argumentum, quale e fragmento supra tractato elucet, non alienum putaverim ab iunioris auditeris persona. Qui immo maxime iuvenem alloquutus esse Philometorem Nieander videbitur. nam quae diutius Philadelphus regnaverat, eo minus patet aptum futurum fuisse quod de Attalo Philometore Nieander dixit: *ὅς κλῆρον αἰεὶ πατρώϊον ἴσχεις*, quibus verbis verendum erat ne Philadelphum offenderet eo tempore, quo non iam pro tutore se, sed pro rege gerebat. etenim hoc fecisse eum, quem vel vive fratre imperii cupidissimum fuisse constat, inde celligo, quod ad mortem usque per unum et viginti annos imperium tenuit. Erge si concedendum fuerit Nicandrum non ante annum 138 carmen illud scripsisse scriptum-

que Philometori tradidisse, statui licebit poetam suum istud carmen Philometori inscripsisse anno fere 148, quum Philadelphus decem iam annos regnasset, regius autem puer fere sedecim esset annorum. nam qui patre e vita discedente anno a Chr. n. 159 νέος τελέως fuit ad regnum capessendum (cf. Strab. XIII p. 624 C.), anno 148 sextum decimum fere aetatis annum agebat. — Sed nondum tamen persuasum habeo Nicandrum carmen suum inscribere non potuisse Philometori *post susceptum regnum*. namque alios etiam reges item a comitate alienos aliorumque consuetudinem perosos invenisse tamen legimus qui sua illis carmina traderent, et ipse Philometor rex litteris operam navabat. praeter alia enim de antidotis et de agricultura libros composuit (cf. Wegener. l. l. p. 43 et 272 seqq.), quorum argumentum quum ad ea pertineat studia, quibus Iustinus Attalum Philometorem rerum potitum tradidisse se affirmat, probabile est eos libros scriptos fuisse intra annos 138—133 a. Chr. n. nam per hos annos Philometor regnabat. Quae quum ita sint, quidni eodem tempore Nicander carmen suum Attalo Philometori inscripserit?

Iam satis mihi videor pro anonymi scriptoris fide propugnasse, cuius testimonio posthac constabit Nicandrum Attalo tertio sive Philometori hymnum aliquem dedicavisse. nunc videndum quae tam valida fuerint argumenta, ut Wegenerum et Volkmannum transversos egerint eoque impulerint, ut posthabita indubitabili anonymi narratione dixerint sub Attalo primo, qui ab anno 241 usque ad annum 197 a. Chr. n. regnabat, Nicandrum vixisse i. e. toto fere seculo ante id tempus, quod anonymus auctor indicat. Videlicet prae scriptore anonymo, qui tamen iudicii sui causas apposituit allato ipsius Nicandri testimonio, fidem malebant adiungere non clari cuidam nominis scriptori, sed auctoribus et ipsis anonymis, quos prava fuisse coniectura ductos inter veteres constabat. Nam auctor vitae Arati quartus Westermanni p. 60, 17 seq. Θρυλλούμενόν¹⁾ ἔστιν, inquit, ὑπό τινων ὥς ἦν (ὁ Ἀρατος) κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Νικάνδρῳ τῷ Κολοφωνίῳ τῷ τὰ Θηριακὰ γράψαντι.

1) Praecedit: ἦν δ' ὁ Ἀντίγονος (apud quem Aratus vivebat) εἰς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ παρέλαβε τὴν ἀρχὴν περὶ τοῦ Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐβασίλευσεν, ὥστε καὶ Θρυλλούμενόν ἔστιν κ. τ. λ., in quibus ὥστε locum non tuebatur nisi pro ὥστε καὶ scripseris ὥστε κακῶς.

λέγονται τε (corrige λέγονται δὲ) προτείνει ἀλλήλοις ὁ μὲν Ἀράτω σκίψασθαι τὰ Φαινόμενα, ὁ δὲ Νικάνδρῳ τὰ Θηριακά. Paulo aliter scribit secundus vitae Arateae auctor, p. 56, 12: ἐνίοις δὲ ἀρέσκει Ἀρατον λατρὸν γεγονέναι τῇ ἐπιστήμῃ, ὅλον τε (φίλον δὲ recte corrigit Schneiderus ad Theriac. p. 6.) γεγονότα γνήσιον Νικάνδρῳ τῷ μαθηματικῷ γράψαι τὰ Θηριακά καὶ δοῦναι Νικάνδρῳ, λαβεῖν τε παρ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα καὶ ἴδια γράψαι (corrigen- dum videtur cum Westermanno ἐπιγράφαι), qui quum Nicandrum non Colophonium, sed mathematicum dicat, hoc addito nomine et eos, qui illam famam secuti sunt, et eos, qui aliter statuerunt, conciliare inter se voluisse videtur, certe ex eorum numero testium (si quidem testes appellandi sunt) videtur recedere velle, qui Aratum et Nicandrum Colophonium tempore aequales fuisse dictitabant. Quos 'data opera refellunt quartus et primus vitae Arateae auctor, alter hoc addens p. 60, 20 seq.: τοῦτο δὲ καταφανὲς ἐστὶ ψεῦδος. ὁ γὰρ Νίκανδρος δώδεκα ὄλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται, alter ita scribens, p. 54, 70: ἀγνοοῦσιν ὡς οὐ συνήκμασε τῷ Ἀράτῳ Νίκανδρος, ἀλλ' ἐστὶν αὐτοῦ πολὺ νεώτερος. Ἀντίγονος γὰρ, ᾧ συνεγένετο Ἀρατος, κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον γέγονε Πτολεμαῖον, Νίκανδρος δὲ κατὰ τὸν πέμπτον. atque primus auctor tacite illorum opinionem certe ex parte refellit etiam eis, quae habet p. 53, 47: προετραπή (Aratus) ὑπ' αὐτοῦ (Ἀντιγόνου) τὰ Φαινόμενα γράψαι, τοῦ βασιλέως Εὐδόξου ἐπιγραφόμενον βιβλίον Κατόπτρου δόντος αὐτῷ καὶ ἀξιόσαντος τὰ ἐν αὐτῷ καταλογάδην λεχθέντα περὶ τῶν φαινομένων μέτρῳ εἶναι (sic vulgo legitur. Westerm. corrigit ἐντεῖναι. fortasse scribendum mutatione lenissima: μέτρῳ εἶναι) καὶ ἅμ' εἰπόντος ὡς εὐδοξότερον ποιεῖς (legend. ποιῆς. Westerm. cum Scaligero ποιήσεις) τὸν Εὐδόξον ἐντείνας τὰ παρ' αὐτῷ κείμενα μέτρῳ. hoc enim si verum est — et apparet ita comparatum esse, ut fingi vix potuerit, praesertim quum additum sit: μέμνηται δὲ τοῦ Κατόπτρου Εὐδόξου καὶ Ἀντιγόνου — καὶ ὡς ἡξιώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως γράψαι, ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπιστολαῖς Ἀρατος¹⁾ —, hoc igitur si verum est, non potest simul illud verum esse, Aratum et Nicandrum proposuisse alterum alteri carminum

1) Quamquam fuit qui de Arati epistolia dubitaret. cf. ibidem p. 55, 102 seq. coll. Beutl. de Phalarid. epistol. p. 80.

argumenta vel suum inscripsisse nomen Aratum ei quod Nicander, Nicandrum ei quod Aratus fecerat carmiui. Quamquam etiam tertiam habemus huius narrationis formam, qua quae primae et secundae propria sunt ita inter se conciliare studuit nescio quis, ut in eam admitti nequeat illud impugnandi genus, quo cummaxime usi sumus. nam apud primum vitae Aratae auctorem haec legimus p. 54, 66: λέγουσιν, ὡς ἄρα ὁ Ἀντίγονος Ἀράτῳ μὲν ὄντι ἱατρῷ ἐπέταξε τὰ Φαινόμενα γράψαι, Νικάνδρῳ δὲ ἀστρολόγῳ ὑπάρχοντι τὰ Θηριακὰ καὶ τὰ Ἀλεξιφάρμακα, — in quem sensum si quis ea quoque interpretari voluerit quae habet tertius vitae Aratae auctor, Nicandri nusquam memor, p. 58, 20: Ἀντιγόρου κελεύσαντος ἔγραψε (ὁ Ἀράτος) τὰ Φαινόμενα, nihil equidem refragabor, sed concessuros tamen mihi putaverim omnes, quoniam tres extant de eadem re narrationes diversae, ea propter ipsius rei fidem non mediocriter vacillare.

Quodsi probabiliter conici possit quo modo ista fama orta sit, non iam erit qui fabulatoribus illis vel nnum verbum credat. Atque invenisse mihi videor quibus famae illius origo commode explicari possit. Nimirum ob eandem causam, ob quam Cicero l. l. Aratum et Nicandrum composuit, etiam alii idem fecisse videntur, aliquanto tamen ulterius progressi quam res sinebat. Nam summam quidem rei si spectamus, et Cicero et fabulae istius auctores nihil aliud affirmant nisi hoc, Aratum et Nicandrum edidisse carmina quorum argumenta ab ipsorum arte quam profitebantur et vitae genere aliena fuerint. Quod quin iure dictum sit quis dubitare velit? Iam vero ab hoc tenui initio fabulatores isti eo sunt progressi, ut utrumque poetam non iam dicerent poesis genus excoluisse ab utroque alienum, sed alterum alterius artem sibi elegisse carminum celebrandam. Itaque pro Nicandri Georgicorum libris, de quibus Cicero dicit, substituerunt eiusdem poetae Theriaca — nam Aratum medicum fuisse constabat, non rusticum —, et in Nicandri medici locum suffecerunt Nicandrum mathematicum (p. 56, 13) vel astrologum (p. 54, 67), quoniam Phaenomenon et Dioscoridei argumentum attingere videbatur non medicum, sed mathematicum vel astrologum. Hinc triplex mox orta narrationis forma, prima ea, qua ipsos sibi invicem Aratum Nicandro Theriaca, Nicandrum Arato Phaenomena carmine celebranda proposuisse narrabatur — quam

narrationis formam habet vitae Arateae auctor quartus p. 60, 19, —, altera ea, qua Antigonus rex Arato quod Nicandri, Nicandro quod Arati fuit argumentum proposuisse dicitur, uti narrat vitae Arateae auctor primus p. 54, 64, tertia denique ea, qua Aratum ipsum scripsisse Theriaca, Nicandrum Phaenomena, sed alterum alteri suum dedisse carmen alterius nomine edendum memoriae proditum est, quod fecit auctor vitae Arati secundus p. 56, 13. Hae igitur via ad fabulam istam perventum est, Aratum et Nicandrum Colophonium aequales fuisse. ista enim omnia narrari non poterant nisi hoc simul fictum erat. nam ne quis dicat — quo Ritschelium inclinare video, de biblioth. Alexandr. p. 86 not. — revera eodem quo Aratum tempore vixisse Nicandrum aliquem mathematicum vel astrologum a Colophonio diversum (ut statuiss videtur quartus vitae Aratae auctor p. 60, 18 sq.) nec culpandos esse quos impugnavimus auctores nisi quod scriptores hosce cognomines male inter se permutaverint, monendum est eos, qui Nicandrum dixerint astrologum vel mathematicum, eundem tamen dixisse Theriaca et Alexipharmaca auctorem, ut de Colophonio nostro Nicandro cogitare eos non desiisse appareat. nisi forte quis astrologum quoque Nicandrum Theriaca edidisse putet, de quibus tamen non magis quam de Nicandro quodam mathematico vel astrologo certi quicquam unquam inaudivimus.

Indicato igitur erroris fonte istis fabulatoribus desinemus vel aliquam fidem habere. Quod non fecit Wegenerus l. l., qui tametsi falso laud dubie traditum sit, Aratum et Nicandrum ab Antigono Gonata ita esse commutatos, ut quod alterius esset, id alterum conscribere rex iuberet, tamen eam narrationem docere dicit aequales Aratum et Nicandrum fuisse. ac poterat Wegenerus ad firmandam hanc sententiam uti etiam grammatico qui hypothesin in Theocrit. idyll. I scripsit, ubi p. XIII Ziegler. legimus: *ιστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσὺ χρόνος τοῦ τε Ἀράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου καὶ τοῦ Νικάνδρου κ. τ. λ.*, cui similia fortasse olim dixerat auct. vit. Arat. quartus p. 60, 6 *συνήκμασε δὲ (ὁ Ἀρατος) Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Καλλιμάχῳ καὶ Μενάνδρῳ καὶ Φιλιππῷ*, siquidem ibi pro Menandro (nam comici quidem vix apta memoria. cf. Meinek. Analect. Alex. p. 215), Nicandri nomen restituendum est cum Ritschelio l. l. Verum

tamen qui ita de novo existunt fabulatoribus illis opitulaturi testes duo non iam timorem nobis incutiunt qui persuasissimum habeamus fabulae istius, in qua refellenda fortasse iam nimis diu haesimus, aliquam etiam ad illos manasse famam. Ac ne hoc quidem de Is. Tzetze dici potest qui in libello *περὶ γένους Ανόφρονος* p. 263 Müller. Aratum et Nicandrum sub Ptolemaeo Philadelpho vixisse narrat inter Pleiadis poetas ab ipso relatos, quae narratio ex vano hausta est tota. cf. Naeke Opuscul. I p. 4.

Illis excussis restat ut quaeramus, num temporum notationes, quibus ad fabulam istam refellendam usos vidimus vitae Aratae auctores primum et quartum, consentiant eis, quas auctor generis Nicandri habet. ita enim et illorum in refellendo fidem auctoritatemque auctum iri patet, et Nicandri vitae tempora accuratius definientur. Ordiamur autem ab auctoris primi computatione, quae talis est (p. 54, 72): — *Ἀντίγονος, ὃ συνέγένετο Ἄρατος, κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεῦτερον γέγονε Πτολεμαῖον, Νίκανδρος δὲ κατὰ τὸν πέμπτον.* Haec paulo negligentius scripta sunt. nam qui Nicandrum *κατὰ τὸν πέμπτον Πτολεμαῖον* vixisse dicit, non ultra quintum Ptolemaeum Nicandrum perduxisse vitae tempus, i. e. vix implevisse viginti quinque annos, indicare velle videtur, nam per tot fere annos Ptolemaeus quintus regnavit (ab anno 205 a Chr. n. ad ann. 181), sin minus voluit, sextum vel septimum adeo Ptolemaeum addere debebat. Verum tamen hoc quidquid est indiligentiae non fallet nisi lectorem incautum et plane securum de scriptoris consilio, cuius non intererat docere longane an brevis vita poetae suppetierit, sed quantum temporis spatium inter Nicandrum et Aratum medium fuerit, quam in rem satis erat descripto in quo vixerit Aratus seculo Nicandri vitae *initia* indicare. Hoc igitur sensu suum illud posuit *κατὰ τὸν πέμπτον Πτολεμαῖον*, unde discimus *Nicandrum sub finem tertii ante Chr. n. seculi natum esse*, idque egregie convenit eis, quae auctoris *περὶ γένους Νικάνδρου* auctoritate freti supra diximus de tempore quo Attalo Philometori poeta carmen aliquod suum inscripserit. nam sive anno 148 hoc fecit regnante etiamtum Attalo Philadelpho, sive anno 138, quo anno Attalus Philometor imperium cepisset, — nemo facile hominem vix quinquagenarium vel vix sexagenarium hebetem ad paucenda carmina dixerit.

Dein quarti vitae Aratae scriptoris testimonium audiamus, qui *Νικάνδρος*, inquit (p. 60, 21), *δώδεκα ὅλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται*, scilicet quam Aratus. Verum hoc testimonium multo etiam magis cavendum est ne perperam intelligamus, id quod Volkmanno accidit. nam hunc quoque scriptorem inter eos numerat, quorum computationes temporibus Attali primi Nicandrum ascribant. Et videbuntur sane ascribere, si scriptorem statuimus affirmare voluisse quādraginta octo annis ante quam Nicander natus fuerit Aratum *in vitam editum fuisse*. Constat enim Aratum cum Persaeo philosopho, magistro suo, in Macedoniam profectum et apud Antigonom Gonatam introductum fuisse (vit. Arat. p. 60, 10). Persaeum autem post annum 277 vel 278 (cf. Droysen. Hellenism. II p. 176), quo tempore Antigonus Macedoniae imperium recepit, et ante annum 271 (quo anno Epicurus, qui Persaeum memoraverat apud Antigonom commorantem, mortuus est) in Macedoniam migrasse a Zenone philosopho Antigono regi missum, docent temporum rationes a Clinton Fasc. Hellen. I p. 380 Krueg. accurate ductae. nam quod scriptor vitae Aratae l. l. Persaeum dicit ab Antigono *μεταπεμφθέντα* venisse, Zeno autem (in epistola apud Diogen. Laert. VI, 8, qua epistola Clintoni rationes imprimis nituntur) rogatus ab Antigono, ut ipse veniret, rescripsit malle se quosdam *συσχολαστιῶν* suorum mittere, haec igitur diversitas profecto non est eiusmodi, ut propterea vitae Aratae scriptorem aliud ac quod posuimus tempus spectasse dicamus. Quodsi ponimus Aratum cum magistro suo in Macedoniam profectum esse anno 275, quum viginti saltem annos complevisset, natus fuerit non post annum 295. deductis autem de hoc numero annis quādraginta octo, quibus Aratus Nicandrum superabat, Nicandri annum natalem habebimus 247 a Chr. n. i. e. sextum annum antequam Attalus primus imperium iniit, cuius temporibus Volkmanus Nicandrum vindicaturus erat. Verum enim vero tota haec computatio grandi nititur errore. Nam non eo sensu verba illa — *Νικάνδρος δώδεκα ὅλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται* — scriptorem posuisse ut quādraginta octo annis post *natum* Aratum lucem Nicandrum aspexisse significarent, apertissimum fit ubi scriptoris consilium respicimus. Qui quum demonstrare vellet Aratum et Nicandrum aequales non fuisse ideoque non potuisse

ea qua fabulatores illi narrabant ratione sua poesis studia coniungere, causa cecidisse dicendus esset si nihil nisi hoc affirmasset, inter Arati et Nicandri dies natales quadraginta octo annorum spatium interiectum fuisse. Quemadmodum enim Aratus ἐκέχρητο Ζήνωνι τῷ Στωικῷ φιλοσόφῳ, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἐπιστολὴ πρὸς τοῦτον (vit. Arat. p. 58, 21), qui Zeno, quum Aratus vicenarius Macedoniam peteret, senex erat octoginta fere annorum (cf. Clinton. l. l. coll. Droysen. l. l. p. 207 n. 96), — quemadmodum Aratus iuvenis Hieronymo Cardiano utebatur in studiis commilitone ¹⁾, qui paucis post Arati in Macedoniam adventum annis, certe non ante annum 272, quo Pyrrhus mortem obiit ab Hieronymo memoratam (cf. Pausan. I, 13, 9), vita defunctus est plus centum annorum senex, sed μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιος ὢν ἐν ταῖς συνουσίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις, μηδενὸς γινόμενος τῶν πρὸς ὑγίαν ἑλλειψήν, ut Agatharchides ait apud Lucian. de longaev. 22, — nomine eodem modo Aratus familiari uti potuerit Nicandro quadraginta octo annis iunior? Ergo apparet parum causae suae prospecturum grammaticum fuisse, si dicere voluisset quadragesimo nono post natum Aratum anno Nicandrum susceptum esse. Consentaneum igitur est ita statui, scriptorem illis verbis longe aliud quid significare

1) Hoc nititur vit. Arat. scriptoris tertii testimonio, p. 58, 15 Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, παρ' ᾧ διέτριβεν Ἀρατος καὶ σὺν αὐτῷ Περσαίδος ὁ Στωικός καὶ Ἀνταγόρας ὁ Ῥόδιος ὁ τὴν Θηβαΐδα ποιήσας καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, ὡς αὐτὸς φησιν ὁ Ἀντίγονος ἐν τοῖς περὶ Ἱερώνυμον, ubi causam non video cur eum Ruhkenio Meinek. Anal. Alex. p. 216 ἐν τοῖς πρὸς Ἱερώνυμον corrigat Hieronymum non Cardianum historienm, sed Rhodium philosophum intelligens. Nam τὰ περὶ Ἱερώνυμον quidni sint „res Hieronymi“, quemadmodum τὰ περὶ τὸν Κῦρον, τὰ περὶ τὴν Ἑλένην, τὰ περὶ τὸν Βάττον Herodotus dicit I, 95; 2, 113; 4, 154 —? Iam quum nullo quantum scio veterum testimonio probari possit Antigono aliquid eum Hieronymo Rhodio commercii fuisse, constet autem regem Hieronymo Cardiano nsum esse familiari (cf. Pausan. I, 9, 10; I, 13, 9), profecto omnes numeros nostra habet coniectura, Antigonom Gonatam de mortui paulo ante Hieronymi Cardiani vita libellum scripsisse viri sibi amicissimi memoriae dicatum et in eo Hieronymum quoque dixisse doctorem illi hominum ehorti ascriptum fuisse, quam sibi rex litterarum amantissimus adhauserat et quam ne inter belli quidem strepitum (cf. Athenae. VIII p. 340 f. et Plutarch. quaest. conviv. IV, 2, 12) deesse sibi voluit.

voluisse, quod quale sit quum iam Ritschelius l. l. p. 87 not. breviter indicaverit, eo magis mirandum est Volkmannum in alia omnia transiisse. Nimirum hoc voluit grammaticus, Nicandrum natum fuisse duodecim Olympiadibus post *mortuum* Aratum. Atque hoc apprime congruit eis, quae supra duorum grammaticorum in unum coniunctis non levibus testimoniis ut verum praedicavimus, Nicandrum sub finem tertii a. Chr. n. seculi natum esse. nam tametsi de anno quo Aratus obiit non constat certo, hoc tamen scimus Suidae (sub *Ἀρατος*) testimonio, mortuum eum esse apud Antigonum regem, ergo ante annum 239, quo Antigonus e vita hominum migravit. Unde apparet saltem huius scriptoris computationem non repugnare reliquorum testimonio scriptorum, rebusque consideratis omnibus iam iure nostro dicemus Aratum circa annum 248 a. Chr. n. mortuum, Nicandrum autem quadraginta octo annis post i. e. circa annum 200 a. Chr. natum esse vitamque ad tempora Attali tertii, qui obiit anno 113 a. Chr., perduxisse. Et vide Ritschel. de bibl. Alex. p. 87 not.

Postquam autem eos de Nicandri aetate testes interrogavimus qui expressis verbis quando vixerit eloquuntur, iuvat fortasse alia circumspicere testimonia si qua forte in aliis aliud agentium scriptorum locis lateant. Verum hic equidom frustra me intendisse oculos profiteor paulo fortasse timidior factus aliorum in hac re erroribus et inprospero successu. Velut fuit inter scholiastas Nicandri qui in Theriac. v. 3 φη' *Ἑρμειάναξ κ. τ. λ.* Hermesianactem hunc, cui Nicander Theriaca inscripsit, non diversum putaret a notissimo poeta elegiaco, Leontii amatore. Sed huic alius opponit scholiasta: *αὐτὸς δ' ὁ Νικάνδρος μένηται τοῦ Ἑρμειάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν.* Sic ille quidem coniectura excidit. Verum ista scholiastae opinatio alius me admonet I. G. Schneideri, Protagoram Cyzicenum Alexiph. 3 memoratum fortasse eundem esse atque quem Protagoridem Cyzicenum aliquoties Athenaeus nominat, „ex cuius loco III p. 124 o“ (Schneideri verba sunt) „cognoscitur eum Antiochi regis aetate vixisse. sed Antiochum illum, quis intelligendus sit, ignoramus.“ Athenaei locus hic est: *Πρωταγόριδος ἐν δευτέρῳ τῶν κωμικῶν ἱστοριῶν τὸν Ἀντίοχον τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν λέγει τι καὶ περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων κ. τ. λ.,* unde mihi quidem satis

patere videtur quis sit Antiochus rex intelligendus. ridiculae enim et quasi de comicorum pulpito ductae historiae (ita enim interpretor τὰς κωμικὰς ἱστορίας. aliter Meinek. com. græc. I p. 12) de quo alio potuerint narrari practer Antiochum quartum sive Epiphanem? qui tam multa commisit scurrilia neque hominæ sano, nedum rege, digna, ut Polybins eum Ἐπιμανῆ quam Ἐπιφανῆ nominare mallet. cf. Tom. IV p. 353 Schweigh. Et ad Antiochum Epiphanem etiam alius libri a Protagoride conscripti indice ducimur. scripsit enim praeterea περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων (Athenae. IV p. 150 c) sive περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύξεων (id. IV p. 176 a, p. 183 f), quos ludos tametsi iam Antiochus tertius sive magnus celebrare solebat (cf. Liv. XXXIII, 49), tamen Antiochus Epiphanes tam insana paene munificentia instituit convocatis undique, etiam e Græcia, hominibus (cf. Polyb. fragm. Tom. IV, p. 495 seq. p. 499), ut non dubitem quin hos ab Epiphane celebratos ludos Protagorides sibi elegerit haud ingratam plerisque legentium scribendi materiam. Modo igitur statui liceat Protagoridem rebus quas descripsit interfuisse ipsum, concedendum videatur aequalem cum fuisse Nicandri. nam Antiochus Epiphanes ab anno 176 usque ad an. 164 regnavit. Ab hac igitur parte non inepta I. G. Schneideri coniectura, in qua ne hoc quidem offendimus, quod quem Protagoridem Athenaeus nominat, a Nicandro vult Protagoram appellari. nomina enim simplicia et patronymica saepe nullo discrimine esse posita doceant praeter Passow. Opusc. p. 303 seq. et Nauck. de Aristoph. Byz. p. 2 n. 3 docti viri quos Meinekius Comic. græc. I p. 12 provocat valde placere sibi dicens hanc I. G. Schneideri coniecturam. Mihi tamén non satis firmo niti videtur fundamento, in tanta praesertim nominis Protagorae frequentia (cf. Fabric. bibl. gr. II p. 670. — ἐπικῆδειον εἰς Προταγόραν aliquem scripsit Ephorion paulo Nicandro antiquior). quod quum dederim, dari vicissim mihi cupio hoc, non liciturum Wegenero et Volkmanno Schneideri coniecturam in rem suam convertere Protagoridem, si forte, interpretantibus Protagorae *filium*. — Denique verbo dicam de alia quadam Volkmanni ratione qua nuper admodum antiquiorem Nicandro aetatem asserere studuit, Comment. epic. p. 15, ubi exposita artificiosa numerorum ratione, qua post alios imprimis Apollonius Rhodius usus est, „hanc ipsam,“ inquit,

„numerorum rationem haud parvi faciendam esse censeo in ea solvenda quaestione, *utrum Nicander Apollonium antecesserit aetate necne*, etenim hoc mihi certum videtur, Nicandrum, modo paucos Apollonii versus legisset, qua erat doctrina studiorumque assiduitate, versus suos longe aliter formaturum fuisse.“ qualis argumentatio mihi certe ne tum quidem admittenda videretur, si constaret ad Apollonii exemplar in rebus metricis exprimendum sese applicasse quique ante Nonnum epicæ poesi operam dederunt, id quod nec demonstravit Volkmannus nec demonstrari unquam potest. —

Panciora etiam quae de aetate Nicandri veteres tradidere, de reliquis viri rebus memoriae prodita sunt. Et primum quidem secundum auctorem τοῦ γένους Νικάνδρου Dionysius Phaselites in libro quem περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως scripsit, eo opinor loco ubi de Antimachi ξηλωταῖς monuit ¹⁾, Nicandrum dixerat Αἰτωλὸν εἶναι τὸ γένος. sed statim addit biographus: ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν ποιητῶν ἱερέα φησὶν αὐτὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐκ προγόνων δεξάμενον τὴν ἱερωσύνην. atque haec credere cogimur Dionysio, si quidem αἱ δεύτεραι πῶς φροντίδες σοφάτεσαι, ut aiunt, praesertim quum Clari se adolevisse et vivere scribentem ipse dicat Nicander Theriac. extr. et Alexipharm. 9 seqq., ut non iam opus sit eos memorare scriptores qui Colophonium dicunt. Quamquam Dionysii de sacerdotio Nicandri hereditario memoria admodum improbabilis visa est I. G. Schneidero ad Alexipharm. p. 83. iniuria quidem. nam Taciti Annal. II, 54 de Clarii Apollinis oraculo verba haec: „non femina illic ut apud Delphos, sed certis e familiis et *ferme Mileto accitus* sacerdos edit responsa“ si vel maxime concedas ad Nicandri etiam tempora pertinere, nihil tamen in eam, quam Schneiderus voluit, rem valebunt, molone concedas quod temere ille sumsit pro certo, Dionysii illud ἱερέα ipsum significare Apollinis προφήτην, non ex reliquorum aliquem sacerdotum numero.

1) Cf. schol. ad Theriac. 3: ἔστι δὲ καὶ Νικάνδρος ξηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλὰς λέξεις αὐτοῦ κίχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις θεωρεῖται, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν· πηδὼν γὰρ ἔστιν, ὃ ἔστι συγγενῶν. quae mirifice pervertit Sprengelii interpretatio, histor. artis medic. I p. 595 Rosenb., Nicandrum narrantis in Theriacis et Alexipharmacis Antimachum quendam imitatum fuisse qui dorica dialecto usus sit.

nam praeter προφήτην multos fuisse qui Apollinis Clarii res curarent per se probabile est. Et quominus προφήτην Nicandrum fuisse putemus vel ea impediunt, quae Tacitus addit, responsa edentem Apollinis Clarii sacerdotem *ignarum plerumque litterarum et carminum* fuisse, unde, si quis reputaverit quae Suidas tradit, Nicandrum *περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία τρία* scripsisse, in hanc potius coniecturam inciderit, Nicandri *ἱερωσύνην* in eo constitisse, ut prophetae responsa versibus incluserit, quemadmodum de Pythico oraculo Strabo narrat, *ἐντείνειν ταῦτα* (Pythiae effata) *εἰς μέτρον ποιητὰς τινὰς ὑπουργούντας τῷ ἱερωῖ*. cf. Hermannī antiquitat. sacr. p. 201 seq. Sed hoc utut est — et de libro quidem qui *περὶ χρηστηρίων πάντων* fuit probabiliora multo disputari possunt — illud saltem apparet, temere I. G. Schnegiderum de secundae Dionysii narrationis fide dubitasse, cui etiam auctor vitae Nicandri nihil habuit quod opponeret. Quoniam autem hereditarium hoc Nicandri sacerdotinn cum origine Aetolica constare nequit, alteram Dionysii memoriam, *Αἰτωλὸν τὸ γένος* Nicandrum fuisse, iure mittemus, etsi aliquod eius vestigium etiam apud Suidam superest (*Νίκανδρος — Κολοφώνιος, κατὰ δὲ τινὰς Αἰτωλός*). Ceterum in illam sententiam quomodo Dionysius delapsus sit satis clare apparet ex his anctoris *περὶ γένους Νικάνδρου* verbis: *διέτριψε δ' ἐν Αἰτωλίᾳ τοὺς πλείονας χρόνους, ὥς φανερὸν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως*. vid. Meinek. Anal. Alex. p. 173 coll. p. 238, cuius mihi sententia verisimilior ea videtur, quam Bernhardtī histor. liter. graec. II. p. 1041 significat, Aetolnm Nicandrum fuisse non *φύσει*, sed *θίσει*. nam civitatem ei ab Aetolis propter *Αἰτωλικὰ* quae scripserit datam esse, hoc quidem in tanta eius populi barbarie et bonarum artium paucie dixerim odio parum est credibile. —

Sed ut de patria, ita etiam de patre Nicandri non una et consentiens veterum opinio fuit. nam Suidas *Xenophane* ortum Nicandrum dicit, auctor autem vitae Nicandri ipsum se alicubi poetam tradit *Damaci* filium appellasse hoc versu

αἰνήσεις νῆῃα πολυμνήστοιο Δαμαίου,

quae verba vel in prooemio vel in fine alicuius carminis poetam posuisse, quibus studia sua ei, cui inscripserat carmen, commen-

daret, probabile fit ex Theriacorum initio et fine, item ex Alexipharmacis extremis.

His ubi addideris Nicandrum fuisse ἄμα γραμματικὸν τε καὶ ποιητὴν καὶ ἱατρόν (Suid. — Γραμματικὸν Eudocia onisit), habebis omnia quae de viri rebus veteres memoriae prodiderunt¹⁾. recentiores autem docti homines si qua praeter haec narrarunt, velut Wegener. l. l. p. 168 seq., fabulae sunt, quas oportet „omnes unius aestinemus assis“, adeo arbitraria sunt et ex lubricine conficta. — Verum illa tam paucā, quae veteres tradiderunt, non sine causa post alios denuo composui. nimirum errores isti de patre et patria Nicandri commissi, in quibus non unum aliquem, sed plures versatos fuisse docet Suidae narratio, quomodo oriri unquam potuissent, si multorum manibus trita et crebro studio-seque lecta fuissent Nicandri opera, quibus istos redargui errores vidimus? Unde iure nobis colligere videmur non multos utique lectores Nicandri scripta invenisse. quod quam vim habeat postea apparebit, nunc idem docebimus perspicui etiam ex infrequenti singulorum Nicandri librorum apud veteres memoria.

II.

Ordiamur autem a librorum Nicandreorum catalogo quem Suidas fecit — nam Suida nemo plura Nicandri scripta enumeravit una —: ἔγραψε Θηριακά, Ἀλεξιφάρμακα, Γεωργικά, Ἑτεροισυμένων βιβλία πέντε, Ἰάσεων συναγωγὴν, Προγνωστικὰ δι' ἐπῶν (μεταπέφρασαι δὲ ἐκ τῶν Ἰπποκράτους Προγνωστικῶν), περὶ χρηστικῶν πάντων βιβλία τρία, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἐπικῶς. Ubi quum aliquam multa omitta a se esse iudicet Suidas, cavendum propter ipsa eius verba erit, ne quae non nominavit Nicandri scripta epica fuisse putemus omnia. Nam, ut hinc initium ducam,

(I.) Λιτωλικά, quorum minimum tres erant libri, certissime non carmen fuerunt, sed oratione prosa idque ionica dialecto

1) Nicandri aliquem filium ne quis ex Galeno, conum. in Hippocrat. Aphorism. 12, Tom. XVII B p. 400 Kühn. (γέγραπται δὲ καὶ Πραξαγόρα τῷ Νικάνδρῳ δύο τῶν συνεδρεπόντων βιβλία) cognosse se dicat, hunc locum moneo corruptum esse. nam Praxagoras non Nicandri, sed Nicarchi filius fuit. cf. Galen. Tom. II p. 141 et Tom. VII p. 584 coll. Kühn. opuscul. II p. 128 n. 2. —

conscripta, quicquid in contrarium docti homines ad hoc usque tempus disputaverunt. Nostrum autem iudicium primum firmant ea quae de libri argumento auctor γεν. Νικανδ. his usns verbis narrat: διέτριψε δ' ἐν Αἰτωλίᾳ τοὺς πλείονας χρόνους, ὥς φανερόν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως, ποταμῶν τε τῶν περὶ Αἰτωλίαν καὶ τόπων ἐκείσε τε (nonne scribendum τε ἐκείσε?) καὶ ἄλλων διαφόρων διηγήσεως, ἔτι δὲ καὶ φυτῶν ἰδιότητος, quibus transcriptis Eudocia integriorē forsitan exemplari usa addit: αἶρος τε καὶ (hoc citiendum, an scripsit αἶρος τε καὶ ὠρῶν εὐκ.;) εὐκρασίας. Haec ab homine sano et quid voluerit conscio sibi scripta esse, ecqua causa sit cur negemus? Ergo primum Ungermann *de Aemil. Macr.* p. 18 erroris convincamus necesse est, qui iusto latiore sensu Quintiliani X, 1, 56 verba („quid? Nicandrum frustra sequuti Macer atque Virgilius?“) interpretatus ex anonymi verbis περὶ — φυτῶν ἰδιότητος aperte ad Aetolica referendis *peculiare* aliquod Nicandri de herbis carmen exsculpit quod Aemilius Macer imitatus sit. Praeterea autem — id quod aliquanto magis ad rem nostram pertinet — σύγγραμμα, συγγραφή, συγγραφεύς ubi per se ponuntur, plerumque, ubi opponuntur ποιῆσαι, ποιητῇ fere semper¹⁾ et paene necessario pedestri sermone conscriptum librum vel prosarium scriptorem, non carmen vel poetam significant. atqui anonymus scriptor id, quod affirmaverat, apparere dicit ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως, non in Aetolicis solum, sed *praeterea* (nam id significat τῆς ἄλλης) etiam in carminibus suis rerum Aetolicarum saepe mentionem iniecissee Nicandrum indicaturus, ergo ipsa Αἰτωλικά carmen non fuerunt. Atque hanc nostram sententiam, quam etiam ex multifario rerum in Aetolicis tractatarum genere comprobare quispiam possit, e fragmentis inde servatis plurima non infestant, duo aperte firmant, non nisi unum videtur refutare. Sed videamus singula.

- 1) 1. *Athenae.* XI p. 477 B (add. *Macrob. Satur.* V, 21 et *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1632, 8 *Rom.* = p. 359, 12 *Bas.*): Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰτωλικῶν γρά-

1) Galen. tamen *Tom.* XIV p. 145 scribere non dubitavit: τῶν καλῶν τούτων ποιημάτων συγγραφείς.

φει· „ἐν τῇ ἱεροποιῇ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιούνται πετάλοισιν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Ὅμηρος· κισσύβιον μετὰ χειρὶν ἔχων μέλανος οἶνου.“ Ἀσκληπιάδης δ' ὁ Μυρλεανὸς κ. τ. λ. Hæc quomodo cum rebus Aetolicis Nicander coniunxerit quaerere nihil attinet, illud autem hinc patet, non carmen Aetolica fuisse. primum enim quis Nicandri verba probabiliter in hexametri numeros se redacturum mihi recipiat? nam eo metro conscripta Aetolica fuisse sibi persuadebant, deinde integer Homeri versus orationi interpositus Tzetzianæ poesi conveniat, non convenit Nicandreæ. quamquam ultimum hoc argumentum callide removeere studuit Volkmann. p. 23 qui Dindorfii quam nos retinimus scribendi ratione relicta novam instituit hanc: „— κισσύβια φωνέεται.“ Ὅμηρος κ. τ. λ. —, non facturus si considerasset inter grammaticos et antiquarios, quorum ibi Athenæus placita recenset, Neoptolemum Parianum, Clitarchum, Eumolpum, Aselepiadem, Homero locum non esse. Sed hoc callido iuvento non contentus mox aliud artificium Volkmannus excogitat. nam tamquam de Apollinis tripode ita effatur: „Athenæus nescio quem auctorem sequutus est qui Nicandrea in prosam dissolverat“, quod quem crediturum sibi sperare possit? Postremo post γράφει orationem esse mutilam suspicari Bernhadyum dicit, qui certe in histor. lit. grace. II p. 1041 extr. aliter iudicabat.

2. *Athenae*. VII. p. 296 extr.: ὁ δὲ αὐτὸς Νίκανδρος ἐν 2 πρώτῳ Αἰτωλικῶν τὴν μαντικὴν φησιν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Γλαύκου διδαχθῆναι· θηρώντα δὲ περὶ τὴν Ὀρείην, ὅρος δὲ τοῦθ' ὑπάρχειν ὑψηλὸν ἐν Αἰτωλίᾳ, λαγῶν θηρᾶσαι, ὃν λειποθυμούντα ὑπὸ τῆς διώξεως ἀπαγαγεῖν ὑπὸ κρήνῃ τινὶ καὶ τῇ παρακειμένῃ πόᾳ ἤδη ὑποψυχόμενον (malim ἀποψυχόμενον cum Piersono) ἀπομάσσειν. ἀναξωπυρῆσαντος δὲ τοῦ λαγῶ τῇ βοτάνῃ ἐπιγνόντα τῆς βοτάνης τὴν δύναμιν ἀπογενέσασθαι, καὶ ἔνθεον γενόμενον ἐπιγενομένου χειμῶνος κατὰ Διὸς βούλησιν εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὸν ἐκρῖψαι.

3. *Harpocrat.* p. 99 Bekk. Θύσιον· Αἰσχίνης κατὰ Κτησι-3 φῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Αἰδύμος ἐπαγόμενος μαρτύριον ἐκ τῆς ᾧ Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν.

4. *Photii* lex. sub Τιτανίδα γῆν. — Ιστρος δ' ἐν ᾧ Ἀττικῶν, 4 Τιτᾶας βοᾶν· ἐβοήθουν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις ἐπακούοντες, ὥς Νικάνδρος ἐν ᾧ Αἰτωλικῶν· ἐνομιζοντο δὲ τῶν Πριαπιδῶν θεῶν

εἶναι. Haec aliquam exiguam lucem e sequenti accipiunt fragmento, unde vel toti Aetoliae vel cuidam eius parti Titanidis nomen fuisse apparet. rursus autem Photianum fragmentum firmat libri Laurentiani in schol. Apollon. Rhod. I, 419 scripturam iniuria ab editore principe spreto. sic enim H. Keil exaratum invenit

5. ap. schol. Apollon. Rhod. I, v. 419: — *Νίκανδρος ἐν α'* (non ἐν γράτῃ ut legebatur) *τῶν Αἰτωλικῶν [ἀπὸ] τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων γὰρ οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὀρμηθέντες, οἱ μὲν τὴν Ἐφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὁμοτέρμονα Σικελίας νῆσον, ὅθεν Ὀρτυγίαι πᾶσαι βοῶνται. καὶ ἡ Δῆλος οὖν οὐχ ὥς μεμνῆσθαι ἀπὸ τῆς Ἀστειρίας μεταμορφώσεως, τῆς Αἰητοῦς ἀδελφῆς, ἀλλὰ καθὸ πᾶσαι Ὀρτυγίαι ἀποικίαι εἰσὶ τῆς κατ' Αἰτωλίαν Ὀρτυγίας.* Ubi quum priora Nicandri verba purum putum hexametrum efficiant, post alios alium (cf. Schneidew. Philol. IV p. 56+) carminis fragmentum agnoscere mihi visus sum ita, si Dis placeat, redintegrandum:

οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὀρμηθέντες,

οἱ μὲν τὴν Ἐφεσον, οἱ δὲ πρότερόν [ποτε] Δῆλον

κλειομένην, ἄλλοι δ' ἐ[ρα]τὴν ὁμοτέρμονα νῆσον

Σικελίης, ὅθεν Ὀρτυγίαι πᾶσαι βοῶνται, —

neque enim committendum putabam, ut quae maxime subducere se metro viderentur Nicandri verba haec: *οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην* —, vel ab interprete¹⁾ aliquo apposita dicerentur cum Bergkio com. critic. specim. I, Marburg. 1844 p. 14 — nam in his totius disputationis a scholiasta institutae cardo vertitur — vel duobus carminis Nicandrei particulis ut *prosa* oratio interpouerentur, quod etiamnum fecisse video Volkmannum p. 24 nihil monentem num interposita verba pedestria profecta ab ipso scholiasta putet, qui Nicandri aliquem versum numerorum vinculo exsolverit, an a librariis, qui a scholiasta positum Nicandri versum depravaverint. quorum illud propter vim quam in omni

1) is certe non scripsisset *πρότερον*, sed potius *ἔσπερον*, quod ipsum restituere Bergkiius voluit. iniuria. cf. Serv. ad Aeneid. III, 72: „Ortygia dicta est, quae ante Delos nominabatur.“ add. schol. Apollon. Rhod. I, 308: — *ἡ πρὶν μὲν Δῆλος, ἔσπερον δὲ Ἀστειρία διὰ τὸ σχῆμα, πάλιν δὲ Ὀρτυγία κ. τ. λ.*

illa disputatione ista verba habere dixi parum placet, hoc Hermannum Opuscul. IV p. 247 not. statuisse puto, qui „ex his“, inquit, „fragmenta Nicandri haec eruas: οἱ δ' ἐξ Ὀρτυλῆς Τιτηνίδος ὁρμηθέντες, οἱ μὲν τὴν Ἐφεσον (sequebantur, ut videtur, duorum nomina virorum) et: ἄλλοι δ' ὁμοτέρμονα νῆσον Σικελίης, πᾶσαι τόθεν Ὀρτυλῆαι βοῦωνται.“ — Verum enim vero magnopere nunc vereor ne, si quis et anonymi scriptoris de Aetolicis Nieandri narrationem et nostras de fragmentis primo et octavo observationes diligenter perpenderit, oleum et operam perdidisse nos omnes iudicet qui in extundendis tribus vel quattuor Nicandri versibus desudaverimus. Et recte ita indicabit. Nam omnia illa verborum Nicandreorum in versuum formam restituendorum conamina eo solo nituntur argumento, quod *prima* verba omnes hexametri epici numeros expleant. Quid autem, si invito et incogitanti Nicandro versus excidit? id enim quam saepe fiat et pro se quisque quotidie experitur et e multis constat graecorum et romanorum scriptorum locis (cf. Schaeferi apparat. crit. et exeget. in Demosthen. V p. 528. seq.). velut nuper aliquot bellicosissimos Strabonis versus Meinekius in lucem protraxit Vindic. Strabon. p. 123¹⁾, cuius sobrium de eiusmodi versiculis iudicium mihi lege ad Aleiphron. p. 173 prolatum. Quod quum icinuis et frigidis scriptoribus usu venerit, quanto minus mirum accidisse Nicandro, qui et integra alias carmina scribere consueverit et dialecto in hoc libro usus sit ionica quae proximo a versu epico est gradu. Ac fortasse principio verba illa ne efficiebant quidem hexametrum, sed non nisi ad eius modulum proxime accedebant ita eum sequentibus scripta: οἱ δὲ ἐξ Ὀρτυλῆς τῆς Τιτηνίδος ὁρμηθέντες, οἱ μὲν οἴκισαν (nam eiusmodi verbum aegre in Nieandri verbis desideramus) τὴν Ἐφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Ἀῆλον καλεομένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὁμοτέρμονα Σικελίης νῆσον· ὅθεν Ὀρτυλῆαι πᾶσαι βίβωνται, — quae sua cum versibus similitudine facile librariorum decipere deceptosque

1) Paulo aliter idem Hermannus ad Sophocl. Trachin. 212.

2) Sed horum versuum duo non sine causa poetae alieni ascribit, cuius verba Strabo retinuerit. Quod Parthenii me admonet, quem Narrat. amator. III ex Sophoclis Euryalo hanc puto retinuisse versus partem: — δέλετο κατεσφραγισμένα.

alliecre ad restituendum primum certe versum poterant, quem-
admodum Eustathius primi Aetolicorum fragmenti verba haec:
ὄθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα aperte versus particulam putavit quum
scriberet τὰρχαῖ' ἐκπώματα. — Apparet igitur parum causae esse
cur neglectis quae ex anonymi narratione et fragmentis Aetoli-
corum primo et octavo duximus argumentis Nicandri a scholiasta
Apollonii allata verba in versuum formam redigere eaque via
docere studeamus carmen fuisse Aetolica. Et sint adeo ver-
sus, — novimus tamen Nicandri consuetudinem suos aliorumve
versiculos testimoniorum instar suo interponendi sermoni pedestri,
cuius rei vel ipsa Aetolica exemplum praebent, fragmentum pri-
mum! qua in re vel a Nicandro ipso notissima, puta, aut sua
citanti, vel a librariis testium nomina nonnumquam esse sup-
pressa et per se probabile est et patet ex schol. Theriac. 382:
τὴν μάλκην φησὶ Νικάνδρος ἐν Γλώσσαις ἕϊγος περὶ τοὺς πόδας
καὶ χεῖρας καὶ ὑποδείγματα τίθῃσι· πνεύματος ἀργαλείοιο πόνοιό τε
μακκίοντες. adde Philet. ap. Athenae. p. 678, a. et imprimis
Apollou. Citiens. schol. in Hippocrat. p. 10: ἄμβων, τῆς λοπάδος
τὸ περικείμενον χεῖλος Ἀριστοφάνης, ὁ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβω-
νας περιλείξας, quae non Aristophanis poetae sunt, sed Aristo-
phanis grammatici, Enolidis versum (Vol. II, p. 440 Mein.) ap-
ponentis. Et maiorem etiam eum scholio Apolloniano similitu-
dinem haec habent quae leguntur ap. schol. Aristoph. Equit. 408:
ἔστι δὲ (ὁ βάκχος) καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νικάνδρος ἐν τῷ περὶ
γλωσσῶν ἱστορεῖ. φησὶ γὰρ οὕτως· βάκχοισιν κεφαλὰς πε-
ριανθίσιν ἐστέψαντο, unde non mirarer si quis probaturus
esset¹⁾ περὶ γλωσσῶν carmen scripsisse Nicandrum Thyatirennum,
nam etsi huic, non Nicandrum nostrum Colophonium, a scho-
liasta Aristophaneo respici puto, nihil tamen nos hoc vetat isto
quoque loco in rem nostram uti. Quidui igitur statui liceat
Nicandrum in Aetolicorum καταλογάδην scriptorum aliquo loco
vel suorum carminum²⁾ — nam in his quoque anonymo teste

1) Et fecit hoc, ut nunc demum video, Maussac, dissert. crit. de Harpocrat. p. 35 Lips. —

2) Haec Bernhardyi videtur sententia esse, histor. lit. graec. II, p. 1011 extr. Quod ipse olim (cf. Schneidew. Philol. IV, p. 564) obscurum significavi quam clarius exposui, Aetolicorum priores libros pedestri

Aetolicas res haud raro attigit — vel alias poetae aliquod apposuisse frustulum?

6 et 7. *Schol. Apollon. Rhod. IV, 57* (coll. *Endoc. Viol. p. 148*): 6 — τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίოდος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύπης, παρὰ Διὸς εἰληφότα τὸ δῶρον ἔν αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. καὶ Πείσανδρος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκυδῆς καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν. — *Elymol. Magn. p. 153, 7* + ex emendatione Meinekii *Anal. Alex. p. 179*: Ἀσέληνα ὄρη οὕτω καλούμενα παρὰ τὴν Τραχίνα, ἅπερ οἱ μὲν παρὰ * * * * εἰρήσθαι ὥς Ῥιανὸς ἐν τῷ τετρακαίδεκάτῳ Ἡρακλείας· Νίκανδρος δὲ ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς ὅτι, φησὶν, ἐν αὐτοῖς τῆς Σελήνης τῷ Ἐνδυμίωνι συγκαθευδούσης συνέβαινε τοὺς ἄλλους τόπους ἀσελήνους εἶναι.

8. *Tzet. ad Lycophr. 799*: Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων 8 πολιτεία Εὐρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οἷς εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσεύς. τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρός φησιν ἐν Αἰτωλικοῖς, quae item liquido confirmant Aetolica carmen epicum non fuisse, nam Εὐρυτᾶνες (cf. *Lycophr. l. 1*) versus heroico construngi nequeunt, et quamvis probe sciam quantum sibi in vocabulorum mensura Nicander licitum putaverit, tum quibus machinis nonnunquam poetae versibus intulerint vel id „quod versu dicere non est“, idem tamen cur hic statutus factum esse, propter primum fragmentum parum causae est. — Itaque mihi quidem non aeque liquet quod Volkmannus p. 25 liquere sibi dicit, ad Aetolia referendos esse duos et dimidium versus quos citat *schol. Theriac. 215*: Νίκανδρος περὶ τινῶν εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενος· δι' αἰπεινὴν τε κολώνην Οἰωνοῦ Ῥυπῆς τε πάγον καὶ Ὀνθίδα λίμνην στείχοντες Ναύπακτον εἰς Ἀμφιδύμην τε πέλονται. Potnerunt autem haec in eorum aliquo locorum sedem habere suam, quibus teste anonymo extra Aetolia Nicander rerum Aetolicarum memoriam renovare solebat. —

II. *Κολοφωνιακὰ* etiam, unde nullus a quoquam versus prolatus est, tamen carmen fuisse Volkmannus sibi persuasit p. 7 et p. 17. mihi secus videtur. certe ex duobus quae inde servata fragmenta sunt — nisi unum praestat appellare, quum can-

sermone, tertium sive ultimum versibus scriptos fuisse videri, quemadmodum Columellam fecisse videmus, id nunc reiiciendum video, postquam hoc quod cum maxime tractamus fragmentum cognovimus e libro primo ductum esse i. e. ex eodem libro, unde sumptum fragm. 1.

dem utrumque rem attingat — nihil ad hanc firmaudam sententiam colligi potest.

- 9 I. *Athenae*. XIII. p. 569 d: — καὶ Φιλήμων δ' ἐν Ἀδελφοῖς προσιστορῶν ὅτι πρῶτος Σύλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμὴν ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναια πριάμενος, καθὰ καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἱστορεῖ ἐν τρίτῳ Κολοφωνιακῶν, φάσκων αὐτὸν καὶ πανδήμου Ἀφροδίτης ἱερὸν πρῶτον ἰδρύσασθαι ἀφ' ὧν (Valckenarii enim coniecturam Animadv. in Ammon. p. 177 ἱερῶν πρῶτον ἢ ἐφ' ὧν, a Dindorfio non memoratam, redarguunt Harpocratonis verba mox afferenda) ἤργυρίσαντο αἱ προστάσαι τῶν οἰκημάτων. Quibus iungenda quae

- 10 2. *Harpocrat.* s. πάνδημος Ἀφροδίτη habet, p. 144, 3 Bekk.: Νίκανδρος ἐν 6' Κολοφωνιακῶν Σύλωνα φησι σώματα ἀργύσαντα εὐπρεπῇ ἐπὶ στέγης στήσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγενομένων χρημάτων ἰδρύσασθαι Ἀφροδίτης πανδήμου ἱερὸν. ubi causam non video, cur cum Volkmanno pro ἐν 6' ex Athenaeo scribam γ'. uter enim verius dicat quis nisi ipso inspecto Nicandri libro docere possit?

Praeter haec autem duo fragmenta nullum inventum est quod ad Colophoniaca probabiliter referri possit. Heynii enim sententia, *Dissert. antiquar.* II p. 109 not. t., huc referentis *Plin. nat. histor.* XXXVI, 16, 25: „Magnes appellatus est ab inventore, ut auctor est *Nicander*, in Ida repertus —“, omni fundamento destituta est. et vere Volkmann. p. 18 se dicit eodem iure (h. e. nullo) Colophoniacis ascribere quae apud Suidam s. *Εὐρύβατος* extant: — οἱ δὲ (*Eurybatum* dicunt) τὸν *Κίρκωπα* τὸν ἔτιτρον. *Διότιμος* Ἡρακλέους ἀέθλοις — Νίκανδρος *Αἰγίνεον* *Εὐρύβατον* πανουργότατον.

Omissus item a Suida (III) περὶ γλωσσῶν liber, de quo postea commodior erit loquendi locus, certissime prosa oratione conscriptus fuit. Sed inter eos quoque, quos Suidas enumerat, unus certe est, quem, qua ille usus est loquendi ratione, carmen fuisse prae fracte negaveris. Memoratis enim *Theriacis*, *Alexipharmacis*, *Heterocumenis*, quae carmina fuisse omnia constat, ita pergit: *ἰάσεων συναγωγὴν, προγνωστικὰ δὲ ἐπῶν, περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία τρία*. Ubi soli *προγνωστικῶν* libro apposita verba δὲ ἐπῶν in contrarias partes animum distrahunt. neque enim apparet, num ad eos quoque omnes, qui praece-

dunt, titulos ista verba referri voluerit, an ad sola rettulerit *προγενωστικά*. Illud si voluit, quae probabilior sane sententia, consentaneum est (IV) *περὶ χρηστικῶν πάντων* libros tres epos non fuisse. quamquam hoc recte an secus collegerim non potest nec comprobari nec refelli, quoniam uellum superest fragmentum, unde non mirandum ne de argumento quidem libri inter doctos homines eoustare. nam vide mihi diversa Meieri Com. Andoeid. VI, 3 p. III, Lobeckii Aglaopham. p. 196, Unger de Aemil. Macr. p. 18 iudicia. Sin autem ad sola *προγενωστικά* pertinere illud *δὲ ἐπὶ* Suidas voluit, his videri potest propterea addidisse, quoniam (V) *λάσεων συναγωγὴν* non item epos, sed prosa oratione conscriptum librum fuisse indicare voluit. verum neque hoc ea qua dixi via confirmari potest. nam etsi recte fortasse Rosenbaum. ad Sprengel. histor. medic. I p. 594 n. 52 ad hunc librum rettulit Caelii Aureliani de morb. chronic. I, 4 p. 323 Ammon. verba: „multi quoque vetustiores istam (epilepsiae) curationem ordinantes variis erroribus conceiderunt — item Nicander tertio libro,“ — inde tamen nihil de libri forma colligi licet.

Postremo vix haereo quid iudicem de (VI) *libro περὶ ποιητῶν*, sive hoc generale nomen, quo Parthenius narr. amator. IV utitur, libro inscriptum fuit, sive *περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν* fuit titulus, quem habet *schol. Theriac.* 3 in hoc libro dicens Nicandrum mentionem fecisse Hermesianactis ὡς *πρεσβυτέρου* quam Nicander ipse fuit. Parthenius autem l. l. inde refert 13 Paridis et Oenonae historiam non aliter enarratam atque quomodo reliqui enarrarunt scriptores. Idem autem Parthenius quum narrat. XXXIV memoriae prodiderit haec: *Νίκανδρος μέντοι τὸν Κόρυθον οὐκ Οἰνώνης ἀλλὰ Ἑλλήνης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶν γενέσθαι λέγων ἐν τούτοις*.

ἥρτα τ' εἰν Αἰῶας κατοικομένην Κορύθοιο κ. τ. λ.

etsi Nicandrum inter testes totius narrationis XXXIV non memorat, probabile tamen est propter continuitatem argumenti quod narrationibus IV et XXXIV Parthenius tractat, istud quoque Nicandri fragmentum ex eodem *περὶ ποιητῶν* libro petatum esse¹⁾.

1) Quamquam caderet omnis haec argumentatio, si verum esset quod Hercherus in Schneidew. Philolog. VII p. 452 seq. et in Jahrb. Annal. LXXI,

Quo concesso non est tamen continuo concedendum etiam hoc, carmen hunc fuisse librum, quoniam in hoc quoque libro vel suos vel aliorum versus apponere Nicauder potuit. In neutram autem partem valet etiam tertium, quod ex hoc fluxisse libro 14 probabile est fragmentum, apud *Phutarch.* (sive Porphyrium dicere mavis¹⁾) de vit. Homer. p. 283 Gal. (Tom. V. p. 151 Ernest. add. Westermauni Biograph. p. 28, 28 et Cramer. Anecd. Parisin. II. p. 98, 14): *Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χιὼν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, — Ἀντίμαχος δὲ καὶ Νίκανδρος Κολοφώνιον.* De qua Nicandri memoria qui aliquid inaudiverat Tzetzes Exeg. Iliad. p. 829 Bachm. ita scripsit: *Νίκανδρος — ἐν τῷ τέλει τῶν αὐτοῦ Θηριακῶν Κολοφώνιον φησιν εἶναι τὸν Ὅμηρον,* quod verum non est.

At plura nuper ad hunc librum relata fragmenta sunt, quibus si vindicanda ista sedes esset, diremtam haberemus omnem hanc controversiam. Passovius enim ad Parthen. p. 52 apud auctorem τοῦ γένους Νικάνδρου edixit *ἑρῆα φησὶν αὐτὸν* scribendum esse, librum περὶ ποιητῶν ibi citatum non Dionysii Phaselitae esse ratus, sed ipsius Nicandri. Quae sententia quantopere propter sequentia auctoris verba (*καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ — φησί*) laboret etsi probe vidit Volkmaunus p. 19, malebat tamen ad tutandam Passovii sententiam summa imis miscere

7 p. 452 sq. professus est, poetarum fragmenta quae in Parthenii narrationibus legimus non minus quam singulis capitibus praepositos indiculos non a Parthenio, sed a vetere quodam litatore apposita esse. Verum illud ex Parthenii epistola dedicatoria Cornelio Gallo scripta colligi nullo modo potest. nam quod dicit Parthenius conscripsisse se has e poetarum libris excerptas historias ut quam brevissimae sint et absit τὸ περιττὸν illud, quod et alii poetae de suo addere solent et a Gallo addi cupit, — istud περιττὸν aperte non ad singula verba, sed ad totius historiae conformationem poeticam pertinet, quae, ut cuiusque est consilium, apud alium alia esse solet. Hinc non video, quo iure ex Parthenii verbis Hiercherus colligat: „non igitur orationem aut suis aut aliorum poetarum distinguere potuit *fragmentis*, quippe quae nativam Cornelii indolem quasi vinculis constrictura fuissent.“ — Nec meliores causae sunt propter quas testium indiculos a Parthenio et Antonino Liberali profectos ipsis negat. —

1) Sed vide contra Rudolphi Schmidt Porphyrio librum vindicantis rationes disputantem Basil. Lannav. Gildersleeve, de Porphyry. stud. Homer. (Goetting. 1853), p. 35 seqq.

quam servata lectione vulgata Passovinum erroris coarguere. Ita enim haec scribenda censuit p. 20: αὐτὸς δὲ ἐν τῷ περὶ ποιητῶν *ἑρῶα φησὶν αὐτὸν τοῦ Κ. Ἀ. ἐκ προγ. τ. ἑ. δεξάμενον, υἱὸν δὲ Δαμαίου, οὕτω λέγων· αἰνῆσεις υἱ. π. Δαμαίου. Χρόνῳ δὲ ἐγένετο* — ὃ προσφωνεῖ λέγων οὕτως κ. τ. λ. eiectis e verborum ordine verbis καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ — *πολλήνῃ*, quae a lectore aliquo male sedulo illata putat. Tanti equidem nova dicendi gloriolam non emerim neque tantum valent quas affert eansae ut eo modo in scriptoris verba liceat grassari. Velut quod primum dicit eiecta verba notanda esse, quibus Theriaca ita allegentur quasi nullum praeterea carmen Nicander composuisset, — quidni statuamus istud *Γένος Νικάνδρου* ab eo qui apposuit uni destinatum fuisse Theriaca libro, quem, hoc si fuit, recte potuit *τὴν βίβλον* (i. e. *ταύτην τὴν β.* sive *τὴν παρούσαν β.*) appellare. Mitto reliqua Volkmanni argumenta, quae illo non firmiora sunt nec mihi quidem unquam persuadebant scriptoris illius verba corrupta esse. Sed si sana sunt, fragmenta ista *αἰνῆσεις κ. τ. λ.* et *Τευθρανίδης κ. τ. λ.* dici non possunt in Nicandri *περὶ ποιητῶν* libro locum olim habuisse, ut hoc quidem abiiciendum sit argumentum, si quis carmen fuisse illum librum probare velit. Ac ne in uno quidem eodemque libro utrumque fragmentum ab anonymo inventum fuisse dixerim propterea quod alteri fragmento praeponit hoc: ὃ προσφωνεῖ πον λέγων οὕτως, ubi Volkmannus πον delevit. Idem aperte erravit etiam in eis quae habet p. 22: „ex eodem libro mutila (?) etiam Eustathii verba ad Odyss. p. 1796 Rom., ubi *Νόστων* poeta nescio quis Colophonius exhibetur, fluxisse creduntur —“, quod nec Welkers, quem testatur, de Cycl. epie. I p. 273 seq., credidit nec cuiquam in mentem venire potuit. — Ceterum multi fuerunt qui *περὶ ποιητῶν* scripserunt (cf. M. Schmidt, de Didym. p. 386 seq.), sed ii pedestri oratione usi omnes. —

Iam reliqui quos novimus Nicandri libri carmina fuerunt omnes. Velut (VII) *Οἰταϊκά*, qui duo minimum libri erant. Primum citat *schol. Apollon. Rhod. I, 1304*: *Νίκανδρος 15 ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Οἰταϊκῶν φησὶ Βορίαν αἴτιον γεγενῆσθαι τοῦ Θανάτου τῶν προειρημένων* (scil. τῶν *Βορεαδῶν*) *διὰ τὸ ζεμᾶσαι τὸν Ἡρακλέα εἰς Κῶ ὑποστρέφοντα.* cf. *Hom. Il. O, 25* seqq. De Herculis amore agi videtur eis versibus, quos servavit

16 *Athenae*. VII p. 282 f: Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ Οἰταϊκῶν φησι

πομπίλος, ὃς ναύτησιν ἀδημονέουσι κελεύθους
μηνύσας φιλέρωσι, καὶ ἀφθογγός περ ἀμύνων,

ut Dindorfius scripsit, in quo scribendi genere aegre caremus verbo finito. itaque quoniam optimus codex Venetus habet μηνύσαι, Meinek. Exercit. philol. in *Athenae*. I. p. 24 μηνύει suasit, ego vero non video quid in optativo μηνύσαι vituperandum sit. ita Erinna ap. *Athenae*. I. l. p. 283 d: πομπίλε — πομπεύσαις πρύμναθεν ἑμὴν ἀδείαν ἑταίραν. Praeterea interpungere malim μηνύσαι, φιλέρωσι καὶ ἀ. π. ἀ. nam ipsum φιλέρωσι cur ab hoc quidem loco abhorreat et cum φιλέρωσι commutandum sit, ne ipse quidem qui affirmat Volkmaunus p. 26 dicere possit. — Rursus

17 apertis verbis de Hercule admonemur fragmento ap. *Athenae*. IX p. 411 a: καὶ Κῦαθον δὲ, τὸν Πύλητος μὲν νῖόν, ἀδελφὸν δὲ Ἀντιμάχου, ἀπέκτεινεν ἄκων Ἑρακλῆς οἰνοχοοῦντα αὐτῷ, ὡς Νίκανδρος ἱστορεῖ ἐν β' Οἰταϊκῶν. ὃ καὶ ἀνείσθαι φησι τέμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους ἐν Προσχίῳ, ὃ μέχρι νῦν προσαγορεύεσθαι Οἰνοχόου, — ubi Hecker. in Schneidew. Philol. V p. 425 ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν scribendum censebat, de Oeta monte Nicandrum libros scripsisse non credere se professus. Et sane hoc ne ipse quidem credo. sed quidni putemus regionis Οἰταίας sive *incolarum Οἰταίων* fabulas, quarum praeter Herculis in Oeta monte cremationem etiam alia eius facinora non exigua pars fuerunt (cf. Müller. Dor. I p. 426 seq. ed. I), a Nicandro eo carmine comprehensas fuisse? Itaque neque huic loco neque reliquis duobus, quos apposuimus, eripiemus Οἰταϊκῶν nomen recteque idem a Dindorfio (cf. praefat. *Athenae*. p. IV not.) restitutum arbitramur apud *Athenae*. VII p. 329 a: τῶν δὲ ἰωπίων μνημονεύει Νίκανδρος ἐν β' Οἰταϊκῶν.

ὡς δ' ὁπύτ' ἀμφ' ἀγέλῃσι νεηγενέσσιν ἰωπίων
ἢ φάγροι ἢ σκῶπις ἀρείωνες ἢ καὶ ὄρφος —.

legebatur ἐν Βοιωτικῷ ex correctione Musuri, libri autem habent ἐν βοιωτικῶν, ad quarum ductus literarum Heckerus multo propius quam Dindorfianam accedere hanc suam dicit emendationem: ἐν β' Θηβαϊκῶν, quod non puto. Ceterum recte Meinekius I. l. statuere videtur ad comparationem aliquam fragmentum referendum esse. idem iure reiecit I. G. Schneideri coniecturam ἢ

φάγροι ἢ βῶκες. sed de ἀρείωνες cum Meinekio non dubitaverim, quum ad phagros scopesque et orphos aequè referri possit quo hi omnes opponantur *ἰώπων ἀγέλησι νεηγενέεσσιν*. — Postremo ad Octaica referendum mihi videtur fragmentum a Suida positum sub *Εὐρύβατος*, de quo dicimus in dubiae sedis fragmentis.

(VIII). Sequantur *Θηβαϊκά*, quorum una est certa et definita memoria apud *schol. Theriac.* 214: *Παμβώνια ὄρη τῆς Με- 19 γαρικῆς, ὡς αὐτὸς (ὁ Νίκανδρος) ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Θηβαϊκῶν φησιν*.

*τείχεά τε προλιπόντες, ὑπὲρ Παμβωνίδας ὄχθας
ἰσσύμενοι Μεγαρήος ἐνευνάσαντο δόμοισι.*

ita enim vulgatum *Μεγαρήες* correxit Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 438. postea idem e cod. Vatican. dedit Volkm. p. 28. Qui autem pro *Παμβωνίδας* scribendum *Πατρωνίδας* putavit Müller. Orchom. p. 38 not., aut non inspexit ipsum Nicandr. Theriac. 214. aut hunc quoque eadem ratione corrigendum putavit. — Praeterea autem iam alii huc rettulerunt *Plutarch.* de mal. He- 20 rodot. XXXIII p. 867 c: — *οὔτε Λιοντιάδης ἐν Θερμοπύλαις ἦν στρατηγός (τῶν Θηβαίων), ἀλλ' Ἀνάξανδρος, ὡς Ἀριστοφάνης* ¹⁾ *ἐκ τῶν κατὰ ἄρχοντας ὑπομνημάτων (ἐν τοῖς κατὰ ἄ. ὑπομνήμασιν coniecit Hecker. l. l. p. 425. malim ε' τῶν vel ἔκ τῳ τῶν κατὰ ἄρχ. ὑπομνημάτων) ἰστόρησε καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος.* Postremo Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 8 not. in Etym. Magn. p. 27, 51 verbis: *Αἰγοφάγος, ὁ Ζεύς, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς*, quod in nostris Theriacon exemplaribus non extat, scribendum putat ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηβαϊκοῖς, cui praeter emendandi facilitatem nihil auxiliatur.

(IX). Non celebrior *Σικελίας* memoria est, carminis satis ampli, ut cuius vel septimus vel octavus vel adeo decimus liber citetur. ita enim codices variant in *Stephan. Byz.* s. *Ζάγκλη*, p. 293, 21 10: *Νίκανδρος ἐν τῷ ἡ' (ξ' Rhedigeran., δεκάτῳ Aldin.) Σικελίας*.

καὶ τις καὶ Ζάγκλης ἰθάη δρεπανητῆδος ἄστυ,

ubi non exputo cur Meinek. *Δρεπανητῆδος* scripserit litera maiuscula, quam ferrem si urbi etiam *Δρέπανον* nomen fuisse constaret aut a *Δρεπανεῦσι* condita fuisset. nunc autem Nicandrum

1) De hoc cf. Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 98 seq. coll. p. 818.

nihil aliud puto significare voluisse quam quod de eadem urbe agens Thueydides VI, 4 narrat, nomen urbi impositum fuisse ὅτι θρεπανοιδῆς τὴν ἰδέαν τὸ χωρίον ἐστί, τὸ δὲ θρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσιν. Et ut hoc loco Nicander θρεπανητῆς posuit pro θρεπανοιδῆς, ita Theriae. 838 (δὴ γὰρ ὅτ' ἀγχοῦσης θριδακητῆς λάξιο χαίτην) θριδακητῆς idem valet quod θριδακοιδῆς. — Alterum fragmentum debemus *schohiast. Theriae.* 382: τὴν μάκην — αὐτὸς ὁ Νίκανδρος ὅτε μὲν ἐπὶ ψύχους, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ ναρκᾶν κίχρηται. καὶ ἐπὶ μὲν ψύχους ἐν τῇ Σικελίᾳ οὕτως.

ὄμβρω τε κρυμῶ τε ὅταν δάμνωνται μάλκαι, ἐπὶ δὲ τοῦ ναρκᾶν μόνον ἐν τοῖς Κιμμερίοις χοῖται. sie enim enim editionibus vetustis Nieandri versum scripsit Bussemakerns, melioribus quae optimi codices subministrant uti nescius. nam in Goettingensi est — δέματ' ὅτε δάμνατο μάλλον, a quo quantum distet Lorreianus, propter Schneideri dicendi brevitatem, quantum Parisinus, propter Bussemakeri breviloquentiam certo dici nequit. non multum autem distare et certe in δέματ' ὅτ' conspirare, utriusque verba fidem faciunt, praesertim quum etiam Vaticanus habeat quod proxime ad illorum lectionem accedat: — δέσμαθ' ὅτ' ἐδάμνατο μάλλον. Itaque non est cur me poeniteat quod pridem (cf. Schneidew. Philol. IV p. 564) in fine versus restitui μαλκόν. cuius vocis tametsi alicunde non allatum exemplum est (nam Hesychii μαλκόν· μαλακόν alio pertinet), firmant tamen aliquatenus quae Suidas habet: μάλκιον· ἀσθενές, ψυχρότατον, et μαλκίστατον· ψυχρότατον. Reliquam autem versus partem paulo propius ad libri Vaticani fidem emendandam puto hoc modo:

ὄμβρω τε κρυμῶ τε δέμας θ' ὅτε δάμνατο μαλκόν —, i. e. „imbre frigoreque quum et corpus domaretur et . . .“ Olin scripseram δέμας τότε eum Lobeck. Rhem. p. 205, quae facilius certe correctio est quam a Volkmanno p. 27 proposita haec: ὁ. τ. κρυμῶ θ' ὅτε δέματ' ἐδάμνατο μάλκαις, metricum illa vitium inferens. — Contra recte puto Volkmannum coniecisisse ad idem earum 23men referendum esse quod narrat *Clemens Alex.* Protrep. II, 39 p. 33: — Ἀφροδίτῃ περιβασίῃ (περιβασοῖ ex Hesych. emendat G. Dindorf. Thes. VI p. 793) μὲν οἱ Ἀργεῖοι, ἑταίρα δὲ Ἀθηναῖοι καὶ καλλιπύγῳ (cf. Athenae. XII p. 554 c) θύουσι Συρακοῖσι, ἣν Νίκανδρος ὁ ποιητὴς „καλλίγλουτόν“ πον κίκληκεν. —

(X) Neque de nomine neque de argumento constat eius carminis, cujus quintum vel nonum librum Stephan. Byz. s. Ἀθως p. 36, + citat: Νίκανδρος πέμπτῳ (codd. Perusin. et Vossian. ἐνάτῳ) τῆς Εὐρώπιας. sed eiusdem sine dubio carminis memor Athenaeus. VII p. 296 f dicit: Νίκ. ἐν τῷ τρίτῳ Εὐρώπιας, quod tametsi facile ad loci Stephaniani normam corrigi potest ut fecit L. Dindorf. in Thesaur. Parisin. III p. 2438, manum tamen cohibet schol. Apoll. Rhod. IV, 57, ubi citatum legimus Nicandrum ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης. Horum autem trium nominum quod verum sit liqueret fortasse, si de libri argumento constaret, nunc ne hoc quidem quale fuerit certo scimus. nam quod post alios Volkmannus p. 28 sibi persuasit, Europam Agenoris filiam hoc carmine a Nicandro celebratam esse, fragmentorum ope demonstrari non potest verum esse, nec commendatur ea opinio magno carminis ambitu, quamquam huius quidem argumenti vim diluere Volkmannus eo studuit, quod videri sibi dicit Nicandrum amplissimo hoc carmine Cadmeas quoque fabulas comprehendisse inuncta regionum illarum descriptione quas Cadmus in erroribus attigisse ferebatur. In universum autem temere mihi videntur rem administrare qui Eumeli et Stesichori similiter inscriptis carminibus, quorum cum Nicandro similitudo demonstrari nequit, inducti de Nicandrei libri titulo ita statuunt, ut unam probandam formam Εὐρώπεια dicant, reliquas reiiciant. Nam eodem certe iure, quo illi Eumeli et Stesichori memoria duci se patiebantur in designando carminis Nicandrei argumento, nos poterimus affirmare, memores Alexandri Lychni, quem Εὐρώπη inscriptum carmen condidisse constat geographicam huius, quam incolimus, continentis descriptionem complectens (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 374), Nicandrum eo carmine non Ageuoris filiam celebrasse, sed hanc nostram continentem descripsisse. Unde primum hoc lucrabimur, ut nihil mutandum sit in Athenaei verbis, cuius multo maior auctoritas quam Stephani (sive potius Hermolai) et scholiastarum gregis qui doctorum hominum copias excerpentes miro saepe modo depravabant. Nam si terram Nieander descripsit, recte Athenaeus dixisse censendus est, ipsum sine dubio Nicandrum sequutus, Νίκ. ἐν γ' Εὐρώπιας, quum Stephan. Byz. p. 287, 9 dicat: Εὐρώπη, ἥ χώρα. — λέγεται — καὶ διὰ τοῦ ἰ Εὐρώπια παρὰ Σοφοκλεῖ Αἰχμαλωτίῃ „καὶ νησιώτας καὶ

μακρῶς ¹⁾ Εὐρώπας.“ καὶ Εὐρεπίδης ἐν Θησεΐ κ. τ. λ. — Verum nec scholiasta Apollonii magnopere vituperandus erit qui rei magis quam verbo intentus ἐν β' Εὐρώπης Nicandrum aliquid narrasse dicit vulgari forma usus. quam qui sprevit Hermolaus eo tantum errasse censendus est, quod e duobus formis poeticis (nam Εὐρώπεια quoque terrae nomen fuit. cf. Stephan l. l.) eam elegit qua Nicander non usus erat. nisi eodem quo alii errore ductus significare voluit de Agenoris filia Nicandrum egisse, quod aliter uno verbo significare non potuit nisi ut Εὐρώπεια diceret. ita certe de Agenoris filia agens Stesichorus scripserat (cf. fragm. 15 Bergk.), et scripserat sine dubio etiam Eumelus, quicquid ad defendendam apud Clem. Alex. Strom. I p. 449 Pott. et schol. Venet. ad Il. Z, 131 positam formam Εὐρώπια Markscheffel. „de Hesiod. etc. fragment.“ p. 236 disputat. tu vide L. Diudorf. in Thesaur. Parisin. V p. 1763. — Praeterea non iam mirabimur quod qui Θηβαϊκὰ scripserit Nicander etiam de Europa egerit. nunc enim praeter Thebarum historiam non scripsit Europae et Cadmi res, quae illius historiae eximia quaedam pars fuerunt, sed hanc continentem enarravit χωρογραφικῶς, quemadmodum in Σικελῆς (sive potius in Σικελῆ. nam ipsum Nicandrum Σικελῆ libro inscripsisse patet) non tam fabulas enarravisse quam eius insulae regiones descripsisse videtur. Qua in re utrobique ita tamen egisse videtur, ut cum descriptis regionibus coniungeret fabularum enarrationem ad hunc et illum locum pertinentium et in Europa quidem neque Aetoliam excluderet (cf. ad fragm. Europ. 1 et 2.), etsi de hac peculiari libro egerat, sed sermone pedestri. Quod si ita fuit, inter Europiam et mythologica Nicandri carmina similis intercedebat ratio ei, quae inter Theriaca et Ophiaca. nam Ophiacis quoque fabulas quae ad regiones serpentibus infestas pertinebant enarrasse, non rem Theriacis tra-

1) μακρῶς corrigit Meinek., nescio an recte. nam quale sequenti versu secutum sit substantivum feminini generis ad μακρῶς relatum et ad praecedens vocabulum νησιώτας aptum non extrico. — Hae data occasione moneo, in Etym. Gudian. p. 220, 50: Εὐρώπη δὲ παρὰ τοῦ εὐρύου ὀνομάσθη. ἔστι δὲ ἡ χώρα τοῦ Ὀδυσσεύς (sic) legendum videri: παρὰ τοῦ εὐρώου ὀνομάσθη. ἔστι δὲ ἡ χώρα τῆς δόσεως coll. Hesych. Εὐρώπη· χώρα τῆς δόσεως ἢ σκοτεινῇ, et Doederlein. gloss. Hom. I p. 6 extr. et II p. 253.

etatum denuo excussisse videtur. — Sed iam tempus est finire hanc disputationem, qua nihil volumus nisi demonstrare neque de titulo neque de argumento *Εὐρωπίας* satis constare. nunc fragmenta apponamus.

1. *Schol. Apoll. Rhod. IV, 57* (coll. *Eudoc. p. 148*): *περὶ δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος Σαπφῶ καὶ Νίκανδρος ἐν β' Εὐρώπης ἱστοροῦσι.* eandem rem Nicander attigit in Aetolicis. cf. fragment. Aetol. 6 et 7.

2. *Athenae. VII, p. 296 f.*: *Νίκανδρος ἐν γ' Εὐρωπίας Νηρείως ἐρώμενον τὸν Ἰλαῦκον ἱστορεῖ γενέσθαι.* iam sequitur Aetolicorum fragmentum quod nobis est 2.

3. *Stephan. Byz. s. "Αθως* p. 36, 3 seqq.: *"Αθως, ὄρος Θρά-
κης, ἀπὸ "Αθω γίγαντος, ὡς Νίκανδρος πέμπτῃ τῆς Εὐρωπαϊας·
καὶ τις "Αθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θρηήκος ὑπ' ἄστροις
ἔκλυεν οὐ δηθέντος ἀμετρήτῳ ὑπὸ λμνῇ,
ὃς ἀναποῦν χεῖρεσσι δύο ῥίπτεισκε βέλεμνα
ἡλιβάτου προθέλυμνα Καναστραίης πάρος ἄκρης.*

ubi Meinekio non sufficere visae sunt neque Hermannii (ἀνθηθέντος — ἀμετρήτῳ ἐπὶ λμνῇ ὅσα νάπους) coniecturae a Volkmanno receptae, neque Isaaci Vossii (ad Mel. II, 2) aut Heringae (in Miscellan. Amstelod. novis. tom. VIII p. 955) conamina, nec quicquam intavit praeter ultimam vocem, quae in libris non est ἄκρης, ut Holstenius coniecit, sed ἀκτῆς. praeterea fortasse ῥίπτεισκε scribendum esse monuit. Mihi praeter singulas quasdam voces etiam eo corruptum fragmentum videtur, quod non integrum Hermolaus apposuit, sed versus quosdam omisit quibus ab Atho gigante nomen traxisse montem Nicander dixerat. nam hoc fecisse eum Stephani verba indicant: *"Αθως — ἀπὸ "Αθω γίγαντος ὡς Νίκανδρος.* Itaque Nicander ita, opinor, haec narravit, peregrinantem unum et alterum, qui viderit ingentem montis altitudinem, ex eius regionis incolis quaerendo audivisse sparsam de eo famam, qui montem ibi collocaverit. traiecis-
se enim olim (in gigantomachia, puto, cf. Claudian. fragm. Gigantom. ap. Iriarte bibl. Matrit. cod. gr. I p. 219 seq. v. 35 *κούρης δ' ἄντα δύνω γλαυκάπιδος Ἀτρυτώνης γηγενέες μάραντο· φέρειν δ' ὃ μὲν οὐρεος ἄκρην κ. τ. λ.*) in hanc regionem tamquam tela in deos missa Canastraeo promontorio abrupta cacumina Athon gigantem, unde factum esse, ut traiecta frustula etiamnum eius

nomine appellentur. Quibus concessis facili opera emendari corrupta verba poterunt in hunc modum:

καὶ τις Ἄθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θρήϊκος ὑπ' ἄστροις¹⁾
 ἔκλυ' ἐν οὐδ' εἰ θέντος ἀμεινότηρ ἐπὶ λίμνῃ
 ὄσσαν· ἀπ' οὖν χεῖρεσσι δύο ῥίπτεισκε βέλεμνα,
 ἡλιβάτου προθέλυμνα Καναστραίης πάρος ἀκτῆς
 [ἄκρα²⁾ * * * * *],

ut suasi in Bergkii et Caesaris diar. philol. 1849 n. 49 p. 546. In quibus ne quis pro θέντος fortius aliquod vocabulum desideret, in simili re eodem verbo usus est Quintus Smyrna. IX, 320: αἶψα δ' ἀναρρήξας μεγάλης χθονὸς αἰνὰ βέρεθρα Ἀντήν Ἴλιον εἶθαρ ἰοῖς ἄμα τείχεσι πᾶσαν Θήσω ὑπὸ ζόφον εὐρύν. add. Homer. Il. 12, 26. Deinde ἀπ' οὖν eodem plane modo corruptum erat in Nicaudri Alexiph. 574, ubi correxit Meinek. Anal. Alex. p. 232, et in Hipponactis fragment. 58 Bergk. Hermannii cura emendato Opuscul. V p. 10. Postremo προθέλυμνα (quod „avulsa“ significat ut in loco plane gemino Callimachi in Del. 134: ἀλλὰ οἱ Ἄρης Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν αἰετας Ἐμβαλέειν δίνυσιν) quoniam cum βέλεμνα iungi nequit, nomen aliquod sibi flagitat quod montis cacumina significet. id ubi ἄκρα fuisse concesseris, sive hanc vocem Nicauder posuerat solam sive cum alio nomine coniunxerat, apparebit cur noluerit Καναστραίης ἄκρης dicere, quod quum proprium huic loco nomen sit, hic quoque Holstenius restitui iussit. quamquam ne sic quidem causa fuit ulla cur ἀκτῆς mutaretur. vid. Fix. in Thesaur. Parisin. I p. 1364 med. et interpretes ad Xenoph. Anab. 6, 2, 1.

Praeter haec autem tria fragmenta Volkmannus p. 29 ad Europiam non sine veri specie rettulit alia duo Europiae nomine ab eis qui servarunt non insignita, quorum primum legitur (+) 27 ap. schol. Nicandr. Theriac. 460: τῆς δὲ Ζώνης μέμνηται — καὶ αὐτὸς ὁ Νίκανδρος ἀλλαχού.

1) Cf. Alexiph. 7 ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν ἐνάσσαο.

2) Quo magis appareat non quae scripserit poeta, sed quo sensu scripserit, ita sequentes duo versus ludibundi explevimus: ἄκρα κάρην· ὁ πέλωρος Ἄθως, ὅτ' ἐπ' ἀθανάτοισι | δεινὴν ἐν Φλέγγῃσι μάχην ἤσαντο Γίγαντες.

καὶ μὲν ὑπὸ Ζωανῶν ὄρος δρύες ἀμφὶ τε φηγοὶ
 ῥιζόθι δινήθησαν ἀνέστησάν τε χορίαν
 οἶα τε παρθενικάλ —,

sic enim cum Bussemakero scripsit Volkmannus, at corrigendum χορείην. nam illud non magis ferri potest quam τέφραν¹⁾ in Alex. 95, quem I. G. Schneideri errorem (nam Ald. et codd. omnes τέφρην habent) secure propagavit Lehrs. — aut χώραν in Dionys. Perieg. 118 quod vel Bernhardys tulit, — aut γατομόντες in his de Chalybum populo Apollonii Rhodii versibus, II, 1005 seq.: ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομόντες ὄνον ἀμείβονται βιοτήσιον, ubi λατομόντες scribendum censeo. Nec ferri posso videtur λαμα in Marcell. Sidet. 87 coll. 41 et 1. aut συνάορον in Maxim. περὶ καταρχῶν v. 115.

(5) Eodem haud dubie loco Nicander de Zone urbe egit, de 28 qua *schol. Apollon. Rhod. I, 29*: Ζώνη ἐστὶν ὀρεινὸς τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Θράκῃ· καὶ πόλις ὁμώνυμος, ὥς φησι Νίκανδρος.

(6) Postremo eodem quo haec iure ad Europiam referri lice-20 bit fragmentum apud *Stephan. Byz. p. 494, 21*: Ὀρδαία, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἰθνηκὸν Ὀρδοί. λέγονται καὶ Ὀρδαῖοι, ὡς Νίκανδρος, ubi pro more suo Hermolaus appositum a Stephano Nicandri verum omisisse videtur. —

(XI) Europiae, propter argumenti aliquam similitudinem, de qua paulo ante diximus, Ὀφιακὰ adiungimus, elegiacum carmen, quod non dixerim continuo cum Nicolao Bach. „histor. critic. poes. Graecor. elegiac.“ p. 32 et Volkmanno p. 37 didacticum fuisse. neque enim liquido demonstrari e fragmentis potest nec per se credibile est hoc quoque carmine ut Theriacis e serpentium morsu ortos morbos eorumque remedia Nicandrum recensuisse. imo fragmentum primum docero videtur fabulas poetam narrasse de eis qui serpentium morsu laesi fuerint. quolibet narrandis fabulis ne in Theriacis quidem et Alexipharmacis plane abstinnit, hoc autem carmine data opera incubuit, remedia nisi obiter non attingens (cf. fragm. 3 et 6). Cui argumento quam apta elegia fuerit quivis videt. Ceterum elegiaca carminis forma sola nititur coniectura, sed ea admodum proba-

1) sed fero in Archestrati fr. 57, 4 Bussem., quoniam is quidem plura in hoc genere novasse videtur.

bili. Nam quoniam vix sumi potest tertio etiam aliquo praeter Theriaca et Ophiaca libro de serpentibus poetam egisse, fragmenta elegiaca ad serpentes spectantia quae Aelianus duobus locis servavit in re Ophiacis vindicabimus. Itaque Ophiacorum habemus tria saltem fragmenta haec:

30. 1. *Schol. Nicandr. Theriac.* 377 extr. Νίκανδρος ἐν τοῖς Ὀφιακοῖς φησι Διόνυσον ἑμμανῆ γενόμενον ὑπὸ τῆς Ἥρας ὑπνώσαι, τὴν δ' ἀμφίσβαιναν πεδῆσαι αὐτοῦ τὰ σκέλη, τὸν δ' ἀναστάντα καὶ πλῆξαντα τῷ κλήματι αὐτὴν ἀποκτείνειν, ὅθεν ἔτι καὶ νῦν κλήματι τελευτᾷ.

31. 2. *Aelian. de nat. animal.* X, 49: — ἀλλά γε καὶ Νίκανδρος οἷς λέγω (nimirum ἐν Κλάφῳ χῶρον τοῖς ἰοβόλοις θηρίοις ἀστιβῆ τε ἅμα καὶ ἔχθιστον εἶναι dixerat) μάρτυς λέγει δὲ Νίκανδρος·
οὐκ ἔχεις, οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθές, οὐδὲ βαθυπλῆξ
ἄλσασιν ἐνζώοις σκορπίος ἐν Κλαρίοις·
Φοῖβος ἐπεὶ ῥ' ἀνλῶνα βαθὺν μελίσσι καλύψας
ποιηρὸν δάπεδον θῆκεν ἐκὰς δακτύλων.

Versus apposui prout scripsit Iacobsius qui secundo versu librorum scripturam retinere quam doctorum virorum coniecturas parum probabiles recipere maluit. cui enim magnopere placeat pro ἐνζώοις (sic enim libri habere videntur, non ἐνζώοις, quod Iacobsius dedit, quem vide praefat. Tom. I p. XXII. n. 10. nam haec prava scriptura est. cf. Lobeck. Elem. p. 444) commendatum vel ἐνζώοις vel ἐν ζώοις vel εὐζωος vel εὐθήροις vel εὐχλώροις, quibus omnibus, quod ad sensum, praestat Lobeckii coniectura l. l. p. 262 n. 41: ἄλσασιν ἐνδίαει, sed nimis a literarum ductibus recedit. Quod non item cadit in nostram coniecturam, qui αἰζηοῖς („hominibus“) scribendum putamus, praesertim quum eadem vox similiter corrupta sit in Theriac. 613 (μάντιν ἐνὶ ζωοῖσι γεράσμιον), ubi Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 375 verissime monuit ἐν αἰζηοῖσι corrigendum esse. Meum autem illud αἰζηοῖς pendere puto ab ἀπεχθές, ut eius loci incolis neque viperæ neque phalanges neque scorpii dicantur ποταῖοι esse. hoc enim ἀπεχθές significat. cf. Theriac. 799 et Alex. 158, ut opus non sit ἐπαχθές corrigi, etsi saepe inter utrumque codices fluctnant. cf. Pierson. Verisim. p. 67 sq. et vv. II. ad Theriac. 818 et 483, Alex. 72. Totum igitur Ophiacorum frag-

mentum ab Aeliano servatum ita scribendum censeo mutatis etiam orthographicis quibusdam:

οὐκ ἔχῃς οἷδ' ἐφάλαγγες ἀπεχθεῖς οὐδὲ βαθυπλήξ
 ἄλσεσιν αἰζηοῖς σκορπίος ἐν Κλαρίοις,
 Φοῖβος ἐπεὶ ῥ' αὐλῶνα βαθὺν μελίρσι καλύψας
 ποιηρὸν δαπιδὸν θῆκεν ἐκὰς δακετῶν. —

3. *Aelian. de nat. animal.* XVI, 28, de *Psyllis* agens qui et 32 ipsi serpentium morsu non infestentur et ab angue ictis facillime medeantur, ὑπὲρ τούτου, inquit, εἴη ἂν μάρτυς καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφῶνιος λέγων·

ἔκλυον ὡς Λιβύης Ψύλλων γένος οὔτε τι θηρῶν
 αὐτοὶ κάμνουσιν μυδαλέρσι τυπαῖς,
 οὓς Σύρτις βόσκει θινότηροφος, εὖ δὲ καὶ ἄλλοις
 ἀνδράσιν ἤμυναν τύμμασιν ἀχθομένοις,
 οὐ ῥέζῃς ἔρποντες, ἐὼν δ' ἀπὸ σύγχροα γνύων —

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. quao duobus locis paulo aliter scripta leguntur apud Iacobesium cuius hic quoque recensionem putavi mihi deserendam esse. nam primum magnopere displicent licet e codicibus onotata omnibus verba haec: Λίβυες, Ψύλλων γένος, οὔτε. ita enim si scripsit Nicander, num aliter hoc intellecturos lectores sperare potuit atque ita, Libyes esse gentis Psyllorum? Sed ille, qui *Psyllos inter Libyae gentes* fuisse probe sine dubio noverrat, idem profecto significare voluit quod Aelian. l. l. dicit Λίβυς ἀνὴρ, Ψύλλος ὦν τὸ γένος. atque hoc vulgata lectione dixisset Nicander nemini videbitur, videbitur autem omnibus ubi unius literulae mutatione scripsimus Λιβύης Ψύλλων γένος, id quod Bergkium quoque commendare video, praef. Anthol. lyric. p. VII. Praeterea autem recte sane v. 3 ex optimis libris Iacobsius reposuit θινότηροφος pro eo quod olim vulgatum fuit θηροτρόφος (quod et ipsum probum est et tum aliis locis, tum Andromachi v. 26 ap. Galen. Antid. I P. II Tom. XIV p. 34 Kühn. defendi potest, sed a codicibus parum habet commendationis). at non θινότηροφος, sed θινότηροφος exarandum fuit.¹⁾ Postremo I. G. Schneiderus in eo quem Aelianus omisit versu φάρμακα positum

1) Contra in Claudian. fragment. Gigantom. v. 40 male scripsit Arm. Koechly: τοῖ δ' ἄρα λαϊνότρογον ἐπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης Γοργοῦς δεῖξε κάρηνον. debebat λαϊνότρογόν. cf. Arcad. p. 87, 18.

fuisse opinatur, ad quod relatum fuerit *σύγχροα*. mihi tamen Aeliani l. 1. verba consideranti: ὁ δὲ (Ψύλλος) τῷ νοσοῦντι παρὰκλίνεται γυμνῷ γυμνὸς καὶ τοῦ χρωτὸς οἱ τοῦ ἰδίου προσανατρίψας τὴν ἰσχὺν τὴν συμφυῆ, εἴτα μέντοι τοῦ κακοῦ πεποίηκε τὸν ἄνθρωπον ὀξάντην, — aliquanto credibilis videtur secutum in Nicandri versu fuisse vel ipsum istud Aelianum ἰσχὺν vel alius vocabuli synonymi accusativum singularis numeri generisque vel masculini vel feminini. uam pro eo quoque casu *σύγχροα* haberi posse, etsi Thesaur. Parisin. non novit nisi nominativum *σύγχροος*, plurima tamen evincunt exempla similia, velut Nicandr. Theriac. 941 ἑλλεβόρου μελανόχροος, Quint. Smyrn. II, 642 μελανόχροις Αἰθιοπῆες, auct. Lithicor. 33 ἡῖται τερενόχροες, id. 357 ὀρέτην (λίθον) μελανόχροα aliaque a Lobeck. Paralip. p. 256 producta. Ac fortasse plura etiam in eis quae exscripsi Aelianicis latent Nicandri verba, quae causa fuisse videtur cur Aelianus sermonem Nicandri in medio cursu abrumperet.

4. Verum ob eandem causam ob quam fragm. 2 et 3 ad Ophiaca rettulimus, alia quaedam frustula, quibus et ipsis de 33 serpentibus agitur, eodem referenda erunt, velut quod Athenaei. III p. 99 b servavit: οἶδα δ' ὅτι καὶ Σμωονίδης πον ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν Ἀἰδὼν ἀγρησίαν, Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἰσχυάειραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον. nam hoc nec legitur nunc in Theriacis nec commode ibi restitui potest, cui autem magis conveniat carmini quam cuius serpentes argumentum erant? Ceterum de loquendi genere quod isto loco Athenaeus attigit, praeter Eustath. ad Odyss. p. 1479, 29, qui Nicandri quoque huius loci meminit, vide Lobeck. Paralip. p. 368 n. 86 et Aglaoph. p. 857 et Meuek. ad Euphorion. fragm. XCV. quorum exemplis alia multa addi possunt, ut Aeschyl. Agam. 442 ἀντήνορος σποδοῦ, Suppl. 988 ἀστυάνακτας θεούς, Sophocl. fragm. 765 Dind. νόστον — πανσανίαν, Simonid. Epigr. 136 μνᾶμα τ' ἀλεξάνδρου πόλεμον, auct. Lithic. 627 πυριφλεγέθων πυρετός et Orph. fragm. p. 544 Lob. τέκνα πυριφλεγέθοντα προσώποις, etc. — Tum eodem referimus

34 5. Aelian. de nat. animal. VIII, 8: ἀμφισβάλνης δὲ τὴν δορὰν βακτηρίᾳ περικειμένην ἐλαύνειν λέγει Νίκανδρος τοὺς ὄφεις πάντας καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, ὅσα μὴ δακόντα μὲν, παῖσαντα δὲ ἀναιρεῖ, quae I. G. Schneiderus in Curis posterioribus p. 236 apposuit

Theriac. versibus 377 seqq. Aelianeus ex alio Nicandri carmine ducta moneus. Sed restat tamen dubitationis aliquid, quoniam scholiasta Theriac. l. l. in ea quam interpretabatur Theriacorum editione aliud quid et fortasse id ipsum quod Aelianus narrat legisse videatur. In nostris enim exemplaribus quum Nicandri verba ita habeant:

τὴν μὲν ὅθ' ἀθρόνῃται, ὀροϊτύποι οἷα βατῆρα
 κόφοντες ῥάδικα πολυστεφὺς κοτίνου,
 δέρματος ἐσκέλευσαν, ὅτε πρῶτιστα πέφαιται
 380 πρόσθε βοῆς κόκκυγος ἐαρτέρου· ἣ δ' ὀνύχῃ
 ῥινῷ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοὶ
 μάλκai ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο θαμίντων,
 ἡδ' ὅποταν νέρων ξανάα κεχλασμένα δεσμά —,

scholiasta tamen ita explicat: τὴν ἀμφίσβαιναν δέ φησιν ἐκδείραντες καὶ περιτιθέντες τὸ δέγμα αὐτῆς τῇ ῥάβδῳ, ὅταν ἐξέρχωνται ἐπ' ἔργον, ἐκείνῳ διατρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ θερμαίνονται, quae interpretatio non minus falsa est quam Eutecniī metaphrasis, etsi I. G. Schneidero aliter videtur. nam Nicander nihil dicit nisi hoc: οἱ ὀροϊτύποι τὴν ἀμφίσβαιναν τοῦ δέρματος σκυλεύουσιν, οἷα βατῆρά τινα τοῦ φλοίου σκυλεύουσιν, ὅταν (εἰς βατῆρα) κόψωσι ῥάδικά τινα τοῦ πολυστεφυῆς κοτίνου, de circumligata autem baculo pelle ne verbum quidem habet. Propter hoc igitur inter Nicandri versus et verba scholiastae dissidium suspicari quempiam posse dixi, olim hic lectos fuisse alios versus atque quos nunc habemus inque eis expositum fuisse quod Aelianus narrat, quocum scholiasta certe de circumligata baculo pellicula consentit. Verum nec perspicui facile potest quomodo Aelianeis commodē coniungi potuerint quae Nicander habet v. 381 seqq. ἣ δ' ὀνύχῃ x. t. l. et codicum in verss. 377, 378 auctoritatem firmat cod. Leidensis Etymologici Magn. p. 18, 49. cf. Schneid. p. 140. Itaque praestat statuere scholiastam allato ad hunc locum a doctis poetae interpretibus Nicandri eo loco, quo Aelianus usus est, deceptum a vera vv. 377 seqq. interpretatione aberrasse.

6. Eundem quem Aelianus Ophiacorum locum *Plinius nat. 35 histor. XXX, 35* ante oculos habuit: „perfrictionibus remedio esse tradit *Nicander* amphisbaenam mortuam adalligatam, vel pellem tantum eius. *quin imo arbori quae caedatur adalligata non algere caedentes faciliusque succidere. Itaque (?) sola serpentium fri-*

gori se committit prima omnium procedens et ante cuculi cantum.⁴⁴ unde colligere posse videmur, in Ophiacis Nicandrum quaedam repetiisse quae in Theriacis v. 377 seqq. dixerat.

36 7. Praeterea si recte Servius ad Virgilii Georg. II, 214 seq. verba:

— et tophus scaber et nigris exesa chelydris

creta negant alios aequae serpentibus agros

dulcem ferre cibum et curvas praebere latebras, —

monuit hoc: „negant Solinus et Nicander, qui de his rebus scripserunt,“ de *Οφιακῶν* carmine cogitavit. nam in Theriacis quidem nulla eius rei mentio extat. an ex Nicandri Georgicis sumserit?

37 8. Postremo — nam de Polluc. V, 38 et Etym. Magn. 395, 44, ut qui item huc referendi sint, nemo facile Volkmanno p. 38 seq. assentiatur — vix alibi quam in Ophiacis locum habuerint quae *schol. Theriac.* 781 tradit: τὸ ἐννέα ἐπὶ πλήθους τέτακται (cf. Lobeck. Elem. Pathol. p. 212), ὡς ἄλλοθι ὁ Νίκανδρος μέμνηται τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος (σκορπίου) ἐννειάκεντρον εἰπών. εἰσὶ γὰρ ἔνιοι δύο κέντρα ἔχοντες.

III.

Progredimur ad (XII) *Ἑτεροισυμένων* heroico metro scriptorum libros quinque. tot enim fuisse libros, quibus in nova Nicander mutatas dicero formas corpora instituit, Suidae dicenti merito fidem adiungimus, licet apud reliquos scriptores quinti libri nullum extet vestigium. In ea autem tractanda materia Nicandrum longo post se intervallo reliquit is qui vere auguratus est per omnia saecula fama se victurum esse, Ovidius. Nam quae apud hunc conspicua est artificiosa metamorphoseon dispositio singularumque fabularum artissima inter se connexio, ea apud Nicandrum nulla fuit, ut hanc quoque ob causam vere dixisse videatur Valckenae. in Callimach. eleg. fragm. p. 235 ad Ovidii illud opus Nicandri nullo modo posse aequiparari. Sed ut via et ratione nostra haec procedat disputatio, ante omnia monendum in Antonini Liberalis narrationibus viginti duobus¹⁾

1) nam fab. XIV contra codicis Palatini (de quo post alios monuit Hercher. in Schneidew. Philol. VII, p. 452) et editionis principis fidem dicitur ex Nicandri *ἑτεροισ.* libro secundo excerpta esse.

eis, quas e Nicandri Heterocumenis exceperit, nihil esse quod ab ipso additum Antonino, non e Nicandro petatum putari oporteat. leguntur enim in his e Nicandro duetis fabulis quae, quum ipsam metamorphosin non attingant, nemo desideraverit. nam primum videmus de cultu deorum heroumque et festis diebus quaedam narrari cum transformationibus coniuncta in fabb. I, IV, XIII, XVII, XXIV, XXV, XXVI, XXIX, XXXII, qualia quum in reliquis apud Antoninum fabulis non legantur, iure affirmare nobis videmur hoc non minus proprium Nicandri fabulis fuisse quam Boei fabulis ornithogonicis, quas et ipsas Antoninus exceperit, proprium hoc fuit monere, ex hominibus conversae aves quae αἰδία fuerint, quae non fuerint (cf. fabb. XI, XV, XIX, XXI). Undo ut Boeo vindicamus fab. VI, quam non dicit Antoninus ex quo petierit, ita Nicandro confidenter ascribimus fabul. XI, cuius item auctorem Antoninus celat, praesertim quum illa fabula non tam μεταμόρφωσιν quam ἀθανασμόν aliquem (cf. Preller. Demet. et Perseph. p. 260 n. 45) contineat, qualis in Nicandri ἐτεποιοῦ- μέναις ab Antonino servatis saepius quam in reliquorum auctorum videmus mentionem factam sive per se positi (cf. fab. XXVIII) sive cum metamorphosi quadam vel cum aliquo alio artificio coniuncti (cf. fabb. I, VIII, XII, XIII, XXV, XXVII, XXX, XXXII. sed cf. etiam fabb. III, V, XXII, XXXVII). Hoc igitur tenebimus, in eligendis huius libri fabulis Nicandrum eas imprimis metamorphoses spectasse, quibus cur quid moris esset, in deorum vel heroum cultu explicari posset, ac constat in eiusmodi tractandis argumentis aetiologicis quantopere sibi veteres placuerint (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 676 seqq. et p. 1095 seq.), praesertim postquam in quarto Αἰτίων libro eiusdem generis argumenta aetiologica magna cum laude tractavit Callimachus, cuius exemplo incitatum fuisse Nicandrum si dixerō, nihil affirmasse videbor quod non sit verisimillimum. Ex eiusdem antem magni exemplaris imitatione etiam alterum explicaverim quod identidem legimus Nicandri metamorphoseon fabulis praeter rem immixtum. nam tametsi etiam in paucis quibusdam aliorum fabulis ab Antonino enarratis rem videmus paulo altius repeti, Nicandreis tamen fabulis negari nequit imprimis proprias esse vel praepositas metamorphosi vel post enarratam metamorphosin additas narrationes satis nonnumquam longas quae ad earum urbium

terrarumve *κρίσεις* vel *ὀνομασίας* et *μετονομασίας* (cf. fab. XXXV) pertinent, in quibus aliqua facta est transformatio. cf. fab. VIII extr., XIII, XXIII, XXX, XXXI, XXXVIII. quod *αἰτίων* genus idem ille Callimachus celebravit *Αἰτίων* libro secundo, quo magis etiam apparet nullam causam esse cur haec ab Antoino addita, non ab ipso Nicandro narrata putemus.

Quae hucusque disputavimus tum Nicandri Heteroeumeuon naturam, quatenus in tantis tenebris licuit, declarant, tum viam nobis ad eam munierunt quaestionem, num quo artificioso vinculo singulas transformationes poeta ad unius et individui corporis speciem redegerit. Hoc negamus ac pernegamus factum fuisse, ut pridem suis ductus argumentis negavit Mellmannus „de caus. et auct. narrationum de mutatis formis“ p. 93. neque enim futurum fuisse videtur ut tam longe Nicander repeteret narrationes, si singulas fabulas arcte inter se coniunctas esse voluisset. immo quod aliud simul praeter enarrandarum metamorphosium secutus consilium ad transformationes non accedit nisi per ambages, documento est transformationes singulas singulis fuisse carminibus expositas, eisque neque cum priore neque cum posteriore cuiusvis libri parte cohaerentibus. Cui quidem indicio non repugnat quod interdum plures transformationes uno complexus est carmine, unius cuiusdam fabulae, quae primum carminis argumentum esset, narrationi alias inserens tamquam emblemata, quod factum esse docent Antonini fabb. XVII, XXII, XXXII. Nec sufficit ad contrarium nostro iudicium comprobandum quod Ovidius transformationum quasdam fabulas arcte coniunxit quas Nicander in *εὐαποιοιούμενων* libro narraverat. nam vide Ovidii Metam. V, 302 seq., 325—331, 444—461 coll. Antonin. fabb. IX, VII, IV. Ovid. Metam. VII, 368—370 et 371—379 coll. Anton. fab. I et XII. Ovid. Metam. IX, 454—665 et 666 seqq. coll. Antonin. fab. XXX et XVII. unde cur tandem colligendum sit potius coniunxisse Ovidium quae a Nicandro coniuncta invenerit, quam primum artificiose Ovidium nexuisse quae viderit apte iungi posse etsi seorsum enarrata a Nicandro, quem artificiosum rerum tractandarum ordinem parum curasse abunde docent Theriaca et Alexipharmaca? Itaque obtinebimus, singulas fabulas singulis plerumque carminibus, quae sine ullo artificioso inter se vinculo Nicander composuerat, tractatas fuisse,

ut mirandum non sit, si quae fabulae proprio aliquo citentur nomine iuxta ac si peculiari et ad Heteroeumena non pertinente carminis expositae fuerint. quod propter *Ῥάκινθον* moneo, cuius libri unus meminit scholiasta ad Theriac. 585 (*Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Ῥακίνθῳ*). nam etsi ipsum quidem argumentum non enarravit, quis tamen dubitet quin poeta hoc carmine idem celebraverit quod in Theriac. 902 seqq. attigit breviter, Hyacinthi infelicem casum eiusque in hyacinthum florem conversum errorem, quod unice aptum Heteroeumenis argumentum et ab Ovidio quoque inter Metamorphoses receptum, Nicandro autem eo magis exoptatum quod ex genere actiologico fuit. propter Hyacinthum enim interfectum scimus et Hyacinthiorum festum institutum et Hyacinthio meusi (cf. Simmias ap. Stephau. Byz. p. 87, 18 coll. Meinck. delect. poetar. Anthol. graec. p. 100) nomen inditum fuisse. — Quid quod ne singula quidem quae in uno Heteroeumenon libro erant carmina propter argumenti aliquam similitudinem in eo libro composita fuisse videntur. nam qui vel ex primo vel ex secundo vel ex tertio vel ex quarto libro ab Antonino petitas fabulas inter se comparaverit, nullam inveniet inter eiusdem libri fabulas cognationem neque in transformationis causis, neque in ratione transformandi novisque formis, neque in hominum transformatorum sceleribus, neque in deorum transformantium personis neque in ritibus institutisque si qua e transformatione aliqua in hominum vitam manarunt. haec enim omnia in singulis libris leguntur eadem neque ullus est qui habeat aliquid sibi proprii. Ac ne hoc quidem concedi potest, quod nuper Volkmannus commendavit p. 30 seq., Nicandrum tamquam in itineralio vel *περιηγήσει* quadam ab Acarnania incipientem reconditiores Thessaliae, Phocidis, Aetoliae, Boeotiae fabulas exposuisse, geographicum vero filum episodiis distinxisse. nequaquam enim quae eiusdem sunt regionis fabulas eodem libro tractavit. Velut Thessalicas¹⁾ fabulas et primo libro habemus et vero etiam secundo: cf. Antonin.

1) Ad Thessaliam pertinet etiam Antonin. fab. XXII, ubi γῆν τῆς Μηλίων παρὰ τὴν ὑπώγειαν τῆς Ὀθρεως perperam Volkm. interpretatur de Melo Acarnaniae pago suae ipse interpretationi nocens allato Stephan. Byz. loco p. 450, 13, quem obiter inspexit.

XIII, quam fabulam quominus putemus episodium aliquod fuisse prohibet magnus eius ambitus et a remotissimis rebus repetitio. neque per se credibile est Antoninum proprium assignasse locum fabulae cuiusdam quam obiter et in transcurso Nicander dederat, certe in hac quoque re Nicandrum presse sequutus est, quas a poeta interpositas aliis inveuerat fabulas et ipse interpouens XVII, XXII, XXXII. Praeterea Volkmanus si de Cragalo fabulam (Autonin. IV) ad Ambraciam rettulit, quoniam ibi in saxum conuersum Cragalum conspici dicit Ovidius, Metam. XIII, 713 seq. ¹⁾, etsi prope Thermopylas (*παρὰ τὰ λουτρά Ἑρακλίου*, vid. Mülleri Dor. I p. 427) et greges pascere solebat et inter Apollinem Dianamque et Herculem iudex sedebat et conuertebatur *Ἰναπερ εἰστέλλει* (cf. Anton.), — eodem iure etiam de Batto fabulam (Antonin. XXIII) non ad Thessaliam, sed ad Peloponnesum referre debebat, quo interruptum sane crit filium istud geographicum a Volkmanno excogitatum. Neque eiusdem regionis fabulae sunt quas e secundo libro Autoninus excerpuit, in quo praeter Thessalorum etiam Cretensium, Asianorum, Messapiorum habemus narrationes. Tum ex tertio libro servatarum trium fabularum duae ad Aetoliam pertinent, tertia vel ad Athenas vel ad Ceo insulam, certe non ad Phocidem, quo Volkmanus miro usus argumento rettulit, scilicet ut contignae essent regiones quarum in tertio libro narratae fabulae sunt. Et Phocensium tamen aliquam fabulam Nicander narraverat etiam libro quarto (Autonin. VIII), cuius reliquae fabulae ab Autonino servatae Atticam et Boeotiam sibi vindicant originem, velut de Iphigenia fabula, unde ad fabulas de bello Troiano quae quidem cum transformationibus essent coniunctae exspatiatum Nicandrum fuisse Volkmanus putat, quod nec probari argumentis nec refelli potest. In universum autem iam patere arbitror, si tamquam in itinere versantem Nicandrum Graceorum fabulas enarrasse credendum nobis sit, vere dici posse poetam *πολλὰ ἄναντα, κἀναντα πάραντ' αὖτε δόχμ' αὖτε εἰλεῖν*. Sed iam tempus est ipsa *Ἑτεροεικνύμενων* fragmenta apponere.

1) Ubi iterum Cerambi meminit Ovidius, Metam. VII, 353, regionem habemus circa Othryn sitam, sed aliam fabulam.

Et e primo quidem libro servata haec sunt:

1. *Antonin. Liberal. IV.*¹⁾ (Κραγαλιεύς. Ιστορεῖ Νίκαν-38
δρος Ἐτεροιοιμένων α' καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.)

Κραγαλιεύς ὁ Δρυόπος ᾧκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ τὰ λου-
τρά τὰ Ἡρακλέους, ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλῆα πλήξαντα τῇ κορύνῃ
τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν. ὁ δὲ Κραγαλιεύς οὗτος ἐγγιγόνει
γηραιὸς ἤδη καὶ τοῖς ἐγγωρίοις ἐνομιζέτο δίκαιος εἶναι καὶ φρόνι-
μος. καὶ αὐτῷ νέμοντι βοῦς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις
καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπειρῷ. καὶ ὁ
μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεύς υἱὸς
ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν
Ἠπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὐρύτονον καὶ Ἀμβρακίαν, ἀφ' ἧς ἡ
πόλις Ἀμβρακία καλεῖται· καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ
πόλει· Σισυφίδας²⁾ μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντος ἀφικομένους κα-
τορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς
Ἠπειρώτας. Ἰόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ

1) In afferendis Antonini verbis sequimur Westermanni recensioem,
a qua sicuti discedendum nobis videbitur, indicabimus sedulo.

2) Σισυφίδας i. e. Corinthios. illud suscepisse Antoninum patet ex
ipso Nicandro qui eodem usus est vocabulo Alexiph. 619 reliquorum
poetarum unum secutus. nam incolae saepe ἔλεγοντο ἀπὸ τῶν διασημο-
τάτων παρ' αὐτοῖς, Ἀθηναῖοι Κοδριδαὶ καὶ Κικροπίδαι, Θησιδαί, Ἐρε-
χθεῖδαι, quae Stephan. Byz. verba sunt p. 34, 14. ab hoc citatis adde
Κραναῖδαι ap. Eurip. Suppl. 715 (coll. παῖδες Κραναοῦ ap. Aeschyl.
Eumen. 993 Herm.) et paulo aliter formata, sed idem illud significantia
nomina Κικροπεῖς, Φορωνεῖς, Μίροπεῖς, Κόδροι, de quibus videndi
Lobeck. Paralip. p. 303 et Unger. de Valg. Ruf. p. 101. Ceterum ut
hic Nicandrum Σισυφίδας Antoninus in nomen suum convertit, ita fab. XXV
e Nicandri narratione retinuit Ἀσπίαν, ac similiter Parthenina nec narrat.
XV videtur Ἡλιδίαν scripturus fuisse nisi in Diodori vel potius Duridis
(cf. Hecker. in Schneidew. Philol. V p. 416) elegia Ἡλιδίην scriptum
invenisset, nec narrat. II Liparam insulam dixisset Μελιγουνίδα (nt
Callim. in Artem. 47. cf. Plin. nat. hist. 3, 93 cum not. Sillig.), nisi
apud Philetam quem ibi sequitur legisset ἐς Μελιγουνίδα νῆσον, ut hoc
frustulum Philetæ fragmentis a Nicol. Bach. collectis addendum sit
(aeque ac verba a Choerobosc. in Theodos. canon. p. 360 coll. Gaisford.
praef. ad Etym. Mag. p. VII servata: ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἡθεῖαν αἰδῶ).
Iterum Antoninus fab. XIV scribens ᾠκον Κῶν τὴν Μιροπίδα νῆσον
apud Boeum poetam invenerat Κῶν Μιροπηίδα νῆσον, ut scripsit etiam
Callimach. in Del. 160 coll. Eustath. ad Il. p. 97, 30.

χρησμούς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου, Φαλαίῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακιώ-
 τας ἐπαναστήσαι· καὶ παρὰ τοῦτο πολλοῦ ἀπολιπέσθαι¹⁾ τὸν Φά-
 λαικον· τὸ δὲ ὅλον αὐτὸς ἐν τῇ πόλει παῦσαι πλειστάκις ἐμφύλιον
 πόλεμον καὶ ξρίδας καὶ στάσιν, ἐμποιῆσαι ἀντὶ τούτων δ' εὐνομίαν
 καὶ θέμιν καὶ δίκην, ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις
 σωτήρα Πύθιον ἐν ἱερταῖς καὶ εἰλαπίναις ᾄδουσθαι, Ἄρτεμις δὲ τὸ
 μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, παρ' ἐκόντος δ' ἡξίου
 τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν ἐφείσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν
 τοιαύτην. ὅτε Φάλαικος ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν θυ-
 ναμένου κατὰ θέος ἀνελεῖν αὐτὴ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίῳ προ-
 φηναὶ σκύμνον λέοντος, ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἐκδραμεῖν
 ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα καὶ προσπιοῦσαν ἀναρροῆσαι τὰ στέφνα τοῦ
 Φαλαίκου, τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν Ἄρτεμιν
 ἡγεμόνην ἰλάσασθαι, καὶ ποιησάμενους ἀγροτέρης εἰκασμα παραστή-
 σασθαι χάλκειον αὐτῷ θῆρα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπειδείκνυν Ἀμβρα-
 κίαν τε καὶ τὴν σύμπασαν Ἥπειρον οὖσαν ἑαυτοῦ πολεμήσαντος γὰρ
 αὐτοῦ Κελτοῦς²⁾, καὶ Χόνας καὶ Θεσπρώτους καὶ σύμπαντας Ἥπει-
 ρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς συνελθόντες
 ἀφελίσθαι, χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου καὶ

1) In codice est πολλοὺς ἀπολέσθαι, quod qui ita in ordinem cogi
 posse putarunt, ut πολλοὺς inducerent, debebant certe in sequentibus,
 ubi Diana sua opera gloriatur Phalaeceum a leone interfectum esse, Pha-
 laeco substituere Phaydum coll. Aelian. de uat. animal. XII, 40 (nam
 in Ovid. Ib. 500 ob codicum dissensum nihil est praesidii). Mihi autem
 multo videtur verisimilius Aelianum potius quam cum Nicandro et Atha-
 nada Antoninum in viri nomine errasse. iam quum Phalaecus non potue-
 rit bis mori, et Apollinis et Dianae opera, Apollinem quidem nihil egisse
 putamus nisi ut seditione exorta Phalaeceus multo inferior evaserit. in hunc
 igitur sensum vulgatam lectionem correximus.

2) Vulgo: πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοὺς καὶ Χόνας κ. τ. λ. Sed
 Celtoꝝ cum Chaonibus et Thesprotiis inita ad debellandum Herculem
 societate merito offensi sunt interpretes, quorum ΚελταῖΦους e Stephan.
 Byz. Berkelius correxit pro Κελτοῦς. Sed quum codex habeat αὐτο,
 non αὐτῷ, scripsi quod supra vides. Hoc dicit Hercules, post debella-
 tos Celtoꝝ (quorum terram peragrassae Herculem Geryonis abigentem bo-
 ves constat vel e Parthenii narrat. XXX) etiam Epirotas se perdomuisse.
 Ceterum πολεμεῖν τινα ab hulus aetatis scriptoribus minime abhorret.
 cf. Dindorf. in Thesaur. Paris. VI p. 1333 et Bast. ep. crit. p. 112 seq.
 ed. Wiedeb.

τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλείους. Ἄ διακούσας ὁ Κραγαλεὺς ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλείους εἶναι. Ἀπόλλων δὲ κατ' ὁργὴν ἀψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ πέτρον ἐποίησεν ἵνα περ εἰστήκει. Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίσασι, Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν φορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν. —

2. *Antonin. Liberal. XXII* (Κέραμβος.¹) Ἰστορεῖ Νίκανδρος ἐν 39 α' ἑτεροισυμένων.)

Κέραμβος Εὐσείου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εἰδοθέας νύμφης Ὀθηρίδος ᾧκει ἐν τῇ γῇ τῇ Μηλίων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὀθρυος. ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλείστα καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτός. νύμφαι δὲ συνελαμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἄδων ἔτερεπεν· λέγεται γάρ μουσικώτατος τῶν τότε γενέσθαι καὶ ἐπὶ βουκολικοῖς ᾠμασι διαβηθῆναι καὶ σύριγγα ποιμενικὴν ἐν τοῖς ὄρεσι συνθεῖναι καὶ λύρα πρῶτος ἀνθρώπων κειρησθαι, πλείστα τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι. τούτων οὖν χάριν λέγουσιν ὀφθῆναι αὐτῷ ποτε νύμφας καὶ χορεῦσαι πρὸς τὰ κρούματα τοῦ Κεράμβου, Πᾶνα δὲ τοῦτο κατ' εὐμείνιαν αὐτῷ παραγγεῖλαι καταλιπόντι τὴν Ὀθρυν ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πρόβατα ποιμαίνειν. ἑξαισίων γάρ τι καὶ ἄπιστον χρημα χιμῶνος ἐπεῖναι μέλλειν· ὁ δὲ Κέραμβος ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐκ νεότητος οἷα θεοβλαβῆς ἀπελαύνειν μὲν ἐκ τῆς Ὀθρυος εἰς τὸ πεδῖον οὐκ ἐγίνωσκεν, ἀπέρριψε δὲ λόγον ἄχαρὲν τε καὶ ἀνόητον εἰς τὰς νύμφας, ὅτι γένος μὲν εἰσὶν οὐκ ἀπὸ Διός, ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ δαίνα τοῦ Σπερχειοῦ, Ποσειδῶν δὲ πότῳ μῶς αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελφὰς ἐρρίξωσε καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς ἀνέλυσε καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν. τοιαῦτα μὲν ὁ Κέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀλίγον ἑξαίφνης ἐγένετο κρυμὸς καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι καὶ πολλὴ κατέπεσε χιὼν καὶ τὰ ποίμνια τοῦ Κεράμβου σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρεσιν ἠφανίσθη. νύμφαι δὲ μετέβαλον κατ' ὁργὴν τὸν Κέραμβον, ὅτι αὐταῖς ἐλοιόρησε, καὶ ἐγένετο ὕλοφάγος κεράμβυξ. Φαίνεται δὲ ἐπὶ τῶν ξύλων καὶ ἔστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων καὶ συνεχῶς τὰ γένεια κινεῖ, μέλας, παραμήκης, πτέρυγας στερεὰς ἔχων, ὡικῶς τοῖς μεγά-

1) *Vulgatum Τέραμβος* hic et ubicunque infra recurrit *Berkelius* propter nomen κεράμβυξ in fine narrationis positum, *Munkerus* propter *Ovid. Metam. VII, 354* correxerunt. *Κέραμπος* et κεράμπυξ *M. Haupt. ad Ovid. Metam. VII, 353.*

λοις κανθάροις. οὗτος ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται, παρὰ δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ. τοῦτον οἱ παῖδες παλγνιον ἔχουσι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντες φέρουσιν, ἥ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέρασι λύρα τῇ ἐκ τῆς χελώνης. —

- 40 3. *Antoniin. Liberal. XXIII.* (Βάττος ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐτεροποιουμένων α' καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις καὶ Διδύμαρχος¹⁾ μεταμορφώσεων γ' καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ἐπιγράμμασιν, ὡς φησι Πάμφιλος ἐν α'.)

Ἀργου τοῦ Φορβίου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. οὗτος ὥκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι. ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς περίβλεπτος τὴν ὄψιν Ὑμέναιος. ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔρωξ ἔλαβε τοῦ παιδὸς καὶ οὐκ ἐξελίμπανε τὰ οἶκία τοῦ Μάγνητος, Ἐρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βοές. καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσὶν, αἱ ἐφύλαττον αὐτάς, λήθαργον καὶ κυνόγχην, αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν καὶ τὴν ὕλακὴν ἀπώλεσαν. εἶτα δ' ἀπειλάνει πόρτιος δώδεκα καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας καὶ ταύρους, ὅς ταῖς βουσὶν ἐπίβαινεν. ἐξήπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἔχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ. καὶ ἦγεν αὐτάς ἱλαύνων διὰ τε Πηλεσγῶν καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος καὶ διὰ Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος, καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πηλοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγίας, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον καὶ τὰς λεγόμενας Βάττου σκοπιάς. ὥκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρῳ τῷ²⁾ σκοπέλῳ· καὶ ἐπεὶ τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελαντομένων τῶν μόσχων, προελθὼν ἐκ τῶν οἰκείων ἔγνω περὶ τῶν βοῶν ὅτι κλοπιμαίας ἄγει, καὶ μισθὸν ᾗτησεν, ἵνα πρὸς μηδὲνα φράσῃ περὶ αὐτῶν. Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο, καὶ ὁ Βάττος ὤμωσε περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδὲνα κατερεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτάς Ἐρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ πρῳῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἄντικρυς Ἰταλίας καὶ Σι-

1) Schmidt. de Didym. p. 364 lecit potius quam coniecit Διδύμος Ἀριστάρχειος scribendum esse, quo minus etiam probò quod Heckerus Com. crit. de Anthol. graec. I p. 19 not. suavit mox legendum esse Πάμφιλον ἐν α'. nam Pamphilum practer lexicon περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων scripsisse, in quibus fabulas multas proposuerit, patet ex Galeu. T. XI p. 792 et 797.

2) Legebatur ἐπ' ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ.

κελίας, αὐτὶς ¹⁾ ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτὸν καὶ πειρώμενος εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὀρκίοις ἐθέλει, διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν ἐπυνθάνετο παρ' αὐτοῦ, μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελθείσας. ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα καὶ ἐμήνυσσε περὶ τῶν βοῶν. Ἐρηΐς δὲ χαλεπήνας ὅτι διχόμυθος ἦν, ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα. λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παρ' ὀδεούντων ἄχρι νῦν σκοπιαί ²⁾ Βάττου.

4. *Antonin. Liberal. XXXII.* (Δρυόπη. ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐτε- 41 ροιουμένων α'). Δρυόψ ἐγένετο Σπερχεῖοῦ καὶς τοῦ ποταμοῦ καὶ Πολυδώρης μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. οὗτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Οἰτῇ καὶ θυγάτηρ αὐτῷ μονογενὴς ἐγένετο Δρυόπη, καὶ ἐποίμαινεν αὐτὴ τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς. ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφυνῶς Ἀμαθρουάδες νύμφαι καὶ ἐποίησαντο συμπαίτριαι ἐαυτῶν, ἐδίδαξαν ὕμνεῖν θεοὺς καὶ χορεύειν. ταύτην ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύουσαν ἐπεθύμησε μιχθῆναι. καὶ ἐγένετο πρῶτα μὲν κλεμνύς, ἐπεὶ δ' ἡ Δρυόπη γέλωτα μετὰ τῶν νυμφῶν καὶ παῖγνιον ἐποίησατο τὴν κλεμνὴν καὶ αὐτὴν ἐνέθετο εἰς τοὺς κόλπους, μεταβαλὼν ἀντὶ τῆς κλεμνύς ἐγένετο δρῶκων. καὶ αὐτὴν κατέλειπον αἱ νύμφαι πτοηθεῖσαι. Ἀπόλλων δὲ Δρυόπη μίγνυται, ἡ δὲ ὦχετο φεύγουσα περὶ φόβος εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς καὶ οὐδὲν ἔφρασε πρὸς τοὺς γονεῖς. ἐπεὶ δ' ἔγρημεν αὐτὴν ὕστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου, γεννᾷ παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἀμφισσον. Οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο πάντων κρατῶν καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἰτὴν πόλιν ὁμώνυμον τῷ ὄρει καὶ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευεν. ἰδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τῇ Δρυοπίδι. καὶ εἰς τοῦτο παροῦσαν τὸ ἱερὸν Δρυόπην ἤρασαν Ἀμαθρουάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν, καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὴν ὕλην, ἀντὶ δ' ἐκείνης αἰγυρον ἀνέφηναν ἐκ τῆς γῆς καὶ παρὰ τὴν αἰγυρον ὕδωρ ἀνέρρηξαν. Δρυόπη δὲ μετέβαλε καὶ ἀντὶ θυγητὸς ἐγένετο νύμφη. Ἀμφισσος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μητέρα χάριτος ἱερὸν ἰδρύσατο νυμφῶν καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπετέλεσε δρόμου, καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐπιχώριοι τὸν ἀγῶνα διαφυλάσσουσι τοῦτον· γυναῖκί δ' οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν, ὅτι Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμφῶν δύο παρθῆνοι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐδήλωσαν, πρὸς ὧς ἐχαλῆπνεν αἱ νύμφαι καὶ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων ἐλάττας ἐποίησαν. —

5. *Antonin. Liberal. XXXVIII.* (Λύκος. ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐτε- 42 ροιουμένων α'). Αἰακῷ τῷ Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ παῖδες ἐγέ-

1) Correxī αὐτὶς pro αὐθὶς ob constantem Antonini usum.

2) Vulgo σκοπιά, quod correxī propter v. 16: τὰς λεγόμενας Βάττον σκοπιάς.

νοντο Τελαμών καὶ Πηλεὺς καὶ τρίτος Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νη-
ρείως. τοῦτον ἐφίλησε περισσῶς Αἰακός, ὅτι καλὸς κἀγαθὸς ἦν ἀνὴρ.
Πηλεὺς δὲ καὶ Τελαμών φθονήσαντες αὐτῷ κτείνουσι θανάτῳ κρυφαίῳ,
καὶ διὰ τοῦτ' ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ τὴν Αἴγιναν ἐξέλειπον. ᾤκησε
δὲ Τελαμών μὲν Σαλαμῖνα τὴν νῆσον, Πηλεὺς δ' ἐξέικτο πρὸς Εὐρυ-
τίωνα τὸν Ἴρου καὶ ἱκετεύσας καθαίρεται παρ' αὐτῷ τὸν φόνον. καὶ
αὐτῇς Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίῳς ἄκων ἐπὶ σὺς βολῇ κτείνει, καὶ φυ-
γὼν ἔρχεται παρὰ Ἀκαστον, οὗ ὑπὸ τῆς γυναικὸς πρὸς ἀφροδίσιον
ἔργον διαβληθεὶς ¹⁾ καταλείπεται μόνος ἐν τῷ Πηλῷ. καὶ πλαζόμενος
ἐντυγχάνει Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ, ἱκετεύοντα δὲ αὐτὸν ὑποδέχεται
ἐκεῖνος εἰς τὸ ἄντρον. καὶ Πηλεὺς ἀγέρας πολλὰ πρόβατα καὶ βοῦς
ἄγει πρὸς τὸν Ἴρου κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου. ταύτην οὐχ ὑποδέχεται
τὴν ποινὴν ὁ Ἴρος, ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν ἀφίησι κατὰ χρησμὸν θεοῦ.
καὶ τὰ πρόβατα νομῶν ἔρημα λύκος ἐπελθὼν κατέδει, καὶ ὁ λύκος
οὗτος κατὰ δαίμονα μεταβαλὼν ἐγένετο πέτρος, καὶ ἄχρι πλείστον διέ-
μενε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκίαν γῆς.

- 43 6. *Stephan. Byz.* p. 134, 5: Ἀσπαλάθεια, πόλις Ταφίων. Νί-
κανδρος ἑτεροιοιμένων πρώτῃ „Ἀσπαλάθεια βοήροτος“. — Eiusdem
fragmenti suspicetur aliquis olim mentionem factam fuisse in his
Etym. Magn. p. 156, 30 (add. *Zonar.* s. v.) verbis: ἀσπάλαθος,
εἶδος ἀκάνθης. Νίκανδρος „ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι
κομῶνται,“ ut *Nicandri et Theocriti* (nam huius iste versus est.
vid. IV, 57) fragmenta male in unum librarii confuderint. Sed
si quis *Etym. Gudian.* p. 84, 25 et *Etymol. Angelican.* *Ritsche-*
lii I p. VII, 32 contulerit, eo potius inclinabit, ut *Etym. Magni*
locum ita emendandum censeat: εἶδος ἀκάνθης. Ἀμάραντος εἰς τὸ
(*Θεοκρίτου*) ἐν γὰρ ὄρει κ. τ. λ.

E secundo libro has Antoninus fabulas excerptis:

- 44 1. *Antonin. Liberal.* XIII. (Ἀσπαλῆς. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτε-
ροιοιμένων β.) Διὸς καὶ νύμφης Ὀθρηίδος ἐγένετο παῖς Μελιτεὺς. τοῦ-
τον ἡ μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλην κατὰ δέος Ἥρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς
ἐμίχθη. ὁ δὲ παῖς Διὸς βουλῇ οὐκ ἠφανίσθη, ἀλλ' ἠϋξέτο τριφόμενος
ὑπὸ μελισσῶν. ἐνέτυχε δὲ αὐτῷ ποιμαίνων πρόβατα Φάργος ὁ Ἀπόλ-

1) διαβληθεὶς addidi cum Munkoro et G. Hermannno. vid. Koch.
praef. p. LI, ubi quod dicit unus fere verbi lacunam apparere in codice,
nescio unde hoc acceperit. nam in codice hodie fabulam XXXVII extre-
mam, tum fab. XXXVIII totam, postremo fab. XXXIX fere dimidium
non iam comparare ipso dixerat praefat. p. XII.

λωνος καὶ Ὀθρηίδος νύμφης, ἣτις ἔτεκε Μελιτέα τὸν ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα. θαυμάσας δὲ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος καὶ ἔτι πλὺν πρὸς τὰς μελίσσας ἀνέλειτο καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὰ οἰκία καὶ ἔτρεφεν ¹⁾ πολλῇ σπουδῇ θέμενος αὐτῷ Μελιτέα ὄνομα διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη· ὑπῆλθεν αὐτὸν καὶ ὁ χρησμός, ἐν ᾧ ποτε θεὸς εἶπε σῶζειν ὁμόγνιον ὄντα τὸν ὑπὸ τῶν μελισσῶν τρεφόμενον. Ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος καὶ πλείστων ἤρξε περιοίκων καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην. Ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένετο βίαιος καὶ ὑβριστής, ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσιν, ὑπὸ δὲ τῶν ξένων Τάρταρος ἐκαλεῖτο. οὗτος εἴ τις διαβηθεῖη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτήν καὶ ἐμίσγυντο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. τότε δ' οὖν εἴρητο πρὸς τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδαν τὴν θυγατέρα τὴν Ἀργαίου τῶν οὐκ ἀσήμεων· ἡ δὲ παῖς ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας ἀνήρτησεν ἑαυτήν. τῆς δὲ πράξεως οὐκ ἔπαυσε διαβηθείσης ἀδελφὸς ὁ τῆς Ἀσπαλίδος Ἀστυγίτης ὤμοσεν, ὅτι πρότερον εἴσεται τὸν τύραννον ἢ τὸ σῶμα καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδελφῆς. ἐνδύς δὲ τάχιστα τὴν στολὴν τῆς Ἀσπαλίδος καὶ χρύψας παρὰ τὴν εὐώνυμον πλευρὰν τὸ ἔλφος ἔλαθε πρὸς τὴν ὄψιν ἀντίπαις ὦν, παρελθὼν δὲ εἰς τὰ οἰκία γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλακτον τὸν τύραννον κτείνει. οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀστυγίτην ἐστεφάνουν καὶ μετὰ παιάνων προέπεμπον, τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι, τὸ δὲ σῶμα τὸ τῆς Ἀσπαλίδος ἐξερευνῶντες πάντα τρόπον, ὅπως κηδεύσασιν ἐπισήμως, οὐκ ἠδυνήθησαν εὐρεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἠφανίσθη κατὰ θεόν, ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐστηκός· ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη ²⁾ Ἐκαέργη, ᾧ καθ' ἕκαστον

1) Fuit ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ, quod iure suspectum Westermanno fuit.

2) Hoc quid sit ego nescio, archaeologi et mythologi nostri non dubito quin facile explicant ab Hesychio memoratum verbum μελεῖν i. e. ἀφίσχειν, μελίσσαιιν producentes, ut ἀμειλήτη significet τὴν οὐκ ἴλεων, qua in re femininam formam non curabunt magnopere. interim philologi videant sitne Ἀσπαλὶς ἐν Μελίτῃ Ἐκαέργη scribendum, quod eo quoque commendari videtur, quod aperta tenet metri vestigia, quae Antonino removere non licuit nisi si ipsum a Nicandro proditum nomen mutare voluit. Praeterea conf. Galen. de comp. medic. sec. loc. IX, Tom. XIII, p. 272 Kühn.: εἰώθασιν πολλοὶ καὶ χωρὶς ποιητικῆς ἐν τῷ βίῳ λέγειν, μὰ τὸν ἐν Περγάμῳ Ἀσκληπίον, μὰ τὴν ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτεμιν, μὰ τὸν ἐν

ἔτος αἱ παρθέναι χίμαρον ἄθορον ἐκρήμυνον, ὅτι καὶ ἡ Ἀσπαλὶς παρθένης οὕσα ἑαυτὴν ἀπηγχόνησεν. —

- 45 2. *Antonin. Liberal. XVII* (Λεύκιππος. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐτεροισυμένων β.) Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτιωνος ἐγήματο ἐν Φαίστῳ τῆς Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Πανδίωνος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δὲ ἐνδεεῖ· οὗτος, ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλότεια, ἠϋξάτο μὲν ἄρρενα γενέσθαι αὐτῷ παῖδα, προηγόρευσε δὲ τῇ γυναικί, ἂν γεννίῃσιν κόρην, ἀφανίσαι. καὶ οὗτος μὲν ἀπιδὼν ἐπολμαίνει τὰ πρόβατα, τῇ δὲ Γαλατείᾳ θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ κατοικτεῖρασα τὸ βρέφος καὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ οἴκου λογισαμένη, συλλαμβανόντων δ' ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντιων, οἳ προηγόρευον τὴν κόρην ὡς κόρον ἐκτρέφειν, ἐψεύσατο τὸν Λάμπρον ἄρρεν λέγονσα τεκεῖν, καὶ ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κοῦρον ὀνομάσασα Λεύκιππον. ἐπεὶ δὲ ἠϋξέτο ἡ κόρη καὶ ἐγένετο ἄφατόν τι κάλλος, δεισάσα τὸν Λάμπρον ἡ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνὴν ἔτι λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν καὶ πλεῖστα τὴν θεὸν ἱκέτευσεν, εἴ πως αὐτῇ κόρος ἡ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς δύναται γενέσθαι, καθάπερ ὅτι Καίνις μὲν Ἀτράκος οὕσα θυγάτηρ βουλῇ Ποσειδῶνος ἐγένετο Καίνεὺς ὁ Λαπίθης, Τειρεσίας δὲ γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρός, ὅτι τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ μιγνυμένους ὄφεις ἐντυχὼν ἀπέκτεινεν, ἐκ δὲ γυναικὸς αὐτὴς ἀνὴρ ἐγένετο διὰ τὸ δράκοντας πολλὰ λακτίσαντα κτανεῖν¹⁾, καὶ Ὑπερμήστραν πιπρασκομένην ἐπὶ γυναικί μὲν αἰρασθαι τῖμον, ἀνδρὰ δὲ γενομένην Αἰθωνίᾳ τροφὴν ἀποφέρειν τῷ πατρὶ, μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὸν Κρήτα Σιπρολίτην, ὅτι κυνηγετῶν λοιπομένην ἶδε τὴν Ἀρτεμιν. Ἡ δὲ Λητώ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἱκετεύουσαν ὥκτειρε τὴν Γαλάτειαν καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον. ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι καὶ θύουσι Φυτίῃ²⁾ Λητοῖ, ἥ τις ἔφυνε μῆδεα τῇ κόρῃ, καὶ

Δίλοις Ἀπόλλωνα κ. τ. λ. Ceterum ἀμείλικτος commendavit Ed. Jacobi lex. myth. p. 148.

1) Corruptam codicis scripturam διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις πάραυτα δὲ plurimi emendare conati sunt viri docti a Westermanno diligenter enumerati, quorum conamina vereor ut aliis magis placeant quam placent mihi. ipse quod dodi, certe ad codicis scripturam paulo propius accedit. De λακτίσαντα cf. Hygin. 75: „postea monitus a sortibus in eodem loco dracones quum calcasset, redit in pristinam speciem.“

2) Pro Φυτίῃ a Valckenaerio coniectum Hermannoque (ap. Koch. p. LI) probatum Φυσιμήδῃ Nicander certe scribere non potuit quum versui resultet.

τὴν ἑορτὴν Ἐκδίσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέθν· νόμιμον δ' ἔστιν ἐν τοῖς γάμοις πρότερον παρακλίνεσθαι παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λευκίππου. —

3. *Antonin. Liberal. XXX* (Βυβλῖς. ἱστορεῖ Νικάνδρος ἑτεροίου- 46 μίνων β'). Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρὸς ἐγένετο παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητος. τοῦτον ἡ Ἀκακαλλὶς θείσασα Μίνω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλην, καὶ αὐτὸν ἐπιφοιτῶντες λύκοι βουλῇ Ἀπόλλωνος ἐφύλαττον καὶ ὥρεγον παρὰ μέρος γάλα, ἔπειτα δὲ βουκόλοι περιτυχόντες ἀνείλυντο καὶ ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις. ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς ἠϋέτο καὶ ἐγένετο καλὸς καὶ δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι, τότε νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμβὰς εἰς ἄκατον βουλῇ Σαρπηδόου εἰς Καρίαν ἀποδιδράσκει, καὶ πόλιν ἐντανθοῖ κτίσας Μίλητον ἔγρημεν Ἐλδοθέην τὴν Εὐρύτου θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Καρῶν. καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῶ, Καῦνος, ἀφ' οὗ πόλις ἔστιν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ Καῦνος, καὶ Βυβλῖς· ταύτης ἐγένοντο πλείστοι μνηστῆρες ἐπιχωριοὶ καὶ κατὰ κλῆος ἐκ τῶν πέριξ πόλεων. ἡ δὲ τῶν μὲν λόγον ἵποιετο βραχύν, αὐτὴν δὲ ἄφατος ἔρως ἐξέμνη τοῦ Καῦνου. καὶ τὸ πάθος ἄχρι μὲν ἰδύνατο κρύπτεται ἡλελήθει τοὺς γονεῖς, ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέραν εἶχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι, νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν. καὶ ἡ μὲν εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθούσα ῥίπτειν ἑαυτὴν ἐπεχείρησε, νύμφαι δὲ κατέσχον οἰκτεῖρασθαι καὶ πολὺν ὕπνον ἐνέβαλον καὶ αὐτὴν ἥλλαξαν ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαίμονα καὶ ὠνόμασαν Ἀμαδρυνάδα νύμφην Βυβλίδα καὶ ἐποιήσαντο συνδίατον ἑταιρίδα. καλεῖται δὲ καὶ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας ἐκείνης ἄχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις δάκρυον Βυβλίδος. —

4. *Antonin. Liberal. XXXI* (Μεσσαπίοι. ἱστορεῖ Νικάνδρος ἑτε- 47 ροιουμένων β'). Ἀγκάονος τοῦ αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ καὶ Δάνιος καὶ Πενκτίος. οὗτοι λαὸν ἀθροίσαντες ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν, ἐξελάσαντες δὲ τοὺς ἐντανθοῖ οἰκοῦντας Αὐσονας αὐτοὶ καθιδρύθησαν. ἦν δὲ τὸ πλεον αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἑπαικον, Ἰλλυριοὶ Μεσσαπίοι¹⁾. ἔπειτα δὲ τὸν στρατὸν ἅμα καὶ τὴν γῆν

1) Scribatur Ἰλλυριοί, Μεσσαπίοι, in quo non solum copulae defectus offendit, sed multo magis etiam hoc, quod Illyriorum, etsi et ipsi cum Messapiis maior exercitus pars erant, nulla tamen iu assignanda terra ratio habita est. Itaque Nicandrum puto nominasse Messapios ab *Illyria oriundos*. quamquam inter Illyriae populos non memini Messapios ab aliis memoratos esse. sed fuit tamen ibi quoque urbs Ἰαπυγία. cf. Steph. Byz. p. 322, 11. At fortasse Anton. scripsit Ἰλλύριοι Μεσσα-

ἐμίρισαν τριχῇ καὶ ὠνόμασαν ὡς ἐκάστοις ἡγεμόνος εἶχε Δαυνίους καὶ Πευκετίους καὶ Μεσσαπίους. τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχαι πρὸς τὴν Ἰσχατιὰν τῆς Ἰαπυγίας ¹⁾ ἐγένετο Μεσσαπίων, ἐν ᾗ πόλιν ὤκηται Βρεντέσιον· τὸ δὲ παρὰ ταύτην ²⁾ ἐντὸς τοῦ Τάραντος ἐγένετο Πευκετίων. ἐνδοτέρω δὲ τοῦτου τῆς θαλάσσης ἐπιπλύνει ³⁾ Δαύνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων. καὶ ἐγένετο ταῦτα πολὺ πρὸ τῆς Ἡρακλείους στρατείας. ἦν δὲ τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρεμμάτων καὶ νομῆς. Μυθολογοῦσιν οὖν ἐν τῇ Μεσσαπίων γῇ παρὰ τὰς λεγομένας ἱερὰς πέτρας φανῆναι νύμφας Ἐπιμηλίδας χορευούσας, τοὺς δὲ παῖδας τῶν Μεσσαπίων καταλιπόντας τὰ ποίμνια καὶ θειωμένους εἰπεῖν, ὅτι βέλτιον αὐτοὶ χορεύουσιν. οὗτος ὁ λόγος ἤλγυνε τὰς νύμφας καὶ τὸ νεῖκος ἐπιπλέον ἐγένετο περὶ τῆς χορείας. οἱ δὲ παῖδες ὅτι μὲν ἦν αὐτοῖς ἄμιλλα πρὸς δαίμονας ἡγνόουν, ἐχόρευον δ' οἷα πρὸς ὁμήλικας θνητάς, καὶ ὁ τρόπος αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως αἶτε ποιμένων ἄμουςος ἦν, ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον δὴ ⁴⁾ πλεῖστον ἐπέδωκεν εἰς κάλλος. καὶ ἐπεκράτησαν χορεύουσαι τῶν παίδων καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τάδε· „ὦ κοῦροι, τὸ νεῖκος ἤρασθε πρὸς Ἐπιμηλίδας νύμφας, οὐκοῦν, ὦ ἄφρονες, νικώμενοι δάσσετε δίκην. καὶ οἱ παῖδες ἵνα περ ἐστήκεισαν παρὰ τὸ ἱερὸν τῶν νυμφῶν ἐγένοντο δένδρη, καὶ ἔτι νῦν ἀκούεται φωνὴ νυκτὸς ἐκ τῆς ὕλης, οἷα θρηγνύοντων, ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων. —

πίον, ut Messapius Illyriorum dux fuerit, aut Ἰλλύριοι male hac illatum ex fab. XXXVII.

1) Vulgo τῆς Ἰταλίας, quod, quum Italiae Ἰσχατιαὶ plures sint, nemo putabit ab Antonino scribi potuisse.

2) Vulgo παρὰ τὴν. intelligo: παρὰ τὴν Μεσσαπίαν, cuius nominis simul cum τὸ — Μεσσαπίων facta tacita memoria, unde utiam ἐν ᾗ πόλιν explicatum habet.

3) In libris et scripto et editis fuit ἐπέπλεον, quod verum esse nequit, certe non eo sensu quem Munkerus statuit: „mare illud navibus invadebant et usum eius sibi sumebant.“ nam τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρεμμάτων καὶ νομῆς erat, ut mox loquimur lin. 7. Sed si quis ita vulgatum interpretabitur, ut Daunios classe profectos in eam regionem esse dicat quae ipsis distributione facta obtigisset, non imperfectum, sed aoristum poneudum fuisse apparet. Itaque ἐπιπλέον τι scripsi hoc sensu: si quis ulterius tούτου (i. e. „quam Peuceetiorum ager est) in mare Adriaticum invchitur, Daunios inveniet. nam τῆς θαλάσσης aperte cum ἐνδοτέρω iungendum, ut πόρρω τῆς ὁδοῦ etc. dicitur.

4) Cod. ὅσον ἢ πλεῖστον. Bastius voluit ὅσον ἢ πλ. rectius utique quam qui ἢ πλεῖστον deleri iubent.

5. *Antonin. Liberal. XXVI*¹⁾. recte enim Munkerus pro *ιστο-* 48
ρεϊ Νίκανδρος έτεροιοιμένων δ' restituendum monuit — *έτεροιοι-*
μένων β' propter schol. Apoll. Rhod. I, 1236: *καί Νίκανδρος έν*
τῷ δευτέρῳ τῶν έτεροιοιμένων υπό πασῶν φησιν αὐτὸν (τὸν Ὅλαν)
άρπαγῆναι τῶν Νυμφῶν, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος υπό μίᾱς. quo aliquanto
negligentior scholiast. Theocriti XIII, 46 hoc dicit: *συμφωνεῖ δὲ*
*τῇ ἀρπαγῇ καί Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καί Νίκανδρος*²⁾. Antoniius
autem ita scribit: (*Ὅλας. ἱστορεῖ Νίκανδρος έτεροιοιμένων β'.*) *Ἡρα-*
κλῆς ὅτε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπλεῖ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν ἀπο-
*δειχθεὶς συνεπήγετο μεθ' αὐτοῦ καὶ Ὅλαν, παιδα μὲν Κήνκος *ένυ-*
πος, νέον δὲ καὶ καλόν. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ στενὸν ἐξέκοντο τοῦ Πόντου*
καὶ τὰ σφυρὰ παρέπλευσαν τῆς Ἀργανθῶνης καὶ ἐγένετο χειμῶν καὶ
σάλος, ἐνταῦθα καταβαλόντες ἀγκύρας ἀνέπασαν τὴν ναῦν. καὶ Ἡρα-
κλῆς παρεῖχε τοῖς ἥρωσι τὸ δεῖπνον. ὁ δὲ παῖς Ὅλας ἔχων κρωσσὸν
ἦλθε πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ὕδωρ ἀπολῶν τοῖς ἀριστεῦσι. καὶ
αὐτὸν ἰδοῦσαι νύμφαι, τοῦ ποταμοῦ τούτου θυγατέρες, ἠράσθησαν,
ἀφνούμενον δὲ καταβάλλουσιν εἰς τὴν κρήνην. καὶ ὁ μὲν Ὅλας ἀφα-
νῆς ἐγένετο, Ἡρακλῆς δ', ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐνόστει, καταλιπὼν τοὺς
ἥρωας ἐξερευνᾷ πανταχοῦ τὸν δρυμὸν καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὅλαν.
νύμφαι δὲ δεισάσαι τὸν Ἡρακλῆα, μὴ αὐτὸν εὗροι κρυπτόμενον παρ'
αὐταῖς μετέβαλον τὸν Ὅλαν καὶ ἐποίησαν ἡχώ. καὶ πρὸς τὴν βοήην
πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ. καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδύνατο πλεῖστα
ποιησάμενος ἐξευρεῖν τὸν Ὅλαν, παρεγένετο πρὸς τὴν ναῦν καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἐπλεῖ μετὰ τῶν ἀριστέρων. Πολύφημον δὲ καταλείπει ἐν τῷ
χωρίῳ, εἴ πως δύναιτο ζητῶν ἐξευρεῖν αὐτῷ τὸν Ὅλαν. καὶ ὁ μὲν
Πολύφημος ἔφθη τελευτήσας, Ὅλας δὲ θύουσι ἄχρῃ νῦν παρὰ τὴν κρή-
νην οἱ ἐπιχώριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τρεῖς ὁ ἱερεὺς φωνεῖ καὶ
εἰς τρεῖς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν ἡχώ.

Tertii libri has superstites habemus fabulas:

1. *Antonin. Liberal. I* (Κτήσυλλα. *ἱστορεῖ Νίκανδρος έτεροιοι-* 49
μένων γ') Κτήσυλλα ἐγένετο Κεῖα τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλκιδάμαν-
τος θυγάτηρ. ταύτην ἰδὼν Ἐρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυ-
θίοις περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ ἐπεθύμησεν αὐ-

1) Fabulam XIV. iniuria huc referri supra monitum est.

2) Nicaudri etiam in schol. ad Theocrit. XIII, 7 mentionem factam
esse putabat Hemsterhusius corrupta ibi verba corrigens ita: *Ἀπολλώνιος*
ὁ Ῥόδιος Θειοδάμαντος, Νίκανδρος δὲ Κήνκος.

τῆς, καὶ ἐπιγράψας μῆλον ἔρριπεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος· ἡ δὲ ἀνείλετο καὶ ἀνέγνω. ἐγγράπτο δὲ ὄρκος κατὰ¹⁾ τῆς Ἀρτέμιδος, ἥ μὲν γαμηθῆσθαι Ἑρμοχάρει Ἀθηναίῳ. ἡ μὲν οὖν Κτήσυλλα ἀπέρριψε τὸ μῆλον αἰδεσθεῖσα καὶ χαλεπῶς ἤνεγκεν, ὥσπερ ὅτε Κυδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἑρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατήρ ὁ τῆς Κτησύλλης καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἀψάμενος. ἐπεὶ δὲ διῆλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐκλαθόμενος τὸν ὄρκον ὃν ὤμοσεν ἐτέρῳ συνώκειε τὴν θυγατέρα. καὶ ἡ παῖς ἔθυσεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ φέρων Ἑρμοχάρους ἐπὶ τῷ τούτου διαμαρτεῖν εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον. καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον ἠρώσθη, καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφῆς διαλαθούσα τὸν πατέρα νύχιον ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἑρμοχάρει. τεκούσα δ' ἡ Κτήσυλλα καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου διατεθείσα ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα, ὅτι ὁ πατήρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ὄρκον. καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν, ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πελειᾶς ἐξέπηξεν καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. χρωμένῳ δ' Ἑρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνείπεν ἰδρυσασθαι ἱερὸν παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις ἐπώνυμον Ἀφροδίτης²⁾ Κτησύλλης· ἔχρησε δὲ καὶ τοῖς Κείοις. οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν, Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτην³⁾ Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἐκατέρην. —

50 Ad hanc fabulam referendum esse Nicandri fragm. apud Athenae. III p. 82 a: *μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἐν Σιδεῶντι μῆλων) καὶ Νίκανδρος ἐν Ἑτεροισυμένοις οὕτως*.

αὐτίχ' ὃ γ' ἦ Σιδόεντος ἠὲ Πηλείστου ἀπὸ κήπων

μῆλα ταμῶν χνοάοντα τύπους ἐνεμάσσετο Κάδμου —

primus coniecit Mellmannus l. l. p. 79, sed mox temere sprexit quoniam intelligi non possit quomodo in Cea insula versans Hermochares mala petere potuerit ἐκ Σιδόεντος, qui locus est in agro Corinthio, aut ex hortis ad Plistum, Phocidis fluvium⁴⁾. at tunc

1) Κατὰ Koch. dicit in codice oblitteratum esse, Westermannus deletum esse. deletum si consilio est, iure putabimus Antoninum quidem rariori loquendi genere, quod in praepositione omissa cernitur (cf. Krüger. ad Xenoph. Anab. II, 5, 7), usum fuisse.

2) Ἀφροδίτης abesse malim.

3) Sequor Perizonii (ad Aelian. v. h. IV, 15) coniecturam etiam Hermannō (ap. Koch. l. l.) probatam. fuit Ἀφροδίτη, Κτήσυλλαν.

4) Propter Plistum Volkmannus p. 32 ad Phocidem fabulam rettulit arbitratu suo, non rationibus usus.

forte non meminerat vir optimus nullam facile olim fuisse panegyryn in quam non cadat illud, quod de Deliorum festis diebus agens Strabo dicit X p. 486: ἡ πανήγυρις ἱμφορικόν τι πρᾶγμα ἐστὶ· cf. Hermann. antiq. public. § 10 n. 8. Unde perspicitur ista optimi generis mala quomodo Hermochares sibi comparaverit, quae profecto non ἀπέταμεν ipse in hortis Siduntis aut Delphicis, nam ταμῶν non iungendum cum ἀπὸ κήπων, sed cum ἐνεμάσσειτο. sic enim optime Dindorfius cortexit librorum lectiones νομήσαστο vel νεμέσαστο. — Χροάοντα πτω χλοάοντα suaserat Iacobs. ad Antholog. Tom. VIII p. 203. —

2. *Antonin. Liberal. II* (Μελιαγοίδες. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροίου-51 μένων γ'). Οἰνέως ὁ Πορθέως τοῦ Ἀρεως ἱβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου Μελίαγρος, Φηρεως, Ἀγέλεως. Τοξεύς, Κλύμενος, Περίφας, Θυγατέρες δὲ Γόργη, Εὐρυμήδη, Δημάνειρα, Μελανίππη. ἐπεὶ δ' ἔθυνεν ἀπαρχὰς ὑπὲρ τῆς χώρας, ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη κατὰ μῆνιν ἱφορμᾷ σὺν ἄγριοι, ὅς κατέφθειρε τὴν γῆν καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινεν. ἔπειτα Μελίαγρος καὶ οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν τοὺς ἀριστεὰς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σὺν, οἱ δὲ ἀφικόμενοι κτείνουσιν αὐτόν· ὁ δὲ Μελίαγρος διανείμας τὰ κρέα αὐτοῦ τοῖς ἀριστεύουσιν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος ἐξαιρεῖ γέρας ἑαυτῷ. Ἀρτεμις δὲ, ἐπεὶ τὸν ἱερὸν σὺν ἔκτειναν, ἔτι μᾶλλον ἐχολώθη καὶ νεῖκος ἐνέβαλεν αὐτοῖς. οἱ γὰρ παῖδες οἱ Θεστίου καὶ οἱ ἄλλοι Κουρήτες ἄπτονται τοῦ δέρους, φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερωῶν ἑαυτοῖς· Μελίαγρος δ' 1) ἀφαιρεῖται κατὰ βίαν καὶ κτείνει τοὺς Θεστίου παῖδας. Ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κουρήσι καὶ Καλυδωνίοις· καὶ ὁ Μελίαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξήει, μεμφόμενος ὅτι αὐτῷ κατηράσατο ἡ μήτηρ διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον. ἤδη δὲ τῶν Κουρήτων μελλόντων αἰρεῖν τὴν πόλιν ἔπεισε τὸν Μελίαγρον ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμύναι· ὁ δὲ ἀνασταῖς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κουρήτων καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης τὸν παρὰ τῶν Μοιρῶν 2) αὐτῇ δοθέντα δαλόν· ἐπέκλωσαν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸν εἰσθαι χρόνον ἐφ' ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμῖνοι. ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι, καὶ πέν-

1) δ' addidi Westermanno suatore.

2) Scribatur μοιρῶν. Contra nescio cur in cultissima Quinti editione Koechly scripserit IX, 502 et alibi ὑπὸ δαίμονος Αἰῶς, praesertim quum X, 396 idem dederit ὑπὸ δαίμονος αἰῶς.

θος ἐπὶ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίοις. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνουν ἀδιαλείπτως, ἄχρῃς αὐτὰς Ἀρτεμις ἀψαμένη θάρβῳ μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας καὶ ἀπώκισεν εἰς Λίρον τὴν νῆσον ὀνομάσασα Μελεαγρίδας· αἱ δὲ ἄχρι νῦν ἔτι καθ' ὥραν ἔτους λλγόνται πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ φέρειν. δύο δὲ τῶν Ἀλθαΐδας θυγατέρων, Γόργην καὶ Δηϊάνειραν, φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν, ὅτι τὴν χάριν αὐτῷ Ἀρτεμις διδοί. — Huc Volkmannus p. 32 pertinere dicit fragm. ap. Athenae. II p. 35 a: ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κολοφώνιος Νίκανδρος ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως.

Οἰνέως δ' ἐν κοίλοισιν ἀποθλίψας δεπαέσσιν
οἶνον ἔκλῃσε.

quos versus affert etiam Suid. s. οἶνος. Ego tamen malim cum Schweighaeusero ad Georgica referre, quoniam non video ab Antonino excerptis quomodo aliter inseri possint nisi ut statuas altius etiam quam in Antonini excerptis narratam videmus rem repetitam a Nicandro fuisse. —

- 52 3. *Antonin. Liberal. XII* (Κύνκος. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιοιμένων γ' καὶ Ἀρεῦς ὁ Λάκων ἐν ᾧσματι Κύνκῳ.) Ἀπόλλωνος καὶ Θυρίδης τῆς Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύνκος. οὗτος ἦν εὐσχήμων τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἦθος ἄχαρις καὶ ἄγροικος, πρὸς κυνηγέσια ἐκτόπως φιλότιμος. ὦκει δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος. ἐγένοντο δ' αὐτοῦ καὶ ἐρασταὶ πλείστοι διὰ τὸ κάλλος· ὁ δὲ Κύνκος καθ' ὑπεροψίαν προσέετο αὐτῶν οὐδένα· τάχιστα δὲ διαμισηθεὶς ἀπὸ μὲν τῶν ἄλλων ἐραστῶν καταλείπεται, Φύλιος δὲ μόνος αὐτῷ συνέμενεν. ὁ δὲ καὶ τοῦτον οὐ μετρίως ἐξύβρισεν. ἐφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα τι χρῆμα λόντος ἐν Αἰτωλοῖς, ὃς αὐτοὺς τε καὶ τὰ θρέμματα διελυμαίνετο. τοῦτον οὖν τῷ Φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύνκος ἄνευ σιδήρου κτεῖναι· κακείνος ὑπέσχετο καὶ ἀνέειλε μηχανῇ τοιαύτῃ· εἰδὼς ἦντινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων ἐπιφοιτήσειν ἐνέπλησε τὴν γαστέρα πολλῶν σιτίων καὶ οἶνου, καπεὶ προσεπέλασεν ὁ θῆρ, ἐξήμεσεν ὁ Φυλῖος τὰ σιτία. καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμοῦ τροφῇ ταύτῃ χρησάμενος ἐκαρῶθη ὑπὸ τοῦ οἶνου· ὁ δὲ Φύλιος περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἐσθῇ τῇ ἢ ἐφόρει ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος, ἀνελὼν δὲ αὐτὸν καὶ ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ὦμον ἀπήνεγκε πρὸς τὸν Κύνκον, καὶ διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ἐπὶ τῷ κατορθώματι τούτῳ. ὁ δὲ Κύνκος ἔτερον ἄθλον ἐπέταττεν ἀτοπώτερον. ἐγένοντο γὰρ ἐν τῇ γῇ ταύτῃ γῦπες, ὑπερφυεῖς τε καὶ μέγα χρῆμα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτίννουν ἀνθρώπους· τούτους ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας καὶ ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσης μηχανῆς. ἀποροῦντι

δὲ τῷ Φυλίῳ πρὸς τὸ ἐπίταγμα κατὰ θεὸν αἰτὸς ἡρπακῶς λαγῶν ἡμι-
 θνήτα κατέβαλε πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεία. ὁ δὲ Φύλιος ἀναρ-
 ρήσας τὸν λαγῶν καὶ τοῦ αἵματος ἑαυτὸν ἀναπλήσας ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο.
 οἱ μὲν οὖν ὄρνιθες ὥς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν, ὁ δὲ Φύλιος πείσας τῶν
 σφυρῶν δύο καὶ κατασχὼν ἀπῆνεγκεν πρὸς τὸν Κύκνον. ὁ δὲ αὐτῷ
 τρίτον ἔτι χαλεπώτερον ἄθλον ἐπίταττειν. ἐκίλει γὰρ ἀπαγαγεῖν ταῦ-
 ρον ἐκ τῆς ἀγέλης ταῖς χερσὶ λαβόντα μέχρι πρὸς τὸν βωμόν τὸν τοῦ
 Διός. ὁ δὲ Φύλιος ἀμυχανῶν ὅτι χρήσεται πρὸς τὸ ἐπίταγμα ἠϋζατο
 συλλαβίσθαι αὐτῷ τὸν Ἡρακλῆα. καὶ πρὸς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐφά-
 νησαν δύο ταῦροι περὶ μίαν οἰστροήσαντες βοῦν καὶ τοῖς κέρασι τύ-
 πτοντες ἀλλήλους κατέβαλον εἰς τὴν γῆν ὁ δὲ Φύλιος, ἐπειδὴ παρεί-
 θησαν, τὸν ἕτερον ταῦρον ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους ἀπῆγαγεν ἄχρι
 πρὸς τὸν βωμόν, βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμείλῃσιν¹⁾ τῶν ἐπιταγ-
 μάτων τοῦ παιδός. τῷ δὲ Κύκνῳ παρέστη δαινὸν ἀτιμωθέντι παρὰ τὴν
 δόξαν, ἀθυμήσας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν Κωνώπην λεγομένην
 λίμνην καὶ ἠφανίσθη· πρὸς δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ Θυρή ἡ μήτηρ
 κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην, καὶ ἐγένοντο βουλῇ
 Ἀπόλλωνος ὄρνιθες ἀμφοτέροι ἐν λίμνῃ. ἀφανισθέντων δὲ καὶ ἡ λί-
 μνη μετωνομάσθη καὶ ἐγένετο κυκνεΐη, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρό-
 του²⁾ ἐνταῦθα φαίνονται κύκνοι. πλησίον δὲ κεῖται καὶ τὸ τοῦ Φυ-
 λίου σῆμα. —

Sequuntur *quarti libri fabulae*, quarum haec habemus frustula.

1. *Antonin. Liberal. VIII* (Λαμία ἢ Σύβαρις. Ἱστορεῖ Νικανδρὸς 53
 ἐτεροιοιμένων δ.) Παρὰ τὰ σφυρὰ τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς νότον ὄρος
 ἐστίν, ὃ καλεῖται Κίρφρις³⁾, παρὰ τὴν Κρίσαν, καὶ ἐν αὐτῷ ἐστίν ἔτι
 νῦν σπήλαιον ὑπερμέγεθες, ἐν ᾧ θηρίον ὥκει μέγα καὶ ὑπερφύε, καὶ
 αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον. τοῦτο καθ' ἡμέραν ἐκαστὴν

1) Fuit ἀμείλῃσαι, sequor Baetium, nam augmentum neglectum ab Antonino etiam XVII, 1 (ἰδεν), XXVIII, 1 (ἀρόσαντο) et alibi.

2) Correxī accentum. in codice enim fuit ἀροτοῦ. cf. Spitzner. excurs. XXX ad Iliad.

3) Scribebatur Κίρφρις. accentum correxī ad normam ab Arcadio p. 32, 4 propositam cui convenit codicum in Strabon. I p. 265, 21 et I p. 270, 9 Kram. auctoritas. vide tamen Kramerum ad I, p. 270, 6. — Simili errore mox relicta erat forma Pindarica (cf. Spitzner ad Il. β, 520) Κρίσαν, qua vel Nieandrum usum esse parum probabile, nedum Antoninum. Nentri autem loco in codice qui superest unio quicquam auxilii, in quo haec quoque narratio hodie fere tota desideratur.

τὸ θηρίον ἐπιφοιτῶν ἀνήρπαξεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ὀνθρώπους. ἤδη δὲ τῶν Δελφῶν βουλιενομένων ὑπὲρ ἀναστάσεως καὶ χρηστηριαζομένων εἰς ἣντινα παρίσονται χώραν, ὃ θεὸς ἀπύλυσιν ἐσήμανε τῆς συμφορᾶς, εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκθεῖναι παρὰ τῷ σπηλαίῳ ἓνα κοῦρον τῶν πολιτῶν. κἀκείνοι καθάπερ ὃ θεὸς εἶπεν ἵποιοιεν. Κληρουμένων δ' ἔλαχεν Ἀλκονοεύς ὁ Διόμου καὶ Μεγανείρης παῖς, μονογενὴς ὦν τῷ πατρὶ καὶ καλὸς καὶ κατὰ τὴν ὄψιν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος. καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν Ἀλκονοεῖα στήσαντες ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς Σὺβάριδος σπηλαίου, Εὐρύβατος δὲ κατὰ δαίμονα ἐκ τῆς Κουρήτιδος ἀπῶν ὁ Εὐφύμου παῖς, γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, νέος δ' ὦν καὶ γενναῖος, ἐνέτυχεν ἀγομένῳ τῷ παιδί, πληγείς δ' ἰ) ἔρωτι καὶ πυθόμενος καθ' ἣντινα πρόσφασιν ἔρχονται, δεινὸν ἐποιήσατο μὴ οὐκ ἀμύναι πρὸς δύναμιν, ἀλλὰ περιδεῖν οἰκτρῶς ἀναιρεθέντα τὸν παῖδα. περισπᾶσας οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀλκονοεύς τὰ στέμματα καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος ἐκίλευεν ἀπάγειν ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον, εἰσδραμὼν καὶ τὴν Σὺβαριν ἐκ τῆς κοίτης συναρπάσας παρήνεγκεν εἰς ἐμφανὲς καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριπεν· ἡ δὲ καταφερομένη προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης· καὶ αὕτῃ μὲν ἐκ τοῦ τραύματος ἀφανὴς ἐγένετο, ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὕτην οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι Σὺβαριν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ Σὺβαριν ἔκτισαν. —

- 54 2. *Antonin. Liberal. IX* (Ἡμαθίδες. Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιομένων δ.) Ζεὺς Μνημοσύνη μίγεις ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν. ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἐβασίλευε Πίερος αὐτόχθων Ἡμαθίας, καὶ αὐτῷ θυγατέρις ἐγένοντο ἐννέα, καὶ χορὸν ἐναντίον ἔστησαν αὐταὶ Μούσαις, καὶ ἁγῶν ἐγένετο μουσικῆς ἐν τῷ Ἐλικῶνι. ὅτι μὲν οὖν αἱ θυγατέρις ᾄδοιεν τοῦ Πιέρου, ἐπήχλυε πάντα καὶ οὐδὲν ὑπήκουε πρὸς τὴν χορείαν, ὑπὸ δὲ Μουσῶν ἴστατο μὲν οὐρανός καὶ ἄστρο καὶ θάλασσα καὶ ποταμοί, ὃ δ' Ἐλικῶν ἠΰξετο κηλούμενος ὑφ' ἡδονῆς εἰς τὸν οὐρανόν, ἄχρις αὐτὸν βουλῇ Ποσειδῶνος ἔπαυσεν ὁ Πήγασος τῇ πλῇ τὴν κορυφὴν πατάσας. ἐπεὶ δὲ νεῖκος ἦφραντο θνητὰ θεαῖς, μετίβαλον αὐτὰς αἱ Μοῦσαι καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἐννέα· καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζονται παρ' ἀνθρώποις κολυμβάς, ἔνγξ, κερχρίς, κίσσα, χλωρίς, ἀκαλανθίς, νήσσα, πιπώ, δρακοντίς. —

- 55 3. *Antonin. Liberal. X* (Μινυάδες. Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιο-

1) δ' addidi, quod suaserat Westermann.

μένων δ' καὶ Κόριννα.) Μινύου τοῦ Ὀρχομένου γένοντο θυγατέρες Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεργοί, πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχεον, ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρη παρήνευσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ. αἱ δὲ οὐ προσεῖχον. πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος ἀντὶ κόρης γένετο ταῦρος καὶ λεὼν καὶ πάρθαλις, καὶ ἐκ τῶν κελόντων ἐρρὺν νέκταρ αὐτῶ καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δαῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγρος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλήρος ἐξέπεσε Λευκίππης, ἤϋστατο θῦμα τῷ θεῷ δῶσειν. καὶ Ἰππασον τῆς ξαντῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς. καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρὸς ἐβάκχεον ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐνέμοντο κισσὸν καὶ μίλακα καὶ δάφνην, ἄχρισ αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ μετίβαλιν εἰς ὄρνιθας. καὶ αὐτῶν ἡ μὲν γένετο νυκτερίς, ἡ δὲ γλαυῦς, ἡ δὲ βύζα· ἔφηνον δὲ αἱ τρεῖς τὴν ἀνγὴν τοῦ ἡλίου. —

4. *Antonin. Liberal. XXIV* (Ἀσκάλαβος. Ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐπε- 56 ροιουμένων δ'.) Δημήτηρ ὅτε πλανήτης ἐπῆει γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ. καὶ αὖθις ὑπὸ πολ-λοῦ καύματος ὑποδέχεται Μίσμη καὶ διδοῖ ποτὸν ὕδωρ ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό· καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπαι κατὰ τὸ δίψος τὸ ποτὸν ἀθροῦν. ὁ δὲ παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκάλαβος ἰδὼν ἐποιήσατο γέλωτα καὶ αὐτὶς ἐκίλευεν ὀρέγειν αὐτῇ λήβητα βαθὺν ἢ πιθάρην. Δημήτηρ δὲ κατ' ὄργην ὥς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῶ τὸ καταλειπόμενον προσέχειν· ὁ δὲ μεταβαλὼν¹⁾ γένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων μεμίσχεται· καὶ ἐστὶν αὐτῶ δάιτα παρ' ὀχετόν· ὁ δ' ἀποκτείνας κεχαρισμένος γίνεται Δημήτρι. —

5. *Antonin. Liberal. XXV* (Μητιόχη καὶ Μενίππη. Ἱστορεῖ Νί- 57 κανδρος ἑτεροισυμένων δ' καὶ Κόριννα ἑτεροίων α'.) Ὀρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίᾳ θυγατέρες γένοντο Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὗται, ὅτε Ὀρίωνα ἠφάνισιν ἐξ ἀνθρώπων Ἀρτεμις, ἐτίφοντο παρὰ τῇ μητρὶ καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν, Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος. ἐπεὶ δὲ Ἀουίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπίστευαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς ἰλάσσεσθαι τοὺς δύο²⁾ ἐριοννίους θεοὺς· ἔφη δὲ

1) Pro μεταβαλὼν recepi emendationem Lennepii.

2) Ita propter sequentia emendandum videbatur. legebatur δύο τοὺς. Contra ἰλάσσεσθαι, quod mox sequitur, mutare nolui, utpote sine dubio ex Nicandro sumptum.

καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο θυσὶν ἔκουςαι παρθένου θύματα γένοιτο. πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος. αἱ δ' ὥς ἐπύθοντο περὶ τὸν ἰστὸν ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ ἀστῶν θάνατον ἰδέξαντο πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσαι νόσον· τρεῖς δὲ βοηθάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἔκουςαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγὴν. καὶ αὗται μὲν ἀμφοτέραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν, Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἀΐδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν, ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες ἀννήχθησαν εἰς οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἰδρῦσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων· καὶ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλύματα φέρουσιν. προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους. —

- 58 6. *Antonin. Liberal. XXVII* (Ἰφιγένεια. ἱστορεῖ Νικανδρὸς ἐτεροισυμένων δ.) Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἡ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυταίμνηστρα, πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν· Ἑλένη γὰρ πυνθανομένην¹⁾ τῶν ἀδελφῶν ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν. ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία ἡ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατελίχτο, προσεήμινον οἱ μάντιες, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσῃσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ διδοῖ σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν, πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ μὲν ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις. Ἀρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε μύσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὐξείνιον λεγόμενον πόντον παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα. καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐκεῖνο τῶν νομάδων ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε ταῦρον, αὐτὴν δ' ὄνομα²⁾ Ταυροπόλον· κατὰ δὲ χρόνον ἰκνούμενον ἀπώκισε τὴν Ἰφιγένειαν εἰς τὴν Λευκὴν λεγομένην παρὰ τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ ἀλλάξασα ἐποίησεν αὐτὴν ἀγῆρων καὶ ἀθάνατον δαίμονα καὶ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας Ὀρ-

1) *Legebatur πυνθανομένην*. correxit Ruhnkenius.

2) In eodice est αὐτὴν δ' ὀσταυροπόλον, quod mutarunt in αὐτὴν δὲ ταυροπόλον. mihi praeterea in ὄνομα nominis ὄνομα compendium latere videbatur. —

σιλόχειαν¹⁾. *ἰγένετο δὲ Ἀχιλλεὺς σύννοικος*. — Eandem fabulam respiciunt Tzetz. in Lycophr. 183 p. 464, Etymol. Magn. p. 748, 3 et Eudoc. Violar. p. 241.

7. *Antonin. Liberal. XXVIII* (Τυφῶν. ἱστορεῖ Νικάνδρος Ἐτε- 59 ροισυμένων δ.) Τυφῶν ἰγένετο Γῆς²⁾ υἱὸς ἑξαίσιος δαίμων πρὸς ἰσχύν, κατὰ δὲ τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος· ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλείσται καὶ χεῖρες καὶ πτέρυγες, ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγισται δρακόντων σπείρειν, φωνὰς δὲ παντοίας ἠφείη καὶ αὐτὸν οὐδὲν ὑπέμεινεν εἰς ἀλκήν. οὗτος ἐπεθύμησε τοῦ Διὸς ἔχειν τὴν ἀρχήν, καὶ αὐτὸν ἐπερχόμενον οὐδεὶς ὑπέμενε³⁾ τῶν θεῶν, ἀλλὰ δέισαντες Ἰφρυγον πάντες εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἀθηναὶ δὲ καὶ Ζεὺς ὑπελείφθησαν μόνοι. Τυφῶν δ' ἐκ ποδὸς ἐδίωκεν, οἱ δὲ προμηθεῖα διέφυγον ἀλλάξαντες εἰς ζῶα τὰς ὄψεις. καὶ Ἀπόλλων μὲν ἰγένετο ἱέραξ, Ἑρμῆς δὲ ἴβρις, Ἄρης δὲ λεπιδωτὸς ἰχθὺς, Ἄρτεμις δὲ αἴλουρος, τραγῶ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος, ἔλλω δ' Ἡρακλῆς, βοῖ δ' Ἥφαιστος, μυγαλῇ δὲ Αἰγυγίᾳ, καὶ ὡς ἕκαστος ἔτυχε τῶν ἄλλων θεῶν μετέβαλε τὴν ὄψιν. Ἐπειτα δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ, καίόμενος δὲ ὁ Τυφῶν ἔκρυπεν ἑαυτὸν καὶ ἠφάνισε τὴν φλόγα τῇ θαλάσσῃ. Ζεὺς δ' οὐκ ἀνέησιν, ἀλλ' ὁ μέγιστον ὄρος ἐπιβάλλει Τυφῶνι, τὴν Αἰτνὴν, καὶ αὐτῷ φύλακα τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐφίστησιν. ὁ δ' ἐνερθείσας τοὺς ἄκμονας αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ διάπυρον ἐργάζεται μύδρον. — Huc fortasse revocandum fragmentum apud Athenae. VII p. 305 d: Νικάνδρος δ' ἐν τετάρτῳ Ἐτεροισυμένων φησὶν· ἢ σκάρων ἢ κίχλην πολυώνυμον —, suspicor enim his verbis Nicandrum usum esse quum Martem in ἰχθὺν λεπιδωτὸν se transformasse narraret. —

8. *Antonin. Liberal. XXIX* (Γαλινθιάς. ἱστορεῖ Νικάνδρος Ἐτε- 60 ροισυμένων δ.) Προῖτον θυγάτηρ ἐν Θήβαις ἰγένετο Γαλινθιάς. αὕτη

1) Cod. ὀρεϊλοχίαν, sed in cloucho fabular. p. 201, 9 Westerm. est Ὀρεσιλόχη idemque nomen codd. habent in Ammian. Marcellin. XXII, 8, 34. aut hoc restituendum fuit aut quod nos dedimus Ὀρεσιλόχειαν. nam Ὀρεσιλόχίαν versus hexameter non capit, ut Nicander certe ita scribere non potuerit.

2) Scribebatur γῆς.

3) In cod. et edd. fuit οὐδὲν ὑπέμενε εἰς ἀλκήν — οὐδεὶς ὑπέμεινε τῶν θεῶν, ubi ὑπέμενε et ὑπέμεινε sedem inter se suam permutavisse mihi certissimum, nam priori enuntiationi unice convenit imperfectum, alteri aoristus magis aptus.

παρθένος ἦν συμπαίκτηρια καὶ ἑταιρὶς Ἀλκμήνης τῆς Ἡλεκτρύωνος. ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγε τοῦ Ἡρακλείους, Μοῖραι καὶ Εἰλείθυια πρὸς χάριν τῆς Ἥρας κατεῖχον ἐν ταῖς ὠδίαι τὴν Ἀλκμήνην. καὶ αὐταὶ μὲν ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας, Γαλινθιάς δὲ δεισασα μὴ Ἀλκμήνην ἐκστήσῃσι βαρυνομένην οἱ πόνοι, δραμοῦσα παρὰ τι τὰς Μοῖρας καὶ τὴν Εἰλείθυιαν ἐξηγγεῖλεν, ὅτι Διὸς βουλῇ γέγονε τῇ Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος, αἱ δὲ ἐκείνων τιμαὶ καταλέλυνται. πρὸς δὲ τοῦτ' ἐκπληξίς ἔλαβε τὰς Μοῖρας καὶ ἀνῆκαν εὐθὺς τὰς χεῖρας, Ἀλκμήνην δὲ κατέλιπον εὐθὺς αἱ ὠδῖνες, καὶ ἐγένετο Ἡρακλῆς. αἱ δὲ Μοῖραι πένθος ἐποίησαντο καὶ τῆς Γαλινθιάδος ἀφείλοντο τὴν κορείαν, ὅτι θνητὴ τοὺς ὁ θεοὺς ἐξηπάτησε, καὶ αὐτὴν ἐποίησαν δολερὰν γαλῆν καὶ δίαιταν ἔδωκαν ἐν τῷ μυχῶ καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν εὐνὴν. θεωρίσκειται μὲν γὰρ διὰ τῶν ὥτων, τίκει δ' ἀναφέρονσα τὸ κινούμενον ἐκ τοῦ τραχήλου. ταύτην Ἐκάτη πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς ὄψεως ὥκτειρε καὶ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς διάκονον, Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ ἠϋξήθη, τὴν χάριν ἐμνημόνευσε καὶ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον καὶ ἱερὰ προσήνεγκεν. ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι καὶ πρῶτ' Ἡρακλείους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρῶτῃ. —

His adiungimus fragmenta quibus incertum quoto in libro locus fuerit, quaedam etiam de quorum in Heterocumenis sede non constat certo.

- 61 1. *Antonin. Liberal. XXXV* de bucolis Lyeiis a Latona in ranas transformatis acturus haec praefatur: *Ἱστορεῖ Μενεκράτης Ξάνθιος Ανικαιοῖς καὶ Νίκανδρος*. Ubi quum secundo, non primo loco Nicandri mentio fiat, recte colligere nobis videmur Antoninum fabulam e Menecratis Lyeiacis excerpisse, non ex He-

1) τοὺς deletum malim. cf. fabul. IX *νείκος ἤσαντο θνηταὶ θεοὶς*.

2) Legebatur καὶ πρὸ Ἡρακλείους ἑορτῇ. Bastius correxit ἑορτῆς, receptum illud a Koch. et Westermann. verum hoc aliter ferri nequit nisi simul πρῶτῃ deleas quo Herculi secundo ante Herenlis festum diem sacra esse facta tecte significaretur. viderat hoc Perizonius, dissert. histor. V p. 373, ab interpretibus iniuria contemptus, sed quod idem verba sic construenda putabat (ἐν) ἑορτῇ θύουσι Γ. πρῶτῃ πρὸ Ἡρακλείους, offendit non esse additum cuius fuerint feriae. accedit quod, quo sunt ordine collocata verba, Ἡρακλείους vix aliter quam cum ἑορτῇ coniungi possit. Itaque πρῶτῃ scripsi.

teroeumeis Nicandri, qui quomodo in singulis fabulam enarraverit nescitur.

2. *Schol. cod. Marcian.* Euripid. Hecub. 1 pone Geelii 62 Phoeniss. p. 251: Νίκανδρος δὲ Εὐριπίδῃ συνδραμῶν τὴν Ἑκάβην φησὶ Κισσέως·

Ἴνθ' Ἑκάβῃ Κισσής, ὅτ' ἐν πυρὶ δέρετο πάτερην
καὶ πόσιν ἔλκηθεῖσα παρασπείροντα θυηλαῖς,
εἰς ἄλλα ποσσὶν ὄρουσε καὶ ἦν ἡλλάξατο μορφήν
γρημονυρνακίδεσιν ἐιδόμενον σκυλάκεσσιν.

quae utcunque corrupta docent tamen apud Nicandrum non in Thracia ut apud Ovidium Metamorph. XIII, 429 seqq. aliosque, sed in ipsa Troade Hecubam, quum videret etiamtum flagrantem urbem interfectumquo Priamum, in canem, dein in saxum conversam fuisse, ut uarrat etiam Quintus Smyrn. XIV, 346 seqq. Quo cautum esse volumus ne quis Ἴνθα existimans τοπικῶς, non χρονικῶς, positum ad Europiam fragmentum referat, ubi de Thraciae regionibus expositum fuisse supra vidimus. Quodsi in Troade res agitur, ipsa illa transformatio suadet ut ad Heteroeumena pertinere fragmentum dicamus, nam de Troicis robis in univsum sive χωρογραφικῶς¹⁾ sive ιστορικῶς Nicandrum egisse quis propter unum illud fragmentum apud Partheu. XXXIV, quod nobis est 105, credat? immo huic fragmento et ipsi in illius transformationis enarratione locum fuisse puto Ovidii versu (XIII, 422) ductus „in mediis Hecabe uatorum inventa sepulchris“ etsi paulo aliter conformatae narrationi interposito. Hoc autem concesso denuo perspicitur paulo altius interdum poetam repetivisse transformationum enarrationes, qui Hecubae metamorphosin noluerit enarrare nisi descriptis quao capta urbe Graeci commiserunt facinoribus. Haec facinora respicit illud Ἴνθα v. 1, et θυηλαῖς etiam utpote nimis nude positum docere videtur in antecedentibus uberius fuisse de Priamo ad Iovis Hercei aram interfecto (cf. veterum testimonia ap. Fuchs. de variet. fab. Troic. p. 149 et Baehmann. ad Lycophr. I p. 82) expositum, nam quod G. Hermannus in Schueidew. Philol. II p. 134 et Heckerus ibid. IV

1) nam in Troade etiam monstrabant Κυνὸς σῆμα, Ἑκάβης τάφον (cf. Strabon. fragm. libri VII n. 28), non in Thracia solum. Propria sibi narrat Quintus XIV, 352 seq.

p. 489 in ipso id factum fragmento statuunt corrigentes alter καὶ πόσιν ἐρκεῖσι, alter καὶ πόσιν Ἐρκεῖοιο, si nihil aliud, certe iniuriam faciunt voci ἐλκηθεῖσα quae et per se est aptissima (cf. Homer. Il. 22, 62 — πόλλ' ἐπιδόντα, υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθεῖσας τε θύγατρας κ. τ. λ.) et non sine vi participio παρσπαίροντα proxime apposita videtur. Itaque hoc quidem versu Hermannianae et Heckerianae crisi praestare putamus Cobeti rationem — nam is primus dedit ἐλκηθεῖσα παρ. θυηλαῖς pro eo quod codex subministrabat ἐλκηθεῖσαν παρ. θηλαῖς —, in ultimo autem versu, quem Cobetus et Heckerus iunctum reliquerunt, acute Hermannus emendavit γρήιον Ἐρκανίδεσσιν, sed ultra modum scripsit καὶ ἀντηλλάξατο μορφὴν γρήιον Ἐρκανίδεσσιν ἐιδομένην σκ nam satius erat corrigere καὶ ἦν ἡλλάξατο μορφὴν | γρήιον, Ἐρκανίδεσσι δ' ἐιδομένη σκνλάκεσσιν (scil. etiamnum cerni potest in saxum conversa).

- 63 3. *Plin. natur. histor.* XXXVII, 31: „Phaethontis fulmine icti sorores luctu mutatas in arbores populos lacrimis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem quem Padum vocavimus, electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit elector, plurimi poetae dixere primique ut arbitror Aeschylus, Philoxenus, Euripides, Satyrus, Nicander.“

- 64 4. *Probus ad Virgil. Georg.* I, 399 p. ++ Keil. (add. Pompon. Sabin. ad h. l.): *dilectae Thetidi alcyones.*] „Varia est opinio harum volucrum originis. Itaque in altera sequitur Ovidius *Nicandrum*, in altera Theodorum. Putatur enim Ceyx, Luciferi filius, cum Aleyone, Aeoli filia, mutatus in has volucres. Idem refert Aleyonen, Seironis filiam, latronis Attici, Polypeimouis filii, cum pater ei praeciperet, ut quaceret maritum, arbitratam permissum sibi, ut concumberet cum quibus vellet, ab irato patre deiectam in mare, mutata in hanc volucrem.“ Priorem fabulam Ovidius enarrat *Metam.* XI, 270 seqq., alteram brevissime attigit *Metam.* VII, 401, ut plurima de suo Probus ex Theodori metamorphosis (de quibus cf. Meineke *Anal. Alex.* p. 269 seq.) addidisse videatur. nam priorem (*Metam.* XI, v. 270 seqq.), non secundam, e Nicandro haustam ab Ovidio fabulam esse ipse quo Probus usus est ordo docere videtur. aliter tamen indicat Volkmaunus p. 34.

- 65 5. *Schol. Theocril.* V, 92: τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρός φησιν ἐκ τοῦ Ἀδόνιδος αἵματος φυνῆναι. Hunc locum quin recte ad Heterocnemena rettulerim eo minus dubito, quod eandem rem in *Metamorph.*

libr. X extr. narrat Ovidius. cuius qui versus meminerit X, 537 seqq. hosce:

*hortaturque (Venus) canes, tulaeque animalia praedae,
aut pronos lepores aut celsum in cornua cervum
aut agitat dammas, —*

facile suspicetur in eadem narratione poetam usum esse verbis, quae Etym. Magn. p. 395, 14 e Nicandro citat sic: "Ἀρτεμις εὐ-
ρίνων ἔσμὸν ἄγει σκυλάκων (cf. Gaisford.), mutanda illa — nam
Heterocnemena puris constabant hexametris — in hunc fere modum:

"Ἀρτεμις * * * * εὐρίνων τε
ἔσμὸν ἄγει σκυλάκων καὶ

ipse tamen neque huic coniecturae multum tribuo, praesertim quum aliud poetae carmen noverim quo referri tutius verba possint, neque probarem magnopere si quis scholiastae Theocritei memoria fretus Nicandro viudicaturus esset Antonini Liberalis fabulam XXXIV, ubi de Smyrnao, quae Adonidis mater fuit, facinore et in arborem mutatione itemque de Veneris in Adonidem amore agitur, sed de morte Adonidis eiusque in anemouen converso cruore ne verbum quidem extat. —

6. Schol. Nicandr. Theriac. 585: Δημήτριος ὁ χλωρὸς τὴν βοῦ-66
πλευρον δένδρον εἶναι φησιν, οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ λάχανον, οἱ μνημο-
νεύει Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τακλίνθῳ. de quo paulo ante diximus ubi de ἑτεροί. in univ. dicebamus.

7. Ibidem coniecturam protulimus de Antonin. Liberal. fa-67
bula XL ad Nicandrum referenda hac: Βριτόμαρτις. Κασσιεπείας
τῆς Ἀραβίου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρις· ταύτη μὲν
Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν· αὕτη φυγοῦσα τὴν ὁμίλιν τῶν ἀνθρώ-
πων ἠγάπησεν αἰεὶ παρθένος εἶναι. καὶ παρεγένετο πρῶτα μὲν ἐπ' Ἀρ-
γος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἑρασίνου θυγατέρας Βύξην καὶ Μελέτην
καὶ Μαίραν καὶ Ἀχιρόην, ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ Ἀργου εἰς Κεφαλληνίαν
ἀνέβη καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λαφρίαν καὶ ἱερὸν ἤγα-
γον ὡς θεῶ. ἔπειτα ἔρχεται εἰς Κρήτην, καὶ αὐτὴν ἰδὼν Μίνως καὶ
ἔρασθεὶς ἐδίωκεν, ἣ δὲ κατέφυγε παρ' ἀνδρας ἀλίας· οἱ δὲ αὐτὴν κα-
τέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα καὶ ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κρήτες Δίκτυνναν καὶ
ἱερὰ προσήνεγκαν. ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα ἐξέικετο ἣ Βριτόμαρτις εἰς Αἴ-
γιναν ἐν πλοίῳ σὺν ἀνδρὶ ἀλιεὶ Ἀνδρομήδει. καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐνεχέ-
ρησεν ὀρεγόμενος μυχθῆναι, ἣ δὲ Βριτόμαρτις ἀποβάσας ἐκ τοῦ πλοίου
κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ὅθεν περ ἔστι νῦν αὐτῆς τὸ ἱερὸν, κἀνταῦθα ἐγέ-

νετο ἀφανῆς καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀφαίαν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος . . . τὸν τε ¹⁾ τόπον ἐν ᾧ ἀφανῆς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται καὶ ὠνόμασαν Ἀφαίαν ²⁾· καὶ ἱερὰ ἐπετέλεισαν ὡς θεῷ. — Sed quod XLI quoque Antonini fabulam Nicandro vel totam vel ex parto post alios vindicabant I. G. Schneiderus in Biblioth. philol. Goetting. III, 5. p. 436 (cf. ad Theriac. p. 305) et Bastius Epistol. crit. p. 200 seq. Lips., solo haec quidem coniectura nititur Pollucis loco V, 38 infra apponendo, quem ubi sequeremur, Nicandri Heteroeumena dicenda essent non heroico, sed elegiaco vel certe mixto metro scripta fuisse. —

IV.

Iam placet sistere paulisper gradum ut respiciamus retro. tametsi enim nondum omnium Nicandri librorum frustula perlustravimus, vel sic tamen maiori certo enumerata parte facile pro se quisque poterit diiudicare quam verum sit quod supra diximus, non admodum multos olim Nicandri scripta sibi invenisse lectores. nisi forte quis hanc quaestionem omnino detrectaverit ut quae si qua alia lubrica sit et errantibus pateat. in hac enim re unum regnare casum, huic dandum quod hodie quidem paucos numero scriptores suis videamus testimoniis probare Nicandrum ab ipsis

1) Lacennac signum ego posui. nam ut nunc res est, duobus locis Britomartis evanuisse videbitur, et in ἄλσει et in ἱερῷ Ἀρτέμιδος. nam si unum eundemque locum fuisse Antoninus significare voluisset, videtur εἰς ἄλσεος Ἀρτέμιδος scripturus fuisse. praeterea in τὸν τε τόπον, quod editores in τὸν δὲ τόπον mutarunt, non habet τὲ quo referatur. quod autem maximum est, in indice capitum (p. 201, 19 Westerm.) huius fabulae argumentum hoc dicitur esse: Βριτόμαρτις εἰς ξόανον Ἀφαίαν. atqui de ξόανῳ, in quod Britomartis conversa sit, in tota Antonini fabula nunc nec vola nec vestigium apparet. Quibus ductus argumentis unum excidisse versum conicio, ad quem supplendum viam monstrat eius, qui capitum clenchem confecit, de ξόανῳ admonitio, cui iungenda Antonini narrat. XIII extr. ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος (τῆς ἀφανισθείσης Ἀσκαλίδος) ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱεστηκός. Unde sic olim scriptum fuisse putamus: ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐφάνη ξόανον. καὶ τὸ ξόανον τοῦτο τὸν τε τόπον κ. τ. λ. Ita deinde apparet simul cur de loco quo Britomartis evanierit denuo monitum sit. nam id ipsum, quod et ξόανον et locum consecrarunt et utriusque Ἀφαίαν nomen indiderunt, indicio est istud ξόανον habitum fuisse pro Britomarti.

2) Legebatur Ἀφάην.

esse lectum, quum revera legerint multo plures. Andio, sed equidem non tam *quot* sint qui Nicandrum legisse se profiteantur, quam *quā* sint considerandum esse existimo. Hoc enim concessuros mihi omnes putaverim affirmanti, ita demum non iam dubitari posse quin scriptor aliquis frequenter lectitatus sit, ubi non a certo quodam hominum genere, sed ab omnibus generibus, eorum praesertim qui elegantiores haberi se velint, crebro eius mentio iniciatur. Atqui Nicandrum qui tandem scriptores hodie superstites identidem commemorant? Primum ipsius poetae commentatores, eos dico, unde qui hodie supersunt rivulos deduxerunt suos, grammaticos antiquos et doctos, quibus ad illustranda Nicandri opera diligenter poetae libros omnes pervolutandos praeter ceteris fuisse quis negaverit? Inter hos — quos sat multos fuisse, plures certe quam quot Bussemaker. praef. schol. p. I seqq. enumerat, docet schol. ad Theriac. 52 (*οἱ πλείστοι τῶν ἐξηγησαμένων*) — fuerunt etiam Plutarchus Chacronensis (cf. Bussem. p. III. add. I. G. Schneider. ad Thoriac. p. 154) et Theon, qui praeter alios poetas etiam Lycophronem (cf. Bussem. p. I) et Apollonium Rhodium (cf. schol. Apollon. p. 532 Mork.) commentariis illustravit. hinc non mirandum quod et Plutarchum de mal. Herodot. 33 p. 867 C Nicandrum citantem vidimus, et in scholiis Apollonianis saepe numero, in Tzetzianis ad Lycophronem scholiis aliquoties Nicandri libros citatos legimus. Ex utriusque antem poetae scholiis qui meminerit quantum sit ab Etymologo magno inter suas receptum opes, non mirabitur ibi quoque Nicandrum interdum citari neque colligere inde velit, vel Etymologum magnum suis manibus tractasse poetae nostri volumina. quamquam negare nolum praeter illos quos modo dixi fontes etiam alios Etymologo usui fuisse, unde Nicandreorum notitiam hauriret, velut Didymi scripta, ex quibus mihi quidem non dubium est quin etiam in schol. Homeri et schol. Euripidis, item in Harpocratonis et Photii lexica manaverit Nicandri memoria (cf. Schmidt. de Didym. p. 362 extr.). et aliunde si Nicandri notitiam hauserunt, non e solo Didymo, hauserunt tamen ex aliis grammaticis vetustis et doctis, quos Nicandrea tractasse non nego, ut et M. Valerium Probum, Virgillii commentatorem, Nicandri scripta legisse ipsum lubens concesserim, fortasse etiam Porphyrium vel quicumque tandem istum de vita Homeri librum conscripsit. contra Suidas et Eudo-

cia in hac quidem re toti pendent ab antiquioribus grammaticis neque Nicandri volumina suis ipsi manibus volvisse videntur.

Ad secundum lectorum genus, quos Nicandri scripta invenerunt, Athenaeum refero, „heluonem istum librorum et antiquitatum“ (Bernhardy comm. de Suid. lexic. p. LIV), qui quum remotissimum quemque literarum quasi recessum perreptaret, non mirandum quod eo frequentius uti Nicandri testimoniis voluerit, quo magis ille ab aliis iacebat neglectus. Athenaei autem opes largissimas tum alios constat in rem suam convertisse (ut fecit fortasse etiam Macrobius, Saturn. V, 21. cf. fragm. Aetol. 1), tum, qui nobis imprimis hic nominandus est, Enstathium. is enim maiorem Nicandrorum quae habet partem Athenaeo debet, quaedam etiam grammaticis vetustis eorumque diasconastis, sed integra Nicandri opera non legit. Quod fecit cum Athenaeo ille comparandus propter consilii rationem, etsi lectionis copia multo hoc inferior Aelianus, fecerunt etiam Plinius maior et Parthenius, et ipsi cum Athenaeo Aelianoque inter eos referendi scriptores, qui non tam propria ingenii condere monumenta volebant, quam tessellariorum instar ex collectis undique aliorum frustulis opera extruebant.

Restat tertium genus eorum, qui in eodem aliquo quo Nicander occupati argumento eius studiorum laboribus usi sunt, ut Ovidium et Antoninum Liberalem studiose Nicandri Heteroeumena lectitasse vidimus. Ad haec autem tria genera qui non pertinere videatur unum supra (fragm. Sicelie. 3) invenimus Clementem Alexandrinum, nec multo plures inveniemus paulo post ubi de reliquis Nicandri scriptis sermo nobis erit, ut iam videamur affirmare posse iure optimo, Nicandri libros olim fere non legisse nisi quorum hoc officium fuerit. Quamquam ne ii quidem, quorum imprimis hoc fuisse dixeris, ut et legerent Nicandrum et frequentius eum testem adhiberent, poetae voluminibus usos videmus omnes. quod ubi demonstravero — et spero me demonstraturum liquido —, equisnam me negabit quam constitui causam obtinuisse? Ac primum quidem eorum, qui de Nicandri patre et solo natali egerunt de industria, Nicandrum non legisse omnes, supra probavimus capite primo. Deinde attendamus animum ad geographos veteres, quorum studiis quamvis suspiceris egregie inserviisse Nicandri Aetolica et Europiam, tum Ootaica, Thebaica,

Sicelica, nemo tamen eorum praeter Stephanum Byzantinum Nicandri istis libris se usum dicit, non Strabo, etsi Theriacorum quendam locum attingit p. 823 C = 1179 A, non Pausanias, non reliquorum quisquam, quorum vel integra opera vel fragmenta supersunt. et Stephanum quidem maluerit fortasse quispiam ex hoc censu expulsum, ubi eius Ethnicorum consilium et rationem reputaverit, quae ad grammaticam magis quam ad geographiam pertinent et fere tota pendent ab Herodiano grammatico, quem Nicandrum diligenter legisse non nego. quamquam vel sic mirum accidit quod Stephanus (qui, ut hoc afferam, toties usus est Rhiani Thessalicensis) Nicandri Σικελικά, crassum volumen, non nisi semel, Europiam non nisi bis memorat, Aetolicorum autem nusquam mentionem facit, etsi diligentiam in hoc libro conspicuam auctor vitae Nicandr. praedicat et pauci extitisse videntur qui Actolorum terram resque olim gestas de industria descripserint. certe nullius scriptoris Αἰτωλικά citari memini praeter Dioclis et Dercylli, quos si ab uno Pseudo-Plutarcho, de Flumin. 22, 3 et 5, memoratos dixerō, plerique omnes vix dubitabunt quin horum quidem Aetolica nunquam extiterint. cf. R. Hercher. ad Pseudo-plut. de Fluv. p. 17 seqq. — Pergamus ad medicos, quorum unum adhuc Caelium Aurelium vidimus prodentem aliquam Nicandri librorum notitiam ex ipsorum lectione profectam, nec multos postea inveniemus qui reliquis Nicandri scriptis medicis usi sint, ut iure cum aliis miratus sit Volkmannus p. 9 Nicandri medici memoriam apud scriptores rerum medicarum fere intermortuam esse. Idem autem Volkmannus quod hoc excusat, Nicandrum empirica tantum ratione disciplinae medicae usum esse a qua recentiores medici paulatim recesserint eodemque forte paraphrastarum opera et epitomatorum ipsi Nicandro praetulisse, — utut verum sit, apparet tamen aliam quaerendam causam esse communem, qua non medica solum, sed reliqua etiam Nicandri scripta cur tantopere neglecta iacuerint perspiciatur. De qua dicam, ubi primum de eo Nicandri carmine exposuero, cui

(XIII) Γεωργικά

titulus fuit. nam hoc quoque nihil fere curabant qui simile tractabant argumentum, etsi omnem paene rem rusticam illo poeta carmine complexus erat.

At dixerit quispiam a rei rusticae scriptoribus non sine causa sprete esse Nicandri Georgica, quibus ille herbarium potius et medicum quam rusticum egerit. certe ita iudicare Bernhardy, histor. literar. graec. II p. 1042. Verum enim vero ab hoc eximii viri iudicio mea multum discrepat sententia, quae enim causa fuerit cur negaverit veram esse rationem eam, qua Cicero de Orat. 1, 16 consideraverit Nicandri Georgica¹⁾, quem dicit *de rebus rusticis*, hominem ab agro remotissimum, poetica quadam facultate, non rustice scripsisse praeclare —? an in Bernhardyi partes nos rapiat Quintiliani notissimus locus (X, 1, 56), ubi Nicandrum laudaturus *quid?* inquit, *Nicandrum frustra secuti Macer atque Virgilius?* quod enim aliud Nicandri carmen Virgilius secutus sit nisi *Γεωργικά*? tum qui potuisset sequi, nisi eo Nicander tractasset rem rusticam? certe si Nicander herbarium potius et medicum eo carmine egisset, ut Virgilius non potuisset nisi singulas quasdam observationes inde excerptere, equis putet Quintilianum *istis* usum fuisse verbis?²⁾ sin vero nihil nisi hoc Quintilianus sibi voluit, Virgilium libri Nicandri virtutibus commotum accinxisse se ad simile condendum carmen, vel sic patet Nicandri istud carmen ad rem rusticam pertinuisse totum. — Sed Virgilius utut secutus est Nicandri Georgica, idemne illud carmen etiam Aemilius Macer, quem cum illo Quintilianus coniunxit, putandus est secutus

1) „der Gesichtspunkt von Cicero. Orat. 1, 16 trifft nicht.“

2) nihilo tamen secus Bernhardy scribit histor. lit. Roman. p. 415 od. II: „die Voraussetzungen der Physik und was sonst an einleitenden Vorkenntnissen und wissenschaftlichen Beobachtungen hängt, zog Virgil mit genehmem Blick aus den Sätzen der gelehrtesten Naturkundiger, wie eines Demokrit und Nicander.“ quae, quod quidem ad Nicandrum, tum demum credam ubi quis me docuerit Nicandrum ad rerum causas et principia ascendere solitum fuisse. nam Alexiph. 171 seqq. vereor ut quisquam huc referat. sed perspicere mihi videor quomodo in istam sententiam vir doctissimus delatus sit. miratur enim p. 418 n. 374, quod nulum supersit Nicandri fragmentum quo Virgilium usum fuisse demonstrari possit. at hoc mihi quidem non admodum mirum qui videam, fragmentorum e Nicandri Georgicis hodie superstitum maximam partem ad eum pertinere locum, quem Virgilius tractare noluit i. e. ad cultum horticorum. — Ceterum non sum nescius in Quintiliani loco citato Ungerum expulso Virgilio *Macer atque Valgius* scribi nuper iussisse. verum etsi Virgilium Nicandri Georgica secutum esse hodie non iam demonstrari potest, nulla tamen satis gravis causa est cur secutum esse negemus.

esse? non credo. neque enim aliunde novimus Macrum rem rusticam carmine tractasse. ergo aliud potius circumspectendum putamus Macri carmen, in quo Nieandrum sequi potuerit. Quod si illud fuisse dixeris, quo poeta Romanus descripsit *herbarum vires* — *corporis ut cunctos possis depellere morbos* (Dionys. Cat. praef. II p. 20), habebis sane nnde Bernhardyanac de Nicandri Georgicis opinioni aliquam concillies fidem, modo certa sit Quintilianum de Georgicis cogitasse quae Maecr secutus sit. sed id incertum potius, multo autem probabilius hoc, Quintilianum in animo habuisse Nicandri Theriaca, quae imitatus Maecr sit, cuius Theriaca et Ovidius teete significat Trist. IV, 10, 44: *saepe suas volucres legit mihi grandior aëro, quaeque nocet serpens, quae iuvat herba, Maecr*, et ipso hoc Theriaca nomine citant grammatici. cf. Unger. de Aemil. Macro Nicandri imitatore, program. gymnas. Friedland. 1845 p. 6 seqq., quem personam mihi est plane a vero aberrasse, quum iusto liberiori interpretatione usus loci Quintilianei (ubi de uno tantum Maeri libro rhetor cogitare mihi videtur) pleraque omnia Maeri carmina ex Nicandreis expressa putaret, adeo ut ornithogoniam et de viribus herbarum carmen aliquod, quae Maecrum scripsisse constat, etiam a Nicandro condita fuisse diceret, falsus etiam in eo, quod ex elencho libri decimi Pliniani (quo libro „continentur volucrum naturae“), ubi inter auctores etiam Nicander memoratur, Nicandro librum aliquem de avibus conscriptum vindicaturus erat. nam in illo libro Plinius etiam de serpentibus multa exprompsit. praeterea autem in eodem illo libri X elencho nna eum Nicandro inter testes enumerantur scriptores haud pauci qui de re rustica scripserunt, inter quos etiam Nicandrum iure referri satis, opinor, contra Bernhardyum evicimus Ciceronis et Quintiliani adhibitis testimoniis.

Sed quid ego aliorum ntor testimoniis quibus Georgicorum libris non medicinam et herbarium, sed vere rusticam Nicandrum egisse contra Bernhardyum probem, quum ipsum nobis liceat poetam de carmine suo haud obscure testantem producere? Nam primum Athenaeus IX p. 395 C Νίκανδρος, inquit, ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν τῶν Σικελικῶν μνημονεύων πελειᾶδων φησὶ καὶ τε σύ γε Θρίψαιο Δρακοντιάδας διτοκεύσας ἢ Σικελὰς κ. τ. λ., unde certissimum Nicandrum in Georgicis etiam de columbarum cultu

de industria egisse ut Varronem, Columellam, Palladium, alios, qui de re rustica scripserunt. num vero hanc quoque memoriam ad rem medicam referri praestiterit? Deinde de conchis scribere posse qui medicum cummaxime acturus sit, et ipsius Nicandri exemplum docet Alex. 390 seqq. et probant Mnesitheci medici verba ex libro *περὶ ἰδαιστών* sumpta ab Athenaeo III p. 92 B seq., ne alios memorem medicos. sed quae illis Athenaeus statim subicit e Nicandri Georgicis ut dicit (*Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς τάδε τῶν ὁστέων καταλέγει*) deprompta, num continuo dicenda sunt eius esse qui nihil habuerit antiquius quam ut promoveret artem medicam? non opinor, non magis quam idem facere voluisse putandus est Archestratus, cuius e Gastronomia petitos de conchis versus dein Athenaeus apposituit. Nee difficile fuerit demonstrare ad quem doctrinae de re rustica snae locum Nicander ista verba rettulerit. satis enim ex tam paucis quae supersunt Georgicon fragmentis patet Nicandrum expromsisse etiam quae ad victum tum familiae rusticae, tum ipsorum dominorum pertineant: cf. fr. 1, 3 v. 6 seqq., 4, 5, 13, 14 et 15, ut qui eodem etiam illud de conchis fragmentum referat, a vero vix aberraverit.

Iam constare putaverim *Γεωργικῶν* libris rem rusticam Nicandrum tractasse de industria. Quo magis mirum eos, qui postea et ipsi de re rustica scripserunt, Nicandro uti noluisse. An mirum non sit quod Varro, qui de re rust. I, 1 quinquaginta amplius Fundaniae enumerat scriptores qui de re rustica egerint vel obiter vel de industria, tum soluta oratione, tum vero etiam versibus¹⁾, undequae et illam haurire posse dicit, si qua apud ipsum frustra quacerat, et ipsum se aliquam praeceptorum suorum partem hausisse indicat capite extremo, — quod igitur Varro Nicandrum neque inter auctores rettulerit neque usquam nominaverit atque quantum nunc quidem coniectura assequi nobis licet, in usum suum converterit? Nulla enim causa est cur putemus, in illo

1) nominat Hesiodum et Menecratem Ephesium. de hoc cf. Gahl. Ephesi-
siac. p. 147, cuius locis addendus Etym. magn. p. 422, 36 feliciter emen-
datus ab O. Iahn. in Schneidew. Philol. I p. 649: *Μενεκράτης ἐν Ἐργων*
α' (legebatur *Ἐργων*). *ἡθμῶ δὲ προπάροιθεν ἀπαρπάξει ρίον αὐτὸν ἀφρόν.*
incertior I. G. Schneideri ratio, ad schol. Alexiph. pag. 299, Menecratem
a schol. Alex. 172 memoratum huc referentis.

Varronis catalogo quae scriptores Romanos a Varrone promissos hausit lacuna, eandem ad eum quoque locum pertinuisse, quo de scriptoribus graecis Varro exposuit. Namque etiam Columella, quem in suo conficiendo indiculo I, 1, 7 seqq. istum Varrouis catalogum presse secutum esse certissimis cognoscet indicii qui ntrumque inter se contulerit, Nicandrum inter rei rusticae auctores quos commendat legendos non enumeravit, etsi semel ad partes vocavit IX, 2, 4, ubi tamen Georgica intelligi non puto. Quodsi Varro Nicandrum huc non rettulit, fortasse de alio quoque, qui graecis usus est scriptoribus rusticis, suspicari quae in rem sint nostram possumus. nam enumeratis graecis qui de re rustica scripserint pergit Varro l. l.: *hos nobilitate Mago Carthaginiensis praeteriit Poenica lingua, quod res dispersas comprehendit libris XXIX. quos Cassius Dionysius Uticensis vertit libris XX ac graeca lingua Sextilio praetori misit. in quae volumina de graecis libris eorum quos dixi adiecit non pauca et de Magonis dempsit instar librorum IIX. hosce ipsos utiliter ad VI libros redegit Diophanes in Bithynia et misit Deiotaro regi.* Ilinc igitur fortasse non iniuria colligi potest ne Cassium quidem Dionysium Nicandro uti voluisse, modo demonstrari queat *potuisse* eum ob temporum rationes uti. neque enim de aetate Cassii Dionysii Uticensis, quem *ἑξοτομικὰ* quoque sive *περὶ φνταῶν* (cf. Varr. de re r. I, 1) scripsisse scimus (cf. Meinek. ad Steph. Byz. I p. 342 coll. Schmidt. de Didym. p. 83), satis constat. nam quod Baehrius in Pauly. encyclop. philol. II p. 203 ann. 50—60 a. Chr. vixisse eum dicit, et ad libidinem fictum videtur et aperte falsum est quum in ipsos istos annos inciderit Deiotari regis aetas cui Diophanem in brevius contractum Dionysii opus misisse Varro memoriae prodidit. Ergo Dionysius vixit ante medium a. Chr. saeculum primum. quousque autem ad eius inveniendos natales regrediendum sit incerti haeremus, quum ne hoc quidem constet, quando Mago vixerit, quem qui non diversum statuunt ab eo esse Magone, qui „primus omnium ordinata disciplina militari imperium Poenorum condidit“ (Justin. XIX init.) vixitque sub finem saeculi ante Chr. sexti, pro certo statuunt ad quod demonstrandum nulla posunt vel levissima argumenta afferri. atque etiam I. G. Schneiderus ad script. rustie. Tom. IV P. III p. 88 dubius de Magonis aetate haerebat, de qua nihil constat nisi ante ann. 146 a. Chr.

Magonem vixisse, quo anno senatus Romanus quum capta Carthagine regulis Africae bibliothecas donaret, Magonis XXIX volumina censebat in latiuam linguam transferenda, uti Plin. nat. histor. XVIII §. 22 testatur. Hinc igitur de Dionysii aetate coniectura duci nequit, at potest fortasse duci a Sextilii praetoris memoria, si quidem Sextilius ille idem fuit qui anno 88 a. Chr. praetor Africam provinciam regebat quum Marius post infortunium Miurnense ibi refugium quaereret. cf. Plut. Mar. 40. certe veri non dissimile, praetori Romano qui sedem habebat Uticae — nam hoc caput provinciae erat — librum suum misisse hominem Uticensem¹⁾. Eademque via videtur doceri posse, Cassii nomen quod Dionysio adhaeret unde venerit sive ipsi iuditum primo, sive a patre traditum. nam Cassium Longinum praetorem anno 111 a. Chr. in Africam missum novimus e Sallust. Iug. 32. — Quae si non improbabilia coniecimus, inre mirabimur cur Dionysius Nicandri Georgica in usum suum non converterit, quum ob temporis rationes potuerit convertere. sin autem ista nobis non dabuntur, non aegre feremus Dionysium quasi e manibus nostris elapsam, quum quorum causa Dionysium testem producere volebamus, eadem alii duo testes in Dionysii vicem producti omnibus facile iudicibus probaturi siut. Nam etiam Vindanius Anatolius Berytius, cuius γεωργικῶν ἐπιτηδεύματων συναγωγὴν libros XII complexam Photius Biblioth. p. 106 B. Bekk. legisse se narrat, Nicandreis non usus est — neque enim Nicander inter eos auctores comparet, quos secutum Vindanium Photius dicit —, et Cassianum Bassum, qui auspiciis Constantini Porphyrogenetae a veteribus de re rustica tradita excerpendo in breve viginti librorum corpus redegit quod hodie quoque teritur Γεωπονικῶν nomine inscriptum, nostris ipsorum oculis videmus Nicandri Georgica sprevisse prae aliorum libris unde sua se collegisse scribit I, 1. — Apparet igitur, quos imprimis expectabas Nicandri Georgicis fuisse usos, ut qui in eodem tractando argumento versarentur, poetae carmen fere neglexisse — nam etiam Cato et Palladius Nicandrum nunquam memorant —, ut absque Atheaeo esset, vix ullum haberemus inde servatum fragmentum.

1) Haec dudum scripseram, quum similia et olim a Pighio annal. Rom. III p. 232 et nuper a Meyero hist. botan. I p. 301 prolata viderem.

Athenaeus enim ut Aeschylidis, Androtionis (vel Philippi vel Hegemonis. cf. Athenae. III p. 75 D), Antiphontis, Dionysii Uticensis, Dorionis, Quintiliorum fratrum, ita Nicandri Georgicorum libros diligenter legit, unde quae appositae fragmenta deinceps tractabimus.

1. *Athenae. III p. 126 B*: οὐ σὺ μέντοι τὸν Κολοφώνιον Νίκαν-88
δρον αἰεὶ τεθαύμακας τὸν ἐποποιὸν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ;
καὶ ὡς τὸ πέπερι νίον¹⁾ ὀνομάσαντα παρ' ἑθού; οὗτος τῶνν ἀντὸς
ἐν τῷ προτέρῳ τῶν Γεωργικῶν ἐμφανίζων τὴν τοῦ χόνδρου
χρησιν καὶ μύστρον ὠνόμασε διὰ τούτων·

ἀλλ' ὅπουτ' ἢ ἐρίφοιο νεοσφάγος ἢ καὶ ἄρνος
ἢ αὐτοῦ ὄρνιθος ἐφοπλίζηαι ἰδοδὴν,
χίδρα μὲν ἐντρίψειας ὑποστρώσας ἐνὶ κοίλοις
ἄγγεσιν, εὐώδει δὲ μιγῇ ἀνάφυσσον ἑλαίφ.

5 ζωμὸν δὲ βρομέοντα καταντλάσαι] * * * *

* * * * * πνίγει δὲ, πῶμα
ἀμφιβαλὼν· φωκτὸν γὰρ ἀνοιδάινει βαρὺ κρίμνον.
ἥρμα δὲ χλιάσον κοίλοις ἐκδαίνυο μύστροις.

διὰ τούτων, ὡς θαυμασιώτατε, ὑπογράφει ὁ Νίκανδρος τὴν χρεῖαν
τοῦ τε χόνδρου καὶ τῆς ἐπισημένης κριθῆς, ἐπιχεῖν κελεύων ἄρνος
ἢ ἐρίφου ζωμὸν ἢ ὄρνιθος. τὰ μὲν οὖν χίδρα, φησὶν, ἐκτριψον μὲν
ἐν θυεῖα, μίξας δ' ἑλαιον αὐτοῖς ἀναφύρασον. ἡνίκ' ἂν ἔψηται τὸ
ἐκ τῆς τοιαύτης σκευῆς²⁾, ἀναβρομοῦντα ζωμὸν πυκνότερον τῇ ζωμη-
ρύσει καταμίγνυε μὴδ' ἕτερον ἐπεγχείων, ἀλλ' αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀρυό-
μενος, πρὸς τὸ μὴδὲν ὑπερξέσαι τοῦ πιμελεστέρου. διὸ καὶ φησι,
κατάπνιγε τὸ ὑπερξέον ἐπιθεῖς πῶμα· τὸ γὰρ κρίμνον οὕτω φωκτὸν
γινόμενον διοιδεῖ. τελευταῖον δὲ πρῶτως χλιαρὸν γεγόμενον κοίλοις
προσφέρου τοῖς μύστροις.

V. 1. librorum lēctioni ἤε κεν cum I. G. Schneidero praetuli
ἢ καί. nam ita ubique Nicander. — V. 3. ἐκτρίψειας, quod co-
dices habent, vereor ut sensus toleret. quod reposui habes etiam

1) Sic scripsi e Nicand. Ther. 876 (πολλάκι δ' ἢ πέπεριν κόψας νίον),
quem versum Athenae. apposuerat II p. 66 E. legebatur πέπεριν ὄνομα,
quod Casaub. in πέπερι, Dindorf. in πέπεριν mutari iusserunt.

2) Editiones habent: ἀναφύρασον ἡνίκ' ἂν ἔψηται. τὸν ἐκ τῆς τ. σ.,
quod e Nicandri quidem verbis peti non potuit, nisi statuis inter vv. 4
et 5 quoque quaedam intercidisse. itaque correxi ut vides.

in Ther. 527, 539, 597, item in Alex. 621, in quibus alibi ἐνθρῦ-
πειν regnare solet (cf. 106, 154, 204, 266, ut Ther. 81, 606, 655;
914). — V. 4. codd. μιγῇ ἄμα φῦρσον ἐλαίῳ. I. G. Schneid. pro
μιγῇ commendavit μιγένθ' ἄ. probavitque Lobeckio Paralip. p.
163, quoniam adiectivum μιγῆς nullum sit. Sed quidni μιγῇ pu-
temus adverbium esse, pro μίγα dictum, ut dicuntur κρίφα et
κρυφῇ, δίχα et διχῇ (quo ipse Nicander usus est Al. 52) et ἄμα
et ἀμῶ, τρίχα et τριχᾶ (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 34 et 373).
certe μιγῇ φύρειν non magis mire dictum quam μίγδην φυρήσασθαι
Ther. 932, ἄμμιγα συμφύρσαιο Ther. 954, ἐνομήρεα φύρων Alex.
238. φύγδην διώξεται Ther. 21. adde Ther. 154, 250, 709. At pro
ἄμα φῦρσον praestare videbatur ἀνάφουρσον scribi propter Athenaei
paraphrasin ἀναφύρασον. — V. 5. secutus sum Dindorfium recte
monentem quae inter καταντλάς et πνίγε δὲ deteriores codices ha-
bent a Casaubono ita emendatius scripta: κατάντλασον αὐτὸν ἐπ'
αὐτοῦ ἀρνύμενος, ἵνα μηδὲν ὑπερξῇ· πνίγε δὲ —, ex Athenaei pa-
raphrasi petita esse omnia. sed pro καταντλάς tamen, quod optimi
libri habent, Dindorfius autem in Thes. Paris. IV p. 1158 ex κα-
τάντλησον corruptum iudicabat, recte crediderim a me coniectum
esse καταντλάσαι, modone a καταντλεῖν, sed a καταντλάζειν de-
rives. hoc tametsi in communem usum non receptum fuisse vide-
tur — ignorant enim lexicæ, quae κομπάζειν (κομπεῖν), λαλάζειν
(λαλεῖν), ἡρεμάζειν (ἡρεμεῖν), οἰνοποτάζειν (οἰνοποτεῖν), alias ver-
borum in ἑῷ vel ᾧω desinentium propagines similiter formatas,
quorum nonnulla certe ultra praesens et imperfectum declinantur,
non ignorant. cf. Lobeck. Rhemat. p. 219—, potuit tamen Nicander
in praesentem usum fingere, ut ἰσάζειν cum aliis dixit, μαστάζειν
Ther. 918, μηκάζειν Ther. 432 et Alex. 214, ἰκμάζειν fragm. Georg. 3,
v. 17, κατικμάζειν Al. 582. fortasse primus finxit, νομάζειν Ther. 950,
Alex. 345, θερμάζω Al. 587 (θερμάσσαιο) finxit quantum scimus solus.
iuncti autem imperativus et infinitivus nemini puto offensionem erunt.
— V. 7. meliores libri ἐκδαίνεο habent, pauci uelque ii boni ἐξαίρειο.
ex illo Steph. Bernardus fecit ἐξάινσο, quod cum I. G. Schn.
receperunt Dind. et Lehrs. nobis ad literarum vestigia paulo prop-
ius accedere videbatur ἐκδαίνυο (nam ὁ ut interponatur nulla
causa est. cf. Hom. Il. ω, 63: ἐν δὲ σὺ τοῖσιν δαίνυ' ἔχων φόρ-
μιγγα), cui quod in paraphrasi Athenaeus habet, προσφέρου,
non minus convenit quam Bernardiano ἐξάινσο. —

2. *Athenae.* II, p. 52 E:

69

φηγοὶ Πανὸς ἄγαλμα

φησὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν. —

3, a et b. *Athenae.* IX p. 369 B: Νίκανδρος ἐν τοῖς Γεωρ-70
γικοῖς τῆς βουνιάδος μνημονεύει. — — —

γογγυλίδας· σπείροις δὲ κυλινδρωτῆς ἐφ' ἄλωος,
ὅφρ' ἂν ἴσαι πλαθάνοισι χαμηλότεραι θαλίθωσι·
βουνιάς ἀλλ' εἴσω ξαφάνος κείσθω *λαθαρωκοί.*
γογγυλίδος δισσή γὰρ ἰδ' ἐκ ξαφάνοιο γενέθλη

5 μακρὴ τε στιφορὴ τε φαίνεται ἐν πρασιῇσι.

Eundem locum partim integriorem partim minus integrum habet
Athenae. IV p. 133 D, ubi postquam dixit: ὅτι δ' ἥσθιον διὰ τὴν
ἀναστόμασιν καὶ τὰς δι' ὄξους καὶ νάπυος γογγυλίδας σαφῶς παρί-
στησι Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν λέγων οὕτως —, eun-
dem locum apposuit omissis tribus prioribus versibus, sed post ver-
um 5 additis his:

- καὶ τὰς μὲν θ' αἴηνον ἀποπλύνας βορέησι,
προσφιλέας χειμῶνι καὶ οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς·
θερμοῖς δ' ἱκμανθεῖσαι ἀναξώονσ' ὕδατεσσι.
τμηγε δὲ γογγυλίδος ὄλζας, κατακαρφέα φλοῖον
10 ἦκα καθηράμενος, λεπτοσυγίας, ἡέλιφ δὲ
αἰήνας ἐπὶ τυτθὸν, ὅτ' ἐν ζεστῷ ἀποβάπτων
ὑδατι δοιμείῃ πολέας ἐμβάπτισον ἄλμυ·
ἄλλοτε δ' αὖ λευκὸν γλεῦκος συστάμνισον ὄξει,
ἴσον ἴσῳ, τὰς δ' ἔντος ἐπιστύψας ἄλλ' κρύψαις·
15 πολλάκι δ' ἀσταφίδας προχέαις τριπτήρι λήνας
σπίρματα τ' ἐνδάκνοντα σινήπυος· εἰν ἐνὶ δὲ τρυῖ
ὄξεος ἱκμάζουσα καὶ ὠμοτέρη ἔτι κόρη
ᾧριον ἀλμαῖν ἀνύσαι κεχαρηόσι δαίτης.

V. 1. Scribebatur γογγυλίδας σπείροις δέ. mutata ut feci in-
terpunctione evanescunt difficultates quas non sustulit Volkm.
com. epic. p. 9 seq. — V. 2. πλαθάνοισι e codd. quibusdam pri-
mus edidit Schwoigh. quum olim osset πλατάνοισι. at parum idem
interpretationem adiuvit quum nihil dicoret nisi πλαθάνοισι esse
discis, orbibus. Sed egregie I. G. Schneiderus ad Theophrast.
hist. plant. VII, 4, Tom. III p. 561 huic loco admovit Theo-
phrasti do caus. plant. V, 6, 9 verba haec: ἡ γογγυλὶς, ἂν εὐθύς
τις ἐπὶ τῆς ἄλω φυτεύῃ, πλατεῖα γίνεται, et Columell. XI, 3, 62:

NICANDER.

rapae semina Hyginus putat post trituram iacentibus adhuc in area paleis inspergi debere, quoniam sunt laetiora capita, quum subiaccens soli duritia non patitur in altum descendere, ubi propter Theophrasti πλατεῖα nescio an latiora scribendum sit, etsi etiam apud Plin. nat. hist. XVIII §. 131 editur: „rapa laetiora, si cum palca seminantur“, quod quum per se non ineptum sit, minus tamen accurate id significat, quod Theophrastus dicit et Nicander etiam indicat nomine πλάθανον usus. — V. 3. libri βουνιὰς ἀλλ' εἴσω ῥάφανοις εἴσω λαθαρωκοί, quibus salutem non attulisse criticorum coniecturas vere monet Dindorfius. Nobis primum hoc patere videtur c v. 4 seqq., Nicandrum non nisi duo distinxisse genera, quorum alterum γογγυλίδας appellat, alterum ῥάφανους, unde simul apparet poetam neglecto — ut certe Alex. 527 etiam fecit, nam errat Sillig. ad Plin. Tom. III p. 296, ut docent Dioscorid. I p. 256, Cels. 5, 27 (radicula), Scribon. Larg. 198 (radice quam nos edimus) — neglecto igitur usu Atticorum, quibus ῥάφανος erat crambe, rapum autem ῥαφανίς, rapi quoddam genus appellasse ῥάφανος, quod inter ipsos Atticos etiam Callias comicus ap. Athenae. p. 57 A (cf. Meinek. com. fragm. II, 2 p. 740), posteriores autem Graeci fecerunt constanter (cf. Niclas. ad Geopon. XV, 1 p. 1049). Quodsi non nisi duo rapi genera poeta distinxit, consequitur βουνιάδα (de qua vid. I. G. Schneider. ad Theophrast. Tom. III p. 559) non tertium significare genus, sed ad ῥάφανον accuratius definiendam appositum esse, ut v. 5 appositum est μακρὴ τε στιφορὴ τε. (Quamquam alii inter γογγυλίδα et βουνιάδα nullum voluerunt esse discrimen. cf. Galen. de aliment. facult. 2, 62 vol. VI p. 648 K.). Hinc certum est βουνιὸς ἀλλ' εἴσω ῥάφανος scribendum esse, ubi in postposito ἀλλὰ non offendendum. cf. Callim. in Iov. 18 Λάδων ἀλλ' οὐπω μέγας ἔρρεεν, et Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 535. Iam ex ΓΕΙΙΚΩ quasi sponte sua (nam ΓC et K ubique fere confusa. cf. Cobet. orat. de art. interpret. p. 59 et in Var. lect. pp. 14, 124, 127, 199) nascitur κελισθω, quod, utpote eodem modo dictum ut fr. Georg. XVIII, 1 λείη μὲν κράμβη, ὅτ' ἄγριάς ἐμπέπτουσα σπειρομένη — ἐνηβήσαι πρασιῇσιν, significat inter γογγυλίδας et ab his inclusam etiam βουνιάδα ῥάφανον serendam esse. Restat λαθαρωκοί, cui medelam non habeo nisi hanc parum certam, ut θαλερωπὸς corrigatur, de quo adiectivorum genere monebimus ad Georg. fr. VII v. 19. — V. 4. Libri

scripti et priore et altero Athenaei loco habent γὰρ δ' ἐκ φ. vel γὰρ ἰδ' ἐκ φ. vel γὰρ τ' ἐκ φ., in ἐκ conspirantes omnes. iniuria igitur eum I. G. Sehn, Dindorfius et I. H. Vossius ad hym. Hom. in Cer. p. 61 commendabant ἰδὲ φ. aecedit quod in semel posita secundoque demum verbo iuncta praepositione posteriores epici quandam quaesivisse videntur quasi elegantiam. cf. Theriae. 640: πετάλοισι καὶ ἐν καλύκῃσι θάλεια. Ther. 762 τοῖα κονίης ἤ καὶ ἀπὸ σπληνδοῖο φαίνεται. add. Ther. 393, Alex. 181, Apollon. Rhod. 1, 1193, Arat. 85, Quint. Smyrn. 5, 590 seqq., 12, 166 seqq., 12, 178 seqq., 14, 163 et 333 etc. cf. Lobeek. ad Aiacc. p. 249 seq. propter elisum autem eo versus loco ἰδ' de ἐκ non dubitandum esse docet Hom. II. β, 511 οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Ceterum sensus est: duplex et diversum in arcis conspicitur γογγυλῖδος et βοννιάδος genus. — V. 9. Codices καὶ ἀκαρφία φλοιόν. in his quid καὶ sibi velit non exputo. aecedit quod ἀκαρφής (*insiccatus* vertunt) non aptum φλοιοῦ epitheton videtur, certe non talo quod ubique cortiei conveniat. siu autem propter id ipsum quod agitur poeta istud epitheton addidit quo significaret secandas esse γογγυλῖδας nondum siecato cortice, vereor ne ἔτ' ἀκαρφία scribendum ei fuerit, quod versus non respuit. Sed mihi vix dubium, quin pro adiectivo apud alios scriptores non leeto reponendum sit aliud, quod nec ipsum quidem alibi repertum, at recte tamen formatum et rei convenientissimum est: κατακαρφία i. e. κατασκελία sive καρφαλλον. — V. 10 λεπτοურγίας τμήγειν recte videntur interpretari: *minutatum secure*. — V. 11 ὅτ' cum Schweigh. edidit I. G. Schneid., quem nolim sequi. nam ὅτ', non ὅτ' in simili causa libri vel certe exemplar Aldinum habent in Ther. 838, 839, Alex. 616. addo Apollon. Rhod. 3, 1301. atque vel non elisum ὅτ' veteres pronuntiasse προξυτόνως ter monet Eustath. ad II. p. 831, 20; 1101, 40; 1166, 39. cf. Merkel. ad Apollon. Rhod. 3, 1023. Similiter libri vel certe editio Aldin. ἄλλοτε — τότ' ἐπ. Alex. 480. Th. 238, 257, 261, 911. Alex. 56, 64, 511, 516, 517, 603. et πολλάκι — τότε Al. 289 edd. vett. et codd. nonnulli (ut ὅτε in Alex. 119, 442 etc.). — V. 12 πολλάς malebat I. G. Schneid. Sed cf. Wellauer. ad Apoll. Rhod. 3, 21 et Mein. Anal. Alex. p. 208. adde ἡέρα πουλὺν ap. Hom. II. ε 776, φ 50 et Quint. Smyrn. XI, 291. at Apollon. Rhod. 3, 211 (ἡέρα πουλὺν ἐφῆκε) eave compares, quoniam ἀήρ Apollonio non femininum est ut Homero et Quinto (cf.

Koechly p. 190), sed masculinum. — V. 15 legebatur *προχέας* — *λήναις*, quod mutandum fuit. nam *ἀσταφίδας* semel superinfusas *ῥίζαις* (hoc enim necessario subintelligendum) patet non iam conteri potuisse, sed conterendae erant priusquam infunderentur. — V. 16. *Σπέρματά τ' ἐνδάκνοντα σινήπνος* hinc citat Athenae. etiam IX p. 366 D. Sequentia ita edebantur: *εἰν ἐνὶ δὲ τρυῖ ὄξεος, ἰκμάζουσα καὶ ὠμοτέρην ἐπὶ κόρσῃν. ὦριον ἀλμαίνῃ ἄμυσαι*, ubi quum τρυῖ verbo suo carere neque reliqua oratio recte procedere videretur, Dindorfius post v. 17 quaedam omissa putabat. Sed verbum quod desideratur facile restitui potest deleta in extremo versu 17 interpunctione maxima et ἄμυσαι v. 18, quod Casaubon. ἄρυσαι corrigendum putabat, mutato in ἀνύσαι, ut hic sensus sit: *simul autem humectantes τρυῖ ὄξεος et σκίλλα muriam tempestivam perficiant.* nam *εἰν ἐνὶ* est *simul*, ut *εἰν ἐνὶ πάντες*, quod aliquoties legimus in Nonni Paraphr. Ev. Ioann. (cf. Thes. Paris.) est *σύμπαντες*.¹⁾ praeterea operae pretium est cognatae admonuisse locutionis *εἰς ἔν*, de qua cf. Blomfield. glossar. Aeschyl. Choeph. 293 et Hermann. ad Eurip. Helen. 1554. Tum sequenti versu corrigendum fuit *ὠμοτέρῃ ἔτι κόρσῃ*, ubi quum *ἔτι* semel corruptum esset in *ἐπὶ*, ut saepe factum, consentaneum fuit nominativum in accusativum mutari. Ipsum autem illud *κόρσῃ* quod statui significare *σκίλλαν*, non mirabitur magnopere qui meminerit Nicandrum Alex. 253 *σπειρώδει κόρσῃ σκίλλης* dixisse (cf. *σκίλλης κάρη* Ther. 881, *κώδεια σκορόδοιο* Alex. 432), quem locum imitatus est Andromachus (ap. Galen. Tom. XIV p. 32 seq. sive ap. Ideler. physic. et med. graec. minor. I p. 138 seqq.) v. 107 seq.:
*ἀντίκα δὲ σκίλλην σπειρώδασιν²⁾ ἄμμιγα φλοιοῖς
 σταινὶ περιπλάσσας θάλπει κατὰ φλογιῆς,
 ὄφρα κεν ὀπταλήν γε καὶ οὐ σκληρὴν περὶ κόρσῃν
 ἐντύναις³⁾ σποδιῆς ἡρέμα δαιομένης.*

1) add. Nonn. Dionys. 31, 281. contra *εἰν ἐνὶ τεύχεϊ μέλας* Theriac. 652. —

2) Legebatur *τριχώδασιν*, quod quum aperte metro adversetur, mirum est ne Idelerum quidem correxisse. scribendum certe erat *τριχοειδέσιν*. sed hoc epitheton quum non videam quomodo in *σκίλλαν* cadat, e Nicand. Alex. 253 et 527 correxi *σπειρώδεσιν*. Sed *σκίλλην* in *σκίλλαν* mutare nolui magna deterritus similitum copia, quae prodixerunt Lobeck. ad Phryn. p. 331, 437, 490 et Meinek. Exercit. in Athenae. II p. 4, ad Stephan. I p. 440. — Versu 3 *τε* omissum erat. —

3) Legebatur *ἐντείναις*, quod et ipsum corrigendum fuit. *σκίλλην ἐν-*

Ac similiter Nicander *ῥιπή*, quae multarum esse rerum potest, nullo addito nomine (quod plerique omnes facere solent) *ventum* significare voluit Georg. fr. VII v. 48. et alibi quoque qui ad definiendam notionem necessarius est genetivum omittere solet. nam *γαστήρ* dicit Ther. 106 pro *γαστήρ τρέποδος* vel *λέβητος* (Hom., Orph. Lith. 718, Quint. Smyr. 5, 382), *πύλη* Al. 138 pro *πύλη κόλων* (Al. 22), *στομίον* Al. 12 pro *στομίον γαστρός* (ut est in Al. 509). — V. 18 libri *ἀμύσαι κεχηρόσι*. illud modo emendavimus, sed *κεχηρόσι* etiam vix dubito quin corruptum sit. nam acgre quis sibi persnadeat a *χεῖρ* poetam derivasse, praesertim quum simul concedendum esset perfectum pro praesenti esse positum. nec magis credibile Nicandrum, quum *indigentibus* (sic enim vertunt) significare voluerit, non *κεχημένους* posuisse, quod eo sensu posuerunt Homerus et alii¹⁾, sed activam eius participii formam plane inauditam. his igitur difficultatibus quum istud *κεχηρόσι* prematur, quidni una addita literula scribamus *κεχαρηόσι*, quod vel ipsa re unice commendatur. nam iste non vilis et simplex apparatus non tam *indigentes* cibo cogitare nos iubet quam *cupediis lactatos* homines, servos, opinor, ut Nicander in sequenti quem Athenaeus omisit versu *οἰκουροῖς*, vel simile quid addiderit. ac vid. v. 7 (*βουνιάδας*) — *προσφιλείας* — *οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς* coll. fragm. Georg. XIV, 4 *ἡϋθέοισι πάλοι ποθέουσιν ὀρέξῃς* et fr. Georg. XIII, 2 *φορέουσι νόοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα*. Sed propter genetivum *δαίτης* ne quis *κεχαρηόσι* spernat, cf. Theocrit. 27, 69 *κεχαρημένος εὐνάς*, unde etiam de eius modi locis rectius iudicari poterit quales sunt Arat. 1072 *ὅψε δὲ μισγομένων αἰγῶν μήλων τε συνῶν τε χαίρει ἄνολβος ἀνὴρ*, eiusd. 1096 *ἐρχομένου θέρεος χαίρει*, Quint. Smyrn. 6, 298 *χαίρω σεῖο κίοντος* etc. — Ceterum de ipso hoc apparatu cf. Ga-

εὐνείν ὀπταλίην Andromachus dixit ut Maxim. *περὶ καταρχ.* 115 *χέρην μοι τῆμόσδε συνήγορον ἐντύναιο*, coll. ibid. v. 439, 454. De re ipsa cf. Galen. T. XIV p. 50.

1) Alexandrini etiam in indicativo ea significatione utuntur, velut Arat. 4, Theocrit 16, 73 et 26, 18, ad quorum exemplum in Schneidew. Phil. IV p. 548 not. Callimachi fragm. 508 Blomf. constitui sic: *τῷ τοῶν | αἰτί κίχρηται*. at Meinek. Vind. Strabon. p. 211 not. praestare putat: *καὶ Καλλίμαχος τῷ „τοῶν δει“ κίχρηται* miraturque me hoc non vidisse. verum ego iure opinor acquievi in tradita lectione cuius, modo recte interpreteris, eadem sententia est atque quam Meinekius effecit mutando.

lon. Tom. VI p. 648 seq.: πολυειδῶς δὲ καὶ ταύτην (τὴν γογγυλίδαν) σκευάζουσιν ἄνθρωποι ἄχρη τοῦ συντιθέναι δι' ἄλμης ἢ ὄξους, ὥς ἔχειν εἰς ὅλον ἐνιαυτὸν χρῆσθαι. —

- 71 4. *Athenae*. IX p. 371 B de staphylino agens postquam Diphili et Numenii¹⁾ locos apposuit, ita pergit: Νίκανδρος δ' ἐν δειντέρῳ Γεωργικῶν φησιν

ἐν δέ τε καὶ μαράθῳ κανλὸς βαθὺς, ἐν δέ τε ῥίξαι
πετραίου, σὺν δ' αὐτὸς ἐπανχμήεις σταφυλίνος,
σφυρνείον, σόγκος τε κυνόγλωσσός τε σέρις τε·
σὺν καὶ ἄρου θριμεῖα καταψήχοιο πέτηλα,
ἥδ' ὅπερ ὄρνιθος κλέεται γάλα.

V. I. Parum curiose ex verborum contextu evulsum esse fragmentum docet verbi in tribus prioribus versibus defectus. apparet hic quoque Nicandrum muriam aliquam vel cibum descripsisse ad quem apparandum edixerat: ἐν μὲν — εἶεν. cf. *Theriac*. 937 seqq. — Libri ἐν δέ τε — οὐδέ τε ῥίξαι, quod correxit Steph. Bernardus. Qui bis ἐν δ' ἔτι scripsit Schweighaeus., non cogitavit in eiusmodi particularum iunctura Nicandrum sequi certum usum, a quo quae recedunt non licet temere poetae obtrudi. Nicander ἐν δέ τε dixit *Ther.* 84, 531, 590, 937, *Alex.* 430 (ubi bis est in eodem versu ut hic), vel ἐν δέ *Th.* 103, 530, 564, 577, 591, 601, 710, 841, 860, 939, *Alex.* 205 (bis), *fragm. Georg.* V v. 7 (ἐν δέ νυ *Al.* 410. sed in *Th.* 885 pro ἐν δέ σύ γε, quod pro vulgato εἰ δέ σύ γε I. G. Schn. posuit, id ipsum scribendum est quod in *Comm.* p. 168 commendavit, ἥδ' σύ γε. nam hoc habemus *Ther.* 43, 557, 645, 909, *Al.* 90, 142, 197, 262, 427, 607), vel ἐν καὶ *Ther.* 946, *Al.* 329, 564 (ubi male ἐν δέ ἐπαρκῆς editum, etsi verum praebent codices, quod commendavit iam *Herm.* ad *Orphic.* p. 737), *Al.* 373 (ἐν καὶ πού), vel ἐν δέ καὶ *Ther.* 476 et 592. solum ἐν δέ τε καὶ, quod hic habemus in prioro versus parte, alibi non memini me legere, sed satis defensum est simili iunctura σὺν δέ τε καὶ *Th.* 907 et *Al.* 259, cui simplex σὺν δέ substitutum *Th.* 853, 892, 897, *fr. Georg.* VII v. 60, *Th.* 843 (σὺν δ' ἄρα), σὺν δέ

1) φύλλων δ' ὅσος ἄσπαρτα, τὰ τ' ἐρριζοῦται ἀρούραις | χεῖματος ἥδ' ὀπότεν πολυάνθεμον εἶαρ ἔκχεται κ. τ. λ. ubi offendit perfectum ἐρριζοῦται. neque enim plantata sunt ubi hiems vel ver advenit, sed ipsis illis demum plantantur temporibus. scribendum igitur: τὰ τε ῥιζῶται.

καὶ Th. 605, 650, 910, Al. 46, 266, 274, 491, 534, fr. Georg. VII, v. 62, σὺν δέ τε Th. 834, 940, Al. 154, σὺν καὶ Th. 8, 628, 869, 948, fr. Georg. VII, 36 et 56, fr. Georg. IV, 4 et XIII, 1, Th. 881 (σὺν καὶ πον). sed quod in Th. 491 recentiores editores nimis patienter toleraverunt σὺν τ' (sic) ὄσσον (σὺν θ' ὄσσον Aldus), mutandum fuit in σὺν δ'. nec magis ferendum quod in huius quod cum maxime tractamus fragmenti v. 2 Casanbonus scripsit σὺν δ' αὐτὸς ἔτ' ἀνχμήεις — codd. enim habent ἐτ' ἀνχμήειν — nam ne hic quidem ἔτι unquam deprehendimus additum. contra ubi non coniunctivis particulis, sed disiunctivo ἢ poeta utitur, ἔτι non sprexit. nam ἢ ἔτι habemus Th. 845, Al. 88, et saepius legeremus, si I. G. Schneid. et Lehrsius in Al. 59, 136, 349, 368, 393 codicibus vel editionibus vetustis obtemperare voluissent. nunc autem ἢε τι scripserunt, quod etiam in Al. 232, 306, 441, 568 partim sine codd. in ἢ ἔτι mutandum esse non minus certo nobis constat quam Ther. 492 pro ἢδ' ἔτι restitui debere ἢ ἔτι, quod est etiam in Andromach. Galen. v. 131 et Maneth. II, 430. Itaque Casauboniano ἔτ' ἀνχμήεις praestaret I. G. Schneideri inventum ὑπανχμήεις probatum illud I. Fl. Lobeckio in Schneidew. Phil. VII p. 208 seq., qui neminem dicit inspecta quae est in F. G. Haynii Descript. Plant. vol. VII. tab. 2 eius plantae imagine dubitaturum esse amplius quo consilio σταφυλίνος dici possit squallidus vel horridus, scilicet propter eius radicem multis radiculis transversis obsitam et propter superficiem innumerabilibus lineis iisque spurcis dissectam. Sed si ea est superficies, quidni faciliori etiam quam qua I. G. Schneid. usus est correctione scribamus ἐπανχμήεις? (cf. ἐπιδύσιος Ther. 436). — V. 4 δριμεῖα pro δριμέα I. G. Schn. nove dictum putabat. sed cf. Buttm. gr. gr. § 62 n. 3 extr. et Hermann. ad. Sophocl. Trach. 122, quorum neuter aut huius loci meminit aut Antonini fab. 2 (cf. fragm. Heterocumen. III, 2) ipsis sine dubio poetae verbis usi: φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γεῶν ἑαυτοῖς, ubi erravit Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 280 ἡμίσεια corrigens.

5. Athenae. IX p. 372 E: Νίκανδρος ὁ Κολοφωνίος ἐν τῷ δευ-72 τέρω τῶν Γεωργικῶν μνημονεύει ταύτης τῆς χρήσεως (i. e. τοῦ ἐσθλῆν ἐν χειμῶνι κολοκύντας), σικύας ὀνομάζων τὰς κολοκύντας. οὕτως γὰρ ἐκαλοῦντο, ὥς πρότερον εἰρήκαμεν. λέγει δ' οὕτως·
αὐτὰς μὲν σικύας τμηγῶν ἀνα κλώσασαι τ' εἴραις,
ἡέρι δὲ ξήμανον· ἐπεγκρεμάσαι δὲ καπνῷ,

- χείμασιν ὄφρ' ἂν δμῶες ἄλκις περιχανδέα χύτρον
 πλήσαντες ῥοφίωσιν ἀεργέες, εὐθ' αὖτ' ἀμετρῶι*
 5 *ὄσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεύουσιν ἀλετοῖς.*
τῇ ἔνι μὲν σικύης ὄρμους βάλλον ἐκπλύναντες,
ἐν δὲ μύκην σειράς τε πάλοι λαχάνοισι πλακίσας,
οὐλοτέροισι κανλοῖς τε μιγῇ καὶ ἑὺφρονι ῥίξῃ.

*V. 1 libri ἀνὰ — πείραις, quod ferri non posse monuit etiam Volkmaun. specim. novae Sibyll. orac. editionis p. 19 extr., qui ἀνὰ κλώσματ' ἐπείραις scribi voluit. at fatebitur vir doctus praestare quod nos dedimus, in quo τὲ sequente δὲ neminem offendet. — V. 2 ξήρανον, quod ex optimo codice Veneto Schweigh. restituit — olim enim legebatur ξήραινον — nolui in ξήρηνον mutare memor Hom. Il. Φ 347 αἰψ' ἀγξήρανῃ. cf. Lobeck. Paralip. p. 21 seq. qui Nicandri huius loci oblitus est unum praeter Iliadis versum hym. Hom. in Mere. v. 140 canonē repugnare dicens. Contra χύτρον, quod eum Casaub. I. G. Schn. v. 3 pro χύτρον reposuit, propter ἄ patet admitti non posse. neque causa fuit, illud cur mutaretur. nam vel sic τῇ v. 6 recte referemus ad χύτρον, sive τῇ adverbium esse putabimus, sive ad χύτρον ita relatum, ut non huius, sed synonymi vocis χύτρα genus sibi vindicaverit. nam quae de hoc schemate acute disputat Nitzsch. ad Odyss. T. IV. p. 577 seq. eadant quidem in Nicandr. Al. 4 seq. ποσίεσσιν — αἵ τε φωῖτας — θαμάζει, sed vix eadant in Arat. 461 seq. (κύκλα) — τά γε κεῖται ἀλίγκια δινωτοῖσιν, τέσσαρα — αὐτοὶ (i. e. κύκλοι) δ' ἀπλατέες καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισιν, aut in alios poetarum Alexandrinorum locos. ac vide Apoll. Dyscol. de synt. III p. 199, 25 Bekk. aliosque grammaticos veteres apud Nitzsch. l. l. — V. 4 ἔνθα τε μέτρια eodd. omnes. Corrīgunt μέτρον, sed vel sic vereor ut satis intellexerint, certe qui vertunt *ibique iusta mensura legumina omnis generis infundat molitrix*, non cogitarunt quam non aptum sit quod molitrix facere dicatur quae fecisse ταμίαν quivis exspectaverit. tum quid ἔνθα sibi velit, nemo facile explicet, praesertim quum ἔνθα τε relativum sit, non demonstrativum, ut statuunt (hoc enim est ἔνθα δὲ. cf. Hermann. ad hym. Hom. in Aphrodit. 59), unde simul patet coniunctivum ἐπεγχεύουσιν ex ὄφρα suspensum putari non posse. Sed clara opior loco depravato, de quo silent interpretes, lux affulgebit, simulac v. 5 recte explicaverimus, ubi ὄσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεῖν nihil*

aliud significat quam ex infusis in molam ibique contritis omnis generis leguminibus eam parare pultem, quam plerique aptissimo rei nemine πανσπερμίαν sive πανσπρίαν, alii χέδροπα (cf. Hesych. II p. 1545), Aleman autem (fr. 63 Bergk.) πνάνιον¹⁾ πόλτεν appellabat. vid. Athenae. XIV p. 648 B. Hinc facile est ad intelligendum ἄλετριδα a poeta non memorari quasi haec addiderit aliquid ei cibo, quem descripturus est, sed ut hic cibus, qui ex diversis constabat olcrum generibus, cum πανσπερμιά sive πανσπρίᾳ cemparetur, quae et ipsa ex diversis generibus compenebatur. ergo pro ἐνθα τε desideramus vocem aliquam comparativam. Itaque conspicitur aliquis οἷά τε scribendum esse pro ἐνθα τε. sed aliquanto faciliorem auguror emendationem affore loco rite emendata extrema versus parte, ubi Casaubonianum μέτρῳ pre μέτρια repositum nec literarum vestigiis satis respondet nec vero sententiae. nam ingentem leguminum vim a molitrice infundi solitam fuisse docet is ipse, quocum πανσπερμιά cemparetur, servorum isterum apparatus (ἄλις περιχανδεῖα χύτρον πλήσαντες. add. v. 6 seq.). atqui μέτρῳ ἐπεγγεῖν contrarium potius huic significaverit (ut μετρηδὸν ἀφύσσειν Alex. 45 et 203), i. e. modicam infundere cepiam. ergo certa coniectura reponimus ἀμετρί, quod ne nimium videatur, restrinxisse poetam puto apposite ἄτε (quasi). iam emendato ἄτ' ἀμετρί restat ἐνθ, in que non posse nisi comparativam particulam latere docuimus. quae equisnam dubitabit semel monitus, quin εὔτε (εὔθ' ἄτ' ἀμετρί) fuerit? id eodem significato quo Nicander (quemadmodum) semel Homerus posuit Il. γ 10: εὔτ' ὄρεος κερυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμήλην, — ὥς ἄρα τῶν ὑπὲρ ποσσὶ κονίσαλος ὠρνυτ' ἀελλῆς, saepius Quintus Smyrnaeus. cf. Kecehly p. LXXXIII. Duas autem in eadem enuntiatione particulas cemparaudi habes etiam in Ther. 240, 241. Hoc igitur pecta dicit: — *satis patentem implentes ollam, quemadmodum molitrix quasi innumeram leguminum vim infundit ad condendam πανσπερμίαν. nam cucurbitularum lineas et funges etc. etc. iniciunt.* — V. 6 Pro σικύης ὅρμευς ne quis σικνῶν ὄρ. scribendum fuisse putet, sciat in unius notionis periphrasi singularem numerum saepius

1) Hinc corrige Theognost. Can. p. 23, 5: πνάνιοι, μίγμα παντοδαπῶν ὀσπρίων. scribendum: πνάνιον coll. Hesych. s. πνάνιον, τὸ διὰ γάλακτος ῥόφημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν ἠψημένην ἐν γλυκίῃ.

legi, velut apud Homer. Il. ω, 450 δοῦρ' ἐλάτης (fichtenbalken), Theocrit. 21, 6 ἐχθρὸς ἀγρευτῆρες, Orph. Lithic. 597 ἐκ τε μυνῶν ἀγέλας, ἐκ τ' ἀκρίδος ἀπλετον ἔθνος ῥαΐσει. — V. 7 codd. σίρας. correxit Schweigh. — V. 8 in libris est ἀνλοτέρους καυλοῖς τε μιγήμεναι εὐφασσέζη. I. G. Schuciderus cum Dalechampio dedit οὐλοτέρους, quos sequor, nisi quod non brassicam crispam (οὐλήν. cf. fr. Georg. XVIII v. 3), sed reliquorum omnium cuiusvis generis λαχάνων canles erispos intelligo. Mox μιγῇ ipse conieci (cf. ad fr. Georg. I v. 4). neque enim dubitari posse videtur quin Nicander λάχανα ita in lineas colligi iusserit, ut καυλοὶ et ῥίζαι simul incessent, prout aut illi aut hae essent esculentao. Hinc etiam ῥίζη scripsi in εὐφασσ adiectivum latere ratus, quod num recte doctexerim ipse dubito. I. G. Schn. ἰσοφασσέζει dedit *sensum* tamen loei nondum so assecutum professus. —

- 73 6. Athenae. IX p. 395 C: Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν τῶν Σικελικῶν μνημονεύων πελειάδων φησί·

καὶ τε σύ γε θρέψαιο Δρακοντιάδας διτοκέυσας
ἢ Σικελὰς μεγάροισι πελειάδας· οὐδέ φιν ἄρπαι,
οὐδ' ὄφεις ὀστρακίοις λωβήσιμοι ἐξενέπονται.

V. 2 Codd. μεγάροισι. post I. G. Schn. correxit Meinek. Exercit. philol. in Athenae. I p. 29, quorum emendationem eo minus dubitavi recipere, quo saepius tum in aliorum, tum in Nicandri vetustis exemplaribus οἶο et οἶσι confusa videmus. hoc advertere editores debebant in Nicandri Th. 808 εὐτε χαράξη (βέμβιξ) ἄνδρα πέριξ σίμβλοισι πονεύμενον ἢ καὶ ἀγροῖς, ubi σίμβλοιο dudum coniectura restitui oportuit nunc demum o codd. Veneto altero et fragmento Parisin. enotatum. neque in Th. 833 τοῦ μὲν ὑπὸ πληγῆσιν ἅτ' ἡέλλιοιο δαμέντος ῥίζαι, σὺν δέ τε φυλλὰς ἀποφθίνει ferri potest ἡέλλιοιο. nam quum τοῦ ὑπὸ πληγῆσι aperte sit ad trygonem referendum (cf. Th. 235), nisi devictum solem cogitare velis, necessario scribendum est ἡέλλιοισι δαμέντος ῥίζαι scil. δενδρέων. ἡέλλιοι cuim sunt solis ictus, ut ap. Dionys. Perieg. 40 ipsum quo Nicandr. Alex. 516 ἡέλλιοισι δαμάζων, ubi eodem modo erratum in eod. P. postremo in Alex. 134 ἀμύληθην σπεράδεσσιν ἐτροχάλοιο λίνιοιο nescio an praestet ἐτροχάλοισι. — Quae mox sequuntur V. 2. et V. 3 ita scripta extant in optimo codice Veneto: εὐδὲ φιναρσαι οὐ δὲ φινωστράκειοι, a quo non multum recedunt reliqui codices, nisi quod in Laurentiano (B) est ὀστράκεος. haec

partim bene, partim secus administravit Heringa, *Observat.* p. 292. nam verissime sine dubio dixit scribendum esse οὐδέ φιν ἄρπαι. sed dum in ultimo versu temptavit οὐδέ φιν ἱρηκεις, parum ei prospere res cessit, certe excoGITari possunt quae a literarum vestigiis minus recedant, nam quum vel ex Geoponic. XIII, 8, 4 constet veteres columbariis infestos habuisse etiam serpentes, non errare mihi videor qui οὐδ' ὄφεις restituendum censeam (contrario errore in *Ther.* 725 pro δέ φιν cod. R. δ' ὄφιν). neque post plurale ἄρπαι positum singulare ὄφεις quicquam offensionis habet. cf. Lobeck. *Element. Pathol.* I p. 262. Serpentes autem consentaneum est non tam columbis adultis quam columbarum pullis et ovis nocere (cf. *Th.* 452 et *Plin. nat. h.* X § 197). itaque ὄστρα-κίθις scripsi (id ut οἶα significet) memor fragmenti Aeschylei 336 *Herm.* ἀπτῆνα, ρυτθόν, ἄρρι γυμνόν ὄστράκων, i. e. ὠόν, ut grammaticaei explicant. ac similiter quae Nicand. *Al.* 296 οἶα ἀνόστρα vocat, scholiasta ad eum locum appellat ἀνόστρακα (omiss. in lexic.). quamquam autem ὄστρακον in publico usu fuit, non ὄστράκειον, nemo tamen erit qui hoc a Nicandro alicnum putet, modo meminerit non solum δένδρειον et ἄλειον praeter δένδρον et ὠόν communi usu recepta et a Nicandro quoque usurpata fuisse, sed alia etiam similia ad praesentem usum eadem analogia hic illic poetas finxisse. cf. Lobeck. *Elem.* I p. 417 seq. — In ultimo fragmento cod. A habet νομήσιμοι ἐξενίπονται, quorum hoc verissime Heringa emendavit. sed alterius vocis emendationi ab eodem propositae (νονήσιμοι i. e. νη — ὀνήσιμοι) praetuli quod minus longe quaesitum videbatur. cf. ἐπιλωβῆς *Ther.* 771 λώβη *ibid.* 773. *Alex.* 227. λωβηγῆρες *Ther.* 796. λωβήμονα *Alex.* 536. λωβήσατο *Al.* 539. —

7. *Athenae.* XIV p. 683 A seqq. Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ 74 Γεωργικῶν καταλέγων καὶ αὐτὸς στεφανωτικὰ ἄνθη καὶ περὶ τῶν Ἰάδων Νυμφῶν καὶ περὶ ῥόδων τὰδε λέγει·

ἀλλὰ τὰ μὲν σπείροις τε καὶ ὄσσι ὥραϊα φυτεύοις
 ἄνθε' Ἰαονίηθε· γένη γε μὲν ἰάσι δισσά,
 ὠχρόν τε χρυσῶν τε φυνὴν εἰς ὧπα προσειδῆς,
 ἄσσα τ' Ἰωνιάδες Νύμφαι στέφος ἄγνόν Ἴωνι

- 5 Πισαίοις ποθέσασαι ἐνὶ κλήροισιν ὄρεζαν.
 ἦνυσε γὰρ χλούνηνδε μετισσύμεινος σκυλάκεσσιν
 Ἀλφειῷ, καὶ λύθρον ἔων ἐπλύνατο γυνῶν
 ἐσπέριος Νύμφησιν Ἰαονίδεσσι νυχεύσων.

- Ἀντὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατίμενο βλάστας,
 10 τάρφροις τ' ἐμπήξειας ὅσον διπάλαιστα τελέσκων·
 πρῶτα μὲν, Ὤδονήθε Μίδης ἅπερ Ἀσίδος ἀρχὴν
 λείπων ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἠμαθίοισιν
 αἶν ἐς ἐξήκοντα περίξ κομόωντα πετήλοισ·
 δεύτερα Νισαίης Μιγαρηίδος, οὐδὲ Φάσηλιν,
 15 οὐδ' αὐτὴ Λεικοφρον ἀγασσασμένη ἐπιμεμφής,
 Ἀθηθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα.
 Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλῶν' εὐρυρρίζου καπέτοισι,
 πολλάκι δὲ στέφος αὐτὸ κορυμβήλοιο φυτεύσαις
 Θρασκίω ἢ ἀργαπὸν ἢ κλαδέεσαι πλανήτην·
 20 βλαστοδορῶσαι δὲ χύτ' οἶα καὶ ἐς μίαν ὄρσοο κόρησιν
 σπεῖραν ὅπως σπυρίδεσαι νεοπλάτοισι καθάπτων,
 ὄφρα δύο κροκόωντες ὑποζυγέοντε κόρυμβοι
 μέσφα συνωρίζωσιν ὑπερφιάλοιο μετώπου,
 χλωροῖς ἀμφοτέρωθεν ἐπηριφέεις πετάλοισι.
 25 Σπέρματι μὲν κάλυκες κεφαληγόνου ἀντελέουσιν
 ἀργήεις πετάλοισι, κρόκῳ μέσα χορισθεῖσαι,
 ἃ κρίνα, λείρια δ' ἄλλοι ἐπιφθέγγονται αἰοιδῶν,
 οἱ δὲ καὶ ἀμβροσίην, πολίεις δέ τε χάρμ' Ἀφροδίτης.
 ἦρσι γὰρ χορῇ· τὸ δὲ που ἐπὶ μέσσον ὄνειδος
 30 ὅπλον βρωμήτας διεκτέλλον πεφάτισται.
 ἶρις δ' ἂν ῥέξῃσιν ἀγαλλιάς, ἥ θ' ὑακίνθῳ
 αἶαστῇ προσίοικε· χελιδονίοισι δὲ τέλλει·
 ἄνθεις ἐσοδρομεῦσα χελιδόσιν· ἥ τ' ἀνὰ κόλπῳ
 φυλλάδα νηλείην ἐκχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ
 35 εἶδοντ' ἡμύνουσαι αἰεὶ κάλυκες στομίοισι·
 σὺν καὶ ἅπερ τ' ὀξεῖα χορῇ λυχνίς, οὐδὲ Θρυαλλίς,
 οὐδὲ μὲν ἀνθεμίδων κενεὴ γηρύσσεται ἀκμή,
 οὐδὲ βοάνθεμα κείνα, τὰ τ' αἰπύτατον κάρη ὕφοι,
 φλόξ τε θεοῦ ἀγῆσιν ἀνερχομέναις [γαν]άουσα.
 40 Ἐρπυλλον δ' ἐφ' ὕδροισιν ἐπ' ἀμβώνεσαι φυτεύσεις,
 ὄφρα κλάδοις μακροῖσιν ἐφερπύζων διάηται
 ἢ δὲ κατακρεμάσιν ἐφ' αἰθέριον ποτὰ Νυμφέων.
 Καὶ δ' αὐτῆς μήκωνος * * * * *
 * * * * *
 * * * * [μήκωνος] ἀπὸ πλαταγῶνια βάλλοις·
 ἄβρωτον κώδειαν ὄφρα κνώπεσαι φυλάξῃ.

- 45 φυλλασιν ἢ γὰρ πάντα διοιγομένηνσιν ἐφίξει
 ἐρπετά, τὴν δὲ δρόσοισιν εἰσκομένην βοτῖονται
 κώδειαν, καρποῖο μελιχροτέρου πλήθουσιν.
 θρίων δ' οἰχομένων ἕτα μὲν φλόγες, ἄλλοτε ἕπαι
 πῆξαν σάρκα τυπῆσι· τὰ δ' οὐ βάσιν ἐστήριξαν,
 * * * * *
- 50 οὔτε τί πη βρώμην ποτιδεγμένα· πολλάκι δ' ἔχνη
 στιφροῖς ὠλισθήσαν ἐνιχρόμψαντε καρείοις.
 Ἀδρύνει δὲ βλαστὰ βαθεῖ ἐν τεύχεϊ κόπρος
 σαμψύχου λιβάνου τε νέας κλάδας ἥδ' ὅσα κήποις
 ἀνδράσιν ἐργοπόνοις στεφάνους ἐπιπορσαίνουσιν·
- 55 ἢ γὰρ καὶ λεπταὶ πετρίδες καὶ παιδὸς ἔρωτες
 λυγρὴν ἰσαίόμενοι, σὺν καὶ κρόκος εἶαρι μύων,
 κύπρος τ' ὁσμυρόν τε σισύμβριον, ὅσα τε κοίλοις
 ἄσπορα ναομένοισι τόποις ἀνεθρέψατο λιμῶν
 κάλλεια, βουφθαλμόν τε καὶ εὐειδὲς Διδὸς ἄνθος,
- 60 χάλας, σὺν δ' ὑάκινθον ἰωνιάδας τε χαμηλὰς
 ὀρφνοτέρας, ἃς στύξε μετ' ἄνθεσι Περσεφόνεια·
 σὺν δὲ καὶ ὑψῆν τε πανόσμιον, ὅσα τε τύμβοι
 φάσγαντα παρθενικαῖς νεοδουπίσιν ἀμφιχέονται,
 αὐτὰ τ' ἡμιθέας ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι
- 65 τηλόθεν ὀξυτέρησιν ἐφιελκόμεναι χοιρῆσι.
 πᾶς δέ τις ἢ ἔλνειον ἢ ἀστὴρα φωτίζοντα
 δρέψας εἰνοδόισι θεῶν παρακάββαλε σηκοῖς,
 ἢ αὐτοῖς βρετάεσσιν, ὅτε πρώτιστον ἴδωνται·
 πολλάκι θέλκια καλὰ, τοτὲ χρυσανθὲς ἀμέργων,
- 70 λείριά τε στήλῃσιν ἐπιφθίνοντα καμώντων,
 καὶ γεραὸν πώγωνα καὶ εὐτραπέας κυκλαμένους,
 σάυρην θ', ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἑγισαλέον.

Haec apud Dindorfium ut scripta sunt qui legit, et alibi se sentiet difficultatibus impeditum et interdum dubitabit adeo num in nna et continua narratione versetur. Et fuerunt sane qui frequentibus etiam lacunis hos versus deformatos putarent, ut I. G. Schneiderus post v. 26, post v. 39, post v. 42, post v. 52 excidisse quaedam sibi persuasit. A quorum opinione ego quidem ita recedo, ut praeter duos locos nihil fragmento ad sermonis continuitatem deesse putem, modo quaedam rectius corrigantur quam factum adhuc est non perspecto quod Nicander in hac ecloga secutus est

consilio. Hoc enim in illa florum coronariorum enumeratione poeta agit, ut simul doceat quomodo singuli flores in hortis optime proveniant, itaque violas serendas et ubi adultae sint alio transferendas (v. 1 sqq.), rosarum surculos fossis infigendos (v. 9 sq.), hederarum ramos in scrobibus plantandos (v. 17 sq.), serpyllum certis locis ponendum (v. 40 sq.), alios flores in vasculo colendos (v. 52 sq.) esse praecipit, unde facile est ad intelligendum, etiam quae v. 25 sqq. de liliis, v. 31—39 de iride aliisque quibusdam floribus, v. 43 seqq. de papavero memorantur, ita a poeta hinc enumerationi intertexta fuisse, ut hi quoque flores quomodo optime proveniant docuerit. Ad hanc autem quasi normam, quae e pluribus locis apparuit, ubi singulas partes exegerimus, et emendari quaedam poterunt certius et bis tantum patebit fragmenti continuitatem lacuna interruptam esse. — Ceterum quum priorum criticorum conamina emendandi G. Dindorfius diligenter enumeraverit, ad eius editionem remittendi sunt si qui accuratius cognoscere volent a quantis vitiis sensim Nicandri verba ad integriorem formam revocata sint, equidem nisi ubi opus sit non afferam. —

V. 1. ἄλλοτε μὲν σπείροις voluit Meimekins, philol. exercit. in Athenae. specim. II p. 40. quod recte haberet si deinceps poeta diceret quid alias faciendum violis aut qui alii praeter violas flores serendi sint. nunc autem de violis quae dicta sunt opponuntur v. 9 ἀντὰρ ἀκανθοβόλοις ῥόδου κατατίμνεο βλάστας. in iis autem quae praecesserunt vix aliud Nicander monere potuit nisi hoc, in hortis flores etiam colendos esse, quorum alii alia ratione producantur. — In eodem versu non intelligo quid sit ὡς ὠραῖα, quod codd. habent. corrigo ὅς σ' ὠραῖα. violas non serendas solum in hortis, sed transferendas etiam quae in seminario adultae sint praecipit. σπείρεισθαι violas etiam Theophrastus monet, hist. plant. VI, 6, 11. — Libri ἄνθη, contra epicorum usum, qui ἄνθε' Ἴ. postulat. cf. Spitzner. de vers. heroic. p. 174 et 225. Ob eandem causam in Ther. 339 revocabimus vulgatum ante I. G. Schn. χίλις' ὑπ' ἄλαλῆς et ibid. 422 scribemus δέρε' ἵππων. contra recte scriptum εὐαλθέ' ἀρωγὴν Alex. 326 itemque verum praebent codices ab editoribus tamen non intellectum in Alex. 478: ἀμφὶ δὲ μήλοις ἄνθεά τε βρῦόντα κυλοιδιόωντος ἐφίξει, quao mirum est tamdiu tolerari potuisse, quum manifestum sit scribendum esse ἄνθε' ἄτε („quasi quidam flores“), ut Ther. 178 δοιοὶ δ' ἐν σκυνλοισιν ὑπερφαινούσι

μετώπον οἶα τύλοι. eademque correctio adhibenda ibid. 510: φύλλ' αἶτε κισσῆντα περικλυμένοις φέρουσα (ubi nunc legitur φύλλα τε) coll. v. 533: ἦτε καθ' ὕλην οἶας θ' ἐρπύλλοιο περὶ ῥάδικας αἰεῖει. Ceterum ἄνθε' Ἰαονίηθι recte Meinekins explicat *flores Ionia Eliaca ortos* collato Hesiodico Μοῦσαι Πιερίηθεν et Virgiliano *pastor ab Amphrýso*. poterat similia ex ipso afferre Nicandro: Alex. 235 κείνο φυτὸν Κρήτηθεν, ibid. 368: Αἰβύηθι ὄλζας, Theriac. 707 ἐν κειράμῳ νεοκμήτι καμινόθεν, ibid. 876: ἀπὸ Μήδων κάρδαμον. nec desunt apud alios. cf. Theocrit. 24, 110 Ἀργόθεν ἄνδρες, Arat. 1094 ἡπειρόθεν ἀνὴρ, Callinach. in Del. 284 Δωδώνηθι Πελασγοί, Orph. Argon. 129 Μόψον Τιταρήθεν, quae apposui ut errorem notarem G. Hermannii Opusc. T. VI p. 219. solis concessum prosae orationis scriptoribus hunc usum dicentis. ac nescio an non aliter explicari possit Homer. Odyss. δ, 10 Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος. — *ἰάσι* nove dictum pro *ῥοις*, sed non praeter analogiam. cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 443. non recte dissentit Volkm. com. epic. p. 66. — *V. 4.* De ἄσσα τε, quod pro simplici relativo est — nam quae memoraturus erat duo violarum genera iam proposuit — cf. Hom. Il. K, 208. ita ὅσας τε est Il. ψ, 43, ἥτις τε Callim. in Dian. 229, ὅτεω τε Hom. Od. β, 114, ὅτιων τε Od. κ, 39. Ceterum hunc et sequentem versum Athenae. etiam p. 681, d respicit. De Nymphis Ionidibus Meinek. citat Pausan. VI, 22, 7. — *V. 6.* Libri χλοῦν ἦν δε. χλοῦνην correxit Casaubon., τε Schweigh. ultimum merito non sufficere visum Meinekio qui Schweighaeuseri ne memorata quidem coniectura versum excidisse probabilius statui dicit. Sed nescio an coniectis elementis scribi praestet χλοῦνηνδε. nam quum ἀνύειν εἰς τινα significare possit *pervenire in locum quo quis versatur*, poetae rariora captanti et eius modi consideranti exempla, cuius sunt Hom. Il. 24, 338 Πηλεϊωνάδ' ἰκέσθαι et Apoll. Rhod. 3, 647 νέεσθαι ἀντοκασιγνήτηνδε, licuit ἦνυσε χλοῦνηνδε eo ponere significatn, ut esset: *ad apri latibula pervenit, cuius vestigia canum auxilio in Alphei ripa persecutus erat.* — *V. 7* sustuli comma quod post γυλῶν fuit. aliter enim ἐσπέριος non habet quo referatur. nam cum νυχεύσων iungi non posse patet. — *V. 8.* non assentior neque L. Dindorfio Thesaur. Paris. V. p. 1619 Νύμφαις σὺν Ἰ. corrigenti neque Meinekio l. l. I p. 50 et ipsi Νύμφαις cum νυχεύσων iungenti et dativum verborum ἐννηθῆναι τι, κοιμηθῆναι τι analogia defendenti. imo Νύμφαις nectendum cum ἐπλύνατο et aquά

significat ut Ther. 623, Al. 65, 128, 164, 266, 321. ac mouet Pausanias l. l. in Iouidum Nympharum *πηγῇ λονομένοις καμάτων τε καὶ ἀλγυμάτων παντοίων λάματα* esse. —

V. 9. Sequuntur *rosae*, quas seri vetat couscutiens Theophrast. hist. plaut. VII, 6, 6 p. 213 Schu. *φύεται μὲν οὖν ἡ ῥοδωνία καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος* — οὐ μὲν ἀλλὰ διὰ τὸ βραδέως παραγίνεσθαι, κατακόπτοντες τὸν καυλὸν φυτεύουσιν. Ceterum *ἀκανθοβόλον* hinc citat Eustath. ad Hom. p. 1295, 9, quod editores monere neglexerunt. — V. 10. Pro *ὁδὸν* quod est in codd. pulchre Meinck. emendavit *ὁσον*. eundem autem non ausim sequi *τελίσκων* corrigentem, etsi etiam in Alex. 583 *τελίσκει* expellendum fuit, ubi I. G. Schn. ex suis libris *τελίσκει* restituit, neque alius uspiam locus extare videtur quo *τελίσκειν* legitur (uam in Callimachi fragm. 434 *ἴν' ἔλληρα πολλὰ τέλεισκειν*, quod Lobeck. ad Buttmann. p. 60 attulit, *τέλεισκειν* nou est a *τελίσκω*, sed pro *τελέσκειν*, ut in Nicand. Al. 583 et in Callim. hym. Art. 123). at quinquies apud Nicaudrum legimus similiter a *κορέω* (Al. 195, 114, 263, 311) formatum *κορέσκω*, Alex. 225, 360, 415, 553, 565, ubi codices nou nutant. Ipsum autem illud *διπάλαιστα τέλεισκων*, nisi v. 9 pro *βλάστας* scribeudum *βλαστά* (cf. ad. v. 52), explicabimus ut Homericeum illud *δίπτυχα ποιήσαντες, λεία δ' ἐποίησεν* (Il. 12, 30) etc., neque iutelligemus de spatio inter binos rosarum surculos reliuquendo, ut Meinekus voluit, sed de surculi cuiusque altitudine. nam illud qua tandem voce indicatum sit? quamquam Varro nou *διπαλαίστους*, sed *palmares* surculos fieri iubet de re rust. I, 34, item Didymus in Geopon. XI, 18, 2. at Plin. uat. hist. XXI, §. 21 de surculis quaternum digitorum longitudine *aut ampliore* loquitur. — V. 13. *ἐν ἐξήκοντα* temptavit Valcken. ad Herodot. VIII, 138, quod probat Schaefer. ad Long. p. 404 et necessarium putavit etiam Meinekus. sed *ἐς* defendi potest coll. Lobeck. ad Phryn. p. 410. — V. 15. Sequor Schweighaeuserum *ἀγασσαμένη* conicieutem pro *ἀγασσαμένης*. nam sensus est: non spernendae ob rosas suas neque Phaselis neque *ea urbs* quae ad Lethaei iudas sita Diauam Leucophryn ita venerabatur ut ab ea sibi uomen inderet. Sed *αὐτῇ* non muto. nam *καὶ αὐτός, οὐδ' αὐτός, ἢ αὐτός* saepe Nican- der ita posuit ut sit *atque adeo, neque adeo, aut adeo*. cf. Theriac. 854, 879 (ubi male offendit Steph. Bernardus non memor Alexiph. 405 et 427), fragm. Georg. I, 2; V, 2; XV, 3. —

V. 17. Transit poeta ad *hederam*, ubi libri in *κλώνες* consen-

tiunt quod in κλῶνας mutavit Casaubon. equidem putaverim librorum κλῶνες nihil esse nisi κλῶν' (cf. Bast. com. pal. p. 763 seq. Wordsworth. ad Theocrit. p. 48), quo recepto pro ἐνφρῶλζον scribendum fuit ἐνφρῶλζον, quod firmabis Theophrasti verbis h. pl. III, 18, 9 ἅπας κίττος συνιστραμμένος ταῖς ῥίζαις καὶ ξυλώδεισι καὶ παχείαις. (simile vitium in Apoll. Rhod. 4, 269 sustulit Meineke.) — V. 18. vereor, ne nodum in scirpo docti viri quaesiverint. apparet enim facile στέφος non coronam significare, sed ipsam iam florentem hederam. nam ut v. 1 violas non serendas solum in hortis, sed etiam adultas plantandas poeta dicit, sic mox hederæ sureulos, mox hederam adultam iam et florentem plantari iubet. Ac similiter Nicander in Ther. 897 μελιλώτοιον νίον στέφος profecto non coronam ex meliloto recens nexam, sed ipsum florens melilotum significare voluit. Tum κορυμβήλοιο alibi non repertum nomen non certum hederæ genus significare cum I. G. Schn. arbitror, sed hederam in univrsum, quemadmodum ipsum unde illud descendit κόρυμβος imprimis ad hederaceorum calycem fasciculos refertur (Plin. nat. hist. 16, 146). ac ne opus quidem est ut pro substantivo κορυμβήλος habeatur, quum adiectivum esse possit ad κισσοῦ v. 17 relatum et corymbis abundantem significans, ut ὕδρηλός et alia dicuntur ap. Lobeck. Prolegom. Pathol. p. 108 seq., inter quæ est etiam καπνηλός, ab uno usurpatum Nicandro, Ther. 54. (nam propter accentum non dubitandum. cf. Lobeck. l. l.). Sed si cui nnde positum adiectivum displicuerit, sciat saepius ita Nicandrum præcedentis substantivi memoriam renovare solo posito adiectivo aut participio, ut Al. 77 (πίον), 333 (πηγνυμένοιο), 365 (ἀθροισζομένοιο), 575 (όλοοῖο), quæ res vel Lobeckio (Paralip. p. 117) fraudi fuit in Al. 44, ubi ἐντρίβει non neutrum est, sed dativus ad τίτανον referendus. nam pro ἐντρίβης (Al. 328) poetæ licuit ἐντρίψι dicere ut ipse νεοσφάξ (fr. Georg. I, 1) et νεοσφαγής (Ther. 101) et alii similia saepe variarunt. — V. 19. Dindorfius codd. retinuit scripturam θράσκιον ἢ ἀργωπόνῃ, cuius priorem partem Iacobsius emendare studuit, Additam. aninadv. in Athen. p. 359 scribens θρώσκοντ', quod contulit cum Eryc. in Anthol. Palat. VII, 36, 2 σκηρίτης μαλακούς κισσός ἄλοιτο πόδας. ego in tanta rei obscuritate optimum ratus quam paucissimas mutare litteras, Θρασκίω scripsi, i. e. dum Thrascias spirat (coll. Thucyd. 3, 23 ἀπὸ κλιώτου ἢ βορέου) sive verno tempore. nam Thrasciam quum non omnes cum appellaverint ventum, qui media regione est inter se-

pteutritionem et occasum solstitialem (Plin. n. h. 2, 120), sed etiam Zephyrum (Theophr. de vent. 42), Zephyrus autem ver inchoet (Plin. 16, 93), apparet Nicandrum nihil aliud dixisse nisi verno tempore plantandam hederam esse. ac legitur in Geopon. XI, 30 hederam φυτεύεσθαι — ἀπὸ καλανδῶν Μαρτίων. Sed reliqua non opus est coniecturis temptari, dum recte legantur in hunc modum: ἢ ἀργωπὸν ἢ κλαδέεσσι πλανήτην. Ubi ἀργωπὸν — quod ut κοιλωπὸς (i. e. κοῖλος, Eurip. Iph. Taur. 263. contra κοιλώπειες ἀνγὰι Nicandr. Alex. 442 conferendum eum ὀφθαλμοὶ εὐωποί, χαίτη εὐθριξ et similibus ap. Lobeck. Paralip. p. 371 sq. et p. 536), κυανωπὸς (i. e. κυανὸς sive κυάνεος, Andromach. Galen. v. 155), πυρσωπὸς (i. e. πυρσός, Marell. Sidet. 49), σκολιωπὸς (i. e. σκολιός, Maxim. περὶ καταρχ. prooem. a Dubnero invent. v. 3 et Maneth. IV, 78), αἰθωπὸς (i. e. αἰθὺς, Maneth. IV, 166), κυανῶπις (θάλασσα, Claudian. fragm. Gigantom. 1, i. e. κυανή), κελαινῶπις (νεφέλα, Pindar. Pyth. I, 7), μελαινῶπις (σηπεδών, Marell. Sidet. 64) etc. a simplici voce non differt nisi forma exquisitiore — Nicander primus et solus, opinor, fluxit ad significandum hederæ id genus, quod λευκὸν κιττὸν Theophrastus hist. plant. III, 18, 6 et Dioscorid. hyl. II, 210 p. 328 appellant, ut κλαδέεσσι πλανήτην eum significare κισσὸν puto quem ἔλικα Theophrastus et Dioscorid. vocant. certe haud inepte κλαδέεσσι πλανήτης appellari is potuit κισσός, quem μήκει τῶν κλημάτων reliquis hederæ generibus praestare Theophrastus dicit. l. l. §. 7 p. 115. hinc patet simul Θρήκιον, quod pro θράσκιον I. G. Schn. reponi voluit, verum non esse. nam θρακίαν Theophr. l. l. heliceis speciem dicit (add. Plin. n. h. 16, 149). Utraque autem vox, et ἀργωπὸν et πλανήτην, ad στέφος κορυμβήλοιο ita a poeta relata est, ut priori vocabulo, non, uti debebat, alteri accommodaretur, qualia saepe legi constat (cf. Jacobs. l. l.). Nicander autem tum alibi admisit, tum in Theriac. init. μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν ἀπροϊδή τῦψαντα. Postremo propter insolitam vocalae ἡ μένσura cf. fragm. Heteroeumen. ap. Athenae. III, p. 82: αὐτίχ' ὃ γ' ἡ Σιδόεντος ἡ Πλείστου ἀπὸ κήπων. Numen. ap. Athenae. VII p. 295 B (cf. ibid. p. 328, A) ὕκην ἢ κάλλιχθιν ἢ χροῦμιν, ἄλλοτε δ' ὀρφόν. Maxim. περὶ καταρχ. 127 εἰ δέ τε δεύτερον ἡμαρ ἡ τρίτον ἰθύσειεν. — V. 20. quod libri habent βλαστοδρεπιδεχύτοιο Scaliger et Canterus correxerunt sic: βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι (vel δ' ἐκ τοῖδ), quod non dubito quin de pampinatione intel-

lexerint, non de carpendis germinibus in universum, ut fecit qui post I. G. Schneiderum Scaligeri Caeterique inventum servato tamen *χυτοῖο* recepit F. S. Lelursins, vertit enim: *vel (?) germina carpe diffusae et in unam erige cristam*. Sed in eundem quem illi voluerunt sensum facilius videtur corrigi posse *βλαστοδορῶπει δὲ* i. e. *βλαστοκόπει δέ, pampina autem*, hoc igitur restitui retentis simul vocis *χυτοῖο* elementis tot quot servari posse videntur: *χύτ' οἶα* i. e. *germina solitaria*. nam *χυτὰ germina* interpretor, ut *ἀποχεῖσθαι* dici constat frumentum e vagina exiens in spicam, de quo monnit I. G. Schneid. ad Ther. 569 sua ipse observatione non ita usus nti debebat. nam istum versum cum codd. et editionibus scripsit sic: *χιτοὶ ὅτε χλοάουσι, νέον δ' ἀπεχέυατο ποίην*, et *ἀπεχέυατο* nove pro *ἀπεχεύαντο* positum putare maluit quam reponere quod reponendum dico, *ποίη*. sed ille usus patet latins. nam etiam iris *ἐκχεύειν φυλλάδα* dicitur in hac ipsa ecloga v. 34 et *ὀρμίνου νήην χύσειν* habemus in Alex. 602, item *μαράθοιο χυτὸν ἔρνος* Ther. 391 (ut *ἐκχυτον κισσοῦ κόμην* apud Marin. in Anthol. Pal. IX, 669, 8), ut mirum non sit *χυτὰ* hic absolute esse de *germinibus* positum (ut *βλαστὰ* infra v. 52 et Alex. 332), hoc praesertim loco, ubi praecessit *βλαστοδορῶπειν*, eni *χυτὰ* eadem ratione additum, qua *σκάφη ναυπηγεῖν*, *οἰκίας οἰκοδομεῖν* aliaque plurima dicuntur. — Haec igitur hederæ germina si *solitaria* sint i. e. si qua in transversum tendant nec plurimorum viam germinum sequantur, aut pampinanda dicit aut¹⁾ sursum flectenda adhibito (v. 21) funiculo, ut ad unum idemque fastigium germina tendant, idque eo consilio (v. 22), ut bini corymbi in *συνωρίδος* similitudinem coniungantur ob pulchriorem, opinor, aspectum. conferri possunt quæ de palmis novellis Plinius tradit, nat. hist. 13 §. 37: *relegant comas, ut in altitudinem exeant, robustas deputant*. — In altera versus parte scribendum *ἐς μίαν* pro *εἰς μίαν*, quale vitinum corrigendum etiam fuit Al. 137 et 361, item in Georg. fr. XIV v. 4. (cf. Koehly ad Quint. p. LXX). tum pro *ὀρεοκόρσῃν* I. G. Schneideri coniectura reponenda, de qua si quis propter verbi genus medium dubitaverit, monendum erit similiter in Alex. 456 *ἔγρεο* non significare quod apud alios omnes significat *expergiscere*, sed *expergescere*

1) nam καὶ eo sensu positum, quo etiam ἦ poni potuit. quod dicendi genus vel pueri norunt ex Xenophont. Anab. IV, 7, 22 *ἀνέκτεινάν τε τινας καὶ ἐζώγησαν*, etc.

sive *ἔγειραι*. — V. 21. *σπειραν ὑπὸ* non intelligo, certe non video quo iure vertant: *sportam ex viminibus nuper textis adapta*. reposito *σπειραν ὅπως* clara sunt omnia, erecta in altum germina loro circumplicari vult ne replicentur, quemadmodum ob eandem causam fiat sportis recens plexis. — V. 22. Libri: *ἐπιζυγόντε κορύμβοις*. ultimum emendavit Canterus *κόρυμβοι* scribens, primum nihil esse dicit Meinekius et *ἐπιζυγέ' ὄντε* aut *ἐπίζυγες ὄντε* corrigi iubet. at de forma quidem vocis dubitari nequit quam satis opinor firmanent verba *συζυγεῖν, ὁμοζυγεῖν, ἑτεροζυγεῖν, ἰσοζυγεῖν*, (Theriac. 908, ubi significatio est transitiva, non ut in reliquis eius generis compositis intransitiva, quae tamen huic quoque loco facillime restitui potest scribendo *ἰσοζυγόντ' ὀδελοῖσιν* pro *ἰσοζυγίων ὀδελ.*). ego de significatione potius dubito. nam quae ita loris circumplicata sunt germina non *ἐπὶ ζυγῶ*, sed *ὑπὸ ζυγῶ* esse videntur. itaque *ὑποζυγόντε* corrogo. Pro *κροκόωντες* ne quis optet *κροκόιντες* (ut Theocrit. epigr. III *κροκόεντα κισσόν*. add. idyll. I, 31), legat mihi Lobeck. Rhemat. p. 186. — V. 23. feliciter Meinekius emendavit *μέσφα συνωρῖζωσιν*. hederæ ramulos poeta usque ad ipsos corymbos astringi loro iubet. —

V. 25. Sequuntur *lilia*. nam hæc intelligenda esse manifesta docet horum florum descriptio v. 26, ut exputare non possim, cur I. G. Schneiderus ante v. 27 unum et alterum versum excidisse dixerit qui sequentium florum notitiam prioribus iungeret. Sed lilia quoque non aliam ob causam memorat Nicander nisi ut doceat quomodo optime proveniant. hinc pendet vocis *σπερματίνην* (ita enim codd. habent) emendatio, quam parum dextre editores affectabant, ut Casaubonus *σπερματικὴν κάλυκες κεφαλὴν* corrigi inssit de reliquis securus, Fiorillo *σπερματικαὶ κάλυκες κεφαλῆγονοι ἀντέλλουσι* snasit, I. G. Schneiderus *σπερματικὴν κάλυκες κεφαλὴν γόνοι ἀντέλλουσιν* edidit, quod *γόνοι* in *γόνῳ* mutato nuper admodum denno commendavit Inst. Florian. Lobeckius in Schneidewini Philol. VII p. 207. Scribendum potius *σπέρματι μὴν*, quo recepto sana sunt omnia (neque enim futurum *ἀντέλλουσι* falsum est, a Brodaeο tamen mutatum in *ἀντέλλουσι*). nam lilia ubi *e semine* proventura poeta dicit, nihil aliud dicit atque lilia serenda esse. Atque hoc certe concedit fieri posse Theophrast. hist. plant. VII, 13, 4 — *παρεβλάστανονσι γὰρ ἀπὸ τῆς ῥίζης· ἔνια δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερώς, οἷον ὃ τε ἀνθήριος καὶ τὸ λείριον*, postquam II, 2, 1 dixit: *τῶν δὲ*

φρυγανωδῶν καὶ ποωδῶν τὰ μὲν πλείστα ἀπὸ σπέρματος ἢ ῥίξης, τὰ δὲ καὶ ἀμφοτέρως (βλαστάνει), ἔνια δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βλαστῶν, — ῥοδωνία δὲ καὶ κρινωνία κατακοπέντων τῶν καυλῶν. — φύεται δὲ ἡ κρινωνία καὶ ἡ ῥοδωνία καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος, etc.: quae sequitur Plinius nat. hist. XXI §. 24. Praeterea ad firmandam coniecturam meam Nicandrum moneo ubi ad novum quoddam genus transeat, solere quidem particulis *καὶ μὴν* καὶ (Ther. 51, 145, 520, 896, 921, Alex. 64) vel *καὶ μὴν* (Ther. 66, 76, 334, 822, 863, Alex. 179, 554, 584) uti, sed uti tamen etiam simplici μὴν Ther. 828 aut μὰν ibid. 630. ¹⁾ Κεφαληγόνοι autem (hoc enim accentu notandum videtur, non, ut hucusque editum, προπαροξυνόως) nemo, sat scio, mutare in animum induxisset, qui meminisset similiter Nicandrum in Alex. 433 dixisse *μήκωνα κεβληγόνον*. ²⁾ — V. 26. ἀργήεις contra criticorum libidinem mutandi defendit Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 16, pro ἀργήεντες (idque pro ἀργήεσσαι) positum docens, adde I. Fl. Lobeck. quaestion. Ionic. p. 50 et Aug. Lobeck. Element. Pathol. I p. 5 not. — V. 28. πολέεις δὲ τε scripsi. fuit enim δέ γε. cf. Alex. 36 sq. τὴν μὲν τε κλείουσι μυοκτόνον, — οἱ δὲ τε πορδαλιαγχές. adde Ther. 245, 280, 432, Alex. 439. in Alex. 241, μόλις δέ γε — ἰήλαι, plurimi codices δέ κε habent quod male sprexit cum I. G. Schneidero Lehrsius. — V. 29. Eandem rem poeta tractat Alex. 406 seqq. —

V. 31. In loco de *iride* aliisque quibusdam floribus, ad quos transit poeta, statim ab initio negotium facessunt quae libri manuscripti ita dabant corrupta: *Ἰρις δ' ἐν ῥίξῃσιν ἀγαλλιάσει δ' ὑακίνθῳ αἰαστῇ προσέωκε*. haec Sopingius ad Hesychii glossam ἀγαλλίς· ὑακίνθος ³⁾ ἢ θρυαλλίς, ἢ ἀναγαλλίς correxit in hunc modum: *Ἰρις δ' ἐν ῥίξῃσιν ἀγαλλίδι ἢ δ' ὑακίνθῳ αἰ. πρ.*, eamque correctionem exi-

1) ἢ μὴν (nam sic scribendum, non ἢ μὴν) est in Alex. 264 et Ther. 550, γὰρ μὴν Ther. 817. — *Nal μὴν καὶ*, de quo admonuit Lehrs. Quaest. Epic. p. 322, restituendum etiam in Anonymi Theriac. apud Galen. Tom. XIV pag. 100 seqq. v. 16 et 40.

2) Aliud est κεβληγόνος Ἀφροτώνη, quod dixit Euphorion ap. schol. Nicand. l. l. cfr. fragm. 159 Mein.

3) contra diversa ab hyacintho ἀγαλλίς est in hym. Homer. in Cer. 7 et 426.

mie probarunt Ruhkenius et Vossius ad hym. Homer. in Cer. 7, probarunt Schweighauserus et Diudorfius, Fixius autem in Thes. Paris. I. p. 155 neminem fore auguratus est qui in posterum Sopingii „certissimam coniecturam commoveat.“ Iure tamen assensum cohibuit I. G. Schneiderus. cui enim non mirum videatur quod iris cum hyacintho comparetur propter radicem i. e. propter rem levem parumque in oculos incurrentem, praesertim quum mox v. 30 sq. additum legamus, in quo maxima utriusque floris similitudo cernitur, *φυλλάδα νηλείην* utrique propriam. Itaque I. G. Schneiderum potius sequerer, qui ex Dalechampii versione („iris radicibus lasciviens“) correxit *ῥίζῃσιν ἀγαλλομένη*, si ea correctione aliud simul mendam tolleretur. Ut enim nunc res est, hic de iride locus cum reliquis non cohaeret, quum non appareat, cur hunc quoque florem poeta memoret. Huic rei indicandae inservisse puto vocem *ῥίζῃσιν*. dixit enim Nicander, nisi egregie fallor, ut lilia e semine sparso, ita iridem e radice optime proventuram esse. Itaque corripo: *ῖρις δ' ἄν ῥίζῃσιν*, ad quae e v. 25 supplendum *ἀνατελλεί*, cuius indicium praebet illud *ἄν* pro *ἀνατελλεί* positum ex usu Homericō. Deinde *ἀγαλλιᾶση δ'* mutandum in *ἀγαλλιᾶς, ἥ δ'*. nam etsi iste flos ab aliis *ἀγαλλίς* dicitur, potuit tamen poeta eundem appellare *ἀγαλλιᾶδα*, ut saepe nomina in *ις* et *ιας* sine ullo dicuntur discrimine. cf. Lobeck. Prolegom. Pathol. p. 461 sqq. Iam quum *ἀγαλλίς* iridis species esse videntur, recte innigi potuit *ῖρις ἀγαλλιᾶς*, ut Homerus iunxit *βοῦς ταῦρος, σῦς κάπρος, ὄρνιθες αἰγυπιοί*, Aratus 1119 *βόες πόριες*, ipse Nicander Alex. 60 *ὄρνις στρουθός*. — V. 32. *αἰαστῇ* neque Aeantem significat, ut Dalechampius et Casaubonns statuisse videntur, neque ab adiectivo *αἰαστός* deducendum eum Schaefero, sed recta via venit ab *αἰάζω* et *lamentatorem* significat (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 71). eum ne quis potius *αἰακτὴν* dicendum fuisse putet, similiter ab *εὐάζειν* formata sunt *εὐᾶσμα, εὐᾶσμός, εὐᾶστής, εὐᾶστήρ, συννευστήρ, εὐᾶστερα*. — Postquam autem poeta nihil dixerat nisi similem esse *ἀγαλλίδα ὑακίνθῳ*, addit simul quo differant: *etsi* ¹⁾ *folia illa habet e nigro rubescentia*. sic enim recte Schweighauserus interpretatus est coll. Athenae. XIV p.

1) nam eo sensu haec enuntiatio priori adiuncta est per simplicem δὲ particulam, ut etiam *καίπερ τέλλουσα* dici potuisset, fere ut in Homer. Iliad. A 243. Od. δ, 374.

652 F: *χειδονίας καλεῖσθαι τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας*. (de *ἰσοθαμείῃ* cf. Meinek. ad Comicor. fragm., Vol. III p. 382). ergo hyacinthum Nicander nou cum in animo habuit, quem *μέλανα* dicit Theocrit. X, 28, *πορφύρεον* Euphor. fr. 36 et Panerat. ap. Athenae. p. 677, F. sed fortasse violaceum (cf. Voss. ad hym. in Cerer. p. 5) aut alium quempiam diversi ab agallido coloris. nam multa florum genera coloro quidem inter se diversa veteres eodem hyacinthi nomine indicavisse constat. Iam vero v. 33 sq. poeta istam quam indicaverat inter agallidem et hyacinthum similitudinem accuratius definit. quae duplex est, nam primum uterque flos effundit *φυλλάδα νηλείην*. sic enim ingeniose Schwoigh. correxit librorum scripturam *φυλλάδα νηλείην* suumque illud interpretatus est de folio gladii speciom referente. alluisse enim poetam Homérico illi *νηλεῖ χαλκῷ*. Unum tamen est in quo vix assentire viro docto, nam quum a *νηλειῆς* formandum fuisset *νηλειῆ*, hoc illo sprovit ob foedum ut dicit hiatum (quem tamen defendere poterat Alex. 347 *τριπετὴ ἐν νέκταρι μέλαις*) et *νηλείην* derivandum dicit a *νήλειος* quod alibi non legatur. hoc quidem parum firmum esset contra Schweighaenseri opinionem argumentum. gravius est quod cum *νη-* composita adiectiva femininum nou habent, praetor nnum illud *νήπιος* (nam *νηφάλιος* et si quae alia femininum habent, derivata sunt, non ipsa cum *νη-* composita), quod ob hanc ipsam causam dubitandum est num ex *νη-* et *εἰπεῖν* ortum sit. Itaque reiciamus oportet femininum *νηλείη*, et quum aliquid certo tribuendum sit accentui a libris tradito (*ῆλείην*), Nicandrum putabimus a *νηλειῆς* formasse accusativum *νηλείην* Aeolum more, quos *δυσμένην*, *κυκλοτέρην*, *εὐφυνέφην* dixisse retracto simul accentu Choeroboscus tradit in Bekkeri Anecd. p. 1233. cf. Ahrens. de dialect. Aeol. p. 113. ac similiter Nicander Alex. 171 *ἀγλένην θάλασσαν* dixit pro *ἀγλενηῇ*. — Sequitur alterum in quo agallidis et hyacinthi similitudo cernitur, v. 34 sq., *ἀρτίγονοι δὲ | εἶδοντ' ἡμύονσαι αἰὲ κάλυκες στομίωσι*, quae pulchre explicuit Voss. ad hym. Cerer. p. 5. — His expositis apparebit αἶ τ' ἀνὰ κόλπῳ, quod v. 33 libri habent, ferri vix posse, praesertim quum αἶ relativum esse nequeat uoc, si demonstrativum est, τε recte habeat. itaque ἡ τ' reponendum censeo, quod aptissimum huic loco, quo quae antea in universum dicta erant de similitudine horum florum poeta probaturus est singillatim. cf. ἡ γὰρ v. 55 et Alex. 82, ἡ γὰρ δὲ Alex. 6 et 36. — F. 36. Dindorfius retinuit librorum scripturam

quae talis est: *σὺν καὶ περ τοῖα χροῖ ἢ λυχνίς*. quae ut recte emendantur, ante omnia quaerendum erit quale verbum *λυχνίδι* adiunctum cogitari poeta voluerit. id quum non addatur, non est dubitandum quin ex antecedentibus supplendum sit *ῥιζῶσιν ἀνατελεῖ* (ut saepe Nicander ubi novum quid per *σὺν καὶ* vel aliter adnectit, verbum suppressit utpote e superioribus supplendum, etsi interdum paulo remotius. vide modo v. 62 et Ther. 747, 797, 815), eademque subintellecta notione etiam sequentia recte interpretabimur sic: neque *θριαλλίς* neque *ἀνθεμίδων ἀκμή* neque *βοάνθεμα* etc., ubi e radicibus educta erunt, dicentur *κινεῖα* (i. e. nullius pretii). nam *γηρύσεται* cur cum Meinekio in *γηράσεται* mutandum sit causam non video. Quodsi iste huius loci sensus est, patet non satisfacere quod Meinekios proposuit: *σὺν καὶ πέρ τ' ὀξεῖα χροῖ ἢ λυχνίς* „simul etiam quantumvis igneo colore lychnis.“ accedit quod *καὶ πέρ τε* pro simplici *καὶ περ* nemo dixisse videtur. At Meinekii paululum immutata coniectura scribi licebit: *σὺν καὶ ἄπερ τ' ὀξεῖα χροῖ ἢ λυχνίς*, ut sensus sit: simul etiam e radice optime ednectur lychnis, quae colore suo oculos quasi pungit. nam *ἄπερ τε* notum ex Aeschyli Choeph. 375 Herm. τοῦτο διαμπερὲς οὗς ἔκειθ' ἄπερ τε βίλος. — V. 39 *φλόξ δὲ* libri, quod enim Schweighaensero in *φλόξ τε* mutandum erat: aliter enim non οὐ γηρύσεται *κινεῖη*, ut debet, suppleri posset, sed supplendum esset *γηρύσεται κινεῖη*. Tum libri habent *ἀνερχομένης ἄουσα*, quorum admodum difficilis emendatio, quum quoniam potissimum florem *φλόγα* veteres nuncupaverint non constet. inter flores ver nuntiantes referunt Theophrast. hist. pl. VI, 6, 11 (cf. Athenae. XIV p. 680 E) et Plin. nat. hist. XXI, §. 64, et *ἄνοσμον* esse iidem dicunt, Theophrast. l. l. et Plin. XXI, §. 59. nomen tamen consideranti hic flos aliquam cum solis orientis radiis similitudinem habuisse videatur. Itaque postquam priores editores vel *ἀνίουσα* scripserunt e Canteri emendatione, quod Schweigh. interpretatus est *φλόξ redeunte solis splendore id est (?) redeunte vere oriens*, I. G. Schneiderus autem non potuit ut videtur recipi posse nisi indicata post hunc versum lacuna, vel Dalechampium secuti sunt *φλόγα* non diversam a solsequio iudicantem vertentemque: *φλόξ quae redeuntem Dei splendorem sequitur*, ut *ἄμ' ἰούσα* legi voluisse videatur, — primus certiore emendandi viam ingressus est Meinekios qui *φλόξ δὲ θεοῦ ἀγγῆσιν ἀνερχόμενον ἰσάζουσα* corrigi posse putabat. Hanc ego viri ingeniosissimi coniecturam sequer,

nisi quam excidisse syllabam metrum docet faciliori ratione ex fuga retrahi posse putarem scribendo: φλόξ δὲ θεοῦ ἀνγῆσιν ἀνερχομέναις γανόουσα, ubi ἀνγῆσιν γανόουσα dictum est ad normam Homericī χιτῶνες στίλβοντες ἑλαῖω (Il. σ, 596), quod Nicander etiam Ther. 511 imitatus est: ἄνθεα δ' ὑσγίνῳ ἐνερέυθεται i. e. ut ὑσγίνῳ infecta. Pro γανόουσα autem ne quis γανόουσα scribendum fuisse dicat, habemus etiam χλοάουσα Ther. 30 et πελάουσα Alex. 498, neque presse in hac re posteriores epici Homeri usum secutos esse docet Lobeck. Rhemat. p. 176 sqq. — Unum restat quod moncam. nam φλόγα Theophrast. hist. pl. VI, 6, 11 p. 215 non e radicibus produci, sed σπείρεσθαι dicit, quoniam eius radices sint ξυλώδεις. at primum non uno loco Theophrastus indicat quae de planta aliqua valent in certa quadam regione, eadem non cadere continuo in regiones omnes. tum ipsa qua poeta usus est dicendi ratio (οὐδὲ — κενεῇ γηγρύσσεται ἀκμή) docere videtur recessisse Nicandrum ab aliis cuiuspiam sententia qui thryallida, anthemida et flammulam e radicibus produci viderit.

V. 40. ubi de *serpyllo* poeta agit, Dindorfius retinuit librorum mss. scripturam hanc: ἔρπυλλον δὲ φριάλυνσι τ' ἐν βώλοισι φυτεύσεις, ad quae emendanda auxilium petendum e v. 42, ubi *serpyllum* dependere dicitur aquam petiturum. ergo editiore aliquo loco Nicander plantari voluit. itaque primum ἐπ' ἀμβώναςσι scribendum censeo, de qua voce grammaticorum omnium praeter Apollon. Cit. schol. in Hippocrat. p. 10 Dietz. testimonia congegessit Nauck. de Aristoph. Byz. p. 186. Deinde a Casaubono sumendum pnto ἔρπυλλον δ' ἐφύθροισιν. Ceterum priorum coniecturis non uno nomine praestat R. Merkelii haec: ἔρπυλλον δ' ἐν φρικαλλέσι βουνοῖσι φυτεύσεις. — V. 41 διάηται, quod olim Canterus suaserat pro διακται, postea subministravit cod. Venetus. de verbi forma cf. Hom. Od. ξ, 131 λέων — νόμενος καὶ ἀήμενος. — V. 42 Libri: ἥ κατακρεμαῖσι (vel κατακρεμασίαιν). illud in ἥδὲ cum I. G. Schneidero mutandum fuit, alterum autem nescio an non mutandum sit. nam etsi praesens κρεμάω non sit nisi ex aliquanto senioribus Nicandro scriptoribus enotatum (cf. Lobeck. ad Buttmann. p. 224), tamen etiam σκεδάω pro σκεδάννυμι nemo adhuc legit nisi in Nicandri Alex. 583, quod autem κατακρεμᾶν poeta eo posuit sensu, quo κατακρέμασθαι dici solet, verbi generum tam late patet apud Nicandrum commutatio, ut peculiari loco tractanda sit. Sed si tamen

mutandum aliquid, prae Schweighauseri *κατακρεμάσθαι* aut I. G. Schneideri *κατακρεμήται* (??) malim quod specie paulo remotius, revera multo facilius, quippe unius literulae mutatione effectum: *κατ' ἄκρ' ἐλάγῃ* i. e. *κατελάγῃ τὰ ἄκρα* sive *ramulos* (cf. Theocrit. XV, 112 et Maxim. *περὶ καταρχ.* 490).

V. 43. Sequitur de *papavere* locus, in quo statim ab initio offendit quod non additum est quomodo papaver educendum poeta velit, nolim enim quisquam Nicandrum hoc egisse v. 52 putet. nam et principio hoc tradi poetae consilio unice consentaneum fuit, et illo concessio tamen post v. 52 certe statui lacunam oporteret. Sed v. 43 quum hoc quod desideramus restitui corrigendo vix possit, notandam putavi lacunam a *μήκωνος* incipientem, ceterum nihil mutans, ne *ἀντὶς* quidem, cui cum Schweighausero Diindorfius *ἀντὶς* substituit. sed cf. ad v. 15 extr. — V. 45. Libri: *φυλλάσσειν γὰρ πάντα διοιγομέναισιν*. Porsonus correxit *φυλλοσινῇ γὰρ*, a Diindorfio receptum. sed quum foliorum mentione aegre careamus, praefero non minus facilem Schweighauseri emendationem: *φυλλάσσειν ἢ γὰρ*, de qua ipse eius auctor dubitavit iniuria, *φυλλὰς*, ut collectivum vocabulum, pluralem vix admittere ratus et *ἢ γὰρ* mediae orationi insertum moleste ferens. atqui legerat *φυλλάδες* in Alex. 374 et *ἀβλιεμὶς ἢ γὰρ* Alex. 82 (*δὴ γὰρ* Al. 187). *Διοιγομέναισιν* autem esse puto: statim ubi apertis calycibus proveniunt et sese evolvunt. Ceterum etsi leve, monendum tamen etiam hoc, *διοιγομέναισιν* contra poetarum Alexandrinorum usum scriptum fuisse, qui dativum plural. declinationis primae non in *αῖσι*, sed in *ῃσι* terminant. cf. K. Lehrs. in Seebod. archiv. fuer philol. u. paedag. II (1825) p. 235 seqq. et Koechly. proleg. ad Quint. Smyr. p. LL. huic canonī qui repugnant loci in Theriac. et Alexiph. admodum sunt pauci. nam *αῖσι* non legimus nisi Ther. 373 *γλήναισιν* (quod annuentibus bonis eodieibus in *γλήναισι* mutandum suavit Koechly ad Maxim. v. 11), et Theriac. 647 *ἀρπέξαισιν*, quod et ipsum nemo *ἀρπέξῃσιν* scribere dubitabit qui toties apud Nicandrum - *ῃσι* legitur. hinc iudicandum etiam de huius eclogae vers. 8 et 70. Nec in - *ῃς*, sed in *αῖς* eosdem dativos Nicander terminasse videtur. cf. vv. 11. ad Al. 356, 624, 40. Ther. 865, 867. hinc iudicandum de huius eclogae v. 39. — V. 46. Meinekins forsan reponendum dicit *δόδοισιν ἐῖς κομένην*. cui non assentior. nam v. 51 foliis decerptis caput papaveris solis ventorumque ietu *σιφρόν* fieri dicit adeo ut insecta

firmiter insistere nequeant. ergo dum foliis caput tegitur, *molle* erit. mollitudini autem iudicandae inservit vox *δρόσος*, unde *δρόσους* Aeschyl. Agam. 133 dicit Iconum catulos, quocum ab editoribus conferri poterat hoc Agathiae in Anthol. Palat. V, 292, 4: ὄφινιθες δροσείρων μητέρες ὀρταλίων. cf. Jacobs. animad. in epigr. Anthol. graec. Tom. X p. 95, e cuius exciuplis imprimis aptum huic illustrando loco Aleiphr. ep. I, 20 ἡπαρ δρόσῳ προσεικός. — V. 48. Libri *λείπη*. correxit *λείπαι* I. G. Schm. *ἀνέμου* addi neque Apollon. Rhod. IV, 1685 necesse habuit quum scriberet ἡ (πεύκη) δ' ὑπὸ νύκτι *λείπῃσιν* μὲν *πρώτα* τινάσσεται. — Ceterum ad hunc versum pertinent quae post v. 49 Athenaeus adnotavit: Θρύα δ' οὐ λέγει τὰ τῆς συκῆς, ἀλλὰ τὰ τῆς μήκωνος. — V. 49. edebatur *πλήξαν* *σαρκοτύπησιν*, quorum partem tantum emendavit I. G. Schneider. scribendo *σάρκα τυπῆσιν*. sed prius quoque mutandum erat. nam dici oportebat quid istis solis ventorumque ictibus efficiatur. certissima igitur emendatione reponendum puto *πῆξαν*, cui iam optime convenit *στιφοῖς* illud v. 51. — V. 50. Libri *οὔτε τι παιβρώμην* (vel *πεβρώμην*). Dindorfius recepta Canteri coniectura scripsit *οὔτε τί πω βρώμην*, quod Meinek. non aliter se intellecturum dicit nisi sic scriptum: οὐδέ τι πω *βρώμην* π. Sed *βρώμην* mihi videtur necessarium esse et ita potius statuo, ante hunc versum excidisse alium qui et ipse ab *οὔτε* incipiebat. et quidni dixerit Nicander insecta in papaveris capite gradum non firmare *neque ubi forte temere eo devenerint* neque ubi consilio, quippe *βρώμην ποτιδεγμένα* — ? Praeterea quum *αι* et *η* saepe confusa esse constet, praefero *οὔτε τί πη*. — V. 51. *ὠλισθησαν* libri. aoristi formam non nisi recentioribus usitatam (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 742) non dubito quin iure *ὠλισθήσαν* correxerim ad normam Alex. v. 89 ὄφρ' ἂν ὠλισθήνῃσσι χέη κακὰ φάρμακα νηδύς. At *ἐνιχοίμψαντε* (sic enim optimus codex Venetus, non - ψαντα, ut corrigunt, aut - ψαντες, ut reliqui libri) sanum crediderim. qua in re aliorum poetarum exemplum Nicander secutus est. nam ne Homerum commemorem, vide mihi Theocrit. XXV, 137 Θῆρες φόνον λυσσοντε προσώπῳ, iniuria nuper expulsam (cf. Wüstemann.), Arat. 968 (κόρακες) κρώξαντε, id. 1023 βοῶντε κολοῖοι, Apollon. Rhod. I, 384 τοὶ δὲ — βρίζαντε. id. II, 667 οἳ δὲ — σκηρίπτοντε. id. III, 206 κατειλύσαντε. Orph. Argon. 1096 ἀποψύχοντε. Etiam *καρτελοῖς*, cui Schweigh., I. G. Schneider. et Dindorf. in Thes. Paris. IV p. 965 *καρήνοῖς* substituere volebant, sanum ar-

bitror. uam eodem modo ¹⁾ Nicander Alex. 135 α κόρη finxit κορσεῖον.

V. 52. Accedimus ad ultimam huius eclogae partem, quae est *de floribus in testa colendis*. neque enim dubium esse potest quin recte I. G. Schneiderus c Dalechampii versione („vasculo“) correxerit τεύχει pro eo quod libri habent τάχει. nec magis dubitari potest quin male I. G. Schn., quocum Dindorfius fecit, post v. 51 posuerit interpunctionem mediam, post v. 52 maximam, quo sententia de fructu papaveris continnetur et v. 53 demum novam doctrinam poeta exordiat. Hac autem instituta ratione quum ad κλάδας desideraretur verbum, ante v. 53 I. G. Schn. lacunae signa ponere coactus fuit. Verum quum poeta post ea, quae de papavere hucusque dixit, vix potuerit de producendo optime papavere loqui — nam haec quum summa ei esset, principio hoc dicendum fuisse monuimus ad v. 43 —, apparet consideratius egisse qui post v. 51 punctum posuerint. Quamquam ne sic quidem emendate scriptus locus. nam quod libri habent, ἄδρύνει δὲ βλάστα βαθεῖ ἐν τ. καρπὸν σαμψύχον, iure Schweighausero displicuit propterea, quod βλάστα dicantur ἄδρύνειν καρπὸν σαμψύχον, quandoquidem sampsuchum nemo *seminis* vel *fructus* causa colat. neque Nicander flores quos enumerat ob semen vel fructum commendat, sed propter coronas inde nectendas (ac vide Dioscor. III, 4, p. 387: σαμψ. ἐνώδης — πλεκομένη καὶ εἰς στεφάνους), et tametsi etiam de papaveris fructu admonuit, hoc tamen fecit obiter. imprimis autem vocem καρπὸν suspectam reddit quod sequitur λιβάνον τε νέας κλάδας, quae manifesto docent, βλάστα quoque pro accusativo, non pro nominativo esse. Itaque καρπὸν quum corruptum esse videatur, correxi κόρος, quod vel propter ἄδρύνει aptissimum est. praeterea βαθεῖ scribendum putavi pro βαθεῖ. uam illud huic rei magis convenit. nec βλάστα ferendum erat, sed βλαστὰ exarandum cum Dindorf. in Thes. Paris., ut φυτόν, ὄντον, ποτόν (at iu Alex. 59 μυελόεντα πότον scribendum fuit, non ποτόν, quo etiamnum editiones foedantur) et alia dicuntur. ipsam vocem interpretes et Dindorf. l. l. firmarunt Hesychii auctoritate: βλάστα, βλαστήματα, uescii eandem vocem legi iu Alex. 332, falso tamen et ibi accentu. praeterea vide

1) nam κόρη γ' ἀπέκοψεν Nicander Ther. 131 dixit cum aliis. cf. Spitzner ad Iliad. π, 392 et Naeko de Callim. Hecal. p. 113.

ad v. 10. Postremo Meinek. exercit. phil. in Athenae. I p. 51 malle se dicit *ἐνὶ τεύχεϊ* pro *ἐν τεύχεϊ*, qua forma non utantur in hac versu sede poetae Alexandrini. Et dixit sane eodem versus loco Marcell. Sidet. 74 *ἐνὶ τεύχεϊ*, at rectius tamen de hac re videtur Koechly praef. ad Quint. p. LIX indicaro, ut *ἐν* tenendum censeam (praesertim mutato *βαθεῖ* in *βαθει*) aliis etiam similibus Nicandri locis firmitum. cf. Ther. 873 *νέον τ' ἐν βέτρυνσι κλῆμα*. Alex. 94. *πόροις δ' ἐν νέκταρι καὶ τὰ*. ibid. 129, 347, 369, 493, 547, unde cum libris melioribus etiam Alex. 49 et 68 restituam *πόροις δ' ἐν*, et in Ther. 368 *τρύγῃ δ' ἐν πυθμίνι λίμνης*. adde Ther. 87 *ὀλίγῳ ἐν βέαματι κάμπην*. ibid. 667. at in Ther. 83 *λίπει ἐν φύλλα κονύζης*, recte habot, quemadmodum etiam Ther. 519 *ποτῶ ἐνι*, Alex. 142 *γλύκει ἐνι*, Alex. 144 *καμάτῳ ἐνι*, Al. 315 *μέσῳ ἐνι* exarandum pro eo quod editiones habent *ποτῶ ἐνὶ* etc. In universum autem patet, quam a Quinto observatam legem Koechly monet, eadem se obstruixisse Nicandrum. — *V. 53.* *κῆποι* libri, quod in *κῆπῳ* vel *κῆποις* mutandum fuit. alioquin enim flores qui v. 55 seqq. enumerantur, carent verbo suo, quod est *ἐπιπορσαίνουσι στεφάνους*. nam quos hic in vasculo colendos flores poeta dicit, coronarios esse vel certe pro corona omnes, patet e v. 63, v. 67, v. 72, etiam si idem non constaret ex Athenaei verbis p. 683, A: *Νίκανδρος καταλέγων καὶ αὐτὸς στεφανωτικὰ ἄνθη κ. τ. λ.* Hinc simul perspicitur, quod v. 53 scriptum est *ὅσα* ita intelligendum esse ac si scriptum esset *ὅσα ἄλλα*, quemadmodum *ἄχθεια μυρία γαίης* Nicander dixit Ther. 9, sed *καὶ ἄλλα ἄχθεια* intellexit. — *V. 56* libri: *λευκὴ ἰσαίόμενοιεν καὶ πρόκος*, quod bene correxit Schweigh. e Pausan. II, 10 §. 5: *τὰ δὲ (τοῦ παιδέρωτος) φύλλα — φύλλοις ἂν λεύκης μάλιστα εἰκάξοις τὴν χροιάν*, nisi quod temore sprexit *ἐν καὶ πρόκος*, praeferens *σὺν καὶ κ.* nam *ἐν καὶ*, *simul* vel *praeterea* habes etiam Alex. 373. — *V. 57* *ὄσμηρόν τε*, quod codd. omittunt, Schweigh. supplevit ex epitom. C et Eust. ad Odyss. p. 1504, 41: *τῆς δὲ ὄσμης παράγωγόν ἐστι τὸ ὄσμηρόν.* *Νίκανδρος· σισύμβριον ὄσμηρόν.* Ibidem codd. *κ' οἶα οἶς* vel *καὶα οἶς*, quod emendavit Porsonus. Ceterum etsi hos flores sponte nasci dicit in pratis, facile tamen pro se quisque intelligit eosdem etiam in hortis coli voluisse Nicandrum. aliter enim non recte v. 53 *κῆπους* memorasset. — *V. 58.* Libri *νεομῖνοισι*. Casaubon. *ναομῖνοισι* scripsit, melius Schweigh. et Meinek. *ναιομῖνοισι* ex Alex. 515, de quo cf. Lobeck. Rhem. p. 353. — *V. 59*

ἐνῶδες Διὸς ἄνθος libri. at Theophrasto hist. plant. VI, 6, 2 p. 212 Schm. et Plinio uat. hist. XXI, §. 59 testibus iste flos ὄνισμος est et coloro tantum placet. hinc Dalechampius in versione *inodorum* potius posuit. et hanc quidem notionem non posse poetae restitui facile Schweighaeusero concedo non solum propter metrum, sed etiam propter rem ipsam. nam si inodorum Διὸς ἄνθος, cur Nieander alia non memorata virtute inter flores coronarios commendaverit? Sed quidni scribamus εἰς δὲς? certo Schweighaeuseri rationem, aliud Theophrastum, Nieandrum aliud in animo habuisse ἄνθος quod Διὸς vocatum fuerit, voreor ut quisquam probet. — V. 60. Librorum scripturam *χάλκας* Casaubonus in *κάλχας* mutari voluit, quod est sane magis usitatum floris nomen (cf. Athenaeo. p. 682, A.). sed novimus tamen etiam *χάλκειον* florem, item *χάλκιμον* et *χάλκανθον* (cf. I. G. Schneid. ad Theophrast. T. II p. 487) a nostro fortasse non diversum, ac vide Lobeck. Elem. I p. 528. — V. 61. ἄς τῷξε libri, a se emendatum et codice B etiam firmatum explicat Voss. ad hym. in Cer. p. 7. — V. 62. ὑψήεντα πανόσμιον eod. Venet. (reliqui πανόσμιον). sed quum v. 64, qui cum hoc aretissime conunctus est, nominativus legatur, idem casus hic quoque reponendus, quod fecit Meinek. scribendo ὑψήέν τε πανόσμιον. Eodem modo corruptus Ther. v. 583: σπέρματα βουπλεύρον τε καὶ Ἰδαίης κυπαρίσσον, quod quum in enumeratione ultimum sit, cui quidem copula detrahi nequit, scribendum σπέρμα τε. item in Ther. 724 uico verum puto ἔγμα τε, non ἔγματα. — V. 64. codd. ἀνταί τ' ἡϊθεῖαι. sed cur anemona potissimum ἡϊθεῖαι vocentur nemo facile dixerit. silent interpretes vulgatam retinentes scripturam, ego donec meliora edoctus ero, Nieandrum ἀνταί δ' ἡϊθέας scripsisse putabo, ultimum ut ab ἐφελκόμεναι pendeat. in quo ἀντάς vi sua non caret. nam ut modo dixerat poeta φασγάνοις indui τῦμβοι in honorem virginum recens mortuarum, ita nunc ipsas virgines etiamnum viventes auemonarum coloribus allici monet. — V. 65 pro χοιῆσιν in exemplaribus uonnullis se legisse φιλοχοιῶναις ipse annotat Athenaeus. ceterum ultimae voci et hic et vv. 17 atque 24 subtraxi ν ephale. cf. ad Ther. 477. — V. 66. καὶ δὲ τις malebat Meinekins. causam non video. — V. 68 βρετέσσιν Lobeckio scribendum videbatur, Rhem. p. 316 not. 43. nam id etiam apud Oppianum legi. at ne hoc quidem, utpote apud Nieandrum, necessarium arbitror. Sed pro ἃ τε πρώτιστον eum Meinekio reponendum ὅτε πρ. cf. Ther. 379 ὅτε πρώτιστα πλ-

φανται. — V. 69. *Θέλκρια* quale florum genus sint nescimus. requiri autem aliquem florem patet, ut aperte erraverit Schweighaenser *Θέλκρια* corrigens. quasi vero qui antea memorantur flores *Θέλκρια* non sint. Hoc nomine praestat Scaligeri inventum *Θ' ὄλκρια* (ex Plin. nat. hist. XXVII, §. 90, ubi *holcum* plantam habemus), sed rē non ferendum. ego ab omni mutatione abstinendum puto, quia ne copulam quidem addi necessarium putem. cf. Alex. 94, 300, 353, 513, 583. — Mox *ρό τε* libri. quod Schweigh. dubitanter coniecit (*rorē*) unice verum est. sic enim ubique post *πολλάκι* vel *ἄλλοτε* poeta *rorē* vel *ὄρē* infert. idem vitium in Alex. 234 recte sustulit Lehrsius. — Ceterum cf. Diosc. IV, 57 p. 546: *χρυσανθίμω* — *τὰ εἶδωλα στεφανοῦσιν*. add. Plin. n. h. XXI, 168. — V. 70 quum in codicibus sit *λειράς τε*, non improbabilis Meinekii suspicio est Nicandrum hic *λείρια* scripsisse, de qua forma ipse Meinek. egit Exercit. in Athenae. II p. 39. nec temere hoc poeta fecisse videbitur, sed ut ipso nomine hunc florem ab eo distingueret *λειρίω*, cuius v. 27 mentionem fecerat. Fortasse tamen ne voluit quidem lilii aliquod genus indicare et *λείρια* illud generali posuit sensu, quo *ἄνθη* in universum significat (cf. Theriac. 543 et Steph. Thesaur.). certe Theophrast. hist. plant. VI, 8, 3 florem, quo uti soleant *περὶ τοὺς ράφους*, non lilium dicit, sed *πόθον*. — V. 71. *γεράον πώγωνά*, quod libri habent, iam olim in offensu fuit viris eximie doctis, Casaubono et Salmasio, quorum ille *καὶ γε ράγον πώγωνά*, melius hic (cf. Exercit. Plin. p. 863) *καὶ ράγιον πώγωνά* corrigi iussit. quippe notus est *ραγοπώγων* flos, contra *γεροντοπώγων* praeter Ioann. Gortaeum, qui in Definit. medic. a *tragopogone* accurate distinxit, nemini notus. itaque non dubito quin Gortaeus ex hoc Nicandri loco suum illum *γεροντοπώγωνά* ita effinxerit, ut fictum non inepte ¹⁾ a se nomen transtulerit ad florem aliquem sibi notum, cuius quod apud veteres fuerit nomen nesciverit. Quid igitur? quum *γεροντοπώγων* in rerum natura nusquam extitisse videatur, concedendumne in Casauboni aut Salmasii sententiam? Non credo, immo ubi *πώγωνά* Nicander dicit, ipsum illum quem Casaubonus et Sal-

1) Noverat vir doctissimus Nicandrum *ἱππειον μάραθρον* Ther. 506 (i. e. *ἱππομάραθρον*), *ἱππειον σέλινον* Ther. 599 (i. e. *ἱπποσέλινον*), *ἱππειον λειχῆνα* Ther. 945 (i. e. *ἱππολείχηνα*), *χαμηλὴν πίτυν* Ther. 841 (i. e. *χαμαίπιτυν*) aliaque plurima.

masius desiderabant τραγοπῶγωνα intellexit, quem γεραὸν appellavit propter colorem. nam πῶγων ille *canus* est. ita enim Theophrast. hist. plant. VII, 7, 1 p. 239: — ἔχει — ἐξ ἄκρου μέλαν τὸν πῶγωνα, πολιδόν, ἅφ' οὗ καλεῖται τραγοπῶγων. Iam tametsi γεραὸν propter rem ipsam aptissimum est, habet tamen aliquid dubitationis propter formam. neque enim solent epici voce γεραῖος uti media correpta, sed hac mensura ubi opus est, γεραῖος dicunt, et ubi οἶος et similia dicunt diphthongo correpta, ipsam tamen diphthongum non mutant. verumtamen etiam in Archestrati fragment. ap. Athenae. I p. 29 B scriptum invenio: ἤδη χρὴ γεραὸν, πολιδόν σφόδρα κραῖτα φοροῦντα οἶνον — πίνειν, quam scripturam non Athenaei solum codices, sed Eustath. etiam firmat ad Odys. p. 1449, 15. — In eodem versu quod legitur εὐτραπέας alibi non repertum et ipsum corrigunt editores, Casaubonus εὐτραπέας, Schweighauserus εὐστραφέας. sed vellem hic quoque non obliti essent verborum novatorem fuisse Nicandrum, apud quem quae leguntur dictiones solitariae cavendum ne nimis cito reiciantur, si et rei ipsi et analogiae conveniunt. quod cadit etiam in istud de quo agimus vocabulum. nam quum εὐτραπέας dici potuisset, quod usitatum et tritum fuit, Nicander adiectivum Homérico aoristo secundo ἔτραπον (pro ἔτερον) assimilare maluisse videtur eadem ratione qua alii ἀδρακῆς, εὐτραφῆς, εὐστραφῆς, εὐπιθῆς ipseque fortasse Nicander εὐβραχῆς (sic certe in Alex. 298 cod. Goetting. et fragm. Parisin.) dixerunt pro ἀδρακῆς, εὐτραφῆς, εὐστραφῆς, εὐπιθῆς, εὐβραχῆς. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 575 sqq. —

- 75 8. Athenae. II p. 51 D. Νίκανδρος δ' ἐν Γεωργικοῖς ἐμφανίζει καὶ ὅτι πρότερον τῶν ἄλλων ἀκροθρύων φαίνεται (τὸ συνάμινον), μορέην τε καλεῖ τὸ δένδρον αἰεὶ ὡς καὶ οἱ Ἀλεξανδρεῖς·

καὶ μορέης, ἣ παισὶ πέλει μίλιγμα νέουσι
 προῖτον ἀπαγγέλλουσα βροτοῖς ἡδεῖαν ὀπώρην.

eodem arboris nomine Nicander etiam Alex. 69 usus est. ad verum secundum cf. Plin. nat. hist. 15, 97. —

- 76 9 et 10. Athenae. II p. 54 D.:

λόπιμον κάρνον τε

Εὐβοεῖς, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλίσαντο,

Νίκανδρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς. Haec qui ex solo noverat Athenaeo Enstathius ad Odys. p. 1863, 52 satis negligeriter ita exscripsit: — τὸ λόπιμον κάρνον παρ' Εὐβοεῦσιν, ὃ μετεξέ-

τεροι κάρυον (sic) λίσουσι κατὰ Νίκανδρον. is igitur λόπιμον pro adiectivo habuit. falso. nam cf. Dioscorid. I, c. 145: αἱ δὲ Σαρδιαναὶ βάλανοι, αἷς τινες λόπιμα ἢ κάστανα καλοῦσιν. non verior autem altera videtur quam verba admittunt interpretatio praelata ab editoribus: „lopimum ac nucem Euboeae incolae vocabant.“ nusquam enim legimus λόπιμα Εὐβοϊκά (sive λόπιμοι Εὐβοῖκοι. nam etiam masculinum in usu fuit), sed ubique κάρυα Εὐβοϊκά, quod quum propter vocis κάρυον significationem generaliore aliquid habeat ambigui, vix opinor usu receptum fuisset, si apud eosdem homines alterum etiam nomen fuisset usitatum. nec recte quis Euboeensibus λόπιμον nomen vindicaverit ex Hesychii glossa λόπιμα, κάστανα, οἱ δὲ Εὐβοϊκά. Itaque vereor ne quid in his epitomatores Athenaei turba-verint, Nieander autem castanearum nomina, quae apud alios alia fuerunt, enumerans quum λόπιμον nomen memorasset nescio cui proprium populo, ita fere dixerit: — ὁ μὲν λόπιμον, κάρυον δὲ Εὐβοίης κ. τ. λ. cf. Ther. 414 ὕδρον μιν καλέονσι, μετεξέτιροι δὲ χέλυνδρον. Ceterum inter ista nomina etiam Ποντικὸν fuisse apparet ex Athenaei. II p. 53, B: ὅτι Ποντικῶν καλουμένων καρύων, ἃ λό- 77 πιμά τινες ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. ubi propter alterum Athenaei locum Casaubonus Εὐβοϊκῶν corrigi voluit pro Ποντικῶν. et sunt sane alibi Ποντικά sive κάρυα Ποντικά non castaneae, sed avellanae (cf. Niclas. ad Geoponic. X, 68). verum Xenophoni quoque Anab. V, 4, 29 quae in Ponto versans invenit κάρυα ita describit, ut dubitari non possit quin castaneas intellexerit. cf. I. G. Schneid. ad Alexiph. p. 162.

11. et 12. *Athenaei*. II p. 60 F, seq.: φύονται δὲ οἱ μύκητες γη- 78 γενεῖς καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι· οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγουσιν. — Νίκανδρος δ' ἐν Γεωργικοῖς καταλέγει καὶ τίνες αὐτῶν εἶσιν οἱ θανάσιμοι λέγων

ἐχθρὰ δ' ἐλαίης
βοιῆς τε πρίνου τε δρυός τ' ἀπὸ πύματα κεῖται,
οἰδαλα ξύγκολλα βάρη πνιγόντα μυκήτων.

φησὶ δὲ καὶ ὅτι

συκέης ὅποτε στέλεχος βαθὺ κόρη

5 κακκρύψας ὑδάτεσσιν αἰναιέισσι νοτίξοις,
φύσσονται πνυθμέσσι ἀκήριοι· ὧν σὺ μύκητα
θρεπτόν μὴ τι χαμηλὸν ἀπὸ ῥιζῆς προτάμοιο.

(τὰ δ' ἄλλ' οὐκ ἦν ἀναγνῶναι.)

79

— καὶ τε μύκητας ἀμανίτας τὸτ' ἐφειύσαις,
φῃσιν ὁ αὐτὸς Νίκανδρος ἐν τῷ αὐτῷ.

V. 2. ἔπι voluit I. G. Schneider. ad Alexiph. p. 251, quo non opus est. — V. 4 συνέλης δ' idem ibidem. et desiderari particulam adversativam manifestum est. sed potuit in initio versus esse ἀλλὰ cum συνέλης aliquo epitheto. — V. 5. αἰναίεσαι eodd. (nisi quod B αἰνᾶσαι) et Eustath. ad Il. p. 906, 20: τούτῳ (τῷ κτεάτεσσι) δὲ συνεξέδραμε καὶ τὸ ὑδάτεσσιν ἀντὶ τοῦ ὕδασι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Γεωργικοῖς, οἷον ὑδάτεσσιν αἰνᾶσαις νοτίχοις. cf. Lobeck. Element. I p. 425. — V. 6 seq. interpungebatur: ὦν σὺ μύκητα θρεπτὸν, μὴ τι χαμῆλόν, ἀπὸ φ. π. Ante haec quaedam excidisse cum Schweigh. statuerunt I. G. Schn. et Lehrs. sine causa. ipsa autem illa verba ita interpretatur Schweigh.: *quorum tu fungum esculentum minime spernendum a radice praecides*. at θρεπτὸν ut nutritibilo significare possit, ita tamen non continuo significabit ἰδωδιμον sivo esculentum. tum quae causa sit cur voci novam affingamus significationem, quum in vulgari eaque formae convenienti acquiescere liceat? nam ut verbo dicam, θρεπτὸν significat τὸ τῆς συνέλης (sivo potius τοῦ τῆς συνέλης στελέχους) θρέμμα sive alumnium. Porro non dicit hunc fungum *minime spernendum* — nam μὴ τι posuit, non οὐ τι —, sed vetat fungum *proxiime a trunco ficus* praecidi. — V. 9 καὶ τε Schweighaeuseri suspicio inutilis. nam καὶ τε Nicandro usitatum. ac vulgatum firmat Eustath. ad Il. p. 1017, 20: ἔτι χοῆσις μυκήτων καὶ παρὰ Νικάνδρῳ ἐν τῷ καὶ τε μύκητας ἀμανίτας τὸτ' ἐφειύσαις ἢ ἀφειύσαις ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. qui ἀφειύσαις e sua videtur coniectura apposuisse parum necessaria et iniuria a Schweighaeusero commendata. nam Nicander putandus est fungos alio aliquo cibo incoqui voluisse, velut carne (Plin. u. h. 22, 99) aut piris quibus strangulandi vim fungis detrahi veteres putabant. cf. Dioscor. II p. 33 et 336. alii pirorum folia in eandem rem commendant velut Diosc. l. l., alii pirorum pediculos, ut Plin. nat. hist. 22 §. 99 et Celsus V p. 283 extr. Tatg. —

80

13. Athenae. II p. 71 D. do ἑγκεφάλῳ φοίνικος agens: Νίκανδρος Γεωργικοῖς

σὺν καὶ φοίνικος παραφινάδας ἐκκόπτοντες

ἑγκεφάλων φορέουσι νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα.

Primo versu reduxi librorum lectionem παραφινάδας cui Diindorfius substituerat παραφινιάδας. credo, ne metrum rueret. at vide Lobeck.

Proleg. Path. p. 439 n. coll. Alex. 14 et 506. ipsam autem vocem hic non tam stolonem quam gemmam in palmarum caespine ortam significare apparet ex eis quae interpretes ad Xenoph. Anab. II, 3, 16 disputant. —

14 et 15. *Athenae*. III p. 72 A. *Νίκανδρος ἐν Γεωργικοῖς*· 81

σπείρειας κύαμον Αἰγύπτιον, ὅφρα θειρείης
ἀνθέων μὲν στεφάνους ἀνύης, τὰ δὲ πιπτηῶτα
ἄκμαλον καρποῖο κιβώρια δαινυμένοισιν
ἐς χέρας ἡιδέοισι πάλοι ποθέουσιν ὀρέξῃς.

5 ῥίξας δ' ἐν θόλῃσιν ἀψήσας προτίθημι.

ῥίξας δὲ λίγει Νίκανδρος τὰ ὑπ' Ἀλεξανδρείᾳ κολοκάσια καλούμενα·
ὡς ὁ αὐτὸς·

— κύαμον λέψας κολοκάσιον ἐντέμῃξας τε.

82

V. 1 de producta in κύαμον ultima syllaba cf. Alex. 362. — *V. 2.* στεφάνους ἀνύης. cf. *Athenae*. p. 73, A: γίνεται δὲ ὄντως ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἄνθος στεφανωτικόν. — *V. 3* καρποῖο κιβώρια sunt λοβοὶ i. e. folliculi sive siliquae fructu pleni, ut Homerus Od. ε, 196 δέπας οἶνου, Theocrit. 5, 53 seq. κρατῆρα γάλακτος, ἐλαίω, ibid. 58 seq. γαυλῶς γάλακτος, σκαφίδας μέλιτος, Quint. Smyrn. 5, 635 ἀμφοφορῆς ἀλείφατος, Orph. Argon. 323 τεῦχος κυκεῶνος, id. 1245 δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχεα, alii similia dixerunt plurima, quorum non memor fuit Doederl. gloss. Hom. II p. 248, quum ob grammaticas rationes diceret sibi non probari eorum interpretationem, qui Homericum κρεῖων πίνακας esse velint lances plenas carne. Ceterum hunc versum respicit Helladius ap. schol. Dioscorid. in Matthaei Med. graec. p. 362 sive ap. Bussemak. ad Oribas. vol. II p. 745, 17: Αἰγύπτια κιβώρια, ὧν μέμνηται Νίκανδρος Γεωργικοῖς, ὡς Ἐλλαδῖος ἐν χρίσει φησὶν (ἐν χρηστομαθίᾳ φησὶν correxit Meinek. Exercit. phil. in *Athenae*. I p. 10. idem vitium corrigendum in iisdem scholiis p. 361 sive ap. Bussem. l. l. p. 745, 9). — *V. 4* legebatur ἐς χέρας. — In altero fragmento legebatur κύαμους, quod correxit Casaubonus. cf. Georg. fr. III, 9 seq. Nihil crisis adiuvat Eustath. ad Il. p. 948, 35: ὅτι δὲ καὶ Αἰγύπτιος ἐλέγετό τις κύαμος, οὗ ῥίξαι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς τὰ ὑπ' Ἀλεξανδρείᾳ καλούμενα κολοκάσια, — καὶ ὅτι τὸ φυτὸν, οὗ ἡ φηθεῖσα ῥίξα καὶ ὁ κύαμος, κιβώριον ἐκαλεῖτο, ἱστορεῖ Ἀθήναιος, ubi ἐν Θηριακοῖς addidit de suo per errorem lapsus.

- 83 16. *Athenae*. III p. 92 D. *Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς τάδε τῶν ὀστέων καταλέγει·*

ἢ καὶ ὄστρεα τόσσα, βυθοῦς ἅτε βόσκειται ἄλμης,
νηρῖται στρόμβοι τε πελωριάδες τε μύες τε
γλίσχραι τ' ἀλλὰ σύνες τε καὶ αὐτῆς φωλεὰ πίννης.

Ultimum versum non expedito. in codd. est γλίσχραι ταλασύνες vel γλίσχραι τ' ἀλλασύνες.

- 84 17. *Athenae*. IX p. 366 D. *Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος — ἐν τοῖς Γεωργικοῖς· σπέρματα τ' ἐνθάκνοντα σινήπυος* (cf. fr. Georg. III, 16). καὶ πάλιν·

κάρδαμον ἄρρινόν τε μελάμφυλλόν τε σίνηπν.

Verum videtur quod Casaubonus coniecit κάρδαμ', ἀνάρρινόν τε. nam ἄρρινον, quod Stephan. Bernardo placuit, nescio an Georgicorum argumento non conveniat.

- 85 18. Corruptissimus est locus *Athenaei* IX p. 370 A. *Νίκανδρος ἐν Γεωργικοῖς·*

λείη μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἄγριας ἐμπίπτουσα
σπειρομένη πολύφυλλος ἐνήβησε πρασιῇσιν
ἢ οὐλῇ καὶ τύριος ὁ θαμνίτις πετάλοισιν,
ἢ ἐπιφοινίσσουσα καὶ ἀνχηρηῇσιν ὁμοίῃ

- 5 βατραχὴν κύμη τε κακόχροος, ἢ μὲν ἔοικε
πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσίνουσιν·
ἦν μάντιν λαχάνοισι παλαιογόνοι ἐνέπουσιν.

Tria brassicae genera et Theophrastus enumerat hist. pl. VII, 4, 4 p. 230 (ἡ οὐλόφυλλος, ἡ λειόφυλλος, ἡ ἀγρία) et Eudemus ap. *Athenae*. p. 369 E, atque Plinius etiam nat. hist. XX. §. 79 brassicam in tris species divisisse scribit graecos antiquissimos, ut Cato quoque fecit de re rust. 157, 1. A quibus memoriae prodita brassicae singula genera ut re fortasse non differant, ita partim differunt nomine. Sed quum a Nicandro memorentur κράμβη λείη, ἀγρία et οὐλή, quae nomina ad Theophrasti memoriam quam proxime accedunt, Nicandrum quoque brassicam divisisse trifariam nec plura novisse eius genera putaverim. Quodsi verum est, consequitur quae v. 3 seqq. enumerantur non nova esse brassicae genera, sed singulas οὐλῆς species maxime colore diversas. Hac via aliquid fortasse conferri poterit ad emendationem fragmenti corruptissimi, in quo iterum nos plane destituerunt interpretes ne illud quidem docentes, quomodo v. 1 et 2 interpretandi sint. quos ego ut nunc

scripti sunt non intelligo, intelligerem autem sic scriptos: *λείη μὲν κράμβη, ὅτ' ἂν ἀγρία ἐπιπύσσουσα σπειρομένη πολύφυλλος ἐνηβήσαι προσηύησιν, ἢ οὕλη*, i. e. *crambe laevis maturescat in arcis, interdum etiam illi intersita crambe sylvestris multifolia aut crambe crispa*. nam reducendam putavi codicem lectionem *ἐνηβήσαι* (mutato tamen accentu. *ἐνηβήσαι* enim fuit) quam temere cum Schweighausero Dindorfius in *ἐνήβησε* mutavit. praeterea *σπειρομένη* scripsi ut *ἐπιπύσσουσα* habeat quo referatur. postremo comma quod ante *πολύφυλλος* fuit delendum erat licet commendatum etiam ab I. G. Schneid. ad Theophrast. Tom. III p. 563. nam *πολύφυλλος* ad *ἀγρία* referendum, ut docet Theophrasti descriptio hist. pl. VII, 4, 4. — V. 3 ἢ οὕλη voluit etiam praeter I. G. Schneid. ad Theophr. l. l. Iacobsius add. animad. in Athenae. p. 199. idem autem Iacobsius quod reliqua sic scribenda putabat: *ἢ οὕλη καπυροῖς ὀλοθαμνίτις πετάλοισιν*, etsi multum hoc praestat Casauboniano *ἢ οὕλη σελίνω* (sic) *ἐειδομένη πετάλοισιν*, non dubito tamen quin verum non sit. nam τὸ καπυρόν non eadit in crispae folia, quae vel *εὐχλωτέρα τῆς λείας* est (Theophr. l. l.). Praeterea etsi *θαμνίτις* crambe dici propter multitudinem foliorum potest ut *ῥάμνον θαμνίτιδα* Nicander dixit Ther. 883 i. e. *fruticulosam* vel *ramosam*, tamen vereor, ut *ὀλοθαμνίτις* sive *lota fruticosa* dici possit, quod mihi quidem sensum non habere videtur. At poterat minore etiam molimine verum restitui. nam quum Nicander etiam *ὀρόθαμνος* (Th. 863, Al. 603) vel *ὄραμνος* (Th. 92, Al. 154, 420, 487) usus sit, ex librorum scriptura *ὀθαμνίτις* nna mutata litera statim prodibit quod Nicandrum sit: *ὀθαμνίτις* i. e. *πολύκλαδος*. Tum si verum est quod supra dixi, poetam singulas iam οὕλης species enumerare colore diversas, pro καὶ τύροις scribi haud inepte poterit *κατάπυρρος*. πυρρός de colore dictum Ther. 739 et 772. — V. 4. libri vel optimi ἢ καὶ ἐπιφοιν. quod profectum ab eis videtur, quos offendebant particulae ἢ — καὶ ad se invicem relatae. at cf. Hom. Il. β, 289, Callim. in Del. 321 seq., Nicandr. Th. 26—29, 112, Al. 178 seq. add. Boeckh. not. erit. ad Pind. p. 351 et p. 575 et Bernhardy. ad Dionys. Perieg. p. 913 seq. — V. 5. Τὸ βατραχεῖον esse χρώματος εἶδος constat vel e schol. Aristoph. Equit. 522. quale autem viridis coloris genus sit docet hoc loco additum *αἰχμηρῆσιν* (scil. *κράμβαις*) *ὁμοίῃ*, unde genus viridis coloris minime vegetum, sed languidum et lentum cogitabimus. — Quod sequitur *κύμη* Casaubonus pro *Κυμαίη* (*κράμβη*) po-

situm putabat. hoc non abhorret sane a poetarum usu, nam ita Sophocel. Electr. 174 dixit τὰν Κρίσαν — ἀκτῶν, ubi Musgrav. Κρίσας scribi voluit, et Callim. Lavaer. Pallad. 18 τὰν Ἰδαν Φρονὺς ἐδέκαζεν ἔριν, ubi similiter Bentleius Ἰδᾶ coniecit. Verum obstant alia. nam primum ἡ ἐν Κίμῃ κράμβη non crispae, qualem exspectamus, sed silvestris species est (cf. Eudem. ap. Athenae. p. 369 F.). deinde quum addat poeta κακόχροος, ἡ μὲν ἔοικε πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύνουσιν, quo hanc speciem propter cutis crassitudinem (κακόχροος) cum soleis e corio factis comparat quibus calcamenta detrita resarciuntur ut nova videantur (nam hoc est παλίμβολα κασσύνειν. cf. Rulink. ad Timae. p. 240 extr. = p. 171 A Lips.), hoc igitur quum addat Nicander, apparet parum ipsi probari hanc crispae speciem (si quidem species fuit), ut vile genus. atqui Cymae optimam nasci cramben Diphilus Siphnius testatur ap. Athenae. p. 369 F. ergo κύμη illa, quae crassitudine certat cum corio soleari, Cymana crambe esse nequit. Itaque mittamus Casauboni interpretationem, in cuius locum succedat oportet alia, ad quam ducunt Plinii verba nat. hist. XX. §. 90: *ex omnibus brassicae generibus suavisissima est cyma, etsi inutilis habetur, difficilis in coquendo.* ubi cavendum ne *cyma* interpretemur de certo quodam brassicae genere. nam dubium non est quin Plinius ut alibi (cf. XIX, 137 seq.), sic hoc loco *cymam* cum aliis scriptoribus intellexerit caulem in florem et semen nitentis seu caulis floriferi rudimentum (cf. I. G. Schneid. ad Columell. X, 129 p. 521 seqq.). eum Graeci κύμα vel κύημα vel κυμάτιον appellant, Latini etiam *cymam* e tertia declinatione ad primam traducentes nomen, in quo Graecos secuti videntur. certe Graeci etiam βρώμα et βρώμη, γνώμα et γνώμη, δέσμα et δέσμη, δράγμα et δραχμή (δραγμή), ἔθμα et ἔθμη (εἰσιέθμη), θέλημα et θελήμη, κώλυμα et κωλύμη, μνήμα et μνήμη, νόσημα et νοσήμη, οἶμα et οἶμη, ὄγμα et ὄχη, τραῦμα et τρώμη (Pind.), φίλημα et φιλήμη, χάσμα et χάσμη, χείσμα et χείσμη, χρῆμα et χρέμη, alia dixerunt, quorum nisi quando alterum alteri poetae sine sensus discrimine praeferebant, vix ullum est quin ad discernendas significationes alteram formam induerit. atque hoc etiam in Nicandri κύμη cadit. nam ea voce ipsam illam Plinii *cymam* a Nicandro indicatam arbitror, praesertim quum Plinius *difficilem in coquendo* dicat. hoc enim ab eo, quod in κύμη Nicander vituperat (v. 6), non diversum videtur. Sed ita apparet non posse κύμη τε scribi. neque enim aliam οὔλης speciem poeta addit,

sed quod omnibus commune est brassicae generibus nominat. ergo scribendum κύμη δὲ hoc sensu: *brassica maturescat in hortis, sed eius eyma κακόχρους est (propter quod non probo)*. — V. 7 Μάντιν cur eymam veteres vocaverint, ipse Athenaeus dubius haerebat. μήποτε δὲ, inquit, ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην *τεράν οὐσαν*, quod demonstrare conatus est allatis poetarum locis, ubi per eram-ben iurant ¹⁾. quae parum probabilis explicatio. sed dativum λαχάνοις consideranti suspicio alicui oboriat ex eyma illa veteres coniecturam neseio quam capere solitos fuisse de oleribus. ita erithaeas florem Meueerates dicit futurae messis indicium (Plin. n. h. 11, 17), Plin. l. l. 21, 56 thymum augurium mellis ²⁾. — Pro παλαιόγονοι debebat παλαιόγονοι scribi. Totum igitur fragmentum ita puto scribendum esse:

λείη μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἀγριαὶ ἐμπύκτουσα
σπειρομένη πολύφυλλος ἐνηβήσαι πρᾶσιῃσιν,
ἢ οὐλή κατάπυρρος ὀραμνῖτις πετάλοισιν
ἢ ἐπιφοινίσσουσα καὶ ἀνχμηρῇσιν ὁμοίῃ
βατραχίῃ· κύμη δὲ κακόχρους, ἣ μὲν ἔοικε
πέλμασιν, οἷσι πίδαλα παλίμβολα κασσύνουσιν·
ἦν μάντιν λαχάνοις παλαιόγονοι ἐνέπονσιν. —

Haec e Georgicis Athenaeus fragmenta apposuit nec novimus alia quae ex eodem petita esse earmine expressis verbis indicatum sit. nam ab Erotiano Gloss. Hippoer. p. 392 e Nicandri Georgicis citatum versum χειροδόποι δ' ἵνα φῶτες ἄνευ ὀρεπάνοιο λήγωνται, quem ab I. G. Schneid. omissum queritur Unger. de Aemil. Macr. p. 18, e Theriac. 752 petittum esse dudum monuerant et Foesus ap. Franz. ad Erot. l. l. et I. G. Schneid. ad Theriac. p. 158. Georgicorum locum apud Erotianum excidisse statuit Nauck. de Aristoph. Byz. p. 228. — Sed sunt tamen Nicaudri fragmenta quae satis certa coniectura ad Georgica referas, velut

19. *Athenae.* II p. 35 A (cf. Suid. s. οἶνος). ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κο-86 λοφώνιος Νίκανδρος ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως·

Οἰνεὺς δ' ἐν κοίλοισιν ἀποθλίψας δεπάεσσιν
οἶνον ἔκλυσσε.

1) cf. Plin. n. h. 2, 16 et 19, 101 coll. Minuc. Fel. Octav. 28.

2) add. βάτραχος μάντις Theocrit. 10, 18 et Hesych. p. 538, ὑετόμαν-
τις κοφώνη Euphor. fr. 65.

ad Georgica rettulit etiam Schweigh. contra Volkm. p. 32 ex Heterocumenis desumptum putabat. —

- 87 20. *Athenae*. II p. 49 F (ef. Eustath. ad Il. p. 917, 5) de κοκκυμῆλος disputans: Νίκανδρος.

— μῆλον, ὃ κόκκυγος καλεῖται. —

- 88 21. *Athenae*. II p. 64 D. Νίκανδρος Μεγαρίδας βολβούς ἐπαινεῖ. Bulbos Megaricos etiam Cat. de re rust. 8, 2 (indeque Plin. nat. h. XIX. §. 93) et Columell. X, 106 celebrant. —

- 89 22. *Athenae*. XV p. 701 A. ἐλάνη δὲ ἡ λαμπὰς καλεῖται, ὡς Ἀμερίας φησί. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐλάνην τὴν τῶν καλάμων δέσμην. λύχνα δὲ οὐδέτερος εἴρηκεν Ἡρόδοτος κ. τ. λ. Haec ad Glossarium libros rettulit Volkm. p. 14. ego Eustathium ad Od. p. 1571, 9 (a Volkmano neglectum) sequi malui, qui Athenaei verba ita interpretatur: παρὰ τε Νικάνδρῳ φησὶν ἐλάνη ὃ ἐκ καλάμων δεσμός. ubi nisi ipse Nicander aut certe Athenaeus et Eustathius neglexerunt discrimen quod est inter κάλαμος et καλάμη (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 10 coll. tamen p. 16), καλαμῶν scribendum videtur, ut Nicander stipularum funiculos intellexerit quos Hom. Il. σ, 553 ἐλλειδανούς dicit. —

- 90 23. *schol. ad Nicandr. Th.* 349: ἀμορβεῖν τὸ ἀκολουθεῖν καὶ ὑπηρετεῖν. Νίκανδρος ἐν ἐτέρῳ.

βουκαῖοι ζεύγεσσι ἀμορβεύουσιν ὀρέων.

Bernhardy. hist. lit. gr. II p. 1041 ἐν Ἑτεροειμένους coniecit quod certissimum visum Volkmano p. 33. sed quidni ἐν ἐτέρῳ sit ἐν ἄλλῳ τινὶ βιβλίῳ —? quod quin Georgia fuerint vix dubito. Ceterum ef. Theriae. 5 seq. ἀροτρεὺς βουκαῖός τ' ἀλέγα καὶ ὀροαῦπος, εὐτε καθ' ὕλην ἢ καὶ ἀροτρεύοντι βάλῃ ἐπι λαιγὸν ὀδόντα. —

- 91 24. *schol. ad Nicandr. Alex.* 298: εἴωθε γὰρ (ὁ Νίκανδρος) τὰ πικρὰ καὶ ὀριμὰ στύφοντα καλεῖν. τοὺς γοῦν ὄμφακας ἐπιστύφοντας εἶπεν.

ὄμφακες ἥνικα χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθεῖσαι.

Legebatur ὄμφακες δὲ, quod correxit Bussemaker. —

Praeter Athenaeum autem et veteres Nicandri interpretes etiam Plinium trivisse poetae nostri Georgica contenderim. certe in elencho libri octavi, qui est de bestiis, item in elencho libri decimi, quo de avibus eorumque pastu etc. agitur, Nicandrum videmus testem citari simul cum eis qui de re rustica scripserunt. inter quos nisi Nicandri nomen compareret, alios eius libros indicatos dicere-

mus, velut Ophiaca et Theriaca — nam de serpentibus quoque in libro VIII sermo —. Praeterea etiam inter fontes librorum XX (medicina eorum quae scruntur in hortis), XXI (naturae florum et coronamentorum), XXII (auctoritas herbarum), XXIII (medicina ex arboribus cultis), XXIII (medicina ex arboribus silvestribus), XXV, XXVI, XXVII (naturae herbarum sponte nascentium) Nicandrum nominatum invenimus, sed, id quod imprimis tenendum, non inter medicos auctores quibus praeter auctores Romanos et externos usum se Plinius dicit. Hoc aliquam vim habet propterea, quoniam in indiculis librorum XXIX et XXX, qui sunt de medicina ex animalibus, Nicandrum non iam inter auctores externos, ut in illis libris, sed inter medicos nominatum deprehendimus. Itaque tametsi in libris XX, XXI, XXII Plinius aliquoties Nicandri Theriaca et Alexipharmaca expressis verbis citavit eisdemque poetae operibus fortasse etiam in condendis libris XXIII, XXIII, XXV, XXVI, XXVII usus est, tamen in omnibus hisce scribendis libris etiam Georgica Nicandri ad manus ei fuisse putaverim. Contra ad condendos libros XXIX et XXX, item XXXI et XXXII (quibus de medicina ex aquatilibus agitur et quorum in elenchis et ipsis Nicander citatur, sed a reliquis testibus medici non distinguuntur) sola puto adhibita Theriaca et Alexipharmaca aut alia scripta medica, quorum hodie ne nomen quidem superest. —

His autem scriptoribus ubi Ciceronem et Quintilianum ab eoque nominatum Virgilium addideris, habebis omnes quos hodie certo scimus Nicandri Georgica suis trivisse manibus. nam Eustathium et Suidam carmen non vidisse ipsos vix est quod moneam. De re rustica autem auctores qui post Nicandrum scripserunt nunc magis etiam mirabere poetae rationem non habuisse, ubi ex propositis modo fragmentis collectam huius carminis materiam brevi in conspectu posuerimus. Et prior quidem liber — nam plus quam duos carmen libros habuisse propter Athenaei rationem citandi non est verosimile — de *arborum cultu* fuit, certe eo libro (cf. fr. 1) egit de apparandis ad coenam *χόποις*, ut solebat cum serendarum vel plantandarum rerum praeceptis coniungere natarum rerum ad edendum praeparationem. itaque ad hunc librum etiam fr. 23 refero, quod est de *arando agro*, item fr. 22, quo de *stipulis colligendis* agi videtur. Secundo libro actum de *arborum cultura*, velut de *fagis* (fr. 2), quo indicio etiam fr. 8 (de *moro arbore*), fr. 13 (de *palmis*), fr. 9 et 10

(de castaneis), fr. 20 (de coccymelis) huic libro vindicamus. sed eodem loco etiam de *fungis* locutus poeta videtur, quantum quidem e fr. 11 et 12 colligi licet. praeterea autem secundo libro etiam de *hortorum cultura* dixit, velut de *raparum* (fr. 3) et *cucurbitarum* (fr. 5) cultu et apparatu, de *fabā Arggyptia* (fr. 14 et 15), de *brassica* (fr. 18), de *bubis* (fr. 21), item de *floribus* (fr. 7). postremo eodem libro actum de *re columbaria*, vide fragm. 6, quod qua est forma manifesto indicat Nicandrum ibidem de aliis quoque alendis animalibus totaque fortasse re pecuaria egisse. —

Haec qui reputaverit et ex iis, quae tractasse poetam constat, de congeneribus coniecturam fecerit, nullum fere rei rusticae locum a Nicandro derelictum hoc carmine esse concedet nisi *vitium culturam* et *curam apum*. At de vitibus doctrina quoniam cum loco de arborum cultura coniuncta est, non errasse mihi videor quod fr. 19 et 22, quae de vite egisse poetam docent, ad Georgicorum librum secundum rettulerim. ergo nihil quod quidem ad rem rusticam pertineat in duobus hisce Georgicon libris Nicander omisit praeter rem apariam. Eam fuerunt qui et ipsam in Georgicis tractatam a poeta fuisse putarent. ego autem Nicandrum de ea re peculiari libro exposuisse arbitror qui inscriptus fuit

(XIV) Μελισσουρικά.

- 92 1. Hunc nominat *Athenae*. II p. 68 B: τὸν δὲ θύμον ¹⁾ ἄρσενικῶς (εἶπε) Νίκανδρος ἐν Μελισσουρικοῖς. Athenaeus quum toties Georgicorum libros memoraverit peculiari aliquo non usus libri nomino quod ei, quam inde exprompsit, rei conveniat, hoc loco non potest non citasse diversum a Georgicis librum videri, ut erravisse pntem I. G. Schneiderum ad Columell. p. 472 et Unger. de Aemil. Maer. p. 10 *Μελισσουρικά* Nicandri partem fuisse *Γεωργικῶν* conicientes. Iure autem ad eundem librum pertinere putant

- 93 2. *Aelian*. natur. anim. 5, 42: εἴ σοι βουλομένῳ μαθεῖν ἔστι μελιτῶν ὀνόματα, οὐκ ἂν βασκῆναιμι εἰπεῖν ὅσα πέπυσμαι. ἡγεμόνες καλοῦνται τινες καὶ ἄλλαι σιερῆνες καὶ ἐργοφόροι τινες καὶ ἕτεροι πλάστιδες. Νίκανδρος δὲ ἐὺφορεῖν τοὺς κηφῆνας φησι. ubi *εὺφορεῖν*

1) is optimus et aptissimus ad mellificium (cf. Niclas. ad Geopon. XV, 9, 5 et Voss. ad Virgil. Georg. 4, 112), effecitque ut mel Hymettium omnium esset optimum (cf. Galen. theriac. ad Pison. T. XIV p. 268). hinc apparet cur Nicander memoraverit.

nec fructum afferre verti cum Gillio potest nec cum Gesnero in ἔρ-
γοφορεῖν mntari, quoniam utrumque a fucorum natura abhorret. et
si affirmasset tamen Nicander, vix aliter scripsisset quam ita: ἐν-
φορεῖν καὶ τοὺς κηφήνας. magis autem, opinor, his convenit τὸ ἐν-
πορεῖν. nam fuci, ignavum et siue industria peccans, abundant cibo
ab apibus invector. praeterea quum nomina Aelianus enumerare ve-
lit, haud scio an scripserit Νίκανδρος δὲ ἐνπορέοντας κηφήνας
φῆσι. —

3. Columell. IX, 2, 4: „sed ne illud quidem pertinet ad agrico-94
las, quando et in qua regione primum (apes) natae sint, utrum in
Thessalia sub Aristaeo, an in insula Cea, ut scribit Euhemerus, an
Erechthei temporibus in monte Hymetto¹⁾, ut Euphronius, an
Cretae Saturni temporibus, ut Nicander“, unde nolim quis colligat
Columellam Nicandri Μελισσοτρικά, quae alibi non nominat, suis
ipsum vidisse oculis. cui Nicandri memoriam debeat, facile ex
ipsius apparet verbis quae paulo ante leguntur: „Hyginus veterum
auctorum placita secretis dispersa monumentis industrie collegit, —
fabulose tradita de originibus apum non intermisit.“ —

Praeterea Plinium legisse Nicandri Μελισσοτρικά facile con-
cedo Ungero l. l. coniecturam capienti ex Plinii elencho libri XI
(quo de insectis et primum quidem de apibus traditur), ubi testibus
se usum dicit „Neoptolemo qui μελιτρορικά, Aristomacho qui item,
Philisto qui item, Nicandro, Menecrate“ etc. — Ceterum cum peculiari
libro rem apiariam tractare Nicander maluerit quam Georgicorum
libris hunc inserere locum, ut fecit Virgilius Georg. l. IV, plane
ipse certum est, contra hoc certissimum, coniunctis Γεωργικῶν et Με-
λισσοτρικῶν libris totam de re rustica doctrinam Nicandrum absol-
visse et plus adeo praestitisse Virgilio, qui hortorum cultum aliis
commemorandum relinquere malebat. cf. IV, 116 et 148. coll. Plin.
n. h. 14, 7. —

Quae quum ita sint, quid causae dicamus fuisse cur cum reli-
quis Nicandri doctis operibus hoc quoque poetae opus neglectum

1) Mel atticum, quod omnium optimum putabatur, admonet me de
Aglaiae versibus quos primus edidit Siebel. in Revue de Philol. II, 1 p. 7 seq.
indeque inter poetarum physior. et medic. reliquias recepit Bussemakerus,
v. 26 ita edens: (μέλι) ὃ τίτθεται οὐ διὰ χειρῶν ἐν δαπιδόις Βάντης, ἀλλὰ
διὰ στομάτων. Corrigo: ἐν δαπιδόις Ἀκτῆς coll. Andromach. Galen. 108:
Ἀκταῖω μίσοις συγγράσας μέλιτι. •

tamen iacuerit? Num res tractatas spiritus altiores, quales in Virgilii Georgicis admiramur, non addidisse putabimus homini, qui non assurroxit, sed in operis dispositione, in sententiis, in verbis humilem se prae buerit ideoque fastidiose a plerisque spreus sit? atqui Ciceronem legimus dicentem, Nicandrum de rebus rusticis *poetica quadam facultate* non rustico scripsisse *praeclare*. An longe quaesito dicendi genere quo usus sit plerosque deterritos dicemus quominus Nicandri scripta legeront? at ista longe quaesita vocabula ut multa sint, non nimis tamen multa sunt ex eorum genere, quibus vere obscuritas orationi obtenditur i. e. ex genere glossematico, unde obortas tenebras nisi glossariorum ope vix dispellas, sed pleraque quae propria sunt Nicandro ex notis usitatique vocabulis procreverunt ope analogiae, cuius concedendum profecto interdum nimis oum dilatasse vim. Quid statuemus igitur? *ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρῶ; κέλεται δέ με θυμός*. neque enim aliam ob causam Nicandri scripta mature ex hominum manibus animisque excidisse et contenta iacuisse puto, quam quod non tam propria sibi suoque Marte excogitata tradere versibus solitus sit, quam praeformatam ab aliis materiam consnoverit versibus includero ut merus quidam *μεταφρεστής*. Cuius rei fama quum primum per eos percerebisset qui ad eandem atque quam ille carminibus suis tractaverat doctrinam se applicuerant, praeter eos libros, quos illi spreverant primi (et sprevisse, identidem monuimus), mox, ut fit, si quoque Nicandri libri in eandem contemtionem venisse hominibus videntur, ad quos condendos nullius nisi suo ingenio usus erat, velut *Αἰτωλικά*, adeo ut praeter grammaticos singulari dicendi genere allectos pauci posthac Nicandri scripta attingerent. — Atque huic quidem nostrae de plerisque Nicandri operibus sententiae haud leve pondus accedit ex poetae nostri cum Arato comparatione a Cicerone et vitae Arateae auctoribus instituta, quorum hi Nicandro ab aliis suppeditatam fuisse indicant duorum certe carminum materiam. tum maius etiam accedit pondus ex Suidae narratione, qui quum Nicandrum dixisset praeter reliqua *δὲ ἑπὶ τῶν* scripsisse etiam

(XV) *Προγνωστικά*,

addit: *μεταπέφρασται δὲ ἐκ τῶν Ἰπποκράτους Προγνωστικῶν*, ut mirum non sit eius carminis ne unum quidem fragmentum hodie superesse. postremo pondus accedet ex quaestione de Theriacorum et Alexipharmacorum fontibus instituenda, quam ex-

cutiemus ubi primum docuerimus etiam reliquorum Nicandri librorum vel deperditorum dudum vel etiamnum superstitem raram extare apud veteres memoriam.

V.

Et titulorum quidem aliorum praeter Theriaca et Alexipharmaca et quindecim reliquos modo memoratos non extat mentio ulla nisi (XVI) *Cimmeriorum* et (XVII) *Hyacinthi*. illorum unus meminit *scholiasta Nicandri Ther.* 382 μάλα — (*Nίκανδρος*) ἐπὶ τοῦ ναφ-95 κᾶν μόνον ἐν τοῖς *Κιμμερίοις* χρήται. ubi olim legebatur *Κιμφίοις* vel *Νυμφίοις* correctum nunc e libris melioribus. suspicetur autem quispiam in eo opere Nicandrum de Cimmeriorum sedibus eorumque in Asiam incursionibus egisse. nam ne quis ita *Κιμμερικά*, non *Κιμμέριοι* inscribendum libro fuisse opinetur, similiter poeta alii cuidam carmini inscripsit *Σινελλα*, alii *Εὐρώπη* vel *Εὐρωπία*. — *Hyacinthum* idem memorat *scholiast. Nic. Ther.* 585: βούπλευρον — 96 λάχανον, οὗ μνημονεύει *Nίκανδρος* ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ *Τακίνθῳ*. sed de huius tituli vi quid statuendum mihi videatur dixi ad fragm. *Heteroeum*. p. 45. —

His autem libris undeviginti a veteribus scriptoribus memoriae proditis alios addo tres non veterum aliquo fretus perspicuo testimonio, sed coniectura ductus admodum ut mihi quidem videtur probabili. primum (XVIII) [*Κυνηγετικά* sive *Θηρευτικά*]. 97 nam *Iulius Pollux* V, 38 seq. p. 199 Bekk. aperte docet Nicandrum alicubi de canibus venaticis exposuisse de industria. ita enim loquitur: *Nίκανδρος* δὲ ὁ *Κολοφώνιος* τοὺς Ἰνδικοὺς κύνας ἀπογόνους εἶναι φησι τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν, αἱ μετὰ τὴν λύτταν σωφρονήσασαι, διαβάσαι τὸν Εὐφράτην ἐπλανήθησαν εἰς Ἰνδούς· ὥσπερ καὶ τὰς Χασονίδας καὶ Μολοτιίδας ἀπογόνους εἶναι φησι κυνὸς ὃν Ἥφαιστος ἐκ χαλκοῦ *Διμονησίου* χαλκευσάμενος, ψυχὴν ἐνθελὺς, δῶρον ἔδωκε *Διὶ* κακείνος *Εὐρώπη*, αὕτη δὲ *Μίνω* καὶ *Μίνως* *Πρόκριδι* καὶ *Πρόκρι* *Κεφάλῳ*. φύσιν δ' εἶχεν ἄφρυκτος εἶναι, ὥσπερ ἡ *Τεμμησία* ἀλώπηξ ἄληπτος· καὶ διὰ τοῦτο ἀπελιθώθησαν ἄμφω, ὁ μὲν ἵνα μὴ λάβῃ τὴν ἄληπτον ἀλώπεκα, ἡ δ' ἵνα μὴ φύγῃ τὸν ἄφρυκτον κύνα. αἱ δὲ *Καστορίδες* *Κάστορος* θρέμματα, *Ἀπόλλωνος* τὸ δῶρον· ταύτας δ' ὁ αὐτὸς οὗτος ποιητὴς εἶναι τὰς ἀλωπεκίδας λέγει, μισαμένον τὸ γένος ἀλώπεκι *Κάστορος*. αἱ δὲ *Ερετρικαί*, καὶ ταύτας *Ἀπόλλων* ἔδωκεν· τοὺς δὲ λαβόντας

καὶ θορήσαντας τοὺς Εὐρυτίδας φησὶν εἶναι. καὶ μὴν τὰς γε Μενελαΐδας τὰς αὐτὰς εἶναι φησὶ ταῖς Ψυλλικαῖς, δὴ ἄδελφῶν κυνῶν ἐκείθεν ὑπὸ Μενέλιω περὶ τὴν Ἀργολικὴν τραφείσων, — quae e carmine aliquo petita esse etsi Pollux monere noluit, non potuit tamen in excerpando omne metri vestigium delere. nam verba ψυχὴν ἐνθεῖς δῶρον ἔδωκε Διὶ integrum fere pentametrum efficiunt, quem casu vel Nicandro vel Polluci excidisse eo minus verisimile est quo plures olim fuerunt qui de venatione carmina paugerent, neque obstat quod, quum ἐκ χαλκοῦ Δημονησίου canem finxisse Hephaestum Nicander diceret, nomine usus videri possit ad dactylicum numerum parum apto. quod ille in ordinem cogero potuit χαλκὸν Δημονήσιον transformans in Δημονησόθε χαλκὸν (cf. ad fr. 74 v. 2), ut Pelopis insulam Πελοπόννησον appollabant omnes, aut alio utens effugio, quemadmodum Χερρόνησος versui hexametro infestum Apollonius Rhodius perdomuit scribendo vel Χερώνησος (1, 925. cf. Bernhardt ad Diouys. p. 927) vel adeo Χέρνησος (4, 1175). Quodsi recte cum aliis pentametrum agnovimus, apparet parum considerate egisse I. G. Schneiderum et Bastium, qui propter Antonini fabulam XLI, ubi cum vulpo Teumesia eadem illa canis memoratur, quam a Minoe Procris, a Procride Cephalus acceperit, Nicandri Heteroeumenis et istam Antonini fabulam et a Polluce servatum Nicandri fragmentum vindicabant. nam Heteroeumena puris scripta erant hexametris. Praeterea autem quis tandem sibi persuadeat ita exspatium poetam esse, ut memorata Cephaleae canis historia etiam in Indicarum, Castoridarum, Eretricarum, Menelaidum origines inquisiverit? Ob similem autem causam Volkmanni (p. 37 seq.) repudiabimus sententiam, qui Nicandrum in Ophiacis, ubi de Psyllis Libycis sermo fuit, inde ad Psyllicas canes delapsum nobilissimarum canum venaticarum origines per copiosam digressionem persecutum esso putavit. qualis digressionis certe in Theriacis et Alexipharmacis exemplum extat nullum. Iudicato autem semel carmine, quod tali metro scriptum κτηηγετικά tractabat, statim quivis nobiscum ad 98 idem carmen referet fragmentum quod *Etym. Magn.* habet p. 395, 44: εὐρις κύων. τὰ εἰς τὴν δικατάληκτα ἀπλᾶ ὀξύνονται, ὅτι καὶ ῥίς. εἰ δὲ σύνθετα, παροξύνονται, ὡς εὐριν, καμπυλόριν. εὐρίνων κυνῶν καὶ σκυλάκων — καὶ Νίκανδρος. Ἀρτεμὶς εὐρίνων ἰσμὸν ἄγει σκυλάκων. (ultimam vocem Gaisford. addidit de suo). ceterum hoc quoque fragmentum Volkmannus ad Ophiaca referre con-

tus est. — Quid quod ipsius etiam tituli, qui inscriptus huic carmini fuit, tenue aliquod vestigium extare videtur. nam in Etym. Magn. p. 510, 18 quum vulgo scribatur: *Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς* (hoc enim editum nunc *ἐνθά* significat. cf. Gaisford. ad Hesiod. Theogon. 709) *πιστέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ*, — in cod. Parisino 2638 Bekkerus (cf. annot. in Etym. Magn. pone Etymol. Gudian. p. 918) scriptum invenit *ἐν Θηρευτικοῖς*, quod et ipsum quidem eodem quo vulgata lectio vitio laborat — nam ex *Alexipharm.* v. 185 petitus iste Nicandri locus —, at indicare tamen videtur grammaticos aliquid de eiusmodi titulo inaudivisse. Hanc autem observationem aliquanto fructuosiore habebimus, si ad Etym. Magn. p. 27, 52 applicaverimus: *Αἰγοφάγος, ὁ Ζεὺς, ὡς παρὰ Νικάν- 99*
δρος ἐν Θηριακοῖς. quod quum in nostris Theriacorum exemplaribus non legatur, Stephanus Bernardus apud I. G. Schneiderum ad Ther. p. 273 abusus eo est ad corrigendum Ther. v. 50, Volkmannus p. 28 ex alia aliqua recensione sumptum putavit, Meinekius Exercit. philol. in Athenae. I p. 8 *ἐν Θηβαίοις* scribi voluit. nos, qui *ἐν Θηρευτικοῖς* corrigendum putamus, habere nobis videtur quo hanc correctionem commendemus, simile eius commutationis exemplum in Etym. Magn. p. 510, 18 nobis obvium. quamquam Ζεὺς *αἰγοφάγος* ubi et quomodo cultus sit quum non magis constet¹⁾ quam quis *κροφάγος* ille deus fuerit, de quo Hesych. s. v. narrat, non habeo dicere quomodo cum venatione cohaereat. Ab hac autem parte melius consultum est alii Nicandri fragmento ab eodem Etym. Magn. p. 712, 41 servato: — *τὸ λῆξε χαρακτηῖρα ἔχει ἀορίστου. ὅθεν Νίκαν- 100*
δρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρμάκοις, ἐπιλλήοντας οἰστούς, τοῦ λῆξε τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν, ἐφθιρε τὴν τοῦ ἥχου μέμῃσιν. quod fragmentum carmini venatico paulo magis convenit. nam in Alexipharmacis quidem non legitur — etsi restituere his conatus est I. G. Schneiderus ad Alex. p. 150 seq. —, ut de corruptione non dubitari posse videatur. Ceterum *ἐπιλλήοντες οἰστούς* citat etiam gram. in Cram. Anecd. Ox. I p. 267, 22, sed e Menandro. —

Alterius carminis (XIX), cuius memoriam instaurare nobis proponimus, si non *Αἰθικά* sive *Αἰθιακά* inscriptio, certe tale argumentum fuit, quale inter poetas praeter Dionysium (de quo cf. Bernhardt ad Dionys. Perieg. p. 503) pseudonymus ille Orpheus

1) *αἰγοφάγος* Ἡρα ap. Lacedaemonios. cf. Pausan. 3, 15, 7.

satis eleganter¹⁾ tractavit in Lithicis, inter prosarios scriptores attigerunt plurimi, quorum plerosque nominat Heyne (antiquar. Aufsaet. II p. 118 seqq.), vario illi quidem consilio. Nieandro autem medico num quod verisimile est probatius fuisse consilium eo quod etiam Plinius in natur. hist. libris XXXVI et XXXVII non semel, Dioscorides autem (mat. med. IV cap. 138 seqq.), Galenus (de simplic. medicam. temperam. ac facultat. libr. IX c. 2 seqq. = Tom. XII p. 192 seqq.), Oribasius, reliqui medici, postremo Psellus de industria secuti sunt, ut qui lapidum sit ad medicinam usus exposuerint? Inter hos autem scriptores unus Nieandri ineminit *Plinius* (qui eundem memorat etiam inter fontes librorum XXXVI et 101 XXXVII) nat. hist. 36, 127: „*magnes* appellatus est ab inventore, ut auctor est *Nicander*, in Ida repertus. namque et passim inveniuntur, ut in Hispania quoque. invenisse autem fertur clavis crepidarum, baculi cuspidē haerentibus cum armenta pasceret.“ nam ultima rerum inventionē monet. cf. Ther. 543 seq., 668 seq., Alex. 151 seq. Ceterum hoc Nieandri fragmentum e Colophoniacis sumtum putabat

1) Narrat poeta in itinere obvium sibi factum Theodamantem quendam tum alia de lapidum vi tradidisse, tum sermonem rettulisse quo de eadem re ad Philocteten olim Helenus Priami filius usus sit. eo sermone finito hos poeta versus posuit qui totius carminis sunt ultimi: ὥς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός, ἀτρέστον θειράποντι φίλῳ χάριν Ἡρακλῆος. νῶϊ δὲ ποιήσας ἐς ἀκρώρειαν λούσαιν τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπικτὸν ἐκρή-
νυν. quos, uti nunc scripti sunt, eleganti poeta indignos cenasco. nam quum duo priores non nisi Theodamas eloqui possit, offendit quod nimis abrupti reliqui duo adiciuntur versus qui non possunt nisi ipsius poetae esse. huic incommodo succurrere mihi videor scribendo: ὥς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλον υἱόν — φίλειν χάριν Ἡρακλῆος. νῶϊν δ' αἰπή-
σσαν κ. τ. λ. nam ne hoc quidem concesserim, bonum poetam νῶϊ pro dativo posuisse (quod alii quidem licitum sibi putavisse videntur. cf. Buttm. Lexilog. I p. 53 seq.), sed νῶϊ solis puto librariis deberi, qui alia quoque commiserunt vitia ab editoribus nondum sanata, velut v. 154 apertum est non ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεοὺς ἔρδειν ἀγορεύω legendum esse, sed θνη-
των προετὸς παρ' ἁδην θεῖσιν, quod violentissima mutatione Herman-
nus correxit, sed scribendum fuit, παρὰ δὴν σεῖσιν. nec poetam de-
disse arbitror quod v. 659 legitur καίλουσαν ἔφ' ἀνθρώπους ἀφικέσθαι, sed κλέουσαι, aut quod v. 662 est, κρεάσας pro κορέσας (scil. τὰ βλε-
φάρα), aut v. 276 κνωμένον pro κνωμένον (scil. ὕδωρ) etc. —

Heynius, antiqu. Aufs. II p. 109, probavitque eius opinionem Volkm. p. 18 non facturus, si sequentia etiam dno fragmenta ad manum ei fuissent. —

Plin. nat. hist. 37, 102, de lapide sandastro agens: „adfert 102 aliquando errorem similitudo nominis sandaresi. *Nicander sandaserion* vocat, alii sandaseron.“ Hinc ne quis demonstrare velit istum Nicandri librum carmen non fuisse, monendum *σανδασέριον* scribi potuisse, quo metaschematismi genere saepe Nicander usus est. —

Serv. ad Aen. IV, 261: iaspide fulva] „pro viridi ut *fulvaeque* 103 *caput nectantur oliva* (5, 309). dicit etiam Plinius in nat. hist. (37, 115 seq.) multa esse iaspidum genera, in quibus etiam fulvum commemorat. [hoc et Didymus ¹⁾] et *Nicander* affirmant, alii tradunt iaspidem in zimaragdum transire.]“ —

Tertium librum, [*ἐγκώμιον εἰς Ἀτταλίδας*] ita ipse signi- 104 ficat Nicander apud auct. vit. Nic. p. 62, 13 seq. Westerm. ut de argumento certe dubitari non possit: *χρόνῳ δ' ἰγίνετο κατ' Ἀτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃ κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ᾧ προσφωνεῖ που λέγων οὕτως*.

Τευθρανίδης ὦ κλῆρον αἰεὶ πατρῷον ἴσχων,
πέκλυθι μὴδ' ἄμνηστον ἀπ' οὐατος ὕμνον ἐρύνεξ,
Ἀτταλ', ἐπεὶ σὺ ὄλβαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος
ἔξετι Αὐσιδίκης τε περίφρονος, ἣν Πίλοπλις
Ἴπποδάμη ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἀπίδος ἦρατο τιμὴν —

sic enim emendatum locum explicavimus p. 2 seq.

His subiungimus Nicandri *epigrammata* in Anthologia Palatina servata, etsi de uno alterove dubitari potest num aut Colophonio Nicandro aut omnino Nicandro alicui iure tribuantur.

1. *Anthol. Palat.* VII, 435. Νικάνδρου. 105

Εὐτυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Ἀνκος, Ἄγις, Ἀλέων,
ἦξ' Ἰφικρατίδα παῖδες, ἀπωλόμεθα
Μεσσήνας ὑπὸ τείχος· ὃ δ' ἔβδομος ἄμμε Γύλιππος
ἐν πυρὶ θεῖς μεγάλην ἤλθε φέρων σποδιάν,
Σπάρτα μὲν μέγα κῦδος, Ἀλεξίππα δὲ μέγ' ἄχθος
ματρί. τὸ δ' ἔν πάντων καὶ καλὸν ἐντάφιον. —

2. *Ibid.* VII, 526. Νικάνδρου Κολοφωνίου. 106

Ζεῦ πάτερ, Ὁθρυάδα τίνα φέρτερον Ἰδρακίς ἄλλον,

1) cf. Schmidt. de Didym. p. 404.

ὃς μόνος ἐκ Θυρέας οὐκ ἐθέλησε μολεῖν
πατρίδ' ἐπὶ Σπάρταν, διὰ δὲ ξίφος ἤλασε πλευρᾶν
δοῦλα καταγράφας σκύλα κατ' Ἰναχιδᾶν;

idem epigramma legitur in codice Nicandri Goettingensi, ubi v. 4 male scriptum κατατρίψας. —

107 3. *Ibid.* XI, 7. Νικάνδρου. (at in Planudea tribuitur Nicarcho).

Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα
κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύνатаι.
οὕτως ἢ φύσις ἐστὶ φιλόκνισος· ἀλλότριος χρώς —,
καὶ ζητεῖ διόλου τὴν ξενοκυσθαπάτην.

In hoc epigrammate paululum recessi ab Iacobsii recensione, quae v. 3 e Tonpii coniectura (cf. Emend. in Suid. et Hesych. I p. 407 et II p. 428) habet φιλόκνισος, ἀλλοτριόχρως, ubi ultima vox quid apte huic loco significet non intelligo. itaque codicum reduxi lectionem leviter tamen mutata interpunctione, ut hic sensus sit: „adeo mentulae grata titillatio est: alienam ubi sensit cuticulam, penitus frui gestit cunno non suo.“ nam φύσις Graecis nuncumquam partem pendendam significat (ut natura Romanis, velut Cicer. de nat. deor. III, 22, 56 „Mercurius unus Coelo patre, Die matre natus, cuius obscenius excitata natura traditur“ et Plin. nat. hist. X, 182). cf. Antonin. Liberal. XLI p. 237, 4: κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς γυναῖκα φύσιν. — Praeterea in ultimo versu miror tot criticos tolerasse codicum lectionem ξενοκυσθαπάτην. nam enim non κύστον Graeci dicunt, sed κύσθον. ergo ξενοκυσθαπάτην scribendum fuit. —

Iam ad eos accedimus veterum scriptorum locos, ubi Nicandri citantur fragmenta neque ab ipsis qui citant scriptoribus ad certum quendam Nicandri librum relata neque ita comparata ut certo dici possit ubi locum habuerint sum. ¹⁾

108 1. *Parthen.* narrat. amator. XXXIV. Νικάνδρος μὲν τὸν Κόρυθον οὐκ Οἰνώνης, ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶν γενέσθαι, λέγων ἐν τούτοις·

ἡρῶα τ' εἰν Αἰδαο κατοικομένου Κορύθωιο,

¹⁾ nescio qui factum sit, ut supra p. 25 post Aetolicor. fr. 8 omiserim schol. Hom. II. E, 813. Ὅχρησις Οἰνέως νύξ, ὥς φησι Νικάνδρος ἐν Αἰτωλικούσις.

ὄν τε καὶ ἀρπακτοῖσιν ὑποδηθῆῖς ὕμναίσις

Τυνδαρίς αἶν' ἀχέουσα κακὸν γόνον ἤρατο βούτεω—,

de cuius fragmenti sede aliorum nostrasque coniecturas protulimus p. 27 et p. 67. Ceterum Heckerns in Schueidew. Philol. V p. 415 v. 2 ὄν τε *λέκεν* ἀρ. corrigendum putabat. sed quod illo desiderabat gignendi verbum adest in tertio versu, ἤρατο. quamquam hoc nolim cum I. G. Schneidero p. 307 ita interpretari, ut γόνον αἵρεσθαι idem sit quod *tollere liberos*. nam etsi concedi fortasse potest pro ἀναιρεῖσθαι quod hac significatione dixisse Graecos constat, Nicandrum, ut solebat nove dicta consecrari, simplex verbum αἵρεσθαι posuisse — quemadmodum saepe alteram verbum alterius fines invasit. cf. Lobeck. Rhem. p. 135 seq. —, tum poetam quod ad patrem referendum erat rettulisse ad matrem, ut apud Plautum Trucul. II, 4, 45 *mulier* de se dicit: „si quid peperissem, id educarem et tollerem“ —: multo tamen probabilior nostra videbitur interpretatio, αἵρεσθαι idem esse quod φέρειν, sive hoc sit φέρειν ἐν γαστέρι (Hom. II. VI, 58) sive, quod malim, *proferre* et *procreare*. similiter certe apud Arat. 1057 στήνον dici video αἵρεσθαι καρπόν. In secundo versu καὶ proximo pertinet ad ἀρπακτοῖσιν, quo significare poeta voluit Helenam etsi raptam ab Alexandro, non ultro secutam (cf. Fuchs. de variet. fab. Troic. p. 61 seq.) mox tamen eius amoris impulsisse. Pro κακὸν v. 3 nescio an praestet κακοῦ. Meinek. commendavit καλόν. —

2. schol. Nicand. Ther. 215: Ῥυπαῖον (ὄρος) — ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, 100 ὡς Νίκανδρος περὶ τινῶν εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενος·

δι' αἰπεινὴν τε κολώνην

Οἰωνοῦ Ῥυπῆς τε πάγον καὶ Ὀνθίδα λίμνην

σείλοντες Ναύπακτον εἰς Ἀμφιδύμην τε πέλαζον.

Οἰώνου Dindorf. Thes. Paris. V p. 1852, Ῥύπης idem ibid. VI p. 2442 suasit. Ὀανθίδα coni. Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 483, quo recepto malim simul κατ' pro καὶ legi. Ceterum non ad Αἰτωλικά Nicandri fragmentum referendum esse supra monuimus. —

3. Auct. vit. Nicandr. l. 1. υἱὸν δὲ φησιν (Νίκανδρος) αὐτὸν 110 Δαμαίου οὕτως λέγων·

αἰνήσεις υἱῆα πολυμήστοιο Δαμαίου.

Δαμναίου bis reliqui codd.* Δαμαίου Vatican. et semel Goetting., ut non iam opus sit in auxilium vocare aliorum poetarum locos, ubi literae μν vocalem antecedentem non producunt, quales correptiones

notarunt Gaisford. ad Hephaest. p. 217 seq. (p. 232 Lips.) et Hecker. com. crit. de Anthol. graec. (edit. prim.) p. 268, sed eas vel duarum vocum concursus excusabiles (cf. Enger. de Aeschyl. antistrophicor. responsionibus p. 93) vel necessitate poetis extortas, quod neque in nostrum hunc locum cadit, ubi πολυμνήστου Δαμναίου scribi potuit, neque in Alex. 92, ubi causa non fuit cur ῥαδάμους diceret, quum ῥαδάμους dicere posset, quod iure ex Hesychio Meinekius restituit. Praeterea iidem illi codices Vatic. et Goetting. subministrant αἰνήσεις pro reliquorum αἰνέσεις. cf. Spohn. ad Hesiod. Op. 12 collato tamen Nanck. de Aristoph. Byzant. p. 54 extr. —

- 111 4. *Porphyr. quaest. Homer.* p. XCII Barnes. πολλὰ (οἱ Ἴωνες) τῶν ὀνομάτων χαίρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τὴν τε λίθον καὶ τὴν κίονα. καὶ ἐτι τὴν Μαραθῶνα. Κρατῖνος· εὐπιποτάτη Μαραθῶν. Νίκανδρος

ἐνκτιμένην Μαραθῶνα

Hic Cratini aliorumque auctoritate tueri se Nicander potuit, item ubi ἡ λίβανος Al. 107, et ἡ τάρταρος Ther. 203 dixit, sed ἡ λάας Ther. 45, ἡ λείχην Ther. 944, ἡ σφόνδυλος Ther. 797, ἡ σίδηρος Ther. 923, ἡ βότρυς Al. 185 quantum equidem scio dixit solus. —

- 112 5. *Suidas* s. *Εὐρύβατος* (coll. Michael. Apostol. cent. VIII, 12 p. 427 Leutsch. et Arsen. Violar. XXV, 16): *Εὐρύβατος*. πονηρός. ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίαν μετὰ χρημάτων, — εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κῦρον. ἦν δὲ Ἐφέσιος. οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον. Διοτίμος· Ἡρακλέους ἀέθλοις· Κέρκωπες, τοὶ πολλὰ κατὰ τριάδους πατέοντες κ. τ. λ. Νίκανδρος· *Αἰγίλειον Εὐρύβατον πανουργότατον*· οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν α' περὶ δικαιοσύνης. Δοῦρις δὲ κ. τ. λ. In his quum post Nicandri nomen non addita sit δὲ particula, manifestum est Nicandrum non de alio narasse Enrybato atque de quo Diotimus i. e. de Cercope altero. Sic coniecit Hemsterhusii coniectura *Αἰγινᾶϊον* scribendum esse rati, quod recepit Bekkerus. neque enim hoc cum veterum de patria Cercopum narrationibus conciliari potest. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1300 seq. Ac non minus facilis in promptu est alia coniectura, nam si concesseris Oli etiam, alterius Cercopis, a Nicandro mentionem esse factam eamque a Suida de solo Eurybato agente omissam esse, sponte emergunt versus frustula haec:*

αἰγίλειον (vel αἰγίλειον)

Ἐλὼν τ' Εὐρύβατον τε πανουργότατον

retinui enim quod Suidas unum memorans Eurybatum dare debebat, πανουργότατον. Nicandrum probabile est scripsisse πανουργοτάτους ἀνθρώπους¹⁾, ut referri hoc fragmentum ad Οἰταῖκὰ possit, quibus Herclis res gestas Nicandrum celebrasse vidimus. atque erant prope Oetaeam ὁ Μελάμπυγος καλεόμενος λίθος²⁾ et Κερκώπων Ἰδραί. cf. Herodot. VII, 216. Ad eadem Οἰταῖκὰ referendum fortasse quod

6. schol. Apollon. 1, 1300 habet: τούτους (τοὺς Βορεάδας) Ἴρα- 113 κλῆς ἀνείλεν — Νίκανδρος δὲ φησιν οὕτως „ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνησικακεῖ τῷ Βορέῃ“, — et rettulisse ad fr. 15, nisi Οἰταῖκὰ carmen fuisse certissimum esset. Ergo alibi quoque Nicander eam rem attigit. nisi forte ita statuendum, apud schol. Apollon. in οὕτως aliud quid latere neque ipsa poetae verba ibi citata esse. —

7. schol. Arat. 161 p. 66 Bekk. τὴν δὲ Ἀμαλθεῖαν αἶψα Νίκαν- 114 δρος Διὸς τροφόν φησι. De re cf. Schoemann. dissert. de Iovis incunabulis (Gryph. 1852) p. 12 seq. —

8. Macrob. Saturn. V, 22 (add. Philargyr. ad Virgil. Georg. 3, 115 392): „apud Vergilium (Georg. l. l.) Pan niveo lauae muuere Lunam illexisse perhibetur — in hoc loco Valerius Probus vir perfectissimus notat nescire se, hanc historiam sive fabulam quo referat auctore. Quod tantum virum fugisse miror. nam Nicander huius est auctor historiae, poeta, quem Didymus, grammaticorum omnium quique sint, quique fuerint, instructissimus, fabulosum vocat.“ — Hoc fragmentum cur Volk. p. 24 vel ad Aetolica vel ad Europiam revocare voluerit non exputo. —

9. schol. Ovid. Ib. 473, p. 469 extr. Merkel.: „Nicander dicit 116 Macelon filiam Damonis cum sororibus fuisse. harum hospitio Iupiter susceptus quum Thelouios, quorum hic Damo princeps erat, corruptentes venenis successus omnium fructuum fulmine interficeret, servavit eas. sed Macelo cum viro propter viri nequitiam periit. ad alias vero servatas quum venisset Minos, cum Desithone concubuit, ex qua creavit Eusanthium, unde Eusantiae fuerunt.“ — In his quum alia nomina corrupta sunt, quorum certam medelam non habeo, tum Eusantium, Eusantiae, quibus substituiimus Euxantum et Euxantiadae. cf. Apollod. III, 1, §. 29: Μίνως — παῖδας ἐτέ-

1) alius Eurybatus est in fr. 53.

2) hic λίθος ille μέλας fuisse videtur cuius meminerat Rhianus (cf. Meinek. Anal. Al. p. 203). quod si ita est, dixerat illud Rhianus in Heraclea.

κνωσε — ἐξ *Λεξιθέας Εὐξάνθιον*, ut Westermannus edidit. sed vora nominis forma *Εὐξάντιος* esse videtur, quam et schol. Ovidii commendat et schol. Apollon. Rhod. 1, 186 habet: *Μίλητος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίνωος ἦν*, ubi *Εὐξανθίου* Wel-lauerus demum invexit. accedit fragmentum Callimachi (nam huius esse docent schol. Dionys. Thrac. p. 850, 25 et gram. in Crameri anecdotis Oxon. IV p. 326 seq.) apud Etym. Magn. p. 394, 34: *Εὐξαντίδος] γενεῆς Εὐξαντίδος. τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης, τὸ θηλυκὸν Εὐξαντιάς Εὐξαντιάδος. ἄρον τὸ ἄλφα, καὶ γίνεται Εὐξαντίς, Εὐξαντίδος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν*. nam eiusdem Enxantii genus Callimachum memorasse mihi quidem certissimum. Ex eodem autem Apollodori loco num Desithone in Dexithea mutandum sit, pro certo affirmare non amsim, quum Ovidii locus Ib. 467 scrupulum iniciat: „aut Iovis infesti tolo feriare trisulco ut satns Hipponoo Dosithoesque pater“, ubi eadem Minois amica intelligi videtur. ac constat quantum in eorundem hominum nominibus proferendis veteres variaverint. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 996 n. pp. et Lehrs. de Aristarch. p. 249 not. —

- 117 10. *Tertullian.* de anim. 57 p. 1075 Ochl. „Si et de nocturnis imaginibus opponitur non frustra mortuos visos (nam et Nasamones propria oracula apud parentum sepulera mansitando captare, ut Horaclides scribit vel Nymphodorus vel Herodotus, et *Celtas apud viroꝝ fortium busta eadem de causa abnoctare, ut Nicander affirmat*), non magis mortuos vere patimur in somniis quam vivos.“ Hoc fragmentum ad nostrum Nicandrum non aliam ob causam rettuli, quam quod eundem Tertullianus etiam in Scorpiae. cap. I citat. —

- 118 11. *Hesych.* s. *κλίσις* (*κλίσιον*?), *σκηνή, καθίδρα. καὶ ἡ ἔπαυλις ἀπὸ τοῦ κλίνεισθαι ἐν αὐτῇ τὰ θρέμματα. καὶ πρόθυρον Νίκανδρος.* ad glossas rettulit Volkm. p. 15 n. 25, fortasse recte. sed ut in aliis Nicander fecit Homericis vocabulis, ita etiam in Odyss. 24, 207 lectam vocem *κλίσαιον* quomodo explicari voluerit demonstrare potuit ita, ut certa significatione positam in suo aliquo libro usurpaverit. idem valet de aliis quibusdam vocabulis quae inter glossas infra enumerabimus. Ceterum Nicandrum Thyatirenū intelligit Dindorf. Thes. Par. IV p. 1655.

- 119 12. *Hesych.* s. *μέσκος· κώδιον, δέσμα. Νίκανδρος.* hoc quoque glossographi esse Nicandri Volkm. statuit ibid n. 22. Equidem

putaverim Hesychium in vitiose scriptum Nicandri codicem incidisse, in quo Ther. 549 male μέσχος oxaratum fuit pro πίσχος.

Ceterum inre ex hoc fragmentorum Nicandri indice excludemus primum Plinii locum nat. hist. XX, 31: „semen urticae — contrarium esse *Nicanter* adfirmat — fungis et argento vivo.“ certe in Alexipharmacis hoc non fecit nec credibile est in alio eum opere fecisse, ut cum I. G. Schneidero ad Alex. 531 et 604 Plinii errorem subesso credam, — tum schol. Vatic. Theocrit. III, 52: *Νικάνδρος κεφαλάν ὡς ἡμέραν. πολλὰ γὰρ σώζεται παρὰ Συρακουσίοις.* ubi Geellius statuit scholiastam indicare voluisse Syracusios pronuntiasse *κεφαλάν* ut *ἡμέραν*, additquo post *πολλὰ γὰρ* excidisse *αἰολικά*. equidem dubito, quoniam nihil de eiusmodi tonosi monere video Herodian. de diction. solitar. p. 39, 1 seq., qui omittere non solet, si quae dictiones solitariae apud unum alterumve scriptorem in ordinem redactae inveniuntur. praeterea eiusmodi de accentu observationem a Nicandri studiis alienam putavorim, ut saltem in Nicandri locum alius grammatici nomen reponendum esset. Nicanoris restituendum putavit Volkm. p. 17, ego Anaranthum commendarem, nisi vero videretur similis post Nicandri nomen quaedam excidisse. — Postremo in Zonarae lex. p. 855, 3 Nicandri nomini scribarum error locum dedit, qui quomodo corrigendus sit manifestum ex Etym. Magn. p. 356, 7. —

Illa autem fragmenta si quaerimus quibus debeantur auctoribus, paucos numero inveniemus praeter eos quos supra vidimus professos raram aliquam nec cum multis sibi commanem contraxisse se cum Nicandri scriptis familiaritatem. quamquam vereor ne unus et alter me praeterierit veterum scriptorum locus ubi Nicandri fragmentum aliquod citetur. quis enim Bentleianam in colligendis fragmentis accuratorem consequi imitando possit? sed vel sic non dubito affirmare Nicandri opera non multos ex quovis genere lectores olim invenisse, praesertim quum idem appareat etiam eorum scriptorum et numero et genere, qui Nicandri Thoriaca et Alexipharmaca se legisse non solum affirmant (velut Lucian. de dips. T. III p. 339 Iacob. Apulei. de mag. c. 41, Artemidor. onciroc. 2, 13, Plutarch. de audiend. poet. 6, Tertullian. Scorp. 1, alii), sed desumptis inde frustulis persuadent. Quorum ego testimonia nunc ita percurram, ut simul, si quid inde in Theriacorum et Alexipharmacorum emendationem redundet, accurato notem. —

VI.

Theriaca v. 1. ὁλοφώϊα hinc sumptum explicat Etym. Magn. p. 622, 37 nihil addens praeter hoc: παρὰ Νικάνδρου ἐν Θηριακοῖς. sed plura olim addita fuisse docet Etym. Gudian. p. 426, 37: ὁλοφώϊος θῆρ, κατ' ἐπινύξιν τοῦ ὁ εἰς ὧ.

Ther. v. 3. Eustath. ad Il. p. 215, 12: — καὶ ἐπίτασις ὑπερθέσεως ἐν τῷ κλέπτιστος κλεπτίστατος, λάλιστος λαλίστατος, κύδιστος κυδίστατος παρὰ Νικάνδρου. quo opportuno freti testimonio reiciamus oportet Bentley et Ruhnkenii coniecturas κηδίστατε vel κηδέστατε, codicum etiam quorundam etsi non optimorum auctoritate commendatas. Praeterea in Cramer. Anecd. Ox. III p. 195 scriptor anonymus Byzant. (qui etiam p. 190, 3 Θηριακὰ Νικάνδρου καὶ τὰ τοῦτου Ἀλεξιφάρμακα novisse se gloriatur) hinc citat φίλε — Ἐρμυσιάναξ πόλεων κυδίσταθ' ὁμαῖμον ipse monens in aliis se libris scriptum invenisse πολλῶν κυδίστατε πηῶν. ubi ὁμαῖμον certissime ex interpretatione ortum, πηῶν autem eorum videtur esse quos male habebat vulgatum hodie παῶν, cui inre Homericam formam substituere sibi videbantur ab reliquis etiam epicis retentam. cf. Hesiod. Op. 343, Quint. Smyrn. 1, 429 et 6, 148, Maneth. 1, 270 (πρὸς Ἰνῆν Ἀπολλῶν. Rhod. 1, 48). Ac vide mihi quanto molimur vulgatam defendere studuerit scholiasta ad hunc Nicandri locum: ἔστι δὲ καὶ ὁ Νικάνδρος ξηλωτὴς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλὰς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρῶν, ὥς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν. at primum παῶς, quod ad formam, Doribus proprium dici non potest (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 143), tum si esset, aliud tamen ex Nicandreis exemplum, quo ἡ doricè esset in ᾠ mutatum, afferri non posset. aperte enim erravit Volkm. p. 4 δάγμα (vel potius δάχμα), quo pro δῆγμα Nicander usus est, dorismum appellans. cf. potius Lobeck. Paralip. p. 402, Hecker. com. crit. de Anthol. (ed. I) p. 163 et Doederl. glossar. Homer. I p. 29. — Ceterum Hermesianactis memoriam hinc habet Tzetz. Exeg. Iliad. p. 829 Bachm. —

Ther. v. 5. βουκαῖος τ' ἀλλοῖοι καὶ ὀροτύπος hinc citant scholiast. B. ad Iliad. N, 824 (schol. L τοὶ λέγει καὶ ὀροκτύπος), gramm. in Cramer. Anecd. Parisin. III p. 380, 19, Etym. Magn. p. 207, 30, Eustath. ad Il. p. 962, 13 (βουκαῖος ὄρει τύπος). —

Ther. v. 8. Phot. lex. p. 637 (= 551, 21): φαλάγγιον, γένος ὄφεως, ὥς φησι Νικάνδρος. potest etiam in mente habuisse v. 755. —

Ther. v. 18. ὀλγός schol. Arat. p. 81 ut adnotat I. G. Schneiderus. sed apud Bekker. p. 108, 14 nihil nisi hoc legitur: ὁ μὲν οὖν Νικάνδρος, τῆς τῶν θεῶν εὐσεβείας γινόμενος, βραχύν τινά φησιν εἶναι τὸν σκορπῖον, δεικνύς ὅτι θεῶν βουλήσει καὶ μικρὸς ὢν ἰσχύει κατὰ μειζόνων. —

Ther. v. 20. τοῦ δὲ τέρας περίσχημον αἰδέλουν ἐστίρηκτο c Nicandro citat Etym. M. p. 21, 24 omissis quae intermedia sunt. similiter Etym. Gud. p. 14 et Etym. Orion. p. 23, 5, qui recte ἐστίρηκται habent, sed falso Aratum nominant. —

Ther. v. 33. νήχυτος ὄρηξ hinc habet schol. Homer. Od. τ. 498, μαράθουν δὲ νήχυτος ὄρηξ omisso Nicandri nomine Etym. M. p. 602, 42. —

Ther. v. 35. Hesych. s. θιβρήν: — παρὰ μὲν Νικάνδρῳ τὴν ἔμπυρον καὶ κανστικὴν· τινὲς δὲ χαλεπὴν. qui sua scribendi ratione firmat quod nostro loco boni codd. habent, in Alex. 555 habent omnes. cf. Meinek. Anal. Alex. p. 128. —

Ther. v. 36. respicit schol. Apollon. Rhod. 2, 130 ipsa Nicandri verba non apponens.

Ther. v. 45 seqq. Locum hunc de lapide Thracio invento in flumine Ponto (male enim hucusque v. 49 scribebatur πόντον. cf. Callimach. apud Antigon. histor. mirab. 136 [151], Dioscorid. hyl. T. I p. 813, Pseudo-Aristot. mirab. auscult. 125 [115], Stephan. Byz. p. 570, 13) respiciant Aelian. de natur. animal. IX, 20 extr. et Galen. de simplic. medicament. temperam. IX, 10, Tom. XII p. 204 Kuehn., obiter ille, hic ipsa Nicandri verba citans:

ἢ ἐσὶ γε Θρηύσαν ἐνὶ φλέξαις πυρὶ λαν·
εἰθ' ὕδατι θανθεῖσα ἐλάσεται, ἑσβεσε δ' αὐτὴν
τυτθόν, ὅτ' ὀσμύσῃται, ἐπιρρανθέντος ἐλαίου,
τὴν ἀπὸ Θρηύκλου νομέες ποταμοῖο φέρουσιν,
ὃν Πόντον καλέουσιν,

quae nisi in ἐνὶ φλέξαις non praestant vulgatae hucusque scripturae, immo paulo peiora sunt. —

Ther. v. 55 citat Erotian. p. 394 recte scribens χηραμά, sed perperam ὑλῃωφείας, quod primus bene correxit Bentleius, ut patet ex Theognost. Cramer. II p. 32, qui ex ipso hoc loco adiectivum illud habere videtur. —

Ther. v. 70 citat Erotian. p. 392, ex parte Etym. M. p. 523, 6 sine Nicandri nomine. —

Ther. v. 71 citat Erotian. p. 100.

Ther. v. 73. cf. infr. ad v. 534.

Ther. v. 85. mendose Erotian. p. 230: *σιλφίου ἦν κνηστῆρι κα-
τατρίψαιεν ὀδόντας.* —

Ther. v. 86 respicit Galen. de simpl. medicam. temp. X, 16,
Tom. XII p. 289. —

Ther. v. 123 citat schol. Arat. 254, p. 74, 12 et ipse praeter ὀλ-
καῖην legens mirum istud ὀλῖζωνες, quod Nicandri codd. tenent om-
nes et in *Ther.* 372 subministrat vetus Parisinus. sed quantumvis
sit mirum, ferendum tamen in Nicandro erit cum Lobeckio Paralip.
p. 555, etsi altum de hac forma grammaticorum silentium est, qui
ὀλῖζων ὀλῖζονος et Ὀλιζών Ὀλιζώνος distinguunt (cf. Enstath. ad Iliad.
p. 329, 10). —

Ther. v. 128—134 citant Galen. *Ther.* ad Pison. 9, Tom. XIV
p. 239 et Tzetz. ad Lycophr. 1114, respiciunt etiam Etym. Magn.
p. 404, 29, Michael. Glycas Annal. I p. 108 Bekk. et anonymus qui
Aristotelis nomen mentitus περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων scripsit, cap.
CLXV (179). nam quod Westermann. p. XXVIII e Nicandro sua
hunc sumsisse negare videtur, non dubitaret, si meminisset plura
ibi legi quae Nicandro propria sunt, velint περὶ κνός ἔχης. Illorum
autem scriptorum Galenus nihil habet diversitatis quod quis in or-
dinem recipiendum ducat. nam quod v. 134 ἀναρρήξαντες pro ἀνα-
βρώσαντες scribit, praec poetae manu posnit interpretamentum. et
firmant vulgatam Tzetz. l. l. et schol. Euripid. Orest. 469 Matth.
(coll. schol. ad v. 498) solum citans v. 134. Ex Tzetzae autem testi-
monio v. 131 nova accedit auctoritas veteris Parisini lectioni ἀμύξ,
agnitae etiam ab Helladio in chrestom. ap. Phot. bibl. p. 532 Bekk.
et a scholiasta. Sed quod v. 129 pro κύπην corrigendum putamus
τύπη nihil habet ex his testibus auxilii.

Ther. v. 129. ψολόεντος ἐχέδνης habent etiam Stephan. Byz. p.
273, 9, Enstath. ad Il. p. 287, 31, schol. Odyss. β, 214. χολόεσαν
Galen. l. l.

Ther. v. 143. Etym. Magn. p. 35, 13 citat: τροχοὶ μάλα (τρόχμαλα
Va) θ' αἱμασία τε καὶ ἰλνός εἰρέοντες (εἰλνοὶ ἡτρόοντες Va). Hinc ta-
men codicis Parisini vetustissimi lectioni ἰλνούς accedit auctoritas.
eandem vocem habent Callimach. hym. in Iov. 25 et incertus poeta
ap. Snid. s. ἰλνοῖσι, ταῖς καταδύσειν· ἐρπετὰ δ' ἰλνοῖσιν ἐνέκρυφεν.
quamquam εἰλνθμούς Nicander habet *Ther.* 283. —

Ther. v. 145—156. Totum hunc locum in usum suum convertit Pseudo-Aristotel. de mirab. auscult. CLXIV (178), qui quod dicit ὅσοι δ' αὐτῶν ἐν ψαμαθοῖς διατρέβονσι, ταύταις ἑξομοιοῦνται κατὰ τὸ χροῶμα, videri possit Bentlei firmare coniecturam ad *Ther.* 156 propositam, quae mihi non videtur necessaria esse. —

Ther. v. 146. φοινὰ δάπη hinc citare videtur Etym. Magn. p. 797, 33. cf. Gaisford. ad Hesiod. Theogon. 709 (p. 113 B). —

Ther. v. 169. ὀργυιῇ μετρητὸν respicit Strabo XVII p. 823. —

Ther. v. 179. ψαφαρὸς vel hinc vel e v. 369 citat Etym. Magn. p. 817, 48, item ψαφαρῆν e v. 262. —

Ther. v. 184. cf. Aelian. nat. animal. IX, 4: ἀκούω δὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος, οὓς ἂν ἰοφόρους τις εἴποι καλῶν ὀρθῶς, ἔχειν οἰονεῖ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους, ὑφ' ὧν περιαμπεύχονται. qui videri possit in suo exemplari v. 184 ἰοφόροι legisse, non ἰοδόχοι. Sed non dici certo potest, num ista scribens Aelianus Nicandrum ante oculos habuerit. nam interdum non Nicandrum, sed ipsum quem Nicander fontem secutus est. —

Ther. v. 188. οἶδος e Nicandro citat gram. in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 330, 19. sed saepius ea voce poeta usus est. — Καμάτου δ' ἄτερ ὀλλυται ἀνὴρ laudant (Dioscorid.) περὶ ἰοβόλων 17, Tom. II p. 73 Sprengel. et Paulus Aeginet. 5, 19 med. —

Ther. v. 196. ἰκτίδος ἧ τ' ὄρνισι schol. Hom. II, K, 335. —

Ther. v. 223. πᾶς δέ τοι ὄξυκάρηνος ἰδεῖν ἔχης Etym. Magn. p. 404, 27. —

Ther. v. 230. Etym. Magn. p. 404, 33: — παρὰ τὸ ἄχος ἔχης, ἢ πάνυ λυποῦσα. καὶ Νίκανδρος· κωκυτὸν δ' ἐχιναιῶν ἐπικλείουσιν ὀδίται. Ergo grammatici quibus haec debet Etym. M. non putabant spurium hunc esse versum, quod fecisse nonnullos scholiasta memorat et I. G. Schneider etiam fecit, quem secutus est Lehrsius. At τὸ λιγυάξιν καὶ τὴν οὐρὰν σκωλύπτεσθαι viatores vocare¹⁾ solitos fuisse κώκυτον τοῦ ἔχως per se absurdum non est. itaque in istud iudicium veteres criticos non tam re ipsa compulsos esse crediderim quam insolita vocis ἐχιναιῶν forma, quae non potest nisi quod τοῦ ἐχίνου sive erinacei sit significare. Quodsi Nicandrum ἐχιαῖον scripsisse mecum statueris, non iam ineptum aut indignum Nicandro dices. —

1) ἐπικλείειν „vocare“ Apoll. Rhod. 2, 1156, Nicandr. Ther. 554 et alibi.

Ther. v. 231. Aelian. nat. anim. X, 9: Νίκανδρος δὲ φησιν ἐκ μὲν τοῦ δῆγματος, ὅπερ οὖν ὁ ἔχως ἐμφύει, δύο ὀδόντων ἔχνη φαίνεσθαι, πλεόν δὲ εἰ δάκοι ἢ ἔχιδνα. —

Ther. v. 263. Etym. Magn. p. 174, 37: Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς· ἦ καὶ ἀματροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυνκὲς αὖει. —

Ther. v. 280 citat Etym. Magn. p. 183, 17. —

Ther. v. 282. Etym. Magn. p. 247, 38 (et lexic. ms. apud Herm. ad Orphic. p. 709): δάκος σημαίνει καὶ δῆγμα ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς· σῆμα δὲ τοι δάκεος αἰμορροῦσιν ἀντίς ἐνίψω (Zonar. p. 469 non nisi haec habet: σῆμα δὲ τι δάκεος αἰμορροῦσιν). Hinc Bentleius et Valcken. ad Adonias. p. 248 C, item L. Dindorf. Thes. Paris. III p. 1105 apud Nicandrum ἀντίκ' ἐνίψω scribendum putarunt, quos non sequor. nam ἐνίψω grammaticis notius fuit ex Homer. Od. β, 137, λ, 148, Il. η, 447 quam aoristi coniunctivus ἐνίσπω futuri significatione positus ut Od. ι, 37. contra ἀντίς recipiam motus etiam Parisini veteris auctoritate. —

Ther. v. 282—319. Totum hunc de haemorrois locum sive Nicandro surripuit sive ex eodem quo ille fonte hausit Aelian. nat. animal. XV, 13, cuius verba non sunt ullius ad emendandum Nicandrum momenti. At contra Nicandri ope uno certe loco Aeliani verba melius constitui posse videntur quam factum hucusque est. nam quae nunc ita leguntur: εἰ δὲ θῆλυς αἰμόρρους κρούσει τινὲ μεθίησιν ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων, καὶ εἰς τὰ οὐλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ καὶ αἷμα ἐκχεῖται πάμπολυ καὶ ἐκθλίβονται τῶν οὐλῶν οἱ ὀδόντες, parum respondent Nicandri versibus 305—308, qui docent Aelianum scripsisse: εἰ δὲ θῆλυς αἰμόρρους κρούσει τινὲ ἰὸν μεθίησιν, καὶ εἰς τὰ οὐλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ καὶ ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων αἷμα ἐκχεῖται πάμπολυ κ. τ. λ. —

Ther. v. 283 seq. Etym. Magn. p. 299, 45: εἰλυὸς καὶ εἰλυθμός σημαίνει τὴν κατὰδυσιν, τὸν φωλεόν. Νίκανδρος· ὅστε κατ' εἰλυθμούς πετρώδεας αἰλὲν ἰαυέι τρηχὺν ὑφαρπάζων θαλάμην ὀλιγηρέα τεύχων ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν· ἔπειτ' ἐκορέσσατο φορβῆς. Hinc recipiendum duco αἰλὲν ἰαυέι pro eo quod libri habent ἐνδυνκὲς αὖει. hoc e v. 263 in ordinem venit male. nam non solet ita Nicander se ipsum imitari. —

Ther. v. 284. ὀλιγῆρης hinc habere videtur Herodian. in schol. Piad. γ, 316, ι, 336 et ap. Arcad. p. 25, 3 et 117, 12. —

Ther. v. 288. δειρὴν δ' ἐσφύκασται ἅλεις Etym. Magn. p. 385, 7. —

Ther. v. 310. Eustath. ad Il. p. 379, 34 (coll. p. 1043, 51): Δύσ-

παρι — ὅπερ Εὐριπίδης Αἰνόπαρι φησιν — ὅθεν ἀρχῆς ἐνδοθείσης καὶ Αἰνελίνην ἔτερος τις ἔφη ἀντὶ τοῦ αἰνῆν Ἑλένην. quem Nicandrum fuisse dubitare non sinit plurimorum codicum in Ther l. l. consensus temere posthabitus ab I. G. Schn. et Lehrs, qui αἰν' Ἑλένην dederunt. —

Ther. v. 312 seq. Etymol. Gudian. p. 297, 51: ἱστορεῖται ὁ Κάνωβος δίσκῳ ἀνγρησθαι ὑπὸ Μενελάου ἐν Αἰγύπτῳ ἐν ὑπομνήματι ἀλέσχης (corrige α' Αίσχης cum I. G. Schneid. ad Marcell. Sidet. p. 117 et Ritschl. dissert. de Oro et Orione p. 77) Ἡρακλείδου. Νικάνδρος δὲ ἐν Θηριακοῖς φησιν, ὅτι ὑπὸ αἰμορροῖδος ἐπλήγη, οἶον, ἦμος ἀποψύχοντα κυβερνητῆρα Κάνωβον Θώνιος ἐν ψαμάθοις ἀθροίσαστο. οὕτως Ὄρος. Hinc recipiendum fuit ἀποψ. pro vulgato ἀναψ. id contrarium potius ei quod desideramus significaverit. — Θώνιος ἐν ψαμάθοις citat etiam Ioannes Alex. tonic. par. p. 10, 7 Nicandro non nominato. —

Ther. v. 320—333 respicit Aelian. nat. animal. XV, 18, sed ut nihil inde sit ad emendandum Nicandrum auxilii. —

Ther. v. 334—355 videri posset usus esse Aelian. l. l. VI, 51, nisi vero videretur similis ex eodem illum, quo Nicandrum quem non nominat, fonte hausisse. Sed Nicandri locum respicit Lucian. de dipsad. 9 Tom. III p. 339 Iac. —

Ther. v. 39. Etym. Magn. p. 85, 26 (coll. Phavor. eclog. p. 100 Dind.) ἀμορβενῶ]. ἀμορβενέσκειν, συνωδοιπύρει· οἶον, σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς ἀμορβενέσκειν ἀλώτης (Callim. fr. 475 Blomf.). παρὰ τὸ ἀμορβενεῖν, τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα ὀρμᾶν καὶ πορεύεσθαι. ἀμορβενόντο σημαίνει τὸ διεκόμιζον. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβενόντο λεπάργῳ (νωθεῖ γὰρ κάμνον δὲ — λοπάργῳ codd. D et P), τῷ ὄνφ' ἐπέι (corr. ἔστι cum Sylb.) γὰρ κατὰ τὴν κοίλαν λευκός. Sic Gaisfordus, ἀμορβ. ubique scribens pro eo quod codd. habent ἀμορμ. recte. nam huius quidem formae nisi in hoc Etymologi loco et Snid. ἀμορβός ὁ ἅμα τινι ὀρμῶν, ἀμορμὸς καὶ ἀμορβός — nullum extat vestigium, at illius testes sunt sat multi, partim producti a Naekio, dissert. de Callimachi Hecal. p. 230, quibus adde Antimachi fragm. 24 Stoll. et Hesych. s. ἀμορβενῶν, s. ὀμορβενέσθαι, s. ὀμορβεῖν. Itaque suspicio mihi incidit in Etymol. Magn. ubique in eo verho μ esse pro β positum postquam semel post verba τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα ὀρμᾶν καὶ πορεύεσθαι exciderit hoc: καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β ἀμορβενεῖν, quemadmodum legimus s. ἀμορβός p. 85, 24, in quem

sensum ea quoque patet interpretanda esse quae Snidas l. l. habet. Iam concedat fortasse Osannus iniuria a se defensum esse ἀμορμεύειν in Schneidewini Philol. VIII, p. 572 seqq., ubi quod dicit p. 575, numquam futurum fuisse ut in eam originationem veteres grammatici inciderent, si alicubi ἀμορβεῖν scriptum invenissent, non cogitavit vir doctissimus qualia saepe monstra grammatici in expiscanda vocum origine effinxerint. Ceterum corruptum Etymol. Magn. locum iam invenit Zonar. p. 160 Nicandrum omittens, cuius aliter corruptus locus est in Cramerii Anecd. Parisin. IV p. 10, 5: νωθοὶ γὰρ κáμνοντες ἀμορμεύοντο λοπάργων, ubi lemma est ἀμορμεύοντο. —

Ther. v. 363. φλιδόωσα citat Etym. Magn. p. 796, 22. —

Ther. v. 377. τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνηται habet Etym. M. p. 18, 49, ubi cod. Va etiam v. 376 et 378 addit, quo firmatur meliorum codicum lectio ἑωγαλέον ab I. G. Schneidero restituta, sed a Lehrsio sprete. idem codex v. 377 habet οἱ ἀβατήρες unde paululum auctoritatis accedit receptae hodie lectioni βατήρα, cui Demetrius Chlorus substituerat βοτήρα (cf. schol.). utramque lectionem explicat Etym. Magn. p. 702, 12 nominato tantum Nicandro, sed integro loco non apposito. —

Ther. v. 350. Tzetzes ad Lycophr. 1290: ἴαμα δὲ χιμέτλων, ὥς φησι Νίκανδρος, ἀμφισβάλνης ὄφειως δέρμα, καὶ παλιούρου ῥίξης ζωμὸς περικλυζόμενος. ultima de suo addidisse putandus est, certe apud Nicandrum de hoc ne verbum quidem neque hic neque v. 868, nisi forte Tzetzes in codicem aliquem Nicandri incidit qui in eam rationem interpolatus erat. At Plinii locum nat. hist. XXX, 25, unde I. G. Schneiderus firmare voluit κόκκυγος v. 380, recte opinor ad Ophiaca rettulimus. cf. pag. 41 extr. Ἐσπερος hinc habere videtur Hesychius s. v. qui alia etiam ex Nicandro non nominato habere videtur. cf. Toup. emend. in Suid. et Hesych. T. IV p. 34 seqq. —

Ther. v. 401. Etym. Magn. p. 137, 44: ἀρθηθμός, ὁ ποτισμός. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, ἢ καὶ ἀρθηθμοῖο μεσημβρινὸν αἵξαντες, unde codicum αἵξαντος post Bentl. et Bernardum correxit I. G. Schneiderus. αἵξαντος tamen habet cod. Va. —

Ther. v. 406. cod. V Etymologi M. apud Gaisf. p. 1771 F: ὁμβρία κρώζων, ἐπὶ τῷ χειμῶνι πλείονα βοῶν. οὕτως Νίκανδρος. —

Ther. v. 413. Etym. Magn. p. 630, 10: ὀρεσκεύειν, τὸ [ἐν ὄρεσι] διατρίβειν. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς. —

Ther. versum 414, quom sine dubio spurium dicit I. G. Schnei-

derus, cur. posterior. p. 240, citat certe Tzetz. ad Lycophr. 912 et aperte legit schol. Arat. 946, aliter enim hydrium appellare non poterat. Neque tamen iniuria in hoc versu I. G. Schneiderus offendit. ut enim nunc res est, sane non perspicitur, cur de nomine Nicander denuo mentionem iniciat. Concedendum autem erit recte habere versum, si additum propterea dixero, ut hydri nominis causa reddatur, quemadmodum v. 412 *δρυϊνω* nominis originem expositurus poeta dixit *ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας*. Quamquam quae statim sequuntur: *ὅστε βρύα προλιπὼν καὶ ἔλος — σπέρχεται* non possunt ita intelligi, ut ad explicandum nomen ὕδρος apposita esse videantur, sic enim non *προλιπεῖν*, sed contrarium ei *ἐμμένειν* dici oportebat. atqui ὅστε mutato in ἔστε et interpunctione correcta in hunc modum:

ὕδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλιδρον,
 ἔστε βρύα προλιπὼν καὶ ἔλος καὶ ὁμήθεα λίμνην
 ἀγρώσσαν λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας
 σπέρχεται, ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὁρμήν,
 ἐνθα κατὰ πρέμνον κ. τ. λ. —,

apparebit recte omnia habere. nam ita hoc dicit poeta: hydrium vel chelydrium appellant tamdiu, dum relicta aqua eo properat ubi in fago vel quercu se collocat. atque ita fere scholiasta quoque ad h. l. —

Ther. v. 416 respicit schol. Arat. 946: ὁ ὕδρος — ὃς τοὺς βατράχους σιτεῖται, ὡς ἔχομεν παρὰ Νικάνδρου, item Hesychius loco corrupto p. 615: *μολουρίδας βατραχίδας. καὶ τῶν σταχύων τὰ γόνετα.* cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 461. —

Ther. v. 420. Etym. Magn. p. 148, 8, loco ne post Lobeckii quidem emendationes (Elem. I p. 144 not.) satis perspicuo: *ἀρπεδό-εσσα — οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος* (num Ἡρωδιανός. καὶ Δίδυμος, —? cf. Schmidt. de Didym. p. 344) *οἷ ἀρπεδες, οὗ μέννηται Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, κόρη γέ μιν ἀρπεδες αὐτῶς. ἀλλ' ὁ Νίκανδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν παραλαμβάνειν* (cod. V: ὁ ^{τοῦ ν γ} δὲ Νίκ. ἐπὶ τῆς μο λέξ). unde de spiritu et accentu nihil docemur, ut nesciam num cum Etymologo codicum Nieandrorum fere omnium (nam unus Stephani *ἀρπεδὶς* habet) scriptura, quae est *ἀρπεδὶς*, retinenda sit an corrigendum *ἀρπ.* — *ἀρ.* commendat Doederleinii origi-
 natio, gloss. Hom. I p. 24, *ἀρ.* unice probare videtur Lobeck. l. l. —

Ther. v. 446. Herodianns in schol. Il. Θ, 178 de ἄβληχρος disputans: — τὸ βληχρὸς σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος — καὶ Νίκανδρος, βληχρὸν γὰρ μὲν οἶα μὲν ληβόρου ἐν χοροῖς νύγμα. idem ex Herodori et Apionis qui dicebatur commentario refert Eustath. ad Il. p. 705 extr. et ipse μὲν ληβόρου scribens, ubi Nicandri codd. vel νυχηβόρος habent quod nihili est, vel μυχηβόρος. Iste autem grammaticorum veterum consensus magnam conciliat tertiae huic prae reliquis duobus lectionibus auctoritatem, ut vix dubitem quin in verborum ordinem recipiendum sit non ipsum quidem illud οἶα μὲν ληβόρου, ex quo aptum sensum non extrico, sed quod recte instituto μωρισμῶ statim inde provenit, οἶα μὲν ληβόρου, cui nomini convenit Τρωξάρτης ille in Batrachomyomachia. De ἀμύλα cf. interp. ad Theocrit. IX, 21 coll. Dioscorid. hyl. iatr. II, 123 p. 242 et Oribas. I, p. 294 Bussemak. — Ceterum ex hoc Nicandri loco profecisse videtur Aelian. natur. animal. IX, 11, extr. —

Ther. v. 448 respicit schol. Sophocli. Antig. 117 Erf. —

Ther. v. 452. Etym. Magn. p. 822, 48: Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς — κτίλα τ' ὥσα βρύκων — τὰ τῶν ἡμῶν ὀρνίθων ὡς κτίλα καλεῖ. —

Ther. v. 453 citant Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 15, 20 et Choerobosc. in Theodos. p. 274. —

Ther. v. 461—464 citat Tzetz. ad Lycophr. 912, et ipsa legens v. 462 τόθι, quod in τὸ τε mutandum suasit Bentl., assensum nactus I. G. Schneideri. Debebant potius in proxime antecedentibus αἶ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηκίῳ βέβληνται, ἐκὰς Πησκυνθίδος Ἥρης, Ἐβρος ἵνα offendere. nam plane ineptum est loci cuiusdam situm ita definire, ut nominetur regio a qua ille *procul distet*. Itaque mutanda interpunctio fuit in hunc modum: βέβληνται ἐκὰς, Πησκ. Ἥρης Ἐβρος ἵνα x. τ. λ. quamquam Hebrus num sacer Herae fuerit nescio. Heram a Thracibus cultam habemus apud Polyaeum 7, 22. —

Ther. v. 463. Etym. Magn. p. 498, 37: κεγχρῖνης, εἶδος ὄφεως. Νίκανδρος, δῆμιν κεγχρῖνιν δολιχὸν τέρας. His ὄντι λόντα addit Etym. Gudian. p. 309, 7. add. Zonar. p. 1181. —

Ther. v. 469. Θερεϊάτη ἴσταται ἀκτὶς hinc habent Etym. Magn. p. 447, 3 et Zonar. p. 1031. —

Ther. v. 472. ἡ Σαῶν ἢ Μοσύχλου citat Tzetz. ad Lycophr. 78 p. 369 Muell. —

Ther. v. 474. μὴ σύ γε θαρσαλέος περ ἐὼν θέλε βήμεναι ἄντην
μαινόμενον κεγχρήνου eitat Galen. de loc. affect. II extr. Tom. VIII
p. 133. —

Ther. v. 499. ἵνα κνώπες τραφερήν βόσκονται ἀν' ὕλην eitat
Tzetzes ad Lycophr. 675. Tzetzen interpolatis usum esse eodiceibus
apparebit ex eis quae notabimus paulo post ad v. 958. —

Ther. v. 520. Etym. Magn. p. 279, 10 (coll. Etym. Gudian. p.
585, 13): τρίφυλλον εἶδος βοτάνης παρὰ Νικάνδρου. Aristarchus minor
(κανόνων Θησαυρῶ) fol. 32 habet τὸ τρίφυλλος, ut notavit Bekk.
pone Etym. Gudian. p. 822. gram. in Cramer. Anecd. Oxon. IV,
p. 309 Nicandri nomen omittit. Ceterum hinc pridem vulgatum
τρίφυλλον correxerunt Salmasius et Bentleius. —

Ther. v. 527. καρδόπω ἐντρίψας Etym. Magn. p. 490, 49 (coll.
Gudian. p. 299, 6), at plenius eod. Parisin. 2638 apud Bekk. l. l.:
σπέρματος ὃν κύμβοιο τραπέζηντος ὀλέσθαι καρδόπω ἐντρίψας, et
gram. in Cramer. Anecd. Parisin. IV p. 65, 12: ὃν κυμβοῖο τραπέ-
ζηντος ὀλέσθαι καρδόπω ἐντρίψας, πείειν δ' ὀφείσιν ἀρώγην, unde
recipiendum πείειν δ' et delendum post ὀλέσθαι eomma, quod vul-
gata habet, quae iam dudum sola erat coniectura emendanda. —

Ther. v. 534 seq. usus est Plinius nat. hist. XXII §. 67, sed
parum accurate. nam scribit: „(asphodeli) *Nicander* et contra ser-
pentes ac scorpiones vel caulem, quem anthericum vocavimus
(XXI, 109), vel semen vel bulbos dedit in vino tribus drachmis
substravitque somno contra hos metus.“ is scorpiones de suo addi-
dit, item tres drachmas aliunde iufersit (cf. Dioscorid. hyl. II, 199:
ἐρπειδοθήκτους δίδοται ὠφελίμως ὅσον < γ' τὸ πλῆθος), postremo quae
de substrato dormituris asphodelo narrat assumsit ex *Ther.* 73. —

Ther. v. 577. τάμισον e Nicandri Theriacis memorat Erotian.
p. 368. extat eadem vox etiam *Ther.* 711, 949, Al. 373. —

Ther. v. 583 eitat Erotian. p. 312, sed corruptissimum. —

Ther. v. 586. Plin. nat. hist. XXII, 77: „bupleuron — lauda-
tum in eibis ab Hippocrate, in medicina a Glaucōne et Nicandro.
semen contra serpentes valet.“ sed in XXVII, 57: „bupleuri semen
ad ictus serpentium dari reperio foverique plagas decocta ea herba,
adiecitis foliis mori aut origani“, alium atque Nicandrum secutus est
auctorem, nam ille de moro et origano hoc certe loco ne verbum
quidem habet. —

Ther. v. 595. ἦτρον — Νίκανδρος ἐπὶ τῆς ἐντεριώωνος τίθησι.
 Etym. Magn. p. 439, 39. add. Gudian. p. 231, 8 et Zonar. p. 1012. —

Ther. v. 596. Plin. nat. hist. XX, 238: „Petrichus — et Miction — adversus serpentes nihil hippomaratho efficacius putavere. sane et Nicandor non in novissimis posuit.“ —

Ther. v. 607. Νάρωνος ὄχθας hinc citant Choerobosc. in Theodos. p. 79 Gaisf. (= Bekk. Anecd. p. 1401 B) et Theognost. Cramerii II p. 36, 15. Eundem locum ante oculos habuisse videtur Plin. nat. histor. XXI, 40. —

Ther. v. 613 seq. ἡ ἐν Ἀπόλλων μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν citat Stephan. Byz. s. Κορόπη p. 375, 9, ubi libri αἰὲν Ἀπόλλων, in quo Meinekio αἰς ἐν latere vidobatur, sed αἰ et ἐν tam saepe confusa videmus ut codicum Nicandreorum lectionem deserere nolim, nec μαντείας praestare vulgato μαντοσύνας putaverim, nisi forte doctiori vocabulo praestat interpretamentum. —

Ther. v. 626. Plin. nat. histor. XXI, 183: „sanari (corchoro) — invenio apud Nicandrum quidem et serpentium morsus antequam floret.“ Ultima egregie firmarent I. G. Schneideri emendationem ἡ μύοντα (coll. fragm. 74, 56), nisi sequi praestaret Parisinum veterem. — De sequentibus cf. Dioscorid. hyl. III, 30 p. 375: ἀγριορέγανος, ἣν πάνακες Ἑράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσιν, ὧν ἐστι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος. Postremo Nicandri locum respexerint, quibus Hesychius sumum debet hoc: πάνακτος, ἡ ὀρέγανος. καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. —

Ther. v. 635. ἀγχούση προσέοικεν ἀκανθῆν πετάλιον affert Etym. Magn. p. 313, 33 Nicandro non nominato. —

Ther. v. 701. Vel ad hunc locum vel ad Alex. 314 respicit schol. ad Aglaiae fragm. apud Bussemak. carm. medicor. rell. p. 98: εἰαρι-
 ῆτης, αἱματίτης λίθος. τὸ γὰρ ἔαρ (leg. αἶμα) Καλλίμαχος (fr. 247. cf. Naeke de Hecal. p. 184.) αἶμα (l. ἔαρ) λέγει, Νίκανδρος δὲ εἶαρ. —

Ther. v. 708. οὐρον ἀπηθῆσαι hinc habet Etym. Magn. p. 422, 37 (coll. Zonar. p. 980), falsum et ipse cum Nicandri libris (praeter schol.) servans accentum. cf. Arcad. p. 68, 22 et Eustath. p. 906, 59. —

Ther. v. 741. Hunc versum ut huensquo legebatur citant Simplicius in I Aristotel. acroas. phys. c. 52 et Suid. s. βούπαις et s. ἵππος, Nicandri non addito nomine. nihilo tamen minus dubitari non potest quin corruptus sit. ita enim totus locus legebatur:

740. ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσειται ἔππου·
ἔπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν
σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγίνοντο, —

quo apparet apes potius taurorum praedicari parentes contra quam veterum fuit opinio (cf. Beckmanu. et Niclas. ad Antigon. Caryst. p. 36 et Schoemann. ad Plutarch. Cleom. p. 279) et poeta voluit, qui etiam in Alex. 445 de apibus ita loquitur: αἱ τ' ἀπὸ μόσχων σκήνεος ἐξεγίνοντο διδουπότος ἐν νεμέσσειν. Itaque Bentleius v. 742 malebat deletum, cui vereor ut quisquam assentiatur. nam λυκοσπάδες adeo exquisita vox est, ut nisi a poeta rariora captante, qualis Nicander fuit, addi vix potuerit. Sed ipsum istud vocabulum in causa fuisse puto, Nicandri verba cur in eam formam mutarentur quam hucusque obtinebant. nam λυκοσπάδες ἔπποι quum proprie ii dicerentur qui a lupis essent morsi¹⁾, hoc loco λυκοσπάδες unice convenire tauris videbatur, ut nominativum ταῦροι iure reponere sibi viderentur. Atqui λυκοσπάς nominis notio paulo latius patebat. vetus enim opinio fuit, ἔππου ὑπὸ λύκων βρωθέντα ἀγαθὸν ἔσθθαι καὶ ποδῶκυν, ut est in Geopon. XV, 1, 5, unde factum ut ἔππος λυκοσπάς in universum significare coeperit *velocem*. nam Callimachus certo in Aetiorum libro primo agonem aliquem describens ita locutus est: Ἀτράκιον δ' ἤπειτα λυκοσπάδα πῶλον ἐλαύνει (cf. Bergk. Anthol. lyr. p. 130, fr. 75). Similiter autem, sed translato simul nomine ad aliud animalium genus, ut facere poeta solet (nam ut hoc utar, Ther. 532 Homericum χαμαιεννάς ad plantas rettulit), Nicander, nisi egregie fallor, *apes* appellabat λυκοσπάδας sive veloces. nam ita scripsisse videtur:

ἔπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, τὰ ὄρων δὲ μέλισσαι
σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγίνοντο.

Cui opinioni meae ne quis praeter codd. Nicandrorum et schol. Alex. 446 (ubi citatur versus sic scriptus: ἔπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν, quemadmodum etiam in altero Suidae loco legitur) auctoritatem opponat paulo maiorem Simplicii et Suidae, —

1) alii aliter nominis originem explicabant. cf. Henric. Steph. in Thes. s. v., qui tamen erravit, quum Eustathio (ad Il. p. 1052, 6) λυκοσπάδες ἔπποι eos fuisse diceret, qui bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittant. nam Eustathius nequaquam nominis originationem dare voluit, sed ad explicandum Homeri locum in usum suum convertit Aeliani memoriam, nat. animal. XVI, 24. —

ntrumque ego persuasissimum habeo non *Nicandri*, quem ne nominant quidem, sed alius cuiuspiam poetae paulo antiquioris versum citasse, quem ut Archelaus apud Varron. de re rust. III, 16 (cf. Bergk. Anthol. lyr. p. 122 u. 3) sic in rem suam convertit ut scriberet ἔπων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι, ita Nicauder secutus esse videtur ea qua dixi ratione, parum illa tamen probata doctis olim Nicandri lectoribus, qui notiozem sibi vetustioris poetae versum restituebant hunc: ἔπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μέλισσων. Eum autem poetam equidem crediderim fuisse Eumelum, de cuius Bugonia post alios scripsit Bergk. *memor. obscur.* cap. IV (in Mus. Rhenan. 1842 p. 365), falsus tamen mea quidem sententia in eo, quod istam Bugoniam iniuria antiquo illi Eumelo tribui putat, quae Ptolemaeorum demum aetate composita sit. — Iam unum restat quod moneam. nam in Anthologiae codice Palatino p. 443 quum post Palladae epigramma IX, 503 sine auctoris nomine aliove lem-mate legatur ἔπποι γὰρ σφ. γ., ταῦροι δὲ μέλισσων, in Hen. Stephani Anthologiae editione p. 85 additum lemma Νικάνδρου, in Wecheliana autem p. 125 praeterea etiam scholion hoc: Νικάνδρου στίχος ἐν τοῖς Θηριακοῖς, etsi editiones veteres omnes et cod. ap. Bandin. catal. mss. bibl. Laur. T. I p. 100 (cf. Iacobz. ad Anthol. Palat. p. 579) lemma habent Παλλαδᾶ, unde satis apparet Nicandro versum a Stephano demum vindicatum esse. nam scholia ista Wecheliana, ut quae saeculo demum XVI¹⁾ e libris vulgaribus, Eustathio, Hesychio, Suida, Pausania, Strabone, aliis comportata sint, auctoritatem habere nullam hodie post Fabricii et Iacobsii (animadv. in Epigram. Anthol. graec. I, 1 p. CXXIII seq.) disputationes constare videtur. certe Meinckius ad Euphorion. fr. XLVII, 1 ne verbo quidem mouere dignatus est in istis scholiis legi pag. 1: τὸν παῖδα ἐπέ-θηκαν πίτνος θαλλοῖς, ὥς Εὐφορίων μαρτυρεῖ, nec ad Antiphonis fragm. Epicler. (Com. graec. T. III p. 51) aut ad fr. 68 apposuit schol. Wecheliana. p. 33. Eandem ob causam equidem neque supra moui v. 98 ab isto scholiasta citari p. 571, v. 129 p. 54, v. 171 p.

1) iniuria enim dubitat Iacobsius l. l. pag. CXXIV utrum XV an XVI saeculo scripta sint. scripta sunt post Hen. Stephani editionem Anthologiae, quae prodiiit anno 1566. namque negari vix poterit ab eodem scholia ista omnia profecta viro esse, qui haec scripsit pag. 264: οὗτος ὁ στίχος ἐν βίβλοις παλαιῶς ἐκτετυπωμέναις οὐχ εὐρίσκεται, ἀλλ' ἐν ταῖς ὑπ' Ἐρρίκον Στεφάνον ἐκτυπωθείσαις μόνοις.

206, v. 326 seq. p. 10, v. 513 p. 42, v. 526 p. 229, v. 598 (κάθου βάθους) p. 229, v. 683 p. 10, — neque infra monebo v. 744 ibidem p. 139 sic scribi: νοῦσοι δ' ἀρχαίοι μετὰ γούνασιν ἄλλοτε παλμός, v. 760 respici ibid. p. 42, v. 785 ibid. p. 226, v. 801 seq. (τοῦ θ' ὑπὲρ — λεπυρῶν) ibid. p. 382, v. 844 ibid. p. 119, — ubi si qua scripta sunt aliter atque hodie leguntur, vel typographi vitia vel editoris pravas coniecturas subesse credas. —

Ther. v. 752 citat Erotian. p. 392, qui ἄντιν δραπάνοιο habet et e Georgicis depromptum versum putat, errore ut videtur utrumque. —

Ther. v. 769 seq. Omnem hunc de scorpionibus locum respicit Tertullian. Scorp. init. p. 267 Oehl.: „magnum — malum scorpio — suppurat, tot venena quot genera, tot perniciosos quot et species, tot dolores quot et colores. Nicander scribit et pingit.“ —

Ther. v. 758. ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσῆρεις ἂν τὰ παγούροις γυνὴ βαρύνονται citat Galen. com. in Hippocrat. de artic. III, 38, Tom. XVIII, I p. 537 seq., quocum in δὲ ῥοικοῖσιν facit Parisinus vetus. —

Ther. v. 802. Etym. Magn. p. 216, 9: μάσταξ — παρὰ τὸ μασᾶσθαι. Νικάνδρος, μάστακι σιτοβόρῳ ἐναλίγκιος, unde σιτοβόρῳ pro vulgato σιτοφάγῳ recipiendum esse iam monuit I. G. Schneider. Praeterea schol. V. ad Il. ι, 324 habet hoc: μάσταξ] Νικάνδρος τὴν ἀκρίδα, quod aperte ad hunc locum referendum. errat Volkmann. p. 16. —

Ther. v. 823—827 citat Athenae. VII p. 312 D, ubi codd. dant ἐκ βρύξασα, quod est etiam in Nicandri codice Goettingensi, et σὺν οὐλοβόροις ἐχέσιν enotatum etiam e Parisino codice vetustissimo. Utrumque recipiendum duco, illud ut cum ἐπάκτρων innigatur, hoc ut sit ὅλα τὰ θηρία βιβρώσκουσιν. vereor enim ne falsus sit Eustathius qui Athenaeo ut solet usus et ipse e Nicandro citans ad Il. π p. 1057 init. εἰ ἔνυμον σὺν οὐλοβόροις ἐχέσαι θόρονσθαι προλιπούσαν ἀλὸς νομόν, hoc praefatur: οὐλὸς ὁ ὀλέθριος, οὐ σύνθετον οὐλοβόρος ἐχίς. — Reliqua autem quae Athenaei codices sibi propria habent meri quidem sunt scribarum errores, sed monendum tamen etiam hoc, Athenaei quoque codices habere μυραίνης, quod pessime I. G. Schneiderus p. 267 mutandum in μυραίνην censebat. —

Ther. v. 845 respiciunt Dioscorid. hyl. IV, 98 p. 592 περὶ φύκους θαλασσίον ἄγχις: Νικάνδρος δὲ φησι καὶ θηριακὸν εἶναι τὸ φοι-

νικοῦν, item Plinius nat. histor. XXXII, 66 („algam maris theriacen esse Nicander tradit“) et XXVI, 104: *Nicander ea (φύκη) et adversus serpentes in vino dedidit*, in quibus duplex notandus error est. nam Nicander non iam de serpentibus, sed de scorpionibus, phalangis etc. agit, neque unico commendat vinum, sed quantum quidem ex vv. 912 seq. apparet (nam isti versus ad totum hunc locum qui incipit a v. 837 pertinent, ut v. 911 et 912 scribendum videatur *δίξας. Ων*) etiam acetum, aquam, lac admittit. —

Ther. v. 876. Hunc et sequentem versum usque ad *κάρδαμον* habet Athenae. II p. 66 E, ubi pro *πολύθρονα* legitur *πολύχροα*, quod scholiasta etiam memorat, et *πέπερι* pro *πέπεριν*. atque idem Athenae. III p. 126 B se attulisse dicit *Νικάνδρον τὸ πεπεριον ὀνομάσαντα*, in quo *πέπεριν νέον* latere supra suspicatus sum. —

Ther. v. 891. Athenae. XIV p. 649 D. *Νικάνδρος μὲν ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς Θηριακοῖς μνημονεύων αὐτῶν (τῶν πιστακίων) φησι*
φιττάκι ἀκρεμόνεσσαι ἀμυγδαλείσιν ὅμοια.
γράφεται δὲ καὶ

βιστάκια — — ἀμύγδαλα ὄντα πέφανται.

Sed idem paulo post (E): *ὁ δὲ Νικάνδρος δασέως φιττάκια, Ποσειδώνιος δὲ βιστάκια* (quo hinc sumpsit Eustath. ad II. p. 1210, 40), unde appareret supra reponendum esse *φιττάκι ἀκρεμόνεσσαι ἀμυγδαλείσιν ὅμοια*. Huius ipsius autem versus partem ultimam (*ἀμυγδαλείσιν ὅμοια*) nbi cum altero contuleris (*ἀμύγδαλα ὄντα πεφ.*), concedes ex interpretatione ortam esse maioremque auctoritatem ab Athenaeo eis tribuendam fuisse exemplaribus, quae *ἀμυγδαλόεντα πέφανται* habebant (nam *ἀμύγδαλα ὄντα* non Athenaeus scripsit, sed librarii). Hinc etiam forma *βιστάκια* maiorem sibi vindicat prae altera (*φιττάκια*) auctoritatem nec debebat Athenaeus in Nicandro commendare *φιττάκια*. At ne de *βιστάκια* quidem constat, certe optimus Athenaci codex non *βιστ.* sed *κιστ.* habet, ex quo eodem iuro *βιστ.* et *πιστ.* extundi potest, quoniam *κ* non minus saepe cum *β* quam cum *π* confusum reperitur. Iam quum Nicandri eodd. omnes habeant *πιστάκι*, nihil mutandum puto. Ceterum de formis huius vocis cf. Niclas. ad Geopon. T. III p. 664 seq. Obiter moneo in Plinii nat. hist. (in qua hodie regnat *pistacia*) XIII, 51 in palimpsest. legi *bistacia*. —

Ther. v. 902—907 citat Tzetz. Chiliad. I, 299 (postquam I, 266 obiter significaverat narrari fabulam in Nicandri Theriacis) et Exe-

ges. Iliad. p. 139 Herm. (p. 834 Bachm.), ubi φιλοθρήνον editum, quod scholiast. quoque habet. Sed si ipsum lamentantem hyacinthum dicere poeta voluit, nescio an v. 903 non dixisset ὃν Φοῖβος θρῆνῃσεν, sed aliud verbum posuisset. ut nunc res ost, recto positum verbum quod praeparatur quodammodo voco πολυθρήνον i. e. valde deplorati. Itaque sic statuo, φιλοθρήνον ab eis profectum esse, qui importune memores erant ὑακίνθου τοῦ αἰακτοῦ (frag. 74 v. 32) i. e. literas AI in foliis suis gerentis. — Ceterum iuro I. G. Schn. non Ῥακίνθου dedit, ut Bachmann. eorte scripsit in Tzetz. exeg. l. l., sed ὑακίνθου. nam etsi in eo nomine duae hie notiones confusae latent, et iuvenis et floris, alteram tamen hanc nunc quidem potiore esse docet appositum καρπόν. Contrario modo Lucian. de sacrif. 5: ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσε ἐν αὐτῷ, de quo egregia notavit Fr. V. Fritsch. quaest. Lucian. p. 4 seq., sed omisit quod omnium maxime aptum; (Orph.) Lithie. 644 μὴδ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίη. Similiter Antonin. Liberal. 15 p. 216, 4 c Buei ornithogon. dedit: ἡ δὲ γῆ πλείστον αὐτοῖς ἐξέφερε καρπόν, ὅτι μόνην θεῶν ἐτίμων καὶ ἐπιμελῶς αὐτὴν εἰργάζοντο. Ad eandem confusionem pertinent loci eius modi qualis est in (Herodot.) vita Homer. 9: οἱ πόλιν αἰπεινήν Κύμην, ἐριώπιδά κούρην, ναίετε, de quibus Lobeck. admonuit, Paralip. p. 330 not. Neque in eo offendendum, quod mox dicens Nicandor πρωθήβην Ῥακίνθον certissime non florem, sed iuvenem intelligit. nam eodem plano modo Homerus dixit Iliad. ε, 859 ὁ δ' ἔβραχε χόλκεος Ἄρης (deus), ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης (belli), quod imitatus est Eurip. in Iphigen. Aul. 765: Ἄρης — Πέργαμον — κυκλώσας Ἄρει φονίῳ. add. Arat. 469: νυκτὸς καθαρῆς, ὅτε πάντας ἀγανούς ἀστέρας ἀνθρώποις ἐπαδείκνυται οὐρανὸν Νύξ. Meleager in Anthol. Pal. V, 140 — ἐπεί σοι αἰ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας (coll. Diodor. Sicul. V, 73, 3: ταῖς δὲ Χάρισι δοθῆναι — πάλιν ἀμείβεσθαι ταῖς προσηκούσαις χάρισι τοὺς εὖ ποιήσαντας). poet. in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 386 (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 396): Ὅτ' ἐν, τί μ' ἐξ ὕπνου φρενοθελγίος ἐξεσώβησας; — Orph. hymn. 62, 8: Δίκη — μούνη ἐπιμεβαίνουσα δίκη ἀδίκους ἐπὶ ἔργοις. id. 64, 2: Νόμον — αἰεὶ τηροῦντα νόμοισιν. Nonn. Dionys. 3, 375: ὄφρα κε Κάδμῳ Ἀρμονίην ὁπάσειεν ἐς ἄρμονίην ὑμεναίων. —

Ther. v. 921 Athenae. IX p. 366 D. ita citat: ἡ μὲν καὶ σικυήν χαλκήρεα ἢ ἐ σίνηπι, ubi deteriores libri σίνηπι habent, quod etiam Eustath. ad II. p. 1061, 1 in snis Athenaei codicibus invenisse videtur, si quidem quae ita scripsit: οὕτω γίνεσθαι καὶ νάπυ τὸ παρὰ Νικάνδρῳ σίνηπι, — ut pleraque omnia Nicandri frustula ex Athenaeo hausit. Sed de Athenaei loco infra disputandum paulo fusius. —

Ther. v. 957 seq. qui citat Tzet. Exeg. II. p. 131 Herm. (p. 829 Bachm.) in altero versu habet νιφόεσσα κολώνη. sed potior est Herodiani auctoritas περὶ μόν. λ. p. 35, 18: Κλάρος· Νικάνδρος, μνηστὶν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρος νιφόεσσα πολίχνη, et anonymi scriptoris de vit. Nicandri init. citantis: τὸν ἔθρεψε Κλάρον νιφόεσσα πολίχνη. Et Herodiani quidem Κλάρος etsi defendi potest (cf. Voss. ad hym. Homer. in Demetr. p. 150) nihil videtur nisi librariorum error esse, Tzetziannum autem illud κολώνη intelligere mihi videor cur ab interpolatore aliquo male sedulo scriptum sit. quippe νιφόεσσα parum aptum opinor quibusdam πολίχνης epitheton videbatur, sed multo aptius κολώνης, ut νιφόεσσα Ὀδρὺς *Ther. 145*, Πηλῖφ ἐν νιφόεντι *Ther. 440* et 502, Κερκίττω νιφόεντος *Al. 152* legimus. Voruntamen adiectivo νιφοίς aliquoties etiam ita usus est Nicander, ut praeter colorem nullam nivis rationem haberet. cf. *Ther. 291*, 881, *Al. 252*. ergo ad urbem etiam referre potuit eodem iure quo Homer. II. β, 647 et 656 ἀργινόντα Λύκαστον, ἀργινόντα Κάμειρον dixit. —

* * * * *

Alex. v. 3. Protagoram hinc novit Tzet. Exeg. II. p. 829 Bachm. —

Alex. v. 7. ἄρκτον ὀμφαλόεσσαν respicere videtur Hesych. s. ὀμφαλόεσσα, ἢ ἄρκτος, διὰ τὸ μέσον τὸν βόρειον πόλον περιέχειν. τινὲς δὲ τὴν εὐτροφον χώραν. utraque explicatio in scholiis quoque extat. sed quae sequuntur apud Hesychium, ab I. G. Schneidero et ipsa ad Nicandri hunc locum relata, aperte pertinent ad ἀσπίδα ὀμφαλόεσσαν. —

Alex. v. 21. Galen. de Hippocrat. et Platon. decret. II, 8, T. V p. 275: Νικάνδρος ὡδὲ πῶς φησι, ἣν κραδίην ἐπιδόρπιον, οἱ δὲ δοχαίην κλείουσι στομάχοιο, — quo firmatur δοχαίην, quod in δοχεῖον mutatum voluit Volkmann. de Nicand. vit. et script. p. 40 et comm. epic. p. 9, iniuria quidem. cf. Lobeck. Paralip. p. 314. recte autem eundem Volkmann. male habebat ἐπιδόρπιον nomini κραδίην iunctum. certe os ventriculi nemo quantum scimus καρδίαν ἐπιδόρπιον

vocavit, sed omnes καρδίαν dicunt simpliciter. itaque Volkm. mutata interpunctione ἐπιδόρπιον cum δοχαίην (δοχείον) iungi iussit. Verum mihi τεύχος adiectivo aliquo vix carere posse videtur, et quum alibi Nicander τεύχος γαστρός dicat (Al. 315 et 364), γαστρός autem hoc loco addere non posset propter extremum versum 20, τεύχος — ἐπιδορπίου scripsisse videtur. —

Alex. v. 36 seqq. ante oculos habuisse videtur Plin. nat. histor. XXVII, 7 seq. —

Alex. v. 56. Lexic. ms. ap. Albertinum ad Hesych. p. 761: ὀνείτης· ὑπὸ Νικάνδρου ὀρίγανον. Nicandri nomen non apponit Hesych. —

Alex. v. 67. Etym. Magn. p. 256, 54: δερκεννίος] — Νικάνδρος εἰς τὰ Ἀντιφάρμακα, ἢ σκίνακος δερκεννίος. Locum Nicandri paulo plenior quippe auctum versu apponunt codd. Zonaras p. 477, unde in Suidae lexicon venit, I p. 1214 Bernh. Ex Etymol. autem corrigimus δ' ἢ σκίνακος, quod est etiam in Zonara. —

Alex. v. 91. Etym. Magn. p. 241, 12; γρηῖν, τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι. Νικάνδρος εἰς τὰ Ἀντιφάρμακα. Nicandri codd. γρηῖν habere omnes videntur (γρηῖν II), non γρηῖν, ut scribitur in Homer. Od. η 8 (coll. Apollon. Dysc. de adverb. p. 560, 8, unde sua hausit Etym. Magn. p. 440, 13 seqq.), β 377, γ 395 et 481, item in Rhiani fragm. ap. Stobae. IV, 34 v. 20, et in Anthologiae codice Palatino VI, 203, VII, 257, 384, 575, 726, IX, 309 (non addicente tamen Planud. nec ut ipse sibi Palatini codicis scriba constet, qui VII, 455 et 458 dedit γρηῖς). ego tamen γρηῖς praefero cum Hermann. in hym. Hom. Cer. 113 et Buttmann. gr. gr. I p. 108 not. (qui non persuasisse videtur Iacobsio ad Anthol. Palat. p. 527). accedit quod Arcad. p. 91 extr. τὰ εἰς ὅς θηλυκὰ συνισταμένον ἔχοντα τὸ ὕ καὶ μὴ διὰ τοῦ δὸς κλινόμενα βαρύνεσθαι dicit. —

Alex. v. 100. Κηφήδα γαῖαν hinc habet Etym. Magn. p. 512, 14. paulo plenius Zonar. p. 1205: Περσεὺς ἥ ποτε λιπὼν Κηφήδα γαῖαν. —

Alex. v. 103 citat Etym. Magn. p. 594, 11. —

Alex. v. 106. Huc respexerunt quos Eustath. ad Il. p. 658, 45 compilavit (Apionem et Heliodorum, opinor): ἀκοστήσαι δὲ τὸ πολυκριθῆσαι κατὰ τοὺς παλαιούς ἤγουν τὸ κριθιάσαι. ἀκοσταὶ γὰρ αἱ κριθαί, ὅπερ φασὶν ἐξ Ὁμήρου μὲν οὐ δείκνυνται, παρὰ δὲ γε Νικάνδρῳ καὶ ἄλλοις κεῖται. Cum his equidem conciliare quae schol. ad

Iliad. ζ, 506 habent non magis possum quam Buttmannus potuit Lexilog. II p. 173, illud autem certum, Nicandri memoriam non ad glossarum librum, ut Volkm. p. 16 voluit, sed ad Alexipharmaca referendam esse.

Alex. v. 170 affert schol. Arat. 916, respicit schol. Aristoph. Pac. 1067. —

Alex. v. 174 citat Etym. Magn. p. 183, 7, sed e Theriacis. nam hic quoque ἐνθα quod legitur ex ἐν Θηριακοῖς corruptum ut monuit Gaisford. ad Hesiod. Theogon. 709. vitium iam invenit Zonar. p. 364. ἀχύνετον ὕδωρ hinc habere videtur schol. Apoll. Rhod. 3, 530. —

Alex. v. 181 Etym. Magn. p. 330, 40: ἐλινὸς ἢ ἄμπελος — Νικάνδρος ἐν Θηριακοῖς. —

Alex. v. 185 citat Etym. Magn. p. 510, 17 (ἐν Θηριακοῖς). add. Etym. Gudiau. p. 319, 14 et Zonar. p. 1202. —

Alex. v. 186. Etym. Magn. p. 551, 14: Κώνειον καὶ τε σὺ κωνίου βλαβόεν τεκμαίρετο πῶμα κινόποτον. Νικάνδρος ἐνθα (i. e. ἐν Θηριακοῖς).

Alex. v. 193 seq. Etym. Magn. p. 168, 9: ἀτύζων] ὁ δ' ἡέρα παῦρον ἀτύζει οἷα κατηβολέων (ἀντὶ τοῦ καταπίπτων σώματι καὶ ψυχῇ), ψυχῇ δ' αἰδωνεία λεύσσει. ἐὰν ἀτύζων, ἀφροντιστῶν, ἐὰν δὲ ἀτίζων, ἀτῆ περιφερόμενος, καταπίπτων. οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Νικάνδρου ἐν Θηριακοῖς. Haec Etym. Magni memoria eam saltem vim habebit, ut hoc quidem loco codicum praeter Parisinum veterem (qui hic deficit) optimorum, Medicei et Goettingensis, spernamus auctoritatem, quorum ἀλύζει alter; alter ἀλέξει habet, et sequamur deteriores codicum familias, quae partim ἀτύζει, partim ἀτίζει habent. Utrumque statuendum est invenisse in codicibus eum, cuius commentarium citat Etym. Magnus, parum is accurate auctore suo usus, cui ἀτύζων vel ἀτίζων scribere non licuit, nisi forte ad alius cuiuspiam poetae versum male omissum, in quo ἀτύζων legebatur, Etymol. Magnus commentarii Nicandrei verba accommodavit. in ipso autem Nicandri versu quod ἀτύζει posuit, non ἀτίζει, indicare videtur olim non ἀτίζει vulgatum fuisse, sed ἀτύζει, quod et ipse unice probo quamvis sit ad explicandum difficillimum. Sed nisi fallor hic quoque Nicander videtur docere voluisse, de interpretandis Homericis quibusdam glossis qualis ipsius sit sententia, de quo infra dicetur accuratius. Constat autem in explicando verbo ἀτύζεσθαι veteres

nequaquam inter se atque ne sibi quidem ipsos in singulis Homeri locis consensisse. nam quum plurimi explicent *ταράττεσθαι* vel *ἐκπλήττεσθαι*, schol. ad. Il. σ, 7 *βεβλαμμένους ἢ φεύγοντας, ἢ ὀδυρομένους* (ultimum hoc etiam Suid. habet s. *ἀνυζόμενη*), Eustathius ad Il. p. 623, 5 *ἄττοντας καὶ σκιρτῶντας ἢ ἀτωμένους* explicat. quales explicationes quae parum curabant vocis originem ante Aristarchi his rebus impensam operam multo plures et ineptiores prolatas fuisse quivis concesserit. Iam Nicandrum puto *ἀνύζεσθαι* explicasse *ὀρίνεσθαι*, quae significatio neque disconvenit plerisque locis et aliquam habebat commendationem eo quod in Il. ι, 243 utrumque olim legebatur in scriptis exemplaribus, et *ἀνυζόμενους ὑπὸ καπνοῦ* et *ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ*. Qua concepta semel opinione activum *ἀνύζειν* non poterat poeta explicare *φοβεῖν*, ut reliqui fecerunt poetae Alexandrini qui activo usi sunt, sed debebat interpretari *ὀρίνειν*. Ergo *ἡέρα παῦρον ἀνύζει* significat „parvum spiritum movet sive dueit“ i. e. „vix spirat.“ nam *ἀήρ* patet τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα esse quod efflamus, ut Erotian. s. *ἀήρ* explicat. —

Alex. v. 201 respicit Plin. nat. hist. XXII, 31: „semen (urticae) cicutae contrarium esse Nieander adfirmat, item fungis et argento vivo.“ De cicuta quidem adfirmat Nicander, de reliquis non item, ut suspicer apud Plinium post *item* excidisse alius cuiuspiam medici nomen. —

Alex. v. 262. *ἡ ἐὺ γε βδὴλαιον νέον γάργος* citat schol. Theocrit. 2, 56, ubi verba corruptissima e Nicandro editores correxerunt. —

Alex. v. 279 seq. citat Zonar. p. 1112. in Etym. Magn. p. 471, 54 Nicandri loens excidit, at eod. V saltem haec addit: *ὥκιμον δὲ ἔστι βοτάνη ἢ λιγομένη ἐν τῇ συνηθείᾳ βασιλικόν. οὕτως Νικάνδρος.* —

Alex. v. 301—304 citat Tzetz. Chiliad. I, 359 seqq., sine memorabili lectionis varietate nisi si quas scribarum stupor procreavit. —

Alex. v. 305 respicit Etym. Magn. p. 680, 40: *πόλιον σημαίνει βοτάνην διὰ τὸ πολὺον εἶναι ἡγρουν λευκήν, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Ἀλεξίφαρμάκοις.* —

Alex. v. 310. Etym. Magn. p. 763, 30: *τραγορίγανον ὄρειον* — *Νικάνδρος ἐν Ἀλεξίφαρμάκοις· ἀγροτέρης τραγορίγανου.* unde *ἀγροτέρης* pro vulgato *ἀνάλης* iam recepturus erat I. G. Schneiderus. Ceterum paulo plenior Nicandri locum citat Zonar. p. 1742, *πολλάκις δ' ἀγροτέρης τραγορίγανου ἢ δὲ γάλακτος* scribens. —

Alex. v. 330. Horum memor fuit Plin. nat. hist. XX, 95, parum quidem ille tempestive, ut docet Sillig. Vol. III p. 295. Ceterum ex Plinio sua sumsit Apuleius de herb. p. XXXIII extr. edit. Sillig. —

Alex. v. 376 respicit Etym. Magn. p. 283, 37. —

Alex. v. 424 seq. citat Etym. Magn. p. 207, 36: βούκιρα] — Νικάνδρος ἐν Ἀλεξιφαρμάκοις παρετυμολογεῖ αὐτὴν λέγων, ἄλλοτε βουκέρας χιλιγόνου, ὃ ἔα κεράϊας εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑψηνεύουσιν αἰξεῖ, unde χιλιγόνου pro σιτηγόνου iam recepit I. G. Schneiderus firmatum nunc etiam codice vetustissimo Parisino. —

[*Alex. v. 491.* hunc locum ne respexisse credas Snidam et Photium s. τριπτῆρα, — Thyatirenium illi Nicandrum sequuntur, non Colophonium, ut patebit conferenti Harpocrat. s. τριπτῆρα. —]

Alex. v. 527 respicit Plin. nat. hist. XX, 25. —

Alex. v. 560 seq. ad Lucian. dial. deor. 7, 4 memor fuit scholiasta Tom. IV p. 57 Iac. —

Iam ex horum testimoniis scriptorum primum manifestum hoc est, quae nunc manibus tenemus Nicandri Theriaca et Alexipharmaca eadem esse carmina quae veterum plerique ita inscripta legabant. nam aliud ferebatur carmen et ipsum Νικάνδρου Θηριακά inscriptum, sed a falsario quodam confectum, de quo memorabilis locus extat apud grammaticum in Bekkeri Aneidot. p. 1165: δεῖ δὲ τὸν γραμματικὸν καὶ τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία γινώσκειν. εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν αὐτοῖς ὁμώνυμα βιβλία ψευδῆ, οἷον ἡ Ἀσπίς Ἡσιόδου καὶ τὰ Θηριακά Νικάνδρου· ἐτέρων γάρ εἰσι ποιητῶν, ἐχρήσαντο δὲ οἱ συγγραφεῖς τῇ ὁμωνυμίᾳ Ἡσιόδου καὶ Νικάνδρου, ἵνα ἄξια κριθῶσιν ἀναγνώσεως. — Praeterea aliquid illa testimonia conferunt ad eam pertractandam quaestionem quae est de interpolatis Nicandri carminibus, quamquam impudentissimis interpolationibus in Nicandri Theriaca et Alexipharmaca olim doctos homines grassatos esse vel aliunde liquido demonstrari potest. Quarum interpolationum nulla impudentior ea est qua post Alexiph. versum 610 addebant duodeviginti hos:

611 Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ἐλατηίδα μάργαις
Οἰταίνην, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότευραν,
ἦν τε καὶ ἐμπλείουσα χαλικορτέρη πόσις οἴνης
οἷη ἐπαλθῆσαι παραχρῆος, ἥνικα φωτός

615 Ἰσθμία καὶ φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσεται οἶμυν. —

- Καὶ τὰ μὲν οὖν Νίκανδρος ἐῖς ἐνὶ κάτθετο βίβλω
 μοχθήεντα μύκητα παρ' ἀνέροι φαρμακόμεντα.
 πρὸς δ' ἔτι τοῖς, Δίκτυννα τεῖς ἐχθήρατο κλώνας
 Ἥρη τ' Ἰμβρασίη μούνη στέφος οὐχ ὑπέδεικτο
 620 κάλλιος, οὐνεκα Κύπριν, ὅτ' εἰς ἔριν ἡέρθησαν
 ἀθάναται, κόσμησεν ἐν Ἰδαίοισιν ὄρεσσι, —
 τῆς σύ γ' ἀπ' εὐνύδροιο νάπης, εὐαλθὲς ὄνειμαρ,
 καρπὸν πορφυρόεντα συναλδία χιμερίησιν
 ἡέλιου θαλφθέντα βολαῖς δοίδυμι λεήνας
 625 χυλὸν ὑπέκ λεπτῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτη
 ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη
 ἢ πλείον, πλείον γὰρ ὄνητον. — οὐ γὰρ ἀνιγρὸν
 πῶμα βροτοῖς. — τόδε γάρ τε καὶ ἄρκιον, αἶκε πύρσθα. —

sic enim scribendum locum putamus correctis nonnullis vel e nostra vel ex aliorum coniectura, quae ne falsario quidem condonanda, sed impntanda librariis fuerunt. velut v. 618 pro πρὸς δ' ἔτι τοι e scholiasta corrigendum fuit πρὸς δ' ἔτι τοῖς, deinde v. 619 cum libris partim, partim cum Spanhemio (ap. Schueid. praef. Ther. p. VIII) ut sensus constet scribendum fuit Ἥρη τ' Ἰμβρασίη μούνη pro eo quod etiamnum editiones occupat, Ἥρης τ' Ἰμβρασίης. tum v. 621 male in fine fuit interpunctio maxima. porro v. 624 e codd. omnibus repouendum fuit βολαῖς pro βολῆς et v. 625 vel sine codicibus scribendum ὑπέκ pro ὑπέρ, quo retento quae sequuntur ἢ σχοινίδι sensum non iam habent. Contra reliqua quae attentum lectorem offendant vel plane singularia vel in Nicandro certe solitaria, velut v. 617 istud παρὰ μοχθήεντα μύκητα, quod significat „dum fungum edit“ (ut παρ' οἶνον, „dum bibit aliquis“, παρὰ τὰ γελοῖα, „dum quis iocatur“ et similia dicuntur plurima), aut v. 622 relativum τεῖς pro ἡς (quod si ex Homérico ἐῖς effictum est, ut credo, potius τῆς scribendum erit, nihil autem excusationis habet ex pluralivis τέων Al. 2 et Callim. in Del. 185, quod mihi non relativi, sed interrogativi τῆς videtur genetivus esse, quum satis constet Alexandrinos poetas ita esse pronomine interrogativo usos. cf. Naeke ad Callim. Hecal. p. 178 et Meinek. delect. poet. Anthol. gr. p. 94 seq.), aut syntaxis ista anomala quae legitur v. 625: τῆς σύ — χυλὸν ἐκθλίψαντα πορεῖν pro ἐκθλίψας vel ἐκθλίφθεντα, aut mirum istud ἐμπλείουσα πόσις οἶνης v. 613 (cui si ἐμπλήθουσα auctor substituisset, non iam dixisset quod duobus nominibus usui repugnat), — haec igitur et si

qua sunt similia non eripiemus interpolatori qui manifestis se prodit indieiis. nam qui ita loquitur: *haec quidem libro suo interpolavit Nicander in fungo molesto medicamina. praeterea tu cape myrthi fructum* etc. —, quid aliud dicit quam supplere se velle quae ipse Nicander omiserit, at alii dederint (velut Plin. nat. histor. XXIII, 159)? accedit quod totam hanc disputationem non eo loco quo de fungis Nicaudor exposuit, sed in fine carminis exhibent codd. et editiones omnes praeter I. G. Schneideri qui primus vv. 616—628 post v. 536 collocavit, a grammatico aliquo suspicatus versus hosce esse ex antiquiore aliquo exemplo carminis scripti extremo poemati subiunctos eorumque sedem propriam indicari prioribus duobus fere barbaris, quos a grammatici potius cuiusdam quam ipsius poetae ingenio profectos esse censobat, ad Alex. p. 257. ego contra non dubito quin omnes isti versus tredecim ab interpolatore aliquo procusi sint, qui, ut hoc quoque addam, v. 622 *ἐὐαλθὲς ὄνειρα* sumsit ex Alex. 326 (*ἐὐαλθὲς ἄρωγόν*). Tredecim dixi versus, tot enim ad fungos pertinent. qui restant alius argumenti quinque (v. 611—615) ob aliam causam mihi suspecti sunt. nam ut nihil dicam de disputationis brevitate et de omissis quae in corpore humano conspiciantur eius veneni signis (qualia memorare poeta solot memoratque in hoc veneno Psendodioscorid. de venen. 12 p. 25 Spreng.), — qui ista dedit, is Protagoram, cui Nicander librum inscripsit, longe alium nobis sistit atque Nicander fecit. qui Protagoram non ipsum facit forte temere venena bibentem, sed aliis qui temerario potu hauserant medicatarum. Quamquam de hoc no oditoribus quidem ubique constitisse videtur, aliter enim neque v. 567 tolerassent *ἦν γε μὴν ἐκ φρονυῶ θερειομένον ποτὸν Ἰσχῆς* — ἀλλὰ σὺ τῷ — πόροις κ. τ. λ. spreto codice Goettingensi et scholiastae admonitione qui *Ἰσχῆ*¹⁾ commendant, et in Al. 49 vidissent corruptum esse *πίσις*, cui Parisinus vetus recto substituit *πόροις* (cf. v. 68), et in Al. 116 vel sine codicum auctoritate reposuissent *κεῖνο ποτὸν δέξαιτο* pro *δέξαιο*, quod et ipsum repugnat versui 128: *τῷ δὲ σὺ — πόροις*. Sed ut his tribus locis facile restituimus quod poetae consilio unice convenit, ita non aequae facillae correctio renitentium Nicaudreo mori verborum *μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν — μάρψαις* v. 611, ut hic qui-

1) i. e. *Ἰσχῆ τσις*. Similiter *τις* omissum v. 158 (*πάσῃται*). add. Hom. II. 13, 287. 22, 199. Aeschyl. Eum. 645. Theocrit. 17, 40. —

dem non dubitandum sit quin interpolatoris cuiusdam fetus habeamus. si quis tamen etiamnum dubitat, is admoendus erit v. 615 iisdem prorsus verbis redire in genuinis Alexipharmacis versu 191. —

Quod si hinc certum est ad promovendam artem a medicis Nicandri Alexipharmaca interpolata esse, non errabimus, si etiam inter varias lectiones eas, quas ex veteribus scriptoribus modo affercbamus, nonnullas ex eodem ortas studio putaverimus, ut ad hanc quoque rem utilis ista veterum testimoniorum enumeratio videri debeat. Hoc aperte cadit in Ther. 921, ubi quum codd. omnes teneant hoc:

καὶ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα λοιγὸν ἔει τ' ὕψει
προσμάξας ἰὸν τε καὶ ἄθρόον αἶμα πενώσεις, —

admodum mirum accidit quod Athenae. IX p. 366 D. ita loquentem audimus: *σίνηπυ δ' ὠνόμασε Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν μὲν Θηριακοῖς οὕτως* •

ἡ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα ἢ σίνηπυ.

ubi istud ἢ σίνηπυ quis est quin ab iis profectum statim iudicet, qui praeter cucurbitulam etiam sinapi adhiberi cum fructu posse arbitrati (ut fecerunt Pseudodioscorid. περὶ ἰοβόλ. p. 77, Scribon. Larg. c. 174 et Aetius IV, 1, 10) omissum hoc a poeta esse aegre tulerint? At dicat aliquis, non Athenaei istud exemplar, sed codices nostros omnes interpolatos esse et quantocius istud ἢ σίνηπυ recipi in verborum ordinem debere expulsa lectione hodie vulgata. Audio. at primum interpolatis se nsum Theriacorum exemplaribus praeter integra ipse Athenaeus indicat XIV p. 649 D (cf. supra ad Ther. v. 891), ut usus est etiam Georgicorum exemplaribus non iam integris (cf. ad fragm. Georg. 7 sive 74, v. 65). tum certe in Ther. v. 891 Athenaeum non integrum, sed interpolatum secutum exemplar esse eo apparet, quod eius codicis lectionem aliquam (φιττάκια) commendat, qui pro verbis aperte integris ἀμυγδαλόεντα πέφανται habebat foedam interpolationem hanc: ἀμυγδαλείουσιν ὅμοια. Nonne igitur verisimile sit Athenaeum in citandis Theriacorum locis imponi sibi passum interpolatorum potius quam integrorum exemplarium lectiones protulisse? — Unde hoc saltem Inerabimur, ut si qua extant apud Athenaeum aliter scripta atque codicem Nicandrorum auctoritate nunc eduntur (ut Ther. 823, 826, 876), etiamsi a promovendae artis studio non profecta sint, cautiore tamen nos

praestemus in recipiendo, quippe interpolatis codicibus Athenaeum usum esse memores ubique. —

Verum istud malum serpsit ulterius. nam ob alias etiam causas interpolatos olim Nicandri codices fuisse docent cum codicibus qui supersunt collata eadem illa a nobis proposita veterum scriptorum testimonia, docent variae lectiones haud paucae in scholiorum farragine memoratae, postremo docet codicum hodie superstitum vel inter se vel cum editionibus instituta comparatio, cuius ope etsi sat multas interpolationes I. G. Schneiderus egregie sustulit, alias tamen reliquit non minus manifestas. Quarum ego aliquot nunc indicabo, ut pateat quousque ista labes progressa sit et quales habuerit causas. Velut in Ther. 27 post verba ὅτι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην codd. versum habent hunc: ὀρνυοὺς καὶ λασιῶνας ἀμορβαλοὺς τε χαράδρας, qui est Theriac. v. 489, cui et ipsi praecedit κινώπετα βόσκεται ὕλην. hinc manifestā est interpolationis causa, nam ipsum Nicandrum utroque loco eundem scripsisse versum credibile non est. neque enim ita Nicander se ipsum imitari solet ὀμηρικῶς, nedum tam parum apto loco sua repetierit. quamquam in Theriacis imitatur Alexipharmaca vel contra, ut in Ther. 911 et Al. 368 legimus ἄννησον Λιβυκὰς τε ποτῶ ἔγκνηθεο ῥίξας, — ἣ ἔτι καὶ Λιβύηθε ποτῶ ἔγκνηθεο ῥίξας. Itaque Ther. v. 28 de interpolatione suspicari nos cogit (ut in Alex. 615 ex eodem indicio supra cognovimus interpolatorem), quae unde orta sit e Parisino codice antiquissimo intelligitur, ubi in margine iste versus ascriptus legitur ab eis, opinor, qui nihil nisi homoeoteleuton notare volebant. Similiter interpolatione orti sunt Ther. vv. 159, 160, quorum alter aperte fictus est ad versus 265 normam, nenter comparet in Parisino vetustissimo. Paulo modestiores sese gesserunt interpolatores in Ther. 283, ubi ἐνδυκλῆς αὖτις reposuerunt e v. 263 pro αἰὲν ἰάνει, quod felici casu Etym. Magn. p. 299, 45 servavit, sed hic quoque illi similibus poetae locorum intempestiva recordatione sive ipsi ad interpolandum inducti, sive alios ascriptis locis similibus inducentes. Praeter hanc autem causam ad interpolationes occasionem dederunt Nicandri lectoribus aperta scribarum vitia, quae rite corrigere nesciverunt, sed intemptata relinquere noluerunt. hinc fuerunt qui in Ther. 92 scriberent ἰσθλοῦ ἀβροτόνοιο, in Al. 463 ἐπαιονάσσο, in Ther. 822 οἷδ' ὅσα similiaque in similibus locis plurimis, interdum modum omnem superantes velut in Ther. 920. Sed eosdem

illos hominesprehendimus etiam interpolando mutantes quae recte in codicibus scripta secus intellexerunt, quo in genere nullum memorabilis exemplum hoc, quod in Alex. 343 (βούρησις — μόσχους πίμπραται, ὁπότε θῆρα νομαζόμενοι δατίζονται) scripserunt — πίμπραται, ἔσχατιν ὅταν κανλεῖα φάγῳσιν, quoniam, ut recte monuisse videtur I. G. Schneiderus, βούρησιν non bestiolam, sed plantam putarunt esse. — His autem tribus interpolandi causis ubi praeter medicorum supplendi studium quintam addideris hanc omnium frequentissimam, quod, quae recte scripta invenerant recteque intellexerant, et sibi in repetenda lectione et aliis faciliora intellectu reddere studuerunt vel apposita vel reposita pro reconditiore aliquo vocabulo voce trita et e communi usu petita, — satis multas fuisse causas concedes quibus fieret ut iam antiquissimis temporibus, certe quibus vivebat Atheniensis, Nicandri exemplaria circumferrentur multifariam interpolata. Quorum si quis unum vel alterum magis honorifico usus nomine recensionem appellare maluerit, non repugno, modone recensionem ab ipso Nicandro, sed ab eorum aliquo grammaticorum factam putet qui studia sua ad Nicandrum contulerunt, quamquam argumenta desidero quibus haec opinio commendetur, nam neque alium novimus clari nominis grammaticum qui Nicandrum recensuerit, et quorum in scholiis extat mentio grammatici crisis fere non attigerunt, sed si quando attigerunt, arbitrariam crisis exercuerunt tam parum dextre, ut mirum non sit eorum commenta in nullo codice neque hodie reperiri neque, quantum quidem ex scholiastarum verbis colligi possit, olim inventa fuisse¹⁾. nam ut unum saltem exemplum afferam, in Ther. 622 (ἡπαρ ἐνὶ σχεδῶν — i. e. τῇ τυχούσῃ — ποθὲν οἶνῃ) Demetrius Chlorus si dis placet commendabat ἐνὶ Σχεδῶν. quamquam dubitari potest suamne Demetrius coniecturam dederit an aliorum, ut idem (siquidem idem est) cum Theone et Plutarcho facit ad Ther. 614 secundum Stephan. Byz. p. 375, 11, unde apparet simul eiusmodi interpolationes antiquiores istis grammaticis fuisse, fuerunt igitur antiquiores etiam Pamphilo, grammatico nobilissimo, cuius Suidas memorat libros εἰς τὰ Νικάνδρου ἀνεξήγητα καὶ τὰ καλούμενα Ὀπικά

1) nisi quod Demetrii Chlorig coniecturam βοτῆρα (Ther. 377) novisse videtur Etym. Magn. p. 702, 12. sed si novit, e commentario Nicandro sumsit, quo utebatur, non e codice aliquo Nicandri.

inscriptos. quamquam Pamphilum vel recensendo vel explicando Nicandri opera attigisse aliunde non constat nisi ex ancipiti illo Suidae loco, quem recte ita interpretatum esse puto Rankium, istum Pamphili librum non Nicandri Colophonii carmina, sed Nicandri Thyatireni *ἑξηγητικά τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου* respexisse. pro *Ὅπια* autem quod *Ὀφια* commendant et in hoc quoque Nicandri carmen Pamphilum commentarium scripsisse putant, non minus arbitraria coniectura est, quali non opus est, aut si opus est praestat alia e Galen. Tom. XI p. 798 edit. Kuehn. ducenda. — Postremo recensionem aliquam Nicandri ab antiquo quodam grammatico factam comprobare quispiam putaverit scholio ad Alex. 99 extr. *Ἠτοσίης δ' εἶπε (εἶχε cod. Stephan. Thesaur. II p. 1632, quem locum in novo Thesaur. Parisin. non invenio) τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσιακοῦ Νικάνδρου μεταγγραμμένον*, unde I. G. Schneidero quidem apparere videbatur (praef. Ther. p. VII) Theodosium aliquem criticam emendandis vel describendis Nicandri carminibus operam dedisse. mihi non aequè liquet, praesertim quum ista verba solus recentior scholiasta Goettingensis habeat. et quod *ἀρχαῖον (ἀντίγραφον)* dicit, nulla causa est cur de antiquissimo aliquo grammatico, qui ante Theonem et Athenacum vixerit et Nicandri codicem vel descripserit vel adeo recensuerit, cogitandum sit, sed potest codex aliquis mediæ aevi intelligi.

Doceri igitur nequit istas in Nicandri Theriacis et Alexipharmacis interpolationes referendas ad antiquos et doctos grammaticos esse qui vetustissimorum exemplarium fide Nicandri carmina recensuerint in eoque negotio fidem meruerint, sed potius omnes videntur vel antiquissimorum scribarum stupori vel doctorum lectorum malae sedulitati ascribendae esse. Sed in tanta interpolationum antiquissimarum copia quid faciendum nobis putabimus ut Nicandri Theriaca et Alexipharmaca ad eam revocentur formam qua ex auctoris manibus prodire? Quod quum hodie sperari non iam liceat, annitendum tamen est ut praestetur tantum quantum possit. Proficiscendum igitur ut par est a codicibus manu scriptis qui aetatem tulerunt, quorum non tam quo quis antiquior est, quam quo rarius interpolationes expertus esse videbitur, eo maior erit auctoritas. Codicibus autem si quod adversatur veterum scriptorum testimonium, huic non continuo fidem habebimus, sed prius, si fieri poterit, explorabimus sitne qui suum nobis testimonium dicit auctor interpolatis codicibus

usus. Et grammaticos quidem usos esse omnium minime credibile, utpote criticae arti magis assuetos, velut Herodianum, quem constat non cuiusvis codicis scripturam temere arripuisse, sed pluribus inter se collatis exemplaribus meliorem eruere solitum fuisse (cf. e. g. Herodian. de dict. solit. p. 39, 25). Sed si quos scriptores interpolatis codicibus usos esse probabile est — ut certe Athenaeus, Galeus, Tzetzes et Byzantinorum fortasse plerique (cf. supra ad Ther. 3) interpolatis utebantur —, eorum testimoniis auctoritatem nec maiorem nec minorem, sed parem tribuimus scripturae codicum, quos et ipsos interpolatos esse constat, et accurate utramque scripturam expendemus. Idemque faciendum est ubi codicum nostrorum lectionibus adversantur aliae in scholiis proditae. nam utrorumque scriptura nullam propter ipsum testem auctoritatem habet quia in utrisque interpolationes latent, ut per se aequè verisimile sit in scholiis veram aliquam scripturam, interpolatam in codicibus servatam esse, quam contra. —

Ceterum istae interpolationes tametsi multae sunt, non tamen puto a multis profectas esse lectoribus, sed numero paucis. Nam hoc quoque ex congestis illis veterum de Theriacis et Alexipharmacis testimoniis iure colligi potest, utrumque carmen non ex quovis genere multos sibi invenisse lectores, sed ex aliis praeter grammaticos generibus haud ita multos, ex eorum autem genere, quos suspiceris propter argumenti naturam imprimis allectos fuisse i. e. e medicorum numero, unum tantum et alterum. Eteum in ista nostra congerie frequentissima sunt grammaticorum nomina, quorum vel ipsa verba legimus servata (velut Herodiani et Ori) vel ab aliis in usum suum conversa. nam illos sequuntur grammaticorum posteriorum et scholiastarum turbae, si non Erotianus et Helladius, at Stephanus Byz., Hesychius, Choeroboscus, Orion, Etymologus Magnus et Gudianus (quibus etiam *ὑπόμνημα* aliquod Nicandri ad manus fuit¹⁾, Zonaras, Eustathius, grammatici in Crameri Anecdotis, item scholiastae Homeri, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis, Arati, Theocriti, Apollonii Rhodii, Lycophronis, Luciani, — quos suis manibus Nicandri carmina tractasse vix concedi potest. Cum hoc autem lectorum ordine comparandus alius est nondum a nobis

1) Hic moneo in Etym. Magn. p. 388, 38 pro τὸ Νικαδίων ὑπόμνημα Valekenario legendum visum esse τὸ Νικάνδρον ὑπόμν.—

memoratus, eos dico, qui ut grammatici illi ad peculiare Nicandri dicendi genus et ipsi animos advertabant, non quo singularia notarent et diiudicarent, sed ut in usum suum converterent in propriis pangendis carminibus. quorum imitatorum — sic enim appellare solemus — quo quis similis Nicandreis tractabat argumentum, eo magis consentaneum est Nicandri dicendi rationem imitatum esse. itaque non tam Dionysius Periegetes (cf. Bernhardy ad v. 1074), Colluthus, Christodorus appellandi Volkmanno (de N. vit. et script.) p. 8 fuerunt Nicandri imitatores quam Oppiani, Andromachus, Marcellus Sidetes, Maximus, Pseudoorpheus (in Lithicis) et anonymus auctor qui de viribus herbarum scripsit ¹⁾, quos lubens concedo Nicandrum lectitasse. Praeter hos autem imitatores ob similem causam inter Romanos scriptores nominandi sunt Virgilius et Aemilius Macer, qui et ipse Theriaca scripsit. His igitur scriptoribus omnibus propria quaedam causa fuit cur Nicandri Theriaca et Alexipharmaca lectitarent, peculiare dicendi genus et tractandi argumenti ratio. alios ipsius argumenti natura ad lectitandum invitare potuit, praeter medicos, de quibus paulo post agetur, Plinium, Athenaeum, Aelianum et auctorem qui Aristotelis nomen mentitus *περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων* librum edidit, i. e. scriptores qui ex aliorum doctis laboribus quicunque fuerunt suis libris studiose anquirebant ab aliis paratam materiam. Sed his demptis scriptorum generibus perpauci supersunt quos non sui commodi studio ductos, sed sincera aliqua virtutis Nicandri poeticae admiratione et quodam quasi amore captos poetae Theriaca et Alexipharmaca lectitasse dicas. certe non nisi Strabonem, Plutarchum, Lucianum, Artemidorum, Apuleium et inter ecclesiac patres unum et alterum videmus Nicandri Theriaca (non Alexipharmaca) memorantes semel ueque ita, ut ego quidem omnes vere legisse ipsos, non in aliorum

1) ex hoc scriptore unum hic attingam locum quem non recte tractavit novissimus editor, quoniam tum quidem Nicandri non memor erat. V. 45 ita legitur: *ὁφθαλμῶν δέ τε πᾶσαν αἶψ' ἐξόσσεας ἀνίην*, ubi Silligius toleravit semibarbarum istud *ἐξόσσεας*, fretus fortasse exemplis quae Lobeckii diligentia conguessit, parerg. ad Phrynich. p. 733. sed auctorem *ἐξώσσεας* scripsisse dubium nemini erit qui Nicandri Ther. 587 comparaverit: *πάντα γὰρ ἀλθῆσαι καὶ ἀθίσσασθαι ἐν μόρον ὥσιν*. (Quod in simili re anonymus auctor habet *ἐξελάνειν* v. 67 ex eodem Nicandro Ther. 35 sumpsit cum Marcello Sidet. 89). —

inde excerpta incidisse affirmare ausim. certe Michael Glycas *Anal.* I p. 108 Bekk. ubi scribit: *εἰ δὲ καὶ περὶ φύσεως ὄφρων βούλει μαθεῖν τινων, ὁ Νικανδρος πρὸ τῶν ἄλλων διδάξει σε. αὐτίκα γὰρ ἐν τοῖς ἔπαισιν αὐτοῦ καὶ τάδε περὶ τῶν ἐχιδνῶν ἱστορεῖ. ἡ θήλεια ἔχιδνα διὰ τοῦ στόματος αὐτῆς δεχομένη τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄρρενος καὶ οὕτω συνειναζομένη ἀναιρεῖ αὐτόν. εἰς ἐκδίχῃσιν οὖν ὥς ἔοικε τοῦ πατρὸς ἀναιροῦσι τὴν μητέρα τὰ ἔγγονα· ἐν γὰρ τῷ τοῦ τοκετοῦ καιρῷ τὴν μητρῶαν διαρρήσσουσι νηδὺν καὶ οὕτως ἐξέρχονται, quae respiciunt Ther. 128 seqq., — non tam ipsum legisse Nicandrum videtur, sed aliorum usus esse de Nicandro testimoniis, theologorum opinor, qui Christi praeceptum *γίνεσθε φρόνιμοι ὥς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὥς αἱ περὶστέραι* explicandum sibi sumserunt. ac vide ipsum Glycam p. 108, 17 seqq. coll. Epiphan. advers. haeres. I, 8 Tom. I p. 274 seq. Petav. — Sed ut ipse Nicandrum legerit Glycas, ut legerint sine dubio praeter illos quos nominavimus multo plures sive integris eius carminibus usi sive metaphrasibus, quales praeter Eutecnii etiamnum superstitem fecit Mariannus poetae Theriaca in MCCCLXX iambos convertens (cf. Suidas s. *Μαριανός*), — hoc tamen obtenturum me certo scio, *medicos* saltem veteres Nicandri Theriaca et Alexipharmaca fere despiciatui duxisse. Sed de his disputandum est singillatim. —*

VII.

E satis magno scriptorum numero, qui olim aut coniunctim scripserunt Theriaca sive *περὶ δακτύων* et *βλητῶν* (*βλητικῶν*) sive *περὶ ἰοβόλων* sive *ὀφιακά*, et Alexipharmaca sive *περὶ δηλητηρίων* vel *θανασίων φαρμάκων*, aut alterutrum per se tractarunt argumentum, nobis hodie solos inspicere licet libellos Dioscoridis (si vere sunt Dioscoridis. cf. Sprengel. praef. I p. XIV) *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* et *περὶ ἰοβόλων*. nam Aelii Promoti *περὶ ἰοβόλων καὶ δηλητηρίων φαρμάκων* commentarius etsi magnopere iam ab I. G. Schneidero desideratus propter ea quae Hieron. Mercurialis inde protulit (cf. I. G. Schneid. praef. Alex. p. XIX et praef. Ther. p. XI) tamen etiamnum latet in bibliothecis Veneta, Mediolanensi, Vaticana (cf. Daremberg. praef. ad Oribas. I p. XXII not.), nec quicquam hucusque inaudivimus de edito tum Oribasii super bestiis venenatis libello, quem Darembergius invenisse sibi visus est

(praef. ad Oribas. I p. XXXVI), tum Magni iatrosophistae *περὶ ἰοβόλων ζώων* opere, quod e Fabricii Biblioth. graec. memorat I. G. Schneiderus praef. Alex. p. XX. Et in altero quidem *Dioscoridis* libello Nicandri Theriaca laudata legimus semel, cap. XVII: *πόνος ὅλου τοῦ σώματος πολυειδής, παντάπασιν ἐλαφρὸς καὶ οὐκ ἄτερ ἡδονῆς παρακολουθεῖ· διὸ καλῶς ὁ Νίκανδρος πιφώνηκε* (Ther. 184) *καμάτου δ' ἄτερ ὄλλυται ἀνὴρ*. Nolo suspicari a docto aliquo lectore appositum esse Nicandri testimonium invito ipso scriptore, cuius disputationem quodammodo turbat, quoniam de morte (*ὄλλυσθαι*) non iam loquitur postea demum facturus, — sed ultro et sponte concedo ex allatis ab ipso auctore Nicandri verbis apparere libelli auctorem legisse poetae nostri Theriaca, quod, si iure Dioscorides libelli auctor habendus est, etiam eo probatur, quod Dioscoridem in hyl. iatrie. III, 30 p. 375 et IV, 98 p. 592 Nicandri Theriacis usum videmus. Verum enim vero hoc ipsum perquam mihi mirum accidit, quod qui noverat scriptor Nicandri Theriaca tamen nec alibi adhibere voluit, ubi fieri poterat aliquanto melius, et nunc illo loco adhibuit eo quo fecit modo. neque enim ad testimonium dicendum Nicandrum provocavit, sed ut Nicandrum moneret aptissimis verbis expressisse quidpiam de quo aliunde satis auctori constabat. ergo ut laudabat poetam propter aptam qua usus erat dicendi rationem, ita eundem non videtur auctorem habuisse satis dignum quem in rebus ipsis sequeretur, sed Erasistratum potius, medicum celeberrimum, sequendum sibi sumsit qui paulo antiquior Nicandro fuit. nam ad huius *περὶ δυνάμεων καὶ θανασίμων* librum se applicasse Dioscoridem in eo elaborando commentario non solum ex eius prooemio apparet, ubi quae ad universam rem pertineant Erasistratum *πάντα εἰρηκέναι καλῶς καὶ τοῖς ἔργοις ἀκολουθῶς* profitetur (p. 49—51), sed aliunde etiam demonstrari potest. velut de basilisco satis habuit unius Erasistrati verba apponere p. 74 et p. 91, de remediis quae in curandis *ἐχιδνήκτοις* sint *δοκιμώτατα* ex Erasistrato rettulit p. 87, de chenehridis morsuum symptomatis singularia quaedam ex Erasistrato excerpit p. 72 aliorum non usus alibi testimoniis. Inprimis autem memorabile quod p. 77 de *κοινῇ τῶν ἰοβόλων θεραπεία* dicit: *οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστοις δυνάμει* *πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγεγραφόσιν, ὥς χολὴν ἐλέφαντος καὶ προκοδείλου, καὶ αἷμα χελώνης καὶ ὠά*. hinc enim perspicitur eum ipse Dioscorides ad specialem doctrinae partem progressus *αἷμα χελώνης*,

quod praeter Nicandrum (Ther. 700) plurimi inter morsus venenati remedia rettulerunt (cf. Galen. Tom. XIV p. 184 K.), non memoraverit, undo recte colligi posse videtur Dioscoridem ibi quoque ab Erasistrato pendere, ubi nomen eius reticeatur.

Sequitur ut de altero libello, cui *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* inscriptum est, dicamus, quem et ipsam Dioscoridi Sprengelius abiudicavit, ego autem vel ei abiudicaverim auctori qui Dioscoridis nomine usus *περὶ ἰοβόλων* scripsit. is enim quum *αἷμα χελώνης καὶ ὠά* cum Erasistrato omnino reiecerit, ecce alter contra haustam salamandram commendat *θαλασσίας χελώνης ἢ χειρσαίας ὠά*, cap. IV p. 19, ut dubitari non possit quin hic quidem homo Erasistratum non secutus sit. Cui autem in condendo libro se adinuxerit auctori difficile est dictu, quoniam neque alium quemquam scriptorem neque Nicandrum usquam memoravit. ex ipsarum igitur quae in illo libro traduntur rerum ratione argumentandum erit si quis quaerat Nicandrumve an alium quempiam scriptorem auctor illo secutus sit. Iam negari sane nequit inesse illi *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* libello in quibus aperta Nicandri vestigia cernere tibi videre. Nam confer mihi Nicand. Alex. 165 *ὀρθαλίων ἀπαλὴν ὠδὴν κενώσας* cum Pseudodiosc. cap. 9 p. 24, 2 (*ὠὰ κενωθέντα*), aut Alex. 252 *κνηθμός οἶά τε — τρηχέει κνίδη χρώτα μαινομένοις ἢ καὶ σπειρώδει κόρη σκίλλης* cum c. 5, p. 20, 3 (*παρὰ κολουθεῖ κνηθμός — ὡς ἀπὸ σκίλλης ἢ κνίδης ἐρεθιζομένοις*), aut Alex. 341 *νηδὺς διαπίμπραται, ὡς ἐπὶ ὕδρωψ τυμπανόεις κ. τ. λ.* cum c. 3 p. 18, 10 (*παρὰ κολουθεῖ — ὄγκος στομάχου καὶ κοιλίας ὁμοίως ὕδρωπικοῖς*), aut Alex. 341 *νηδύνων θολερὴν μὲν ὧδε α χεῖναι, ρηνεσμῶ ὡς εἴτε θυσέντερος ἐχθόμενος φώς* cum cap. 6 p. 21, 9 (*κατὰ κοιλίαν δὲ αὐτοῖς μὲν ὧδε ἢ φέρεται ὡς ἐπὶ θυσεντρικῶν*), ubi in ipsis adeo verbis et comparatis rebus mirabilem invenies inter utrumque scriptorem concentum. Accedit quod etiam alibi tum in symptomatis indicandis tum in enumerandis remediis si non concinunt tam mirabili modo, at tamen nequaquam alter alteri contradicunt. Verum enim vero praeter haec in quibus consentiunt undecumque ea cuiuspiam probari opinio possit, Pseudodioscoridem Nicandri Alexipharmaca in usum suum convertisse, tam multa uterque sibi propria habet et singularia, ut ista opinio immane quantum labefactetur et convellatur. Primum enim sat multa quae vel de symptomatis vel de remediis a Nicandro memoriae prodita sunt, Pseudodioscorides omisit, ut ab hoc non

memorata invenio quae Nicander habet Alex. 28 seq., 53, 57, 69 (cui fidem faciunt genninus Dioseorid. hyl. iatr. I p. 158, Pseudodioscor. Euporist. II, p. 327 extr. et Plin. nat. histor. XXIII, 70), 80 extr., 88, 91, 139, 145, 153, 199, 203, 230 seq., 234 (στρούθια), 234 (σπίσμα μήλων), 239 seq., 292 seq., 305, 306 (ῥυτῆς βλάβεται), 311, 318, 372 (βότρυς ἑυκνήμοιο), 400 seq., 406 (λειριόεν κάρη), 424, 428, 429 (πέρσειον), 436—442, 452 seq., 456 seq., 460 seq., 474—478, 480 (αἰμάσσουσα), 483 (Φωκῆσσα πόσις ἑλλεβόροιο i. o. ellebori albi. nam Pseudodioscor. e. 30 p. 38, 6 ἑλλεβόρον μέλανος habet, ut anector Euporist. II p. 333, quamquam hic p. 334 etiam album commendat), 493 seq., 511, 528, 531, 535 (στρονθοῖο πάτος), 550 (κνίδης σπέραδος), 603 (ὑπέρεικον), 604 (κράδη), 609 (σίδη), — quibus si ea adderem quae Pseudodioscoridi propria sunt, numerum haberemus quadruplo certe illo maiorem. Deinde Nicander Al. 567 seqq. φρονουῦ et βατράχου κοφουῦ sive ἐλείου symptomata et remedia tradit diversa esse, Pseudodioscorides dicit eadem. Tum Nicauder haud pauca medicamenta habet aliter composita, velut v. 64 seq., 68, 98, 106, 206, 264 seq., 266, 274, 275, 276 seq., 373, 374, 483, 529, 535, 551, 558 seq., 563 seq., vel per se sola danda praecipit quae Pseudodioscorides in unum coniunxit (cf. v. 225 (coll. 239), 310 (coll. 300, 307, 309), 323 (coll. 329), 331 et 332) aut contra, quamquam hoc rarius, quoniam Pseudodioscorides composita magis amat (sed vido tamen v. 327 seq.). Postremo Pseudodioscorides tum alibi multo maiorem praestat acurationem, tum in indicandis portionibus quas raro Nicander definit. — Quae omnia profecto parum eam commendat opinionem, Pseudodioscoridem secutum Nieandrum fuisse, praesertim quum facile appareat ita eum rem instituisse, ut quam plurima posset et symptomata ac remedia et vero etiam venena (nam plura habet quam Nicander) congereret, — ut si apte explicari possit, ille in singulis quibusdam rebus contentus unde venerit, non iam dicemus Nieandro se Pseudodioscoridem addixisse, quem ne nominat quidem nunquam. —

Non singulari volumine comprehensa, sed maioribus de universa medicina voluminibus interposita Theriaca et Alexipharmaca eum aliorum habemus, tum A. Cornelii Celsi. nam quum medicinam trifariam divideret, prima ut esset *διαιτητική*, secunda *φαρμακευτική*, tertia *χειρουργική* (cf. I, 1 p. 3 Targ.), secundo loco etiam de serpentibus et venenis exposuit libr. V, 27, 3 seqq., quibus addenda sunt

quae de antidotis habet V, 23, 1 seqq. Qui etsi multis saepe usus est ex omnibus fere medicorum scholis testibus, Nicandrum tamen nusquam nominavit, ut vel hinc coniecturam quis ducere queat Celsum Nicandrea sprevisse. neque aliter iudicabit qui comparatis utriusque libris nihil in Celso invenerit quod iure Nicandro vindicari possit. nam vulgaria quaedam remedia quae praeter reliquos medicos et Nicander habet et Celsus non omisit, quis alterum alteri debere dicat? —

Temporis secuti ordinem denuo revocamur ad *Dioscoridem*, inter cuius scripta qui feruntur libri duo *περὶ ἐνδορρίστων* sive de medicamentis facile parabilibus etiam de serpentibus et de venenis doctrinam tractant. vid. II c. 113—164. quamquam hoc quoque opus quin Dioscoridi illi Anazarbensi non recte tribuatur vix dubitari potest, cuius iudicii causas Sprengelius exposuit T. I p. XV. Sed quicumque tandem fuit qui istos libros composuit, certe Nicandrum non secutus est. nam nec nominat Nicandrum neque ea habet quae huic sunt propria. An illum scriptorem, qui cuiusvis generis medicamenta constipans nihil quod bonae frugis sit omittere velle videtur atque saepe etiam „quosdam hoc vel illud commendare medicamentum“ monet, an hunc scriptorem putas, si Nicandrum legisset, omissurum fuisse quae poeta inter Theriaca rettulit v. 622 seq. *ἔχιος κάρη* et *ἦπαρ* (praesertim quum commendat *αἰμορροΐδος κεφαλὴν* cap. 118, *ἦπαρ κάπρον* c. 115, *θύννον* c. 119, *σκορπίον ὀπρὸν* c. 121, *μῆς κατοικιδίους* c. 122, *ἀσκαλαβώτην* c. 122, *σαῦρον* c. 122, *μυγαλὴν* c. 123, *δράκοντα* c. 125, *τρίγλαν* c. 126) vel *ἵπποποτάμων* et *κάστορος ὄρχιν* Ther. 565 seq. (praesertim quum in Alexipharmacis quidam auctor Euporist. habeat utrumque c. 135 et 141) vel *φύκος* Ther. 845, vel sanguisugam Ther. 930, — aut quae inter Alexipharmaca Nicander memorat, *χειλῶνης ὠὰ* Al. 555 (etsi *χειλῶνης αἷμα* habet c. 115 et 155), *φρύνης σπλήνα* Al. 575, ova gallinarum Al. 165 —? Sed praeter haec apud pseudonymum istum auctorem alia plurima considerantur a Nicandro memorata vel inter Theriaca, velut *αἰγίλωψ* Th. 857, *ἄκανθος* 645, *ἀκτὴ* 615 (quam genuinus etiam Dioscorides commendat mat. med. T. I p. 667), *ἄκρτιον* 840, *βάτος* 839 (certe hanc Pseudodioscorides inter alexipharmaca tantum habet c. 158, non inter theriaca), *βούπλευρος* 586 (commendata etiam a Plin. nat. hist. 27, 57 coll. 22, 77), *γλυκυσίδη* (ob hanc causam nominat etiam Plin. n. h. 27, 87) 940, *εἰρύσιμον* 894, *ἐλλέβορος μέλας* 941, *ἐλξίνη*

sive κλύβατις 537 sive κουλυβάτεια 589, 851, ἐρέβενθος 894, ἔρινος 647, εὐκνημος 648 (nisi eadem quae πολύκνημον 559 sive κλινοπόδιον a Diosc. mat. med. I p. 446 dicitur, a Pseudodioscoride memorata), θάψος 529 (nam Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum memorat e. 141 et 163), θριαλλίς 899 (nisi a lychnitide non diversam putavit Pseudodiosc. ut fecit etiam Plin. n. h. 25, 121) θύμβρα 531, 628, Ἴον 900, ἐμπολείχην 945 (quem Paulus Aeginet. quoque VII, 3 p. 244 dicit ἰᾶσθαι θηρίου δῆγμα), κανκαίς 843, 892, κίκαμον 841, κόριον 874, κοτυλιδών 681, κρηθμός 909, κρότων 676, λευκάς πόα 848 (commendata illa etiam a Diosc. I p. 450), λύκαψος 840, μελίλωτον 897, μελίσσόβοτος 677 (nisi ab hac non differt μελίκταινα sive μελίσσόφυλλον sive πράσιον 554), μήκων 851, 946, μίλτος Ἀημνίς 864 (a Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum posita e. 135), νῆρις 531 (νήριον Dioscorid. I p. 378 ubi monitum videmus: πρὸς δῆγματα θηρίων. contra Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum habet e. 135), οἰνάνθη 898 sive (cf. Diosc. I p. 425) σφονδύλειον 948, ὄρωνις 872 (i. e. ἄρωνις Diosc. I p. 360, Plin. nat. hist. 27, 29), ὄρδειλον (τόρδυλον?) 841, ὄρμιον 893, παλίουρος 868 (laudata etiam ob eandem rem a Dioscor. I p. 116), πενταπέτηλον 839 (i. e. πεντάφυλλον. nisi hoc σπαργανίου nomine significatum Pseudod. voluit, ut fecit etiam Plin. n. h. 25, 109. aliter tamen genuinus Diosc. IV, 21 et 42), πεταλίτις 864 (quae non alia atque φυλλίτις esse videtur, cuius folia μετ' οἶνου πινόμενα πρὸς ἐρπετοθήκτους ποιεῖν dicit gen. Dioscor. I p. 457), πυράκανθα sive σκόλυμος 856, ῥάμνον ἀσπάραγος 883, σίδη 870, 887, σίκυον 866, σίλφιον 911 (cf. Diosc. I p. 432. at Pseudodiosc. inter alexipharmaca tamen habet aliquoties), σίνηπι (bibendum) 878, σκολοπένδρειον 684, στρύχον 843, τεθύμαλλος 617, χαμαιλέων 656, χειλιδόνιον 857 (quod ob hanc causam praedicat Plin. n. h. 25, 101), ψίλωθρον 902 (nisi non distat a πολυγόνω. nam vid. schol. ad h. l. coll. Dioscorid. I p. 507), — vel inter Alexipharmaca, ut βάκχη Al. 354, δάφνη et δανυός Al. 198, εὐκνημος 372 (nisi non diversum a πολυκνήμω) κρόμμυον 431, κρύσταλλος 513, λείριον 406, λίβανος 107, ὀρόβινον ἄλευρον 551 (inter theriaca tantum memoratum a Pseudodiosc. e. 117 et e. 123) πυρεῖτις 531 (i. e. πύρεθρον, inter theriaca sola relatum a Pseudodiosc. e. 114) σίνηπιν 533, σκόροδον 432, — nisi inter haec unum est et alterum, quod alio nomine insignivit Pseudodioscorides, nam Nicaudrum spreto vulgari nomine aliud saepe amplexum esse nomen vel ex hoc nostro indice cognosci potest. His autem, quae

Pseudodioscorides neglexit, ubi addideris haud pauca apud utrumque reperiri, quibus differant — velut floris cuiusdam alter folia, semen alter commendat, cum vino alter, alter cum aceto miscet, alter per se sola propinat, alter cum aliis composita, contra omnes vel serpentium ietus vel venena alter uti iubet, contra singularia alter etc. — satis mo profiteri probasse hunc quoque pseudonymum scriptorem Nicandro non dici posse usum esse. —

Progredientibus nobis ad Scribonii Largi compositiones medicas, inter quas reperiuntur etiam (cap. 163 seqq.) contra ietus serpentium venenaque facientia remedia, unus in conspectum venit locus qui Scribonium Nicandreis usum demonstrare euipiam videri possit. nam de toxico agens cap. 194, eoneitat, inquit, mentis furorem cogitque exululare et *palpitare lingua similiter decollatorum capitibus. nihil enim potest intelligi ex voce eorum.* ubi quis est quin recorderetur Nicandr. Alex. 215: *δηθάκι δ' ἀχθόμενος (toxico hausto) βοάα ἄ τις ἐμπελάδην φῶς ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέσσειν ἀμνητεῖς* — ? quem locum qui nuper iure risit R. Volkmann. quaest. epic. p. 46 seq. parum tamen intellexit, quippe qui et Scribonii locum ignoraret et voci *ἐμπελάδην* quid faciendum esset non perspiceret. Sed ab hac ut ordiar, *ἐμπελάδην* nihil videtur significare aliud quam *αὐτοσχεδόν* illud vel *αὐτοσχεδόν* in Hom. λ, 536 *αὐτοσχεδόν οὐτασμένος*, P, 294 *πληξ' αὐτοσχεδόν* et alibi, aut *ἐπισταδόν οὐτάζειν* in Apollon. Rh. 2, 84, quae probabilior certe ratio est Volkmani invento versum ita corrigentis: *δηθάκι δ' ἐμπελάδην βοάα, ἄ τις ἀχθόμενος φῶς.* de tota autem sententia propter Scribonii verba non iam dubitari potest. nam aperte Nicander hunc hominem dicere voluit clamare quatenus clamare potest cum ipso capite demesso emoriens lingua, quam etsi palpantem tantummodo et trementem tamen *immurmurare* et *verba edere* vel optimi scriptores narrant post Homer. Il. K, 457. cf. Gierig. ad Ovid. Met. V, 104. — Talis igitur Scribonii cum Nicandro consensus nescio an aliquam multos in eam rapiat sententiam, ut Scribonium presse Nicandrea secutum esse putent. Atqui similem paulo ante Nicandrum inter et pseudonymum *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* scriptorem vidimus consensum item in symptomatis conspicuum, quo tamen consensu hoc effici non potuit, Nicandro ut ille usus diceretur, quum sat multae accederent discrepantiae. Quod idem de Scribonio valet. nam ut subsistamus paulisper in eo unde exorsi sumus

Scribonii capite, primum *adiuvantur*, inquit, *qui toxicum biberunt rosa pota aut oleo irino coactique frequentius reicere*, quae tametsi non plane omissa a Nicandro sunt, paulo tamen aliter exposita leguntur in Alex. 239 seq.: καί τε σύ γ' ἢ ῥοδέης θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσων παῦρα λίπος σταξείας ἀνοιγομένοις στομάτεσσιν ἢ καὶ ἱερνείοιο· et v. 226 seq.: διὰ δὲ στόμα βρῦκον ὀχλίζοις, ὅφρ' ἂν ὑπεξεργῶ γῆρι δαμαζόμενος χερὶ λῶβην. pergit Scribonius: „item alvo acri elysmo saepius ducta, postea passo, lacte et antidoto Mithridatico“, quorum apud Nicandrum nec vola nec vestigium est, ex parte autem ne potest quidom esse. contra ea reliquorum remediorum a Nicandro hausto toxico commendatorum, quae multa sunt, nullum a Scribonio memoratum videmus. Sed eadem ratio in reliquis etiam de alexipharmacis capitibus inter Scribonium et Nicandrum intercedit, nisi quod alius praeter istum non extat locus quo consensus quidam talis, qualem notavimus semel, denuo prodatur. In theriacis autem multo etiam minus ulla est causa cur Scribonium Nicandri praecepta ante oculos habuisse dicamus. nam quae initio Scribonius recensuit prophylactica quibus serpentes fugentur, eorum unum, peucedanum, quod multi scriptores colebraut, utrique commune est, reliqua diversa, inter quae Nicander quaedam posuit satis memorabilia. Tum Scribonius omissis symptomatis, in quibus multus est Nicander, item omissis qualia Nicander habet remediis simplicibus statim ad composita transit sive contra omnes in universum serpentes sive contra certa quaedam genera (qualia Nicander fere non habet) adhibenda, inter quae nullum est quod apud Nicandrum etiam reperiat aut huius esse dicatur, etsi Antipatri, Zopyri, Mithridatis, Apulei Celsi, Cassii, Marciani theriaca transcribere operae pretium duxit. Postremo ubi externam vuluernm curam attigit (cap. 174), etsi praeter alia cepam quoque et caprificum memorat a Nicandro etiam licet paulo aliter commendatas (Ther. 931 et 923), omisit tamen sanguisugas a Nicandro ibidem laudatas. neque alibi quicquam habet eorum, quae supra produximus ubi de Dioscoridis Euporist. agebamus, Nicandro vel cum paucis vel cum nemine communia. Itaque ego non dixerim continuo a Scribonio Nicandrum esse adhibitum.

Sequitur *Claudius Galenus*, cuius imprimis huc pertinent *de antidotis libri duo*, T. XIV p. 1 seqq. K. Antidotos enim etsi medici ea omnia appellabant remedia, quae non extrinsecus corpori imposita

sed intro assumpta cuiusvis generis πάθεισιν medeantur, inter haec tamen πάθη primo loco ea erant quae venenis letalibus et ferarum virulentarum morsu oriuntur (cf. Galen. l. I. p. 1 et p. 135), unde factum est, ut praeter antidotos contra τὰ δηλητήρια et τοὺς ἰοβόλους θήρας facientes Galenus attulerit admodum paucas easque fere tales, quarum si contra alia etiam πάθη, at imprimis tamen contra ista vis esset, tum ut propriam antidoti significationem plane oblitus ἐπιθέματα quoque (p. 179 et p. 190) sibi commemoranda putaverit. In omni autem hac tractanda materia Galenus ita versatus est, ut primum de formula medicamenti illius celeberrimi egerit quod Andromachus proposuerat primus theriacae sive γαλήνης nomine insignitum, tum Andromachus iunior (c. 7), Damocrates (c. 16), Criton (c. 17) et incertus quidam poeta medicus (c. 15 extr.) paululum immutaverant. eo enim omnibus propemodum morbis succurri posse credebant (cf. Galen. Theriac. ad Pison. T. XIV p. 271 seqq. et Theriac. ad Pamphil. T. XIV p. 300 seqq.). deinde (II, 1 seq. cf. II, 2 init.) Andromachi usus περὶ τῶν ἐντὸς φαρμάκων libro reliquas enumerat antidotos contra venena potissimum efficaces (etsi alias etiam nonnullas commemorat contra alia πάθη facientes), Mithridateas duas, quarum alteram Antipatrum et Cleophrantum secutus Andromachus apposuerat, Orbani, Aphrodae, Nicostrati, Aelii Galli. Tum recensentur Damocratis contra venena formulae (II, 2 seqq.), item Aselepiadis ¹⁾ contra eadem remedia simplicia (II, 6 seq. 7), tum (II, 8 seq.) composita Apollonii Muris, Nicomedis, Codii Tucci ²⁾ et Crateri, Apellis, antidotus Mithridatis (cuius tres memorantur formulae), ambrosia Philippi Macedonis, antidotus Zopyria, ἀντίδοτος διὰ τῶν αἱμάτων et διὰ σπύγκον, Mithridatis theriace, ἀντίδοτος ἐκατονταμύκματος. Sequuntur cap. 10 variorum antidoti, Aelii Galli quinque, Archibii, Antipatri, Euelidis, Zenonis, incerti cuiusdam (p. 163 seq.), antidotus Mithridateae ex fide Xenoeratis, antidoti Nili et Harpali. Hucusque de eis actum antidotis, quarum imprimis contra venena vis cernitur, quamquam insunt etiam nonnullae quae simul contra bestiarum virulentarum morsus faciant, item paucae quae contra alia πάθη sola.

1) eius opinor, cui cognomen Pharmacioni fuit. cf. Galen. Tom. XIII p. 903.

2) num Clodii et Tuccii? certe Clodium medicum novimus ex Caelio Aurelianus. 3, 8, Tuccium medicum ex Plin. nat. hist. VII, 183. —

Iam ad ea Galenus transit remedia, quorum contra morsus venenatos praecipua vis est, et primum quidem Aesclepiadeum sequitur (cf. p. 167 extr.), qui et suas et aliorum formulas apposuerat, Antonii, Cratippi, Herae, Zenonis, Claudii Apollonii, Menippi, Menelai, Abaseanti, Zoili, Arabae, Charitonis, Simmiae, Andreae, Apollodori, Heraclidis Tarentini, Dorothei, Eudemi, Hybristae, Galli aliorumque quorum non dixit nomina. Tum Damocrateum de morsuum venenatorum enratione loquentem inducit, denique Herae ἀντιδότους θηριακάς recenset (p. 201 seqq. coll. p. 204 lin. 15), qui et ipse remedia aliorum, velut Antiochi Philometoris, Aphrodae, Nicostrati, Amaranti, attulerat ad alios partim morbos facientia. — Hunc autem libri indicem ego primum propterea confeci, quo pateret non hoc egisse Galenum, ut quorum virorum auctoritatem in hac tractanda materia sequeretur lectores celaret. inter quos viros Nicandri desiderari nomen quis est qui miretur, ubi meminerit Galenum et in aliis libris Nicandro usum esse et in hoc ipso libro identidem (cf. p. 32, p. 89, p. 115) esse professum malle se medicorum qui versus scripserint quam qui prosa oratione sint nisi placita afferre, quoniam in illorum quidem formulis pondera et mensurae non aequae corrumpi possint? Ac ne inter eas quidem formulas, quarum auctores a Galeno non nominantur, ulla ost quae Nicandro vindicari possit, nedum insint in eis quae Nicandro fere propria sunt. Non dubitari igitur potest quin Galenus Nicandri Theriaca et Alexipharmaca sequi in eo quidem libro voluerit. Sed operae pretium est cognosci cur in aliis libris adhibuerit. velut in Theriac. ad Pisonem 9 Tom. XIV p. 239 enarrata de viperarum foetu patris necem ulciseente historia ita pergit: ἅπερ ἡμῖν ὁ καλὸς Νικάνδρος ἐν τοῖς ἔπεσιν οὐκ ἀφνωὶς γράφει, καὶ ἐστὶ τὰ ἔπη ταῦτα· μὴ δὲ γ' ἐνὶ τριόδοισι κ. τ. λ. (Ther. 128 seq.). Hinc intelligere mihi videor, ut Pseudodioscoridem in libro περὶ ἰοβόλων (cf. supra p. 166), ita Galenum poetam Nicandrum magni aestimasse, non medicum Nicandrum. Itaque in aliis etiam libellis a Galeno afferuntur Nicandri loci non tales qui therapiam spectant, sed tales qui ad demonstrandum Nicandri genus dicendi virtutesque poeticas idonei sunt. cf. Tom. XIV p. 265 (Ther. 231), Tom. VIII p. 133 (Ther. 47), Tom. XII p. 289 (Ther. 86), Tom. V p. 275 (Alex. 21), Tom. XVIII A p. 537 (Ther. 788). quibus deinde Galeni locis unus restat in libro 9 de simpl. medic. temp. et facultat. (Tom. XII p. 204), ubi

quae e Nicandri Ther. 45 seq. refert de lapide Thracio non aliunde se cognita habuisse subindicat. at lapidis Thracii quoque usus non tam ad ipsam therapiam pertinet quam inter ea refertur quibus cavetur ne quis a bestia aliqua venenata petatur. — Postremo monco non mirum esse in aliis libris Nicandro parum usum esse Galenum qui in eo adeo opere spreverit quo iologiam de industria persecutus est. itaque nec in libellis quos de Andromachi theriace ad Pisonem et iterum ad Pamphilianum (Tom. XIV p. 210 seqq. et p. 295 seqq.), item quos *περὶ εὐπορίων* (Tom. XIV p. 311 seqq.) scripsit, qui quidem libelli similis sunt Antidotis argumenti, Nicandri formulas medicamentorum nemo inveniet. —

Brevioribus nobis de *Q. Sereno Sammonico* esse licet, in cuius *de medicina praeceptis* duo sunt capita quibus de *serpentium morsibus et venenis excludendis*, item *de ictibus scorpii et morsibus muris caeci vel aranei* agitur. Ubi tametsi Varronis et Plinii sententias affert, Nicandri tamen non meminit. nec quicquam inest quod tacito auctoris nomino Nicandro surripuisse dici queat. —

Sequitur *Oribasius*, cuius dolendum est ex *ἱατρικῶν συναγωγῶν* libris LXX Iuliano imperatori inscriptis eum quo iologiam tractavit vel non servatum vel certe nondum editum esse. in eo enim opere Oribasius, ut docent editae luensque particulae, accurate notare solebat cui quidque deberet. Quod non factum in eo libro, qui *σύνοψις* inscriptus grande *συναγωγῶν* volumen in brevem aliquam summam ab Oribasio in Eusebii cuiusdam gratiam contractum continet et aetatem tulit. Quamquam vel sic unum et alterum fontem rimari licet unde hortulos suos Oribasius irrigarit. velut quae libr. III c. 63 (nam ab eo inde loco de iologia exponit) dicit, de venenis nequo tutum esse indefinito scribere neque memoriae literarum commendare omnes curationes neque nocumenta quae quisque ex eis nasci dicat, siquidem qui haec doceat causam scelestis praebiturus sit ut multa mala faciant, — haec igitur, ob quae eximie laudatus est ab Heckerero, histor. med. II p. 69, aperte a Galeno sumpsit, Eupor. I, 17 (T. XIV p. 389, add. ibid. p. 145), cui debet etiam Paulus Aegineta V, 26. Sed in reliquis quae huc pertinent quos auctores secutus sit mihi non constat, at hoc constat comparatione instituta, Nicandrearum formularum nullam eius praeceptis inesse. —

Oribasii consilium duobus fere post saeculis aemulatus est *Actius Amidenus* condendis *contractae medicinae tetrabiblis quattuor*,

quarum quum tertia et quaecum uice hic nobis res est quarta nondum sint graece editae, latina Iani Cornarii versione uti cogimur ab Henr. Stephano inter „medicae artis principes“ recepta. Ille igitur quum et ipse spissa antiquiorum medicorum multa volumina excerpendo studeret et sui temporis hominibus et posteris reddere ad usum paululum habiliora, non eandem tamen quam Oribasius fidem praestitit, ut qui haud raro auctorum nomina omitteret. Atque hoc etiam in tetrabibli quartae sermonem primum cadit quo de noxiorum animalium morsu deque venenis ita exposnit, ut antidoti nominis vi commotus paulo latius evagaretur ad aliquot alios morbos. Sed nescio tamen an vel sic exquiri fontes possint unde iste sermo derivatus sit. Nam primum qui de hestiis venenatis est locus quum ita exordiat: „de noxiorum animalium morsibus scribere auspicantes initium ab iis qui ab homine morsi sunt faciemus, *ut Archigenes inquit*“, — mihi quidem certissimum videtur ista Aetium non scripturum fuisse, si in ea sola Archigenis sententia acquiescere, non totum eius commentarium excerptum voluisset. itaque Aetium puto Archigenem sibi elegisse primum ducem quem in ea re sequeretur, de quo ne quis propterea dubitet, quod capp. 6 et 21 Archigenes denno citetur, quasi quibus eius nomen non appositum sit loci et antecedentes et sequentes alium sibi vindicent auctorem, monendum est hunc aliorum etiam epitomatorum esse morem, ut bis terque loquentes inducant prodito nomine quem ubique sequuntur tacite. docent hoc Plinii loci plurimi, imprimis libri XI, ubi plurima insunt Aristotelis, quem bis tantum attestatur. Accedit quod tacito Archigenis nomine quaedam Aetius profert quae Archigenis esse aliunde scimus, velut quod extremo capite 21 descripsit remedium Archigeni vindicat Paul. Aegin. V, 13. Praeterea etsi alios etiam praeter Archigenem scriptores Aetius nominat, Aesclepiadem (c. 7, 18, 21, 22), Apollonium (c. 6 et 8), Stratonem (c. 7, 14), Andromachum (c. 10), Numenium (siquidem recte eius restitui nomen quod c. 20 scribitur Numius), Galenum (c. 30), hi tamen scriptores uno excepto Galeno, quem posteriores medici imprimis celebrabant, antiquiores Archigene sunt omnes, ut unde eos Aetius acceperit non iam sit dubium. Sed si adeo concedendum fuerit traditis ab Archigene quaedam de suo addidisse Aetium vel sua ipsius experientia vel aliorum scriptorum libris edoctum, hoc tamen concedi nequit, inter istos libros fuisse etiam Nieandri Theriaca, quae

noe nominat nee puto desiderabat. Quod enim primum Aetio fuit, ut bestiae venonatae accurate describerentur, id suis usus fontibus (cf. c. 18 init. et 20 init.) ita consecutus est, ut Nicandreis parum indigeret, adeo quae aliunde hant Nicandreis accuratione praestant. nam ne hoc memorem, plures ab Aetio describi serpentes quos Nicander non habet, confer modo c. 23, quod est de haemorrhoides, cum Nic. Ther. 281, ubi quaedam quae seitu dignissima Aetius habet, desiderantur, alia eum Aetianeis discrepant, quales discrepantiae non dubito quin Aetio maiorem accurationis laudem vindicent. Idem autem valet de symptomatis. velut c. 20 Aetius ex aspidum generibus, quae tria sint, una quodque propria sequi in mordendo symptomata dicit, plane ille hac quidem in re eum Nicandro discrepans (cf. Ther. 157 seq.). Quod autem ad therapiam, Aetii maior accuratio vel eo cernitur quod cum reliquis medicis alii serpentium generi alia remedia accommodat. nam quae Nicander remedia recenset, ad omnes vel serpentes vel scorpiones et phalangia referuntur plerumque omnia. Inter ipsa autem remedia aut prophylactica quod haud pauca Aetius habet quae apud Nicandrum etiam leguntur, nemo opinor mirabitur. contra hoc saepequam mirum esset, Nicandrum si Aetius consulisset, cur omississet quae fere propria Nicandro sunt. velut cap. 10 tametsi Aetius encurbitulas (cf. etiam 20 et 22), inustionem, cepam commendat, quae Nicander etiam habet Ther. 921 seqq., tamen sanguisugas (Nicand. Ther. 930) frustra apud Aetium quaesiveris. —

Restat altera libelli Aetiaei pars quae est de venenis ore hantibus c. 46 seqq. ea dicenda erit non ex Archigene, sed o Pseudodioscoridis περί δηλητηρίων libello hausta esse. nemo enim qui comparaverit Aet. c. 50 cum Pseudod. 3, A. 51 cum P. 2, A. 52 cum P. 4, A. 53 extr. cum P. 30, A. 57 cum P. 5, A. 58 cum P. 6, A. 60 cum P. 8, A. 61 cum P. 9, A. 62 cum P. 10, A. 63 cum P. 11, A. 64 cum P. 12, A. 66 cum P. 14, A. 67 cum P. 15, A. 69 cum P. 17, A. 70 cum P. 20, A. 71 cum P. 21, A. 73 init. cum P. 23 init., A. 74 cum P. 25, A. 75 cum P. 26, A. 76 cum P. 24, A. 77 cum P. 22, A. 78 cum P. 27, A. 79 cum P. 28, A. 80 cum P. 29, A. 81 cum P. 33, A. 82 cum P. 33 extr., A. 83 cum P. 34, — haec igitur qui accurate inter se comparaverit non iam dubitabit quin in hac quidem parte Aetius omisso Archigene Pseudodioscoridem sibi primum ducom elegerit, adeo huius et res memoratas et rerum ordinem et ipsa non-

numquam verba Aetius repraesentat. nisi forte suspicetur aliquis ipsius Archigenis illum esse libellum quem male nescio quis Dioscoridi ascripserit. quae mihi quidem parum probatur suspicio. nam istius libelli auctor aperte vixit ante Andromachum, Neronis imperatoris medicum. aliter enim fieri vix potuissot ut Mithridaticam quidem antidotum memoraret (p. 4 et p. 41), sed omitteret Andromacheam¹⁾, quam Archigenes quidem, ut qui Traiano imperante floruerit, ignorare non potuit. Stat igitur sententia Aetium in doctrina de venenis tractanda istum *περὶ δηλητηρίων* scriptorem quicunque tandem fuit secutum esse. quamquam non negaverim inter ea, quae excerptis e Pseudodioscoride locis et interposuit et subiunxit, interesse quae Archigeni accepta referat, velut Stratonis (c. 46), Theodori (c. 46), Asclepiadis (c. 46) memoriam, ut ipsum Archigenem ad testimonium provocat c. 104. Alia Philagrio (c. 73, c. 110), Oribasio (c. 106, 107, 115. eiusdem sunt quae c. 56 ita scripta leguntur: „nos autem per alii multi esum has eicientes nullo ex praedictis opus habemus.“ nam cf. Oribas. synops. III, 67 extr.), imprimis autem Galeno debet, quem non nominat solum (c. 87 seq. c. 97), sed tacito etiam nomine compilat, ut c. 98 maxima pars fluxit o Galen. T. XIV p. 108 (undo simul patet male ap. Aetium scribi „*Antipater et Cleopater*“ pro „*Antipater et Cleophantus*“), c. 99 e Damocrat. ap. Galen. l. l. p. 117 seq., c. 103 o Galen. l. l. p. 159, c. 111 e Damocr. ap. Galen. l. l. p. 191 seq. Sed pervelim scire undo habeat cap. 86 (p. 647 Steph.), quod eis commendo qui veterum scriptorum reliquias colligunt. quippe afforuntur ibi loci e Pisonis libro de animalibus, e Menelbo (?), Sitronide, Aristodemo, Pherecyde. Quae autem nobis summa est, etiam Nicandri Alexipharmaca Aetium adhibuisse nulla no levissima quidem causa est cur putetur. —

Aetio adiungimus *Paulum Aeginetam* qui in compendii de re medica editi²⁾ libro quinto (is enim τὸν περὶ τῶν θηριακῶν τε καὶ ἀλεξίφαρμάκων λόγον continet) Pseudodioscorideos libellos *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* et *περὶ ἰοβόλων* paene totos exscripsit. Quod adeo

1) quod non fecit auctor *περὶ ἰοβόλων* (cf. p. 64), quo novo documento patet verum esse quod supra dixi, diversos fuisse homines auctorem *περὶ δηλητ.* et auctorem *περὶ ἰοβόλων*.

2) Pauli usi sumus editione Basileensi anni 1538.

manifestum erit vol exiguum libri partem conferenti, ut satis mirari I. F. K. Heckeri iudicium nequeam, qui histor. med. II p. 222 seq. Paulum in ea quidem tractanda materia Archigenem potissimum secutum esse sibi persuasit. At tu confer mihi Pauli capita 14, 18, 30 (coll. Pseudodiosc. p. 14), 32—36, 39—45, 47—62, 64, 65 (coll. Pseudodiosc. p. 40), 66 (coll. Pseudodiosc. p. 49), quibus vix ullum verbum iussu videbis quin Paulus Pseudodioscoridi acceptum referat. Contra alia sunt capita, ubi materiae Pseudodioscoridi surreptao interposita quaedam sunt modo breviores modo longiores particulae, quas ille non habet. cf. c. 2 (coll. Pseudodiosc. p. 74 et 78), c. 3 (coll. Ps. p. 57 seq.), c. 6, 8, 9, 11, 12, 15, 16, 17, 20, 28, 29, 31, 37, 46, 55. Postremo pauca quaedam capita Paulus ita conscripsit vel Pseudodioscoridis doctrinam reiiciens vel ab hoc omissa supplens, ut plane nova videantur. cf. c. 1, 4, 5, 7, 10, 13, 21, 22, 23, 24 (κατασκευὴ χελώνης θαλασσίας αἵματος, quod Pseudodioscoridem sprovissu supra vidimus. add. Paul. c. 2 med. et c. 13 med.), 25, 26, 38, 63. In his autem quae Paulus nova et a Pseudodioscorideis diversa protulit, aut ipsius eum experientia edocuit aut ex aliorum libris hausit. certe Galei (cf. c. 2, 15, 19, 25, 29 extr. 37), Archigenis (9 et 13. eiusdem sunt quao Paul. c. 13 narrat de allii usu et meri potu. cf. Aet. IV, 1, 21 D), Lyci (3 et 13), Oribasii (ibid.), Rufi (c. 3) auctoritate utitur¹⁾. Contra Nicandrum ne legisse quidem Paulus videtur, aliter enim apud Paulum quoque c. 1 legeremus quae Nicander inter prophylactica habet plura singularia, velut Ther. 87, 98 etc. At dicat quispiam Nicandrum laudari a Paulo p. 19: πόνος τοῦ σώματος πολυειδής, παντάπασιν ελαφρὸς καὶ οὐκ ἄτις ἡδονῆς παρὰ κολουθεῖ. διὸ καλῶς ὁ Νίκανδρος ἐπιπιφώνηκε, καμάτου δ' ἄτις ὀλλυται ἀνήρ. Verum huic ipsum locum iam supra vidimus iisdem ferme verbis legi apud Pseudodioscoridem περὶ λοβόλ. 17 p. 73, ut unde cognita Paulus babuerit Nicandrea uou iam incertum sit.

Aetio partim, partim Paulo Aegiueta auctoribus usus est *Theophrastus Nonnus*, quum Constantini Porphyrogeuncti iussu *ἐπιτομὴν τῆς λατρικῆς ἀπάσης τέχνης* scribere aggressus huic quoque de bestiis virulentis venenisque locum tractaret. nam c. 261 paucis quae aliunde hausit exceptis ex Aet. IV, 1 c. 7 et 8 sumpsit (cui etiam Archigenis et Stratonis formulas debet p. 294 siue auctorum uomini-

1) At Erasistrati memoriam (cf. 18 et 20) Pseudodioscoridi debet.

bus prolatas), c. 262 ex Aet. c. 10, c. 263 ex Aet. c. 10, c. 264 (praeter extrema verba) e Paul. Aeg. V, 5, c. 269 (praeter initium) e Paul. c. 8, c. 270 ex Aet. c. 18 paucis additis, c. 271 e Paul. c. 3, c. 272 e Paul. c. 9, c. 273 e Paul. c. 13, c. 274 partim ex Aet. 20, partim e Paul. 19, c. 275 e Paul. c. 21 (nisi quod sub finem capituli ignotum mihi auctorem sequitur), c. 276 e Paul. c. 22, c. 277 e Paul. c. 23, c. 278 ex Aet. c. 13 et Paul. c. 33 (ultima verba Theophaues aliunde addidit), c. 279 e Paul. 35, c. 280 e Paul. 37, c. 281 e Paul. 55, c. 282 e Paul. 57, c. 283 e Paul. 58 et 46. Ceterum quod e Paulo Theophauem, non e Pseudodioscoride hausisse dixi, causa haec est, quod ea quoque habet quae Paulus excerptis e Pseudodioscoride locis interposuit (cf. c. 272 et 280) aut omisso Pseudodioscoride aliunde sumpsit (cf. c. 273, 275, 276, 277). Ex his igitur fontibus deductae doctrinae Theophaues et alia quaedam addidit aliunde hausta quae supra indicavi, et cc. 265, 266, 267, 268 quae sunt de abigendis culicibus, muscis, pulicibus, cimicibus, item quae in duobus saltem codicibus (cf. Bernard. II p. 367 extr.) leguntur capita *περὶ μυρμηκῶν, πρὸς ἀνθρωποθήκτους καὶ κυνοθήκτους, πρὸς δῆγμα μυογᾶλης, πρὸς πληγὴν κερᾶστων*. quae omnia undeunde venerunt, nihil certe continent Nicander quod sibi vindicet.

A Pseudodioscoride paene totus pendet etiam *Ioannes Actuarius*, qui in *methodi medendi* libris quinto et sexto et ipse hunc locum attigit¹⁾. Et V, 12 quidem de medicamentis exitialibus ita egit, ut Pseudodioscoridis *περὶ δηλητηρίων* libellum ad verbum describeret raro omittens aliquid, de suo nusquam addens quicquam. Nec multo plus praestitit libr. VI, 11 de bestiis venenatis agens. nam hic quoque Pseudodioscoridis *περὶ ὀφθόλων* librum ita secutus est ut raro quaedam supprimeret (velut p. 333 A Nicandri mentionem a Pseudodioscoride p. 73 factam, item p. 333 B Erasistrati, quem memoratum invenerat p. 74 et 91), novi aliquid semel tantum adderet p. 333 B. quae enim p. 331 II in extrema de pastinaca marina narratione leguntur non propria sunt Ioanni, sed apud Pseudodioscoridem extant in narratione de dracone marino p. 84, ut quae ibi praecedunt, apud Ioannem librariorum culpa excidisse videantur. —

Quod restat, verbo monendum in *Marcelli* et *Nicolai Myrepsi*

1) utimur Mathisii versione latina quae extat in Stephan. „med. art. princip.“ nam graece methodus nondum edita est. —

libellis, quos de medicamentis scripsere, hunc de iologia locum de industria non pertractatum esse, sed si quae proferantur formulae quae ad venena et bestiarum morsus pertineant, eas ad alios quoque morbos pertinere, ut vel hinc certum sit nullam e Nicandro fluxisse. —

Tandem absolvimus hoc per medicorum veterum hodie superstitum libros inceptum iter parum amoenum, paucisque nunc indicandum est, quid inde domum reportasse nobis videamur. Ac primum quidem hoc iam constabit posthac, a quinto inde p. Chr. n. saeculo qui hanc materiam sibi sumpserunt exornandam non Nicandri Theriaca et Alexipharmaca, quae ne nominant quidem, sed alios fontes secutos esse. Verum ex antiquioribus quoque medicis nemo Nicandrum nominat praeter Pseudodioscoridem (*περὶ ἰοβόλων*) et Galenum iique *poetam* potius Nicandrum quam Nicandrum *medicum* probari sibi haud obscure profitentur, unde factum ut et ipsi relicto Nicandro alios auctores secuti sint. reliqui qui non nominant, partim nihil habent quod e Nicandro ductum dici queat, partim — id quod auctorem *περὶ δηλητηρίων* et Scribonium Largum attingit — quaedam habent quae similiter dixit Nicander. Haec si quis ab illis e Nicandri Theriacis et Alexipharmacis hausta putaverit, concedat tamen fieri etiam potuisse, ut et illi et Nicander alius cuiusdam medici eadem vestigia legerint. Atque nisi me omnia fallunt, satis certa ad manus sunt argumenta quibus vere nos hoc potius coniecisse ita demonstrari possit, ut vel maxime obfirmatis lectorum animis assensus extorqueatur. quod nunc iam annuntiamur. —

VIII.

Investigandus autem doctus quidam medicus est qui compositis de iologia libellis talem adeptus famam sit, ut et reliqui medici, qui idem tractarunt argumentum, et Nicander huic se applicare libenter voluerint et vero etiam honeste potnerint. eundem autem doctum famaeque clarum hominem statuamus oportet ante finem quarti a. Chr. n. saeculi vixisse i. e. ante Erasistratum, celeberrimum medicum, de cuius vitae temporibus videndus est Rosenbaum. ad Sprengelii histor. medic. I p. 522. Erasistrato enim maximam praeceptorum suorum partem debere monuimus auctorem eum, qui

Dioscoridis assumpto nomine *περὶ ἰοβόλων* scripsit et ita scripsit, ut et ipse tamen interdum poetae nostri vestigia legisse videatur. nam de viperæ morsus symptomatis agens p. 69, *φλνκταινῶν τε*, inquit, *ἐπανάστασις καθάπερ ἐπὶ τῶν πυρικανύστων ἔπεται*, — quibuscum contonde mihi Nicandri verba, Ther. 240: *πομφόλνγες ὥς εἴ τε περὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ οἷα πυρικμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὑπερθεῖν*. Ita indicata via est quæ communem istum horum ἰολόγων ducem inveniamus, quam si quis tamen dicat nimis esso incertam, mox mutata sententia laudabit nos qui æqui bonique fecerimus, ubi viderit quo ista tam incerta scilicet via perveniat. Nam apud Pseudodioscor. p. 77 extr. hæc legimus: *οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστοις δυνάμει* πρὸς τὴν *χρεῖαν ἀναγεγραφόσιν, ὥς χολὴν ἐλέφαντος καὶ κροκοδείλου καὶ αἷμα χελώνης*. Atqui testudinis cruorem qui contra serpentium morsus primus adhibuerit hodieque scimus. Galenus enim, de Antidot. Tom. XIV p. 184, *τῶν δὲ συνθέτων*, inquit, *ἡ μὲν παρ' Ἀπολλοδώρου τεθειμένη καὶ ὑπὸ Σωστράτου ἐπαινουμένη καὶ πάντων δὲ τῶν μετενεγκόντων παρ' αὐτοῦ, ἡ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ χελώνης, ἐστὶν ἥδε κ. τ. λ.* Inter eos autem, qui ab Apollodoro istud remedium sumpserunt, præter Sostratum, quem et ipsum *περὶ βλητῶν καὶ δακτύων* commentatum esse o schol. Nicand. Ther. 760 et 764 scimus¹⁾, referendus est etiam genuinus Dioscorides de mater. med. II, 97, T. I p. 223, item Pseudodioscor. Eupor. II, 95, T. II p. 315, tum Archigenes medicus, si quidem huic debent Aet. IV, 1, 24 et Paulus Aegin. V, 13 med. et 24. Viden iam quo tendam? mirum enim ni vetustum illam Apollodorum, cui hæc debent medici, in aliis quoque rebus libenter secuti essent. Quod is quoque fecit, do quo paulo ante nondum nobis constabat Nicandrumne an alium quempiam secutus esset, auctor *περὶ δηλητηριῶν φαρμάκων*. nam quæ hic dixit cap. 7 extr. vel cap. 8 init. (variant enim editiones, unde factum ut Sprengelius plano omisorit) de chamaepityos variis nominibus, transcripta hinc a Paulo Aeginet. V, 45 extr. *καλεῖται δὲ ἡ χαμαίπιτυς — ἐν μὲν*

1) Videntur hæc maioris operis *περὶ ζώων* (cf. Jacobs. ad Aelian. T. I p. 464) pars fuisse. quod si est, patet in Athenæo VII p. 312 E. *Σωστράτος ἐν τοῖς περὶ ζώων, ἔστι δὲ ταῦτα δύο βιβλία* — corrigendum esse δ' *βιβλία* ex schol. Apollon. Rhod. I, 1265: *Σωστράτος ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων διαστέλλει τὸν μῦθον τοῦ οἴστρου*.

Ἡρακλείῃ τῇ Ποντικῇ — ὀλόκνον, ἐν δὲ Ἀθήνῃσι ἰωνιά, ἐν δὲ Εὐβοίᾳ σιδηρεῖς (sic enim ista corrigenda sunt), haec igitur Apollodori esse patebit conferenti Athenae. XV p. 681 D: Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ θηρίων φησὶ „χαμαίπτευν, οἳ δὲ ὀλόκνον, οἳ δ' Ἀθήνῃσι ἰωνιάν, οἳ δὲ κατ' Εὐβοίαν σιδηρεῖν, ubi nescio anto ὀλόκνον num ipse Athenaeus reticuerit an librarii omiserint ἐν Ἡρακλείῃ τῇ Ποντικῇ. Praeterea Heraclidem etiam Tarentium, cuius fuit περὶ θηρίων sive Θηριακά inscriptus liber (cf. Kuehn. opusc. medic. et philol. II p. 160seq.), ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου afferentem remedium aliquod πρὸς παντὸς θηρίου πληγὴν videmus ap. Galen. T. XIV p. 181. Itaque non tam Theophrastum, quem περὶ δασέων καὶ βλητικῶν scriptum librum reliquisse ex Athenae. VII p. 314 B constat, aut Numenium, cuius Θηριακά inscriptum carmen novimus e schol. Nicand. Ther. 637, aut Petrichum condito Ὀφιακῶν carmine memorabilem (Plin. nat. hist. XXII, 83. add. XX, 258 et elench. librorum XXI, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, item schol. Nicand. Ther. 557 et 626), aut Pammenen, cuius περὶ θηρίων libro Aelian. nat. anim. XVI, 42 usus est, aut Basileum (cuius Θηριακὸν memorat schol. Nic. Ther. 715, ubi tamen Bussemak. Iubam regem intelligit), aut Alexandrum (περὶ θηριακῶν. schol. Nicand. Ther. 932)¹⁾, quam *Apollodorum* in hac tractanda materia reliquis medicis inde ab Erasistrato ducem fuisse primum puto, praesertim quum nullum quautum sciam testimonium extet quo illis quoque usus eos esse probari possit.

Neque huic opinioni adversantur quae de Apollodori aetate librisque scriptis apud auctores testimonia reperiuntur. Inter eos autem auctores quum etiam Plinius sit, qui in naturalis historiae libris non uno aliquo Apollodoro, sed pluribus homonymis usus est, cavendum ne diversos homines inter se confundamus. Et in quartum et sextum libri elenchum quem simpliciter Plinius appellat Apollodorum vix dubito quin celeberrimus ille Atheniensis sit, cuius et γῆς περίοδος et in νεῶν κατάλογον Homericum commentarius largissimam sine dubio ad istos libros Plinio materiam suppeditavit. Hunc autem Apollodorum non mirabimur magnopere quod accura-

1) Eos enumerare solos volui, quos vel ante Erasistratum vixisse constat vel incertum est quando vixerint. de aliorum aetate satis constat, velut Andreae, cuius περὶ δασέων librum citat Athenae. VII, p. 312 D. add. schol. Nicand. Ther. 823, Alex. 537.

tius vel patriae vel alio quodcumque fuit nominis addito significare noluerit, quum inter cognomines viros omnes sine dubio esset celeberrimus. itaque hoc potius ageudum Plinio fuit, ut si quem alium deinceps nominaret Apollodorus ab illo distingueret quaquam fuit ratione. Proximo igitur quo Apollodorus aliquis nominandus fuit elenchi loco, de libris VIII et X, Apollodorus nominavit *Lemnium*, id quod demonstrat de eo esse Apollodoro cogitandum qui Aristotele (Polit. I, 11 p. 1258, 59 Bekk.) et Varrone (de re rust. I, 1) testibus de agricultura scripsit. huius igitur librum Plinio ad manus fuisse puto quum scriberet quae in duobus istis libris de animalibus domesticis traduntur, non eius quem quaerimus Apollodori opus, praesertim quum proximo elenchi loco, de libri XI fontibus, is ipse quocum nobis eum maxime res est Apollodorus ita significetur, ut nunc primum a Plinio produci cum appareat. nam ita loquitur: Apollodorus, *qui de bestiis venenatis*. Item aperte novum Apollodorum Plinius inducit in elencho libror. XII et XIII, ubi Apollodorus *qui de odoribus* nominat. Hinc mihi quidem certissimum videtur, Apollodorum nostrum, qui de bestiis venenatis scripsit, diversum esse et a nobilissimo Apollodoro Atheniensi et ab Apollodoro Lemnio et ab eo Apollodoro qui de odoribus scripsit. Eandem autem ob causam nostrum Apollodorum diversum putabimus etiam ab Apollodoro Citiensi et Apollodoro Tarentino medicis, quos non solum in elencho libror. XX, XXI, XXIII Plinius nominat, sed etiam in elencho libror. XXIV, XXV, XXVI, XXVII ita producit, ut simul ab alio quodam Apollodoro ¹⁾ distinguat qui medicus non fuerit. Sed ultimus hinc quidem quidnam taudem est? Suspiceris unum aliquem eorum fuisse quibus in superioribus libris usus sit — aliter enim excusari vix poterit cur nihil addiderit quo accuratius ille cognoscatur —, sed utro Atheniensem neque Lemnium, quos addito patrio nomine accuratius indicare facili negotio Plinius potuit, sed

1) quod librorum pars uno alterove loco habent *Apollodoro*, hanc frequentem constat librorum confusionem esse. Sic variant *Ζηρόδορος* et *Ζηρόδορος* (cf. Iena. allg. literaturz. 1818. p. 872), *Ἡρόδορος* et *Ἡρόδορος* (Meinek. phil. exercit. in Athenae. I p. 9), *Θεόδορος* et *Θεόδορος* (codd. Gaisfordii ad Etym. Magn. 630, 37), *Διόδορος* et *Διόδορος* (Meinek. comic. fr. II p. 228), *Πυθόδορος* et *Πυθόδορος* (Clint. fast. Hellen. p. 152 Krueg.), *Ἐφύδορος* et *Ἐφύδορος* (Iacobs Anthol. gr. Tom. XIII p. 1002) etc. —

eorum alterutrum, quorum quae patria esset Plinius nescivit, id est aut nostrum Apollodorum qui de bestiis venenatis scripsit, aut eum qui scripsit de odoribus. Uter autem sit facile apparebit ipsis inspectis Plinii libris XXIV, XXV, XXVI, XXVII, quibus quum plantarum histeria usque exponatur, saepissime de serpentium scorpionumque et phalangiorum morsibus plantarum vi curandis ipsisque fugauidis bestiis mentum videmus. vide XXIV, 7, 15, 16, 19, 22, 25, 29, 30, 31, 38, 44, 45, 46, 52, 54, 55, 61, 62, 64, 71, 73, 79, 83, 90, 94, 101, 108, 114, 115, 117, 120, 130, 136, 137, 141, 148, 149, 150, 154, 175, 180. — XXV, 97, 99—122, 136, 145, 150, 158, 163. — XXVI, 31. — XXVII, 5, 6, 30, 32, 35, 36, 39, 43, 50, 57, 68, 80, 87, 96, 124, 127, 181, — quorum pleraque eidem illi Apollodoro deberi puto qui de bestiis venenatis scripsit. De hoc igitur valebunt quae Plin. XXIV, 167 monet, ubi de magicis quas dicit herbis agens quum e Democriti χειροκμήτοις quaedam apposuisset, ita pergit: „adiexit his *Apollodorus, assectator eius*, herbam aesclynomenen, queniam appropinquante manu folia contraheret, aliam crocida, cuius tactu *phalangia* morerentur“, ubi vel phalangiorum mentio ad eum vos rovat Apollodorum, qui de bestiis venenatis auto Erasistrati tempora scripserat. quidni igitur *assectatorem Democriti* interpretemur non laudatorem aliquem huius philosophi diu fortasse mortui, sed assectam et discipulum aetate supparem? qua in re nihil plane refert, χειροκμήτα ista num genuinum Democriti opus putemus au Boli Mendesii impostoris aliquanto recentioris (cf. Meyer. histor. botau. I p. 277 seqq. ¹). nam ipsum Apollodorum in suo opere τῶν χειροκμήτων rationem habuisse, quae Meyeri sententia est (p. 282), ex Plinii quidem loco probari uequit, qui si adeo suppositicia χειροκμήτα putabat esse (quod non putabat. cf. XXX, 10), tamen gennini Democriti assectam et discipulum Apollodorum fuisse aliunde scire potuit atque ex ista Apollodorum iutor et χειροκμήτων auctorem similitudine, qua mirabilia uterque captabant. quamquam quae ex Apollodoro Plinius refert l. l. mihi quidem non videntur tam

1) Nescio equidem an reuera mirabilia multa habuerint gennini qui huc pertinent Democriti libri. quo ducit quod Plinius narrat XXV, 14: dixit Democritus, *credidit Theophrastus* esse herbam cuius contactu inlatae ab alite — exsiliret cuneus a pastoribus arbori adactus etc., siquidem recte haec ita intelligo, credidisse Theophrastum Democrito.

mira esse, ut fabulas Apollodorum captasse putem, nedum totum eius opus fabulis refertum fuisse dici possit.

Verum nondum nobis a Plinii elencho, de quo Apollodori causa dicere instituimus, discedere licet. namque inter XXIX quoque et XXX librorum fontes Apollodorum relatum videmus, at non inter auctores externos cum Democrito, sed inter medicos, ut hic quidem de Citieusi potius vel Tarentino Apollodoro quispiam quam de nostro cogitare maluerit. Nihilo tamen minus hic quoque nostrum equidem de bestiis venenatis scriptorem agnosco, qui videam his etiam libris multa inesse quae ad istas bestias pertineant. cf. XXIX, 42, 48, 59, 60, 62, 64—74, 77, 78, 81, 83, 84 seqq., 88, 90—92, 102, 103, 119, 122, 131, 137. XXX, 20, 21, 25, 26, 37, 40, 57, 66, 69, 71, 73, 74, 80, 81, 84, 8, 91, 92, 98, 100, 102, 103, 104, 106, 108, 109, 110, 117, 122, 128, 129, 137, 143, 144, 148 —, quorum ut aliunde multa sumere Plinius potuerit, quidui tamen Apollodoro quoque nostro quaedam deberi putemus, praesertim quum in his libris interdum commenta taxari videamus Magorum, inter quos nostro quoque Apollodoro locum dedisse Plinium ex XXIV, 167 modo intelleximus? Nec sane mirum eum scriptorem, qui non solum bestias venenatas descripserat (cf. Plin. XI, 87 seqq.), sed remedia etiam contra ipsarum morsus adhibenda, item ut fallor remedia ab ipsis bestiis ad alios curandos morbos sumenda indicaverat, a Plinio modo inter naturalis historiae, quam hodie vocamus, scriptores, modo inter medicos relatum esse. — Iam ulterius progredi non auserim. nam in elencho librorum XXXIII, XXXIV, XXXV a Plinio simpliciter nominatum Apollodorum si nostrum esse affirmare vellem, nihil ex ipsis libris afferre possem quo probarem praeter XXXV, 34, 177, 180, quorum quam infirma ad probandum vis sit ultro intelligo. Itaque hoc quidem in medio reliquam, sed illud obtinebo, in antecedentibus Plinii libris (praeter IV et VI) si qui nulla addita nota simpliciter citetur Apollodorus, nostrum cum esse qui de bestiis venenatis scripsit. Eundem igitur intelligendum arbitror etiam XXII, 59: „heliotropium et serpentibus et scorpionibus resistit, — ut Apollophanes et *Apollodorus* tradunt“ — etsi ex Plinii elencho huic sententiae aliqua fides non accedit. Qualis aliunde accedit in XXII, 19: „eryngen — *Apollodorus* adversus toxica cum rana decoquit, ceteri in aqua.“ nam eadem formula, cuius nunc Plinius commendatorem noverat Apollodorum, legitur etiam

apud Pseudodioscor. *περὶ δηλητ.* p. 19 extr., unde sumpta est ab Act. IV, 1, 52, Paulo Aeginet. 5, 33, Ioann. Actuar. V p. 285 B. a Pseudodioscoride autem praeter nostrum Apollodorum (quem adhibitum ab eo esse modo probavimus e cap. 7 extr. coll. Athenae. XV p. 681 D.) alium etiam homonymum scriptorem adhibitum esse nemo facile affirmaverit. Attamen non celabo, secundum Plinium contra *toxica* hoc valere remedium, secundum Pseudodioscoridem autem (cui accedit auctor Euporist. II, 155) contra haustam salamandram. at ranas cum erynge decoctas qui adversus toxica adhibuerit quum alium neminem cognoverimus, non dubito quin Plinius erraverit, quod saepe viro laboriosissimo accidisse satis constat et mox demonstrabitur alio quoque exemplo. Sed sive erravit Plinius sive vere dixit, hoc quidem certum est, hanc Apollodori nostri formulam non ex eo libro, quem de bestiis venenatis scripsit, petitam esse. Itaque sic statuendum, Apollodorum nostrum praeter istum alium scripsisse librum qui fuerit *περὶ θανασίμων* vel *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων*. Atque hoc ita esse, primum perspicitur e schol. ad Nicandr. Alex. 594, ubi Apollodorum de lithargyro exponentem legimus, nam scholiasta Nicandri quum bis citet Apollodori *περὶ θηρίων* librum (ad Ther. 715 et 858), non est credibile alium intelligi eum voluisse *hominem* ubi simpliciter Apollodorum nominat. Accedit quod in iisdem scholiis (ad Alex. 570) Apollodorus de rana rubeta exponit, cui et ipsi veteres iologi quantum scimus omnes inter ea animalia locum dederunt quae ore hausta corpus veneno imbuant. Itaque equidem non iam dubito quin noster Apollodorus in alio quoque Plinii loco intelligendus sit, XX, 86: „*Apollodorus* adversus fungorum venena somen aut succum brassicae bibendum censet“, ubi iterum notandus Plinii error est. nam quum Apollodorus sine dubio dixisset *ῥάπανον*, ut dicunt Asclepiad. apud Galen. Antid. T. XIV p. 140, Pseudodiosc. de Euporist. II, c. 160 et auct. *περὶ δηλητηρ.* p. 33 (cf. ad fragm. 70 v. 3), hanc Plinius malo interpretatus est *brassicam*, quum deberet *radiculam*. eam certe nominant Celsus 5, 27, 17 et Scribon. Larg. 198, qui non iam dubium erit quin cum Asclepiade et Pseudodioscoride hanc formulam debeant Apollodoro. — Nec minus mihi certum videtur non alium atque nostrum esse Apollodorum, quem Plinius XXII, 31 sequitur: „urticae semen — contrarium esse — adfirmat — *Apollodorus* et salamandris cum iure coctae testudinis, item adversari hyoseyamo et serpentibus et scor-

pionibus“, ubi vel serpentium scorpionumque mentio ad nostrum nos Apollodorum rapit. atque ab Apollodoro contra hyoscyamum commendatum *κνίδης σπέρμα* redit apud Pseudodiosc. *περὶ δηλητ.* p. 27. ceterum vide quae de hoc loco paulo post dicentur. —

Iam unus¹⁾ restat Plinii locus qui ad hanc quaestionem pertineat, XXI, 116: „quod ad cypiron attinet, *Apollodorum* quidem sequar, qui negabat bibendum, quamquam professus efficacissimum esse adversus calenlos os eo fovet. feminis quidem abortus facere non dubitat mirumque tradit barbaros suffitum huius herbae excipientes ore lienes consumere et non egredi domibus nisi ab hoc suffitu, vegetiores enim firmioresque sic etiam in diem fieri, intertriginum et alarum vitiiis perfrictionibusque cum oleo iulitum non dubie mederi.“ ubi nescio an nostro Apollodoro haec vindicet mirus ille barbarorum mos, cuius mentio in memoriam nobis revocat Democriti illum assectatorem, XXIV, 167, quem nostrum esse Apollodorum probare paulo ante studuimus. Neque tamen opus est ut propterea tertium huius Apollodori librum effingamus a nemine illum quidem indicatum. immo vel in *θηριακῷ λόγῳ* vel in eo libro, quem de venenis ore haustis Apollodorus scripsit, facile locum ista invenire potuerunt. nam *κύνειρον* non solum adversus scorpionum ictus efficacem esse e Pseudodiosc. *περὶ ἰοβόλ.* 23 scimus, sed contra ranam quoque absorptam Pseudodiosc. *περὶ δηλητ.* 31 commendat. itaque alterutro in loco de cypiro movisse Apollodorum puto reliqua simul plantae commoda enumerantem. hoc enim ab Apollodori consilio non abhorruisse patet e Galen. Tom. XIV p. 181: *ἄλλη ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου — πρὸς παντὸς θηρίου πληγὴν καὶ τὰ σφοδρότατα τῶν ἀλγημάτων καὶ πνίγας ὕστερικας.* —

Evicimus opinor multa Plinium debere Apollodoro, quem ipse haud obscuris iudiciis prodit scriptorem fuisse satis antiquum, quippe Democriti assectatorem, incertae illi patriae, sed distinguendum ab eiusdem nominis hominibus, Atheniensi, Lemnio, Citiensi, Tarentino iisque qui de odoribus et ad Ptolemaeum regem de vini generibus commentati sunt, eundemque non de bestiis solum venenatis commentarium scripsisse (cuius genuinam inscriptionem

1) Nam qui XIV, 76 a Plinio citatur Apollodorus medicus in volumine quo suasit Ptolemaeo regi quae vina biberet, cum ni fallor ipsa haec apposita nota a nostro Apollodoro distinguit. —

— περί Θηρίων vel Θηριακὸς λόγος — novimus e schol. Nicandr. 715 et 858 et ex Aelian. nat. animal. VIII, 7), sed in ea quoque quae ore hausta nocent venena inquisivisse alio commentario, cuius quae inscriptio fuerit nescimus. Tantum autem abest hinc ut infirmentur quae certis quibusdam testimoniis usi supra diximus, veteres iologos plerosque omnes ab Apollodoro pendere, ut contra Plinii exemplo magis etiam confirmantur. — Sed de his satis dictum. restat autem altera disputationis pars, qua demonstrandum erit Nicandrum quoque eidem illi Apollodoro sese addixisse, quod iam ita agamus, ut in unum collecta quotquot reperire nobis licuit Apollodori fragmenta cum Nicandri Theriacis et Alexipharmacis comparemus. —

I. Denuo ordiamur a Galeni loco, de Antid. 2, 13, T. XIV p. 184: τῶν δὲ συνθέτων ἡ μὲν παρ' Ἀπολλοδώρου τεθειμένη καὶ ὑπὸ Σωστράτου ἐπαινουμένη — ἡ δὲ τοῦ αἵματος τοῦ χελώνης ἐστὶν ἥδε· κυμίνου ἀγρίου σπέρματος ὀξύβαφον, χελώνης θαλασσίας αἵματος ξηροῦ < δ'. στατήρας β'. πυτίας νεβροῦ, εἰ δὲ μὴ, λαγωῦ < γ'. ἱριφείου αἵματος < δ'. πάντα μίξας καὶ οἶνῳ βελτίστη ἀναλαβὼν ἀπόθου. ἐν δὲ τῇ χρήσει λαβὼν ἑλαίας τὸ μέγεθος, τρίψας μετ' οἶνου ὡς βελτίστου πυάθου ἥμισυ δίδου πίνειν. Quaeritur autem num Galenus ipsius Apollodori genuinam formulam apposuerit an qualis posteriorum medicorum mutationibus evaserat. cuiusmodi mutationes factas esse patet e Dioscorid. mater. med. II, 97 p. 223: θαλασσίας δὲ χελώνης (αἷμα) σὺν οἶνῳ καὶ πυτία λαγωῦ καὶ κυμίνῳ πινόμενον ἀρμόζει πρὸς θηριοδήγματα, ubi non vides memoratum neque hinnuli coagulum neque hoedi sanguinem. idem suo et a Galeni et a Dioscoridis formula dissensu probant Plin. nat. hist. 32, 33, Pseudodiosc. Euporist. II, 115 p. 315, Aet. IV, 1, 24, Paul. Aeg. V, 13 med. et 24. Quae quum ita sint, non dubito quin Dioscorid. mat. med. l. l. genuinam Apollodori formulam servaverit solus. nam Dioscorides vetustissimus inter hos quos nominavi scriptores est. Iam vero cum hac Dioscoridis formula conspirat Nicandrea, nisi quod poeta portiones definit ab illo non memoratas, Ther. 710: (αἷματος τῆς ἐκ πόντου χελώνης) δραχμάων πισύρων μισγὼν βάρος· ἐν δὲ κυμίνου δοσίας ἀγροτέριοιο καὶ ἐκ ταμίσιου λαγωῦ τετράμορον δραχμῆσι δύο καταβάλλει βρῆθος· ἔνθεν ἀποτμήγων πείειν δραχμαῖον ἐν οἶνῳ. Haec igitur Nicandrum debere puto Apollodoro. enndom autem secutus est in praeparando ad hunc usum sanguine testudinis. nam Aetius quo-

que et Paulus Aegineta sive potius ntriusque dux Archigenes medicus quum Apollodorum in usum suum convertere potuerint, nemo casu factum putaverit, quod Aetii IV, 1, 24 et Paul. Aegin. V, 24 disputatio similis est Nicandri Ther. 703 seq. quae similitudo maior etiam esset, nisi Nicandri locum cum prioribus editoribus parum recte tractasset I. G. Schneiderus.

Nam quum v. 709 seq. ita edidisset:

ἀπηθῆσαι ——— μάκτρῃ·

ἥς ἐπὶ δὲ τέρσαιο διατρυφῆς αἷμα κεάσσας

δραχμῶν πισύρων μίσγων βάρος κ. τ. λ.,

quibus sano meliora non praebent codd., ille ἥς ἐπὶ οὖν τέρσαιο — μίσγειν scribendum suasit duces sibi eligens Eutecnium et scholiastas, qui et ipsi vitiosa lectione decepti erant, licet certissime ad verum inveniendum ducant Aetius et Paulus Aegineta l. l. Et Pauli quidem graeca verba haec sunt: χελώνης θαλασσίας αἷμα σκευαστέον εἰς ἀπόθεσιν τὸν τρόπον τοῦτον. ἐπὶ ξυλίνου ἢ κεραμέου ἄγγους ἵπτειν κατακλίνας τὴν χελώνην ἀπότεμει ταχέως τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. παρὲν δὲ τὸ αἷμα εἰς πολλὰ αὐτῷ καλὰ μὲν διαίρει ἐπιθεῖς τε πώματος δίκην τῷ ἄγγεῖ κόσκινον ἐν ἡλίῳ ἀπόθου. ξηρανθὲν δὲ ἀνελόμενος χρῶ ἐπὶ τῶν ἐχιοδύκτων κ. τ. λ., quibuscum consentit Aetii versio Cornariana. Unde certissimum Nicandri verba in hunc modum emendanda esse: μάκτρῃ· ἥς ὕπο δὲ τέρσαιο διατρυφῆς αἷμα κεάσσας (sic cum cod. vetustissimo Parisin.) δραχμῶν πισύρων μίσγων βάρος. nam ne μίσγων quidem ut cum I. G. Schm. in μίσγειν mutetur causa ulla est. Ceterum apparet μάκτραν Nicandrum ita posuisse ut significet κόσκινον errareque scholiastas qui θυεῖαν vel ἔγδην explicent. — Iam nihil restat nisi ut Plinium XXXII, 41 partem tantum harum rerum descripsisse moneam: „sunt qui testudinum sanguinem cultro aereo supinarum capitibus praecisis exepi novo fictili iubeant.“ quae num ex Apollodoro an ex Nicandro petierit non decernam. —

II. III. Plin. nat. hist. XI §. 87 seq. „venenum ab iis (scorpionibus) candidum fundi Apollodorus aucter est in novem genera descriptis per coleres maxime, supervacuo, quoniam non est scire quos minime exitiales praedixerit. geminos quibusdam aculeos esse maresque saevissimos — nam coitum iis tribuit —, intellegi autem gracilitate et longitudine. (§. 88) venenum omnibus medio die, cum incanducere solis ardoribus, itemque cum sitiunt, inexplibili potu.

Constat ot septena caudae internodia saeviora esso, pluribus enim sena sunt. Hoc malum Africao voluere etiam austri faciunt, pandentibus brachia ut remigia sublevantes. *Apollodorus* idem plane quibusdam inesse pinnas tradit.“ Quae ut non omnia *Apollodori* sint — nam quae §. 88 *Plinius* posuit, eorum pleraque repetito mox *Apollodori* nomine alius esso indicare voluisse videtur —, ita *Apollodoro* vindicant, quae *Aelian.* de nat. animal. VI, 20 memoriae prodidit auctoris nomine omisso: σκορπίων δὲ ὁ ἄρσρην ἐστὶ χαλεπώτατος, ὁ δὲ θήλυς δοκεῖ πρῶτος. ἀκούω δὲ αὐτῶν γένη ἑννέα· λευκὸν εἶναι, καὶ αὐτὸ πάλιν πυρρὸν τινα, καπνοειδῆ ἄλλον, μέλανα ἐπὶ τοῖς, πέπυσμαι δὲ καὶ χλωρόν, καὶ γαστρῶδῃ τινά, καὶ καρκινοειδῆ ἄλλον· τὸν γε μὴν χαλεπώτατον φλογοειδῆ καλοῦσιν. παρὲλθον δὲ ἄρα φήμη καὶ περρωτοὺς καὶ δεικνύουσιν τινάς. καὶ πού ἐπτά ἔχων σπονδυλοὺς ὥφθη τις. Haec igitur certissimum debere *Aelianum* *Apollodoro*, quem alibi testem produxit. nam ne de aliis dicam, novem vides genera affirmari eaque colore maximo distincta, ut *Apollodorus* fecerat, et quod de septem σπονδυλοῖς *Aelianns* narrat, a schol. *Nicandr.* Ther. 781 extr. ad *Apollodorum* refertur auctorem: τοὺς σπονδυλοὺς ὁ σκορπίος οὐ πλείους ἔχων τῶν ἐπτά ὄρεται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς σπανίους, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος. Itaque ex altero auctore iure alterum explobimus, praesertim quum *Aetius*, qui alias in describendis bestiis venaenis multus esse solet, de scorpionum generibus et cuiusque proprietate nihil fere dixerit IV, 1, 19, quum hic quidem eius dux *Archigenes* *Apollodorum* videatur sequi noluisse. contra secutus erat homo nescio quis, cui *Theophranes* Nonn. c. 269 (p. 313) dobet haec: τῶν σκορπίων ἔν μὲν τὸ γένος, εἰς πλείους δὲ τὰς κατ' εἶδος διαφορὰς παρέλκεται. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λευκοί, οἱ δὲ μέλανες, οἱ δὲ χλωροί, οἱ δὲ περρωτοί. Tantum quidem de scorpionum natura ab *Apollodoro* descripta. nunc *Nicandrum* videamus, Ther. 769 seqq., ubi item novem scorpionum genera enumerantur, quamquam edita ad hunc usque diem *Nicandri* exemplaria non novem, sed octo tantum genera habent. Verum hic notanda editorum socordia est qui levissimum mendum attendere et corrigere noluerint. nam in codicibus quum vv. 797—800 ita scripta sint:

797 τὸν δὲ μελίχλωρον· τοῦ γὰρ προμελαινέται ἄκρη
σφόνδυλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην.
ἔχθιστος δ' ὅγε βραβὴ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα
800 ἀνδράσι· νηπιάρχους δὲ παρασχεδὸν ἤγαγεν αἴσαν,

unum his verbis describi genus editores persuasum habebant (cf. Gorrae. p. 169 not. 196 ed. Band.), I. G. Schneiderus autem persuasissimum hoc, v. 800 male post v. 799 collocatum esse sensu contrario et structura verborum contradicente, scholiastam autem inverso ordine versus istos interpretari. quae quum falsa esse omnia facile pro se quisque perspiciat qui et Nicandrum et scholiastam inspexerit, nemo probabit quod v. 800 ante v. 799 I. G. Schneiderus posuit. immo servato antiquo ordine quivis necum scripserit

*Τὸν δὲ μελίχλωρον, τοῦ μὲν προμελαίνεται ἄκρη
σφόνδυλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον αἶτην.
Ἐχθιστος δ' ὅ τε θαιβά φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα,
ἀνδράσι, νηπιᾶσι δὲ παρὰσχεδὸν ἤγαγεν αἶσαν.*

nam praeter ὄγε, quod ad normam Homeri Iliad. π, 54, q, 757. Od. ξ, 221 etc. emendavimus adiuti etiam Nicandr. Ther. 734 (ἄλλος, ὃ δὴ — εἴσατο) et cod. Parisin. vetustissimo, in quo est δὲ τεραιβα, mutandum simul inficetum istud τοῦ γὰρ fuit, cui opportune μὲν substituit idem ille egregius eodex Parisinus. Priore autem illa admissa emendatione apparet iam post reliqua septem scorpionum genera usque ad v. 796 descripta non unum genus v. 797—800, sed duo describi, octavum μελίχλωρον, nonum quod φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα sive φλογειδῆς, ut Apollodorus ap. Ael. nominat. nam eo quoque ab Apollodoro Nicander pendet quod ab illo proposita nomina, quae a coloribus maxime ducta erant, et ipse vel integra posuit vel μεταφρασθῆντα. praeter φλογειδῆς enim genus apud Nicandrum v. 771 λευκόν, v. 772 πυρρόν, v. 775 μέλαν (nam hoc significat Nicandrum ξοφόν), v. 777 χλωρόν (Nicand. ἄλλος δὲ χλοῶν), v. 786 sq. καρκινειδῆς (Nicand. τὸν δ' ἔτερον δήμεις ἐναλγῆκιον αἰγιαλῆς καρκίνω) habemus. In tanto autem generum Nicandrorum eum Apollodoreis consensu non est credibile in reliquis generibus Nicandrum ab Apollodoro descivisse. quod si καρμινειδῆ ἄλλον σκορπίον et γαστρώδῃ τινά non uno loco Aelianus, sed locis diversis memorat, quae apud Nicandrum unum efficiunt genus (782: ἄλλος δ' ἐμπέλιος, φορέει δὲ τε βοσκάδα νηδὺν εὐρεῖαν), statuamus necesse est vel errasse Aelianum, vel eius librarios omittentes primum, deinde alieno loco supplentes istud καρμινειδῆ turbasse locum, quem ita fere Aelianus scriptum reliquerit — πυρρόν τινα, μέλανα ἐπὶ τούτοις· πέπυσμαι δὲ καὶ χλωρόν καὶ καρμινειδῆ ἅμα καὶ γαστρώδῃ τινὰ καὶ καρκινειδῆ ἄλλον. quam quidem coniecturam eo certiorcm pnto, quod ea ad-

missa in Aeliani excerptis et Nicandri descriptione idem plano est singulorum ordo generum, quot quidem Aeliano memorare placuit. nam septimo (Nicand. 788 seq.) et octavo (Nic. 799 seq.) genere omisso statim adiungit nonnum. Praeter haec autem, in quibus summa rerum cernitur, alius cum Apollodoro poetae nostri consensusprehenditur, quod etiam ex eis quae Nicander de scorpionibus dixit, „non est scire quos minime exitialis praedixerit.“ Item Apollodoro Nicander acceptum refert quod „quibusdam inesse pinas“ tradit v. 801 seq. Contra quod cum hoc coniungit Aelianus et Plinius quoque Apollodorum narrasse dicit, geminos quibusdam scorpionibus aculeos esse, frustra apud Nicandrum quaeras. nam quod ad v. 781 τοῖς δ' ἐπὶ κέντρῳ σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείνουσι κεφαλῆς scholiasta vocem ἐννεάδεσμοι ita interpretatur, quasi scorpionum θεῖα κέντρων σφονδύλους significet, nihil habet quo commendetur, praesortim quum luce clarius sit, δεσμούς illos ab ipsis σφονδύλους diversos esse. hos ubi ἐννεαδέσμους poeta dicit, nihil dicit aliud nisi σφονδύλους quosque inter se coniunctos esse novenis vinculis, ut recte in scholiis explicat Antigonus. quod num verum sit viderint homines historiae naturalis periti. interim grammatici ost officium, ut ἐννεαδέσμους moneat pro πολυδέσμους poni potuisse, quod et ipsum voluit schol. ad h. l. firmavitque Lobeck. Elem. Path. I p. 212 allato Hesychii loco ἐννεάκροσσον, πολλοὺς κροσσούς ἔχον. Ergo nec de σφονδύλων numero quicquam poeta ex Apollodoro sumpsit, qui pluribus scorpionibus sena esse internodia, paucis iisque saevioribus septena memoriae prodiderat. atque alia etiam sunt quae ab Apollodoro ipsi suppeditata minus tamen memorabilia Nicandro visa sunt. qualia etiamsi omiserit plurima — nam uberri-mos studiorum suorum fructus Apollodorum illo libro publice proposuisse vel ex paucis his fragmentis perspicitur —, non desinet tamen verum esse quod dixi, Nicandrum ab Apollodoro pendere. —

IV. V. schol. Nicandr. Ther. 715: Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θηρίων καὶ Ἀριστοτέλης (hist. an. V, 27) φησὶν ὅτι ἐν γυργάθοις γεννώσι τὰ φαλάγγια, τίκτει δ' ὑπὲρ τὰ τριάκοντα, γεννηθέντα δὲ τὰ φαλάγγια ἀναιρεῖ τὴν μητέρα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ἄρρενα. Haec quoque recipere Nicander noluit, ut nullius nobis in hanc quaestionem usus essent nisi docerent de phalangiis quoque ab Apollodoro disputatum esso. Unde paulo ante non dubitavimus Plinii locum XXIV, 167: „adicit his Apollodorus adsectator Democriti herbam — crocida,

cuius tactu phalangia morerentur⁴, de nostro interpretari Apollodoro. quamquam haec quoque Nicander omisit. At alius Plinii locus extat ad phalangia pertiuens, qui tametsi Apollodori nomine non insignitus est, aliquem tamen ad disputationem nostram usum habere videtur. Nam ubi de industria Plinius de phalangiis disserit, XXIX, 84 seqq., quum aperte duobus usus sit fontibus inter se diversis, ex altero profert quae in summa cum Nicaudreis similitudine tam sibi habent propria, ut non e Nieandro, quem sane inter auctores libri XXIX Plinius memorat, sed ex eo scriptore sumpta videri possint, quem a Nicandro compilari, etsi non describi totum solitum fuisse satis iam cognovimus, praesertim quum iuter huius libri auctores etiam Apollodorum habeamus. Huic igitur Plinium (§. 86 seq.) debere putamus phalangiorum sex genera haecce, primum rhagion (de quo similiter Aelian. n. h. 3, 36), secundum asterion, tertium caeruleum, quartum crabroni similem, quintum myrmecion, sextum tetragnathum. Quae ubi cum Nieandreis (Ther. 715 seq.) comparaverimus, et ordinem et ipsa nomina iuveniemus eadem, nisi quod Plinius λύκον, qui Nicaudro quartus est, omisit quoniam ex altero fonte iam attulerat §. 85, parum sibi in ea re constans, ut qui myrmecion sive formicarium, et ipsum iam descriptum §. 84, denuo eodem plane modo descripserit §. 87. Contra Nicander non solum tetragnathum omisit, sed de eis quoque quae memoravit phalangiis quaedam suppressit ab Apollodoro memoriae prodita. velut rhagion (ita enim ap. Plinium Apollodorus nominat, non ῥῶξ ut Nicander) pedes habere brevissimos tamquam imperfectos dixerat utriusque ex morsu eius similem esse araneis textis. quorum illud Nicander, quem in aliis cum Plinio consentire facile patebit comparanti, non habet, alteri simile quid de caeruleo genere memorat v. 733. imprimis autem memorabile quod consentiunt in nominibus, id quod non omnes fecerunt. nam cf. schol. Ther. 747: Σώστρατος δὲ μυρμήκειον καὶ μύρμηκα Ἑρακλειωτικὸν καλεῖ, ὑπὸ δὲ τῶν ἁλλων μυρμηκιοεῖ δέξ. Ceterum alios auctores secutus esse videtur Archigenes vel potius Aetius IV, 1, 18. nam praeter tetragnathum, quem c. 17 phalangii speciem dixerat, sex genera enumerat haec: rhagium, lupum, formicarium, cranocolapten, sclerocephalon, scolium. sed vel sic quaedam profert, quae cum Plinianis et Nieandreis comparata fidem faciunt ab Archigene quoque Apollodorum in his non esse neglectum. velut sclerocephalum simile Aetius di-

cit animalibus illis quae noctu lucernas circumvolitent (cf. Nicand. Th. 760), item urinam araneorum textis similem memorat (cf. Plin. l. l. §. 86). —

VI. Aelian. de nat. anim. VIII, 7: τὸν δὲ χέρσυνδρον πατήσας τις καὶ εἰ μὴ δηχθεῖν, ὥς Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ Θηριακῷ λόγῳ, ἀποθνήσκειν πάντως· ἔχειν γάρ τι σηπτικὸν καὶ τὴν μόνην τοῦ ζώου ἐπίψανσιν λήγει· καὶ μέντοι καὶ τὸν πειρώμενον θεραπεύειν καὶ ἐπικουρεῖν ἄμωσγέπως τῷ ἀποθνήσκοντι, φλυκταῖνας ἔχειν ἐν ταῖς χερσίν, ἐπεὶ μόνον τοῦ πατήσαντος προσέψανσεν. Eadem fere de *dryina* narrat Galen. Ther. ad Pison. T. 8 p. 234, cui debent Aetius IV, 1, 29 et Paul. Aeg. 5, 15. unde manifestum est Aelianum in serpentis nomine errasse, ut qui χέρσυνδρον nominaverit pro χέλυδρῳ i. e. *δρυλῖνα*, eundemque in errore secum traxisse Phileu de anim. prop. 1416 Duebn. Quodsi χέλυδρος Apollodorus scripsit, illud saltem apparet quo auctore Nicander Ther. 411 dixerit κῆρα δέ τοι δρυλῖναο πιφαύσκεο, τὸν τε χέλυδρον ἔξέτεροι καλέουσιν. nam ipsam Apollodori observationem sprexit. —

VII. Aelian. de nat. an. VIII, 12: ὁ παρείας ἢ παρούας (οὕτω γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐθέλει) πυρρὸς τὴν χροάν, ευωπὸς τὸ ὄμμα, πλατὺς τὸ στόμα, δακνεῖν οὐ σφαλερὸς, ἀλλὰ πρᾶος. Haec quoque Nicander recipere non duxit operae pretium. nisi forte hoc serpentium genus alio nomine eo significavit loco quo ἄβλαπτα κινώπετα recenset, Ther. 488 seq. —

VIII. schol. Nic. Ther. 491: οἱ τυφλωπεῖς τουτέστιν οἱ καλούμενοι τυφλῖνοι, οἷ, ὥς Ἀπολλόδωρός φησιν, ὅφεις εἰσὶν. — Τύφλωπας praeter Nicandrum Th. l. l. nominat etiam Aelian. VIII, 13, sed alterum etiam nomen apponens τυφλῖνην, atque tertium adeo κοψίαν, ut suspicer et ipsam qua Nicander utitur formam Apollodoro deberi. certe ex Apollodoro Aelianum hausisse, etsi huuc testem non nominat, probabile tamen propterea est quod antecedenti capite Apollodorum se sequi expressis verbis indicat. —

IX. schol. Nic. Ther. 858: δαύκειον, ὅπερ Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ θηρίων βοηθεῖν πρὸς τὰ εἰρημένα i. e. contra morsus bestiarum venenatarum omnium praeter serpentes. Nicander non solum v. 858, sed etiam v. 939 δαύκειον commendat. —

X. Athenae. XV p. 681 D. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ θηρίων φησὶ „χαμαίπιτυν, οἱ δὲ ὀλόκυρον, οἱ δ' Ἀθήνησιν ἰωνιάν, οἱ δὲ κατ' Εὐβοίαν σιδηρεῖν.“ Chamaepityn imprimis contra aconitum

efficacem esse asserunt Dioscorid. de mater. med. III, 155 (ubi redeunt ὀλόκνον, ἰωνιὰ et σιδηρεῖτις nomina) et Pseudodiosc. περὶ δηλητ. 7 extr., item Nicand. Alex. 56, qui hoc ex illo quidem Apollodori loco sumere non poterant, quoniam e libro περὶ θηρίων excerptum Athenaeus dicit. Ergo chamaepityn Apollodorus etiam contra bestiarum morsus commendavit. Ac commode accidit, ut Plinius certe libr. XXIV §. 29 i. e. eo libro cui plurima inesse ex Apollodoro petita supra haud inepte opinor coniecimus, chamaepityn monuerit prodesse adversus scorpionum ictus. Hinc vix dubitandum quin Nicander Ther. 841 seq. πῖτον suam χαμηλὴν (ita enim χαμαίπιτον ille μεταφράζει) Apollodoro debeat. — Ceterum Athenaei locus propterea quoque memorabilis est quod Apollodorum docet appossuisse etiam plantarum synonyma. idem quum identidem Nicander fecerit, ecquis negaverit hac quoque in re poetam certe hic illic usum esse Apollodori libro? —

XI. Plin. nat. hist. XXII, §. 31: „semen urticae — adfirmat — Apollodorus — adversari — serpentibus et scorpionibus.“ Recepit Nicand. Ther. 879 seq., ubi de σκορπιοπλήκτοις et φαλαγγιοδόχτοις egit. quod eo magis notabile quoniam his quidem reliqui quantum memini medici urticae semen non commendant, sed commendant ὀφιοδόχτοις, quibus Nicander quidem urticae semine non opitulatur. —

XII. Plin. nat. hist. XXII, §. 59: „(heliotropium) et serpentibus et scorpionibus resistit ex vino aut aqua mulsa ut Apollophanes et Apollodorus tradunt.“ Heliotropium serpentibus resistere etiam Nicander Th. 678 putavit, ubi tamen de vino aut aqua mulsa nihil relatum invenies, quae soli fortasse Apollophani Plinius debet. tamen etiam Celsus 5, 27, 5 herbae solaris semen vel certe folia ex vino bibenda suavit σκορπιοπλήκτοις. —

XIII. Galen. de antid. T. XIV p. 181: ἄλλη ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου, ἣν καὶ ὁ Ταραντίνος ἐν τῷ πρὸς Ἀστυδάμαντα ἀναγράφει, πρὸς πάντος θηρίων πληγὴν καὶ τὰ σφοδρότατα τῶν ἀλγημάτων καὶ πνίγας ἰσθερικῆς. κωνεῖον χυλοῦ, ὑοσκυάμον ὁνὰ < δ'. καστορίον, πεπύρεως λευκοῦ, κόστου, σμύρνης, ὀπίου ὁνὰ < α'. ταῦτα λεάνας καὶ ἐπιβαλὼν κυάθους β'. γλυκίος, τριβε ἡλιάζων, ἕως συστραφῇ, καὶ ἀνάπλαττε τρυγίσκους κυάμον Ἑλληνικοῦ τὸ μέγεθος, καὶ δίδου μετ' οἴνου κυάθων β'. Omisit Nicander. —

[XIV. schol. Nic. Ther. 303: καὶ Ἀπολλώνιος δέ φησι τῶν

πληγέντων ὑπὸ τῆς αἰμορροΐδος ῥήγνυσθαι καὶ τὰς οὐλὰς. Apollonium scholiasta Nicandri alium non nominat nisi eum qui περὶ βοτανῶν scripsit (ad Ther. 559). itaque quoniam Apollonii et Apollodori nomina saepius iuveniuntur confusa (cf. Merkel. proleg. in Apoll. Rhod. p. LXXV seq., Reines. var. lect. 2, 6 p. 163, Sillig ad Plin. Tom. II p. 368, Mone ad Plin. palimps. p. 181), exorta mihi suspicio est scholiastam καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ φησι scripsisse. cui quidem opinioni haud leve pondus eo accedit, quod eandem illam de cicatricibus observationem et apud Pseudodiosc. περὶ ἰοβ. 12 et apud Aetium IV, 1, 23 legimus. quodsi vera haec coniectura, Nicander quoque Apollodoro debet quae scripsit Ther. 304.]

XV. schol. Nic. Alex. 570: — ὅτι οἱ φαρμακινθέντες ὥχροι γίνονται, ὅτι δ' οὐ πᾶς βάρβαρος ἐπιτήδειος (i. e. παρασκευάζεσθαι εἰς θανάσιμον ποτόν), ἀλλ' ὁ ἐν θερμότεροις διατρίβων τόποις, καὶ Ἀπολλόδωρος φησιν. Nicandri cum Apollodoro consensus nec scholiastam fugit. —

XVI. schol. Nic. Al. 594: καὶ τῆς λιθαργύρου τὸ πόμα θανάσι- μόν ἐστι, μάλιστα δ' οἱ περὶ Ἀπολλόδωρον αὐτὸ φασὶ δίδεσθαι μετὰ φακοῦ ἢ πισσίον (corrig. πισίον) ἢ πλακοῦντος. διὰ τοῦτο γὰρ λανθάνει ὁμόρουν. unde Apollodorum patet etiam de veneficorum nefariis artibus exposuisse. quam libri Apollodorei partem ut Nicander sperneret (ut haec spreuit Apollodori observationem) eadem videtur causa fuisse qua moti sunt Galen. de antid. II p. 144 et Euporist. p. 387 Kuehn., Oribas. de morb. curat. ad Euanap. III, 63, Paul. Aeginet. V, 27. verebantur enim ne quis ita ad veneficia alliceretur. —

XVII. Plin. nat. hist. XX, §. 86: „Apollodorus adversus fungorum venena semen aut succum (raphani) bibendum censet.“ Hunc locum iam excussimus supra apposisis reliquis qui idem remedium commendaverint medicis. quibus nunc iam accedat Nicand. Alex. 527: ἀλλὰ σύ γ' ἢ ῥαφάνοιο πόροις σπειρώδια κόρησεν. nam semen neque Nicander neque reliquorum quisquam medicorum quantum memini commendandum putavit.

XVIII. Plin. nat. hist. XXII, §. 19: „(eryngen) Apollodorus adversus toxica cum rana decoquit, ceteri in aqua.“ Errasse Plinium toxica salamandrae male substituentem paulo ante docuimus allatis medicorum testimoniis. nunc addo Nicandr. Alex. 563: καὶ τε σύ γ' ἢ γεφύνων λαιδροὺς δαμάσαιο ροκῆας, ἀμμιγα δὲ ῥίξας ἡρυγγίδας. —

XIX et XX. Plin. nat. hist. XXII, §. 31: „(urticae) semen — contrarium esse—adfirmat — *Apollodorus* et *salamandris* cum iure coetae testudinis, item adversari *hyoscyamo*.“ Manifestum est Plinium duos Apollodori locos in unum coniunxisse, quorum priorem, qui de hausta salamandra fuit, vereor ut satis recte descripserit. nam neque auctor Euporist. II, 155, aut libri *περὶ δηλ.* 4 (Aet. IV, 1, 52, Paul. 5, 33, Actuar. V, 12 p. 285, B) urticam temperari coetae testudinis iure iubent (immo ne nominant quidem ius, sed testudinis *αἷμα* alter, alter *ὠα*), neque Nicander Alex. 550 utrumque iunxit, sed *σπέρματος κνίδος* eum *ὀρόβοιο παλῆματι* componit, de iuro autem coetae testudinis seorsim monet Al. 558. Nisi forte Plinius non de uno aliquo remedio composito, sed de duobus simplicibus sua illa verba intelligi voluit. quod si est, paulo otiam maior apparet inter Apollodorum et Nicandrum consensus. — Quod autem contra *hyoseyam* quoque urticae semen Apollodorus efficax esse dixit, non Pseudodioscoridis solum (*περὶ δηλητ.* 15), sed etiam Nicandri Alex. 427 nactus est assensum. —

XXI. De Plin. XXI, §. 116: „quod ad cypiron attinet, *Apollodorum* quidem sequor, qui negabat bibendum quamquam professus efficacissimum esse etc.“ supra coniecturam protulimus. huius autem loci est ut Nicandrum quoque Alex. 591 *κύπειρον* commendasse moneam. —

Haec quidem sunt quae reperire mihi lieuit Apollodori fragmenta. quorum tametsi non magnus est numerus, tamen dubium non erit nisi pertinacissimi hominibus ingenii, quin recte apteque ad persuadendum vel sic iniri ratio subducique possit. Vidimus autem horum fragmentorum minorem partem, quae vel levioris momenti res vel ad rem minus pertinentes continet, apud Nicandrum non superesse, contra reperiri maiorem partem eamque ita nonnumquam ad Apollodori exemplar expressam, ut, quod ad rem ipsam, non ad dicendi rationem, non sit ovum ovo magis simile. Quid mirum igitur quod medici in eadem tractanda materia ocnpati Nicandrum contemnebant, aut si non contemnebant, poetam Nicandrum, non medicum laudabant? immo fecerunt quod rei convenientissimum fuit, ut spreto Nicandro eundem quo ille usus erat fontem adirent, quo facto Nicandri Theriacis et Alexipharmacis facile carere potuerunt.

Quodsi et Nicander et reliqui medici pleraque Apollodoro

accepta referunt, iurene affirmabimus, quot sint reliquorum iologorum loci qui Nicandrea referant, tot esse Apollodori fragmenta? Quorum fragmentorum quantum de reliquorum iologorum fontibus disputationem exquisitiora quaedam exprompsimus eaque dicendi maxime ratione, ut quae Nicandreae simillima sit, communem sibi cum Nicandreis originem prodentia. neque addere nunc animus est quae alius generis sint. nam in rebus ipsis quoties reliqui iologi Nicandrum referant si enumerare vellem, et longa mora esset et nimium probando fortasse efficerem ut nihil probare viderer. nam v. c. inter remedia a Nicandro ceterisque iologis memoriae prodita sino dubio multa sunt quae olim fuerunt pervulgatissima, ut si ex uno Apollodoro illos petiisse dicerem parum persuaderem. Quamquam ne his quidem rebus sua deneganda vis est, ubi aliunde pondus accedit. Velut quum Aetius — hunc enim nondum propter hanc rem memoravimus — vel Archigenes potius, eius dux, cum Nicandro in rebus quibusdam parum in medio positis consentiat (nam confer Aet. IV, 1, 23 p. 623 F cum Nicandr. Thor. 298 seqq. — Aet. IV, 1, 28 p. 625 A, ubi „tumor“, inquit, „plagao capitis clavi similitudine insurgit“, cum Nicandr. Ther. 272: αἰκίλιον περὶ νύχμα ἤλω λειδόμενον τυλόεν πέλει), quumque idem eis quoque locis factum sit quos ex Apollodoro expressos esse dubium non sit (cf. ad Apollodor. fragm. V extr.), quidni in levioribus quoque rebus Aetii cum Nicandro consensum ex eodem derivemus fonte i. e. ex Apollodoro? — Verum non huius solum artis, sed alius etiam generis scriptores aliquid videntur ad augendum Apollodori fragmentorum quae cum Nicandreis conspirent numerum conferre posse. Certe Aelianus, quem constat et Apollodoro et Nicandro usum esse, ubi auctore non nominato quaedam profert ad serpentes pertinentia, quae in summa cum Nicandreis similitudine tamen propria sibi habent, quis dubitet quin ex Apollodoro sumpserit? cadit hoc in nat. animal. IX, 4: ἀκούς δὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος, οὗς ἂν λοφόρους τις εἴποι καλῶν ὀρθῶς, ἔχειν ὀλονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους, ὑφ' ὧν περιαμπύχονται ὅταν σὺν ἐμφύσῃ τινὶ τὸ στόμα ἢ ἀσπίς, στρέφασθαι μὲν φασὶ τὰ ὑμῖνα, ἐκχεῖσθαι δὲ τὸν ἰόν, καὶ πάλιν συντρέχειν ἐκείνα καὶ ἐνοῦσθαι, — ubi primum colon proximo accedit ad Nicandri verborum similitudinem quibus usus est Ther. 182 seqq., alterius autem coli apud Nicandrum vestigium nullum est, unde manifestum Aelianum non e Nicandro sua petiisse,

sed eundem cum Nicandro scentum esse Apollodorum¹⁾. quamquam non intercedam, si quis non ex Apollodoro, sed ex alio quopiam scriptore Aelianum illa sumpsisse putaverit, modo tantum tribuat ei quae inter Aeliani et Nicandri verba est similitudini ut de scriptore cogitet tali, qui et ipse Apollodoro usus sit. velut alius Aeliani locus est, VI, 51, quem qui cum Nicandri Ther. 334 seqq. contulerit singularia quaedam inveniet quae utrique sint communia, at et propria sibi habet Aelianus et inter medium sermonis cursum Sostrati mentionem inicit, ut huic eum debere omnia probabile sit. iam vero Sostratum quoque fuisse inter eos qui Apollodorum secuti sint, supra docuimus allato Galeni loco Tom. XIV p. 184. Sed in hoc Aeliani loco subsistam, non quo plures non habeam in quibus Apollodori librum Aelianum compilasse putem, sed quod minus certa res est minusque in oculos occurrit. eandemque ob causam Plinii non afferam locos quos simili usus artificio vindicaturus Apollodoro eram. — Ad extremum reservavi fragmenta quaedam Numenii, quem et ipsum supra monui *Θηριακά* inscriptum carmen reliquisse, quod praesto esse Nicandro potuit, si quidem Numonius Dieuchis medici discipulus fuit (cf. Meinek. Exercit. phil. in Athonao. I p. 3), ut ante Nicandrum vixisse eum non dubium sit. Et cum hoc quidem Nicandro aliquam intercessisse similitudinem scholiastae in explicando poeta nostro adnotarunt. Primum enim ad Ther. 237 — *ἡ δ' ἐπὶ οἷ σαφές | πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεῖ ἀναδέδραμεν οἶδε* — apposuerunt Numenii fragmentum hoc:

ὑπόχλωρόν γε μὲν ἔλκος

κυκλαίνει, τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδραμεν αὐτόθεν οἶδος,

sic enim verissime emendavit Meinekius l. l. — Tum ad Ther. v. 256 — *χοιρὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ξοφοειδέος ἴσχει, ἄλλοτε δ' ἡερόεσσα, τότε ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ*, ubi alii legebant *ἀνθεσι κάλχης* — ascriptos in scholiis legimus eiusdem poetae versus ita lucusque editos:

ἀνθεσσί γε μὲν εἶδετ' ἐπ' ἰχῶρ

ἡερόεις, τότε δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος

ἄμφι ἔ κυθαίνει κάλχη ἴσον,

quorum emendationem doleo quod Meinekius l. l. periclitari noluorit.

1) Quae eodem capite de scorpionis aculeo monentur, eidem Aelianum Apollodoro debere puto nec ipsa admissa a Nicandro. —

sed haud scio an viro eximio, cui omnia mea probari cupierim, haec placitura sit emondandi ratio:

, χρανθεῖς γε μὲν εἶδετ' ἐπὶ χρωδῶς
ἡρώεις, τοῖς δ' αὖ κ. τ. λ.

nam *χυδαίνει* modo intransitive poni posso ut *χυδαίνειν* concesseris, non opus videbitur in *χυκλαίνει* auctore I. G. Schneidero mutetur. Satis autem apparet utriusque poetae versus adeo sibi esse similes, ut mirandum non sit quod schol. ad Ther. 237 sua Nicandrum ἐκ τοῦ *Νουμηνίου μεταποιήκεναι* dixerit. At licet tamen hic quoque suspicari utrumque ea in quibus consentiant Apollodoro accepta rettulisse. certo Nicander, credo, satis superque habere doctus quod unius libri scriptoris eo quo fecit modo expilavit, et illum quidem talem qui materiam ei suppoditaret amplissimam. —

IX.

Hac autem ratione ubi Apollodori fragmentorum quae cum Nicandreis consentiant numerum auxerimus, vix ulla utriusque carminis pars erit quin contineat quae ad Apollodorum referenda sint. Iam vero si quem poetam pedestris cuiusdam scriptoris librum non uno et altero loco ¹⁾, sed in omnibus carminis partibus expressisse constat et ita expressisse constat, ut aliquoties Nicandrum videmus fecisse, quale magis in hunc conveniat nomen quam *μεταφράστου* vel *παραφράστου*? Atque hoc Nicandro nomen propter Theriaca et Alexipharmaca vindicare eo minus dubito, quod idem ei vindicat Snidas propter conversa Hippocratis Prognostica, idem si non apertis verbis, at tecte Cicero propter Georgica. Ceterum in isto τοῦ μεταφράζειν negotia Nicandrum ultro concedo exemplar suum hic illic ita reliquisse, ut omitteret sat multa, quae parum digna memoratu ipsi viderentur, qualia cognovimus ex comparatione fragmentorum Apollodori cum Nicandro instituta. quin concedo etiam hoc, correxisse interdum poetam, quae parum recte ab Apollodoro dicta essent, vel addidisse quae ab illo male omissa putaret. certe vix dubito quin de suo addiderit quod

1) Quod fecit e. g. Apollonius Rhodius eo loco quo de servato in τολμήματι illo *Λημνίῳ* Thoante narrat. cf. schol. ad I, 623: ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἰσάθη καὶ Κλέων ὁ Κονριεὺς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. —

Ther. 930 dicit sanguisugas ad mittendum sanguinem adhibendas esse, quas reliqui medici ita spreverunt, ut non solum inter medicos Themisou antiquiores praeter Nicandrum nullum inveniamus qui usus sit (cf. Wiggan. praef. ad Arctae. p. LXIX vers. Haller.), sed etiam inter posteriores unum et alterum deprehendamus qui de sanguisugarum ad mittendum sanguinem usu ne verbum quidem dixerit, veluti Celsus, cui qui Galenus adiungit Wigganus aperte erravit, ut docet ipse Galenus Tom. XI p. 317 seqq. Eas si commendasset Apollodorus, a quo quot pendeant medici vidimus, mirum profecto videretur, eum praeter Nicandrum nemo in hac re memoraverit. Verum tamen etsi haec atque eiusdem generis plura Nicandrum Apollodoreis addidisse concedo, nihil tamen eo concessisse mihi videor quin alii etiam metaphrastae licitum sibi putaverint. Neque enim plane singulare Nicandri institutum fuit, sed quem ille sibi sumpsit laborem, eundem etiam alii et ante eius tempora et post eum susceperunt, nam ut nihil dicam de eis qui aliorum carmina metrorum vinculis exsolverint, ipsum Socratem scimus Aesopi fabulas aliquot metro elegiaco inclusisse (cf. Platon. Phaed. p. 60 cum not. Wytttenbach. et Welcker. praef. Theognid. p. LIII n. 82), qua in re tum alii eum secuti sunt (cf. Lachmann. praef. ad Babrii fab. p. VII), tum Babrius, choliambo hic, illi hexametro partim, partim elegiaco metro usi. Deinde Aratum constat Phaenomena scripsisse *Ἀντιγόῃου Εὐδόξου ἐπιγραφόμενον βιβλίον Κάτοπτρον δόντος αὐτῷ καὶ ἀξιώσαντος τὰ ἐν αὐτῷ καταλογάδην λεχθέντα περὶ τῶν φαινομένων μέτρῳ ἐντεῖναι*, ut est apud auctorem vitae Arat. primum, p. 53, 48 Westerm. (cf. ibid. p. 59, 28). Sed maior fuit eiusmodi poetarum posterioribus temporibus proventus. nam Tribonianum, epicum poetam, Suidas memorat pepigisse *μετάφρασιν τοῦ Ὀμηρικοῦ τῶν νεῶν καταλόγου*, item Tryphiodorum δι' ἐπῶν fecisse *παραφράσιν τῶν Ὀμήρου παραβολῶν*, Marianum iambicam fecisse *μετάφρασιν Theocriti*, Apollonii Argonauticon, Callimachi Hecales, hymnorum, Action, epigrammatum, item Arati, Nicandri Theriakon et *ἄλλας πολλὰς μεταφράσεις*. tum Photius Bibl. cod. 414 Eudociae fuisse narrat *μετάφρασιν τῆς Ὀκτατεύχου (ἡρώφ δὲ αὐτὴν μέτρῳ μεταποιεῖ)*, item *μετάφρασιν προφητικῶν λόγων τοῦ τε θισπειόλου Ζαχαρίου καὶ τοῦ κλεινοῦ Δανιὴλ* (add. Tzetz. Chiliad. X, 56 seq.), ex quo sacrae poesis genere etiamnum superstites habemus Nonni metaphrasin Evangelii Ioanni et Apollinari Laodicea pa-

raphrasin Psalmorum. qui quidem poetae quanta libidine in exprimendo exemplari suo versati sint et facile pro se quisque cognosceet neque ipse si exponerem, multum ad rem conferret nostram, si quidem quae posteriores poetae sibi sumpserunt, non concedi continuo potest etiam antiquiores poetas, qualis Nicander fuit, licere sibi putavisse. Itaque in uno consistam Arato, quem tametsi Dionysius criticus (cf. vit. Arat. p. 59, 35 seq. Wester.) invenisse sibi visus est οὐδὲν ξένον εἰπόντα τῶν Εὐδόξου, tamen non usquequaque Eudoxi repraesentare doctrinam perspicitur e scholio ad Phacnom. v. 83 verba: Ὀφιοῦχος — ἰμμενὲς ἐν ἑπαρηρῶς ποσσὶν ἐπιθλίβει μέγα θηρίον ἀμφοτέροισιν, Σχορπίον — ascripto hoc: Εὐδόξῳ καὶ Ἰππάρχῳ, ἀρχαιοτέροις οὖσιν Ἀράτου, οὐ δοκεῖ ἀμφοτέρου; τοὺς πόδας βεβηκέναι τοῦ Ὀφιοῦχου ἐπὶ τοῦ Σχορπίου, ἀλλὰ μόνον τὸν ἕτερον. quo uno exemplo satis liquet, si qui metaphrastae alius cuiusdam scriptoris librum versibus includendum susceperint, non ita suo se addixisso exemplari, ut nusquam ab eo recedere ansi sint. —

Quodsi *pleraque* quae Nicander condidit ingenii monumenta μεταφράσεις fuisse concesseris, non iam obscurum erit cur praeter grammaticos lectores olim invenerit tam paucos et cur gravissimi de eo proseminati sint errores (cf. cap. I extr.). Nimirum quod medicos vidimus fecisse, ut ipsum Nicandri fontem adierint, idem in aliis eius μεταφράσεσιν alios probabile est facere maluisse, praesertim quum facile absterrerentur quaesito quo Nicander usus est dicendi genere, quod hodieque scimus in causa esse, plurimi cur Nicandrum spernant. Non mirum autem singulare dicendi genus ad poesin suam contulisse eum, qui in explorando sermone patrio operam collocaverat non contemnendam, unde effecit ut iure referatur inter grammaticos.

Nam γλώσσας quoque Nicandrum scripsisse novimus, ut fecit etiam cognominis ei grammaticus Thyatircus, sed diversum ab illo consilium secutus, si quidem non nisi Ἀττικὰ ὀνόματα explananda sibi sumpsit (cf. Meieri com. Andocid. VI, 3 p. VIII), Colophonius autem latins ovagatus est, ut fragmenta docebunt, quae post Volkmann. de Nicandr. vit et script. p. 11 seqq. apposui uno alterove addito fragmento, aliis omissis quae alio pertinere videbantur.

1. *Athenae*. II p. 69 B. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν δευ- 120
τέρῳ Γλώσσων βρένθιν λέγεσθαι φησι παρὰ Κυπρίοις θηρίδακα,

- οὗ ὁ Ἀδωνις καταφυγὼν ὑπὸ τοῦ κάπρον διεφθάρη. quibus Bekk. Anecd. p. 223, 12 et Etym. Magn. p. 212, 43 appositum Volkman. —
- 121 2. *Athenae*. III p. 111 D. βάρχυλος δ' ἐστὶν ἄρτος σποδίτης παρ' Ἡλείοις καλούμενος, ὡς Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γλωσσῶν ἱστορεῖ. add. Hesych. s. v. —
- 122 3. *Athenae*. VII p. 288 C.: γόγγρους — Νίκανδρος ὁ ἑποιοὺς ἐν τρίτῳ Γλωσσῶν καλεῖσθαι φησὶ καὶ γρύλους. duplex ἄλ in hoc nomine ut in omnibus eius stirpis vocabulis vitiosum esse post L. Dindorf. monet Volkman. —
- 123 4. *Athenae*. IX p. 392 A.: Ἡλιῶι καλοῦσι τοὺς στρουθούς δεῖρ-
ρηάς, ὡς Νίκανδρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν τρίτῳ Γλωσσῶν.
— Ceterum ex quattuor his fragmentis apparere videtur Γλωσσῶν
opus κατὰ στοιχεῖον scriptum fuisse ita, ut quae ab ᾱ inciperent
glossae in primo libro, quae a β̄ in secundo, quae a γ̄ et δ̄ in tertio
expositae essent, et sic porro reliquae. neque enim in eiusmodi
operibus curasse virores, ut singulae literae singulis responderent
libris patet etiam ex eis quae de Stephani Byzantii Ethnicorum
libris dixi in Ephemerid. antiquit. 1849 p. 527. Unde tametsi non
multum lucramur, manifestum tamen est, cur reliquas glossas, quae
cui Γλωσσῶν libro interfuerint non indicatum est, secundum litera-
rum ordinem disponere maluerimus. —
- 124 5. *Erolian. exposit. voc. Hippocrat.* p. 72 Franz.: ἀθέληται
Βακχεῖος φησὶ θηλάζεται ἢ ἐπισπᾶται, Ἐπικλῆς δὲ ἐκπιέζεται καὶ ἐκ-
θλίβεται, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐξηγεῖται. add. Hesych. ἀθειβεῖν, ἔλ-
κειν. Νίκανδρος. cf. Lobeck. Rhem. p. 53 seq. —
- 125 6. *Etym. Magn.* p. 39, 7: αἰσνητήρ, ὡς μὲν τινες ἐντραχὺς
καὶ κεκοσμημένος· τινὲς δὲ νεανίαν, Νίκανδρος νομῆα. Eustath. p.
1353, 55, Suid. et Zonar. (auct. συναγωγῆς λέξ. χρῆσ. in Bekk. Anecd.
I p. 357) addit Volkman, qui Nicandrum νόμιον (i. e. δίκαιον) ox-
plicasse putat, quod non credo. —
- 126 7, 8. *Athenae*. XV p. 681 B.: Φιλῖνος τὸ κῆνον ὕφ' ὧν μὲν λεί-
ριον, ὕφ' ὧν δ' ἴον καλεῖσθαι (φησὶ). Κορίνθιοι δ' αὐτὸ καὶ ἀμβροσίαν
καλοῦσιν, ὡς φησὶ Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις. add. Eustath. ad
II. p. 1295, 26. Hac observatione ipse usus est Nicander in fragm.
Georg. 74 v. 28, in glossarum autem libro etiam haec addidisse vi-
- 127 detur, quae leguntur ap. *Athenae*. XV p. 681, E.: ἀμβροσίαν δὲ ἄν-
θος τι ἀναγράφει ὁ Καρύστιος ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι λέγων οὕτως
„Νίκανδρος φησιν ἐξ ἀνδριάντος τῆς κεφαλῆς Ἀλεξάνδρον τὴν κα-

λουμένην ἀμβροσίαν φέσθαι ἐν Κῳ, quem locum Unger. l. l. p. 18 ad librum de herbis rettulit. —

9. *Etyim. Magn.* p. 102, 33: ἀνδράγρια — Νίκανδρος τὰ κατ' 128 ἄνδρα λάφυρα. Nicanorem substituendum putat Ritschl. de Oro p. 75. —

10. *Athenae.* XI p. 783 A. (p. 1039 Dind.): ἄροκλον, ἡ φιάλη, 129 παρὰ τῷ Κολοφώνῳ Νικάνδρῳ. ad Γλώσσας rettuli, quoniam in his Nicandrum de ποτηρίοις libenter monuisse video. —

11. *schol. Aristoph. Equit.* 408 (coll. Suid. s. βέκχος et Endoc. p. 130 87): βέκχος — ἐστὶ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν γλωσσῶν ἱστορεῖ. φησὶ γὰρ οὕτως· βέκχοισιν κεφαλὰς περιανθίσιν ἐστέφαντο. summe aliquem an alius poetae versum apposnerit Nicander incertum est ¹⁾. —

12. *schol. Hom. Il.* v, 824: Νίκανδρός φησιν ὅτι Δουλιχίῳται 131 καὶ Σάμιοι τοὺς ἐσθλόντας τὸ γάλα, μηδὲν δὲ ἰσχύοντας, βουγαίους καλοῦσιν. —

13. *Athenae.* IX p. 369 A. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς 132 Γλώσσαις παρὰ Βοιωτοῖς γάστρας ὀνομάζεσθαι τὰς κράμβας, τὰς δὲ γογγυλίδας ξακελίδας (φησὶν). —

14. *schol. Hom. Od.* γ, 444: (δ' ἄμνιον), ἀγγεῖον — Νίκανδρος δὲ καὶ Θεοδώριδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προφύρονται ἄσυνδέτως δάμνιον. add. *Gram. Anecd.* Paris. III p. 436, 11. —

15. *Athenae.* III p. 110 D. Νίκανδρος ἐν ταῖς Γλώσσαις 134 τὸν ἄζυμον ἄρτον καλεῖ δάρατον. —

16. *Erolian.* p. 146: ἐκθήλυσσις. — Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς 135 ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν. cf. infra.

17. *Athenae.* III p. 114 C. Νίκανδρος θιαγόνας φησὶν ἄρ- 136 τοὺς ὑπ' Αἰτωλῶν καλεῖσθαι τοὺς τοῖς θεοῖς γινομένους. — ὁ δὲ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος x. τ. λ. cf. Lobbeck. *Aglaoph.* p. 1071 seq. —

18. *Athenae.* VII p. 306 D. (coll. Eust. ad *Od.* p. 1714, 35 et 137 Endoc. *Violar.* p. 377) Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν Γλώσσαις τὸν καρχαρίαν καλεῖσθαι φησὶ καὶ λάμιαν καὶ σκύλλαν. —

19. *Athenae.* XI p. 475 D. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς 138 Γλώσσαις ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν τὴν κελίβην εἶνα (φησὶν).

1) ipse mihi succenseo quod quum supra p. 24 l. 27 scriberem, tenax etiamtum veteris mei erroris fui, etsi admonitus a Meiero Com. Andocid. VI, 3 p. III n. 114.

καὶ γὰρ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν ἐΐθηβαΐδος φησί . . . (cf. fr. 17, 18, 19 Stoll.). —

- 139 20. *Athenae*. III p. 105 C. πολύβδαιναν δ' εἶρηκεν Ἐπίχαρ-
μος, ὡς μὲν Νίκανδρός φησι, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, ὡς δ' ὁ Ἑρα-
κλείδης ἐν Ὀψαρτυτικῇ τὴν καρίδα. —
- 140 21. *Athenae*. XI p. 483 A. Σιληνός φησι κύπελλα ἐκπώματα
σκύφοις ὅμοια, ὡς καὶ Νίκανδρος Κολοφώνιος. —
- 141 22. *Athenae*. VII p. 309 C. Σικελιώται δ' εἰσὶν οἱ τὸν κωβίον
(κωβίον cf. Dind. thes. Par. s. v.) κώθωνα καλοῦντες, ὡς Νίκαν-
δρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις. —
- 142 23. *Athenae*. XI p. 485 D. λεπαστή. — Νίκανδρος ὁ Κολο-
φώνιος φησι Δόλοπας οὕτω καλεῖν τὴν κύλικα. —
- 143 24. *schol. Nicand. Ther.* 382. τὴν μάλκην φησί Νίκανδρος
ἐν Γλώσσαις ῥίγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδήματα (ὑπο-
δείγματα corr. Lobeck. Rhem. p. 205 not. ante Volkmann. p. 11 et
Cobet. Var. lect. p. 131) τίθησι, πνεύματος ἀργαλίοιο πόνοιό τε μαλ-
κίοντες. — αὐτὸς ὁ Νίκανδρος ὅτε μὲν ἐπὶ ψύχους, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ
ναρκᾶν κέχρηται. —
- 144 25. *Athenae*. XV p. 679 C. πόθος. οὕτως τις στέφανος ὀνομά-
ζεται, ὡς Νίκανδρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν Γλώσσαις.
- 145 26. *Hesych.* s. τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησι τὴν κε-
φαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. —

Plura e Nicandri Γλωσσῶν libris non putaverim hodie inveniri fragmenta, atque vel inter ea quae in ordinem recepi unum est et alterum, de quo iusta admodum dubitatio est alione referendum sit. Hoc cadit in glossas Hippocrateas, n. 5 et n. 16, quas huc reposui propter Erotiani „Νίκανδρος ἐξηγείται.“ sed quum Nicandri nomen inter glossarum Hippocratearum explanatores qui ab Erotiano in prooem. nominantur non compareat, praestat fortasse ita statuere utrique glossae Nicandrum in suo aliquo libro eam quam Erotianus indicat significationem attribuisse, quo ducunt etiam Erotiani verba n. 16 apposita, nec obstat istud ἐξηγείται, quandoquidem etiam Archilochus, Euphorion, alii interdum certa quadam significatione ἐκλαβεῖν vel ἐκδέξασθαι Homericum aliquod vocabulum dicuntur. cf. schol. Il. ζ 507, ι 206 et alibi. Maior etiam dubitatio est de Homericis Nicandri glossis, nn. 6, 9, 12, 14, 21, 26, quas et ipsas fortasse rectius inter incertae sedis fragmenta collocare debebam, ut collocavi Hesychii locum s. κλίσς (fr. 118), non ob aliam illud qui-

dem causam nisi ut occasionem nanciscerer qua de hac mea dubitatione ibi quoque admonerem. Ceterum dubitandi causa haec est duplex, prior, quod nullus extat locus quo Homerica quoque vocabula in *Γλώσσαις* Nicandrum tractasse expressis verbis dicatur, altera, quod de aliis quibusdam Homericis vocabulis ab iisdem grammaticis Nicandri ita relata legimus indicia, ut non possit nisi de ipsis eius operibus, ubi prepesuerit, cegitari. velut ad Hom. II. 1, 324 schol. cediceis A mouet: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι μάστακα τὴν ἀκρίδα, δεὸν μᾶσημα καὶ βρωῶμα. sed schol. ced. V hoc habet: Νικάνδρος τὴν ἀκρίδα, quod aperte referendum ad Ther. 802. Eadem igitur ratione Nicander etiam vocabulorum αἰσνητήρ, ἀνδράγρια, βουγαίος, δάμνιον, κλέσιον, κύπελλον, τριτώ significationes ex aliorum haustas glossographorum libris suis inserere potuit carminibus. quamquam si quis eas utrobique, et in *Γλωσσῶν* libris et in carminibus suis, exprompsisse Nicandrum dixerit, et ipse habebit quo se teneatur. nam studia sua glossographica in *Γλωσσῶν* libris proposita quomodo ad carmina sua contulerit Nicander opportune docent *Γλωσσῶν* fragm. n. 126 et 143. —

Verum hoc utut est, glossographica viri studia multe latius patebant quam ex paucis his *Γλωσσῶν* fragmentis intelligi potest. immo in auxilium vocanda sunt Theriaca et Alexipharmaca, quorum quaevis fere decet pagina, priorum glossographorum quemodo aut usus cepit aut imitatus studia sit. Neque tamen animus est plene copioseque de his disputare, praesertim quum in Commentationum Epicarum capite secundo Velkmannus pleraque quae huc pertinent laudabili diligentia compertaverit. itaque non afferam nisi quae aut omissa ab illo sunt aut ad emendanda Theriaca et Alexipharmaca aliquam vim habere videntur.

Notum est quantum glossographi desudaverint in explicando adiectivo αἰθενκής. cf. Merkel. Prolegom. in Apoll. Rhed. p. CLXIX seq. quorum qui a δεινός (i. e. τὸ γλυκύ) descendere vocem putaverunt, Nicander ita probavit iudicium, ut ἐνδεινής AL 328 pro γλυκὺς dicere ausus sit. sed fuerunt etiam qui a verbo repeterent, sive hoc fuit δεινῶ τὸ δειννυμι sive δεινῶ τὸ βλέπω (cf. Lobeck. Rhem. p. 60). herum alterutrum non dubite quin adhibuerint ad explicandum adiectivum πολυδεινκής, quod olim in Odyss. τ 521 legebatur. cf. Aelian. nat. anim. V, 38: — ἤδη μέντοι τινὲς καὶ πολυδεινέα φωνὴν γράφουσιν (in Odyss. l. l.), τὴν ποιχίλως μεμιμημένην, ὡς τὴν

ἀδευκία, τὴν μὴδ' ὅλως εἰς μίμησιν παρατραπεῖσαν, — quos inter etiam Herodianus fuisse videtur, si quidem huic debet Areadius quae scripsit p. 27, 11: τὰ εἰς ἧς ἐπίθεται παρὰ ῥῆμα σύνθετα εἰς οὓς ποιοῦντα τὴν γενικὴν ὀξύνεται, εὐσεβῆς, — αὐτοσφαγῆς, πολυδευκῆς. πολυδευκῆς δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. Hinc iudicandum de Nicandr. Th. 209, ubi πολυδευκῆς sine dubio ποικίλος significat, cui significationi quod ibidem v. 625 alteram substituisse videtur (cf. schol.), causa sine dubio haec fuit, quod utranque probari sibi indicare voluit, ut saepe mirabili industria Apollonium Rhodium fecisse Merkelius nuper docuit. — Non minus disceptatum olim esse constat quid ἀμολγὸς significet. cf. Schmidt. de Didym. p. 61 not. Nicander quid iudicaverit docere voluisse videtur Ther. 49, ubi ante nos editum ἀμορβοῖ post νομέεις v. 48 incommodum est, repositum autem nunc ex vetustissimo codice Parisino ἀμολγοῖ eos significare videtur qui lacte vivunt. Similiter de Hom. Od. ε 116 (νῆσος λάχεια) quid senserit Nicander indicasse videtur vocabulis λαχύφλοιος Al. 269 et λαχευδῆς Al. 568. cf. Nitzsch. ad Od. T. III p. 27 seq. coll. Lobeck. Proleg. p. 177 n. 10. Adde μολοβρός Homer. et Nic. Th. 662. — Ceterum nihil refert eiusmodi explicationes num ab aliis iam propositas invenerit an ipse primus repperit. certe nullo glossographo auctore factum videtur, quod Homericum μορόεις ad φρονόν referens Al. 569 ὀλοός significare voluit (cf. schol. add. Quint. Smyrn. 4, 402), aut ad ἐλαίην, κυκεῶνα, χηνὸς ποτόν (Al. 455, 130, 136) referens idem statuit esse quod λιπαρός (cf. Dioscorid. περὶ δηλητ. p. 17 l. 15 coll. Al. 136), ut ἀργῆεν ἔλαιον dieit Al. 98, 204, Ther. 592. quamquam quum ἔλαιον certe etiam ἀτμένιον dicat Al. 426 et 178, i. e. μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενον (cf. schol.), nescio an saltem in ἐλαίῳ μορόεντι tertiam explicationem probaverit quam in Hom. Il. Σ 183 veteres critici agnoscunt solam. —

Verum Homericis glossis non contentus fuit Nicander, sed ut in Ἰλυσσῶν libris variarum gentium voces reconditas et abstrusas collegerat, ita easdem in Theriacis et Alexipharmacis in usum suum convertit. Nam Acolum dicuntur esse ἀκίρως et οἶος (i. e. δεινός), quae restituenda erant Alex. 559 et 99, ut Aeolum sunt vocabulorum vulgarium formae ὀδελός, ὄθμα, χελύνη (quod cod. Paris. habet Al. 555 et 558 et restituendum etiam Ther. 703), χεῖνω, — Actolorum θρόνα (i. e. φάρμακα cf. Clitarch. ap. schol. Theocrit. 2, 59) et ὕραξ (cf. schol. Alex. 37), Ambraciensium μάσταξ i. e. ἀκρίς (cf. Clitarch.

ap. Etym. Magn. p. 216, 11), *Cypriorum* ἀκοστή i. e. κριθή (Alex. 106. cf. Hesych. s. v., Eustath. ad Il. p. 1015, 21), *Dorum* formae πιάξω (cf. Eustath. ad Hom. p. 1573, 63 coll. Herodian. περὶ μονήρ. p. 44, 7 seq.), *Θιβρός*, *Peloponnesiorum* ἔντη i. e. πήγανον (cf. schol. Ther. 521), *Rhodiorum* φάλλαινα (cf. schol. ad Ther. 760). Multo autem plures apud Nicandrum sunt glossae quarum hodie nescimus auctores: ἄγλαυρος Ther. 62 et 441, ἄθυρος Al. 132 (cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 273), ἀλάλγξ Al. 18, ἀνιγρός Th. 8 et alibi, ἄρβηλος Th. 423, ἀρπεδής Th. 420, ἄρπεξα (cf. ad Ther. 284), ἀτμίνιος Al. 178, 426, ἀτμεύειν Al. 172, αὐξίς Al. 469, ἀφόρδιον Th. 692, Al. 140, ἀφύξιμος Th. 603 (cf. Lobeck. El. I, p. 214 et Proleg. Path. p. 164 n. et p. 374), βρυχανᾶσθαι (cf. ad Al. 221), γέρυνες Th. 620, Al. 563, γυροῦν (*effodere*) Al. 514, δανχνός Th. 94, Al. 199, δράκος, *oculus*, Al. 481, ἐμματαῖν, κατεμμ. Th. 809, Al. 536, ἐρμαξ Th. 150, ἔρσω Th. 631, ἔρφος et τέρφος Th. 376, Al. 248, 343, Ther. 323, Al. 268, κάμων i. e. σκαμῶνιον Al. 484, καρδιᾶν Al. 581, κάρφος (i. e. *putamen*, *cortex*. schol. Al. 230 et 490, vel *fructus* secundum I. G. Schneider. ad Th. p. 172), κίναμον i. e. κινάμαμον Th. 947, κλώθειν i. e. βλαστάνειν Th. 647, Al. 528 (sed Al. 93 significat *lentum esse*), κνώψ Th. 499, 521, 751, fr. Georg. 7 v. 44 (cf. Lobeck. Paralip. p. 118), λάθαργος Th. 422, Al. 563, λαιδρός Th. 689, Al. 563, λαιφάσσω Th. 477, λεπυρός (*adiectiv.*) Th. 136, 803, λγδος Th. 589, 618, μαῦλις Th. 706, μῶλυσ i. e. βραδύς Th. 32, νῶκαρ Th. 189, ὄλοσχος Th. 870, ὄραμνος (cf. ad fr. Georg. 18 v. 3), παλαχή Th. 449, πηρόν Th. 586, πρήδόνες Th. 365, ράδαμος Al. 92, ράδιξ *ramus* Th. 378, 533, Al. 57, 331, ρώθων Th. 213, Al. 117, σκίναξ Th. 577, Al. 67, σκίναρ Th. 694, σκοιός Th. 660, σκυράω vel σκυρώω (cf. ad Th. 75 coll. Lobeck. Rhem. p. 186), σκολύπτεισθαι (cf. ad Th. 229), σπάδιξ Al. 528, σπέραδος, *semen*, Th. 649, Al. 134, 330, 550, 604, σπληδός Th. 763 (habet etiam Lycophron), σφραθαγεῖν Th. 194, (σμίλος i. e. σμίλαξ Al. 611), τράμπις Th. 268 (usus est etiam Lycophron), τρέμιθος (i. e. *τερίβινθος* sive *τέρμινθος*) Th. 844, ὑπέρεικος i. e. ὑπέρεικον Al. 603, ψώχω Th. 629 (cf. Lobeck. Rhem. p. 68). His glossis intersunt fortasse quas non primus Nicander ex obscuro quodam Graeciae angulo in communem literarum lucem protraxit, sed ante eum quodam quasi civitatis iure donaverant alii poetae, quales glossas apparet non eodem esse cum reliquis loco. Ob eandem causam supra non apposui ἀλκαία, *cauda*. Th. 123 (cf. schol. Apoll. Rhod. 4, 1614), ἀλυκρός Al. 386 (cf. Hecker.

com. Callimach. p. 113), ἀμορβαῖος Th. 489, ἀμορβεύοντο Th. 349, ἀμορβεύουσι fr. 90 (cf. supra p. 141 seq.), ἀτάρμυκτος Al. 161 (Euphor. fragm. 103), λεγνώτος Th. 726 (cf. Callim. in Dian. 12 coll. Erotian. p. 368), λογάδες Th. 292 (cf. Callim. fr. 132), σμυγερός Al. 419 (cf. Ruhnk. Epist. crit. p. 245 Lips.), alias, nam his quoque alii ante Nicandrum usi sunt. Cuius generis multo plures protulit Volkmann. p. 55—59, quas ex Hesiodo, Archilocho, Pindaro, Aeschylō, Sophocle, Enripide, Aristophane petitas a Nicandro dicit. potest hoc de quibusdam verum esse. sed quis idem affirmaverit de ἄναυρος, δότειρα, διγυλός, οἰθαλέος, χαιτήεις, μεστόω — nam talia quoque in indicem istum snum Volkmann. recepit —, praesertim quum illis se scriptoribus addixisse Nicandrum nullo constet grammaticorum testimonio. quale de Antimacho extat in schol. Ther. 4: ἔστι δὲ ὁ Νίκανδρος ξηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται. quauquam ne hoc quidem in tanta fragmentorum Antimachi penuria hodie liquido confirmari potest, certe a Volkmanno demonstratum non est, qui p. 59 admonuit de ἀμορβός, κελέβη, πλός (iter terrestre), πολύστιος ab Antimacho etiam usurpatis. frustra. nam κελέβη in Ther. 913 certe non significat ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν, et ἀμορβός, πλός (iter), πολύστιος habet etiam Callimachus h. in Dian. 45, fragm. 278. h. in Iov. 26. Paulo melius Volkmannus Antimachi fragm. ap. Snid. ἀναυπῶσαι ἀντὶ τοῦ ἀνατρέφαι· Ἀντίμαχος — cum Nicandri Th. 705 contulisset, si quidem recte, ut puto, I. G. Schneiderus ex hoc loco Antimacho restituit ἀναυπῶσαι (cf. Lobeck. Rhem. p. 354), quod praetervidit Stollus p. 94. Porro nescio an ex Hesych. s. κλύμενος — λέγεται δὲ καὶ κισσός, ὡς Ἀντίμαχος (fr. 81 Stoll.) Nicandro Ther. 510 restitnendum sit κισσόμεντα περὶ κλυμένοιο (pro περικλυμένοιο), praesertim quum κλύμενον pro περικλύμενον annotaverit etiam Dioscorid. hyl. 4, 14 p. 515. Postremo nominativum κάρηαρ, quem e codice Parisin. restituimus Th. 642, ex Antimacho sumpsisse Nicander videtur. cf. Antim. fr. 105 Stoll. —

Tantum quidem de glossis. verum his finibus circumscribi grammatica sua studia Nicander noluit. Tam multa enim in carminibus suis protulit nove dicta, ut videatur experiri voluisse quousque analogia duce progredi liceat. qua in re quum linguae leges accurate exquirendae fuerint, non dubito quin in his quoque quae nove dixit omnes mecum agnoscant grammatica viri studia. Ac primum quidem de vocabulis quibusdam loquar vel ab Homero aliisque

poetis vel a vulgo acceptis, quorum notionem Nicander immutavit ad alias res transferendo, — non quo omnia dare constituerim, sed ut, si fieri possit, pateat, in his quas sibi leges Nicander scripserit, etsi saepe sola reguare videtur libido. equidem certe non perspicere me fateor, cur ἀμφιβρότη a clypeo ad caput humanum transferre voluerit Al. 216, cur βροτολογός a bello ad mare Th. 703, cur ζωρεῖν ab hominibus dum vivunt captis ad plantam quae recipitur nondum siccata Th. 51, cur ἡνιμόεις ab locis arboribusque altis ad leporem ἀνιμώνη Th. 453 (τίγριδες ἡνιμόεσσαι Oppian. Cyneg. I, 432), cur λυκοσπᾶς ab equis ad apes (cf. p. 147), cur ὑπερφιάλος ab hominibus superbis ad plantam in altum erectam fr. 74, 23, cur χαμαινός a suibus ad plantae ramos Th. 532. quibus, ut ad alia quoque praeter HomERICA vocabula eandem libidinem pertinuisse doceam, addo χαλικρότερος Al. 59 non ad merum, sed ad ius carnis elixae, et ἀνὴν ad φάρυγγα (Th. 179, 301, 350, Al. 317, 440, 495. cf. δειρή Th. 435, 732, Al. 257) relatum. Verum in aliis ad immutandum occasionem dedit etymologica ratio. velut Homericum ἀσκελὴς vidit in aliam significationem detorqueri posse, modone a σκέλλω, sed a σκέλος ducatur. proinde ad aequam lancem rettulit Th. 42, etsi Homericam significationem retinuit Th. 279. similiter ἡμιδαῆς, quod Homero descendit a δαίω uro, intellexit etiam a δαίω *divido* derivari posse. itaque pro ἡμισυς dixit Al. 55. porro ἰοδόκος non solum ab ἰός *sagitta*, sed etiam ab ἰός *venenum* recte formari ratus Th. 184 dixit ἀσπίδος ὀδόντες ἰοδόκοι. cui simillimum est quod vocem ἰοχέαιρα a Diana sagittis gaudente aut sagittas effundente ad serpentem virus evomentem transtulit fr. 33, ubi alia quaedam huius generis ex aliis poetis apposuimus. similiter ἰσοφαρίζειν Th. 572 est ἴσον βάρος φέρειν. — Alibi vocabulorum vim eo immutavit, quod genetivum, qui ad definiendam notionem necessarius fuit, omisit, cuius generis quaedam apposuimus ad fr. 70 p. 85, aut adiectivum aliquod per se posuit solum omisso substantivo quod vel poetarum usus vel communis sermo addi postulabat. cf. λέπαργος (*asinus*) Th. 349, βρωμήεις (*asinus*) Al. 409 coll. Th. 357 (βρωμήτωρ) et fr. 74, 30 (βρωμήτης), θηλυτέρη (*femina*), Al. 583. —

Sed nulla re magis Nicander docet grammaticum se esse quam vocabulis quae procudit plane novis. Nam sive componendo sive derivando ingentem ille invexit vocabulorum vim quorum neque antea usus fuit ullus neque postea, nisi forte apud eorum aliquem,

qui Nicandrum sibi exemplar elegerunt quod sequerentur. Quo minus antem dubitetur quin talia Nicander dixerit primus, monendum est plerumque non unum ex singulis generibus apud eum reperiri exemplum, sed plura. velut inter substantiva derivata plurima habet solitaria in *ειον*, complura in *ας* et *ις*, inter adiectiva plurima in *ις*, plura in *μων* (cf. ad Al. 37), *αλεος*, *ηλος*, *ηρης*, *αιος*, *ειδης*, *ωδης*, inter adverbia in *δην*, *δον*, *δα*, inter verba plura in *αζω* (cf. ad fr. Georg. p. 80). contra ex aliis generibus non nisi unum et alterum finxit novum vocabulum, quemadmodum parvum verborum in *υθω* numerum auxit fingendo semel *βραδύθω*, quod in Th. 372 e praestantissimo codice Parisino restituendum fuit. — Verum hanc dictionis Nicandreae partem optamus ut mox aliquis sibi sumat accurate pertractandam. qua in re adiutum eum iri speramus emendatius scripto Theriaca et Alexipharmaca exemplari quod mox dabimus. antea enim de subsidiis, quae ad recensenda haec Nicandri carmina nobis praesto fuerint, pauca praefanda sunt. —

X.

Contigit enim nobis Henrici Keilii et Eugenii Mehleri maxime opera ut egregia quaedam nancisceremur ad emendandum Nicandrum subsidia. inter quae primum locum obtinet codex Parisinus suppl. CCXLVII (nobis II), pridem de meliore nota commendatus a Bussemakero, praef. schol. Nicand. p. V, mox ab Henrico Keilio accurate exensus qui collationem ad exemplar Didotianum factam nobiscum communicavit. Codex, qui olim fuit bibliothecae S. Germani a pratis, n. 885 notatus, membraneus est formae duodenariae, scriptus saec. X, ut Keilius dicit, saec. XI, ut statuit Bussemakero. continet animalium plantarumque figuras, quae maximam membranae partem occupant adeo ut in plurimis foliis pauci, in quibusdam nulli legantur Nicandri versus, rarissime non adsint figurae, sed soli adsint Nicandri verba. quae etsi hic illic evanida tamen ubique lectu facillima sunt, praesertim quum qui scripsit raro usus sit compendiis. manus ei similis quae codicem Laurentianum plut. XXXII nonnum scripsit, Apollonio Rhodio nuper salutarem. in primis foliis pauca quaedam scholia leguntur rebus illustrandis destinata, sed ressecando lacerata et ad legendum paululum difficiliora. Dolendum autem quod aliquot codicis folia interciderunt. deside-

rantur enim Th. vv. 57—75, 204—230, 389—540, 564—624, 715—766, 833—847, 885—958. Al. vv. 1—33, 74—106, 157—248, 335—346, 483—494, 611—630, ut de toto versuum numero, qui est 1588, non supersint nisi versus 987. Sed vel sic Nicandro gratulamur iuentum codicem, ad cuius praestantiam non accedunt quicumque vel olim excussi sunt vel nunc primum collati. Sunt autem hi¹⁾:

* *A* = cod. olim Augustanus u. 45 (p. 69 Reis.), nunc Monacensis n. 494 saec. XV vel XVI, qui non habet nisi Theriacor. vv. 1—178. Collationem I. G. Schueid. accepit a Loesnero, ego usus sum a G. Hermanno ascripta editionis Bandiniana exemplari quod penes me est. eidem Hermannus paucas quasdam appinxerat emendationes. —

B = cod. Leideusis n. 39 chartae. saec. XV. Theriaca et Alexipharmaca habet integra collatusque cum edit. I. G. Schneideri est ab Eugenio Mehler. —

G = cod. Goettingensis bombycin. folio minore saec. XIII vel XIV (cf. Heyne praef. Pindar. p. 59). comparavit I. G. Schneider. —

H = cod. Vaticano-Palatinus 139 chartae. saec. XV, ut Keilius putat, saec. XVI, ut dicit Bachmann. praef. Lycopbr. p. XXXIX. Theriaca et Alexipharmaca continet sine scholiis. cum ed. Aldina Keilius contulit Alexipharmaca integra, Theriacorum vv. 1—132. —

* *K* = cod. Vaticanus n. 305 quadratus bombyc. saeculi XIII sola continens Theriaca cum scholiis. Huius aliquot lectiones inde a v. 935 enotatae fuerunt in Notic. et extr. des mss. de la biblioth. roy. Tom. VIII p. 237, ego duplicem habui collationem, alteram a nescio quo ad exemplar Lectianum factam, quam ex Abrah. Gronovii apparatu Nicandreo in bibl. Leidensi servato (cf. Geel. catal. — bibl. Lugd. Bat. p. 70 n. 280) menin in usum Eugenius Mehler descripsit, alteram ad exemplar Aldinum factam ab Henrico Keil. —

L = cod. Lorrianus, de quo non constat ubi hodie lateat. continet Ther. et Alex. cum scholiis. Eius varias lectiones excerpit Lorry, medicus Parisinus, et cum I. G. Schneidero communicavit. Ad quam editionem facta collatio sit nescimus nec ubique constat quid in hoc codice legatur. —

1) Codicum a Bandinio et I. G. Schneidero collatorum ea retinui sigla, quibus illi uti erant. quibus praefixus asteriscus est Nicandrum habent non integrum. —

M = cod. Laurentianus XXXII, 16, bombyc. saec. XIII. Hunc cum editione Gorraei in Bandinii usum contulit Antonius Sartijs, satis accurate, ut tostatur Hen. Keilius, qui Alexipharmaca integra, Theriacorum vv. 61—192 denuo cum eadem Gorraei editione comparavit. —

P = codex Parisinus chartae. olim n. 2207, nunc n. 2728 (cf. Bekker. praef. Arat. p. III) chartaceus, sino scholiis. cum Bandiniana contulit I. G. Schneider. —

* *p* = codex Parisinus olim 2794, nunc 2403, bombyc. saec. XIII cum scholiis (cf. Bachmann. praef. Lycophr. p. IX), Theriaca continet integra, Alexipharmacorum versus 28 priores. Totum contulit H. Keilius, Theriaca cum edit. I. G. Schneideri, Alexipharmacorum fragmentum cum Lehrsiana. —

R = Riccardianus u. 18 (cf. Bandin. praef.). totum in Bandinii gratiam contulit Antonius Sartijs. —

V = codex Marcianus n. 480 membraneus saec. XV cum scholiis paucis. cum edit. I. G. Schneid. totum comparavit F. R. Dietzius, quae collatio legitur in editione Didotiana, Theriacorum vv. 1—37 denuo Koilius et ipse cum Schneideriana contulit. —

v = codex Marcianus n. 477 saec. XV cum scholiis. Hunc idem Dietzius cum eadem editione comparavit, post eum H. Keilius Theriaca integra cum edit. I. G. Schn., Alexipharmacorum vv. 1—175 cum editione Gorraei. —

Ald. = editionem principem ab Aldo ann. 1499 cum Dioscoride emissam ipse contuli. —

Praeter hos autem codices alii in commentariis nostris criticis memorabuntur, quorum non integra, sed hinc illinc excerpta lectionis varietate uti nobis licuit. velut

Bentlei codex, cuius ille aliquoties mentionem facit in Emen-
dationibus Nicaudreis. Harum ea pars, quae ad Theriaca spectat,
pridem edita fuit in Museo critico Cantabrig. I p. 230 seq., 445 seq.,
altera nunc primum editur ex apparatu Gronoviano, unde cum Scali-
geranis descripsit Eugenius Mehler summum futuram editionis
nostrae ornamentum. Ceterum codicem Bentlei diversum putabimus
a *K*, quem et ipsum memorat (ad Ther. 73). nam affert etiam ex
codice suo quae in Vaticano non leguntur. cf. ad Ther. 339, 402,
404, alibi. (plures codd. citat ad Ther. 621 qui possunt esse B
et K). —

Dorvilli codex memoratur aliquoties in commentariis in Charitonem. —

Mosq. i. e. Mosquensis codex, unde aliquot vv. II. apposuit I. G. Schneiderus, quas reliquae varietatis desiderium nullum sibi movisse scribit praef. Alex. p. XV.

Steph. i. e. Stephani codex, unde hic aliquot lectiones protulit in Praefat. p. LIII. sed quas in margine Nicandri notavit ex scholiis sumpsit. Ceterum melioris notae codicem fuisse patet. scholia habebat, sed in altera Theriacorum parte lacunosus fuit (cf. Steph. ad p. 330). Ego a Stephano inde prolatas lectiones adnotavi omnes, nisi ubi reliquos praeter Aldinam codicos liber iste sequebatur. —

U i. e. cod. Urbinas n. 145 chart. saec. XV, qui Theriaca sola continet sine scholiis. cum ed. Ald. Henricus Keilius contulit vv. 1—67. —

Vorstii liber semel memoratur ab I. G. Schneidero ad Al. p. 333. —

a = cod. Ambrosian. D. 529 chartac. saec. XV, qui praeter alios poetas Nicandri continet utrumque carmen. cum Bandiniana H. Keilius comparavit Ther. 1—31, Al. 1—15. —

b = cod. Ambrosian. C. 32 chart. saec. XV, qui et ipse Theriaca et Alexipharmaea habet. illorum vv. 1—55, horum vv. 1—25 cum Bandiniana contulit idem. —

c = cod. Ambrosian. C. 80 chart. saec. XV. sola Theriaca habet, quorum cum editione Bandiniana H. Keilius contulit vv. 1—56. —

m = cod. Laurentian. XCI, 10, cuius ex Al. 1—40 varias lectiones excepsit Keilius. —

Hos igitur codicos omnes liber Parisinus *II* non solum vetustate, sed etiam virtute superat. Primum enim solus interdum consentit cum veteribus grammaticis quibus imprimis fidem habendam esse supra diximus, velut in Th. 131, 143, 282, 312, Al. 424, aut cum Athenaeo (Th. 826) et Galeno (Th. 788), quorum scriptorum etsi non eadem est atque grammaticorum auctoritas, apparet tamen eorum cum codice *II* consensum eius modi locos defendere ab interpolationis suspitione magisque augere huius codicis auctoritatem. Praeterea *II* in locis aperte corruptis unus aut salutem affert (velut Al. 49), aut suppeditat unde facillime verum restitui possit (velut Al. 42), fere ubique autem habet quae ut doctiora et exquisitiora,

ita Nicandreo dicendi generi similiora sint. Hinc iure colligere nobis videmur hunc codicem manus interpolatorum minus esse quam reliquos omnes expertum. nam nusquam expertum esse non dixerim, quum et recedere eum nonnumquam cum reliquis codicibus videam a grammaticorum lectionibus (cf. Th. 802, Al. 310), et ipse in Ther. 26 doceat interpolatam scripturam certe se nevisse. Nihilo minus tamen non dubitavi huic codici tamquam fundamento novam superstruere poetæ recensionem. Sed is codex nbi deficit, quomnam potissimum eligamus ducem in tanto praesertim reliquorum codicum inter se dissensu? Ad hoc ut responderi possit, paulo accuratius considerandi sunt codices, unde primum hoc certissimum erit, ex eodem omnes fluxisse vetusto exemplari, quod et aliis vitiis et vero interpolationibus scatebat atque inmane quantum inferius erat eo ex quo *II* descriptus est. Illud apparet ex eius modi locis qualis est Ther. v. 322, ubi reliqui omnes quasi coniurati in hoc elumbi consentiunt versu: *καὶ κεράων δέμας ἐμπλην ἄμμορον· ἣ δὲ νν χοιή*, *II* autem habet quod unice verum: *καὶ κεράων δ' ἐμπλην δέμας ἄμμορον κ. τ. λ.*, unde facillime patet causa erroris, qui talis est ut plures eadem ratione in eodem errasse loco parum verisimile sit. Similiter in Al. vv. 410—412 solus *II* iusto habet ordine, reliqui codices perversissimo omnes. Verum eo modo depravatam vetustum exemplar non omnes eadem fide et accurate descripserunt, sed praeter reliquos errores novas addiderunt interpolationes sive ex suo quisque ingenio hauriens, sive notatis in scholiorum farragine interpolationibus usus. Qua in re modestissimos gessisse se invenio eos qui exararunt codices G et M, impudentissimos, qui scripserunt codd. A B H P V (Ald.), reliquos autem, i. e. K L R p v, mex illorum modestiam, mex horum impudentiam esse imitatos. Atque hoc ita esse facile pro se quisque intelliget qui totam variantium lectionum farragine a nobis Nicandri verbis subiectam accurate perpenderit. que intellectu laudabit nos quod, ubi *II* defecerit, codd. G et M sequi voluerimus, rarius K L R p v solos, sed A B H P V (Ald.) solos nunquam. —

ΘΗΡΙΑΚΑ.

ΘΗΡΙΑΚΑ.

Ῥεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώια θηρῶν
 ἀπροϊδῇ τύψαντα λύσιν θ' ἑτεραλκεία κήδευσ,
 φίλ' Ἑρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε παῶν,
 ἔμπεδα φωνήσαιμι· σὲ δ' ἂν πολύεργος ἀροτρεὺς
 βουκαλὸς τ' ἀλέγοι καὶ ὀροϊτύπος, εὐτε καθ' ὕλην 5
 ἦ καὶ ἀροτρεύοντι βάλη ἐπὶ λαιγὸν ὀδόντα,
 τοῖα περιφρασθέντος ἄλεξητήρια νούσων.

Ἄλλ' ἦτοι κακοεργὰ φαλαγγία, σὺν καὶ ἀνιγροῦς
 ἑρπηστὰς ἑχιάς τε καὶ ἄχθια μυρία γαίης
 Τιτήνων ἐνέπουσιν ἀφ' αἵματος, εἰ ἐτιόν περ 10
 Ἀσκραῖος μυχάτοιο Μελισσήεντος ἐπ' ὄχθαις
 Ἡσίοδος κατέλεξε παρ' ὕδασι Περμησσοῖο.
 Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὺς ἀνῆκε
 σκορπίον, ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, ἥμος ἐπέχρα
 Βοιωτῶ τεύχονσα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι, 15
 ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων·
 αὐτὰρ ὅγε στιβαροῖο κατὰ σφυρὸν ἤλασεν ἱχθυεύς,
 σκορπίος ἀπροϊδὴς ὀλίγω ὑπὸ λαῖι λοχίσας·

V. 1—60 om. M. Αἰεὶά κέ τοι a. καίτοι R. μορφάστε Π. σήνη H. θνη-
 τῶν c. — 2. κήδες H. — 3. πολλῶν R. κηδίστατε Kv, ut voluerat Ruhnk.
 epist. crit. p. 314 Lips., κηδίστατε a, ut conii. Benth., κυδίστατε reliqui,
 quod confirmant grammatici. cf. p. 136. κυδίσταθ' ὁμαῖμον var. lect. apud
 gram. Cramer. anecd. Ox. 111 p. 105. vocis παῶν prima tautum litera
 certa in Π. — 4. πολύεργος Π. solus, ut videtur, πολυεργὸς reliqui. cf.
 Arcad. p. 87, 21. ἀροτρεὺς Π. — 5. ἀλέγει c. ὀροϊτύπης B. — 6. ἀρο-
 τρεύοντα Π. βάλη Π pK, βάλοι BHPVa et v, sed in hoc correctum. ἐπὶ-
 λαιγον memorat schol. — 7. περιφρασθέντος ΠGKLpRVv et cod. Benth.,
 παρὰ | ABHPUae et b, sed in hoc peri correctum. de genetivo cf. ad Al.
 378. ἀλεξιτήρια HUlbr. νόσων p. — 8. κακοεργὰ H. ἀνιγροῦς Vv, ἀνίγρους
 Ald. — 9. ἑρπηστὰς av, ἑρπιστὰς H. ἑχίας τε Π. ἑχθια G in marg. et var.
 lect. in schol. — 11. μοιχάτοιο Π. μελισσήεντος add. omnes. sed of. schol.
 et Hermann. ad Coluth. 23 (Opusc. IV p. 212). ἐπόχθαις Π, ἐν ὄχθαις
 reliqui. — 12. παρ' ὕδασι Π. περμησσοῖο Π. παρμησσοῖο H, παρρησσοῖο
 Bc, παρρησσοῖο Ab, παρρησσοῖο P, περμησσοῖο reliqui. — 14. ἐκέντροιο
 Π, ἐν κ| AHPbp, ἐν γλίντροιο c. cf. ad v. 227. ἥμος A. — 15. Βοιωτῶ
 Π. in Ὠαρίωνι in G manus secund. deleuit a, Ὠαρίωνι v. — 17. σφυρῶν
 Π. ἱχθυεύς H. — 18. ὀλίγω Π, ὀλίγον ABPbc, ὀλίγων p. τυχήσας KRVnae

- τοῦ δὲ τέρας περίσημον ὑπ' ἀστέρας ἀπλανὲς αὐτως
 20 οἷα κυνηλατέοντος αἰδέλον ἐστίριται.
 Ἀλλὰ σύ γε σταθμοῖο καὶ αὐλίου ἐρπετὰ φύγδην
 ῥηιδίως ἐκ πάντα διώξαι, ἢ ἀπ' ἐρίπνης,
 ἢ καὶ αὐτοπόνοιο χάμευνάδος, ἤμος ἀν' ἀγροὺς
 φεύγων ἀυαλέον θέρεος πυρόεσσαν αὐτμήν
 25 αἰθριος ἐν καλᾷμῃ στορέσας ἀκρέσπερος εὐδης,
 ἢ καὶ ἀν' ὑδρήντα παρὲκ λόφον, ἢ ἐν βήσσης
 ἐσχατιῇ, ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην,
 [δρυμοὺς καὶ λασιώνας ἀμορβαίους τε χαράδρας]
 καὶ τε παρὲξ λιστρῶτὸν ἄλω δρόμον, ἢ δ' ἵνα ποιῇ
 30 πρῶτα κυψοκομένη σκιάει χλοάοντας ἱάμους,
 τῆμος ὅτ' ἀζαλέων φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας
 μῶλυσ ἐπιστεῖβων, ὅτε φωλεὸν εἴαρι φεύγων
 ὄμμασιν ἀμβλώσσει, μαράθου δέ ἐ νήχυντος ὄρηξ
 βοσκηθὲς ὥκυν τε καὶ αἰγῆντα τίθησι.
 35 Θιβρὴν δ' ἐξελάσεις ὀφίων ἐπιλωβέα κῆρα,

et p, sed in hoc super *τυ* scriptum *δοκ*, super utrumque *λο*, reliqui *λοχῆ*-
σας, nisi quod in b additum *γο*. *τυχῆσας*. ac *δοκήσας* (*δοκινῶσας*?) et *τυ*-
χῆσας memorat etiam schol. — 19. *ὑπ' ἀστέρας Π*, ἐν ἀστροῖσιν ABHPUber,
 ἐν ἀστροῖς V, ἐν ἀστραῖσιν reliqui. αὐτως certe G, αὐτως reliqui. ultimae
 tres versus syllabae in *Π* fere evanuerunt. — 20. *κυνηλατέοντος Π*. αἰ-
 δηλον BHP, αἰδέλον c. — 21. *ἀλλασὺ Π*, *σταθμοῖο Π*, *σταθμοῦ τε* reli-
 qui. — 22. *ἢ Π*. *ἐρίπνης* APb. — 23. *ἀναγροὺς Π* Ap. — 24. *ἀυαλέον*
ΠΚVav, ut coni. Benth. et Arnald., *ἀτάλεος* reliqui. *θέρος* b, om. c. *γο*.
 ἢ (καὶ?) *πυγίοεσσαν* K, item b et var. lect. in schol., quod probavit Benth.
 — 25. *καλᾷμῃ Π*. *ἀκρέσπερος* A. *ἄδης* AB, *ἔδης* P, sed c correct. pro
 ἄης ut videtur. — 26. *ἢ Π*, ἢ reliqui. *ὑδρήντα* et in marg.: *γο*, καὶ ἀνυ-
 λήντα Π, ἀν' ὀλήντα reliqui, nisi quod ἀν' ὀλίοντα b. *παρ' ἐκ λ* p,
παρ' ἐκ λ Va, *παρὰ κλ* p, *παρὰ κλ* B, *παρὰ κλ* A. ἢ ἐν βήσσης Π,
 ἢ ἐν βήσσης G, ἢ ἀνά βήσσης reliqui. recepto ἐν sequenti versu pro
ἐσχατιῇ corrigendum fuit *ἐσχατιῇ*. — 27. *ἐσχατιῇ* omnes. *κινώπετα Π*.
 — 28. in margine habet Π. cf. p. 160. *λασιώνας* Kab. τε om. AH. —
 29. *παρὲξ* omnes, nisi quod in V ultimae syllabae superimpositum *αι*. *πα*-
ρὲκ coni. Benth. et S. (i. e. I. G. Schneider.) ac vid. Spitzner. excurs.
 XVIII ad Iliad. extr. et Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 483. quamquam
 autem in simili causa v. 26 codd. omnes habent *παρὲκ λόφον*, tamen mu-
 tare uolui, praesertim quum suspicio oriatur olim *παρὲξ* ὁμαλίστόν vel si-
 mile aliquid lectum fuisse. *λιστρῶτὸν Π*. *ἄλω Π*. *ἠδὲνα Π*. *ποιῇ Π*, *πῇ*
 p. — 30. *χλοάει σκιάοντας* BHPc. — 31. *ἀζαλέων Π*, *ἀνάλων* reliqui,
ἀυαλέον coni. Benth. et S. *ἀπεδύσατο ΠAHPU*. — 32. *ἐπιστεῖβων Π*,
ἐπιστεῖβων reliqui. cf. v. 570. — 33. *ἀμβλώσει* HP. *μαράθου* KRV. *ἔ Π*, *δ' ἔ*
Π. *ὄρηξ* K. — 34. *ὥκυν* τὲ Π. *αἰγῆντα* a primā man., *ὀπῆντα* in
 marg. G. *τίθησιν Π*. — 35. *Θιβρὴν* GKRv, ut coni. Benth., *Θιβρὸν* p, *Θιβρὴν*
Π et reliqui. cf. p. 137. et Al. 555. *ὀφίων* PGLv, *ὀφίων* p, *ὄφειον* reliqui. *κῆρα*

καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινᾳ κεραίην,
 ἄλλοτε δ' ἄζαλέην δαίωv ἐγγαγίδα πέτρην,
 ἦν οὐδὲ κρατεροῖο πυρὸς περικαίννται ὀρμή·
 ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρου πυρὶ βάλλεο χαίτην·
 ἣ σύ γε καχυρόεσσαν ἐλὼν πυριθαλπία ῥίζαν 40
 κάρδαμω ἀμμίγδην ἰσοελκέι· μίσγε δ' ἔνοδμον
 ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἰσάς,
 καὶ τε μελανθείου βαρναέος, ἄλλοτε θείου,
 ἄλλοτε δ' ἀσφάλτοιου φέρων ἰσοαχθεῖα μοῖραν·
 ἥ δ' οὐδ' ὅττι θρήισαν ἐνιφλέξαις πυρὶ λάαν, 45
 ἣ θ' ὕδατι βρεχθεῖσα σελάσσεται, ἔσβεσε δ' αὐγὴν,
 τυτθὸν ὅτ' ὀδμήσαιο ἐπιχρανθέντος ἐλαίου.
 Τὴν δ' ἀπὸ Θρηϊκίου νομέες ποταμοῖο φέρονται,
 ὃν Πόντον καλέουσι· τόθι Θρηϊκὲς ἀμολγοί,

Π. — 36. καπνίων ABHPep. — 37. δαίωv PGL cod. Steph., καίων reliqui. εἴη γαγίδα Π, ἐγγάγίδα K et Vv. (sed hi παροξυστόνως), ἐγκαγίδα c, ἐγγαγίδα B, ἐγγάγινδα (vel ἐγγαγίδα) reliqui, Γαγγίτιδα conii. 8, γαγγίτιδα Dind. in Thes. Par. gagaten intelligendum esso constat ex frequentii medicorum memoria. cf. Dioscor. I p. 813 et Euporist. p. 323, Paul. Aeg. 5, 1, Aet. 4, 1, 7 et quos citat Bernard. ad Steph. Nonn. I p. 152. is quum a flumine Lyciae appellatus sit cui nomen fuit Γάγας vel Γάγης (Dioscor. I p. 813, Plin. n. h. 36, 141, Aet. 1, 2, 24), Γαγίδα scribi poterat (ut Περσίδς, Σκυθίδς, alia dicuntur similiter formata), nam duplex γγ poetam posuisse, propter Gangis fluminis similitudinem parum probabile, etsi Γάγης pronuntiatum fuisse manifestum est ex γάγῃν Orph. Lith. 468 et 486. At ἐγγαγίδα πέτρην Nicandro dicere placuit significaturo τὴν ἐν Γάγῃ πέτρην, ut νύμφαι ἐπιμηλίδες et ἐπιποταμίδες dicuntur aut ἐχθύνες παραιγιαλῖται aut Προποντίς aut urbium populorumque nomina similiter cum praepositione composita. — 38. περικαίνντο ABHKbpv. — 39. βλήτρου ABPUAld. περιβάλλω V, πυρὶ βάλλω Kp. χάρην ABHbc Ald. — 40. καχυροί BHUVbp, καχυροί A, καχυροί v, καχυρόεσσαν c. πυριθαλπία Π, ut conii. Bentl., περιθ' reliqui. ῥίζαν ΠGKRUVv, reliqui ῥίζην. in Marcell. Sidet. 89 ῥίζην metro firmatum, sed Nicauder praeter hunc locum undevicies dixit ῥίζα vel ῥίζαν. — 41. κάρδαμω Π. ἀμμίγδην Π, ἀμμέας reliqui. ceterum ἐξελάσεις repetendum ex v. 35. ἰσοελκέι Π, ἰσοελκέι reliqui. μίσγε Π, μισγ' ἔνοδμον v, ἔροσμον c. — 42. ἐν Π. κέρας c. ἰσάς K. — 43. μελανθείης Π, μελανθείου G, ut voluit Bentl., μελανθείου reliqui. βαρναέος p. — 44. ἄλλοδ δ' ἄσ' v. ἰσοαχθεῖα Π, ἰσοελκία reliqui. μοῖραν H. — 45. ἥ Π, ἥ AR. θρήισαν v. ἐνιφλέξαις Π, ἐνιφλέξαις Galen. (cf. p. 137), ἐνιφλέξαις reliqui. λάαν PrH. — 46. ἣ Π. εἰθ' ὕδατι φανθεῖσα Galen. γφ. φανθεῖσα V in. marg. αὐτὴν omnes. corr. Bernard. cf. Plin. nat. h. 33, 94. — 47. ὀδμήσαιο ΠV, ὀδμήσεται p, ὀδμήσεται reliqui. „tertia persona verbi passivi saepe hiatum facit.“ Hermann. Orphic. p. 741. cf. v. 326. [χρανθέντος Π, [χρανθέντος reliqui. cf. var. lect. ad Alex. 531. αὐτὴν servato Bentl. conii. ἔλαιον. — 48. δ' Π, om. reliqui. ἀπο Π. φέροντα Π, φέρουσιν Galen. — 49. πόντον ed. omnes.

- 50 κριοφάγοι μήλοισιν ἀεργηλοῖσιν ἔπονται.
 Ναί μὴν καὶ βαρύοδμος ἐπὶ φλογὶ ζωορρηθεῖσα
 χαλβάνη, ἄκνηστὶς τε, καὶ ἡ προῖονεσσι τομαίῃ
 κέδρος, ποιλυνόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις,
 ἐν φλογιῇ καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιον ὁδμήν.
- 55 Τοῖς δὲ χηραμὰ κοῖλα καὶ ὑλῶρας εὐνάς
 κεινώσεις, θαπέδω δὲ πεσὼν ὕπνοιο κορέσση.
 Εἰ δὲ τὰ μὲν καμάτου ἐπιδενύεται, ἄγχι δὲ τοι νῦξ
 αὐλιν ἄγει, κοῖτου δὲ λιλαίει ἐργον ἀνύσσας,
 τῆμος δὲ ποταμοῖο πολυρραγέος κατὰ δίνας
- 60 ὕδρηλὴν καλάμινθον ὁπάξῃο χαιτήεσαν·
 πολλὴ γὰρ λιβάσιν παραέξεται, ἀμφὶ τε χεῖλῃ
 ἔρσεται, ἀγλαύροισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν.
 Ἦ σύ γ' ὑπαστροφέσαιο λύγον πολυανθέα κόφας,
 ἢ πόλιον βαρύοδμον, ὃ δὲ ῥίγιστον ὁδωδεν·
- 65 ὥς δ' αὐτὼς ἐχίειον, ὀριγανόεσσά τε χαιτή,
 ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο, τό τ' ἄγχιον οὖρεσι θάλλει
 ἀργεννὴν ὑπὸ πέξαν, ἢ ἐρπίλλοιο νομαίου,
 ὅς τε φιλόζωος νοτερὴν ἐπιβόσκειται αἶαν
 ῥιζοβόλος, λασίοισιν αἰὲ φύλλοισι κατήρης.

cf. p. 137. τ' ὅθι Π. ἀμολγοὶ Π, ἀμορβοὶ reliqui. cf. p. 208. — 50. κριοφάγοι Π, ut voluit Cobet. var. lection. p. 88, κριοφάγοι reliqui, κριοφάγον vel αἰγοφάγον conl. Bernard. — 51. ἐπεὶ Π. num ἐνὶ? ζωορρηθεῖσα Π (cf. p. 211), μοιρηχθεῖσα c, μυρηχθεῖσα v e correct., μοιρηθεῖσα reliqui. — 52. ἀκνηστὶν Π, ἀκνηστὶς ABH. πρόνεσσι c. τομαίῃ Π. — 53. κέδρος AUC. πολ| AKc. κατὰ ψ| Π. |ψυχθεῖσα ABHc. — 54. φλογιῇ Π. καπνιλὸν BHc. αγει Π. φύξιον Π, φύξιμον reliqui. illinc certe φύξιον scripsi. cf. Apoll. Rhod. 4, 699. φύξιμον conl. Bentl. — 55. οἷς Π, τοῖς reliqui et Erotian. p. 304. χηράμα Π, χηράμα K, χηραμὰ ABHUV Ald., χεῖρα μα P. κοῖλα καὶ Π, κοῖλος H. ὑλῶρας Π, ut voluit Bentl., |ωρέας reliqui, nisi quod ὕλη ὥρας b. cf. Lehrs. quaest. epic. p. 164 seq. — 56. κεινώσης c. θαπέδω Π, δ' ἀπέδω Π. κορέσση Π. — 57—75 om. Π. 58. ἄγοι GKPRv, sed in ultimis duobus o corr. λιλέαι K, λιλέαι H. ἀνύσαι GL, ἀνύσαι KRVpν (qui ἀνύσαι habet), ἀνύσας AHPU. — 59. τῆμος δὲ K. πολυρραγέας GL, cod. Steph. in marg. et cod. Bentl., qui probat. — 60. καιτήεσαν var. lect. in schol. — 61. incipit M. λιβάσι ABHKPRUV Ald., λιβάδεσσι V. παρῖξεται AHP, παραύξεται V. — 62. ἔρσεται P, ἀρίσεται A. ἀγλαύροισιν G, ut voluit Steph. et Bentl., ἀργαύλοισι M, ἀργαύλοισιν reliqui. cf. Lobeck. Elem. I p. 515. ἐναγαλλομένη M. — 63. ἢ V. ὑπαστροφέσαιο V, ὑποστρέφασαιο A. πολὺν ἀνδιχα coul. Bernard. — 64. ὃ δὲ καὶ ῥί B. ῥίγιστον conl. Saracen. ad Dioscorid. 3, 24. — 66. ἀβρ| certe Ald. cf. ad v. 92. — 67. ἀργένην BK. πέξαν GM, sed ille addens ἢ βῆσσαν, quod reliqui habent. ἐρπίλλοιο GHKPUVpν. — 69. ῥιζο-

- Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύξης 70
 ἄγνον τε βρύα λευκά, καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον·
 αὐτῶς δὲ τρήχοντα ταμῶν ἀπο κλήματα σίδης,
 ἥ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυανξία μόσχον,
 τρύχον τε, σκύρα τ' ἐχθρά, τὰ τ' εἰαρι σίνατο βούτην,
 ἥμος ὅταν σκυρόωσι βόες καυλεῖα φαγοῦσαι· 75
 ναὶ μὴν πευκεδάνοιο βαρυπνόου, οὗ τε καὶ ὀδμή
 θηροῖ' ἀποσσεύει τε καὶ ἀντιόωντα διώκει.
 Καὶ τὰ μὲν εἰκαίῃ παράθον ἀγραυλεῖ κοίτη,
 ἄλλα δὲ φωλειοῖς· τὰ δὲ διπλάσσοιο χεῖλαις.
 Εἰ γε μὲν, ἐς τεῦχος κεραμήιον ἥ καὶ ὄλπην 80
 κεδρίδας ἐνθρύπτων λιπάοις εὐήρεα γυῖα,
 ἥ καὶ πευκεδάνοιο βαρυπνόου, ἄλλοτ' ὀρεῖον
 αὐὰ καταψήχοιο λίπει ἐνι φύλλα κονύξης·
 αὐτῶς δ' ἀλθήμεντ' ἐλελίσφακον, ἐν δέ τε ῥίζαν
 σιλφίου, ἣν κνηστῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες. — 85
 Πολλάκι καὶ βροτέην σιάλων ὑποέτρεσαν ὀδμήν. —
 Εἰ δὲ σύ γε τριψας ὀλίγῃ ἐν βάμματι κάμπην

βόλοις AGR. κατηγοῖς pAld. — 70. φάζεσθαι B. κονύξης v et K, sed is correxit, κονήξης H. — 71. ἄγνον p. θρῶνα v, θρῶα K. ἐνπρίοντ' K. — 72. τετρήχοντα M, τε τρήχοντα reliqui, nisi qui τετρήχοντα habent. scripti δὲ τρ| propter v. 84 et 681. — 73. πολυανξία Kv et var. lect. in schol. quae etiam πολυανθέα memorant. cf. v. 596. — 74. στρύγνόν τε Kv, στρύχον τε reliqui. cf. ad v. 878. σίνατο K. — 75. ὅτε K, ὅτ' ἂν p. σκυρόωσι GKMPv, σκυρ| reliqui. videtur μαίνεσθαι significare et a σκύρον v. 74 descendere. καυλεῖα B. φαγοῦσαι Kv. — 76. πευκεδάνοιο Π. — 77. θηροῖ ἀπ| p. ἀποσσεύει K. ἀντιόωντα Π. — 78. διώκει, χαίταν τ' εἰκ. coni. Bernard. τα μὲν εἰκαίῃ Π. παράθον ἀγραυλεῖ Π, reliqui καὶ interponunt. ἀγραυλεῖα v. — 79. φωλειοῖσι BH, φωλειοῖσι A, φωλειοῖσι reliqui. τὰ δὲ διπλάσσοιο χεῖλαις Π, τὰδ' (vel τὰ δ') ἐμφοράξιο χεῖλαις reliqui, ubi χεῖλαις emendarunt Arnald. et Benti. (quamquam nescio sitne potius χελύνας i. e. χεῖλαις sive „marginibus“ corrigendum), tunc ex Π scribendum φωλειοῖς· τὰ δὲ διπλάσσοιο. — 80. γέ μιν εἰς Π. — 81. λιπάοις Π, λιπῶς HP, θυπόοις v, λιπόοις reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 183 cui non assentiar transitivam verbi vim non admittenti, γυῖα Π. — 82. πευκεδάνοιο Πp. ῥεῖον Π, ἄλλ' ὀρεῖον A. — 83. αὐὰ p. καταψήχοιο BH. χίλη H. ἐνι Π. φύλλα H. κονύξης v et K, sed in hoc correctum, κονίξης H. — 84. αὐτῶς Πv. ἀλθήμεντα R, αλθήμεντ' H. ἐλελίσφακον ABH KPP, ἐμελίσφακον M, μελίσφακον R, ἐλελίσφακον v sed secundae litterae imposito α. — 85. κνηστῆρι AHv, κρηστῆρι M. — 86. βροτέην Π, ἵεων reliqui. sic Al. 483 Φωκῆεσαν ἄλις πόσιν ἐλλεβόροιο dixit pro Φωκῆεντος metro non coactus, quod alibi saepe in cansa fuit ut epitheta coningeret cum substantivis non suis. ὑπέτρεψαν v. — 87. γ' ἐτριψας Π, τριψαῖς GMRV. ἐν| KLVv et M, cui Bandini R substituisse videtur. βάμματι

κηπαίην, δροσόεσσαν, ἐπὶ χλωρίδα νώτῳ,
ἥ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονι κάρφει

90 γυνὴ πέριξ λιπάσειας, ἀναίμακτός κεν ἰάνοις.

Ψῆχεο δ' ἐν στέρνῳ προβαλὼν μυλόεντι θυνείῃς
ἐν μὲν θ' ἄβροτάνοιο δύνω κομόωντας ὀράμους
καρδάμου ἀμμίγδην· — ὀδελοῦ δέ οἱ αἰσίος ὀλκή· —
ἐν δὲ χεροπληθῇ καρπὸν νεοθηλέα δανυχοῦ

95 λειαίνειν τριπτῆρι· τὰ δὲ τροχοειδέα πλάσσων,

τέρσαι ὑποσκιόεντι βαλὼν ἀνεμώδει χώρῳ·

αὐτὰ δ' ἐν ὀλπῇ θρύπτει, καὶ αὐτίκα γυνὴ λιπαίνοις.

Εἰ γε μὲν ἐκ τριόδου μεμιγμένα κνώδαλα χύτρῳ
ζωᾷ, νέον θορνύντα, καὶ ἐν θρόνῳ τοιαῦδε βάλλῃς,

100 δῆις οὐλομένησιν ἀλεξήτῃριον ἄταις·

ἐν μὲν γὰρ μυελοτο νεοσφαγέος ἐλάφοιο

ABHP²Ald. — 88. om. Π. κηπαίην GKMRVv, κηπέην reliqui. δροσίον-
σαν BHP, δροσίεσσαν A. ἐπιχλωρίδα K, ἐπιχλωρήδα Vv, ut con. Sal-
mas. sed cf. ad Alex. 138. — 89. ἥ καὶ BP. μολόχης Π, μαλάχης reliqui.
in Al. 92 et 487 quam Π nos destituat, malim putare ὁ librarii esse er-
rorem, cuius vetustissimum exemplum memorat Athenaeo. p. 58, d. et alibi
quoque in Π α et o commutata videmus. ἐγκύμονι κάρφει Π, ἐγκύμονα
καρπὸν reliqui, vulgatum legisse iam videtur anonym. de virib. herbarum
v. 103 seq., ubi ἐγγύμονα — καρπὸν legendum videtur. — 90. λιπα-
σείας Π. ἀναίματος Π, ἀναίματος BH, ἀνήμυκτος con. Benth. ἰάνοις Π,
ἰάνοις K, ἰάνοις H. — 91. ψήχεο Π, ψήχετο p, sed t. eraso, ψύχεο BHM.
στεινῶι Π. προβάλων Π. — 92. ἐν μὲν θ' ΠGKRv, ἐν μὲθ' MVp, ἐκ μὲν θ' L,
ἐσθλοῦ aperta interpolatione ABHPAld. ἀβροτάνοιο certe GLMRVvAld.,
ἀβρ | Π hic et Al. 46, cui in eiusmodi rebus nulla auctoritas. nec satis
constat de reliquorum codicum scriptura et in Al. l. l. et in Ther. 66 et
574. ἀβρ. unice probat lexie. περί πνευμάτων. apud Valcken. ad Ammon. p.
207 et in Lucret. 4, 125 Lachmannus, in Plinio ubique dedit Silligius in-
vito quidem antiquissimo codice palimps. in XIV, 105. Ceterum ἐν μὲν —
ἐν δὲ patet a προβαλὼν pendere (cf. v. 101 seqq.), λειάνειν τριπτῆρι (v.
95) autem otiose additum esse ad repetendam verbi ψήχετο notionem.
κομόωντας v. — 93. καρδάμου Π, καρδάμω reliqui. cf. Alex. 558. ἀμμί-
γδην BHKp. ὀδελοῦ Π, ὀβελῶ K. δ' ἔχοι Π, δὲ οἱ reliqui. αἰσίον ὀλκή
B, αἰσίον ὀλκήν APrAld. — 94. χεροπληθῇ (vel θῇ) MR, χεροπληθῇ
K, χεροπληθῇ BHPAld., χεροπλεῖθε A. δανυχοῦ Π, δανύον reliqui,
δανύχον, δανύχμον, γλύχον varr. lectt. in schol. corr. Bergk. cf. Meinek.
ad poet. choliamb. p. 93. vid. Alex. 199. — 95. τροχοειδέα Π. — 96.
τέρσαι L. ὑποσκιόεντι certe AMRk, reliqui cum Π ἐπὶ σκιάεντι. ἀναι-
μώδει AH. χώρῳ Π. — 97. ὀλπῇ Π. — 98. γε om. A. ἐς τε | Rv. με-
μαγμένα con. Benth. χύτρῳ Π. θρύπτει BH. χύτρε R, χυτρί v, sed cor-
rectum χύτρῳ. — 99. ζωᾷ Π. ἐν θρόνῳ Π, ἐν θρόνῳ KLP. cod. Steph.,
ἐν θρόνῳ MRVv, ἐν θρόνῳ G, ἐν θρόνῳ ABHPAld. βάλλῃς Π., βάλοις Kp,
βάλλοις reliqui. — 100. om. M. δῆις B, δείης V. οὐλομένησιν Π, νοι-
σιν p. ἀλεξήτῃριον Bp. — 101. ἐκ μὲν HP. νεοσφαγέως Ald. (GLR?)

δραχμάων τρίφατον δεκάδος καταβάλλεο βρίθος,
 ἐν δὲ τρίτην μοῖραν ῥοδέου χοῶς, ἣν τε θυωρῶ
 πρώτην μεσσητήν τε πολύτριπτον καλέονται·
 ἰσόμορον δ' ὠμοτο χέειν ἀργήτος ἐλαίου, 103
 τετράμορον κηροῦ· τὰ δ' ἐν περιηγεί γάστρη
 θάλλει κατασπέρχων, ἔστ' ἂν περὶ σάρκες ἀκάνθης
 μελδόμεναι θρύπτωνται· ἔπειτα δὲ λάξω τυκτὴν
 εὐεργὴ λάκτιν, τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν
 συμφύρδην ὀφίεσσιν· ἐκάς δ' ἀπόερσον ἀκάνθας· 110
 καὶ γὰρ ταῖς κακοεργὸς ὁμῶς ἐνιτέτροφεν ἴος.
 γυῖα δὲ πάντα λίπαζε καὶ εἰς ὁδὸν, ἣ ἐπὶ κοῖτον,
 ἣ ὅταν ἀναλέου θέρεος μεθ' ἀλώια ἔργα
 ζωσάμενος θρίναξι βαθὺν διακρίνεται ἄντλον.
 Εἰ δέ που ἐν θακέεσσιν ἀφαρμακτῶ χοροὶ κύρσης 113
 ἄκμηνος σίτων, ὅτε δὴ κακὸν ἀνδρας ἰάπτει,
 αἰψά κεν ἡμετέρησιν ἐρωήσειας ἐφετμαῖς.
 Τῶν ἦτοι θήλεια παλίσκοτος ἀντομένοισι
 δάχματι, πλειότερη δὲ καὶ ὀλκαῖην ἐπὶ σειρήν·

emendaverat Scal. — 102. βάλλεο Kp. βρίθος v et K, sed in hoc corr. — 103. τρίτη μοῖρα H, ῥοδέου μοῖραν Π, ῥοδαίου A. χοῶς HALd. ἣν τε Π GMV, τε om. ABKp et v (qui simul ἦ habet), γε reliqui. — 104. πρώτην Π. μεσσητήν Π, μεσατήν K. πολύτριπτοι conl. Reisk. ad Theocrit. T. II p. 217. καλέονται Π, καλέουσι reliqui. cf. fragm. 76. — 105. ἰσόμορον δ' v. χαίειν BH. — 106. κηροῦ Π, κηροῦ KRv, om. p. τὰ γ' P. ἔμπερ G. περιηγεί Π, ηγγέη Kv. γάστρη Πp. — 107. ἔστ' ἂν Π, εὐτ' ἂν GM. περὶ Π. — 108. θρύπτωνται MG, sed G corr. — 109. λάκτιν Π, λάκτιν H. τὰ δε Π. δ' ὁμῆρα conl. Bernard. sed μυρία πάντα non dictum ut Arat. 113 μυρία πάντα παρῆχε Δίκη aut Callim. in Dem. 89 ἦοθι μυρία πάντα, sed μυρία pro adverbio est, μυρία ταράγματα significans. — 110. δ' ὀφίεσσιν M. ἐκάς Π. — 111. γὰρ τις H. malim ἐντερο. cf. ad v. 911. — 112. εἰς ὁδὸν A. ἐπὶ κοῖτον Π. ἐπὶ ἔργα B, qui sequentem versum omittit. — 113. ἣ Π. ὅτ' ἂν Π, ὅτ' ἂν p. mox ἀναλέοιο M. θέρεος Π. μεταλώια M, μετ' ἀλώια Av. — 114. θρίναξιν K. βαθὺν Ald. διακρίνεται p. — 115. δεκοῦ Π. θακέεσσιν ABP. ἀφαρμακτῶ Π. ἀφορῶ AKPpAld. χοροὶ om. A. κύρση Π, κύρσεις v. — 116. ἀκμηνος Π. quid sibi velit poeta apparet ex Cels. 5, 27, 10: „illud ignorare non oportet, omnis serpentis ictum et ieiuni et ieiunio magis nocere“, quod Paul. Aegin. 5, 13 ad solam refert viperam marem, scholiasta ad aspidem. Itaque hoc dicit poeta: „si unguento non munitis in bestias venenatas incideris infirmus, quo tempore perniciem afferunt morsis hominibus, celeriter effugias nostris quae de bestiarum natura sequuntur praeceptis usus.“ ἀνδράσι ἄπτει Π. ἀνίρας AB. — 117. ἡμετέρησιν Π. ἐφετμῆς Π. — 118. ἦτοι Π. θηλεία Π. ἀντομένοισι Π. — 119. δάχματι Π, δήχματι M et G (sed in hoc superscriptum δάχματι), δάγματι reliqui codices, qui vv. 128, 152, 187, 274, 338, 654, 710,

- 120 τούνεκα καὶ θανάτοις θωότερος ἔζεται αἶσα.
 Ἄλλ' ἤτοι θέρεος βλαβερὸν δάκος ἐξαλείσθαι
 Πληγάδων φάσις δεδοκημένον, αἶθ' ὑπὸ ταύρου
 ἀλκαίνην φαίρουσαι ὀλίζωνες φορέονται·
 ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβόσκῃς
 125 φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεᾷ διψᾷς λαύῃ·
 ἢ ὅτε λίπτησιν μεθ' ἐὼν νομόν, ἢ ἐπὶ κοιτὼν
 ἐκ νομοῦ ὑπνώουσα κίη κεκορημένη ὕλης.
 Μὴ σὺ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις, ὅτε δάγμα πεφυζὼς
 περκνὸς ἐχίς θνήσκει τυπῇ πολόεντος ἐχίδνης·
 130 ἡνίκα θορνυμένον ἐχίος θαλερῶ κυνόδοντι
 θουρὰς ἀμύνῃ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὀρένουν,

756 in δῆγμα consentiant (nisi forte B 654, 701, 756 eum S. δάγμα habet, certe nihil ibi enotavit Mehlerns. idem de V valet v. 128). contra optimus codex Π quater habet δάχ., bis δῆχ., item bis δῆγ. (v. 756 oxidit). praeterea G, qui hic fluctuat inter δῆχ. et δάχ., v. 701 δῆχ., v. 338 δάχ., et M, qui hic δῆχ. habet, v. 338 δάχ. prae se ferunt. adde quod δῆγμα ΠΜ legunt in Alex. 119. hinc primum patet optimorum codicum auctoritati tantum tribuendum esse ut γ praeforatur, quod commendat etiam quae de νύχμα ad Ther. 271, de βερχυμός ad Ther. 716, de μεμορυμμένος ad Al. 318, de πνυχμός ad Al. 365 notabimus. deinde ionica per α forma eiusmodi est, ut a librariis profecta esse nequeat. itaque quoniam demonstrari non potest variis huius vocabuli formis Nicandrum ad discernendas significationes usum esse, ubique δάχμ. restitui, non δάγμ., quod praecoptavit S., sed ΠGM nusquam habent, ac vid. schol. ad h. l.: δάχμα (sic certe G) πανταχοῦ φησι Νίκανδρος, καὶ οὐ διὰ τοῦ ἤ, ubi alii quidem libri δάγμα habent. πλειο . . . καὶ Π. δὲ om. ABHPAld. ceterum quod post ἀντομ. fuit comma transtuli pone δάχματι, ut cum παλίκοτος iungatur. ad hoc quum subintelligendum sit „prae mari“, apparet fere pro comparativo positum esse. recte igitur πλειοτέρη sequitur. ὀλκαίη ABH. ἐπὶ κίριν Π, in quo κ ortum ex ἐπIC. — 120. τούνεκα, non τοῦν., Π. αἶσος Π, αἶσας A. — 121. κακὸν pro δάκος Π, θάκος B. — 122. φασίς Π. δεδοκημένους omnes, quod correxi. — 123. ἀλκαίνην Π et var. loc. in schol., ὀλκ| p, ὀλκ| reliqui. φαίρουσαι annotat G, φαίρουσαν A. ὀλίζωνες omnes, praeter Π, in quo est ὀλίζοντες. ὀλίζοντες ἐμφορέονται corroderunt Hearn. et Spitzn. ad Hom. Il. 2, 717, ὀλίζότεραι voluit Benth. sed cf. Ther. 372. — 124 et 125 om. M. ἀβόσκῃς Π, ἀβόσκοις Hn. — 125. φωλείον Π, φωλείον p, γωλεῖα Π. λαύῃ Π, λαύῃ Ald. L (?), λαύῃ GHMRv, λάβῃ K, λαύῃ B1Vp, λάνο A. — 126. ἢ ὅτε Π. dein δῆ addunt RAld. λίπτησιν Π, λίπτοις p, reliqui praeter M omittunt v orphelc. ὅν νομόν ABHKPvAld. ἢ ἐπὶ κοιτὼν Π. — 127. ὑπνώουσα ΠMR, ὑπνώσσουσα Vpν, ὑπνώσούσα Π, ὑπνώσσουσα reliqui. κακῇ pro κίη Π. — 128. μῇ Π. ἐν Π, ἐν BKp. τύχης Galen. δῆγμα omnes ut videtur codd., item Galen. et Tzet. cf. ad v. 119. — 129. περκνός Π. θνήσκει Π, θνήσκει reliqui. τυπῇ Π. et accusativum omnes habent, cui iuro opinor dativum substitui. — 130. ἡνίκαθ' orl Π. θαλερῶ omnes, θαλερῶ conl. Benth. facillior fuit quam ipso feci correctio, praesertim quum θαλ. et θαλ. etiam Alex. 515 confusa sint. — 131. θουρας Π. ἀμύνει Π, ὀδάξ ἐμ| reliqui. Illud et grammatici habent

οἱ δὲ πατρὸς λῶβην μετεκλάθον αὐτίκα τυτθοὶ
 γεινόμενοι ἐχίῃες, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραιὴν
 γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο·
 οἷη γὰρ βαρύνει ὑπὸ κύματος, οἱ δὲ καθ' ὕλην 135
 ὠπτόκοι ὄφεις λεπυρὴν θάλλουσι γενέθλην·
 μῆδ' ὅτε ῥικνῆεν φολίδων περὶ γῆρας ἀμέσας
 ἀψ ἀναφοιτήσῃ νεαρῇ κεχαρημένος ἦβῃ·
 ἡ ὁπότε σκαρθμοὺς ἐλάφω ὀχεῖσιν ἀλύξας
 ἀνδρὸς ἐνισκίμῃ χολόων γνιοφθόρον ἰόν· 140
 ἔξοχα γὰρ δολιχοῖσι κινωπησταῖς κοτέουσι
 νεβροτόκοι καὶ ζόρχες· ἀνιχνεύουσι δὲ πάντῃ
 τροχμαλά θ' αἵμασιός τε καὶ ἱλυοὺς ἐρέθοντες,
 σμερδαλέῃ μυκτῆρος ἐπισπέρχοντες ἀντμῇ.
 Ναὶ μὴν καὶ νιφόεσσα φέρει δυσπαίπαλος Ὀθρυς 145
 φοινὰ δάκη, κοίλῃ τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἄγμοι,
 καὶ λέπας ὕλην· τόθι δίψιος ἐμβατεύει σῆψ.
 Χροῖν δ' ἀλλόφατόν τε καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἱσχει,
 ἀλλὲν ἐειδόμενος χώρῳ, ἵνα χηραμὰ τεύξῃ.
 Τῶν οἱ μὲν λιθάδας τε καὶ ἔρμακας ἐνναίνοντες 150
 πανρῶτεροι, τρηχεῖς δὲ καὶ ἔκφυροι· οὐ κεν ἐκείνων
 ἀνδράσι δάχμα πέλει μεταμώνιον, ἀλλὰ κάκηθες·

(cf. p. 138) et memorat schol. καρην Π. — 132. μετικ] p. τιτθοὶ Kp, τυτ-
 θὸν Rv. — 133. ἐχίῃες Kv. ἐπεὶ in fine versus collocat v. δια Π. — 134.
 ἀναρρήξαντες Galen. — 135. κύματος οἱ δὲ Π, κύματι τοῖ δὲ reliqui. —
 136 om. AB¹Vp. — 137. ὅτε Π. ρικνῆεν Π, ῥικνῆεν BK, ῥικνῆεν M.
 περὶ Π, ἀπὸ reliqui. — 138. ἀναφοιτήσῃ BMPR, νεαρῇ Π, νεαρ κα K,
 νεαρηεὶ v. γε κεχαρημένος APAlD., κεχαρημένος p. ἦβῃ Π, ἦβα ABPAld. —
 139. ἡ Π. σκαρθμοὺς Π. ὀχεαῖσιν Π, χειρῶσιν conl. Bentr. — 140. ἀνδρ'
 conl. Bentr., ἀνδράς S., sed genetivus a χολόων pendet. ἐνισκίμῃ Π,
 |σκίμῃ G, ἐνισκίμῃ R et e corr. M, ἐνισκίμῃ reliqui. γνιοφθόρον Π,
 θυμοφθόρον reliqui. — 141. δολιχοῖσι Π. κινωπησταῖς ΠG, |πισταῖς re-
 liqui. cf. Lobeck. Paralip. p. 449. κοτέουσι Π. — 142. |τόκος B. ζόρχες
 Π. ἀνιχνεύουσι V, πάντῃ ΠMV, πάντα reliqui. — 143. τροχμαλά Π. αἵμα-
 σιός Π. ἱλυοὺς Π, ut Etym. M. cf. p. 138, εἰλύσης v, εἰλυοὺς reliqui.
 ἐρέθοντες Π, ἐρέοντες v, ἐρέοντες reliqui. — 144. αὐτῇ Π. — 145. ὀθ-
 ρυς V, post φέρει A καὶ addit. — 146. φοινὰ δάκη Π. φάραγξ Π, φά-
 ραξ Vp, φάραγξ v. — 147. ὕλην Π. δίψιος p. ἐμβροτεύει Π, ἐμβατεύει
 reliqui, nisi quod ὀμβρὶ habet p. cf. var. lect. ad v. 804 coll. tamen v. 394. —
 148. χροῖη ABAlD., χροῖη p. ἀλλόφατόν τε v. — 149. χώρῳ Π. χηραμὰ
 BKAlD. τεύξῃ Π, τεύχει BMK, sed in hoc η correctum, τεύχη reliqui. —
 150. λιθάδας Π, λίθας reliqui. — 151. τρηχεῖς ABKPV (?) pVAld. δὲ
 καὶ Π, ut voluit Bentr., τε καὶ reliqui. ἐκφυροι Π, ἐμπυροι B, ἐμυροι
 v, ἐκφυροι reliqui et Pseudoaristot. mirab. auscult. 178. οὐκον AKPp,
 οὐκ ἐτι κείνων R. — 152. δάχμα Π, δῆγμα reliqui praeter BP, qui πῆμα

- ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης·
 ἄλλω δ' ἐγγλοάουσα λοπίς περιμήκεα κύκλον
 155 ποικίλον αἰόλλει· πολέες δ' ἀμάθοισι μίγντες
 σπείρη λεπραίνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι.
 Φράζεο δ' ἀναλείας μὲν ἐπιφρικτὴν φολίδεσσι
 ἀσπίδα φοινήσσαν, ἀμυδρότατον δάκος ἄλλων.
 [τῇ μὲν γάρ τε κέλευθος ὁμῶς κατ' ἐναντίον ἔρπει]
 160 [ἄτραπὸν ὀλκαίην δολιγῶ μὴρύγματι γαστρούς·]
 "Ἡ καὶ σμερδαλέον μὲν ἔχει δέμας, ἐν δὲ κελευθῷ
 νωχελὲς ἐξ ὀλκοῦ φέρει βάρος, ὑπναλίῳ δὲ
 αἶν ἐπιλλίζουσα φαιίνεται ἐνδυκὲς ὄσσω·
 ἀλλ' ὅταν ἡ δοῦπον νέον οὔσῃν ἢ ἐτιν' αὐγὴν
 165 ἀθρήσῃ, νωθρὴ μὲν ἀπὸ φέθους βάλεν ὕπνον,
 ὀλκῷ δὲ τροχόεσσαν ἄλων εἰλίξατο γαίῃ,
 λευγαλέον δ' ἀνὰ μέσσα κάρη πεφρικὸς αἶρει.
 Τῆς ἦτοι μῆκος μὲν, ὃ κύντατον ἔτρεφεν αἶα,
 ὀργνὴ μὲν μετρητόν· ἀτὰρ περιφαίνεται εὖρος,
 170 ὅσσω τ' αἰγανέης δοράτοξός ῃ νυσε τέκτων
 εἰς ἐνοπὴν ταύρων τε βαρυφθόγγων τε λεόντων.

habent. πῆλοι Π, ut voluit Scalig. et Benth., πῆλοι reliqui. κακίθεις Π, κακίδεις V. — 153. δ' ἐν Π, δ' αὖ reliqui. — 154. ἄλλοι Π. ἐγγλοάουσα ABKPrv, ἐν γλοάουσα G, ἐγλοάουσα V. λοπίς Π, λεπίς reliqui, λοπίς var. lect. in schol., πολίς Pseudoaristot. l. l. περὶ μήκεα p. — 155. αἰόλλει Π. πολλέες K. — 156. σπείρη Π. λεπραίνονται Π, λεπτή B, λεπύ APVp Ald., λεπρύνονται reliqui, e v. 262, ut videtur. λεπραίνω neque in forma neque in significatione quicquam habet quod offendant. ἀλινδόμενοι Π, εἰδόμενοι coni. Benth. ψαμάθοισιν Π. — 157. ἀναλέγειν coni. Benth. ἐπιφρικτὴν Π, ἐπιφρικτὴν BGVv, ἐπὶ φρικτὴν reliqui. — 158. ἀμυδρότατον coni. Benth. — 159 et 160 om. Π, v. 160 om. M. interpolatorem manifestum facit vel imitatio versus 265. et utrumque versus spurium indicavit S., posteriorem certe Benth., qui tamen ἀτραπὸν ἰθείαν e v. 265 scribendum putavit. γάρ κέλευθος A. κατεναντίον p. — 161 in Π postea additus eadem manu. ἔχει μὲν AB. — 162. νω εμες Π, super μ scripto λ. ὀλκοιο Π. ὑπναλίῳ Π, ὑπναλίῳς reliqui. — 163. ἐπιλλίζι Π. ὄσσω Π, ὄσσωις reliqui. — 164. ὅταν ἡ Π. ἢ ἐτιν Π. αὐγὴν Π, ut coni. Benth., αὐδὴν reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 337. — 165. ἀθρήσῃ Π. νωθρὴ Π, βουθρόν A. νωθρόν reliqui. μὲν om. ABKPr(?)p. ἀπο φέθους Π, ἀποφ-φέθους GAla., ἀποθεν ῥ Bp, ἀποθεν ῥ A, ἀπαῖ ῥ V. — 166. ὀλκοιο Π. τροχόεσσαν ABPrAla. ἄλων Π, ἄλων' p et fortasse alii quoque, αἶων P, αἶων' A. εἰλίξατο G, ἐλ K, γαίῃ Π. — 167. λευγαλέον Π, σμερδαλέον reliqui. ἀναμεισά Π. πεφρικτός Π, πεφρικώς A, πεφρικώς B. — 168. ἦτοι Π. φεν αἶα Π, φεν γαῖα ABP, quod erit fortasse qui praeferendum censent coll. Al. 297 et Koechly ad Quint. 8, 1 et Lobeck. Elem. I p. 92. at vid. Al. 271. — 169. ὀργνίη Π. περιφαίνεται Π. βῆλλεται reliqui. — 170. αἰγανέην AMPAla., αἰγανέη p. δοράτοξός p. — 171. ἐνοπὴν κά-

Χροίη δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαροῖς ἐπιδέδρομε νώτοις
 ἢ περὶ μηλινόεσσα καὶ αἰόλος, ἄλλοτε τεφρῇ,
 πολλάκι δ' αἰθαλόεσσα, μελαινομένην ὑπὸ βῶλῳ
 Αἰθιοπῶν οἴην τε πολύστονος εἰς ἅλα Νεῖλος 175
 πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν, προὔτυψε δὲ πόντῳ.
 Λοιοὶ δὲ σκυνίοισιν ὑπερφαίνουσι μέτωπον
 οἶα τύλοι, τὸ δ' ἐνερθεν ὑπαιφουίνσεται ὄθμα
 πολλὸν ὑπὸ σπείρης, ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπραται αὐχὴν
 ἄκριτα ποιφύσσοντος, ὅτ' ἀντομένοισιν ὁδοῦρὸς 180
 αἶδα προσμάξῃται ἐπὶ ξαμενὲς κοτέουσα.
 Τῆς ἥτοι πίσυρες κοῖλοι ὑπένερθεν ὀδόντες
 ἀγκύλοι ἐν γναθμοῖς δολιχῆρες ἐρριζώνται
 ἰοδόκοι, μύχατος δὲ χιτῶν ὑμένεσσι καλύπτει
 ἐνθεν ἀμείλικτον γυίοις ἐνερεῦγεται ἰόν. 185
 Ἐχθρῶν πον τέρα κείνα καρήσιν ἐμπελάσειε
 σαρκὶ γὰρ οὗτ' ἐπὶ δάχρυα φαίνεται, οὔτε δυσαλγὲς
 οἶδος ἐπιφλέγεται, καμάτου δ' ἄτερ ὄλλυται ἀνὴρ
 ὑπνηλὸν δ' ἐπὶ νῶκαρ ἄγει βιότοιο τελευτήν. —
 Ἰχνεύμων δ' ἄρα μοῦνος ἀκήριος ἀσπίδος ὀρημὴν 190
 ἤμην ὅτ' ἐς μόθον εἰσιν, ἀλεύεται, ἢ δ' ὅτε λυγρὰ

πρὸν MK. tanri intelliguntur feri, ut Callim. in Dian. 157, in quo item iniuria offeuderunt Reisk. et Boissonad. βαρ. τε λεπάργων conl. Benth. coll. v. 349. totum versum nonnullos spurium indicasse narrat schol. — 172. χροίη Π, χροίη p. ψαφαροῖς omnes nisi quod ψαφαρὸς habet B, [ψαφρῇ tacite edidit S. — 173. ἢ περὶ Π, ἄλλοτε reliqui. μοχ μηλιν] ΠG, ut voluerat Salmas., μιλ] reliqui. — 174. μελαινομένη Π, qui saepe, et p, qui plerumque i subser. om., item GP, [μείνη reliqui. recto, puto, [μείνην correxi. βῶλοι Π. — 175. [στονος ΠABGKL(?)PRpAld. et schol., [στομος MVv et var. lect. in schol. — 176 — 185 om. G. μετέχευεν P. ἄσιν Π, ἄσιν p. προὔτυψε Π. πόντῳ Π, πόντον, ut videtur, K. — 177. δὲ Π, δ' ἐν reliqui. μέτωπον Π, [ώπῳ AKp, sed ultimus on superscripto, [ωπον reliqui. ὑπερφαίνεσθαι alibi quoque accusativum asciscit. cf. Thes. Paris. — 178. ὄμμα KMRvAld. — 179. ὑποσπείρης p. ψαφαρὸς Π. [πίμπραται MV(?) , [πλάται Π et reliqui, nisi quod B ἀμπ] habet. illud e schol. commendavit Benth. cf. Alex. 341. — 180. ὁδοῦρὸς Π et var. lect. in schol., ὀδοῦρὸς B, ὀδίταις reliqui. illud ita recipiendum putavi ut aspidi accommodarem. — 181. αἶδα Π. προσμάξῃται Kp, προσμάξεται B. ἐπι ξαμενὲς Π, ἐπὶ ξαμενὲς P, [πιξαμενὲς saltem KMRvAld. — 182. κοῖλοι Π. ὀδόντος Π. — 183. γναθμοῖσι Kv. ἐρριζώνται V. — 184. ὑμένεσσι Π, ὑμενίσσιν M, ὑμένιοισι v. — 185. ἐξερεῦγεται V. — 186. ἐχθρῶν Π. ἐμπελάσειαν MR, [σειεν V. — 187. οὗτ' ἐπὶ Π, οὔτε τι reliqui. δάχρυα Π, δῆγμα reliqui. φαίνεται M. δυσαλγὲς conl. Benth. — 189. βιότοιο v. — 191. ἢ

- θαλπούσης ὄφιος κηριτρόφον ὦκα γαίῃ
 πάντα διεσκήνιψε, καὶ ἐξ ὑμένων ἐτίναξε
 καρδάπτων, ὅλοοις δὲ συνερραθάγησεν ὁδοῦσι.
 195 Μορφὴ δ' ἰχνευτᾷ κινωπέτον οἶον ἀμύδρης
 ἱκτιδος, ἣ τ' ὄρνισι κατοικιδίησιν ὀλεθρον
 μαίεται, ἐξ ὕπνιοι συναρπάζουσα πετεῦρων,
 ἐνθα λέχος τεύχονται ἐπίκριοι ἢ καὶ ἀφανρὰ
 τέκνα τιθαιβώσσουσιν ὑπὸ πλευρῇσι θέρουσαι.
 200 Ἄλλ' ὅταν Αἰγύπτιοι παρὰ θυνόεντας ἰάμνους
 ἀσπίσι μῶλον ἔχωσιν ἀθέσφατον εἰλικοέσσαις,
 αὐτίχ' ὃ μὲν ποταμόνδε καθήλατο, τύψε δὲ κώλοις
 τάρταρον ἰλυόεσαν, ἄφαρ δ' ἐφορύζατο γυῖα
 πηλῶ, ἀλινθηθεὶς ὀλίγον δέμας, εἰσόκε λάχνην
 205 σείριος ἀξήνη, τεύξῃ δ' ἄγναπτον ὀδόντι.
 Τῆμος δ' ἦε κάρην λιχμήρεος ἐρηστᾷο
 σμερδαλέης ἐβρουξεν ἐπάλμενος, ἦε καὶ οὐρῇς

μὲν V. — 192. κηριτ[ρ] PGLM, κηροτ[ρ] reliqui. ὦκα ἔα Π. ceterum hic et v. 452 et Al. 555 omnes ut videtur libri ὦκα habent, non ὦκα, aliter atquo in Arat. 956 et Athénæo. I p. 57 f. cf. Lobeck. Elem. I p. 417. — 193. [σκαίνιψε Π. sed ἐσκήνιψε et διασκήνιψαι memorat Hesych. ἐξινίμων Π. — 194 — 259 om. M. ὁλοοῖς καὶ συν] v. [αγαθήσεν R, [αθαίγισεν BKPp, [αγαθήσεν v, sed corrigendo γ et θ mutare locum iubens. — 195. μορφὴν δ' ἰχνευτῷ κινωπέτον οἶον ἀμύδρης Π. — 196. ἦ τῶρης P. [δίοισιν BPV (sed is sine v ophel.). — 197. συναρπάζουσα Π, καθα[ρ] reliqui. πεταύρων BKPvAld., πετάβρων R. — 198. τεύχονται BKPvPn, ἐπίκριοι Π, ἐπ' ἱκρίω KVn et p, sed is ω corr. in ον, ἐπ' ἱκρίον vol' ἐπ' ἱκρίον reliqui. — 199. τιθαλ βάσσι] P. ἐπι πλευρῇσι Π. — 200. ὅτ ἂν Π. αἰγυπτίοιο Kp. περὶ pν, παραθυνόεντας Π, θυνόεντας v. — 201 om. V. ἔχωσιν Π, ἄγῃσιν reliqui. saepe ita ab altero numero ad altorum Nicander aberrat. cf. Ther. 328 (θρῶξ) coll. 331 (θαίονται), 336 coll. 340, 407 coll. 410, 755 seq., 776 sq., 776, Al. 124 sq., 158 sq., 474 coll. 476, 507 coll. 510 (ἐρήμηναι-πημαίνουσα). eodem pertinent Al. 446 μείλσσης, αἶτε, Ther. 802 μάστακι, τοί, Ther. 276 ἐπίδασσεται, οἶσι etc. ἡλικοέσσαις B. — 202. ποταμόν δε Π. in καθήλατο v l duplicavit corrigendo. κώλοις Π. — 203. βόρβορον coni. Benti. εἰλυόεσαν Π, quod recopissem, si qua ex Th. 568 et Al. 97 accessisset auctoritas, qui versus in Π desiderantur. εφορύξαι ὃ γυῖα Π, δὲ φορύζατο G. γαῖα BKP, γαῖαν v. — 204—230 om. Π. ἀλιν] Vv. — 205. ἄγναπτον Kv, quod probavit Benti. ἐνάγναπτον G, ἄγναπτον reliqui praeter P, qui habet ἄγναπτον. hoc praefectum fuit. cf. Dindorf. thes. Paris. IV p. 1673 et ad Ther. 423. ὀδόντα PAld., ὀδόντας B. — 206. κάρην BGKPvP, κάρη reliqui. cf. v. 131 et 249, Spitzn. ad Iliad. π, 392 et Naek. de Callim. Hecal. p. 113. λιχμήρεος V. ἐρηστᾷο v, sed literae v superimposito η, ἐρηστᾷο KVp. — 207. σμερδαλίως coni. Benti. sed in genere certo adiectivi nulla offensio est. cf. Lobeck. Paral. p. 270. ἐβρουξεν GKRvV, ut voluerat Benti., ἐβροξεν p, sed

ἀρπάξας βρονύεντος ἔσω ποταμοῦ κύλισεν.

Εὐ δ' ἂν ἐχιδνήεσσαν ἰδοῖς πολυδευκία μορφῇν,
ἄλλοτε μὲν δολιχὴν, ὅτε καυράδα· τοῖον ἀέξει 210

Εὐρώπῃ τ' Ἀσίῃ τε· τὰ δ' οὐκ ἐπιείκελα δῆεις.

Ἴτοι ἂν' Εὐρώπῃ μὲν ὀλίζονα, καὶ θ' ὑπὲρ ἄκρους
ῥώθωνας κεραιὸς τε καὶ ἀργίλιπες τελέθουσιν,
αἳ μὲν ὑπὸ Σκείρωνος ὄρη Παμβωνία τ' αἶπη,
Ῥυπαῖον, Κόρακός τε πάγον, πολιὸν τ' Ἀσέληνον· 215

Ἀσὶς δ' ὀργνυόεντα καὶ ἐς πλεόν ἐρπετὰ βόσκει,

οἷα περὶ τρηχύν Βουκάρτερον, ἣ καὶ ἐρυμνὸς

Αἰσαγέης πρηὼν καὶ Κέρκαφος ἐντὸς ἑέργει.

Τῶν ἦτοι βρεχμοὶ μὲν ἐπὶ πλάτος, ἡ δ' ὑπὲρ ἄκρον

ὄλκαλον σπείρης κολοβὴν ἐπελίσσεται οὐρὴν, 220

correctum ἔβρωξεν, ut reliqui habent. — 208. κύλισεν Hp soli, reliqui κύ-
λισαν. cf. Jacobs. ad Anth. Palat. T. III p. 130. recto illud nunc resti-
tutum est Pindar. fr. Istmiac. 2, Theocrit. 23, 52, Callim. in Dol. 33,
Agath. in Anth. Pal. 6, 72. — 209.—230 om. Π. πολυδευκία libri omnes,
nisi quod in K correctum πολυδευκία, quod memorat etiam schol. hoc
recipere non dubitavi. cf. p. 208. — 210. ὅτε p. τοῖα" αἰξί| v, τοῖ" αἰξί|
K, τοῖον αἰξί| reliqui. ex illo suspicetur aliquis scribendum τοῖ" ἀναίξει
vel τοῖαδ' αἰξαι. sed neutrum τοῖον quum non magis offensui sit quam
quae sequuntur τὰ et ὀλίζονα (add. φαλλάνην, τὴν — τῶ v. 760, 761)
poetamquo modo vidimus ab altero numero ad alterum transire solere,
nihil mutandum duxi. τοῖον ubi scripsit, de δάκος vel ἑρπετον cogitavit.
ἀέξῃ veterum quarundam editionum errorem esso puto ac ne in R quidem
inveniri, e quo ad suum istud αἰξῇ nihil notavit Bandin. — 212. ἀκροῦς
GKv cod. Benth., ἀκρα p, ἀκραί BP, ἀκρασ Mosq. de reliquiis non satis
constat. — 213. ἀργίλιπες v. — 214. of omnes. sed quum de echidna
sola hic agat poeta, marem autem v. 223 demum memorat, masculinam
patet ferri non posse. σκείρωνος BP. παμβωνία GKv et V, sed is o corr.,
item schol. codicis Steph., παμβωνία reliqui, τ' εἶπη B. — 215. κόρακός
v. τε σέληνον p. — 216. ὀργνυόεντα GKv, ἀργυρό| R, ὀργυρό| reliqui. hoc
probat Meinek. ad Steph. Byz. p. 485, quem sequar ubi etiam in Hom.
II. 6, 130 et alibi vōs scribentem video, ut snasit Nauck. de
Aristoph. Byz. p. 53 not. — 217. οἷα περ ἦ conl. Benth., qui voluit sine
dubio etiam τρηχὺς Βουκάρτερος. sed οἷα (ἑρπετα), quod nunc subiectum
est, mox est pro obiecto, quod saepe fieri nemo nescit. βουκάρτερον v. ἦ
om. B. — 218. αἰσαγέης GRv, αἰσαγέης Kp, αἰγαγέης reliqui. κέρκαφος
v. — 219. haec quoque iure de solis echidnae interpretatum esso scholia-
stam apparet non solum e v. 223, sed etiam ex Aetlii descriptione IV, 1,
21 init. add. Galen. T. XIV p. 265. — 220. ἡ δ' — σπείρη conl. Benth.,
sed σπείρα Nicander dicit (cf. fr. 74, 21) non σπείρη, et subiectum hic
quoque est τὰ ἑρπετα ταῦτα i. e. ἐχιδναί. ὄλκαλον σπείρης significat ὄλ-
κὸν ἐχιδνῆς (i. e. corpus. cf. 226, 266, 316, Al. 523) vel ὄλκαῖην σπείρην,
ut dixerat v. 119, ex quo loco (coll. v. 385) ne quis σπείρης hic reponen-
dum putet, conferat v. 156. ἐπελίσσεται omnes praeter v, in quo est ἐπε-
σπύσσεται. etsi ἑλ. codd. habent 822, 928, 933, illud tamen satis firmat

- ἀργαλαίαις φρίσσουσιν ἐπηετανὸν φολίδεσσι·
 νωθεῖ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα διὰ δρυμὰ νίσσεται ὀλκῶ.
 Πᾶς δέ τοι ὀξυκάρηνος ἰδεῖν ἐχίς, ἄλλοτε μήκος
 μᾶσσων, ἄλλοτε παῦρος· ἀκιδνότερος δὲ κατ' εὖρος
 225 νηδύος, ἣ δὲ μύουρος ὑφ' ἀλκαίῃ τετάνυσται,
 ἴσως μὲν πεδανὴ δολιχοῦ ὑπὸ πείρασιν ὀλκοῦ,
 ἴσως δ' ἐκ φολίδων τετρυμένη· αὐτὰρ ἐνωπῆς
 γλήνεα φοινίσσει τεθωμένος, ὅξυν δὲ δικρῇ
 γλώσση λιχμάζων νέατον σκωλύπτεται οὐρήν.
 230 Κωκυτὸν δ' ἐχίαον ἐπικλείουσιν ὁδίται.
 Τοῦ μὲν ὑπὲρ κυνόδοντε δύο χοῦ τεκμαίρονται
 ἰὼν ἐρευγόμενοι· πλέονες δέ τοι αἰὲν ἐχίδνης.
 Οὐλῶ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ἀμφὶ δὲ σαρκὶ
 ρεῖα κεν εὐφυνθέντας ἐπιφράσσαιο χαλινούς.

Homericum *ἐπίσπον* et aliorum usus. cf. Dind. in Thes. Par. III p. 2517. — 221. ἀλκαίαις vel ἀνταίαις coni. Benth., καρχαίαις Bernard. — 222. ὀλκῶ V (qui semper sic cum spir. len.). — 223. μηκι V. — 225. νηθιός v. ἥδὲ Ald., ἣ μέλουρος coni. Dindorf. Thes. Par. V p. 1275. cf. ad v. 287. ὑφ' G, ἐφ' (vol ἐφοικ. vel ὀφοικ. ut P) reliqui. ὀλκαίη omnes, nisi quod ὀλκή v, ἐφολκαία p. sed praestantissimo codici Π, qui ἀλκαίην dedit v. 123, tantum tribuendum censeo, ut hic quoque, ubi nos destituit, illud reponatur. — 226. πεδανὴν K. ὀλκοῦ p. — 227. φλογίδων p. τετρυμένη V (cf. var. lect. ad v. 287), τετριμμένη GKvp et cod. Steph., τετριμμένη reliqui. attritis significat squamas, quas Aetius l. l. certe asperas dicit, praepositionis ἐξ similem usum habemus v. 11. add. Antou. Liberal. historiam 21 ex Nicandro petitam, ubi legitur: ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος. ἐνωπῆς vel ἐνωπῇ coni. Bernard. — 228. γλήνεα Rv. τεθωμένος coni. Benth. — 229. νεάτην coni. Benth. verum tametsi aliorum adiectivorum et participiorum masculina forma pro feminina non nti solet poeta nisi motro coactus (cf. Th. 129, 810, Al. 392, 473, 604, — Th. 329, 647, Al. 372), tamen adiectivis in ος paulo plus concedendum videatur propter aliorum poetarum usum et ipsius Nicandri locum Thor. 941 χαμηλὴν ἵππειον λιχῆνα. σκωλύπτεται V, σκωλύπτεται reliqui, nisi forte σκολυπτεται habent LR, ut odidit Gorraeus. σκωλύπτεται et σκωλύπτεται var. lect. in schol., σκολαίπτεται coni. Lobeck. Rhem. p. 41 et Dind. Thes. Paris. VII p. 477. vulgatum scholiasta quum explicet σκολίως κινεῖται ἢ τραχύνεται, ἀπτεται, diversis illis interpretamentis satis docet parum sibi de significatione constituisse, quid autem, si a σκόλω vocem dixerō derivatam primamque syllabam productam esse velificante eiusdem significationis vocabulo σκόλος, quo Homerum usum esse constat? quo concessō vocem putabimus significare pati instar aliquid arrigere. ita philologis certe satisfactum erit, iam videant historiae naturalis periti homines. — 230. spurium hunc versum quosdam putasse memorat schol. at cf. p. 139. ἐχιαίων omnes, quod correximus l. l. | κλίνουσιν BKV. — 231. τὸν μὲν coni. Benth. ὑπὲρ Πρ, ὑπὲρ Ald. ὑπὲρ pro ὑπερθε positum est. δύο BGVPv, δύο Π et reliqui. τεκμαίρονται K, τεκμαίρονται R. — 232. δ' ἔτι Π. de δέ τοι cf. Al. 192. — 233. οὐλῶι et στομίῳ Π. οὐλῶ δὲ R. ἐμφαίνεται Rv. ἀμφὶ Π. — 234. ρεῖα κεν Π, ρεῖα μὲν BP. (φρά-

Τῆς καὶ ἀπὸ πληγῆς φέρεται λίπει εἰκελος ἰχώρ, 235
 ἄλλοτε δ' αἱματόεις, τοτὲ δ' ἄχρους· ἡ δ' ἐπὶ οἱ σὰρξ
 πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεὶ ἀναδεδρομεν οἶδει,
 ἄλλοτε φοινίσσουσα, τότ' εἶδεται ἅντα πελιδην·
 ἄλλοτε δ' ὕδατόεν κυεῖ βάρος· αἱ δὲ χαμηλαὶ
 πομφόλυγες ὥς εἴ τε περὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ 240
 οἷα πυρικμήτοιο χροὸς πλαδῶσιν ὑπερθεῖν.
 Σηπεδόνες δέ οἱ ἀμφὶς ἐπιδρόμοι, αἱ μὲν ἄτερθεν,
 αἱ δὲ κατὰ πληγὴν ἰοειδέα λοιγὸν ἔασι.
 Πᾶν δ' ἐπὶ οἱ δριμεῖα δέμας καταβόσκειται ἄτη
 ὀξέα πυρπολέουσα· κατ' ἀσφάραγον δέ τε λυγμοὶ 245
 κλονά τε ξυνιόντες ἐπασσύτεροι κλονέουσιν.
 Ἀμφὶ καὶ εἰλίγγοις δέμας ἄχθεται· αἴψα δὲ γυνίσι
 ἀδρανίη βαρύνθουσα καὶ ἔξυι μέρμερος ἴξει·
 ἐν δὲ κάρη σκοτόεν βάρος ἴσταιται· αὐτὰρ ὁ κάμνων
 ἄλλοτε μὲν δίψῃ φάρυγα ξηραίνεται αὖη 250

saue codd. pars, sed certe ΠΒΚRpn verum habent. — 235. ἀπὸ καὶ Π.
 φαίνεται KRv. εἰκελος ΠΚ, εἰκελος reliqui. cf. v. 523. — 236. τότε Πp,
 τοτὲ KvnAld., ποτὲ reliqui. ἄχρους BPVnAld., ἄχρο K ultimae syllabae
 superscripte e. ἡ δ' Π, ἡδ' GPr, ei δ' nihil videtur nisi edd. quarundam
 error esse. ἐπὶ οἱ R, ἐπὶ ἡ P. — 237. χλοάουσα K. βαρεῖαν ἀν V. [δι-
 δραμεν edd. nennnullarum vitium. — 238. φοινίσσουσα p, [νίσσουσα B. — 239].
 χαμηλαὶ Π, quod nevit etiam schol., θαμινὰ rel. omnes, θαμινὰ corr.
 S. — 240. ὥς Π, ut velut Spitz. exc. 26 ad Π. p. XXXVII, τ' ὥς R,
 τὼς reliqui. εἴ τε ΠGKRv, εἴπε p, ἐν γε reliqui. περὶ Π, περὶ reliqui.
 φλύκταιναι v. — 241. ὑπερθεῖν Π habere videtur, ὑπερθε Rv. — 242. δέ
 ei Π. ἐνερθεν S. et Lehrs. errore. — 243. ἰώδεια hic et 886 ceni. Bentl.
 verum quum accrescente corpore vocabulorum mensuram saepe mutari
 constat (cf. Lebeck. ad Aiac. p. 184 not. et preleg. patb. p. 468 not.),
 non est profecto incredibile ab ἴδης poetam derivasse ἰοειδέα, praesertim
 quum e contrario ab ἴδον duxerit ἴσσει fr. 74, 2. ae similiter dixit ὀργυσιό-
 εντα Th. 216, ὀργυσιόεντας 870. (coll. ὀργυῖον Th. v. 511), οἰδόμενος Al.
 276, λεπτοθρόειο Th. 875 (coll. θρόια Al. 497 et alibi), ἰσῆρες Th. 788
 (cf. tamen ἰσῆρα Th. 643 et fragm. 70. v. 14 ἴσον ἴσω), μυτώδεια Al. 497
 (cf. Th. 787. quod vide etiam Al. 396). eodem autem pertinet etiam μθε-
 δάκεις Th. 795 et μύουρες Th. 287 (etsi μθοκτόνον Al. 305 et μύουρος
 Th. 225 dixit), item παραφθάδες fragm. 80, παραφύται Th. 233 etc., χλιδόν
 Al. 110 et fr. 68, 8, σίνα Al. 231 (cf. σίνη Th. 1 et 653), δάγισσαι Al.
 181, πρένεσαι Th. 52, ἕτεοις Th. 273. At haec quidem lece nihil obstaro
 videtur quemlibet ἰοειδέα interpretemur *caeruleam*. In extreme versu ἴδον
 pre ἰογόν habent KR. ἔσαι Π, ἔισαι reliqui. illud mutatum ab eis suspi-
 cor qui non intellexerunt ἰογόν non substantivum esse, sed adiectivum
 ut Th. 6. — 245. ὀξέως KRv. κατὰ σφ[Gp, κατασφ[v. λυγμόν R, λυμει
 BPald. — 246. κλονα τὲ Π. — 247. εἰλίγγοις ΠBGKv, εἰλ[P, εἰ[re-
 liqui. cf. Alex. 597. αἶμα δὲ P. γούνος Π habere videtur, γεν. R. — 248.
 ἀδρανίη βαρύνθουσαι ceni. Bentl. ἀδρανίει BP. ἔξυι BP. — 250. δίψῃ Π,

- πολλάκι δ' ἐξ ὀνύχων ἰσχει κρύος, ἀμφὶ δὲ γυνίοις
 χειμερίῃ ζαλώσασα πέριξ βέβριθε χάλαζα.
 Πολλάκι δὲ χολόεντας ἀπήρυγε νηδύος ὄγκους
 ὠχραίνων δέμας ἀμφίς· ὁ δὲ νοτίων περὶ γυνίοις
 255 ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἰδρώς.
 Χροίην δ' ἄλλοτε μὲν μολίβδον ξοφοειδέος ἰσχει,
 ἄλλοτε δ' ἡερόεσσα, τότε ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ.
 Εὐ δ' ἂν καὶ δολόεντα μάθοις ἐπιόντα κεράστῃν
 ἡνίτ' ἔχιν· τῷ γάρ τε δομὴν ἐνδάλλεται ἰσην.
 260 Ἦτοι ὁ μὲν κόλος ἐστίν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθὼς,
 ἄλλοτε μὲν πισύρεσσιν, ὅτ' ἐν δοιοῖσι κεράστης,
 χροίῃ δ' ἐν ψαφαρῇ λεπτύνεται, ἐν δ' ἀμάθοισιν
 ἥ καὶ ἀματροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυκλῆς αὔει.
 Τῶν ἦτοι σπείρησιν ὃ μὲν θοὸς ἀντία θύνει
 265 ἀτραπὸν ἰθιῖαν δολιχῶ μηρύγματι γαστροῦ·
 αὐτὰρ ὅγε σκαιὸς μεσάτῳ ἐπαλίνδεται ὄλκῳ,
 οἶμον ὁδοιπλανέων σκολιῇν τετρηχότι νώτῳ,
 τραμπιδος ὄλκαίης ἀκάτῳ ἴσος, ἥ τε δι' ἄλμης
 πλευρὸν ὅλον βάπτουσα κακοσταθέοντος ἀήτεω
 270 εἰς ἄνεμον βεβίηται ἀπόκρουστος λιβὸς οὐρῳ.
 Τοῦ μὲν, ὅτ' ἐμβρύξῃσιν, ἀεικέλιον περὶ νύχμα,

om. BP, δίχει V, φάουγα KVPv. αὔει Π, αὐθον reliqui. — 251. δὲ ξονύ-
 χων Π. γεν. hic quoque R. — 252. θαλώσασα R. περιβέβριθε BP. — 253.
 δ' η Π, δ' αὖ reliqui. χολόεντας Π. ἀπήρυγε Π, ἀπήρυγεν K. ὄγκους v. —
 254. ὠχραίνων V. ὁ δ' αὖ νοτίων Rv, ὁ δ' ἐννοτίων V. περὶ Π. γεν. R. —
 256. χροίην p. μολίβδον KVPv. — 257. ἡερόεσσα ὅτ' Π, ἡερόεσσα τότε
 G et cod. Steph., ἡερόεσσαν ὅτ' Ψ, ἡερόεσσαν τότε BP, ἡερόεσσας τότε p,
 ἡερόεσσαν τ' Rv. ἡερόεντας τότε K, ἡερόεντα τότε L(?)Ald. ἀνθέσιν Π.
 καίχης var. lect. in schol. — 259. τῷ Πp. — 260. hunc versum post v. 261
 collocant BKpAld. et, ut videtur, PL. κόλος εἶσιν vel εἰσίν GM. — 261.
 πισύρεσσιν Π, πισύροισι Rv, πισύρεσσι reliqui. ὅτ' ἐν Π, τότε (vel τότε)
 δ' ἐν KMPAld., τότε ἐν reliqui. δοιοῖσι Π. κεραστής Π, κεράστην Rv. —
 262. χροίῃ Pp. ψαφαρῇ Π, [ρη] p. λεπτύνεται certe BVPALd. habent. —
 263. αματροχιῇσι Π. αμαξ| G, αμαξοτ| v, ἄμα τρ| V. vulgatum habet
 etiam Etym. M. p. 174, 34. παραστίβον Πp, et παρὰ etiam reliqui habent,
 ἐνὶ κατὰ substitui ex Etym. M. l. l. στίχον Rv. ἐνδυκλῆς Π. — 264.
 σπείρησιν ὁ μὲν Π. ἀντία θοῶς v. et θοῶς etiam B. — 265. εἰθιῖαν
 Π. δολιχῶ Π. μηρύγματι v. γαστροῦς Π. — 266. μεσάτῳ Π ὄλκῳ Π. —
 267. οἶμον G. ὁδοιπλανέων Π. τετρηχότι P. νώτοι Π. — 268. τραμπιδος
 ὄλ| Π, τραμπιδος ὄλ| reliqui. καμάτῳ GLM cod. Steph. et var. lect. in
 schol., ἀκάτῳ reliqui, ἀκάτω Π. nota sunt ex tragicis σκασθῇ νεῶν. cf.
 Blomf. gloss. ad Aeschyl. Pers. 425. ἴσος pv. ἥ τε δι' ἄλμης Π. — 269.
 πλευρὸν ὅλον Π. καστοσταθέοντος B. ἀήτεω Kv, ἀήτου PVPALd. — 270. λιβὸς
 Π. οὐρῳ Π, αὐρῇ R. — 271. ὅτ' ἐμβ| Π, ὅταν (vel ὅτ' ἂν) β| reliqui.

ἦλω ἐειδόμενον τυλόεν πέλει· αἱ δὲ πελιδναὶ
 φλύκταιναι πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο
 δάχρυα πέρι πλάζονται, ἀμυδρῆσαι ἐς ὤπην.
 Ἦτοι ἀφανρότερον τελείει πόνον, ἐννέα δ' αἰγὰς 275
 ἡελίου μογέων ἐπιόσσεται, οἷσι κεράστης
 οὐλόμενος κακοεργὸν ἐνιχραύσῃ κυνόδοντα.
 Διπλῶ δ' ἐν βουβῶνι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελὲς αὐτῶς
 μόχθος ἐνιτρέφεται, πελὶος δὲ οἱ ἐμφέρεται χρώς·
 τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἄψα θυμὸς 280
 λείπεται ἐκ καμάτοιο· μόλις γε μὲν ἔκφυγον αἶσαν.
 Σῆμα δέ τοι δάκεος αἰμορροῦν αὐτὶς ἐνίσπῳ,
 ὅς τε κατ' ἀμβαθμοὺς πετρώδεις αἶλιν ἰαίνει,
 τρηχὺν ὑπάρπεζον θαλάμην ὀλιγῆρεα τεύχων·

νύχμα GM, νύγμα Π et reliqui. sed illud quoniam Th. 916 plures habeant codices, v. 298 et 302 certe Π (nam reliquos locos lacuna hausit), item v. 298, 302, 416, 730 GM vol M solus, hanc formam ubique restitui. ac cf. ad v. 119. — 272. ἦλω Πρ. τηλοῖν v. τελει LG, sed hic in margine notans vulgatam. πελιδναὶ Π. — 273. φλύκταιναι Π, φύκταιναι P. πέμφιξιν Π, πέμφιν GL, πέφιξιν Kp. ἐειδόμεναι v. — 274. δάχρυα Π, δάχρυα reliqui. cf. ad v. 119. περὶ Π, πέρι G, πέριξ reliqui. ἀμυδρῆσαι Π, ἀμυδρῆσαι p, ἀμυδρῶσαι P(?) Ald. ἐνωπὴν Π, ἰσωπὴν BGKp. — 275. ἀφανρότερον v. πόνον Π. — 276. ἐπιόσσεται Π, οἷσι Π, ὥς κε coni. Benth. sed cf. ad v. 201. κεραστής Π. — 277. οὐλόμενος Π, ut volucrat Benth., μενον reliqui. ἐνιχραύσῃ Π, ἐνιχραύσῃ GM, quod coni. Benth., ἐνὶ χραύσῃ V, ἐνιχραύσαι v, ἐνιχραύσαι correctum in — σε Kp, ἰχραύσαι reliqui. — 278. διπλῶ et βουβῶνι Π, διπλοῖς et βομβῶσι reliqui. αὐτῶς Π, αὐτῶς v, αὐτῶς reliqui. — 279. ἐνὶ τρέφεται VAld., ἐνιστρέφεται v, ut coni. Benth., πελὶος Π, πολὶος LM. δέ τοι KPrvAld. — 280. περὶ ἄψα Π, ἄψα p. — 281. μόλις GMVv, μόλις Π et reliqui. πολέις var. lect. in schol. nostrum firmat et codd. in Al. 292 consensus (quamquam item in μόλις consentiunt codd. in Al. 211) et poetarum Alexandrinorum qui Aristarcho antiquiores fuerunt usque. cf. Gerhard. lect. Apollon. p. 95. γέ μιν Π. ἔφυγον Kp. — 282. αἰμορροῦν ΠMR (sed is e corr.) V et Etym. Magn. p. 245, 38, αἰμορροῦν reliqui. αὐτὶς Π et Etym. M. l. l., αὐτίς reliqui. ἐνίσπῳ Etym. M. probatum Benth., ἐν ἱκπῳ R. — 283. ὅτε BGp. καταβαθμοὺς Π, κατ' εἰλυθμοὺς reliqui, item Etym. M. p. 299, 48, quibus adde Aolian. 15, 13: ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἦθη τε ἔχει καὶ διατριβὰς. κατ' εἰλυθῶς coni. Benth. quod probavit Valeken. ad Adonias. p. 248, cui tamen in loco Etymologi nihil est praesidii. nam potnit respirare Th. 143. sed in vulgata lectione neque κατὰ neque pluralis numerus aptus. itaque optimi codicis lectionem ita probandam duxi, ut κατ' ἀμβαθμοὺς scriberem. nam κατὰ producta ultima syllaba ferri non posset vidobatur. intelligo autem montis declivia. atque constat vivere serpentes sub sepibus quae montium pedes a planitie separant. πετρώδεις Π. ἐνδύκεις αἶνι Π et reliqui codd., nisi quod ἐνδύκεις P, αἶνι Rv (ut voluerat Valeken.), αἶνιν ἰαίνει Etym. Magn. l. l., quod propter v. 263 praeforandum duxi. — 284. τρηχῶ PpAld. et schol., fortasse etiam L, τρηχὺν prae-

285 ἐνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.

Μῆκει μὲν ποδὸς ἔχνος ἰσάζεται, αὐτὰρ ἐπ' εὐρος

τέτρυνται μύουρος ἀπὸ φλογέοιο καρήνου,

ἄλλοτε μὲν χοιρῇ ψολόεις, ὅτε δ' ἔμπαλιν αἰθὺς.

Λειρὴν δ' ἐσφῆκται ἄλις, πεδανὴ δέ οἱ οὐρῇ

290 ἄχαρεις θλιφθεῖσα παρομφάλιος τετάνυσται.

Τοῦ μὲν ὑπὸ νιφόεντα κεράατα δοιὰ μετώφῳ

ἔγκεται πάρνωψι φάη λογάδας τι προσεικῇ.

ter *Π* et reliquos eodd. etiam *Etym.* M. l. l. ὑπάρπεζον *PPVAl.* schol., ὑπ' ἀρπεζον *G.*, ὑπ' ἀρπεζον *B.*, ὑπέρπεζον *KMRv.*, ὑπαρπάζων corrupte *Etym. Magn.*, ὑφ' ἀρπεζον conl. *Bentl.*, ὑφ' ἀρπεζον *Valeken.*, sed ἀρπεζα, non ἀρπ. optimi praeter *Π* libri praebent etiam v. 303 et 617, et ἀρπεζον forma parum habet auctoritatis (cf. *Aol. Dionys. ap. Eust. ad Odys.* p. 1851, 25, ubi ἀρπεζαν legendum videtur, et *Valeken. l. l. p. 249 B.*) itaque statuendum ab ἀρπεζα poetam duxisse adiectivum ὑπάρπεζος. — 285. ἐνθελυθμὸν *Π*, ἐνθελυθμὸν *P.* ἔχεσκε notavit *Lehrs. quaest. epic.* p. 204 n. similiter in re fieri solita a praesenti tempore ad imperfectum et aoristum transitus est in hym. *Hom. in Apoll.* 4 seqq. ἔπειτ' ἐκ *Π* *Etym. Magn.*, ἔπειτε κ' *Kp.*, ἐπεὶ τε κ' *G.*, ἔπειτα κ' *Rv.* verum habent *BMPVAl.* ἐπεὶ τε poeta sumpsit ex *Hom. Il.* 11, 502. add. 11, 87 et 12, 303, ut etiam *Odys.* 3, 62 restituendum videatur. sed usi sunt etiam alii, velut *Apollon. Rhod.* 4, 323 et 306, cui reddendum iudico etiam 2, 262, *Orph. Arg.* 457, cui iniuria detraxit *Hermannus.* — 286. μῆκος v. ἔχνος bis *K.*, ἔχνος *Π.* αὐτ' ἀρ *Π.* ἐπ' εὐρος *Π.* — 287. τέτρυνται *Π.* τέτρυνται *GKMV* cod. *Stoph.*, τέθρυται p, τέθρυται reliqui. cf. v. 227. μύουρος omnis, μείουρος conl. *Scallig.* et *Bentl.*, quod habent *Aelian.* 15, 13 et *Aetius*, ut refert *S.*, probavitque *L. Dindorf. Thes. Par. V* p. 1274. contra vulgatae lectionis patrocinium suscepit *Meineke.* exerceit. *pbil. in Athen.* *Π* p. 35, etsi v. 225 eadem vox legitur prima syllaba non producta, sed correpta. nam similiter μυοδόκος habemus *Ther.* 790, quamquam μυοκρόνον dixit poeta *Al.* 305, et μνία *Al.* 396, quamquam μνία *Th.* 787, et κάμωνος *Al.* 484, quamquam σκαμύνων *Al.* 565 (cf. *Lobeck. Elem.* I p. 14 n. 1), et ἰάς, viola, fr. 74, 3 etsi ἰα *Ther.* 513 et 900, et κρόμμυον *Al.* 431, etsi κρομμύον *Th.* 931, et σίδας *Ther.* 887, etsi σίδης *Th.* 72 et alibi (quamquam de hoc etiam aliter statui potest), et ἰσα *Ther.* 751, etsi ἰσα *Th.* 913 et alibi, et ἰσηρεῖς *Ther.* 788, etsi ἰσηρεα *Ther.* 613 (et sic in aliis vocabulis ab ἴσος repetitis. cf. *Cobet. var. lect.* p. 397), et καστηνοῦ *Al.* 269, etsi *Καστάνης* *Al.* 271. ἀποφλογέοιο *Π.* — 288. χοιρῇ *Π.* ψολόεις τε ὀδ' v, ὅτε *Π.*, ὁ δ' *B.* ἔθος *Π.* αἰθὺς v. — 289. ἄλις πεδανὴ ἡ *Π.* — 290. ἄχαρής *Π.*, ἰραής *V.*, ἰρηής v, ἰρεῖς p. θλιφθεῖσα *V.* παρ' ομφάλιος *Π.* κατομ' reliqui. — 291. ὑπὸ *Π.* νιφόεντι conl. *Bentl.* καρήατα *Π.* idemque *G* pro glossa habet adscriptum inter versus, quod profectum ab his videtur qui mirabantur cornua huius attribui serpenti ab alio nemine memorata. sed agnoscit ea poeta etiam v. 322. at ὑπὲρ v. κεράατα, ut omnis habent, non intelligo nec credibile est alio referri hanc praepositionem atque ad κεράατα. hinc manifestum est ὑπὸ corrigendum esse, quod in illud saepe depravatum esse constat. μετόπωι *Π.* — 292. τι προσεικῆς libri, nisi quod τι προσεικῆς *Π* scribit. in his sensus nullus nec licet ante πάρνωψι posita interpunctione maiore προσεικῆς referre ad haemorrhoum. itaque τι προσεικῆ scripsi, ut in fronte huius

σμερδαλέον δ' ἐπὶ οἱ λαμυρὸν πέφρικε κάρηνον.
 Λογμὰ δ' ἐπισκάζων ὀλίγον δέμας οἶα κεράσσης
 μέσσον ὄγ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἶεν ὀκέλλει, 295
 γαίῃ ἐπιθλίβων νηδύν, φολίσιν δὲ καὶ οἴμφ
 παῦρον ὑποφορέων καλᾶμης χύσιν οἶα διέρπει.
 Νύχματι δ' ἀρχομένῳ μὲν ἐπιτρέχει ἄχρουν οἶδος
 κυάνεον· κραδίῃ δὲ κακὸν περιτέτροφεν ἄλγος·
 γαστήρ δ' ὕδατόεσσα διέσσυτο, νυκτὶ δὲ πρώτῃ 300
 αἶμα διέκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἡδὲ δι' ὠτων
 πιδύεται, χολόεντι νέον πεφορυγμένον ἰῶ·
 οὐρα δὲ φοινίσσονται παρέδραμεν· αἶ δ' ἐπὶ γυνοῖς
 ὠτειλαὶ ῥήγνυνται, ἐπειγόμεναι χροὸς ἄτη.
 Μὴ ποτέ τοι θήλῃ· αἵμορροῖς λὼν ἐνείη· 305
 τῆς γὰρ ὀδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὐλα

serpentis sub cornibus oculi esse dicantur, quae, quod ad *λογάδας* sivo
τὸ λευκόν, locustarum oculis quadamtenus similes sicut. *προσειδὲς* e fr.
 74, 3 malebat G. Dindorf. Thes. P. VI, p. 1800. — 293. *σμερδαλέον* sine
 acc. Π. *λάμυρον* Π. *πέφρικε* B, *πέφρικε* Ald. — 294. *δ' ἐπὶ* Π. *ἐπισκά-*
ζον v. δ' *ἄλγος* Π. — 295. *μέσον* Kv. *νώτον* Π, *τούτον* v. *σκαῖον* conl.
 Bentr. coll. v. 296. *γαίῃ* Π. *ὑπὸ* Θλ| Π, *ὑποθλ|* reliqui. quod
repositui ἐπιθλ| legisse etiam Aelianus videtur. *φολίσιν* Krv. *οἴμῳ* Π,
ὀλκῳ var. lect. in schol. probata Bentrleio. — 297. *εἰς χύσιν* p. οἶα Π. *δι'*
έρπει Π, *δ' ἐφ'έρπει* M. — 298. *νύχματι* Π, *νύχματι* reliqui. cf. ad 271.
ἀρχομένῳ Π. *ἄχρουν* M, sed correxit *ἄχρουν*, ut reliqui libri habent
 omnes, contra R *ἄχρουν* habebat, sed correxit *ἄχρουν*. Aetius IV, 1,
 23, cuius graeca verba I. G. Schn. apposuit, *κακόχροον* dixit, eaque signi-
 ficatione *ἄχροος* dici posse constat, dicuntur certe *ἄγματος*, *ἀβονλία* alia
 pro *δύσγματος*, *δυσβονλία* etc. *ἀθρόον* conl. Bernard. et Bentr. οὐδός v,
εἶδος Ald(L?). — 299. *περιδέδρομεν* hic et vv. 542 conl. Dind. Thes. Pa-
 ris. VI p. 990. sed cf. Hom. Od. 23, 237 *πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν*
ἄλμῃ, ubi quum altera etiam notetur scriptura *δέδρομεν*, utramque in usum
 suum couertere potuit Nicander (cf. v. 631), ut fecit Apollonius. vid. Mer-
 kel. proleg. p. CXXXIII. ceterum vel propter loci Homericum similitudinem
 uou *κραδίῃ* scribendum fuit, quod omnes codd. habent, sed *κραδίῃ*,
 quae frequens admodum in libris scriptis confusio est. — 300. *νυκτὶ μὲν* v.
πρώτῃ Π. — 301. *δι' ἐκ* Πp, *δὲ ἐκ* B. *ἡδὲ δ' ὠτων* Π, *ἡδὲ καὶ ὠτων*
 reliqui. — 302. *πιδύεται* ΠV, fortasse etiam MR et alii, nou BKrvAld.
χολόεντι v. *πεφολυγ|* Π. *ἰῶ* Π. — 303. *οὐρά* Π. *παρέθ|* Π, *κατέθ|* reliqui.
 illud significat istam *οὐρῇ* non esse voluntariam. *ἐπὶ* Π, *ἐπὸ* reliqui. cfr.
 466. quicquid sit in toto corpore cicatricum findi dicit Dioscorides. — 304.
ἄτη Π, *ἄτῃ* reliqui. — 305. *οὐ μὴ πῶ* ἔ v. *ποτέ σοι* Π. *θήλει* αιμορ-
 ροῖσι *δὲν ἐνείη* Π. — 306. *δεξαμένης* M. *τα μὲν* Π. *ἀθρόα* in G recentior
 manus in margine ascripsit. *πίμπραται* p, sed corr. p. *οὐλά* Π. — 307. inter-
 punctionem cum Bentr. post *οὐλά* delevi, post *ῥιζόθεν* posui (cf. Al. 211),
 quod utique propter particulae δὲ collocationem faciendum erat. certe,
 si cum *κατεβεται* lungi *ῥιζόθεν* poeta voluisset, scripsisset *ῥιζόθε δ'* —

- ῥιζόθεν, ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀσταγὲς αἷμα·
οἱ δὲ φόνῳ μυδόεντες ἀναπλείουσιν ὀδόντες.
Εἰ δ' ἔτυμον, Τροίηθεν ἰοῦσ' ἐχαλέψατο φύλοις
310 Αἰνελένη, ὅτε νῆα πολύστροιβον παρὰ Νεῖλον
ἔστησαν βορέαο κακὴν προφυγόντες ὁμοκλήν,
ἥμος ἀποψύχοντα κυβερνητῆρα Κάνωβον
θῶνιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσατο· τύψε γὰρ ἐννῆ
αὐχέν' ἀποθλιφθεῖσα καὶ ἐν βαρὺν ἤρουγεν ἰόν
315 αἰμοροῖς θήλεια, κακὸν δέ οἱ ἔχραε κοῖτον.
Τῷ δ' Ἑλένη μέσον ὄλκον ἐνέθλασε, θραῦσε δ' ἀκάνθης
δεσμὰ πέριξ νῶταϊα, ῥάχισ δ' ἐξέδραμε γυῖων.
Ἐξόθεν αἰμορόοι σκολιοπλανέες τε κεράσται
οἴοι χωλεύουσι κακηπελή βαρύνοντες.
320 Εὐ δ' ἂν σπηεδόνος γνοίης δέμας, ἄλλο μὲν εἶδει
αἰμορόῳ σύμμορφον, ἄτὰρ στίβον ἀντί' ὀκέλλει·
καὶ κεράων δ' ἐμπλην δέμας ἄμμορον, ἣ δὲ νυ χοροῇ

καταλείβεται. nec me movet quod Aetius ῥίζαι τῶν ὀνύχων dicit, praesertim quum de gingiva *tumescante* nihil moueat. — 308. φόνου Π. μυδόεντες Π, μυδόαντες reliqui cf. v. 302. ἀναπλείουσιν ΠMR (sed R e corr.), |πρόουσιν reliqui. — 309. εἰ ἐτ| Π, εἰ γ' ἐτ| reliqui. scripsi δ', ut est v. 826. φύλοις RVAlD. — 310. Ἐν Ἑλένη Π, αἶν' Ἑλένη (ut S. scripsit) BGK, αἰνελή M, αἰνελήνη reliqui, etiam v. cf. Eustath. ad II. p. 379, 38 et p. 1043, 51. παρὰ ΠMRKV, περί reliqui. — 311. φύγοντες B. ὁμοκλήν Π. — 312. πό ψ| Π, literae π superscripto ὁ. et ἀποψύχοντα, ut est in Etym. Gudiau. p. 297, 51, superscriptum habet G. ἀναψ| reliqui. — 313. θῶνιος ἐνι coi. Benth. sed vulgatum citant Etym. Gud. l. l. et Joann. Alexaudr. p. 10, 7. ψαμάθοισιν BGKPVAlD. ἀθρήσατο p, ἀθρήσατο BP. ἐννῆ Π, ἀντὸν reliqui. — 314. αὐχέν Π, |θλιβεῖσα BKPRVAlD. (— θλιφθ. cum melioribus cod. Steph.). ἐμβερν in G superscriptum manu rocentiore. βαρύνουγεν ἰόν Π. — 315. αἰμορόις Π, αἰμοροῖς Kp. Θη-λεῖα Π. ἔχραε ultima literae inposito α p. de verbo cf. Lobeck. ad Ainc. p. 92. κοῖτον R. — 316. τῶν omnes (etiam cod. Steph.), τοῦ edd. quaedam. illud ineptum mihi videtur, praesertim additis vv. 318 et 319. quod correxi significat „propterea.“ ὄλκον Π. ἐνέθλασε Π, ἐνέκλασε GKMRV, ἀνέκλασε reliqui. ἀκάνθων BPAlD. — 317. ῥάχισ Π. — 318. ἐξόθεν Π, et hoc vel ἐξόθεν (VAlD.) omnes videantur habere codd., non ἐξ ὅθεν quod Benth. coni. et S. dedit. cf. Lobeck. Elem. I p. 610. αἰμοροῖς Π. κεράσται Π. — 319. οἴοι Π. κακὴ πελήνη Π. — 320. αἶλ' ὁ omnes. sed σπη-πιδῶν nomen quam femini generis sit (cf. v. 325 et 326), iam dudum corrigi oportuit ita ut fecimus, praesertim quum ἄλλο apertelegerit etiam Entecucius, cuius raro est aliquis ad crisis in Nicandro excedendam usus, pro μὲν p dat μ superscripto α'. — 321. αἰμορόοι Π, αἰμοροῖς Kp. σύμμορφον Π, φος reliqui. post illud quod verbo finito posito poeta structuram mutavit, plane ex more suo fecit. cf. Th. 238, 257, 261, 510 seq., 631, 748, Al. 362 seq., 507 seq. οκέλλει Π. — 322. δ' ἐμπλην δέμας Π, δέμας ἐμπλην reliqui. κεράων ἐμπλην δέμας coniectando inveniunt Benth. καὶ — δὲ pro

οἷη περ τάπιδος λασίῳ ἐπιδέδρομε τέρφει·
 κράατι δ' ἐμβαρύθῃ, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρή
 ἐσσυμένη· σκολιὴν γὰρ ὁμῶς ἐπιτείνεται ἄκρην. 325
 Τῆς δ' ἦτοι ὀλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἐπλετο ἔλκος
 σπηδόνος, νέμεται δὲ μέλας ὀλοφώιος ἰὸς
 πᾶν δέμας, ἀναλέη δὲ περὶ χροῖ καρφομένη θορῆ
 σκίδνεται, ὡς γήρεια καταψηχθέντος ἀκάνθης·
 ἐκ μὲν γὰρ κεφαλῆς τε καὶ ὀφρύος ἀνδρὶ τυπέντι 330
 φαίνονται, βλεφάρων δὲ μέλαιν' ἐξέφθιτο λάχνη·
 ἄψα δὲ τροχόεντες ἐπιστίζουσι μὲν ἄλφοι,
 λεῦκαι τ' ἀργινόεσσαν ἐπισσεύουσιν ἐφελιν.
 Ναὶ μὴν διψάδος εἶδος ὁμώσεται αἶν ἐχίδνῃ
 παυροτέρης, θανάτου δὲ θοώτερος ἔξεται αἶσα, 335
 οἷσιν ἐνισκίμῃ βλοσυρὸν δάκος· ἦτοι ἀραιὴ
 αἶν ὑποζοφώεσσα μελαίνεται ἄκροθεν οὐρή·
 δάχματι δ' ἐμφλέγεται κραδίῃ πρόπαν, ἀμφὶ δὲ καύσῃ

opico καὶ δὲ dixerunt etiam Apoll. Rhod. 3, 721, Quint. 1, 416, anct. Lithic. 370, alii. — 323. ταπίδος II, δάπιδος reliqui. λασίῳ II, λασίων BPr., λασίης Ald. ἐπιδέδρομαι II, περιδ| BKl·VpnAld. (verum habet etiam cod. Steph.) — 324. κῆρα ἄτ ηδ' II. ἐμβαρύθῃσιν λαχρία II, in quo ne quis putet exquisitius aliquid latero, male confusa sunt ΟΥΓΑΛ et ΕΙΕΛ. ἐμβαρύθῃ v. — 325. ἐσσυμένης MR, ut voluit Bentl., [μένη II et reliqui. [μένη praetuli. ἐπιτείνεται II. ceterum ὁμῶς significare videtur „ut reliquum corpus“, in rependo scilicet, quod significatum voce ἐσσυμένη. — 326. τῆς δ' ἦτοι II et reliqui libri omnes, unde alii etiam in locis Hermannum ad hym. Hom. in Aphrod. 226 secutus sum, neque ὅς δῆ τοι (Ther. 365 et Al. 470) scribi posse credo nisi ubi ὅς relativum est. — 326. ἔλκος II. — 327. δὲ om. BPAld., καὶ pro δὲ habet p. μέλας BGKLPVpnAld. cod. Steph. post hanc vocem ἦδ' inserunt BPAld. ὀλοφώιος V. ἰὸς II. — 328. ἄν δέμας II. ἀναλέη II, [λέη reliqui. θορῆ II. — 329. δ' ὡς R. λήρεια MRV, sed R e corr. κατὰ ψηχθέντος II, καταψη| GKMP cod. Steph., ut conl. Bentl., καταψηχ| V, [ψηχθέντος BP, κατὰ . . . R, [ψηχθέντος L(?)vAld. — 330. in ἀνδρὶ et τυπέντι utrique i superimposuit o K, os v. — 331. φάονται V. μέλαιν' II. λάχνη II. — 332. ἄψα IIp. τροχόεντες PMR(V?), ut conl. Bentl., [εντα reliqui. μὲν omnes. of conl. Herm. ad Orph. p. 665. αἰοιοῖ B. — 333. λευκαὶ IIp, λευκοί, superscripto tamen λευκαί, G. τ' omnes, ut videtur, δ' S., sine causa. cf. Hermann. ad Sophocel. Antig. 1148. ἐπισσεύουσιν II, ἐπ' ἄρ σεύονται BPAld., ἐπισσεύονται reliqui, nisi quod unum σ habent Kp, K praeterea ἐπι|. ἐφελιν II. — 334. διψάδος II. ὁμώσεται v. ἐχίδνῃ II. — 335. παυροτέρη omnes, corr. S. coll. Aelian. 6, 51 init. ἔξεται BL(?)MPRAld. (verum habet etiam cod. Steph.) — 336. ἐνισκίμῃ II, ἐνὶ σκίμῃ V, ἐνισκίμῃ M, ἐνισκίμῃ reliqui. ἐνισκίμῃ et ἐνισκίμῃ habet schol. et ultimum annotavit etiam G. — 337. ὑποζοφώεσσα II, [φώεσσα reliqui. οὐρή II. — 338. δάχματι IIGM, δῆγματι reliqui. cf. ad v. 119. δὲ φλέγεται II, δ' ἐμφλέγει-

χεῖλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀναίνεται ἄβροχα δίψης·
 αὐτὰρ ὄγ', ἥντε ταῦρος ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκῶς, 340
 χανδὸν ἀμέτρητον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς
 ὀμφαλὸν ἐξέρρηξε, χεῖρ δ' ὑπεραχθεά φόρτον.
 Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται,
 ὥς, ὅπότε' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνον προεβίστατον αἶμα,
 νειμάμενος κασιέσσιν ἐκάς περικυδέας ἀρχάς 345
 ἰδμοσύνη νεότητα γέρας πόρεν ἡμερίοισι
 κυδαίνων· δὴ γάρ ῥα πυρὸς ληϊστορ' ἐνιπτον,
 ἄφρονες· οὐ γὰρ τῆς γε κακοφραδῆς ἀπόνηντο.
 Νωθεῖς γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργω
 δῶρα· πολὺσκαρθμος δὲ κεκαυμένος ἀνχένα δίψη 350
 ῥώετο· γωλειοῖσι δ' ἰδὼν ὀλκήρεα θῆρα
 οὐλοὺν ἐλλιτάνευε κακῇ ἐπαλαλκόμεν ἄτη
 σαίνων· αὐτὰρ ὃ βροῖθος, ὃ δὴ ῥ' ἀνεδέξατο νώτοις,
 ἦτεεν ἄφρονα δῶρον· ὃ δ' οὐκ ἀπανήνατο χρεῖοι.

ται MV, δ' ἐν φλέγει G. κραδίη Π, κραδίην R. καύσων Π videtur ha-
 bere. κάσσω annotat schol. — 339. χεῖλη ΠBGKMRVv, χεῖλῃ p, χεῖλε
 P(?)L(?)Ald. cf. ad fr. 74, 2. ὑπαναλέης Π, ὑπ' ἀζαλῇ reliqui. ἀναί-
 νεται ΠGMV codd. Steph. et Bentl., ἀζαίνεται reliqui. ἀζαλέης scripturus
 Π ad ἀναίνεται videtur oculis aberrasse. — 340. ὑπερ ποῖ Π. νενευκῶς
 (non κῶς) Π. — 342. ἐξέρρηξε Π, ἐκρήξει reliqui. tum χεῖρ Π, χεῖν
 MR (sed in R e corr.), χεῖσι reliqui, χεῖσι coni. Bentl. ego in codicis Π
 scriptura quicquam mutare noli. nam post praesens δέχεται sequi aori-
 stum ἐξέρρηξε non magis mirum est quam post aoristum ἐξέμμορον Ther.
 791 sequi coniunctivum λίπωσι (add. Th. 77 seq., 200 sq., Al. 496 sqq.,
 Hom. Od. 4, 792, Isocrat. Areopag. 11 etc.), eadem certe ratione utrum-
 que dicendi genus explicandum est. neque in eo offendendum, quod χεῖ
 dicens poeta ad iustam structuram redit. Ceterum εἰσόκε cum indicativo
 aoristi habent etiam hym. Hom. XXVIII, 14 et Apollon. Rhod. 1, 820,
 nisi et his et Nicandro restituendum εἰσότης (cf. var. lect. ad Apollon. Rh.
 2, 857 et 4, 1212). — 343. ὠγύγιος Π. μῦθος Π. αἰζηοῖσι Π, αἰζιοῖσι
 B. — 344. προεβίστατον ΠGMR, βίστατος Bp (sed in hoc superscriptum
 ἐστ), βύστατος KvAld. βύτατος V. de L et P non constat. αἶμα ΠGMR,
 νῖος reliqui. — 345. κασιέσσιν Π. κηθεας B. ἀρχάς (non χάς) Π. — 346.
 ἰδμοσύνη Π. ημεῖ Π. — 347. γάρ ῥα Π. πυρὸς Π. — 348. γάρ ῥα, μὴν
 reliqui. triplex γάρ etiam alibi legitur, velut in Callin. eleg. v. 18 seqq.
 sed (Nicanor.) Alex. 627 seq. afferre nolo. γε ΠGMRVv, δὲ reliqui, τῆσδε
 coni. Bentl. ἀπόνηντο Π, ἰόναντο reliqui. — 349. νωθεῖς Π, νωθοί Etym.
 Mag. p. 85, 30 et gram. in Cram. Auecd. Paris. IV p. 10, 5, νωθεῖ reliqui,
 quod propter πολὺσκαρθμος v. 350 parum probabile. ἀμορβεύοντο Etym.
 M., ἀμορβεύοντο gram. Cram. cf. p. 141 seq. λεπάργω Π. — 350. σκαρθμῶ
 coni. Bentl. — 351. ῥώετο R. σρωλιαῖσι Π sed prioribus duabus syllabis
 fere evanidis, γωλειοῖσι MR(B?), γωλειοῖσι reliqui. ἰδὼν ὀλκήρεα Π. —
 352. ἐλλιτάνευε ΠGv. επαλῇ Π. ἄτη Π. — 353. αὐτὰρ ὃ δὴ βροῖθος δὴ ῥ'
 v, ὃ βροῖθος p. ὃ δ' ἦρ ἀνῇ Π. — 354. ἐπανῇ Bp. χρεῖω vel ἰα Π, χρεῖοι

Ἐξοτε γηραλέον μὲν αἶψ φλόον ἔρπετὰ βάλλει 355
 ὀλκήρη, θνητοὺς δὲ κακὸν περὶ γῆρας ὀπάξει·
 νοῦσον δ' ἀζαλέην βρωμήτορος οὐλομένη θῆρ
 δέξατο, καὶ τε τυπῆσιν ἀμυδροτέρησιν ἰάπτει.

Νῦν δ' ἄγε χερσὺδροιο καὶ ἀσπίδος εἶρεο μορφὰς
 ἰσαίως· πληγῇ δὲ κακῆθεα σήμαθ' ὁμαρτεῖ. 360

πᾶσα γὰρ ὑδαλέη θινὸς περὶ σάρκα μυσαχθῆς
 νειόθι πιναμένη μυδόεν τεκμήρατο νύχμα,
 σηπεδόσι φλιδώσα· τὰ δ' ἄλγεα φῶτα δαμαῖει
 μυρία πυρπολέοντα· θοαὶ δ' ἐπὶ γυῖα χέονται
 πρηδόνες, ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ κλονέουσαι. 365

Ὅς δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ὑπὸ βροχθῶδετ λίμνῃ
 ἄσπειστον βατράχοισι φέροι κότον· ἀλλ' ὅταν ὕδωρ
 σειρίως αὐήνῃσι, τρύγῃ δ' ἐν πυθμένι λίμνης,
 καὶ τόθ' ὄγ' ἐν χέρσῳ τελέθει ψαφαρός τε καὶ ἄχρους,
 θάλλπων ἡελίῳ βλοσυρὸν δέμας· ἐν δὲ κελεύθεισι 370
 γλώσση ποιφύρδην νέμεται διψήρεας ὄγμους.

Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζωνα βραδύθουσιν

BGMR cod. Steph., χοιῆ p, χοιεί K, sed nltimao syllabae superscripto ω et η, χοιῆ reliqui. — 355. γηραλέον V. αἶψ Π, ἀπὸ reliqui. — 356. ὀλκήρη Π. περὶ Π. ἰάπτει Π, ὀπάξει reliqui. apertum est codicis Π scribam ad v. 358 finem oculis aberrasse. — 357. ἀζαλέην Π, ἀργαλέην reliqui, ἀναλέην coni. Benth. βρωμήτορος Π, οὐλομένη p. θῆρ (non θῆρ) Π p. — 358. τυπῆσιν et τέρησιν Π. — 360. Θησαίως Π. πληγῇ Π. κακῆθεα Π, ἰθὺα Pp. σώμαθ' B. ὁμαρτεῖ Π. — 361. ἀναλέη omnes, quod non video quomodo cum eo quod v. 363 legitur, σηπεδόσι φλιδώσα, conciliari possit. itaque AT mutavi in TΔ. cf. v. 429. περισάρκα Π. μυσαχθῆ coni. Benth. — 362. πιναμένη M. νύχμα Π (ut refert Keil., βρύχμα, ut dicit Bussemak.) et M, νύχμα reliqui. cf. ad v. 271. δῆγμα var. lect. in schol. codicis p. — 363. φλιδώσα BP. vulgatam agnoscit Etym. M. p. 796, 22. — 364. θοαὶ Π, θοῶς reliqui. — 365. ἄλλη coni. Bernard. κλονέουσαι G. — 366. δῆτοι Π et reliqui omnes, ut videtur. cf. ad v. 326. ὑπὸ Π, ἐπὶ reliqui. λίμνῃ Π et p (et hic quidem ubique fere iota anbscr. omittit). — 367. ἄσπειστον Π, μόθον coni. Benth. — 368. αὐήνῃσι Π, ἀῖνῃσι reliqui. δ' ἐν ΠGM, δ' ἐνῖ reliqui. cf. ad fr. 74, v. 52. πυθμένι Π. — 369. καὶ τοτ' ἐν χέρσῳ Π. ψαφαρὰ V, ψαθαρός p. ἄχρος MR. — 370. ἡελίῳ Π. κελεύθῳ L, κελεύθῳ cod. Steph. — 371. γλώσση Π. ποιφύρδην p. διψήρεας B p, διψῆρας v. ὄγμους M, ἄγμους ἀντὶ τοῦς ἀγμολογῶς annotavit G, idemque memorat schol. — 372. δε μεταμφίσβαιναν Π. ὀλίζων ἀβραδύθουσιν Π. et ὀλίζωνα, non ὀλίζονα, ut vulgo, etiam Kp. tum reliqui praeter Π omnes habent καὶ μινύθουσιν, nisi quod καὶ om. Vpv. sed μινύθουσιν plane falsum est, quum Act. I. l. c. 33 apertis verbis dicat amphibiaenam non ex crasso in caudam tenuem abire, sed aequalis crassitudine per totum esse corpus, ut non cognoscat procul videntes, iuxta utram partem ca-

δῆλεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήνησιν ἀμυδρήν·
 ἀμβλὺν γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἐπιπροσένευκε γένειον
 375 νόσφιν ἀπ' ἀλλήλων· χοροὶ γέ μιν ἤντε γαίης,
 ῥωγαλέον φορέουσα περιστιβὲς αἰόλον ἔρφος.
 Τὴν μὲν, ἴθ' ἀδρύνηται, ὄροιστοιο οἶα βατήρα
 κόψαντες δάδιχα πολυστεφῆος κοτίνοιο
 ὄδρηματος ἐσκύλευσαν, ὅτε πρώτιστα πέφονται,
 380 πρόσθε βοῆς κόκκυρος ἑαρτέρου· ἧ δ' ὀνίνησι
 ῥινῶ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμησιν ἀεργοῖς
 μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων,
 ἧδ' ὁπόταν νεύρων ξανάα κεχαλασμένα δεσμά.

Δῆλεις καὶ σκυτάλην ἐναλίγκιον ἀμφισβαίνη
 385 εἶδος, ἀτὰρ πάχετόν τε καὶ οὐτιδανὴν ἐπὶ σειρῇ
 μᾶσσον', ἐπεὶ σκυτάλης μὲν ὅσον σμινύοιο τέτυκται
 στείλειον πάχετος, τῆς δ' ἔλμινθος πέλει ὄλκος,

put sit, iam quum et schol. amphisbaenam dicat *χωροῖ* et *βοαδῆαν* esse et Eutecnus ita hunc versum interpretetur: καὶ το μέγεθος ἐλμινθος καὶ τὴν κίνησιν βοαδντέρα τὴν ἀμφ. τοῦ χερσῦδρον μάνθανε, — non dubitavi codicis *Π* lectionem in ordinem reponere. de *ὀλέων* cf. v. 123, *βραδύθειν* autem ad verbi *βαρύνειν* normam poeta finxit. — 373. *γλήνησιν Π*, *γλήνεσσιν* BGPVv, ut voluit Koechly ad Maxim. 11, *γλήναισιν* reliqui. *ἀμυδρὴν Π*. — 374. *ἀμφοτέρωθεν ἀμφιπροσένευκε* Kp, *ἀμφοτέρωθ' ἀμφοροῖ* BPAlD. — 375. *ἀπαλλήλων χοροὶ δέ μιν Π*, *χοροὶ* (ut p) et *γαίη G*. — 376. *ῥωγαλέον Π*, quocum praeter accentum facinrit GKLMRVv cod. Steph. et Etym. Magn. cf. p. 142, *ῥωμα* BPpAlD. *περὶ στίβες Π*. et *περιστιβὲς* var. lect. est in schol., *περιστιγὲς* BP, *περιστιγὲς* reliqui et Etym. M. l. l., quod ex v. 740 huc repositum videtur. *ἔρφος V*. — 377. *ἀδρύνεται K* et v, sed hic corr. η. *ὄροιστοιο* Ald., *ὄροιστοιο* BP, *ὄροιστοιο* v. *οἶα* om. BPpAlD. *βοτήρα M*, ut voluit Demetrius Chloerus in schol. cf. p. 142, ceterum locum hunc explicavimus p. 41. — 378. *πολυστεφῆος Π* habere videtur, *πολυστεφῆος K*, sed corr. ε., *πολυστεφῆος* e vitiose cod. Leid. Etym. Mag. *κοτίνοιο Π*. — 379. *ὅτι* MRVp et K, sed is e corr. *πέφονται* Kp. — 380. *βοῆς p*. *κόκκυρος Π*, quod annotavit G et memorat schol. prohatum Bentl., *τέτυγος* reliqui. *ἧ δ' p*. — 381. *ῥινῶ Π*, *ῥιν* superscripto ὦ τῇ K. *παλάμησιν Π*. *ἀεργοῖς Π*, ut conl. Bentl. et Bernard., *ἀεργοι* reliqui. — 382. *μάλκαι K*. *ἐπιπροθέων* MRv. *ἐποκρυμοῖο Π*, *ὑπὸ κρυμοῖο K*. — 383. *ἧδ' p*, ἧ ut videtur Π. *νεύρων* om. BP, *ξανάα νεύρων* Ald. — 384. *ἀμφισβαίνη Π*. — 385. *πάχετο* πε Π, *πάχεος* τε V, τὸ *πάχεός* τε Kp, *πάχεός* γε BGLv, *πάχεός* τε reliqui. corr. S. in curis post. *ἐπὶ δειρῇ Π*. — 386. *μᾶσσον' Π*, ut conl. S., *μᾶσσον'* reliqui. *ἐπὶ Π*. *μιν ὅσον μινύοιο Π*, *ομίνυοιο* PpAlD. — 387. *στειλειὼν Π*, *στειλειῆς* reliqui, quod rei minus accommodatum est. *ομινύοιο* pro *σμινύῃς* dictum, non adiectivum esse videtur. constructio est qualis v. 170. *πάχεος V*. *ὄλκος Π*, *ὄγκος* reliqui. *ὄλκος* hic quoque corpus significat, cuius crassitudinem intelligi solum satis patet ex ante-

ἥλ' καὶ ἔντερα γῆς οἷα τρέφει ὄμβριμος αἶα.
 Οὐδ' ἄρ', ὅταν χαράδρεια λίπη καὶ θωγάδα πέτρην
 ἦρος ἀεζομένον ὅπός' ἐρπετὰ γαῖα φαιίνει, 390
 ἀκρεμόνος μαράθοιο χυτὸν περιβόσκειται ἔρνος,
 εὐτ' ἂν ὑπ' ἡελίοιο περὶ φλόον ἄψα βάλλῃ,
 ἀλλ' ἦγ' ἀρπίζεις τε καὶ ἐν νεμέεσσι πεσοῦσα
 φωλεύει βαθύνπνος, ἀπ' εἰκαίης δὲ βοτεῖται
 γαίης, οὐδ' ἀπὸ δίψος ἀλέξεται ἰεμένη περ. 395

Τεκμαίρεται δ' ὀλίγον μὲν, ἀτὰρ προφερέστατον ἄλλων
 ἐρπηστῶν βασιλῆα· τὸ μὲν δέμας ὀξυκάρηνος,
 ξανθὸς, ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μήκος τε καὶ ἰσχύν.
 Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθεῖα κνώδαλα γαίης
 ἱσυχὴν μίμνουσιν, ὅτ' ἐς νομὸν ἥλ' καὶ ὕλην 400
 ἥλ' καὶ ἀρδηθμοτο μεσημβρινὸν αἰξαντες
 μείρονται, φύξῃ δὲ καλιντροπέες φορέονται.
 Τύμματι δ' ἐπρήσθη φωτὸς δέμας, αἱ δ' ἀπὸ γυνών
 σάρκες ἀπορρεῖουσι πελιδναὶ τε ξοφεραὶ τε·
 οὐδὲ τις οὐδ' οἰωνὸς ὑπὲρ νέκυν ἰχνια τείνας, 405
 αἰγυπιοὶ, γυπῆς τε, κόραξ τ' ὀμβρόρρεα κρώξων,
 οὐδὲ μὲν ὅσσα τε φύλ' ὀνομάζεται οὖρεσι θηρῶν,
 δαίνυνται· τοῖον περ αὐτμένα δεινὸν ἐφίει.
 Εἰ δ' ὅλοη βουβρώστις αἰδρεῖται πελάσση,

cedentibus, ut ὄγκος scribere poeta non putaverit opus esse. — 388. ἦ καὶ GPv. ὄβριμος GMRv, ὄμβριος Kp, ut voluit S. sed eadem significatio non illud ὄμβριος Nicander posuit, non ut „ingens“ significaret. cf. Dind. in Th. Par. s. v. — 389—540 om. Π. οὐ γὰρ omnes, quod corrigendum fuit. cf. v. 390. ὅ γ' ἂν P. χαράδρεια G. — 390. ὅπός' omnes, quod quia recte mutaverim nemo dubitabit. φαιίνει BP. — 391. ἀκρεμόνος omnes, ut videtur. sed cf. Lobeck. ad Aiac. p. 171. μαράθοιο K. — 392. ἐπ' BPVp, ἀπ' L(?)Ald. ἄψα Gp. βάλλει BP. — 393. ἄρ πίζεις M, ἀρπίζεις BGVn, ἀρπ[] reliqui ut videtur omnes. cf. ad v. 284. — 394. φωλεύει GKLMRVn et codd. Steph. Benti., φωλέει p, φωλέει reliqui. cf. Alex. 523. φορεῖται pro βοτεῖται adnotant schol. et G. cf. fr. 74, 47. — 395. δίψος ἀλέγεται var. lect. in schol. — 396. τεκμαίρεται Kv, []on reliqui. — 400. ἦ ἱσυχὴν G, ἡσυχὴν BP. ἐς νόμον αἰξαντος P, reliquis omis- sis. — 401. ἥλ' κατ' ἀρδηθμόν Wackef. ad Sophocel. Phil. 742. αἰξαντες Etym. Magn. p. 137, 54, ut voluit Benti., []ntos codd. — 402. μείρονται BP, μείρονται V. φύξῃ GL codd. Steph. et Benti., φύξῃ v, φύξῃ reli- qui. δὲ om. BKVp. — 403. ἀπορρεῖουσι GMRVn codd. Steph. et Benti., []όνται Kp. — 405. τείνει V. — 406. αἰγύπτιος Vv. cf. Lobeck. Elem. I p. 87. — 407. φῶλα νομάζεται coni. Bernard. — 408. δαίνυνται v, δαίν- νονται K, δαίνυνται p. τοῖσι OKp, τοῖσιν v. αὐτμέα BKv, αὐτμέα Mosq. Ald. ἐφείη omnes. corr. S. cf. v. 429, 780, 785. — 409. πελάσση QV,

410 αὐτοῦ οἱ θάνατός τε καὶ ὠκεία μοῖρα τέτυκται.

Κῆρα δέ τοι δρυῖναο πιφανύσκειο, τόν τε χέλυνδρον
ἔξετεροι καλέουσιν· ὁ δ' ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας
ἢ ὅγε που φηγοῖσιν ὀρεσκεύει περὶ βήσας.

Ἵδρον μιν καλέουσι, μετεξετεροι δὲ χέλυνδρον,
415 ἔστε βρύα προλιπὼν καὶ ἔλος καὶ ὀμήθεια λίμνην
ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχιδας
σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀήθεια δέγμενος ὀρμήν,
ἐνθα κατὰ πρέμνον κοίλῃς ὑπεδύσατο φηγοῦ
ὀξὺς ἀλείς, κοῖτον δὲ βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνω.

420 Αἰθαλόεις μὲν νῶτα, κάρη γε μὲν ἀρπεδὲς αὐτῶς
ὑδρῷ εἰσκόμενον· τὸ δ' ἀπὸ χροὸς ἐχθρὸν ἄηται,
οἷον ὅτε πλαδόωντα περὶ σκύλα καὶ δέρε' ἱππῶν
γναπτόμενοι μυδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι λάθαργοι.

Ἵτοι ὅταν κώληπας ἢ ἐν ποδὸς ἔχνη τύψη,
425 χρωτὸς ἄπο πνιγούσσης κεδαιομένη φέρετ' ὀδμή.
Τοῦ δ' ἦτοι περὶ τύμμα μέλαν κορθύεται οἶδος·
ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνταί
ἐχθόμεναι· χροὶ δὲ μόγῃ ἀνάνηται ἀνδρός.
φίνοι δὲ πλαδόωσιν ἐπὶ χροῖ, τοιά μιν ἰὸς

430 ὀξὺς αἰὲ νεμέθων ἐπιβόσκειται· ἀμφὶ καὶ ἀχλὺς
ὅσσε κατακρύπτουσα κακοσταθέοντα δαμάζει·
οἱ δὲ τε μηκίζουσι, περιπνιγέες τε πέλονται·

ut voluit Benth., πελάσσοι M, πελάσει K, πελάσσει reliqui. — V. 411. δῆ τοι v. πιφάνιστο τόν δὲ (vel τόνδε) BPrAld. — 413. ποι K, πῆ v. βήσας v. — 414 sprarium censet S., sed cf. p. 143. — 415. ὅστε libri. cf. p. 143. βρύα B. — 416. βατραχιδας pv. — 418. ἀπεδύσατο KAlD., ὑπεδάσσατο P. — 419. αἰεῖς certe p, αἰεῖς reliqui. — 420. ἀρπαδὲς V, ἀρπεδὲς cod. Steph. cf. p. 143. — 421. εἰσκόμενος conl. Benth. sed cf. ad v. 321. — 422. πλαδόωσιν P. σκύλα v, σκύλος P. δέρεη omnes. cf. ad fr. 74, 2. — 423. γναπτόμῳ G, γναμπνομῳ V, [γναπτόμῳ] reliqui. cf. Ther. 205, Alex. 363 et Dindorf. Thea. Paris. IV p. 1673. μυδόωσι v. ἀρβύλοισι v, ὑπὲρ βήλοισι M. — 424. ὄγ' MR, ὅτ' reliq. ἐν κώληπας codd. omnes, ubi non video quomodo genetivus ab ἔχνη pendere possit. itaque ὅταν κώληπας scripsi. constructionem similiter poeta mutat Th. 400 seqq., 458 seqq. — 425. ἀπο p, ἀπὸ reliqui. κεδαννυμένη var. lect. in schol. — 426. τοῦ δ' ἦτοι hic omnes nt videtur libri, nisi si qui τοῦ δ' ἦτοι. — 427. ἀνάνησι Ald., ἀνταί reliqui. — 428. ἀνάνηται B, ἀνάνηται p. fortasse ἀνάνηται scribendum fuit nt fr. 70, v. 6 (et 11). add. var. lection. ad Ther. 939. sed etiam in Al. 348 αν'. tenent libri, neque unquam memini αἰὸς scriptum me legisse. — 430. ὀξὺ v. ἐπὶ βόσκειται p. — 431. ὅσσε p. [σταθεῖον] B. — 432. μηκίζουσι BGKMosq. PrAld. cf. Al. 214. μηκ' ex suo etiam cod. protulit Benth., item Stephan. περὶ πνιγέες p.

οὐρα δ' ἀπέστνπται· τοτὲ δ' ἔμπαλιν ὑπνώνοντες
 ῥέγκουσιν, λυγμοῖσι βαρυνόμενοι θαμέεσσιν,
 ἢ ἀπερευγόμενοι ἔμετον χολοειδέα δειρῆς, 435
 ἄλλοτε δ' αἵματόεντα· κακῇ δ' ἐπιδίψιος ἄτη
 ἰσχατιῇ μογέουσι τρόμον κατεχεύατο γυνοῖς.

Φράξο δὲ χλοάοντα δαεῖς κύανόν τε δράκοντα,
 ὃν ποτε Παιήων λασίῃ ἐνεθρέφατο φηγῶ
 Πηλῶ ἐν νιφόεντι Πελεθρόνιον κατὰ βῆσσαν. 440
 Ἦτοι ὄγ' ἄγλαυρος μὲν εἰδεται, ἐν δὲ γενεῖω
 τρίστοιχοι ἐκάτερθε περιστιχώσιν ὀδόντες·
 πύονα δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπ' ὄθματα· νέρθε δὲ πώγων
 αἰὲν ὑπ' ἀνθερεῶνι χολοίβαφος. Οὐ μὲν ὄγ' αὐτῶς
 ἐγχρόμφας ἤλγυνε, καὶ ἦν ἔκπαγλα χαλεφθῇ· 445
 βληχρὸν γὰρ μὺς οἶ' ἀμυληβόρου ἐν χοῦ νύχμα
 εἶδεται αἰμαχθέντος ὑπὸ κραντήρος ἀραιοῦ.
 Τῷ μὲν τ' ἔκπαγλον κοτέων βασιλῆος ὄρνις
 αἰετὸς ἐκ παλαχῆς ἐπαίξεται, ἀντία δ' ἐχθρὴν
 δῆριν ἄγει γενέεσσιν, ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλην 450
 δέρκηται· πάσας γὰρ ὄγ' ἠρήμωσε καλιᾶς,
 αὐτῶς ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὦσα βρύκων·

— 433. τοὶ δ' BKPAlD., τὸ δ' p. ἔμπαλιν αὖ BKPAlD. ὑπνώνοντες Kp, ὑπνώοντες v et cod. Steph., qui cetera habet ut dedimus. — 434. ῥέγκουσι GKp. — 437. ἰσχατιῆς K, ἰσχατὶ con. S. — 438. κύανόν τε snapectum Diindorfio in Thes. Par. s. v. sed cf. Lobeck, Elem. I p. 251 seq. ceterum nescio an κύανόν τε scribi praestet. — 439. ἐνιθρέφατο MAlD., ἐνιθρέφ. con. Benti. — 440. δρυφόεντι M. πελοθρόνιον B, πελεθρώνιον p. βῆσσαν p. — 441. ὁ P. ἀγρυνός p, ἀγρυνός BPVAlD. verum habet etiam cod. Steph. μὲν om. p, τε BP, γε Ald. εἶδεται V. — 442. τρίστοιχοι G, ut voluerat Malthy ad Morell. p. 783, τρίστοιχοι reliqui. — 443. πύονα p. πύον' ἐπισκυνίοισιν ὑπ' ὄθ. con. Hemsterh. ap. Arnald. lect. graec. p. 103. sed δὲ omitti non debebat, et ἐν valet ἐνεσις (τῷ δράκοντι). cf. v. 177 et ad v. 482. ὑπόθματα MRVpAlD. et fortasse etiam alii. ὄθματα B. — 444. αἰά M, αἰ p, αἰὲν GKLRVv cod. Steph., ἐπλεθ' BPAlD. ἀνθερεῶνα KVPv, ἰώνος BAlD. χολοίβαφος Vp. αὐτῶς v. sed sensus videtur esse: „nou aequae ac reliqui serpentes.“ — 445. ἐγχρόμφας V, ἐγχρόμφας GKpAlD. χολωθῇ MR. — 446. νυχηβόρου BP, νυχηβόρου KRVpAlD. et M, sed hic corrigens μυχηβόρου, quod habet G et annotavit schol. probavitque Valcken. ad Adonias. p. 219, μυληβόρου schol. ad Il. Θ, 178 et Enstath. ad Il. p. 705 extr., unde p. 144 οἶ' ἀμυληβόρου feci. νύχμα M, νύγμα reliqui, etiam grammatici modo laudati. cf. ad v. 271. — 449. ἐξ αἰθρας var. lect. in schol. pro ἐπαίξεται G annotavit ἀμπίλλεται, quod ἀμπίλλεται fuisse coniecit S., ἐπαύσεται voluit Zenue. sed utrumque recte explicat Lobeck, Proleg. Pathol. p. 334 n. — 450. γενέεσι p, γενεῶν con. Zenne. ὅτ' ἀμβλῖ MV. — 452. τε γόνων anno-

αὐτὰρ ὃ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἡνεμόεντα λαγῶν
 ῥεῖα δράκων ἤμερσε νέον μάρψαντος ὄνυξι,
 455 θάμνον ὑπαΐξας· ὃ δ' ἀλένεται· ἀμφὶ δὲ δαιτὸς
 μάρνανθ'· ἱπτάμενον δὲ πέριξ ἀτέλεστα διώκει
 σπειρηθεῖς καὶ λοξὸν ὑποδράξ ὄμμασι λεύσσω.

Εἰ γε μὴν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυγὶ νήσου
 βήσεται ἢ Σάμον δυσχείμερον, αἶτ' ἐνὶ κόλπῳ
 460 Θρηϊκίῳ βέβληνται ἐκάς, Ῥησκυνθίδος Ἥρης
 Ἔβρος ἵνα, Ζωναῖά τ' ὄρη χιόνεσσι φάληρα
 καὶ δρύες Οἰαγρίδαο, τόθι Ζηρύνθιον ἄντρον,
 δῆεις κεγχρίνεω δουλιχὸν τέρας, ὃν τε λέοντα
 αἰόλον αὐθάξαντο, περίστικτον φολίδεσσι·
 465 τοῦ πάχετος μῆκος τε πολύστροφον· αἶψα δὲ σαρκὶ
 πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθείας· αἶδ' ἐπὶ γνύοις
 ἰοβόροι βόσκονται· αἶδ' ἐπὶ νηδύσιν ὕδρωψ
 ἄλγεσιν ἐμβαρύνθουσα κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἔξει.
 Ἴητοι ὅτ' ἡελίοιο θερείτατ' ἴσταται ἀκτῖς,
 470 οὔρεα μαιμώσσω ἐπινίσσεται ὀκρίοντα,
 αἵματος ἰσχανόν, καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων,
 ἢ Σάου ἢ Μοσύχλου ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς
 ἄγραυλοι ψύχωσι, λειοπότες ἔργα νομήων·
 μὴ σύ γε θαρσαλέος περ ἐὼν θέλε βήμεναι ἄντην
 475 μαινομένον, μὴ δὴ σε καταπλέξῃ καὶ ἀνάγκῃ

tat G. ὦτα scribitur certe in Etym. Magn. p. 822, 48. cf. ad v. 192. — 454. ἤμερσε, ut videtur, K. — 456. μάρνανται K. — 457. πειρηθεῖς M. λεύσσω KMr. — 458. κυλλόποδος et χαλοίποδος var. lect. in schol. vulgata tuctur Lobeck. Elem. I p. 369 seq. — 459. βήσεται V. Σάμον δυσχείμερον conl. Benth. sed cf. Maxim. 403: εἰ δὲ Ζηρὸς — ἵχνια βαλῆσαι θειαντίας, et Lobeck. ad Alac. 30. constructio similiter mutata v. 460 seq. — 460. βέβληται R. ἦτ' — κύκλῃται Nauck in Schneidew. Philol. IV p. 547. Ceterum interpungebatur βέβληται, ἐκάς Ῥ. Ἥρης, Ἔβρος —, quod correxi p. 141. — 461. χιόνεσι K. — 462. οἰαγρίδαο Kv. τό τε conl. Benth. et S. p. 112. sed cf. p. 144. — 463. κεγχρίνεω BKPpAld., ἰχρίνεω Gv (sed v corrigi η), ἰχρίνεω MRV, ut habet Etym. M. p. 498, 37 et Gudian. p. 309, 6 et voluit Benth. — 465. πολύστροφον S. e conl. Conradi Gesner. — 466. αἶτ' BV, quod fortasse praeferendum aliquis censeat ita ut relativum sit. — 467. ἰοβόροι p. αἶδ' V. — 468. ἐμβαρύνθουσα p. μέσον κατὰ R. cf. Alex. 26. ἔξει p. — 470. λαιμώσσω var. lect. in schol. ἐπινίσσεται MB. ὀκρίοντα BPRAlD. cf. Koechly ad Quint. p. 31 seq. μῆλα om. M. — 472. ἡσάων G, ἢ σάων BMVpn. ἐλάτῃσι G, ἐλάταισι PRpAld., ἐλάτῃσι K. — 473. νομάων R, νομήες conl. Benth. — 475. καταπλέξῃ G et M, sed is e corr., καταπλέξῃ K superscripto τέλε, ἰπλέξῃ reliqui. ἀνάγκῃ Gvp, ἀνάγκῃ KPAld.,

πάντοθι μαστίζων οὐρῇ δέμας, ἐν δὲ καὶ αἶμα
 λαφάρῃ, κληίδας ἀναρρήξας ἐκάτερθεν.
 Φεῦγε δ' αἰεὶ σκολιὴν τε καὶ οὐ μίαν ἀτραπὸν ἰλλων,
 δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς πάτον· ἥ γὰρ ὁ δεσμούς
 βλάπτεται ἐν καμπῇσι πολυστρέπτοισιν ἀκάνθης, 480
 ἰθείαν δ' ὠκιστος ἐπιδομαδὴν στίβον ἔρπει.
 Τοῖος Θρηκίῃσιν ὄφεις νήσοισι πολάζει.
 Ἔνθα καὶ οὐτιδανοῦ περ ἀπεχθέα βρούγματ' ἔασιν
 ἀσκαλάβου· τὸν μὲν τ' ἐρέει φάτις, οὐνεκ' Ἀχαιῇ
 Δημήτηρ ἐβλαψεν, ὅθ' ἄφεια σίνατο παιδὸς · 485
 Καλλίχορον παρὰ φρεῖα, ὅτ' ἐν Κελαιοτο θεράπναις
 ἀρχαίη Μετάνειρα θεῖν δαΐδεκτο περίφρων.
 Ἄλλα γε μὴν ἄβλαπτα κινώπετα βόσκεται ὕλην,
 δρυμοὺς καὶ λασιῶνας ἀμορβαίους τε χαροῖδας,
 οὓς ἔλοπας λίβνᾶς τε πολυστεφείας τε μνάγρους 490

quod annotavit etiam Stephan. prohavitque Bentl. — 476. πάντοθι libri, |θε S. et Lohrs. οὐρῇ M. — 477. λαφάρῃ BHpAld. ἐκάτερθεν, non |θεν, certe Kpn habent, de reliquis codd. in eiusmodi rebus parum constat. cf. v. 241. in declinatione ν ephcle. in fine versus addidi nusquam nisi ubi sequebatur vocalis. id enim in Nicandro quoque plurimi suadent loci. — 478. τοῦ καὶ θέαν B, τ' οὐκ ἰθείαν PAld., καὶ οὐ om. p, qui μέην habet. hinc concidit conl. Blomfield. ad Callim. in Iov. 83. ἰλλων et ἰλλων codd. (?) Hemsterhansii ap. Ruhnk. ad Timae. p. 71, ἰλων p. — 479. πάτον p, δρόμον BPald. ὁδασυὸς M, ὁ δισυὸς L, ὁ δεσμούς GVPn, ὁ δεσμοὺς relinqui. — 480. γνάμπεται B, γνάμπεται P. ἐν καμπῇσι M, ἐν καμπῇσι BG(?)Vp, ἐν καμπῇσι Mosq. Ald., ἐγκαμπῇσι P, ἐνγκαμπῇσι L, ἐν γναμπῇσι KRv. |στρέπτοισιν M e corr. ἀκάνθης v, |θου L(?)PAld. — 481. ἰθεία p. — 482. πολάζει omnes, quod ineptum est. correxi πολάζει, quod pro ἐπιπολάζει Nicander eadem ratione dixisse videtur qua ἔποναι Ther. 508, 627, 738, Al. 429, 490 dixit pro ἐνέποναι, qua μέλονται Ther. 402 pro ἐμείονται, σκυνόισι Ther. 177 et 413 pro ἐπισκυνόισι, πάτον Ther. 933 et Al. 535 pro ἀπόπατον, ἡνεκὸς Al. 517 et 605 cum aliis pro διηνεκὸς, τέλλειν fr. Georg. 74, 32 cum Apoll. Rhod. 1, 688 pro ἀνατέλλειν (ὄρσιμον pro ἐρσιμιον Al. 605 mutandum fuit). cf. Lobeck. Elem. I p. 145 seq. — 483. ἐπαχθέα conl. Bentl. sed cf. pag. 38 extr. ἔασιν v. — 486. καλλίχορον v. περ BPVP. — 487. θεῖ P, θέαν Herm. ad hym. Homer. in Demet. 183. iniuria. neque enim verum est, posteriores epicōs ad nnum omnes in accusativo et nominativo (cf. Spitzner. nantias. p. 262) aut saltem in nominativo (cf. Wernle. ad Tryphiod. p. 174) Homericam eius vocis formam servasse, certe Callimachus hym. in Iov. 37, in Dian. 119, 152 dixit θεῖ (ut Nicandr. Ther. 6), etsi θεῖα habet hym. in Iov. 30, in Dian. 112 et 186. ac similiter in accusativo variat Quintus, cf. Koechly p. LI. δαΐδεκτο V. — 488. κινώπετα M, κινώπας p. — 490. ἔλοπας τε MV. πολυστεφείας, ut omnes libri habent, schol. explicat πολλοὺς στεφάροντας ἔχοντας καὶ γραμμάς. sed nescio an πολυστεφείας, „tortuosos“ scri-

φράζονται, σὺν δ' ὅσσοι ἀκοντίαι ἡδὲ μόλουροι,
ἢ ἔτι που τυφλῶπες ἀπήμαντοι φορέονται.

Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθεστήρια νούσων,
φύλλα τε ριζοτόμον τε διείσσεται ἀνδράσιν ὦρην,
495 πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγές, οἷσιν ἀρήγων
ἀλθήσῃ νούσοιο κατασπέρχουσαν ἀνίην.

Τὰς μὲν ἔτι βλύνοντι φόνῳ περιαλγεί ποίας
δρέψασθαι νεοκμητας (ὃ γὰρ προφερέστατον ἄλλων),
χώρῳ Ἰναι κνῶπες θαλερὴν βόσκονται ἂν' ὕλην.

500 Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐκαλθέα ῥίζαν ἐλέσθαι,
Κενταύρου Κρονίδαο φερώννυμον, ἣν ποτε Χείρων
Πηλίων ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ·
τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χυτὴ περιδέδρομε χαιτή,

ἄνθεα δὲ χρύσεια φαίνεται· ἢ δ' ὑπὲρ αἵης
505 ῥίζα καὶ οὐ βυθώσσα Πελεθρόνιον νάπος ἰσχει.

Ἦν σὺ καὶ ἀνάλειν, ὅτε δ' ἐγγλοὺν ὄλμῳ ἀράξας,
φυρσάμενος κοτύλῃ πῖειν μενοεικέος οἶνους·
παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι· τό μιν πανάκειον ἔπουν.

Ἦτοι ἀριστολόχεια καλίσκιος ξυδατίοιο,

bendum sit. μυαγοῦς certe pV, nt S. edidit, non μυάγορος. — 491. σὺν
Φ' omnes ut videtur libri, σὺν τ' ex Bandiniana retinuerunt S. et Lehrs.
σὺν δ' ego scripsi ob constantem poetae usum. cf. pag. 87. — 492. καὶ
ἔτι BKPpAld., ἡδὲ τε M, ἡδ' ἔτι reliqui. ex poetae usu ἢ ἔτι scribendum
fuit. cf. pag. 87. τυφλῶπες omnes libri habere videntur, non τυφλῶπες, nt
scripsi p. 195. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 409. — 493. πάντων BP, om. R. ἀνθε-
στήρια p, ἀλθεστήρια reliqui praeter GMRVv. — 494. φύλλα v, φυλλία p. ριζο-
τόμον τε p. δευδράσιν v. ὦρην editi scriptique ut videtur libri omnes, hoc
significaret „tempus colligendarum radicum“ (cf. Lobeck. ad Aiac. p. 229).
verum de hoc postea Nicander ne verbum quidem dicit, sed nihil nisi radicum
proprietas describit. itaque ὦρην correxi, id nt significet „rizotomicas
rationes“ sive ea quae in colligendis radicibus observanda sint ne alia
excidatur radix atque qua opus sit. — 495. πάντα γὰρ p. — 496. ἀλθήσει
p. — 497. ἔτι μὲν v. βλύνοντι GMR, βλύνοντι reliqui. πόσῳ conl. Benti. —
498. νεόκητα, τὰ omnes. νεοκμητα, τὰ conl. Benti., νεοκμητα, τὰ conl. S.
michi νεοκμητας necessarium videbatur, quo recepto simul corrigendum
fuit ὃ γὰρ. cf. Hom. Ψ 9, ω 190 et alibi. νεοκμητας pnto esse νεανθεῖς.
— 499. τραφερὴν pro θαλερὴν citat Tzetz. ἂν ὕλην p. — 502. πηλίων
G, πηλίων p, πηλίων vel πηλίων reliqui. — 503. pro μιν p habet u supra-
scripto ö. — 504. χρύσεια B, χρύσει ἀπαίνεται p. ἡδ' ut Ald. codd. non-
nulli, sed certe non BGVv. — 505. βυθώσσα K, nnde suspicatur ali-
quis βυθώσσα scribendum esse. — 506. ἀνάλειν BP, ἀνάλειν p. ἐγγλῶν
K. ὄλμῳ Bp. ἀράξαις conl. Steph. — 507. κοτύλῃ libri corr. Benti. με-
ληδέος G in marg. — 508. πάντα conl. Benti. ἀρκιον v. μιν p. ἔπουν
Bp, ἔπουν R. — 509. πολίσκιος M, καλίσκιος v. ξυδατίοιο P et ut vi-

φύλλ' ἄτε κισσῆεντα περικλυμένοι φέρουσα· 510
 ἄνθεα δ' ὑσγίνω ἐνερעύθεται· ἥ δέ οἱ ὁδμὴ
 σκιδνάται ἐμβαρύθουσα· μέσον δ' ὡς ἀχράδα καρπὸν
 μυρτάδος ἐξ ὄχνης ἐπιόψεται ἢ σύ γε βάκχης·
 ῥίζα δὲ θηλυτέρης μὲν ἐπιστρογγύλλεται ὄγκῳ,
 ἄρσενι δ' αὖ δολιχὴ τε καὶ ἄμ πυγόνος βάρθους ἴσχει, 515
 πύξον δὲ χοιρῇ προσαλίγκιος ὤρεικίαιο.
 Τὴν ἦτοι ἔχιός τε καὶ αἰνοπλήγος ἐχίδνης·
 ἀγρεύσεις ὄφελος περιώσιον· ἐνθεν ἀπορρώξ
 δραχμαίη μίσγοιτο ποτῶ ἐνι κιρράδος οἴνης.
 Ναὶ μὴν καὶ τρίςφυλλον ὀπάξω κνωπὴν ἀρωγὴν, 520
 ἥ ἐ που ἐν τρήχοντι πάγῳ ἡ ἀποσφάγι βήσση,
 τὴν ἦτοι μιννανθὲς, ὅ δὲ τριπέτληλον ἐνίσποι,
 χαίτην μὲν λωτῶ, ῥυτῇ γε μὲν εἵκελον ὁδμὴν.
 Ἦτοι ὅτ' ἄνθεα πάντα καὶ ἐκ πίτλα ποικίλα χεύη,
 οἷόν τ' ἀσφάλτου ἀπερεύγεται· ἐνθα κολουσας 525
 σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλέσθαι
 καρδόπῳ ἐντρέψας, πείειν δ' ὀφίεσιν ἀρωγὴν.
 Νῦν δ' ἄγε τοι ἐπίμικτα νόσων ἀλκμήρια λέξω.
 Θρινακίην μὲν ῥίζαν ἔλεν γυαλθία θάψου
 σμώξας, ἐν δὲ σπέρμα χυτὸν λευκανθέος ἄγνου, 530
 νῆριν, πηγάνιον τε περιβρυλές, ἐν δέ τε θύμβρης

detur p. — 510. φύλλά τε p, φύλλα τε reliqui. cf. p. 95. κισσῶεντα Kv. περὶ κυκλυμένοι P. περὶ κλυμ. (cf. p. 210) etiam S. scripturus fuisse videtur. — 511. ὑσγινόντ' coni. Benth. sed cf. p. 105. — 513. βάκχης v. — 514. θηλυτέρης coni. Benth. | γύλλεται KvAld. — 515. καμπύγος B, καὶ ἀμυγόνος GKp, καὶ ἀμυγόνος reliqui, nisi quod Vn verum habere videtur quod Benth. et S. restituerunt. — 516. χοιρῇ V. — 518. ἀγρεύσεις KRv. ἀγρήσεις coni. Benth. περιώσιον v. — 519. δραχμαία omnes praeter GMRVv. μίγοιτο BPp. κηράδος P. — 520. τρίςφυλλον codd. cf. p. 145. — 521. τρήχοντι V. ἀποσφάγω correctum | γι K. — 522. ἐνίσποι GMPr (sed in R e corr., ἐνίσπη enim olim scriptum fuit), ἐνίσπει reliqui. τριπέτληλον nomen non videtur communi in usu fuisse, etsi praeter Nicandrum Th. 522 et 907 utitur etiam Callim. h. in Dian. 165, certe non comparet apud Dioscor. I p. 454. itaque Nicandrum suspicor dicere voluisse: „si cui displiceat a me fictum nomen τρίςφυλλον pro τρίςφυλλον, is per me licet τριπέτληλον appellet.“ ad μιννανθὲς subintellige ἐνέποναι. — 523. ῥητῶ μὴν εἵκελον V, γε μὴν p, εἵκελον BP. — 524. χεύη GKRVv, χεύει M, τεύχει reliqui. — 525. ἀπορεύγεται V. — 526. σπέρμα θ' V. — 527. πείειν δ' gram. in Cram. Anecd. Par. IV p. 65, 12, δ' om. codd. — 528. νόσω p. δείξω M. — 529. θρινακίην G in marg., Θρινακίης coni. Benth. sed cf. Al. 200. γυαλκία M, sed postea correct. θάψου p. — 530. μύξας BPp, μίξας, ἐν δέ τε coni. Bernard. ἄνου p. — 531. Θύμβρης

- δρεψάμενος βλαστὸν χαμαιεννάδος, ἥ τε καθ' ὕλην
οἴας θ' ἐρπύλλοιο περὶ ῥαδίκας ἀέξει.
Ἄγρει δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν,
533 ἄλλοτε καὶ καυλεῖον ὑπέρτερον ἀνθερίκοιο.
πολλάκι δ' ἐν καὶ σπέρμα, τό τε λοβὺς ἀμφὶς ἀέξει·
ἥ καὶ ἐλξίνην, τὴν τε κλύβατιν καλέουσιν,
ὑδασι τερπομένην καὶ αἰεὶ θάλλουσαν ἰάμοις·
πῖνε δ' ἐνιτρίψας κοτυλήρυτον ὄξος ἀφύσσων
540 ἢ οἴνης· ῥέα δ' αὐτε καὶ ὑδατι κῆρας ἀλύξεις.
Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἐχιος περιφράξο ῥίζαν,
τῆς καὶ ἀκανθοβόλος μὲν αἰεὶ περιτέτρωφε χαιτή,
λείρια δ' ὥς ἰα τοῖα περιτρέφει· ἡ δὲ βαθεῖα
καὶ ῥαδινὴ ὑπένερθεν ἀέξεται οὐδὲι ῥίζα.
545 Τὸν μὲν ἐχis βουβῶνος ὑπὲρ νεάτοιο χαράξας
ἄντλῳ ἐνυπνώοντα χυτῆς παρὰ τέλσον ἄλλως
εἰδυρ ἀνέπνευσεν καμάτου βίῃ· αὐτὰρ ὁ γαίης
ῥίζαν ἐρυσσάμενος τὸ μὲν ἔρκει θρύψεν ὀδόντων
θηλάζων, τὸ δὲ πέσκος ἐὼ περὶ κάββαλεν ἔλκει.
550 ἼΗ μὲν καὶ πρασίοιο χλοανθέος ἐρνος ὀλόψας

V. — 532. δρεψας v. — 533. νεία δ' M. ἐρπύλλοιο KVRv. περὶ ῥαδίκας MG (nisi is ῥαδίκας habet), περιφράδικας KRVv, περιφρακίδας vel ἰκίδας reliqui. ῥακίδας ex Hesych. malebat Benth. — 534. ἄγρει P. διανθέος legisse videtur schol. quod probat Benth. — 535. καυλόν B. — 536. πολλάκις p. δ' ἐν καὶ MRp, δὲ καὶ GKV, δ' οἱ καὶ v, δ' αὐ καὶ BP(?)Ald. ὄτον BP(?)Ald., τότε reliqui. corr. S., τό οἱ conii. Herm. ad Orphic. p. 737. — 537. κλύβατιν G, κλύβατην V, κλύβαστιν v. — 538. ὑδασι GMR, ὑδασι reliqui. κ' αἰεὶ V. αἰεθάλλ. codd. aliquot et edd. quod corr. S. cf. Lobeck. Elem. I p. 591. — 539. πῖνε Gr, πίνειν v. δέ γ' ἐντ] KAld., δέ τ' ἐντ] V, δ' ἐντ] Ppv. |λήρυτον K, |λήρυτον L (?) MRpp, |λήρυτον B, |λήρυτον v. ἀφύσσων K. — 540. οἴνης GKRVv, οἶνον reliqui, οἶνον conii. Benth. sed cf. p. 3. ἀλύξεις BGKPP, ἀλύξιν Vv, ἀλύξοις M, ἀλύξαις RAld. — 541. ἐσθλὸν V. ἐχίου conii. S. in euri poster. p. 250. περιφράξοιο Krv. — 542. αἰεὶ Π. περιτέτρωφε G, περιτέτρωφε hic quoque conii. Dindorf. — 543. ἰα Π. περὶ τρέφει Π, περιτέτρωφει Kv, ut conii. Benth. et S., περιτρέφει reliqui. — 544. ἀέξεται p. οὐδεὶ Π. — 545. ὑπὲρ Π. νεάτοιο p. — 546. ἀντλῳ Π, ἀντρω Ald. quod corr. Scalig. ἐν ὑπνώοντα Π, ἐν γ' ὑπνώοντα P, ἐνυπνώοντα p. παρα Π, περὶ BKPRVv. τέρσον Πv. ἄλλως Π, ἄλλως reliqui. cf. fr. 70, 1. — 547. ἀνέπνευσεν Π et reliqui codices omnes, ut videtur, nisi quod quidam v ephele. omittunt, ἀπένευσσε p, ἐνέπν. conii. Scalig. ἀφύσσασεν καμάτου conii. Benth. Sod Nicander verbo ἀναπνέειν videtur factitivam significationem attribuisse. „fecit ut languorem omniem exentoret.“ βίῃ Πp. αὐτὰρ p. — 548. ἐρυσσάμενος BK. τὸ μ ultimae litterae superscripto α p. — 549. πέσκος Π. ἐὼ περὶ Π, ἐὼ ἐν GKMRVv, ἐὼ τάχα BPAlld., ἐὼ solum habet p. κάββαλεν V. — 550.

χραισμήσεις ὀφείσσι πιὼν ἀργῆτι μετ' οἶνω,
 ἥ τε καὶ ἀστόργοιο κατείδυσεν οἴθιατα μύσχον
 πρωτογόνου, στέργει δὲ περισφαραγεῖσα γάλακτι·
 τὴν ἥτοι μελίφυλλον ἐπικλείουσι βοτῆρις,
 οἱ δὲ μελίχταιναν· τῆς γὰρ περὶ φύλλα μέλισσαι 553
 ὁδμῇ θελγόμεναι μέλιτος φροίξηδόν ἔνται.

Ἦέ σύ γ' ἐγκεφάλιοι περὶ σμήνιγγας ἀραιᾶς
 ὄρνιθος λέψαιο κατοικάδος· ἄλλοτ' ὁμόρξαις
 ψηχρὰ πολύνκημον καὶ ὀρίανον, ἢ ἀπὸ κάφρου
 ἥπατος ἀκρότατον κέρσαι λοβόν, ὅς τε τραπέξης 560
 ἐκφύεται, νέυει δὲ χολῆς σχεδὸν ἡδὲ πυλάων·
 καὶ τὰ μὲν ἄρ σύμμιχτα πιεῖν ἢ ἀπ' ἀνδιχα κόψας
 ὄξεος ἢ οἶνης· πλείον δ' ἔκος ἔφεται οἶνῃ.

Ἐν δὲ φόβην ἐρύσασθαι ἀειθαλέος κυπαρίσσου
 ἐς ποτόν, ἢ πάνακες, ἢ κάστορος οὐλοὸν ὄρχιν 565
 ἢ ἵππου, τὸν Νεῖλος ὑπὲρ Σαῖν αἰθαλόεσσαν
 βόσκει, ἀρούρησιν δὲ κακὴν ἐπιβάλλεται ἄρπην·
 ὅς τε καὶ ἐκ ποταμοῦ λιπὼν ξάλον ἰλυόεντα,

ἡμῖν Π. ἔρνεα κόψας Ald., ἔρνος κόψας BP, ἔρνος ὀλόψας p. ad ὀλόψας GK glossam ascribunt κόψας. — 551. χραισμήσει σοφ| Π, χραισμήσης M, χραισμήσεις KP. [μήσεις reliqui. πιὼν Π. μετ' οἶνω Π. συν οἶνω reliqui, nisi quod οἶνω K habere videtur. — 552. ἥ τε Π. — 553. [σφαραγεῖσαι v. [σφαραγεῖσα B. — 554. ἐπικλείουσι BK. — 555. μελίχταιναν omnes. cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 34 not. περιφύλλα p. περὶ φύλλα v. — 556. ὁδμῇ Π. ἔνται Π, reliqui ἔ an ἔ habeant non constat. — 557. περὶ Π, πείρει reliqui. σμήνιγγας Π, μῆνιγγας reliqui (nisi quod μῆνιγγας B). σμήνιγγας var. lect. in schol., quo codicis Π lectio confirmari videtur, certe σμήνιγγας hic locum non habent. Nicander σμήνιγγας pro μῆνιγγας dixisse videtur, ut saepe literae μ praepositur σ (cf. Lobeck. Elem. I p. 129 seq.), ita Al. 419 pro μογερός dixit συνερός, et συναίνης Th. 823. — 558. ὄρνιθος Π. λιψαιο Π, λάξιοι reliqui. κατ' οἰκάδος Π, κιάδος reliqui. cf. Al. 60 et 535. ἄλλοτ' ὁμόρξαις Π, ἄλλοθ' ὁμόρξαις M, ἄλλοτε μύρξαις P, ὁμόρξας v, ὁμόρξεις BVAlid. Ceterum ὁμοργνύναι hic Nicander voluit esse ψῆχειν. cf. Suid. ὁμοργνύναι — ἀποψῆχει. — 559. ψηχρὰ Π et var. lect. in schol., ψήγμα codd. πολύνκημον Πv et var. lect. in schol., πολύνκημον KpP(?)L(?)Ald. schol., πολύνκημον BGMR, πολύνκημον V. ὀρίανον PGKv, ὀρήανον MR, ὀρείανον reliqui. ψήγμα πολύνκημον καὶ ὀρίανον conl. Benth. ἀπο Π. — 560. ἐκρόταται v. κέρσαι ΠG (cum glossa κέρσαι) KVγ, κέρσαι ultimae literae imposito α, κέρσαις reliqui. ὥστε B. — 561. ἐμφύεται MK. χολῇ pv. ἡδὲ Π. — 562. μὲν ἂν Ald. πιεῖν ἢ ἀπάνδιχα Π, πιεῖν ἢ ἀνδιχα GKMRVv (ἢ om. p.), πιεῖν δόθι ἀνδιχα BPAld., πιεῖν κύτει ἀνδιχα κόψαι conl. Benth. — 563. πλείον v. ἄκοος p. ἐφύεται Π, ἔφεται v. οἶνῃ Π, οἶνης reliqui. — 564 — 624 om. Π. — 565. πάνακες p. οὐλίον P. — 566. ὑδατοέσσαν M. — 567. ἀρούρησιν V, [ρησι Kpν. — 568. ὅς τε K, ὅστις γ' ἐκ v. ἐν ποταμοῖο

- χιλοὶ ὅτε χλοάουσι, νέον δ' ἀπεχέυατο ποίη,
 570 τόσσον ἐπιστείβων λείπει βυθόν, ὅσσατίον περ
 ἐκνέμεται γεννέσσει παλίσσυντον ὄγμον ἐλαύνων.
 Τοῦ μὲν ἀποπροταμῶν δραχμῆς βάρος ἴσοφαρίζειν,
 ὕδατι δ' ἐμπίσαιο, κύτει ἐναολλέα κόψας.
 Μηδὲ σύ γ' ἄβροτόνον ἐπιλήθω, μηδέ τι δάφνης
 575 καρπὸν ἀραιωτέρης· μάλα δ' ἂν καὶ ἀμάρακος εἴη
 χραισμήεις πρασιῇ τε καὶ ἀνδήροισι χλοάξων,
 ἐν δὲ τίθει τάμισον σκίνακος νεαροῖο λαγωῦ
 ἢ προκὸς ἢ νεβροῖο πάροιδ' ἀπὸ λύματα κόψας,
 ἢ ἐλάφον νηδύν, τὸ μὲν ἄρ καλέουσιν ἐχίνον,
 580 ἄλλοι δ' ἐγκατόεντα κεκρύφαλον· ὧν ἀπερύσσας
 δραχμῶν ὅσσον τε δύω καταβάλλω μοίρας
 τέτρασιν ἐν κυάθοις μέθνος πολιοῦ ἐπιμίξας.
 Μηδὲ σέ γε χραίσμη πολίου λάθοι ἢ κέδροιο,
 ἄρκενθος, σφαῖραί τε θερειλεχέος πλατάνοιο,
 585 σπέρματα βουπλεύρου τε καὶ Ἰδαίης κυπαρίσσου,
 * * * * *

M. εἰλύνοντα (vel εἰλ.) pVAld. et K (sed is corrigit ἰλ.), item v, sed e corr. (ἰλ. enim fuit). — 569. ὅτε πλήθουσι G in marg. ἀποχεύατο GP. ποίην omnes, quod correxi. cf. p. 99. aliter Lobeck. Paralip. p. 347. — 570. βά-
 ρος errore S. et Lehrs. ὅσσατίον περ K. — 571. οἶμον G in marg. — 572.
 ἀπο προταμῶν V, ταμῶν p. δραχμῆς M. βάρος ἴσοφαρίζειν poeta voluit
 esse βάρος ἴσον φέρειν. cf. v. 646. — 573. δ' ἐνιπ| Kp, δ' ἂν τι π| B,
 δ' ἂν γ' ἐπίσαιο P, δ' ἂν γ' ἐπίσαιο Ald. ἐναολλέα certe MR, ut voluit
 Beutl., reliqui ἐν ἀολλέα (ἐν ἀολλέα p). — 574. ἄβρ| omnes, ut videtur.
 cf. ad v. 92. — 575. καρποῦ conl. Beutl. — 576. πρασιῇ K, πρασιῇ pν,
 πρασίης reliqui. cf. p. 106 extr. — 577. νεαροῖο p. — 578. προκός Bp
 Ald. ἢ νεβροῖο MR, ἢ ν| reliqui. λύματι v, ἀπολύματα V, ἀπολύματα
 quidam. — 579. τὸ μὲν γὰρ p, τὴν δὲ BpAld. τὸ μὲν ἄρ reliqui (etiam
 L?). — 580. ἀπερύσας KpνAld. — 581. ὅσον BKp. κατάλλω K, sed βα
 superimposuit manus secunda. — 582. ἀπομίξας BRAlD., ἀποσμίξας P.
 Post hunc versum S. posuit v. 586. — 584. ἄρκενθ|ς conl. Scalig. et Sal-
 mas. sed *fructum* iuniperi ut expressis verbis memoraret non magis opus
 fuit quam fuit in κέδρω v. 583. σφαῖραί τε BGMR, σφαῖρά τε KVpν,
 σφαῖρη reliqui. — 586. Hic aliquid turbatum esse arguit mutata constru-
 ctionis ratio quae excusari nullo modo potest. quae causa fuisse videtur
 ut codicis B scriba hoc ordine versus poveret: 585, 586, 583, 584. ac
 similiter S. v. 586 post v. 582 posuit, parum apto, ut mihi quidem videtur,
 loco, accedit quod σπέρματα, quum in enumeratione ultimum sit, copula
 carere non possit. huic vitio olim (cf. p. 110) ita succurri, ut σπέρμα τε
 scribendum esse putarem, nunc putare malim excidisse versum, quo pri-
 mum in enumeratione illa perrexerit poeta, tum constructionem mutaverit
 novo illato verbo. ἢ καὶ BKpν. πηρῆνα KVν (de v testatur Keil), ποι-

ἤε καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμῶν πηρίνα θοραίνην·
πάντα γὰρ ἀλθήσει καὶ ἀθέσφατον ἐκ μόγον ὦσει.

Τὴν δὲ μετ' ἐξετέρην θανάτου φύξιν τε καὶ ἀλκὴν
φράξω κουλυβάτειαν ἐλῶν· τροχαλῶ δ' ἐνὶ λίγδῳ
σῶχειν, ἐν δὲ τέ οἱ κοτύλην πτισάνοιο χέασθαι, 590
ἐν δὲ δῶα κυάθεια παλαισταγέος οἶνοιο,
ἐν δὲ καὶ ἀργέσταο λίπευς ἰσόμοιρον ἐλαίου·
φύρσας δὲ πληγῇσι χολοιβόρον ἰὼν ἐρύξεις.

Ἄγροι δ' ἐξάμορον κοτύλης εὐώδεα πίσσαν,
καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπὸ μέσον ἦτρον ὀλόψας, 595
ἤε καὶ ἱππείου μαράθου πολυανξέα ῥίζαν
κεδρίσιν ἐντρίψας, ἐλεοθρέπτου τε σελίνου
σπέρματα· μεστωθὲν δὲ χάδοι βάθος ὀξυβάφοιο.

Ἐνθα καὶ ἱππείου προταμῶν σπερμεία σελίνου,
δραχμάων δὲ δῶα σμύρνης ἐχεπενκίος ἄχθη, 600
ἐν δὲ θερειγενέος καρπὸν κεράσαιο κυμίνου
στήσας ἤε χύδην τε καὶ ἄστατον ἀμφικυκλήσας·
πίνε δὲ μῆξάμενος κυάθῳ τρεῖς ἀφύξιμον οἶνον.
Νάρδου δ' εὐστάχους δραχμίων ἄχθος ἐλέσθαι,
σὺν δὲ καὶ ὀκταπόδην ποταμοῦ ἀποσυληθέντα 605
καρκίνον ἐνθρύψαιο νεοβδάλτοιο γάλακτος,

ρίνα p, sed literae Γ snperscripto η, περίνα Ald., πυρίνα BP. — 587. ἀλ-
θήση V, sed corr. ει, αἰθήσει B. ὦσει Kν. ὦσοι p. — 588. μετ' ἐξί G,
μετεξί p, μετεξετέρην reliqui. ἄλκαο coni. Benti. sine causa. — 589. κου-
λυβάτ| Gvp et II in v. 851, κουλυβάτ| Kν, κολλυβάτ| MR, πολυβάτ| BP, που-
λυβάτ| Ald. τροχαλῶ Rv. δ' om. BKPald. ceterum post ἐλῶν olim interpanctio
nulla fuit, sed fuit post φράξω. ἐν λίγδῳ G, ἐνὶ λίγδῳ p. — 591. κυάθεια B.
παλαισταγέος τ' V, γίεας P(?)Ald. — 592. non ausus sum ἀργήσταο scri-
bere. nam hic quoque poeta Homericum ἀργέστης alio transnltasse vide-
tur. cf. p. 211 et Al. 175. — 593. χολοιβόλον P, χυλοιβόρον, ut videtur,
p. ἰρύξης v, χοληβόρον ἰὼν ἰρύξεις coni. Blomf. ad Callim. in Apoll. 53.
— 594. ἄγροι P. — 595. ἀπαι μέσον BGPald., ἀπὸ μέσον p, ἀποπίσον
K (sed ἀποπίσον corr. man. secund.), ἀπὸ μέσον V. ὀλόψας R, sed corr.
— 596. πολυανξέα M. — 597. ἐλεοθρέπτου Kp. — 598. χάδαιο K, χάδοιο
G κάθος, ut videtur, K. — 599. γε ταμῶν BPald. σπερμεία K. — 600. δῶο
K. — 601. δ' ἀθερειγενέος KAlid. et var. lect. in schol., δὲ θερειγενέος
B. κέρσαιο codd., nisi quod κέρσαιο Kν, κεράσαιο, quod S. dedit, videtur
p habere. — 602. ἡ χύδην KAlid., ἡε χύδην Bvp, vñ χύδην P, ἡε χύ-
δην M. ἀσταδὸν coni. Benti. — 603. πίνε Gp. οἶνον BPald., οἶνον corr.
οἶνον p. — 604. νάρθου p. τ' libri, quod correx. εὐσταχέος R, εὐστα-
θέος reliqui. εὐστάχους S., quae est var lect. in schol. — 605. ποταμῶ
BPald. (correx. Scalig.), ποταμῶν ἄπο συλ| G, ut coni. Benti. — 606. καρ-

- ἰφίν θ', ἣν ἔθρεψε Δρίλων καὶ Νάρωνος ὄχθαι,
 Σιδονίου Κάδμοιο θεμεΐλιον Ἀρμονίης τε
 ἐνθα δὴ δασπλῆτε νομὸν στεΐβουσι δράκοντες.
 610 Λάξο δ' ἀνθεμόεσσαν ἄφαρ τανύφυλλον ἐρείκην,
 ἣν τε μελισσαῖος περιβόσκειται οὐλαμὸς ἔρπων·
 καὶ μυρίκης λάξοιο νέον πανακαρπέα θάμνον,
 μάντιν ἐν αἰζηοῖσι γεράσμιον· ἥ ἐν Ἀπόλλων
 μαντοσύνας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν·
 615 μὲξ δὲ κονυξῆεν φυτὸν ἐργχλοον, ἥδὲ καὶ ἀκτῆς
 καυλοὺς ἡνεμόεντας, ἰδὲ πτίλα πολλὰ καὶ ἄνθη
 σαμψούχον, κύτισόν τε καὶ εὐγλαγέας τιθυμάλλους·
 πάντα δὲ λίγδω θρύπτε, καὶ ἐν σκαφίδεσσι δοχαῖαις
 φαρμάσσων μέθυ κεῖνο χοὸς δεκάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 620 Ἄλλ' ἦτοι γερόνων καναχολὸν περιάλλα τοκῆς
 βάτραχοι ἐν χύτρῃσι καθεψηθέντες ἄριστοι
 βάμματα· πολλάκι δ' ἦπαρ ἐνὶ σχεδίῃ ποθὲν οἶνῃ,
 ἥ αὐτοῦ σίνταο κάρη κακὸν ἄλλοτε νύμφαις
 ἐμπισθὲν, τοτὲ δ' οἶνον ἐν σταρόνεσσιν ἀρήξει.
 625 Μὴ σὺ γ' ἐλιχρύσοιο λιπεῖν πολυδευκέος ἄνθην,
 κόφορον ἢ μύωπα, πανάκτειόν τε κονίλην,
 ἣν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρίγανον ἀμφὶς ἔπουσι·

κῖνον Kv. ἐν-θρέψαιο Kp. ἐν-θρύψαι v. de genetivo cf. v. 603. — 607. δρῶ-
 λων Kpν. νάρωνος BKv. ὄχθη BPrAld., ὄχθας grammat. cf. p. 146. —
 (608). κάρμοιο B. — 609. om. P. δασπλῆτε Ald. δράκοντες Gv, δράκοντες
 reliqui. — 610. ἄφαρτα στεφυλλον (vel κροφυλλον) K, corr. στεφυλλον vel
 μυφυλλον. — 612. κλάξοιο v. — 613. ἐνὶ ζωοῖσι codd. emendavit Mein.
 ad Steph. Byz. p. 375. ἦεν Vp, αἶεν Steph. Byz. l. l. — 614. μαντιῶς
 Steph. Byz. l. l. κοροπαῖος BKPvAld., ὀρόπειος var. lect. in schol., ὀρο-
 παῖος var. lect. ap. Steph. Byz. l. l. — 616. nescio an poeta ἀκτῆν πα-
 ρετυμολογῶν scripserit: καυλοὺς ἡνεμόεντας. cf. Marcell. Sidet. 22 ἡιόεις
 κάλλοντος coll. v. 17. ἥδὲ B. περὶ codd. emendarunt Bernard. et S. —
 617 post 618 posuit v, sed correxit literis α β appositis. κύτισσον v. εὐ-
 γλαγέας annot. G. θυμαλίδας vel λίδας BPAld., θυμαλίδας (vel λίδας) p,
 τιθυμάλιδους K. — 618. σκαφίδεσι v. δοχαῖαις V. — 619. μοίρα vel μοῖρα
 BPrAld. — 620. γερόνων BP. καναχόν R, λχῆ V. περιάλλα p. — 621.
 χύτροισι BKp codd. Bentl. — 622. Σχεδίῃ et Σχερίῃ var. lect. in schol.
 — 624. ποτὲ v. ἀρήξει B. — 625. ἥ σὺ γε λίχρσοιο Π. πολυδευκέος Π,
 [δε]νέας reliqui. cf. p. 208. ἄνθης S. πανάκτειον Π, πανάκτειον B, παρά-
 κτειον v, sed correxit. κονίλην Π. — 627. Ἡρακλείαν ὀρίγανον Π, Ἡρά-
 κλειον καὶ ὀρί GKMRVpν, Ἡρακλείον B, [κλειον, literis ei imposito v V,
 καὶ om. BPAld., ὀρίγανον MRVAld. et p, sed is corrigens i. ἀμφὶς

σὺν καὶ ὄνου πετάλειον ὀριγάνου, αὐὰ τε θύμβρης
 στρουμβεία ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νούσου.

Ἄγρει μὲν ὀλίγαις μηχανώσι θάμνον εἴσῃν 630
 ἐρσομένην, ἀργῆτι δ' αἰὲλ περιδέδρομεν ἄνθη·
 τὴν ἦτοι φιλεταιρίδ' ἐπὶ κλησιν καλέουσι
 ἄνδρες, οἱ Τρωλοιο παρὰ Γύγαο τε σῆμα
 Παρθένιον ναίουσι λέπας, τόθι Κίλβιν ἀεργοὶ
 ἵπποι χιλεύουσι καὶ ἀντολαί εἰσι Καῦστρου. 635

Νῦν δ' ἄγε τοι ῥίξας ἐρέω ἐχέουσιν ἀρωγούς.
 Ἐνθα δὴ ἐχίαια πιφάυσκεο· τῆς δὲ τὸ μὲν πον
 ἀγχούση προσόικεν ἀκανθῆν πετάλειον·
 παῦρον ἐπελ, τυτθὸν δὲ καὶ ἐν χθονὶ πυθμένα τέινει.

Ἢ δ' ἐτέρῃ πετάλοισι καὶ ἐν κανλοῖσι θάλεια, 640
 ὑψηλῇ· ὀλίγῳ δὲ πέριξ καλχαίνεται ἄνθει·

ἔποναι Π, ἀμφενέποναι reliqui. — 628. ὄνον p. πετάλειον Π, πετόλειον V(?). ὀρεγάνου ΠΜΡΚΥρAld., ὀρίγανον reliqui. correxi. ὄνον πετάλειον ὀριγάνου est folium ὀριγάνου ὀνέτιδος. cf. Ἀλκιβίου ἐχιος ῥίξαν Th. 541. αὐὰ τε Π, ἀνά τε KpAld. (K cum glossa σύν). Θυμβρην v. — 629. στρουμβία ψοχετες Π (sed extremas duas syllabas raone evanescere). στρουμβεί v. ψώχοιο V. ἐμφόρβια, sed super o posito o, K, ἐμφόρβια v. — 630. μὲν Pp, μὴν Ald. ὀλίγαις Π. θάμνων εἴσῃν Π. — 631. περιδέδρομεν Π, [τετροφην] reliqui. ἄνθη Π, ἄνθη MR, ἄνθει reliqui. — 632 om. Π. φιλεταιρίων omnes. φιλεταιρίον ex Eutecnio dedit S. φιλεταιρίον (non φιλεταιρον) plures vocabantur plantae contra serpentes efficaces (cf. Dioscor. I p. 509) extr. et p. 527), imprimis autem polemonia (Diosc. p. 511), quae et Philetaeria (Plin. nat. hist. 25, 64) et Philetaeris (id. 25, 90) appellabatur. eam putaverim hic intelligendam esse, praesertim quoniam commendat etiam Aet. p. 617, E. Sed nominativus quum vix potuerit esse nisi φιλεταιρίς, correxi φιλεταιρίδ'. — 633. ἐνέρες p. παρὰ γύγαιο Π, γύγαιο BP. — 634. ναίουσι p. ὅθι v. κύλβιν Π, κύρβιν v, κιάζος BPald. — 635. χιλεύουσιν Π. — 636. αἰε Π. ῥίξαν v. ὀφίεσαι omnes, quod vorum esse nequit, nam radices contra serpentinum morsum efficaces non nunc demum enumerat. cf. vv. 529, 534, 541 et 48, 506. praeterea chironii (v. 500 sqq.) non folia solum, sed radix etiam efficax (cf. Dioscor. I p. 400), et Aristolochiae (vv. 509 seqq.) sola adeo efficax radix (cf. Plin. n. h. 25, 96). itaque scripsi ἐχέουσιν, quoniam quae sequuntur plantae privatim contra viperas valent. cf. v. 653 et 673. — 637. δύο χίαια Π. πιφάυσκεο pAld. τῆς δε το μὲν πον Π, τοῖς δὲ V. — 638. ἀγχούσι Π. ἀκανθῆιον πετάλιον Π, πετάλιον etiam MR. — 639. παῦρον Π, ταῦρον Bp. τυτθὸν δὲ Π, τιτθὸν τε V, τυτθὸν τε reliqui. τέινει Π. cf. Dioscor. I p. 526: φύλλα — πρὸς τὰ τῆς ἀγχούσης, ἥπτονα δὲ, — ῥίξα δὲ λεπτοτέρα δακτύλου. patet ἐπελ ita ad προσόικεν relatum esse, ut subintelligendum sit: „quamquam non plane eadem sunt, nam parvum folium est et parvam planta radicem agit.“ sic saepe apud poetas quoque ante ἐπελ omissam videmus enuntiationem aliquam, velut Ilom. II. 9, 341. — 640. πετάλοι Π. κανλοῖσι Π et G, καλύκισσι reliqui. θάλεια Π. — 641. ὀλίγῳ Π. καλχαίνεται ΠG

- βλάστη δ' ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε, κάρηναρ.
 Τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προταμῶν ἰσθήρεα χραισμεῖν
 ἢ σφέλαι ἢ ὄλμω κιάσας ἢ ῥωγάδι πέτρη.
 643 Καί τε σύ γ' ἡρύγγαιο καὶ ἀνθήεντος ἀκάνθου
 ῥίζα λειήναιο, φέροις δ' ἰσορρεπὲς ἄχθος
 ἀμφοῖν κλώθοντος ἐν ἀρπέξῃσιν ἐρίνου·
 λάξεο δ' εὐκνήμοιο κόμην βρίθουσαν ὀρείου
 καὶ σπέραδος Νεμεαῖον ἀειφύλλοιο σελίνου·
 650 σὺν δὲ καὶ ἀννήσοιο τὸ διπλὸν ἄχθος αἰείρας
 ῥίζαις ὀλκήεσσαν ὑπὸ πλαστιγγα πεσοῦσαν·
 καὶ τὰ μὲν ὀργάξοιο, καὶ εἰν ἐνὶ τεύχεϊ μίξας
 ἄλλοτε μὲν τ' ἐρίων ὀλοὺν σίνος, ἄλλοτε τύμμα
 σκορπιόεν, τοτὲ δάχματ' ἐκαλθήσαιο φάλαγγος,
 653 τριπλὸν ἐνθρύπτων ὀδελοῦ βάρος ἐνδοθεν οἴνης.
 Φράξεο δ' αἰγλήεντα χαμαίλειον ἡδὲ καὶ ὀρφνόν·
 δοιοὶ δ' ἀμφὶς ἔασιν· ὁ μὲν ζοφοεΐδελος ὠπὴν
 ἥικται σκολύμω, τροχεὴν δ' ἀπεχεύατο χαίτην·
 ῥίξα δὲ οἱ βριαρή τε καὶ αἰθαλος, ἡ δ' ὑπὸ κνημοῖς
 660 σκοιοῖς ἐντελέθει φυξήλιος ἢ νεμέεσσι.

(hic cum gl. πορφύρεται) et var. lect. in schol., πορφύρεται reliqui. — 642. βλάστη Π. κάρηναρ Π, κάρηνον reliqui. cf. p. 210. — 643. μὲν p hic scribit ut v. 548. ἀπανδρακάδα ΠΡ, ἀπανδρακάδα ΜV. προταμῶν p. χραισμη MR, χραισμεῖ Γv. — 644. σφέλαι Π, σφέλλα vel σφέλλα KMRv, σφέλα vel σφέλα reliqui. ἢ et ὄλμω Π, ὄλμω M. ῥωγάδι V. — 645. καί τε σύ γ' Π, οὐδέ γε V, ἢ τε σύ γ' reliqui. ἡρύγγειο Π, ἡρύγγαιο G, ἡρύγγαιο V. ἀνθήεντος Π, ut schol. legisse videtur, ἀλθήεντος P, ἀλθήεντος reliqui. — 646. ῥίζα Π, ῥίζαν reliqui. cf. ad v. 640. φέροις BP. ἰσορρεπὲς R. — 647. ἀμφοῖν Π, ἀμφοῖν BKPvAld. καὶ addunt pAld. κλώθοντος var. lect. in schol. ἀρπαῖσιν Π, ἐναρπαῖσιν MR, ἀρπαῖσιν solus p, reliqui ἀρπαῖσιν. cf. ad v. 284. — 648. ἀκνήμοιο M, βρύθουσαν B. ὀρείου Π, ὀρείης reliqui. — 649. σπέραδος ΠV. νεμέοιο in G superscriptum. — 650. ἀννήσοιο V. δίξοον Π, διπλὸν KPvAld., διπλὸν reliqui. αἰείρας Π, αἰείρας reliqui. — 651. πλαστιγγα Π. πεσοῦσα Π. — 652. ταμὲν Π. ὀργάξοιο ΠRv, ὀργάξοις B, ὀργάξεις P. εἰς ἐνὶ Pp. ἐνὶ τεύχεϊ Π. μίξας V(?). — 653. σίνος ΠKp. τύμμα Π, τῶμμα, ut videtur, p. — 654. τότε Π, τὰ τε reliqui, τοτὲ conji. Benti. δάχματ' Π, δῆγματ' reliqui. cf. ad v. 119. ἐκαλθ' Kp. φάλαγγας ΜV. — 655. τριπλὸν Π, εἰπλὸν Kp. ὀδὲ λου Π, ὀδελου M, ὀλοου P. ἐνδοθεν Π. — 656. ἡδὲ καὶ ὀρφνόν Π, ἡδὲ καὶ ὀρφνόν K et cod. Benti., ἡδὲ ὀρεινόν BPAlD. — 657. δολ et ἔασιν KPAlD. ὁ μὲν Π, ὁ μ ultimae litterae superscripto α ut v. 643 et alibi p. ζοφοεΐδεος K. — 657. ἥικται Π. σκολύμω Π, |μωv BPP (sed p corr.). τροχεὴν ΠBP, τροχέην reliqui, accentum corr. S. — 659. ῥίξας p. δέ οἱ Π. βριαρή Πp, |ρηs BPAlD. ἡ δ' Π, ἡ δ' KAlD., ἡ δ' reliqui. correxit S. cf. v. 219. Πp, |ρηs BPAlD. — 660. σκοιοῖς omnes, nisi quod σκαῖς P. corr. S. φυξήλιος

Τὸν δ' ἕτερον δῆεις αἰεὶ πετάλοισιν ἀγανυρόν·
 μέσση δ' ἐν κεφαλῇ δύνεται πεδόεσσα, μολοβρῇ·
 ῥέξα δ' ὑπαργήεσσα, μελίζωρος δὲ πάσασθαι.
 Τῶν δὲ κυανέην μὲν ἀναίνεο, τῆς δ' ἀπὸ φάρσος
 δραχμαῖον ποταμοῖο πιεῖν ὑδάτεσσι ταράζας. 665
 Ἄλλην δ' Ἀλκιβίοιο φερώνυμον ἀγρόο ποίην,
 δράχμα χερὸς πλήσας, παύρῳ δ' ἐν νέκταρι πίνειν.
 Τὴν μὲν ὑπὸ σκοπέλοισι Φαλακραίοις ἰδ' ἐπακτῆρ
 Κρύμνης ἀμπεδίον καὶ ἀνὰ Γράσον, ἥδ' ἵνα θ' ἔππου
 λειμώνες σκυλάκεσσιν Ἀμυκλαίῃσι κελεύων· 670
 κυνηθμόν κυνὸς οὐλον ἐπήϊσε θυμολέοντος,
 ὃς τε μεταλλεύων αἰγὸς ῥόθον ἐν στίβῳ ὕλης
 κανθῶ ἐνὶ ραντῆρι τυπὴν ἀνεδέξατ' ἐχίδνης·
 καὶ τὴν μὲν κλάγξας ἀφ' ἐκάς βάλε, ῥεῖα δὲ ποίης
 φύλλα κατέβρυξεν, καὶ ἀλεύατο φοινδὸν ὄλεθρον. 675
 Ἄσαι δ' ἐγγλοα φλοῖον ἐλαιήεντα κρότωνος
 συμμίγδην πετάλοισι μελισσοφύτοιο δασείης,
 ἥτε καὶ ἡελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος,
 ἧ θ' Ὑπεριονίδαο καλινστρέπτοιο κελεύθους
 τεκμαίρει γλαυκοῖσιν ἴσον πετάλοισιν ἐλαίης. 680

V. ἡ Π, ἐν reliqui. νυμέσσειν Π. — 661. ἕτερον Π. — 662. μέσση δ' ἐν κεφαλῇ Π. et κεφαλῇ etiam GKMPKV. δύνεται Π, φύνεται reliqui. παιδόεσσα μολοβρῇ Π, πεδόεσσα v. — 663. ῥέξα θ' p. πάσασθαι K. — 664. κυανέην Π, κυανέον reliqui. μὲν Π. ἀναίνετο Vp, ἀναίρεο G. δ' ἀπο Π, δ' ἀπο p. — 666. ἀγρόο Π, αἰρεο reliqui. πόην Kv. — 667. δράχμα BR. παύρῳ Π. δ' ἐν ΠBGPVAld., δὲ Kpν, δ' ἐν MR. πίνειν Π, πίνεις reliqui. — 668. ὑπὸ Π, ἐπὶ reliqui cf. Steph. Byz. p. 655, 7: Φαλάκρα — οὐκ ἔχουσι ζῶν φυτόν διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον. σκοπέλοισιν v. φαλακραίοισιν omnes. sed τὴν non habet verbum unde pendeat nec potest extrinsecus subintelligi ut voluit schol. εὔρε supplens. itaque correxi ut vides. aliter Benti. cf. ad v. 671. ἐπακτῆν Π. — 669. ἀμπεδίον certe p, ἀμ π rel. γράσον' P, ἀναγράσσον Π. ἵνα Π. — 670. λειμώνες Π. ἀμυκλαίῃσι Π, ἴοισι MRv, ἴοισι reliqui. — 671. κυνηθμόν coni. Benti. κυνόςονον Π. ἐπήϊσε ΠGKv (cf. Herodot 9, 93 et Apollon. Rhod. 2, 195), ἐπήϊε MR, ἐποίησε p, ἐποίη V, ἐπώρνε BPAld., ἐπώρνε var. lect. in schol. quam probavit Benti. θυκολέοντος K. — 672. μεταλλεύων Kp. αἰγὸς v. στίβῳ Π, τρεῖς var. lect. in schol. — 673. κανθῶ Π, κανθῶν coni. Benti. ἐν ραντῆρι Π, ἐν ῥ PAlld. ἐχίδνη V. — 674. ἀφ' ἐκάς GV, ἀρεκάς reliqui. βάλε ῥεῖα Π. — 675. φύλα p. βρυξε vAld. — 676. αἶσαι Π, ἄσαι var. lect. in schol., λάξο reliqui. cf. Al. 305 et 331. Ἐλαιήεντα (i. e. Ἰταλικόν) schol. κροτωνος Π, κρότωνος ut videtur reliqui. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 172. — 677. μελισσοφύτοιο Π, ἴσότηο reliqui. δασείης Π. — 678. ἡλίοιο v. ἰσώνυμον Π. — 679. καλινστρέπτοιο Π, καλίστ reliqui. — 680. γλν-

- Αὐτως δὲ ῥίξαν κοτυληθόνοσ, ἦ τ' ἀνὰ κρυμὸν
 ῥηγνυμένων ὀλοφυδνὰ διήφυνσε ποσσὶ χίμετλα.
 Δῆποτε δ' ἦ βλωθοροῖο πυρίτιδος ἔγχλοα φύλλα,
 ἦ σκολοπενδρείοιο φέρειν ἀπὸ κανλὸν ἀμήσας.
 685 Ἄγρει καὶ πάντακες Φλεγυήων, ὄρρα τε πρῶτος
 Παιήων Μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἄμερξεν,
 Ἀμφιτρωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἔλκος,
 εὐτε σὺν Ἡρακλῇ κακὴν ἐπυράκτεεν ὕδρην.
 Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν
 690 ἀγρεύσεις πρόσπαιον, ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην
 καρχαλέον καθύπερθε πυρὸς σελάοντος ἀντμή,
 τῆς δ' ἐξ ἔγκατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρὸς
 φύρσον ἀλὸς δίοιο, καὶ ἡελίου δίχα τέρσαι,
 μῆ τοι ἐνισκῆλη νεαρὸν σκίναρ ὠκὺς αἴξας.
 695 Ἀλλ' ὀπότεαν χρεῖά σε κατεμπάξῃ μογέοντα,
 σῶῃε διὰ κνήστι σκελετὸν ῥάκος οἶά τ' ἀφανρὸν
 σίλφιον ἢ στροφάλιγγα περιξήροιο γάλακτος
 οἶνω ἐπικνήθων· τὸ δέ τοι προφερέστατον ἄλλων
 ἐσσεῖται· πάσας γὰρ ὁμῶς ἀπὸ κῆρας ἐρύξει.

κοῖαινα Π. ἴσον Π, ἴσον Κρ. ἐλαίον Β. — 681. αὐτως et ῥίξας v. δὴ
 MRVAld. ἦ τ' Π. ἀνα κρυμὸν Π, ἀνὰ κρυμμὸν BGPr, ἀνακρυμὸν
 KRAlD. — 682. ῥηγνυμένοις conl. Benth. ὀλοφν ἀνα Π, ὀλοφνδνὰ
 KMVn, ὀλοφνγδὰ reliqui. παῖσι ΠVp, πᾶσι M, ποσὶ K. χίμετλα Π. —
 683. δὴ τότε δὴ Π, δὴ ποτε ἦ v, δὴ ποτ' ἦ K, δὴ ποτε δὴ P, sed se-
 cundum δὴ altera manns correxit δ' ἦ. βλωθοροῖο v. — 684. σκολοπο-
 ροῖο P. ἀπο Π, ἀπο p. — 685. φλεγυῖον ΠV. ὄρρα τε Π, ὄρρα τε
 p, ὄ ρά τε K, ὄρα τε B, ὄρατε v, ὄρ... R. — 686. μελανοποταμοῦ Π.
 παραχείλος Π, περὶ χ| Κν. ἄμερξεν omnes. cf. Lobeck. Rhem. p. 54 n. 6. —
 678. ἰωνίδαο BGMPp, ἰονίδαο KVn. ἰφικλέος Π. ἔλκος Π, ἔρκος, sed cor-
 rectum ἔλκος; Κν, ἔρκος BPAlD., idem annotant KG et schol. — 688. σνν
 Π. επυράκτεεν Π, ἱσυρά| K, sed corr. ἐπ|, ἰάκτεον p. — 689. γαλαίης B.
 ἦ Π. — 690. ἀγρεύσεις KPrVAld. πρόσπαιον Π. — 691. καρχαλέον Π, καρ-
 φα| reliqui. σελάοντος Π, ἀντμή Π, ἀντμῆς reliqui. illinc ἀντμή scripsi. —
 693. φύρσον certe v, φύρσον Π et reliqui cf. Lobeck. Paralip. p. 414 et
 Elem. I p. 307. δίοιο Π, θείοιο reliqui, quod ex Hom. II. 9, 214 fluxisse
 videtur. ἡελίου Π, ἡελίοιο p. τέρσαι Π, τέρσον reliqui. cf. v. 96 et 709. —
 694. μῆ σοὶ Π, μήτοι M et p, sed in e corr. μήτι enim olim scriptam fuit,
 quod reliqui habent. ἐπισκῆλην Π, ἐν| σκῆλη K, ἐν| σκύλη P. νόον Π. σκῆναρ
 v, σκῆναρ K. οἰκὺς Π, ὀξὺς conl. S. — 695. ἀλλοπόταν Π, χρεῖά σε Π, χρεῖ-
 ᾶδε Κν. κατεμπάξῃ Π. — 696. δια κνήστι Π, δια κνήστι G, δια κνήστι
 p, διακνήστι reliqui. σκέλετον Π. ῥάκος omn., quod correxi. cf. v. 694.
 οἶά Π. ἀφανρὸν M, ἰρή v, ἀφανρὸν p. — 697. σιλφίον η Π. περιξήροιο
 IIMRp, περὶ ξηροῖο PV. — 698. οἶνω Π. ἐπικνήθων K. ἄλλων omnes,
 ἄλλα var. lect. in schol., quam recepit S. — 699. ἐσσεῖται Π. ὁμῶς Π. ἐρύξει

Πεύθεο δ' εἰναλῆς χέλνους κρατέουσιν ἀρωγὴν 700
 δάχματος εἶλαρ ἔμεν δολιχῶν ὅσα φῶτας ἀνιγρούς
 ἔρπετὰ σίνονται· τὸ δέ τοι μέγ' ἀλέξιον εἴη.
 Ἦτοι ὅταν βροτολοιογὺ ὑπὲρ πόντοιο χελύνην
 αἰγιαλῶν ἐρύσσωσιν ἐπὶ ξερὸν ἀσπαλῆης,
 τὴν δ' ἀνάκνῳσας κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι 705
 μαυλίδι χαλκείῃ, βλοσυρὸν δ' ἔξ αἵμα χέασθαι
 ἐν κεράμφῳ νεοκμήτι καμινόθεν· ἐκ δὲ πελιδνὸν
 οὐρὸν ἀπηθῆσαι πλαδάων λαεργεῖ μάκτρῃ·
 ἧς ὑπο δὴ τέρσαιο διατρυφὲς αἶμα κεδάσσας 710
 δραχμάων πισύρων μίσγων βάρος· ἐν δὲ κυμῖνον
 δοιὰς ἀγροτέροιο, καὶ ἐκ ταμίσοιο λαγωῦ
 τετράμορον δραχμῇσι δύνω καταβάλλεο βρεῖθος.
 Ἐνθεν ἀποτμήγων πείειν δραχματὸν ἐν οἴνῃ.
 Καὶ τάδε μὲν τ' ὀφίεσσι ἀλεξητήρια δήεις.
 Ἔργα δέ τοι σύνταο περιφράζοιο φάλαγγος 715
 σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσιν· ἐπεὶ ῥ' ὃ μὲν αἰθαλόεις ῥῶξ

Π, ἀλύξας R, ἀλύξεις reliqui, ἀλέξεις conl. Beutl. — 701. δάχματος Π et reliqui ut videtur praeter G, qui δάχματος habet. εἶλαρ p, εἶλας V, εἶλαρ Π et reliqui. corr. S. θ' ὅσα Π, δολιχῶν B, ἀνιγρὰ v, ἀνιγρούς Pp, ἀνηρούς Ald. — 702. δέ τι Kv. μέγα λῆξιμον p. ἀλέξιον Π, ἀλέξιμον reliqui. cf. v. 805 et Al. 4. — 703. ὅτ' ἂν p. βροτολοιογὸν ὑπὲρ (ὑπὲρ Πp) omnes, quod correxi. cf. p. 211. χελύνην omnes. sed cf. ad Al. 555. — 704. αἰγιαλὸν BMP. ἐπὶ ξερὸν Π, ἐπιξηρὼν v, sed correctum |ρον. et ξηρὸν etiam K habere videtur. ἀσπαλῆης Π. — 705. τὴν δ' Π, τήνδ' reliqui. ἀπο Πp. ἀράξαι G. — 706. μαυλίδι (ου μαυλίδι ut Ald. et S.) certe ΠKp. cf. Dindorf. in Thes. Par. χαλκείῃ Π. χέασθαι in Π paene evanuit. — 707. κεράμφῳ Πp, καμινόθεν Π. — 708. οὐρὸν certe p, οὐρον reliqui. cf. p. 146. πλαδάων λα| Π, πλαδάων λα| G et K, quorum hic addit: γρ. πλαδάοντ' εὐεργεῖ, πλαδάων λα| v (et λαέργει memorat etiam schol., πλαδάων λα| Steph. in marg.), πλαδάων εὐεργεῖ BPVp, πλαδάων εὐαργεῖ M, πλαδάων εὐαργεῖ K, πλαδάων τ' εὐεργεῖ Ald. οὐρὸν neutrum est poetae. μάκτρῃ Πp, βάρτρῃ M et e corr. R. — 709. ἧς ἐπιθῇ Π, ἧς ἐπὶ δὴ reliqui, ἧς ἐπὶ οὖν conl. S. cf. pag. 190. διατρυφὲς Π, διατρυφὲς GK, διαδρυφὲς BMPVpAld., διατρυφθὲν v. κεδάσσας Π, κέσσας GKpAld., κέσσας reliqui. — 710. ἐκ δὲ BKP. δε κυμῖνον Π. — 711. δοιὰς Π. ἀγροτέρον errore S. et Lehra. λαγῶον Π. — 712. τετράμορον B. δραχμαῖσι Π. δύναι Π. βρεῖθος v. — 713. οἴνωι Π, οἶνω K. — 714. καὶ τάδε γ' omissis reliquiis versibus usque ad 811 v. — 715 — 766 om. Π. σύντω V. περιφράζοιμι MKV et p o corr. (ζῶσι enim olim fuit). — 716. βρυχμοῖσι GKpAld., βρυχμαῖσι V, βρεχυοῖσι P, βρυχμοῖσι reliqui. cf. ad v. 119. ῥ' om. R. ὃ μὲν omnes, ut videtur. sed masculinum ὃ non habet quo referatur, quum et φάλαγγς et ῥῶξ feminiuum sit (nam αἰθαλόεις est pro αἰθαλόεσσα). itaque ὃ scripsi ut pro τὸ μὲν sit.

κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσυτέροις ποσὶν ἔρπον·
 γαστέρι δ' ἐν μεσάτῃ ὅλοοις ἔσκληχεν ὁδοῦσι.

Τοῦ δὲ καὶ ἐγγρόμψαντος ἀνουτήτω ἱκελος χρώς
 720 μίμνει ὁμῶς, τὰ δ' ὑπερθε φάη ὑποφοινίσσονται·
 φρίκη δ' ἐν ῥέθει σκηρίπτεται· ἀντίκα δὲ χρώς
 μέξεά τ' ἀνδρὸς ἐνερθε τιταίνεται, ἐν δέ τε καυλὸς
 φύρματι μυδαλέος προῖάπτεται· ἰσχία δ' αὐτῶς
 μάλκῃ ἐνισκίμπουσα κατήριπεν ἔχμα τε γούνων.

725 Ἀστέριον δέ φιν ἄλλο πιφάνυσκεο, τεῦ τ' ἐπὶ νώτῳ
 λεγνῶται στίλβουσι διαυγέες ἐν χορῷ ῥάβδοι·
 βρύξαντος δ' αἰδηλον ἐπέδραμεν ἀνέρι φρίκη·
 ἐν δὲ κάφος κεφαλῇ, γούνων δ' ὑποέκλασε δασμά.

Κυάνεον δέ τοι ἄλλο πεδήγορον ἀμφὶς αἰσσει
 730 λαχνῆεν· δεινὸν δὲ φέρει καὶ ἐπὶ χορῷ νύχμα,
 ὄντινα γυνῶσει· κραδίῃ δέ οἱ ἐν βάρους ἔξει·
 νύξ δὲ περὶ κροτάφοις· ἔμετον δ' ἐξήρυγε δειρῆς
 λοιγὸν, ἀραχνήεντα· νέμει δέ οἱ ἐγγυὺς ὄλεθρον.

Ἀργώσῃς γὰρ μὲν ἄλλος, ὃ δὴ λύκον εἶσατο μορφῇ
 735 μυιάων ὀλετήρος· ὀπιπτενέει δὲ μελίσσας,

nam poetae animo obversabatur φαλάγγιον. cf. v. 210. — 717. ἐπασσι-
 τερον M, πασσύτερος P, ἐπασσύτερος Ald. ἔλκων K, ἔρπων reliqui, ne-
 cessarium videbatur ἔρπον. — 718. ὁδοῦσι K. — 719. ἐνιγρόμψαντος ἀνου-
 τήτω K. — 720. ὁμῶς pAld., ὁμῶς K. ἐνερθε libri, quod quum non magis
 explicari possit quam ὑπερθε v. 722, voces transposui. nota sunt ἐνερθε
 πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν. — 721. δ' om. MR. ῥέθει K. — 722. μέξεά
 BP. ὑπερθε omnes. vid. ad v. 720. ὑπερ θέτιται B, τιταίν P. ἐν δέ τι
 B, ἥδέ τε M. habere videtur. — 724. ἐνισκίμπουσα M, ἰσκήπτουσα reli-
 qui. corr. S. cf. ad v. 140. ἔχματι B, ἔχματα KPrAld., ἔχματα GMR.
 mihi ἔχμα τε necessarium videbatur. — 725. δ' ὄφιν R, σφιν K, sed a manu
 secunda, δέ τοι vel γὰρ μὲν Herm. ad Orph. p. 804. φιν recte Bernhardy.
 synt. p. 80 explicare videtur ἐν αὐτοῖς. πιφάνυσκεο PAld., πιφάνυσκεο scri-
 bendum censet Hermann. l. l. si φιν servetur. τοῦ δ' BKPAld., τ' ἢ δ', ut
 videtur, p, τεῦ δ' MGRV(?). τεῦ quum pro relativo sit (cf. pag. 157), δ' in
 τ' mutandum fuit. cf. v. 411. — 726. λεγνῶτά PAld., λεγνῶτά B, διαυγέες P.
 — 727. βρύξαντος PV. αἰδηλος omnes, quod correxi cf. v. 719, 730, 737.
 ἀνέρα G. — 728. δ' ὑποέκλασε KPr, contra δέ θ' ὑπέκλι MR, δέ γ' ὑπέκλι
 reliqui, quae tolerari nequeunt ob pravam caesuram. itaque δ' ὑποέκλι
 scribendum fuit, ut ὑποέκλασεν Nicander dixit Th. 86, ἀποέκλασεν Apoll.
 Rhod. 1, 306, ἐκίτρεπον id. 3, 628 etc. rem conficit Maxim. v. 258:
 τά τε φωτὶ ποδῶν ὑποέκλασεν ἄρθρα. Herm. ad Orph. p. 695 coni. δέ
 οἱ ἔκλι. — 729. πεδήγορον K. — 730. νύχμα M et e corr. G., νύχμα
 reliqui. cf. ad v. 271. — 731. γυνῶσει B(?)MRV(?). κραδίῃ et ἰσχυί libri.
 correxi ex Ther. 248 et Al. 255 et 342. — 733. λυγρὸν BP. (λοιγὸν etiani
 cod. Dorvill. cf. ad Charit. p. 674). — 734. μορφῇ M. — 735. ὀπιπτενέει

ψῆνας, μύωπας τε καὶ ὅσ' ἐπὶ δεσμὸν ἵκηται.
 Ἀκμητον δ' ἐπὶ τύμμα φέρει μεταμῶνιον ἀνδρὶ.
 Ἄλλο γε μὴν δύσδηρι, τὸ δὴ σφήκειον ἔποισι,
 πυρσὸν ἄλις, σφηκὶ προσαλγέκιον ὠμοβορῇ,
 ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσειται ἱππον· 740
 ἱπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταύρων δὲ μέλισσαι
 σκῆνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο.
 Τοῦ δὲ καὶ οὐτήσαντος ἐπὶ κρατερὸν θέει οἶδος,
 νοῦσοί τ' ἐξέτεροι, μετὰ γούνασι δ' ἄλλοτε παλμός,
 ἄλλοτε δ' ἀδρανίη· μινύθοντα δὲ τόνδε θαμάζει 745
 ἐσχάτιον κακοεργὸς ἄγων παυστήριον ὕπνος.
 Εἰ δ' ἄγε μυρμηκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν εἵκται,
 δειρῇ μὲν πυροῖεν, ἄξῃ γε μὲν εἶσατο μορφήν,
 πάντοθε δ' ἀστερόεντι περιστιγῆς εὐρέι νώτῳ·
 αἰθαλήν δ' ἐπὶ τυτθὸν αἰρείται ἀνέχεν κόρη· 750
 ἄλγεια δὲ προτέροισιν ἴσα κνώπεσσι πελάζει.
 Χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἄτερ θρεπάνοιο λέγονται
 ὄσπρια χέδροπά τ' ἄλλα μεσοχλόου ἐντὸς ἀρούρης,
 ἐνθα δ' ἐκασσύτερα φλογερῇ εἰλυμένα χοιρῇ
 εἵκελα κανθαρίδεσσι φαλάγγια τυτθὰ δίνονται. 755
 Τοῦ μὲν ὅμως ἔμμοχθον αἰεὶ περὶ δάχμα χέονται
 φλύκταιναι· κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμνη·

M. cf. Loheck. Elem. I p. 162 not. — 737. τύμμα K. — 738. ἀλλ' ὄγε p. mox τὸ δὲ libri, quod correxit Gerhard. lect. Apoll. p. 116. τό τε Diindorf. Thes. VII p. 1604. σφηκίον BP (sed hic sine accentu), σφήκειον Gp, σφηκεῖον reliqui. ἔπουναι Vp, ἔχουναι K, sed correxit. — 739. παραλ| BPP, παναλ| Ald. ὠμοβορῇ K. — 741. ἱπποι μὲν schol. Alex. 444. ταῦροι δὲ μελισσῶν omnes. cf. p. 146 seq. — 742. λυκοσπαδόεσσ' ἐγ. Boni. Benth., nisi delendus sit versus. — 743. ἴπι κρατ| p, ἐπικρ| G. — 744. μετὰ p. γούνασιν ἄλ| omnes. — 745. ἀδρανίην p. — 746. κακοεργον omnes. ἄγων G, ἄγον reliqui. ὕπνον, ultimae superscripto ω, p, ὕπνον reliqui. correxi ad normam versus 189. πανστήριον substantivum est ut in Aristophan. gram. hypoth. Sophocl. Oed. Tyr. v. 11. — 747. μυρμηκίον B. subintellige πιφανέσκω e v. 725. cf. v. 797 et 815 et pag. 104 l. 6. — 748. πυροῖεν libri, nisi quod πυρροῖεν G, corr. Meineke Anal. Al. p. 44. μορφή R. — 749. πάντοθεν V, πάντοθεν reliqui. sed δὲ necessarium videbatur. de πάντοθεν cf. Theocr. 17, 97. ἀστέροι ἐντὶ P. περιστιγῆς BPP, στρυγῆς V. — 750. αἰθαλήν BPP. ἀνέχεται libri, corr. S. — 751. ἴσα Gp. — 752. ἄνεν Erotian. cf. pag. 149. — 754. ἐνθαδ' libri, εἰλημένα BPAlld. et, ut videtur p. — 755. εἵκελα GPK, [εἰ] correctum εἰκ| M, εἰκ| correctum εἰ| p. κανθαρίδεσι K. δίνονται V. cf. Hermann. ad Aeschyl. Pers. 701. — 756. hic quoque μὲν suo modo scripsit p. cf. ad v. 657. ὅμως libri scripti et editi. ὅμως referendum ad τυτθὰ v. 755. δῆγμα omnes. cf. ad v. 119. — 757. φλύκταιναι V. —

γλῶσσα δ' ἄτακτα λέληκε· παρέστραπται δὲ καὶ ὄσσε.

- Φράζεο δ' Αἰγύπτιοι τά τε τρέφει οὐλοὺς αἶα
 760 κνώδαλα, φαλλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους
 ἀκρόνυχος δειπνητὸς ἐπῆλασε παιφάσσουσας·
 στεγνὰ δὲ οἱ πτερὰ πάντα καὶ ἔγχνοα, τοῖα κονίης
 ἢ καὶ ἀπὸ σπληθοῖο φαίνεται ὅστις ἐπαύρη.
 τῷ ἱκελος Περσείδος ὑποτρέφεται πετάλοισι·
 765 τοῦ καὶ σμερδαλέον νεύει κάρη αἰὲν ὑποδράξ
 ἐσκληκὸς, νηδὺς δὲ βαρύνεται· αὐτὰρ ὃ κέντρον
 ἀνχέει τ' ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεμάξατο φωτός·
 ζεῖα δὲ κεν θανάτῳ καὶ αὐτίκα μοῖραν ἐφείη.

- Εἰ δ' ἄγε καὶ κέντρῳ κεκορυθμένον ἀλγυνόεντι
 770 σκορπίον αὐδήσω καὶ ἀεικέα τοιο γενέθλην.
 Τῶν ἦτοι λευκὸς μὲν ἀκήριος οὐδ' ἐπιλωβής.
 Πυρρὸς δ' ἐν γενέσσει θοὸν προσεμάξατο καῦσον
 ἀνδράσιν αἰθαλόεντα· περισπαίρουσι δὲ λῶβαις
 οἷα πυρίβλητοι· κρατερόν δ' ἐπὶ δίψῳ ὄρωρεν.
 775 Αὐτὰρ ὃ γε ζοφοίς ἄραδον κακὸν ὥπασε τύψας
 ἀνδρὶ· παραπλήγες δὲ καὶ ἄφραστοι γελώσιν.
 Ἄλλος δὲ χλοῶν τε, καὶ ὅππότε γνίων ἀράξῃ,
 φρέκας ἐπιπροΐησι· κακὴ δ' ἐπὶ τοῖσι χάλαζα
 εἶδεται ἐμπλάζουσα, καὶ ἦν μέγα σείριος ἄξῃ·

758. *λέληκε* BKPpAld. *παρέστραπται* G, *παρεστράφαται* conl. Bentl. conf. Lobeck. Elem. I p. 262 not. *δέ οἱ* conl. Herm. ad Orph. p. 728. — 759. *οὐλοῦς* P. — 760. *φαλλαίνῃ* GM, *φαλαίνῃ* reliqui. *ἐναλίγκια* K. — 761. *δειπνητὸς* GMR, *δειπνητὸς* pAld. et K (nisi is [στῆς] habet.), *δειπνητὸς* V, *δειπνητὸς* BP. *ἐπῆλασε* G, *ἐπῆλασε* BKPpAld. *παιφάσσουσας* K, *παιφάσσοντας* MRV. — 762. *πάντα* om. BKPpAld. καὶ οὐκ BPAld. *ἔγχνοα* G a man. sec., *ἔγχνοα* R, *ἔγχνοα* reliq. *κονίης* libri. corr. S. — 764. *τῷ* omnes, *τῇ* corr. S. sed cf. ad v. 210. *ἱκελον* M, *ἱκελον* V, masculinum posuisse Nicander videtur, quoniam animo eius observabatur nomen κρᾶνσκολάπτης. *περσείδος* BKMPVpAld., *περσῆος* GR. illud reducendum esse monuit Borgk. com. crit. spec. I p. 15. cf. Merkel. ad Apoll. Rhod. 3, 853. — 765. *σμερδαλέον* p. — 766. *κέντρῳ* libri. corr. Bentl. et S. — 767. *ἀκροτάτῳ* Π. *κεφαλαιῇ* B. τ' om. Π. — 768. *ζεῖ α Π.* *ἐφείη* Π. — 769. *κέντρῳ* Πρ. *ἀλγυνόεντι* vel *ἀλγεινόνετι* p. — 770. *σκορπίον* Π. — 771. *ἐπιλωβής* Π. *ἐπιλωβής* p. — 772. *κατεμάξατο* Π, *πρὸς* reliqui. cf. v. 181. *πρὸς* et *κατὰ* a sepe confunduntur. — 773. *ἀνδράσι* δ' V, *ἀνδράσι* δ' M. *περιπλάζονται* var. lect. in schol. *λῶβαις* Π, *λῶβῃ* reliqui. — 774. *οἷα* Π. *περίκλητοι* Ald. *κατερόν* ΠΒ. *επι* Π. — 775. *ὥρσσε* τύψας Π, *quod* e v. 774 fluxit. — 776. *σπαίροντες* τελέθουσι var. lect. in schol. — 777. *δε* Π, om. BKp. *ὅππότε* γνίων Π, *γνίω* V. *ἀράξῃ* Π, *ἀράξῃ* p, *ἀφράξῃ* K. — 778. *φρέκας* Π, *φροῖκας* P, *φρέκας* BGKp, *φρέκας* MRV. — 779. *ἐμπά-*

τοίῃ οἱ κέντροιο κόπῃς, τοίῳ δ' ἐπὶ κέντρῳ 780
 σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείνουσι κεραίης.
 Ἄλλος δ' ἐμπέλιος — φορέει δ' ὑπὸ βοσκάδα νηδὺν
 εὐρεῖται, δὴ γάρ τε ποηφάγος αἰὲν ἄητος,
 γαιοφάγος — βουβῶσι τυπὴν ἀλίσσαστον ἰάπτει·
 τοίῃ οἱ βούβρωστις ἐνέσκληκεν γενύεσσι. 785
 Τὸν δ' ἕτερον δῆεις ἐναλίγκιον αἰγιαλῇ
 καρκίνῳ, ὃς μνία λεπτά ῥόθον τ' ἐπιβόσκειται ἄλμης.
 Ἄλλοι δ' αὖ φαιβοῖσιν ἰσήρεις ἅντα παγούροις
 γυῖα βαρύνονται· βαρέαι δ' ἐσκήλασι χηλαί,
 οἷά τε πετραίοισιν ἐποκριώσι παγούροις· 790
 τῶν δὴ καὶ γενεὴν ἐξέμμορον, εὐτε λίπῳσι
 πέτρας καὶ βρύα λεπτά πολυστῆσιο θαλάσσης,
 τοὺς ἀλὸς ἐξεφύουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες·
 αὐτίκα δ' ἄγρευθέντες ἐνὶ γρώνῃσιν ἔδυσαν
 μυοδόκοις, ἵνα τέκνα κακοφθόρα τῶνδε θανόντων 795
 σκορπιοὶ ἐξεγένοντο καθ' ἔρκα λωβητῆρες.
 Τὸν δὲ μελίχλωρον· τοῦ μὲν προμελαίνεται ἄκρη
 σφόνδυλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην.
 Ἐχθιστος δ', ὃ τε φαιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα,

ζονσα P. ἐμπλάουσα V. ἦν Π, εἰ reliqui. ἄζη Π, ἄζη M, ἄζη V, ἄξει Bp, ἀνξε P, ἄξει reliqui. — 780. οἱ in K addit secunda manna. τοιῇ δ' ἐπὶ κέντρῳ Π. — 781. ἐννέα δεσμοὶ Π. ὑπερτείνουσι Ald. ceterum cf. pag. 191. — 782. δ' ὑπο Π, δέ τε reliqui. — 783. οὐρεῖαν K. γάρ ποτε BKPp. ποιηφάγος Π, βοηφάγος conl. Doederlein. gloss. Hom. I p. 82. ἄησσα Π, ἄητος ἀπληστος Kp. — 784. γαιοφάγος Ald., γαιοβόρος conl. Benti. τύπην Π. — 785. τοίῃ β| ΠK, τοίῃ ἡ β| MR, ut videtur, τοίῃ οἱ β| reliqui. βούβρωστις Π. ἐνέσκληκε Kp. — 786. ἐναλίγκιον K. — 787. καρκίνῳ Π, κάρκινον B. λεπτά Π, λευκά reliqui. ῥόθοντ' Π, ῥόθον τ' BGPVAld., καὶ ῥόθον δ' Kp, ῥόσον τ' Ml. ἄλμης Π. — 788. δε φαιβοῖσιν Π, ut Galen., δ' αὖ φαιβοῖσιν reliqui (φαιβοῖσι p). ἰσήρεις ἅντα Π. — 789. βαρέαι ΠGKMRV, βαρεαὶ BpAld. et schol. ἐσκήλασι Π, ἐσκήλασι conl. Benti, quod probat Naeke de Choeril. p. 146. sed cf. Herodian. περὶ διχρόν. p. 306 seq., qui inter alia citat Antimachi fr. CXII Stoll. add. Empedocl. v. 336 et 373 edit. Stern. Praeterea similia Nicander etiam alibi habet, velut Νάρκωτος Th. 607 (contra ὀλιζωντες Th. 123 et 372), αἰγίλοπος Th. 857, κλειτὴν Al. 31. χηλαί Π. — 790. τε om. Π. πετρείοισιν Π. ἐπ' σκοριώσι Π, ἐπ' ὄκ| KP, ἐπικρ| R. — 791 post 792 collocant MRV. εὐτε Π. λευκά MRV. πολυστῆσιο Π et var. lect. in schol., ubi etiam πολυφλοίσβοιο memoratur, πολυρροῖοιο Vp., πολυρροῖοιο reliqui. de πολυστῆσιος cf. ad v. 950. — 793. δ' ἑλαστρέες ἰχθυβολεῖς Π, βολῆες p. — 794. ἐνὶ Π. γρώνῃσι Π et G in marg. — 795. μυοδόκοισιν ἄτεκνα Π. κακοφθόρα Π, κακοφθόρα, non κακόφθορα ut vulgo, certe p. τῶνδε Π. — 796. σκορπιοὶ Π. καθερχία Π. totum versum om. M. — 797. μελίχλωρόν Π. μὲν Π, γάρ reliqui. προμελ| p. — 799. δὲ

- 800 ἀνδράσι, νηπιάχοις δὲ παρασχεδὼν ἤγαγεν αἶσαν·
οἷς δὴ καὶ νῶτοισι περὶ πτερὰ λευκὰ χέονται
μάστακι σιτοβόρῳ ἐναλίγκια, τοῖ θ' ὑπὲρ ἄκρων
ἰπτάμενοι ἀθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκβύσκονται,
Πήδασα καὶ Κισσοῖο κατὰ πτύχας ἐμβατεύοντες.
- 803 Οἰδὰ γε μὴν φράσσασθαι ἀλέξια τοῖο βολάων,
οἷάπερ ἐκ βέμβικος ὀρεστέρου ἢ μελίσσης,
ἣ τε καὶ ἐκ κέντρον θάνατος πέλει, εὖτε χαράξῃ
ἄνδρα πέριξ σύμβλοιο πονεύμενον ἢ καὶ ἀγροῖς·
κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμματεύουσα,
- 810 κέντρον δὲ ζώην τε φέρει θάνατόν τε μελίσσαις·
οἰδὰ γε μὴν καὶ ἱουλος ἃ μῆδετα ἦδ' ὀλοὸς σφῆξ,
πεμφροδῶν ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρῆς σκολόπενδρα,
ἣ τε καὶ ἀμφοτέρωθεν ὀπάζεται ἀνδράσι κῆρα,
νῆτά θ' ὥς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιοῦσῃ·
- 815 τυφλὴν τε σμερδινὴν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν
μυγαλέην, τροχιῇσιν ἐνθνήσκουσαν ἀμάξης.
Σῆπά γε μὴν πεδανοῖσιν ὁμὴν σαύροισιν ἀλύξαις,
καὶ σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἰὲν ἀπεχθὲς,

τεταῖβα Π. δ' ὄγε φαῖβά reliqui. Γαλα Ald. ceterum cf. pag. 192. — 800. ἀνδράσιν ἤπ| Π. παρασχεδὼν et ἤγαγεν Π. παρὰ σχεδὼν V. — 801. οἱ Π. δὲ p. λευκὰ Π et schol., πικρὰ reliqui, λεπτὰ schol. — 802. μάστακι Π. σιτοβόρῳ Etym. M. p. 216, 9, σιτοπάγῳ (φαγωί Π, |γων p) codd. ἐναλίγκι K. — 803. ἀθέρων λεπυρὸν Π. — 804. πήδασαν K. Pro Κισσοῖο nescio an Κασοῖο scribendum sit. cf. Plin. nat. h. X, 75: „Scorionides aves — ab Jove precibus impetrant Casii montis incolae, fruges eorum locustis vastantibus.“ add. XII, 124. ἐμβοτεύοντες Π. — 805. φράσσασθαι Π et reliqui praeter M. τοῖα Π (qui saepe α et ο confundit), τοῖο MRV, τοῖσι reliqui. scorpionem intelligit. βολάων K. — 806. οἷα περ ἐκ βέμβικος Π. ceterum intellige οἷα περ ἀλέξια βολῶν ἐκ βέμβικος. βέμβικος V. ἢ Π. — 807. om. MRV. ἣ τε Π, ἦτε K. χαράξῃ Π, χαράξει BP. — 808. σύμβλοιο ΠV, σύμβλοισι reliqui. ἣ κακῶροισι Π, in quo Bussemakero x' ἀκῶροισι latere videbatur. at ἀκῶροις quomodo hic locus sit non intelligo, sed si quid veri inest, malim ἢ καὶ ὄρχοις. ἀγροῖ MR. — 809. κέντρον BPR. μὲν Π, γὰρ reliqui. πληγῇ Pr. ἐμματεύουσα Π, ἐμπατίονσα B, ἐμπαττίονσα P, ἐμπατίονσα reliqui. correxerant Tourp. et S. — 810. ὁ δὲ G, δὴ P(?)Ald., δὲ om. Kp. μελίσσης Ald. — 811. γε om. p. ἱουλος ἃ μῆδετα Π. σφῆξ Π. — 813. ἀνδράσι Π. — 814. νῆτα Π. ὑπέρχονται M, ὑπέρχονται V. ὑπο Pr. μῆρι καίουσῃ Π. — 815. σμερδινὴν et ἐπι Π, ἐπι p. — 816. τροχιαῖσιν Π, τροχοῖσιν BPR, Ald., τροχιῇσιν reliqui. ἐπὶ θῶ| KpAld. ἐνικνώσσουσαν coui. Benti. — 817. σῆπα γέ μὴν Π. σῆπα Kv, sed ille adscripto σῆπα. πεδανοῖσι δούην Π et reliqui. corr. Salmas. exercit. Plin. p. 1161. Benti. malebat δούσιον pro ἀλύξαις pouere, Bernardo σ. γ' ὁμὴν κ. τ. λ. placuit. ἀλύξαις PGMV et R e corr., ἀλύξεις reliqui. — 818. δολιὸν δάκος αἰὲν Π. ἐπαχθὲς Π. cf. pag. 38

ἥ τε καὶ ἀσβέστοιο διέκ πυρὸς οἶμον ἔχουσα
 ἔσσεται ἄκμητος καὶ ἀνώδυνος· οὐδέ τί οἱ φλόξ 820
 σίνεται ἀσβέστη ῥαγόνεν δέρος ἄκρα τε γυίων.
 Ναὶ μὴν οἶδ' ὅσα πόντος ἄλός ῥόχθοισιν ἐλίσσει,
 σμυραίνης δ' ἔκπαγλον· ἐπεὶ μογεροὺς ἀλῆης
 πολλάκις ἐμπρήσασα κατεπρήνιξεν ἐπ' αἵματρον
 εἰς ἄλα φνυξθέντας ἔχετλιν ἔξαναδύσα, 825
 εἰ ἔτυμον κείνην γε σὺν οὐλοβόροις ἐχέσσει
 θόρνυσθαι, προλιπούσαν ἄλός νομόν, ἡπείροισι.
 Τρυγὸνα μὴν ὀλοεργόν, ἀλιρραίστην τε δράκοντα
 οἶδ' ἀπαλέξασθαι· φορέει γε μὲν ἄλγεα τρυγῶν,
 ἦμος ἐν ὀλκαίοισι λίνοις μεμογηότα κέντρῳ 830
 ἐργοπόνον τῆψησιν, ἥ ἐν πρέμνοισι παγείῃ
 δεινδρείον, τό τε πολλὸν ἀγανρότατον θαλέθῃσι·
 τοῦ μὲν ὑπὸ πηγήσιν αἷτ' ἡελίοισι δαμέντος
 ῥίξαι, σὺν δέ τε φυλλὰς ἀποφθίνει· ἀνδρὶ δὲ σάρκες
 πυθόμεναι μινύθουσι· λόγος γε μὲν, ὥς ποτ' Ὀδυσσεὺς 835
 ἔφθιτο λευγαλίοιο τυπὶς ἄλιον ὑπὸ κέντρον.

Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων.

Δῆ γὰρ οὔτ' ἀγχούσης θριδακηίδα λάξο χαίτην,

extr., ἀπέχθεσαν Κν. — 819. ασβεστοιο διεκ Π. δι' ἐκ p. — 820. ἔσσεται Π. ἀκμήνης Π, ἀκμητος reliqui, corr. S., quamquam voreor ne aliud quid lateat, οὐδ' ἐπὶ φλόξ Π, οὐκίτι οἱ φλόξ p, οὐδέ τοι φλόξ K, οὐδέ τι φλόξ v. — 821. ἀσβέστη ῥαγόνεν Π, ῥαγόνεν P, ῥαγόνεν con. S. γυίων Π. — 822. μὴν ἡδ' ΠΡΥρ. ὅσα K, ῥόχθοισιν Π, ῥοθίοισιν reliqui. cf. Al. 289 et 390. — 823. σμυραίνης Π, μυραίνης reliqui. cf. ad v. 557. γουαίτινος ab οἶδα pōndet. — 824. ποίαις Π. ἐμπρήσασα Π, ἐκπρήσασα Gr ot Athenaeo., ἐμπρήξ| reliqui. |πρήνιξεν Al. ἐπ' αἵματρον Π, |τρων reliqui, nisi quod ἐπακτῆρων v. — 826. εἰ ἐτ| Π et Athou., εἰ γ' ἐτ| GKΜν, εἰ δ' ἐτ| reliqui. recte autem δὲ carebimus, si quidem φ. 826 arcte cum ἐξαναδύσα cohaeret causam afferens cur egrediatur. olim post ἔξαν. plene interpungebatur. σὺν Π. οὐλοβόροις Π ot Athen., ἰοβόροις reliqui. cf. p. 149. — 827. ἄλός νόμον ἡπείροισιν Π. — 828. ἀλιρραίστην ΠΚν. simplicem litteram Π tonet etiam in λιπορραίστη Al. 537, sed ὄρρα habet Th. 685, Al. 424. — 829. οὐδ' V. ἀπαλέξασθαι M, ἀπολέξ| BP, ἀπαλάξ| K, ἀπαλύξ| R, ἀπαξάλασθαι V. γέ μιν Π. — 830. ὀλκαίσις ΜV. λιμνῆς p. μεμογηότα BKPrvAl. κέντρῳ Π. — 831. τῆψησι Πρ, τῆψς B, τῆψς PAl. πρέμνοισι M, πρέπνοισι V. παγείῃ Π, παγείῃ p. — 832. δεινδρείον Π, |δρείον B. τό τε Π, τό γε reliqui. ἀγανρότατον Π, ἀφανρότατον P, ἀφανρότατον reliqui, nisi forte Vv ἀγανρότατον habent quod S. reposuit. θαλέθῃσιν Π, τελέθῃσι v, τελέθῃσι reliqui. emendavimus S. — 833—847. om. Π. ἡελίοιο libri. cf. p. 90. — 835. γε om. Κν. ὀδυσεὺς K. — 836. λευγαλίον p, λευγαλίον B. ὑπο p. — 837. διείσομαι R. — 838. δῆ ἡ B. ἀγχούση ΜV. θριδακηίδα M, θρηδακηίδα K, θριδα-

- ἄλλοτε πενταπέτηλον, ὅτ' ἄνθεα φοινὰ βάτοιο,
 840 ἄρκτιον, ὄξαλίδας τε, καὶ ὀρμεινόεντα λυκαφόν,
 κίκαμά τ', ὄρδειλόν τε περιβρυῆς, ἐν δὲ χαμηλὴν
 ῥεῖα πίτυν, φηγοῦ τε βαθὺν περὶ φλοιὸν ἀράξας,
 σὺν δ' ἄρα καυκαλίδας τε, καὶ ἐκ σταφυλίνου ἀμήσας
 σπέρματα, καὶ τρεμίθοιο νέον πολυειδέα καρπὸν.
 845 ἦ ἔτι καὶ φοινίσσον ἀλὸς καταβάλλεο φύκος,
 ἀχραῆς τ' ἀδιάντον, ἔν' οὐκ ὁμβροιο ῥαγέντος
 λεπταλέη πίπτουσα νοτὶς πετάλοισιν ἐφίξει.
 Εἰ δ' ἄγε καὶ συμρύνειον ἀειβρυῆς ἦ σύ γε ποίης
 λευκάδος ἡρύγγον τε τάμοις ἀθερρίδα ῥίξαν,
 850 ἄμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι· μῆδ' ἀπαρίνην,
 μῆδ' ἔτι κουλυβάτεια περιβρίθουσα τέ μήκων
 θυλακὶς ἢ ἐπιτηλὶς ἐπὶ χραίσμῃσιν ἀπειή.
 Σὺν δὲ κράδης κυέουσιν ἀποτμήξαι κορύνην,
 ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος, οἳ τε πρὸ ἄλλης
 855 γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδεῖοντες ὁπώρης.
 Λάξο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἀργέος ἄνθην,
 ἄμμιγα δ' αἰγίλοπός τε χελιδονίου τε πέτηλα,

κινίδα BPAlD., θριδακήδα GRp, θριδακήδα Vpn. cf. Lobbeck. Path. p. 469. — 839. φαῖα BPAlD. — 840. ἔξαι| p, sed corr. ὁ. ἄρμεν| BP, ὀρμην| Kν, ὀρμεν| reliqui. praeclare videbatur ὀρμεινόεντα λυκαφόν. cf. Plin. n. h. 27, 97. de accentu cf. Arcad. p. 85, 12, Etym. M. p. 219, 48, Steph. Byz. p. 197, 14. — 841. κίκαμα P. ὄρδειλον P, τόρδειλον Coni. S. sed de eius plantae contra morsum venenatos non nihil Dioscorid. I p. 404, Plin. n. h. 20, 238 et 24, 177. cf. Lobbeck. Proleg. Path. p. 126 seq. — 842. φλοιὸς τε B. βαθὺν om. M. ἀράξας K. — 843. καυκαλίδας et σταφυλίνου P. — 844. καὶ om. V. τρεμίνθοιο V, τρεμίθοιο p, τρεμίθοιο BPAlD. — 845. ἦ ἔτι BGv, ἦ ἔτι p, ἦ ἔτι reliqui. φοινίσσον δὲ BPAlD., φοινίσσον ἀλὸς reliqui, nisi quod p nec ἀλὸς habet. καταβάλλεο φύκος K. — 846. ἀχραῆς τ' male S. et Lehrs. ἀδιάντοι p. ὁ οὐκ BPAlD. — 847. πίπτουσα et ἐφίξαι p. — 848. συμρύνειον Π (cf. Al. 405). ἀειβρυῆς Π. εἰ σύ γε ποίης Π, ἦ σύ ποίης Kp, ἦ σύ π| Ald(etP?). — 849. ἀθερρίδα BKPrv. — 850. καχρυφόρων Π, καχρυφόρῳ P, καχρυφόρῳ V, καχρυφόρῳ BMRv et G, sed is corr. καχρυ|. cf. v. 40. λιβανωτίδα MV. μῆδ' Πp. ἀπαρὴν ἢν εἰς, ultimae syllabae superscripto η, K, ἀπανήνης v, ἀπανήνη (vel |νη) BPAlD., ἀπαρ duobus omissis syllabis G, ἀπαρίνη, ut coni. Benth., ΠMYp. — 851. μῆδετι Π, μῆδὲ τι p, μῆ δὲ τι v. κουλυβάτεια Π, κουλυβάτεια reliqui (κουλίβ| p). cf. ad v. 580. σεμῆκων M. — 852. ἢ ἐπιτελείς Π. ἐπι Πp. χραίσμῃσιν Π. — 853. καὶ ἰουσαν p, κυσέουσιν M. αποτμήξαι Π, |τμήξαι K. — 854. ἐρινάδας ut videtur Π. πρὸς ἄλλης p. — 855. γογγύλοι Π, γόγγυλοι edebatur. ἀνοιδεῖοντες Π, ἀνοιδεῖοντες p, ἀνοιδεῖοντες V. — 856. πυράκανθα v. ἀργεος Π et G in marg., ἀργεος reliqui. Nicander ut saepe fecit in aliis, hic et Al. 305. adiectivum ἀργεος ad adiectivorum in ης normam traduxit. cf. σκληρῆα Al. 491. — 857. αἰγίλοπός Π, ut vo-

δαύκειον, ῥίζαν τε βρυνωνίδος, ἥ καὶ ἐφηλιν
 θηλυτέρης ἐχθρὴν τε χοῆς ὠμόρξατο λεύκην.
 Ἐν δὲ περιστερόεντα κατασμώξαιο πέτηλα, 860
 ἥ καὶ ἀλεξιάρης πτόρθους ἀπαμείρεο δάμνον·
 μούνη γὰρ δὴ σπείρα βροτῶν ἀπὸ κῆρας ἐρύκει.
 Ναὶ μὴν παρθενίοιο νεοδρέπτους ὀροδάμνους,
 κόρχορον ἢ πεταλίτιν ἀμέργεο, πολλάκι μίλτου
 Ἀημνίδος, ἢ πάσῃσι πέλει θελκτῆριον ἄταις. 865
 Ἀήποτε καὶ σικυνοῖο τάμοις ἐμπενκία ῥίζαν
 ἀγροτέρου· νηδὺν δὲ καὶ ἐμβρίθουσιν ἀνίης
 ἡμυνεν καὶ καρπὸς ἐνερρήχου καλιούρου,
 σὺν καὶ ἀκανθοβόλος χαίτη, νεαλεῖς τ' ὀρόβακχοι
 σίδης, ὕσγινόνοντας ἐπιμύοντας ὀλόσχους 870
 αὐχενίους ἵνα λεπτὰ πέριξ ἐνερεύθεται ἄνθη·
 ἄλλοτε δ' ὕσσωπός τε καὶ ἡ πολύγουνος ὄνωνις,

luerat S., αἰγυλίπκος BGKPVvAld., αἰγυλίπκος M(?)R(?). — 858. δανυκίαν Π, δανύκιον BP, ῥίζαν Π, ῥίζας reliqui. ἥ καὶ Vvyn. ἐφηλιν Π. — 859. θηλυτέρης ΠBPAld., ἰτέρων GKMRVv. τε om. BPAld. χλησωμόρξατο Π, χοῆς BKPVvAld., χοῶς GMR. cf. Al. 407 et fr. 74, 36. θηλυτέρης τ' ἐχθρὴν χοῆς coni. Benti. ὠμόρξατο K, ὀμόρξαιο v, ἀπομόρξατο BP, ἀπείμ Ald. — 860. κατασμώξαιο P, ῥωμώξαιο Ald., κατασμήξαιο coni. Benti. — 861. αλεξί Π. ἀπαμείρεο Π, ἀπαμάργεο K, ἀπαμείργεο reliqui. cf. Muetzell. de Hesiod. Theog. p. 63. — 862. μούνη Π. μοιτήρα Π, νη-
 οτιμια reliqui, θρηστομια var. lect. in schol. Quod corroxi, de vimine δάμνον intelligo ad arcendas serpentes circumligato. cf. Plin. n. h. 25, 119 de polemoniae radice: „adversatur scorpionibus vel adalligata tantum.“ add. anonym. de virib. herbar. 21: Θρόματα γούν νίποδας τε καλὸν φω-
 τόν (δάμνον) ἔστι φορῆσαι. de οπείρα cf. fr. 74, 21. ἀπο Πρ. κίρας p. — 863. παρθενίοιον νεοθρεπτοῖ Π. — 864. κόρχορον Π. σοδ cf. v. 626. πεταλίτιν ἀναδρέα π Π. πολλὰκις Kp. ἀήλτου Π. — 865. δαημνίδος Π, λιμνίδος M. ἢ p. ἀνίης, ut videtur, Π, ἀνίης (non ἀνίης) libri quidam habere videntur omissio ut saepe i subscr., quod non debebat recipere S. necessario scribendum ἄταις. cf. Tb. 100, 934, Al. 125. cf. p. 106 extr. — 866. σικυνοῖο Π. τάμης v. ἐμπενκία Π, ἐχμπενκία reliqui. scripsi ἐμπ. coll. Al. 202. alterum e v. 600 fluxit. — 867. ἐμβρίθουσιν MKV. ἴσαι Π, ἀνίης certe p, ἀνίης reliqui. in novata structura nemo haerebit. cf. Hom. Od. 17, 364. — 868. ἡμυνε BKPVv. καὶ om. BPAld. καρπὸς Π. καρπὸς καὶ αὐτὴν ἐνερρήχου BPAld. — 869. σὺν δὲ ἀπ V. ἀκανθῇ β Π. χαίτην ἑαλ Π. ὀρόβακχοι p, sed litterae γ superscripto x. ὀροδάμνοιο coni. Benti. — 870. οἰδης ὑσγινόνοντας Π, σίδης θ' KPVv, οἰδης δ' reliqui. recte omissum δ' vel θ', nam σίδης pendet ab ὀρόβακχοι (Hesych. ὀρο-
 βάκχη — οἱ δὲ τῆς ῥοῖας τοὺς καρπούς, οὗς ἔνιοι κτείνουσ), ὕσγιν. autem ad eam enuntiationem pertinet, quae incipit ab ἵνα (i. e. in quibus. cf. v. 846), et a πέριξ pendet. male bucusque post ὀρόβακχοι plene interpungebatur. ὕσγινόνοντας P, ὕσγινόνοντας coni. Benti. ἐπιμύοντας Π, ἐπιμύοντας reliqui. necessarium videtur quod reponui ἐπιμύοντας. cf. schol. ὀρόσχους Π, ὀλόσχους Kv. — 871. ἵνα λεπτὰ BPAld. — 872. ἀλλ'

- φύλλα τε τηλεφίοιο, νέον τ' ἐν βότρυσι κλήμα,
 ἀγλήθες, καὶ καρπὸς ὀρειγενέος κορίοιο,
 875 ἢ καὶ λεπτοθρόιο πολύχροα φύλλα κονύζης.
 Πολλάκι δ' ἢ πέπεριν κόφας νέον ἢ ἀπὸ Μήδων
 κάρδαμον ἐμπίσαιο· σὲ δ' ἂν πολυάνθεα γλήχων,
 τρύχων τ', ἥδ' σίνηπι κακηπελέοντα σαώσαι.
 Ἄργει καὶ πρασιῆς χλοερὸν πρᾶσον, ἄλλοτε δ' αὐτῆς
 880 σπέρμ' ὀλοὸν κινίδης, ἢ θ' ἐψίῃ ἐπλετο κούροις·
 σὺν καὶ που νιφόεν σκίλλης κάρη, αὐὰ τε βολβῶν
 σπείρεα, καὶ καυλεῖον ὁμοκλήτοιο δράκοντος,
 ῥάμνου τ' ἀσπαράγου θαμνίτιδος, ἡδ' ὅσα πεῦκαι
 ἀργότεραι στρόμβοισιν ὑπεθρέψαντο ναπαῖαι.
 885 Εἰ δὲ, σύ γ' ἐκ ποίης ἀβληχρέος ἐγγλοα ῥέξαν
 θηρὸς ἰσαζομένην τμηταῖς ἰοειδέι κέντρῳ
 σκορπίον, ἢ σίδας Ψαμαθηίδας, ἃς τε Τράφεια
 Κῶκαί τε λιμναῖον ὑπεθρέψαντο παρ' ὕδωρ,

ὅτε δύσσωπός Π. πολυγούρος Π, πολύγοντος G(V?), (γωνος MR, κωνος reliqui. οἰνωσις v et K, sed in correxit, ὄνωσις BPrAld. — 873. φύλα Π, φύλλα v. τηλεφίοιο Π, τηλεφύλλοιο B, τηλεφύλλοιο P. — 874. ἀγλήθες MR, ἀγλιθές v. ὀρειγενέος Π. — 875. ἢ καὶ Rv. λεπτοθερίοις Π, qui reliquam versus partem ita scribit: πολύχροα φουνίξης. τὴν λεπτο-
 θερίοιο v. πολύθρονα reliqui libri, πολύχροα Athen. et var. lect. in schol. cf. Dioscor. I p. 409: τὰ φύλλα δασέα καὶ λεπρά. φύλα p. κονύζης BP. — 876. δὴ Π. πεπερήν Π, πέπεριν GMRV, πίπερι reliqui. cf. ad Al. 332. de Athenaeo cf. p. 79, n. 1. ἀπο μῆδων Π. — 877. ἐμπέσαιο Π, ἀμπέσαιο BPrAld. πολυανθής BPrAld., πολυανθέα reliqui. cf. Lobeck. Proleg. p. 43 not. πολυανθέα coni. Benth. γλιχῶ Π. — 878. τρύχων Π, στρύχων reliqui. illud etiam v. 74 reponendum censui. cf. Dind. in Thes. Par. s. στρύχων et τρύχων. κακὴ πελέοντα Π, κακηπελέοντα P, κακηπελόντα B. σαώσαι Vrv. — 879. αἰρεῖ Π. πρασιῆς ΠΚ, τρασιῆς, ut videtur, p, στρατιῆς BPrAld. χαράον πρᾶσον Π. αὐτῆς Π, αὐτῆς coni. Bernard. sed cf. ad fr. 74, 15. — 880. σπέρμοιοον Π. κίνδης ἢ Θεψίῃ Π. ἐκλήρο K. — 881. σκίλλης certe Ald., fortasse etiam codices nonnulli, non ΠΚρ. συν καὶ ποῦ Π. κάρη KRP (?) Ald. ἀνα τε βολβῶν Π, οἰά τε V. — 882. σπείρεα Π, στείρεα P. καυλεῖον Π, κανυκαλεῖον K. — 883. ἀσπαράγους Π, ἀσπαράγον G, ἀσπαράγους reliqui. cf. v. 245. θαμνίτιδος, ut videtur, Π, θαμνήτ| Kv. ὅσαι K. sed correxit. πεῦκαι Π. — 884. ἀργότεραις Π. ὑπ' ἐθ| Π. ναπαῖαι Π, |παῖαις PR, |παῖης v, |οις reliqui. ναπαῖαι etiam schol. habet. Hic suis codici Π. — 885. ἢ σύ P, quod probat S. sed cf. v. 80. ἐμποίης v. — 886. τμηξαν Kp, τμηταῖς PAlD. ἰωδεί coni. Benth. sed cf. ad v. 243. — 887. ἢ σίδας coni. Benth. at hic non Puniceum malum habemus (ut v. 870 et Al. 489), sed plantam aquaticam. Ψαμαθηῖας ἃς τρέφει αἰά coni. Benth., ἀμαθηῖας coni. scholiasta. ἃς τρέφει αἰά libri omnes, nisi quod αἰας habet v, ἃς τε Τράφεια var. lect. in schol., Τράφεια e Steph. Byz. dedit Lobeck. Paralip. p. 164. — 888.

ἵπερ Σχοινῆός τε ῥόος Κνώποιό τε βάλλει,
 ὅσσα θ' ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο Χοάσπεω 890
 πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται·
 κυκλαμίδας, σὺν δ' αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα,
 κάρφειά θ' ὀρμήνοιο καὶ ἐκ μαράθου βρυόεντος,
 εἰρυσιμόν τε καὶ ἀγροτέρου σπερμει' ἐρεβίνθου
 σὺν χλοεροῖς θάμνοισι βαλὼν βαρυνώδεα ποίην. 895
 Ναὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πλείε μειλίγματα νούσων,
 σὺν δὲ μελιλλώτοιο νέον στέφος, ἥδ' ὅσα χάννης
 οἰνάνθης βρύα λευκὰ καταψήχουσι νομῆες,
 ὅσσα τε λυχνὺς ἐνερθεν ἐρευθήεις τε θρυαλλὺς
 καὶ ῥόδον, ἥδ' ἱα λεπτὸν ὅσον σπερμειὼν ἀέξει. 900
 Ἡ καὶ πουλύγονον λασίων ὑπάμησον ἰάμνων,
 ψίλωθρον, καρπὸν τε πολυθρήνου ὑακίνθου,
 ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ' ἀκούσιος ἔκτα
 παῖδα βαλὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο,
 πρωθήβην Τάκυνθον, ἐπεὶ σόλος ἔμπεισε κόρησιν 905
 πέτρων ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἥραξε κάλυμμα.

Κωπαῖαι BPald. — 889. σχοινοῖο BP, σχοινῆος στεφῆος V. — 890. ὅσσα τ' ὑπὸ MR habere videtur, ceterum ὑπὸ „iuxta“ significat ut Isocrat. Panegyri. 108: ὑποκειμένης τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὴν Ἀττικὴν. ἰδὸν Bp. χοάσπεω G, χοάσπον reliqui. de Indica Chonaspis aqua cf. Bernhardt ad Dionys. Per. p. 810. — 891. a codicum lectionibus multum discrepat Athenae. XIV p. 619 c. cf. pag. 150. — 892. κυκλαμίδας P, κυκλαμίδας reliqui, quod verum esse nequit, quum eadem iam memoratae sint v. 843. itaque κυκλαμίδας scripsi ex Orph. Argon. 920, de quarum usu theriaco constat vel e v. 945, ubi in composito aliquo medicamento apparent. φιμώδη BP et, ut videtur, p. — 893. ὀρμήνοιο V, μαράθου P. — 894. ἰάσιμον BPald., εἰρυσιμόν reliqui, etiam cod. Bentl. ἐρεβίνθου K. — 895. χλοεροῖο V, βάλοις libri, quod displicet quia modo adfuit v. 892. nec copula carere possumus. itaque correxi ποίαν G. — 896. καὶ μὴν P(?)Ald, μειλίγματα K. μειλίχ| p. — 897. μελιλλώτοιο GV, et e corr. M., μελιώ| reliqui. — 898. οἰάνθης BPr. καταψήχουσι BKMPVv. — 899. ἐνερθεν dixisse videtur, quoniam lychnis non nisi in humidis locis provenit. cf. Plin. nat. h. 21, 18. ἐρευνθήεις v, |θήεις K, sed correxit, |θηῖς G, quod iniuria probavit S. cf. Loheek. Proleg. p. 469 not. — 900. ἱα ᾧ K, ὅσα G, ἀῖλ reliqui. hoc plane inutile est, sed ne illud quidem recte habet nisi in ὅσον mutatum. ad ὅσα v. 899 subintelligendum σπέρμεια ἀέξει (cf. Dioscorid. I p. 450, II p. 319 l. 15). nam λεπτόν ὅσον κ. τ. λ. ita poeta posuit ut ad sola ἱα relatum sit. ita certe excusari potest numerorum summa mutatio. σπερμειόν v. — 901. πολύγονον Kp. ὑπάμησον MV, ὑπάμνησον P. — 902. πολυθάμνον BP, φιλωθρήνον var. lect. in schol. et apud Tzet. cf. pag. 151. — 903. ῥα ἀκούσιος v, ῥ' ἐκούσιος Kp, ῥ' ἀκούσιον MRV, ῥ' ἀκούσιος PAld. — 904. λαβὼν praeter G omnes. — 905. κόρησιν Ald., κόρησιν Kp. — 906. πετρίον K, πέτρων K, sed correxi.

- Σὺν δέ τε καὶ τριπέτελλον ὁποῖό τε δάκρυα βάλλοις
 τρισσοῖς ὀλκήεσσιν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν·
 ἢ ἐ σὺ γ' ἔρπυλλον κεροειδέα, πολλάκι κρηθμον,
 910 ἢ ποίην κυπάρισσον ἀμέργεο, σὺν δὲ καὶ αὐτοῖς
 ἀννησον Λιβυκάς τε ποτῶ ἐνικνήθεο ῥίζας.
 Ὡν σὺ τότε ἀμμίγην, τότε δ' ἄνδιχα πίνεο θρύψας
 ἐν κελέβῃ, κεράσαι δὲ σὺν ὄξει, πολλάκι δ' ὀλην
 ἢ ὕδατι· χραισμεὶ δὲ καὶ ἐνθρυφθέντα γάλακτι.
 915 Ἦν δέ σ' ὁδοιπλανέοντα καὶ ἐν νεμέεσσιν ἀνύδροις
 νύχμα κατασπέρχῃ, βεβαρημένος ἀντίκα ῥίζας
 ἢ ποίην ἢ σπέρμα παρ' ἀτραπιτοῖσι χλοάζον
 μαστάζειν γενύεσσιν, ἀμελγόμενος δ' ἀπὸ χυλὸν
 τύμμασιν ἡμίβρωτα βάλοις ἐπὶ λύματα δαιτὸς,
 920 ὄφρα δύνῃ * * * * * ἀλύξις.
 Ναὶ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα λοιγὸν τύψει
 προσμάξας ἰὼν τε καὶ ἀθρόον αἶμα κενώσεις,
 ἢ ἐ κράδης γλαγόμεντα χέας ὁπὸν, ἢ ἐ σίδηρον
 καυστειρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου.

ἀφελόμενος K, sed α superscript. ἤραξε V. — 907. σὺ δέ τε p, τὸ δέ τε BPald. verum habet etiam cod. Beutl., non item Dorvillii. nam cf. ad Charit. p. 678 Lips. ὅποια Kpn, ὅποια R. βάλοις Kv. — 908. τρισσοῖς p. num ἰσοζυγέων? cf. p. 100. ὀδελοῖσιν G. — 909. ἔρπυλλον Kpn. — 910. ἀμέργεο G (vid. var. lect. ad Al. 306 et 428), ἀμέργεος Kp, ἀμεργέος R, ἰγών BPald. — 911. nescio an ἐγκνήθεο praestet ut, in Al. 308 habet Π. nam ut in compositis quidem (cf. pag. 109) ἐνὶ amare in hac versus sede poeta videtur. cf. Al. 101, (615), 202, 266, 277, 282, 462 coll. Ther. 111 et var. lect. ad 806. — 912. τὸ γ' K. ἀμμίγην p, sed correxit, ἀμμίγην P. τότε ἄν v, τότε ἄν p. πίνεο θρύψας K, sed correxit sec. man. — 913. ἐγκελεύῃ v. κερῆσαι Kv. δὲ om. v. — 914. φέντι K, sed corr. man. sec. — 915. ὁδοὶ πλ p. νεμέεσσιν v. — 916. νύχμα KMPv et G, sed in hoc correctum νύγμα. cf. ad 271, νύγματα σπέρχει BP, κατασπέρχει VAlD. βεβαρημένον omnes, quod correxi. — 917. ποία P, ποίας BAld. (πότην vereor ut V habeat, v certe ποίην dat). ἀτραπιτοῖσι B. — 918. μαστάζειν PAld., βαστάζειν MV. — 919. ἡμίβρωτ' ἐμβαλλοῖς PAld., ἡμίβρωτ' ἐκβάλοις B, ἡμιβρώτω p. (auto S. e cod. suo corr. Beutl.). βάλοις G. ἀπολύματα vel ἀπὸ λύματα BPvPAld., ἀπὸ λύματα GMR, ἀπολύματα K. mihi ἐπὶ necessarium videbatur. — 920 om. p, in marg. habet K. δύνῃ καὶ κῆρα κατασπέρχουσαν GMRv et schol., ut videtur, δύνῃ ὀλοῦ καὶ πότμον θηρὸς BKPAld.L(?). hoc frustra emendare conati sunt Bentl. (ὀλοῦ θηρὸς καὶ πότμον) et Gerhard. lect. Apoll. p. 152, nam non dubium est quin interpolatio sit. sed ne reliquis quidem libris fidem hic puto habendam esse, quum κατασπέρχουσαν certe displicent propter v. 916. ab interpolatore sumptum e v. 406. — 921. ἢ μὴν Athen. IX p. 306 D. χαλκήρεα K, sed correxit, χαλκήρεα ἢ ἐ σίδηρον Athenae. cf. p. 150. — 923. ἢ ἐκκράδης K, sed addit: γρ. ἢ ἐκράδης. — 924. καυστειρῆς MP(?)p

Ἄλλοτε φορβάδος αἰγὸς ἐνίπλειον δέρος οἶνης 925
 χραισμήσει τημοῦτος, ἐπήν σφυρὸν ἢ χέρα κόψη·
 ἄσκού ἔσω βαρύνοντα μέσον διὰ πῆχυν ἐρεΐσαι
 ἢ σφυρὸν, ἄσκοδέταις δὲ πέριξ βουβῶνας ἐλίξεις,
 εἰσόκε τοι μένος οἶνου ἀπὸ χροῦς ἄλγος ἐρύξη.

Δήποτε καὶ βδέλλας κορέσαις ἐπὶ τύμμασι βόσκων, 930
 ἢ ἀπὸ κρομμύφι στάζων ὀπὸν, ἄλλοτε δ' οἶνης
 μίγδην ἐν πυράθοισι χέας τρύγα φυρήσασθαι
 ἢ ὄξους, νεαλεῖ δὲ πάτρῃ περὶ τύψιν ἐλίξαις.

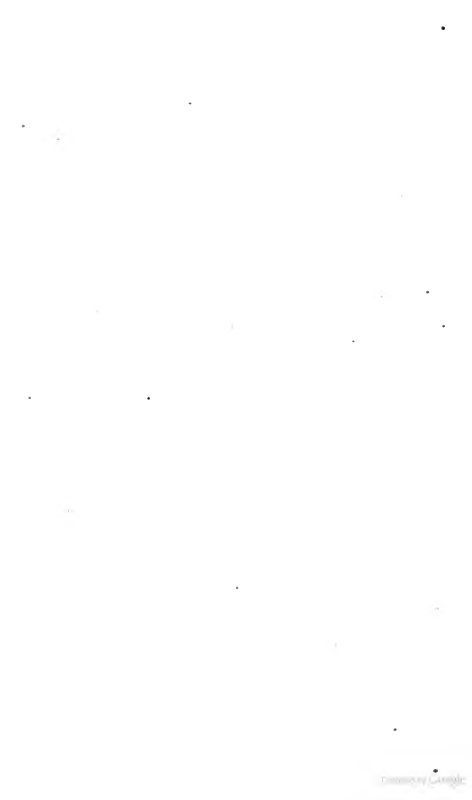
Ὅφρα δὲ καὶ πάσῃσιν ἀλεξητήριον αἵταις
 τευξόμενος πεπύθοιο, — τό τοι μέγα κρήννον ἔσται, 935
 ἦμος ὅτε θρόνα πάντα μιῇ ὑπὸ χειρὶ ταράξῃς·
 ἐν μὲν ἀριστολόχεια, καὶ ἱριδος, ἐν δέ τε νάρθου
 ῥίξαι, χαλβανίδες τε σὺν ἀναλέεσσι πυρέθρους
 εἶεν, δανκεῖου τε παναλθέος, ἐν δὲ βρυνώνης, 940
 σὺν δέ τε ῥίξαι χαῦνα νεωρυχέος γλυκυσίδης,
 κάρφει τ' ἐλλεβόρου μελανόχροος, ἄμμιγα δ' ἀφρός
 λίτρου· σὺν δὲ κύμινα χέαις βλαστόν τε κονύσης,
 ἄμμιγα δ' ἀγροτέρης σταφίδος λέπος· ἴσα δὲ δάφνης
 σπερμεία, κύτισόν τε, κατακνήθειν τε χαμηλὴν

Ald., κανστειρῆς reliqui, nisi forte BVV κανστειρῆς habent quod hic dedit S. et in Homero quoque restituendum putat. non dubito tamen quin Nicander adiectivum putaverit ut Oppian. Hal. 2, 500, non substantivum (κανστειρα). — 925. δέρας G, qui annotat etiam δέρος, quod reliqui habent. — 926. ἐπεὶ v. κόψη est pro κόψηαι, quod propter S. moneo. — 927. μέσον libri, quod vereor ne ineptum sit. ἱρεΐσας omnes, quod propter δὲ in versu seq. ferri nequit. terminationes σας et σαι iam saepius vidimus commutatas, velut v. 560. — 928. ἐλίξων scholiasta explicare videtur, qui etiam ἐλίξεις et ἐλίξαις memorat. — 929. εἰσόκεν K. ἐρύξει M. — 930. βδέλλας v. κορέσαις GKPAld., κορέσας v. τύμμασι V. — 931. κρομμύφιν BKPrvAld., στάξει B, στάξιν PAld., στάξιν coni. Benth. sed pro verbo finito est φυρήσασθαι (i. e. φυρήσαι). — 932. ἐμ p. φυράσασθαι R. — 933. ὄξους omnes. cf. ad Al. 321. — 935. τευξόμενος omnes, πεπύθοιο GPRvAld., πεπύθοις V. τό μοι v. — 936. μιῇ MR et V(?), μιῇ reliqui. ταράξας K (secundum Keil) PrvAld., ταράξαις G. — 937. νάρθου p. — 938. ἀναλέαις GAlld., |λέοις v., ἀναλέοις τε MR et V(?), ἀνέλεσαι p., ἀβαλέσαι K, ἀναλέσαι BP. cf. ἀιναίεσαι fr. 78, 5. — 939. δανκεῖον τε BGPAld., δανκείονς καὶ v. — 940. ῥίξαι G, ῥίξαι reliqui. illud in Al. 588 libri omnes, in Al. 60 et 145 meliores habent. add. καύλα Al. 46, 142, 147, 190, κόρσα Al. 414, quae omnia προσαρρογυτόνως scribenda censeo, ut libri habent certe in Al. 588 et 414. cf. Herodian. περὶ μόν. p. 37, 30 seqq. χαυνά Kp. νεωρυχέος p. γλυκυσίδης B. — 942. νίτρου libri, cf. ad Al. 327. χέας BGPAld. — 943. ἴσα δὲ p, ἴσα καὶ R, οὔσα καὶ G, ἴσα τε coni. S. sed post λέπος colon ponendum, ut verbum sit κατακνήθειν. — 944. σπέρματα V, σπερμείον coni. Hermann. ad Orph. p. 703. κατακνήθειν

- 945 ἵππειον λειχήνα, καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας·
 ἐν καὶ μήκωνος φιαρῆς ὁπὸν, ἀμφὶ καὶ ἄγρον
 σπέρματα, βάλαμον τε καὶ ἐν κινάμοιο βαλέσθαι,
 σὺν καὶ σφονδύλειον, ἄλός τ' ἐμπληθία κύμβην,
 ἄμμιγα καὶ τάμισον καὶ καρκίνον· ἀλλ' ὁ μὲν εἴη
 950 πτωκὸς, ὁ δ' ἐν ποταμοῖσι πολυστείνοισι νομάζων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν στύπει προβαλὼν πολυχανδέος ὄλμον
 μάξαι λαυνέουσιν ἐπιπλήσσων ὑπέροισιν·
 αἶψα δ' ἐπ' ἀναλείοισι χέας ἀπαρινέα χυλὸν
 ἄμμιγα συμφύρσαιο, καταρτίζοιο δὲ κύκλους
 955 δραχμαίους πλάστιγγι διακριδὸν ἄχθος ἐρύξας,
 οἴνης δ' ἐν δοιῇσι χαδεῖν κοτύλῃσι ταράξας.
 Καὶ κεν Ὀμηρεῖοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδρου
 μνηστὶν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

Kv, reliqui [Θην. κατὰ κνήμην (?) conl. Benti. — 945. ἀγείρας Kvn, ἀείρας conl. Bernard. — 946. ἀφιαρῆς Kv, φιαρῆς MRVp et Benti. e conl., νιαρῆς reliqui. — 947. σπερματὰ βιάσαμον τε conl. Benti. qui frustra provocat ad Al. 64. praeterea eadem vocis mensura etiam alii usi sunt (cf. Dindorf. in Thes. Par. II p. 97), et ad Ther. 243 et 789 iam vidimus qualia in vocabulorum mensura licitam sibi Nicander putaverit. nunc addo γερόνων Th. 620, Al. 563, κάστηνον Al. 269, κρόμμυον Al. 431, λεπθρός Th. 136 et 803, σισυμβρίον Th. 896 (coll. Lobeck. Elem. I p. 160), χλίταρος Al. 460. βαλάμον voluit Steph. propter κινάμοιο. sed hoc non nisi metro coactus pro κινάμον dixisse videtur ea ratione qua πάσσε δ' ἄλός Θεῖοιο Homerus dixit. atque habet propria sibi Nicander in genetivi usu. cf. Ther. 563, 606, 693. βάλησθαι GP, βάλοισθα VALD. — 948. τε πληθία v, τ' ἐμπληθία P. — 949. καρκίνον v. — 950. πολυστεινοῖσι v, πολυστεινοῖσι reliqui, πολυμυνοῖσι var. lect. in schol. ego πολυστεινοῖσι, non πολυστεινοῖσι, verum arbitror, ut Π habet in Al. 406, non item in Th. 792. — 951. στυπέει Kp. — 952. μάξαι R et cod. Benti., νάξαι reliqui. ὑπέροιο BG. — 953. ἐπαρινέα GP. — 954. ἄμμιγα συμμίξαιο G, sed superscripta vulgata, om. V. καταρτίζοις G. κύκλους p. — 955. διασταδὸν var. lect. in schol. propter ἐρύξας cf. Endem. apud Galen. Antid. T. XIV p. 185 et 202: μῆτον ἀπο εἰζης ὅλην ῥιδοραχμον (sic Bussemak. p. 93) ἐρύξας, ubi his inepto scriptum est ὀρύξας. — 956. δοιοῖσι v et K, sed in hoc corr. manus secunda. κοτυλοῖσι K sed item correctum. (ἀρύξας quod S. ex K profert, neque Keilii neque Gronovii collatio habet). — 957. ὀμήροιο V, ὀμηρεῖοιο et Νικάνδρου G. — 958. Κλάρου in K addidit manus secunda. κολώνη var. lect. in schol. et ap. Tzetz. cf. p. 152. —

ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΑ.

ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΑ.

Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα κατ' Ἀσίδα τείχεα δῆμοι
 τύρσασιν ἐστήσαντο, τέων ἀνεδέγμεθα βλάστας,
 Πρωταγόρη, δολιχὸς δὲ διάπροθι χώρος ἔργει,
 ῥεῖα κέ τοι ποσίεσσιν ἀλέξια φαρμακοῖσσαις
 ἀνδῆσαιμ', αἶτε φῶτας ἐνιχοιμφθέντα δαμάξει· 5
 ἦ γὰρ δὴ σὺ μὲν ἄγχι πολυστροῖβοιο θαλάσσης
 ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν ἐνάσσαο, ἦχι τε Πείης
 Λοβρίνης θαλάμῃ τε καὶ ὀργαστήριον ἄττω,
 αὐτὰρ ἐγὼ, τόθι παῖδες ἐνζήλοιο Κρεούσης
 πιστάτην ἐδάσαντο γεωμορίην ἡπίρου, 10
 ἐξόμενος τριπόδεσσι παρὰ Κλαρίοις Ἑκάτοιο. —
 Ἄλλ' ἦτοι χολόεν μὲν ἰδὲ στομίοισι δυσάλθεις
 πνυθείης ἀκόνιτον, ὃ δὴ ῥ' Ἀχερωίδες ὄχθαι
 φύουσιν, τόθι χάσμα δυσέκδρομον Εὐβουλῆος
 ἄστυρά τε Πριόλαο καταστρεφθέντα δέδουπε. 15

Ἀλεξιφάρμακα. ita omnes ut videtur codd. praeter b, in quo est. ἀλεξικά φάρμακα. Schol. ad b. l.; τὸ ποίημα οἱ μὲν ἐπιγράφουσι περὶ θανάσιμων φαρμάκων, οἱ δ' ἀντιφάρμακα. ἄλλοι δ' ἀλεξιφάρμακα (coll. Alex. 4). atque ἀντιφάρμακα habet Etym. M. p. 241, 12 et p. 256, 54 (unde in Zonar. p. 477 et Suid. I p. 1214 Bernh. venit) et, ut videtur, p. 283, 37, alibi (p. 207, 36 et p. 680, 40) ἀλεξιφάρμακα citans. —

V. 1—33 om. II. καὶ μὴν II. τεύχεα MV. τεῖχε δῆμοι H. — 2. de τέων cf. pag. 157. — 3. δολιχοδὲ b. διὰ προθι p. χώρῃ ἔργει b, αἶργει HP. — 4. ῥεῖ καὶ τοι V, καὶ τοι H, ῥεῖα κί p. — 5. ἐνι χοιμφθέντα V Ald. de αἶτε cf. pag. 3. — 6. ἦ γὰρ Ald. et codd. nonnull. πολυστροῖβοιο Bv, πολυστροῖβοια P. — 7. ἐνάσσαο R, ἐνάσσαρ' b, ἐνάσσαο p. ἦχι, non ἦχι eerte Ald. et HMabp v. e. codd. a Keil. collati, item II infra v. 302, de ceteris nihil affirmare audeo. ἦχι Aristarchea fuit scriptura (cf. schol. ad II. α, 407 et Harleian. ad Od. γ, 87), quae tametsi codicis Laurentiani Apollonii Rhodii scribae probari non potuit (cf. Apoll. Rhod. δ, 925), postea tamen regnasse videtur, ac videt Abrens. de dial. Dor. p. 372. — 8. θαλάμοι Pav, item p, sed is ultimae syllabae asperscripto αι, θαλάμοι b. — 9. παῖδες H. — 10. γεωμορίαν BHs. — 11. ἐξόμενος BGHPabmpv sch. in lemm., ἐξόμενοι MRVMosq. Ald., ἐξομένη memorat schol. Ipse Nicander ἰδέξατο ἐκ προγόνων τὴν ἱερῶσύνην secund. auct. vit. Nicand. Κλαρίον BP, Κλαρίοιο av. — 12. χολόων BHPav. — 13. ἀχερωίδες Va mAld. ὄχθαι p. — 14. φύουσι Gilhv. δυσέκδρομος H. εὐβονλήσ b. — 15. ἄστεια Ald. πριόλαο m, πριολάον b. καταστρεφθέντα p, καταστρυφθέντα

- Τοιο δὲ πάντα χαλινὰ καὶ οὐρανόεσσαν ὑπὴν ἤν
οὐλά θ' ὑποστυφεί χολόεν ποτόν, ἀμφὶ δὲ πρώτοις
εἰλύεται στέρνοισι κακῇ ἀλάλuggi βαρύνον
φῶτ' ἐπικαρδιόωντα· δὴ δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον
20 νειαίρης ἄκλειστον αἰερόμενον στόμα γαστρός,
τεύχεος ἦν κραδίην ἐπιδορπίον, οἱ δὲ δοχαίην
κλείουσι στομάχοιο, πύλη δ' ἐπικέκλιται ἀρχαῖς
πρῶτα κόλων, ὅθι πᾶσα βροτῶν ἄλις ἐμφέρεται δαῖς·
αἰεὶ δ' ἐκ φαέων νοτέων ὑπολείβεται ἰδρώς·
25 ἡ δὲ ταρассομένη τὰ μὲν ἔβρασεν ἥλιθα νηδὺς
πνεύματα, πολλὰ δ' ἐνερθε κατὰ μέσον ὄμφαλον ἵζει·
κράατι δ' ἐν βάρος ἐχθρόν, ὑπὸ κροτάφοισι δὲ παλμὸς
πυκνὸς ἐμφέρεται, τὰ δὲ διπλῶα δέρεται ὅσοις
οἷα χαλικραΐη νύχιος δεδαμασμένος οἶνη.
30 ὥς δ' ὁπότ' ἀγριώεσσαν ὑποθλίψαντες ὁπώρην
Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθνηοὶ
πρῶτον ἐπαφρίζοντι ποτῶ φρένα θωρηχθέντες
ὄμμασι δινήθησαν ἐπι, σφαλεροῖσι δὲ κώλοισι
Νυσαίην ἀνά κλιτὺν ἐπέδραμον ἀφραίνοντες,
35 ὥς οἷγε σκοτώοσι κακῇ βεβαρηότες αἷη.

Bav, [στρυφέντα II, [στρυφθέντα MV, [στρυφέντα b, [στρυφθέντα sino acc. et superscripto alpha m. quid P habeat, undo S. affert id ipsum quod edidit, incertum est. δίδουντες Ald. sed cf. ad Ther. 477. — 16. τοιο „οἷα qui bibit.“ cf. v. 43, 78 etc. similiter Ther. 745, 778, 837. — 17. ποτόν p. — 18. εἰλύεται v. κακῇ p. ἀλάλuggi v. ἄμα luggi vel μάλα luggi conl. Benth. sed cf. Bekk. Anecd. p. 374, 11. βαρύνον m. βαρύνον b. — 19. δὴ p. — 20. ἄκλειστον αἰερόμενον b. — 21. legebatur ἐπιδορπίον. cf. p. 153. — 22. ἐπικέκλιται v. — 23. πρῶτον κώλων BHPv, κώλων b. ut πρῶτα, ita δεύτερα v. 74. ὅθι p. ἄλις om. p. ἐμφέρετ' αἰδώς HP (nisi P habet αἰδαῖς), δαῖς p, δῶς mv. — 24. ὑπολείβεται BH, λείπτει p. — 25. κνκωομένη BHPbmv, κνκωομένη v, ταρассομένη reliqui iique meliores codd., ut nolim quis κνκωομένη scribendum censeat, ἥλιθα G. — 26. ἐνερθεν ὑπὲρ BHPvAld., ἐπὶ ὑπο p, ἐνερθε κατὰ GLM, κάμμεσον V. in R est ἐνερθε . . . μέσον. ἵζει P, ἵζει H. — 27. ἐμβάρος P. — 28. πυκνόν p. — τὰ δὲ „omnia haco quao videmus.“ sic τὰδε Χονόρη. Memorab. 1, 4. 9. — 29. χαλικραΐη B. in hac voce desinit p. νηχίος B, νήχιος H. δαδαημένη B, δεδαημένος v, δεδημένος P. — 31. σιληνοὶ v. Διονύσοιο m, Διωνύσοιο Ald. — 32. ἐπ' ἀφρίζοντι HMRVmAld. θωρηχθέντες II. — 33. ὄμμασι omnes praeter GVv (quamquam do v silot Keil.), ἴθμασι M, sed priori syllabao superscripto ov. ὑπὸ σφαλεροῖσι GL, reliqui ἐπὶ σφ. praeter v, in quo est ἐπισφαλεροῖσι. atquo ita Benth. conl. ego fpi dedi. — 34. incipit II. νύσσαίην GHPm, νύσσαίην Vv. κλιτὺν II, κλιτὸν V. ἐπ' ἰδραμον II, ἐπιδραμον Pmv, ἐπιδρανον B, reliqui ὑπιδρ. ut vulgo. — 35.

Τὴν μὲν τε κλείουσι μυοκτόνον, ἥ γὰρ ἀνιγρούς
 παμπήδην ὕρακας λιχμήμονας ἡρήμωσεν,
 οἱ δέ τε πορδαλιαγγες, ἐπεὶ θήρεσσι πελώροις
 πότμον βουπελάται τε καὶ αἰγινόμηες ἔθεντο
 Ἰδὼς ἐν νεμέεσσι Φαλακραίῃ ἐνὶ βήσση, 40
 πολλάκι θηλυφόρον καὶ κάμμαρον· ἐν δ' Ἀκοναίοις
 δηλῆειν ἀκόντιον ἐνεβλάστησεν ὁρόγχοις.
 Τῷ καὶ που τιτάνιο χερὸς βάρος ἔσσεται ἄρκος
 πιμπλαμένης, ὅτε νέκταρ ἐντρίβι κίρρον ἀφύσσης
 μετρήδην — κοτύλῃ δὲ πέλοι καταμέστιος οἰνῆς — 45
 σὺν δὲ καὶ ἄβροτόνοιο ταμῶν ἄπο καύλεα θάμνον
 ἢ χλοερού πρασίοιο, τὸ δὲ μελίφυλλον ὕδει·

κακῇ Π, καὶ Η. βεβαρηκότες Ald. ἄτη: Π. — 30. μὲν τοι ΠΒΠΡμν idem solus habet Π in Al. 498. sed cf. v. 507. add. Ther. 448, 484, Al. 162, 195, 298, 319. κλῖουσι V. ἥ γὰρ Π, ἥ γὰρ v. ἀνιγρούς Π. ut Ther. 701. sed cf. Ther. 8. — 37. παμπλήδην Π, παμπήγην Ald. nostrum, quod in reliquis codd. est, coni. otiam Scalig. cf. Lohock. ad Aiac. 915. λιχμή-
 ρεας om. praeter Π, unde recepi λιχμήμονας alibi nondum inventum ut
 nec ἀνθήμων Al. 610, λωβήμων ibid. 536 a nobis restitutum, μειδάμων
 in Anonym. hym. in Is. 57, φορβήμων ibid. 9. — 38. πορδαλιαγγες Π,
 πορδ. reliqui, quod oripere Nicaudor singularia captanti non ausus sum.
 corte qui ad manus mihi sunt aliorum loci πορδ. habent omnes, otiam
 Plin. nat. hist. 27, 7—10, qui locus et ipse ex Apollodoro fluxisse videtur.
 add. Spitzn. ad Il. 13, 103 coll. Koechly ad Quint. p. LIV seq. ἐπὶ θήρ.
 MV. — 39. βουπελάται Π. αἰγινόμηες H. τε om. Vv. — 40. νεμέεσσι Π
 ΒΡμν, reliqui κρημοῖσι (ex Il. 2, 821?), cui Φαλακρ. βήσσ. vix addi po-
 tuit sino copula. φαλακραίῃ ἐνὶ βήσση: Π, |αἰς ἐνὶ |αἰς ΗΡν, |ῆς ἐνὶ |αἰς
 BGLMPR, |ῆς ἐνὶ |ῆς Ald. cf. ad fr. 74 v. 45. — 41. θηλυφόρον Π, θηλυ-
 φόρον BP, θηλυφόρον H, ἐνθακοναίοις Π, ἀκοναίῃ M. malo S. scripsit
 ἀκοναίοις. vid. Theophr. hist. pl. 9, 16, 4: φύεται οὐκ ἐν ταῖς Ἀκόναις μόνον,
 ἀπ' ὧν ἔχει τὴν προσηγορίαν· αὕτη δὲ ἴσται καὶ τις τῶν Μαριανδυνῶν.
 add. Theopomp. ap. Athenae. III p. 85 B et Antigon. hist. mirab. 119, Plin.
 nat. hist. 6, 4 (coll. tamen 27, 10), Stephan. Byz. p. 61, 13, Ael. Promot.
 apud Schueid. ad h. l., Etym. Magn. p. 50, 39, Gudian. p. 27, 19. — 42.
 δηλῆειν Π, δηλῆεν glossator in G, reliqui δηλεῖν, quod frustra emen-
 dare conati sunt Salmas. ad Solim. p. 884 et vir doct. ap. S. ex illo ver-
 num statim prodit. nam δηλῆεις de horbis venenatis etiam Orph. Argon.
 926 usus est, ac nota sunt vel e medicorum libris τὰ δηλητήρια φάρμακα.
 neutrum iu εἰν Nicaudor habet etiam Ther. 748. cf. Horn. ad Orphic. p.
 705. ἀκόντιον Π. ἐνεβλάστησεν Π, ἀνεβλ. reliqui. — 43. τῷ Π. βάθος
 Π. ἄρκος literae f subscripto ο Π, ἄρκος GM, ἄρκης V, ἄλκαρ BHPV Ald.
 et var. lect. iu G. — 44. ὅτενευκατεύτραι V. ἐντρίβῃ Π, ἐντρίβει ceteri,
 ἐνὶ τρυβί coni. Zeune, ἐνὶ τρυβί Lohbeck. Paralip. p. 117. sed cf. ad fr.
 74 v. 18. κίρρον HP. ἀφύσσῃ Π, ἀφύσσης BHPLMRVn, ἀφύσσει P, ἀφύσ-
 σαι Ald. — 45. μετρήδην Π, μετρηδόν reliqui. πέλοι ΠM, πέλει reliqui,
 πέλη coni. Benth. — 46. σὺν Π. ἀβροτόνοιο HP (de spiritu cf. ad Ther. 92).
 ἀπο καλλία Π, ἀποκαυλία Vv. scripsi ἀπο. — 47. ἢ Π, ἢ GLMRVnSteph.,

- καί τε σὺ ποιήεντος ἀειθαλέος χαμελαίνης
 βλάστην πηγάνιον τε πόροις ἐν βάμματι σίμβλων,
 50 σβεννὺς αἰθαλόεντα μύθρον γενύεσσι πυράγρης
 ἥε σιδηρήεσσαν ἀπὸ τρύγα, τήν τε καμίνων
 ἔντοσθεν χοάνοιο διχῇ πυρὸς ἤλασε λιγνύς,
 ἄλλοτε δὲ χρυσοῖο νέον βάρος ἐν πυρὶ θάλψας
 ἥε καὶ ἀργυρόεν θολερῶ ἐν πώματι βάπτοις·
 55 πολλάκι δ' ἡμιδαῖς χειρὸς βάρος αἰνυσο θρίων
 παῦρα χαμαιπίτυος, τότε ὀνίτιδος αὖον ὀρείης
 ἥε νέον ῥάδικα πολυκνήμοιο κολούσας,
 τέτρασι δ' ἐν κυάθοισι χαδεῖν μελιανθέος οἴνης·
 ἦ ἔτι μυελόεντα χαλικρότερον πότον ἰσχοῖς
 60 ὄρνιθος στρουθοῖο κατοικάδος, εὐθ' ὑπὸ χύτρῳ
 γυῖα καταθρύπτῃσι βιαζομένη πυρὸς αὐγῇ·
 καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλόντος ἀλοιφῇ
 τηξάμενος κορέσαιο ποτῶ εὐχανδέα νηδύν·
 ναὶ μὴν βαλσάμοιο τότε ἐν σταγόνεσσι γάλακτος
 65 θηλυτέρης πῶλοιο χέαις ὁπὸν, ἄλλοτε νύμφαις,
 ἔστ' ἂν ὑπὲκ φάρυγος χεύῃ παναεργέα δόρπον.

καὶ BHPAld. δη Π. ὕλεῦσαι Π. ὁδεῦσαι V. — 49. βλάστην Π. πηγάνιον τε H. πόροις ἐν Π, πίοις ἐν reliqui, sed illud unice verum. cf. p. 158 et ad fr. 74 v. 52. ῥοάμμασι Ald. — 50. σβεννὺς PGMV, σβεννὺς τ' reliqui. αἰγιθαλόεντα P. — 51. ἥε Π. σιδηρήεσσαν Π, ut conī. Scal. sed in εἰς nullum terminatur adiectivum, vid. Lobeck. Eiem. I p. 313 n. 27. σιδηρήεσσαν V. ἀπο τρύγα Π, ἀποτρύγα v. τήν τε καμίνων Π. — 52. ἔντοσθεν H. διχῇ HMRAlld. — 53. ἄλλοτε δὲ M. χρυσοῖον H. — 54. ἥ ε Π. ἀργυρόεν Π, reliqui ἀργυρεόν. illud recipiendum fuit ob Nicandri singularem in eius modi adiectiva amorem. θολερῶ ἐν Π. sed vide ad fr. 74 v. 52. θολερῶ HP. πώματι L. — 55. δημιδαῖς Π, ἡμιδαῖς conī. Scalig. et Wakefield. cf. pag. 211. βοῖδος Π. θερείων Π. — 57. ἦ ε Π. πολυκνήμοιο Π. — 58. τέτρασιν δ' ἐν Π, τέτρασιν ἐν reliqui. χαδεῖν est λαβεῖ, ut Ther. 956. χαδεῖς V. μελιανθέος οἴνης Π, reliqui μελιηδέος οἴνον. — 59. ἦε τι Π, ἦ ἔτι MR et conī. Benti., ἦε τι ceteri codd., ἦε τν Scal. conī. cf. ad fr. 71, 2. μυελόεντο H. χαλικρότερον Π. ποτὸν Π et codd. et edd. omnes. ἰσχοῖς PBLMRv, ἰσχεις reliqui. — 60. χύτρῳ Π, χύτρων GL. — 61. καταθρύπτῃσι Π. βιαζομένη πυρὸς αὐγῆς Π, βιαζομένης πυρὸς αὐγῆς reliqui, βιαζομένη π. αὐγῇ conī. Scalig. et Benti. — 62. τεαγέντα PAld. περιφλόντος ΠMR, περιφλοδόοντος V, περιφλοδόοντος G, περιφλοδόοντος reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 18 et ad v. 557. ἀλοιφῇ Π. — 63. κορέσαιο HP. ποτῶ Π, ποταμῶ P. ἐν χανδέα Π, ἐν χανδέα Bv, ἐν χανδέα HP, ἐγγανέα M, ἐγγανδέα RVald., εὐχανδέα G, cf. Lobeck. Paralip. p. 150. — 64. μὴν βαλσάμοιο ΠMR, μὴν καὶ βαλσάμοιο BP, μὴν καὶ βαλσάμοιο reliqui. cf. ad Ther. 947. — 65. θηλυτέρας sine accentu Π, χέαις Π, χέων BHPv, χέας reliqui. — 90. εὐταν' Π, εὐτ' ἂν reliqui, ἔστ' ἂν conī. Benti. cf. Dioscorid. T. II p. 22 l. 8 et v. 89. ὑπερ Π. φά-

πολλάκι δ' ἢ σκίνακος δερκευνέος ἢ ἀπὸ νεβροῦ
 πνετίην τμήξαι, πόροις δ' ἐν νέκταρι φύρσας,
 ἄλλοτε καὶ μορέης ἀπὸ ῥίξαι φοινηέσσης,
 ὄλμου ἐνὶ στύπει προβαλὼν καὶ ὁμήρεα κόψας 70
 οἶνω, ἐνεψηθέντα πόροις καμάτοισι μελίσσης,
 καὶ κεν ἐπικρατέουσαν ἀπεχθεά νοῦσον ἀλάλκοις
 φωτὸς, ὃ δ' ἀσφαλέεσσι πάλιν μετὰ ποσσὶν ὀδεύοι.

Δεύτερα δ' αἰγλήεντος ἐπιφράζευ πόσιν ἐχθρὴν
 κιρναμένην ὀλοοῦ ψιμυθίου, ἣ τε γάλακτι 75
 πάντοθεν ἀφρίζοντι νέην εἰδήνατο χοιρὴν,
 πελλίσιν ἐν γράνησιν ὅτ' εἶαρι πτόν ἀμέλξαις.
 Τυῦ μὲν ὑπὲρ γένυάς τε καὶ ἥ ὄνυαίνεταί οὔλα
 ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπλάσσεται, ἀμφὶ καὶ ὀλκὸς
 τέτρηχε γλώσσης, νέατος δ' ὑποκάρφεται ἰσθμός· 80
 ξηρὰ δ' ἐπιλλύζων ὀλοῇ χελλύσσεται ἄτη·
 ἀβλεμὲς ἣ γὰρ κείνο πέλει βάρος, αὐτὰρ ὃ θυμῷ
 ναυσιόεις ὀλοοῖσιν ὑποτρύχει καμάτοισι·
 πολλάκι δ' ἐν φαείσσιν αἴλην ἐτειριδέα λεύσσω,

ονγγος HMv. χεῖμη Π. πανακία conl. Bentl. — 67. πολλάκι Π. δὲ codd. (Π sine accent.) cf. p. 153. ἢ ἀπο Π. νεβροῦ V, ἀπονίβρον v. — 68. πνετίαν V. ἐν νέκταρι ΠHGMKv, ἐνέκταρι HP, ἐνὶ v. reliqui. cf. ad fr. 74, 52. — 69. ἀπο ῥίξαι Π, ἀπορίζαι G, ἀπορίζαι v, ἀπὸ ῥίξαι reliqui. cf. ad Ther. 940. φοινηέσσης Π, φοινικοέσσης reliqui. — 70. ὄλμου ΠHGMKv, ὄλμου ceteri. ἐνὶ Π. ομήρεα Π. — 71. οἶνω Π. ἐνεψηθέντα MKv, ἐνὶ ψηθέντα PV. καμάτοις HP. μελίσσης MR. — 72. ἀπεχθεά Π, ἐπιχθεά v, ἐπαχθεά reliqui. cf. ad fr. 31. νοῦσον Π. ἀλάλκοις MR. — 73. ἀσφαλέεσσι πάλιν sine acc. Π. μεταποσὶν v. ὀδεύον Π. — 74—106 om. Π. ἐχθρὴν VAld. — 75. ψιμυθίου M, ψιμυθίου Πv, ψιμυθίου VAld. cf. Hemsterb. ad Aristoph. Plut. p. 393 seq. et Piers. ad Moer. p. 419. — 76. εἰδήνατο V. — 77. γράνησι Ald., γράνησιν H. ἥαρι B. — 78. ὄνυαίνεταί BMKP, ὄνυαίνεταί H, reliqui ὄνυαίνεταί. cf. Jacobs. ad Anthol. Pal. T. III p. 60 et p. 137. — 79. ἐμπλάσσεται BLPKv, ἐμφράσσεται M et ex correct. secundae manus R, ἐμπάσσεται GHVAld. ἀμφὶ καὶ LMR, reliqui ἀμφὶ δὲ. cf. Hermann. ad Orphic. p. 737. — 80. τέτρηχε M. δ' om. BHPV, in v. addit manus sec. ὑπὸ κάρφους M. — 81. ἐπιλλύζων V et conl. Benth. et S., ἐπιλλύζων BHMRVAld. (LP?), item G, verum is βήσσω explicat. χελλύσσεται BPv. quod S. habet χελλύσσεται falsissimum est. nam οὐδέποτε ἐνεστὼς ἐν ὧ ἔχει (Herodian. in Crum. Anecd. Paris. IV p. 237). — 82. ἀβλεμὲς om. BII, ἀτη ἀβλεμὲς, ἣ γὰρ Ald., ἀτη ἀβλεμὲς, ἣ γὰρ conl. Hermann. sed cf. ad fr. 74 v. 45. simplex ἣ postpositum habes in Apoll. Rhod. I, 631; 4, 1242; Quint. Smyrn. 4, 37; 5, 415. ἐκείνο BHPRVAlD. βάρος Ald. — 83. ναυσιόεις HPRVVAld., ναυσιοῖ B. ὑποτρύχει (-τρύχει?) conl. Benth., quod recepissem, nisi aliis etiam verbis transitivis Nicandrum tribuisse intransitivam significationem viderem. — 84. αἴλην Vv et G, sed in hoc corre-

- 85 ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας, οὐδ' ἔτι γυῖα
 ὥς τὸ πάρος δονέει, καμάτῳ δ' ὑποδάμνεται εἰκων.
 Τῷ καὶ πρημαδῆς ἢ ὀρχάδος εἰαρ ἐλαίης
 ἢ ἔτι μυρτίνης σχεδὴν δεπάεσσιν ὀρέξαις,
 ὄφρ' ἂν ὀλισθήνασα χέη κακὰ φάρμακα νηδύς.
 90 ἢ ἐσὺ γ' οὐθατόεντα διοιδέα μαζὸν ἀμέλξας
 ῥεῖα φέροις, φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσσὸ γρηῖν.
 καὶ τε σὺ γ' ἢ μαλάχης ῥαδάμους ἢ φυλλάδα τήξας
 χυλῷ ἐνὶ κλώθοντι κακηκελέοντα κορέσσαις.
 πολλάκι σήσασα κόπτε, πόροις δ' ἐν νέκταρι καὶ τὰ.
 95 ἢ ἐσὺ κληματόεσσιν ἐν ὕδατι πλύνειο τέφρην
 θαλπομένην, τὸ δὲ ῥύμμα νιοπλεκέος καλᾶθιο
 κόλποις ἱκμήνειας· ὃ γάρ τ' ἀναδέξεται ἰλύν.
 καὶ τε κατατριφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίου
 σκληρὸν ἀπὸ περσεῖης κάρνα βλάβος οἶον ἐρύξει,
 100 Περσεὺς ἦν ποτε κοσσοὶ λιπῶν Κηφηίδα γαῖαν,
 αἰνὲν ἀποτμήξας ἄρπη γονόεντα Μεδούσης,
 ῥεῖα Μυκηναίῃσιν ἐνηέξῃσιν ἀρούραις,
 Κηφῆος νέα δῶρα, μύκης ὄθι κάππεσεν ἄρπης,
 ἄκρον ὑπὸ πρηῶνα Μελαντίδος, ἐνθα τε νύμφη
 105 Λαγγεῖης πόμα κείνο Διὸς τεκμήρατο παιδί.

etum. ἐπεροειδέα Bv. βλέπων V. — 85. δειπναλέος M. οὐδέ τι codd. cor-
 rexerit Bentl. — 86. ὑποδάμνεται GHv. — 87. πρημαδῆν MR, πρηκαδῆς
 HPMosq. Ald. ἐλαίας BHPMosq. v. — 88. ἔτι G, ἤτι V. ὀρέξης V. —
 89. ἀνολισθήνασα M. — 90. διοιδέα M. — 91. φέροις M et R, sed is ex corr.,
 φέρεις V, sed φέροις superscripto, πόρον v, πόροις reliqui. illud praetuli
 propter viciniam πόροις v. 94. γρηῖν H. cf. pag. 153. — 92. καὶ δὲ σὺ γ'
 GM, ἢ δὲ σὺ γ' Rv, εἰ δὲ σὺ γ' BHP, καὶ σὺ δὲ γ' V. Ald. suum Nicandro
 restitui ex Al. 48, 108, 172, 186, 230, 239, 268, 323, 576, fragm. 73, I.
 nec καὶ δὲ σὺ in Al. 148, 433 propter Π ferendum. ῥαδάλους cum glossa
 κλάδους G, ῥαδάμους reliqui. ex Hesych. correxerunt Meinek. exercit. phil.
 in Athenae. II p. 42 et Dind. in Thes. Par. φυλλάδα Hv. — 94. πολλάκις
 H. — 95. τέφραν vitiose soli S. et Lehrs. — 96. ῥύμμα BP, ῥύμμεο H.
 νιοπλακέος v. — 97. ἱκμήνειας Ald. S. Lehrs. et ut videtur codd. non-
 nulli. sed v certe verum habet. — 98. |τριφθέντα v, sed literae v impro-
 puito i. — 99. ἐξῆ ἀπὸ memorat schol. ἀποπερσεῖης v, περσεῖης V. Περ-
 σεῖος vel Περσεῖος in Theodosiano exemplari (cf. Schol. ad h. l. et supra
 p. 162.) fuisse suspicatur S. βάρος M. οἶον omnes, quod nescio quomodo
 explicem. emendavi ex Hesych. „οἶα, τὰ δεινὰ, Αἰολεῖς.“ ἐρύξει M et R
 e corr. — 100. ἦν ὅτε M. ceterum cf. p. 153. — 101. ἀρπηγονόεντα M,
 e corr. — 100. ἦν ὅτε M. Bentl. sed cf. schol. — 102. ἀρούρας GMR, ἀρούρης
 στονόμενα conl. Bentl. sed cf. schol. — 103. κρηῖνος BH, κρηῖνος P. cf. p. 153. —
 BVv, ἀρούρης reliqui. — 103. κρηῖνος BH, κρηῖνος P. cf. p. 153. —
 104. ἐνθα BHP, ἐνθα RVv. Ald. ἐνθα τέμψη V. — 105. Λαγγεῖης BHMP

πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέησιν ἀκοσταῖς
 Γερραῖης λιβάνοιο χύσιν περιπηγέα θάμνοισ·
 καί τε σύ γ' ἢ καρύης ἄπο δάκρυον ἢ ἀταλύμνον
 ἢ πτελέης, ὃ τε πολλὸν αἶε καταλείβεται ὄσχαῖς,
 κόμμινά τε χλιόωντι ποτῶ ἐπαρωγέα τήξαις, 110
 ὄφρα τὰ μὲν τ' ἐρύγῃσι, τὰ δ' ἐψητοῖσι δαμασθεῖς
 ἀλθήσῃ ὑδάτεσσιν, ὅτ' ἰκμήνῃ δέμας ἰδρώς.
 καί κεν ὄγ' ἄλλοτε δόρπα δεδεγμένος, ἄλλοτε δ' οἶνης
 πιότηρης κορέοιτο, καὶ ἀκλέα πότμον ἀλύξαι.

Μὴ μὲν, κανθαρίδος σιτηβόρου εὐτ' ἂν ὁδῶδῃ, 115
 κείνο ποτὸν δέξαιτο, χυτῇ ἐναλίγκια πίσση·
 πίσσης γὰρ ῥώθωσιν ἄγει βάρος, ἐν δὲ χαλινοῖς
 οἶά τε δὴ καρφεῖα νέον βεβρωμένα κέδρου.

Ἄ δ' ὅτε μὲν πλαδῶντι ποτῶ ἐπὶ χεῖλεσι δηχμὸν
 τεύχουσιν, τότε δ' αὐτε περὶ στόμα νείατα γαστρός· 120
 ἄλλοτε καὶ μεσάτῃ ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηδὺς

Rv, [sic] reliqui. uympha nescio quae (cf. παιδὸς Ther. 485) Perseo Langiae fontem demonstravit. κείνος Π. — 106. ὀπταλέησιν GAlD., ὀπταλέοισιν V, ἀσταλέησιν M, ἀνυλέησιν HP, ἀναλ| BR, ἀναλ| v, ἐνθρυψείας ἀνσταλέησιν correxit Meinek. Anal. Alex. p. 45. ὀπταλέην χαλκίτιν habes in Andromachi galeu. v. 119. — 107. φύσιν Π. περὶ ἡγαθία B, περιγηαθία v, περιγαθία P. — 108. γ' om. G. ἢ καρύης Π. ἀπο Π. — 109. ἢ Π. ὅτε codd. et edd. omnes. αἶε Π. καταλείεται Π, καταλείβεται BHPv, καλλείβεται GL, καταλείπεται M, καλλέπεται VAlD. ὄσχαῖς GL. — 110. κόμμινά τε Π, κόμμι τὰ δὲ reliqui. κόμμινά δάκρυα significant κόμμι proprio dictum. ad formam cf. σινήπινος a Dioscorido et Galeno usurpatum. χλιόωντι PVALD., χλιόωντι BGHLMPrv, χλιδῶντι varia lectio in G notata. χλιῶν est in fragm. 64 v 8. ποτῶι Π. τήξαις ΠBLRv, πήξαις M, τέξαις H, τύξαις P, τήξον GVALD. — 111. τα μὲν τε δύνησι Π, ἐρύγῃσι BM, ἐρύγησι P. δαμάσας HP, δαμάσας v. — 112. ἀλθήσῃ Π, αἰθήσῃ H. ἐκμήνῃ vitium solius Aldin. a Scaligero iam correctum, item a Dorvill. ad Char. p. 418 ex codice. — 113. ὅτ' ἄλλοτε BHPv. — 114. κορέοιτο B HPv et R e corr. ἀκλέα PGRVALD. (si de omnibus his fides habenda eis qui contulerunt, certe de M erravit Sartinus), ἀκλέα BHLMPv. — 115. μὴ μὲν Π, καί μιν B, καί μὲν P. structura est qualis in Theocr. 20, 3: πηγῶ μὲν τὰ φρενῶν ἱρώ κέαρ' ἐν μυῶ, et Callim. fr. 445. cf. Th. 190 seq., Al. 207 seq. σιτηβόρου PGLMR, σιτοβόρου BHPv, σιτηπάγου VAlD. εὐτ' ἂν ὁδῶδῃ Π. — 116. κείνο Π. πότ' ἂν conii. Benti. δέξαιτο codd. et edd. omnes. sed cf. p. 158. χυτῇ et πίσση Π. — 118. οἶα Π. κάρπεια Π, καρφία imposito penultima syllabae ei v, καρφεῖα reliqui codd. κάρφος Nicandro significat καρπῶν. — 119. ὅτε Π et ut videtur reliqui codd. et editiones. πλαδῶντο H, ποτῶι ἐπὶ Π. χεῖλεσι ΠBGLPv (χεῖλεσιν H), χεῖλεῖ MRAlD. ἐπιχεῖλει v. δηχμὸν ΠM, δηγγμὸν reliqui, nisi quod δῆγγμιν PH. cf. ad Ther. 119. — 120. τεύχουσιν Gv. τότε Π et ut videtur reliqui omnes codd. et edd. praeter P. περιστόμα v. γαστρός sine accentu Π. — 121. ἐπιδάκνεται ἄλ-

- ἢ κύστις βρωθεῖσα· περιψάουσι δ' ἀνίαι,
 θώρηκος τόθι χόνδρος ὑπὲρ κύτος ἔξετο γαστροῦ·
 αὐτοὶ δ' ἀσχαλώσιν, ἄλῃ δέ φιν ἦθεα φωτὸς
 125 ἄψυχος πεδάει· ὃ δ' ἀελπεία δάμναται ἄταις,
 οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα κάκτου
 ἤέρ' ἐπιπλάζοντα διαφαίρουσι πνοῇσι.
 Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γληχῶ ποταμῆσι νύμφαις
 ἐμπλήθην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβει τεύξας,
 130 νηστείρης Δρυὺς μορόεν ποτόν, ᾧ ποτε Δῖῳ
 λαυκανίην ἔβρεξεν ἄν' ἄστυρον Ἰπποθόωντος
 Θρηήσσης ἀθύροισιν ὑπὸ φήτρῃσιν Ἰάμβης.
 δῆποτε δ' ἡ σιάλοιο καρήατος ἦε καὶ ἀμνοῦ
 ἀμμίνδην σπεράδεσσιν ἐντροχάλοισι λίναιο,
 135 ἦε νέον κορσεῖα ταμῶν κερόεντα χιμαίρης,
 ἦ ἔτι που χηνὸς μορόεν ποτόν αἰνυσο χύτρου,
 ἐς δ' ἔμετον κορέσαιο, τὰ δ' ἀθρόα νειόθι βράσσοις
 ἐμμαπέως ἔτ' ἄπεπτα πύλῃ μεμιασμένα δόρπα.

γαι Π. — 122. ἢ Π. παραψάουσι δ' ἀνείαι Π. — 123. θωρηκος Π. χον-
 δρός Π. ὑπὲρ κύτος Π, ὑπερκύτος v, γαστροῦ om. Π. — 124. ἀσχαλώσιν
 ἄλλῃ HALd., ἄλλῃ etiam P, αλῃ MK, αλῃ Π. σφιν Hv. pro φιν Blomf.
 gloss. Aeschyl. Agam. 187 coní. τις, ut non legisse videntur quae Herm.
 dixit ad Orpb. p. 803 seq. Aldinam scripturam coniectura emendaverat
 Scal. — 125. πεδάει BHΓv. ἀελπτεία V. — 126. οἷά τε δὴ Π. νεόν Π, νεόν M.
 κάκτου Π (ut refert Bussem., ηγήτον, ut refert Keil.), reliqui κάππου. sed
 γήρεια a κάππῳ non diversa sunt. cf. Arat. 921 et Ther. 329, item Dio-
 scorid. II p. 40: οἱ νεαροὶ κάπποι· ἀνθ' ἧ δὲ ἔστιν ἀκάνθης τῆς καλου-
 μένης κάκτου. — 127. ἤέρ ἐπιπλάζοντα Π. διαφαίρουσι πνοῇσι Π, reli-
 qui διαφαίρουσιν ἀέλλαις, nisi quod διαφαίρουσιν in Hv. — 128. τῷ Π.
 γληχῶν HM, γληχῇν e corr. R, γληχῇν P. ποταμῆσι Π, ποταμίοις V, πο-
 ταμῆσι Hv. ταμῶν V. — 129. ἐμπλήθην H. κύμβει MRAlld., κύβει V,
 κύβει P. — 130. νηστείρης δηιοῦς Π, νηστείρης B, δειοῦς V, δηοῦς et δηῶ
 reliq. αἰ Π. δηῶ Π. vide L. Dindorf. in Thes. P. s. Δῖῳ extr. coll. tamen
 Al. 450. — 131. λαυκανίην ΠG, reliqui λευκανίην. ἀνάστυρον M. Ἰπποθόων-
 τος Π habere videtur. — 132. ἀθύροισι v. ὑπ' αὐτῶν PRvAlld. φήτραισι ΠM,
 φήτρῃσιν reliqui, ὑποφώτρῃσιν Hv. Ἰάμβης Π. — 133. ποτε δὴ ΠM. σιάλοιο
 G. — 134. ἀμμίνδην V. σπεράδεσσιν BHΓVvAlld. ἐντροχάλοισι Π, χάλοισι
 reliqui. αλίνου MR. — 135. κερόεντα Π, κεράεντα ceteri. illud coní. S.
 in add. et Lobeck. Elem. I p. 343 n. 27. — 136. ἦε τι Π, ἦ ἔτι, ut coní.
 Bentr., MK, reliqui ἦε τι. cf. ad fr. 71. χήνους μορόεν ποτόν Π. — 137.
 ἐς δ' Π et omnes ut videtur codd. et odd. praeter B et S. atque Lehrs., in
 quibus ἐς δ'. ἐμῶν κορσεῖα Π. βράσσοις Π, βράσσοις BMR, βράσοις
 reliqui. — 138. ἐμμαπέως Π, ἐμμαπέων BHv et codex Bentr., ἐμμαπέων
 P, ἐμματέων reliqui et schol. hoc, quum praecedat ἐς δ' ἔμετον κορέσαιο,
 non iam locum habere videtur. alia res est infra v. 535. ἔτ' ἀπεπτα Π. οὔ

πολλάκι δ' ἐν κλυστῆρι νέον γλάγος οἶος ἀμέλξας
 κλύζε, τὰ δ' ἤλιθα γαστρὸς ἀφόρδια κεινώσειας· 140
 ἄλλοτ' ἄλυσθαινόντι ποθὲν γάλα πῖον ἀρήξει·
 ἥε σὺ γ' ἀμπελόεντα γλυκεῖ ἐνὶ καύλεα κόφαις
 χλωρά, νέον πετάλοισι περιβρίθοντα κολουσας·
 ἥε μελίσσάων καμάτῳ ἐνὶ παῦρα μορῦξαις
 σκορπιόεντα χαδῶν ψαθυρῆς ἐκ ὀίξεα γαίης 145
 αἶεν κεντρῆεντα· πόη γε μὲν ὕψι τέθληεν
 οἷη περ μολόδουρος, ἐνισχνα δὲ καύλεα βάλλει.
 καί τε σὺ δραχμάων πισύρων βάρος αἰνυσο γαίης
 Παρθενίης, τὴν Φυλλῆς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν,
 Ἰμβρασιδὸς γαίης χιονώδεος, ἣν τε κεράστῃς 150
 ἀμνὸς Χησιάδεσσι νέον σημῆνατο νύμφαις
 Κερκτέω νιφόεντος ὑπὸ σχοινώδεσιν ὄχθαις·
 ἥ καὶ σειραίοιο πόσιν διπλήθεα τεύξαις·

ἄκ. *πέλῃ* vel *πέλει* coni. Bornard. ap. S. praef. Thor. p. VI, sed cf. ad fr. 70, 16. *πύλης Π*, *πύλῃ* reliqui, ceterum nescio an ἐπ' α. *πύλῃ* scribendum sit. certe eiusmodi hyperbaton Nicandro frequens. cf. v. 145, Th. 88, 107, 728. — 139. οἶος *Π*. — 140. κλύζε *Π*, κλύζε S. demum iuvexisse videtur. cf. Lobeck. Paralip. p. 405 seqq., κλύζεται δ' ἤλιθα H. κεινώσειας *Π*, κενώσεις V, κεινώσειας primae syllabae superscripto ε v. — 141. ἀλλότ' *Π*. ἀλυσθαινόντι *Π*. ποθὲν *Π*, ποθὲν ceteri. πῖον *Π*. γλύκει ἐν *Π*, γλύνκει ἐνὶ reliqui. cf. ad fr. 74, 52. γλύνκει ἐνὶ παῦρα μορῦξαις H omis-
 sis v. 143 toto et ex adiacentibus duobus parte, κόφας BPAld., κόφαις in
 κόφαις correctum in v. — 143. χλωρά *Π*. — 144. καμάτῳ ἐπὶ *Π*, ἐνὶ G,
 ἐνὶ reliqui. παῦρα *Π*. — 145. χαδῶν *Π*, ταμῶν reliqui. ψαθυρῆς *Π*, ut
 v. 552, sed quinque locis, quibus praeterea Nicander voce usus est, vul-
 gare formam et ipse *Π* cum reliquis omnibus libris habet. ceterum vide
 Lobeck. proleg. p. 276 extr. οἷξία *Π*, οἷξια BHMPRVv (sed hunc ε ha-
 bere in rasura dicit Dietz), οἷξια L, οἷξια G. — 146. πῶα VALd., γέ μιν
Π. — 147. ἐνισχνα *Π*, ἐν ἴχνα B. — 148. καί τε σὺν *Π*, καὶ δὲ σὺ reliqui.
 cf. ad v. 92. — 149. τὴν *Π*, ἣν reliqui. φυλλῆς ultimae syllabae imposito
 ιε v. et φυλλᾶς memoratur etiam in schol. ἐπὶ *Π*. — 150. Ἰμβρασιδὸς M.
 γαίης PAld., αἷης BGHMPRVv. illud mutatum ab eis videtur quibus bis
 positum γαῖα variata significatione displicebat. nam Ἰμβρασιδὸς γαίης de
 ipsa Samo insula intellexisse videtur eum editoribus recentioribus post
 ἀνῆκεν tollentibus comma, quod falsum esse docet appositum adiectivum
 χιονώδεος. hoc enim de Samo insula intelligi non potest, potest autem
 de terra Samia, cuius candidum maxime genus probabatur (cf. Dioscorid.
 I p. 822). itaque Aldinae interpunctionem reduxi. κεραστῆς *Π*. — 151.
 χησιάδεσιν *Π*, χησιριάδῃσι HP, χησιδῇσιν v. — 152. *Νεκρτέω* libri.
 correxit v. d. in Thesaur. Paris. s. v. σκηνώδεσιν BP, σκημώδεσιν H,
 χιανώδεσι L. — 153. ἥ *Π*. σειραίοιο PBGHPRv, σηραίοιο L, σειραίοιο
 M, σηραίοιο VALd. διπλήθεα (hoc accentu) PGMVALd., διπλήρεα
 BHPRV et lemma in schol. hoc, tametsi singularia multa in ἡρῆς adiectiva
 Nicander habet, recipere non ausus sum, quum non recte formatum vi-

- σὺν δέ τε πηριανόοντας ἐνιθρύψειας ὀράμνους,
 155 ὀργάζων λίπει ῥοδέω θρόνα, πολλάκι χραίνουσι
 ἱρινέω, τό τε πολλὸν ἐπαλθέα νοῦσον ἔτευξεν.
 Ἦν γε μὲν οὐλόμενόν γε ποτὸν κορίοιο δυσάλθες
 ἀφραδέως δεπιάσσειν ἀπεχθόμενοισι πάσῃται,
 οἷ μὲν τ' ἀφροσύνη ἐμπληγέες οἶά τε μάργοι
 160 δῆμια λαβράζουσι παραπληγές θ' ἄτε Βάκχαι
 ὅξυν μέλος βοόωσιν ἀταρμύκτῳ φρενὸς οἰστρῷ.
 Τῷ μὲν τ' ἐξ ἑδανοῖο πόροις δέπας ἐμπλεον οἶνης,
 Πράμνιον αὐτοκρηές, ὅπως ὑπετύψατο ληνοῦ·
 ἢ νύμφαις τήξαι βαλὼν ἄλως ἐμπλεα κύμβην·
 165 πολλάκι δ' ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδὶνα κενώσας
 ἀφρὸν ἐπεγκεράσαιο, θοοῦ δορπήμα κέφρου.
 τῷ γὰρ δὴ ζῶν τε σοῖ, καὶ πότμον ἐπισπεῖ
 εὔτε δόλοισι νήχοντα κακοφθόρα τέκν' ἀλιήων
 οἰωνὸν χραίνωσιν, ὃ δ' ἐς χέρας ἐμπεσε παίδων
 170 θηρεύων ἀφροῖο νέην κλύδα λευκαίνουσας.
 καὶ τε σύ γ' ἀγλεύκην βάψαις ἰόντα θάλασσαν,
 ἦν τε καὶ ἀτμεύειν ἀνέμοις πόρεν Ἐννοσίγαιος
 σὺν πυρί. καὶ γὰρ δὴ τὸ πνοαῖς συνδάμνεται ἐχθραῖς·
 πῦρ μὲν αἰζῶων καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ
 175 ἀργέστας, καὶ ῥ' ἢ μὲν ἀκοσμήσασα, φιλοργγῆς
 δεσπόζει νηῶν τε καὶ ἐμφορέων αἰζηῶν,

deatur. nam ad διπλὸς confugero nolim (cf. Lobeck. Elem. I p. 299 seq.).
 — 151. ἐνιθρύψειας Π, ἐνιθρύψειας HP. — 155. λίπει ῥοδέω Π, ῥοδέων
 HP, ῥοδέα v. — 156. ἱρινέω Π, ἱρινέα M, ἱρινέω V, ἡρινέω HRAld. ἔτευξε
 M. — 157—248 om. Π. pro οὐλόμενόν γε malim οὐλομένοιο. κορίοιο v.
 — 158. ἀφραδέως M. πάσωνται MR. — 159. ἐμπληγέες H. οἶά γε GHR
 Ald. — 161. φρένας Ald. — 162. τῷ μὴ τ' GHVAld., τῷ γ' ἢ Vorstii
 liber et codex Dorvill. ad Charit. p. 678, item Scalig. ἐξεδανοῖο MRv,
 ἑδάνοιο P. — 163. ὑπετύψατο BHP, ὑπετήσατο v. — 164. πήξαιο BHPr.
 de ἐμπλεα cf. Lobeck. El. I p. 266. — 165. ἀταλὴν coni. Benth., ἀταλὴν
 var. lect. in schol. — 166. ἀφρὸν ἐγκεράσαιο V. θοοῦ V. κέφρον supra scrip-
 to οἰωνοῦ v. — 167. ζῶν H. σοῖ Gv codex St. ἐπισποι BGHPv cod.
 St., ἐπισποι LR, ἐπισπεῖ MVAlld. σοῖ et ἐπισπει coni. Benth. cf. Lobeck.
 ad Buttm. p. 175. — 168. δόλως BHP. κακοφθορέα V. — 169. ὃ δ' εἰς
 G, ὃ δ' ἐς χέρας v. ἐμπεσε H. — 170. κλύδα v. — 171. „suspiciosum ἀγλεύκη
 θάλασσα pro ἀγλεύκης.“ Lobeck. Paralip. p. 466. sed ἀγλεύκην pro ἀγλεύκη
 (quod ipsum restituit I. G. Schneider. ind. in Theophrast. s. ἀγλύκης)
 esse monui ad fragm. 74, 34. σύ γ' ἐς γλαυκὴν coni. Scalig. ψάφαις BHv.
 θάλουσαν VAlld. — 173. δὴ τὸ πνοαῖς GMVAld., δὴ πνοαῖς BHLPv.
 συνδάμνεται H. ἐχθράς V. — 175. φιλοργγῆς VAlld. — 176. ἐμφορέων

ὕλη δ' ἐχθομένοιο πυρὸς κατὰ θεσμόν ἀκούει.
 καὶ μὴν ἀτμένιόν τε κεραιόμενον λίπος οἶνῳ
 ἢ χιόνι γλυκέος μίγδην πόσις ἄλγος ἐρύξει,
 ἦμος ὑπὸ ζάγκλῃσι περιβρίθουσιν ὀπώρην
 ῥυσαλέην ἔδανοιο καὶ ἐκ ψιθίης ἑλίνοιο
 κείροντες θλίβωσιν, ὅτε ῥοιζηδὰ μέλισσαι,
 πεμφορηδῶν, σφῆκες τε καὶ ἐκ βέμβικες ὄρειαι
 γλευκὸς ἄλις δαίνυνται ἐπὶ ῥαγέεσσι πεσοῦσαι,
 πισιτέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ. 180

Καὶ τε σὺ κωνέλου βλαβόεν τεκμαίρεο πῶμα·
 κείνο ποτὸν δὴ γάρ τε καρῆατι φοινὸν λάπτει
 νύκτα φέρον σκοτόεσσαν· ἐδίνησεν δὲ καὶ ὅσσε,
 ἰχνεσι δὲ σφαλεροὶ τε καὶ ἐμπάζοντες ἀγνιαις
 χερσὶν ἐφερπύζουσι· κακὸς δ' ὑπὸ νείατα πνιγμὸς
 ἰσθμια καὶ φάρυγος στευνὴν ἐμφράσσεται οἶμον·
 ἄκρα δέ τοι ψύχει, περὶ δὲ φλέβες ἐνδοθι γυίων
 ῥωμαλείαι στέλλονται· ὃ δ' ἤερα παῦρον ἀτύξει
 οἷα κατηβολέων, ψυχὴ δ' Ἀιδωνέα λεύσσει. 185

VvAld., ἐμπορέων cont. Benth. ἀλιῶν BHPR. — 177. ἐχθομένοιο M. — 178. καὶ μὴν χήνειόν τε coni. Benth. κεραιόμενος H. — 179. ἢ κωνίη coni. Benth. ex Diosc. Tom. II p. 24, l. 5. sed cf. etiam Diosc. Enpor. II, 143 p. 330. add. Alex. v. 512. — 180. ζάγκλῃσι BGHP, ζάγκλῃσι M. — 181. ῥυσαλέην BHLMPRv, ῥυσαλέην GVAld. cf. ad v. 78. ἔδανοιο P. — 182. θλίβωσιν VAld. ῥοιζηδὰ V. — 183. πεμφορηδῶν BHP, πεμφοραδῶν V. καὶ αἱ βέμβικες G, καὶ ἐν β. coni. Benth. sed ἐκ cum δαίνυνται inngendum. βέμβικες M, βεμβίδες videtur sch. legisse. — 184. δαίνυνται G. ἐπιρραγίεσαι HALd., ἐπὶ ῥαγίεσαι (ut S. coni.) B, ἐπιρραγίεσαι reliqui. ἐπὶ ῥαγίεσαι G. Dind. in Thes. Paris. s. ῥάξ, sed cf. Lobeck. Rhem. p. 291 et Elem. I p. 425. cuius exemplis adde ἐπὶ κλακίεσαι (sic enim legendum) Orph. Argon. 571. de mutata mensura cf. ad Ther. 243. — 185. κακὰς VAld. — 186. Herm. hoc ordine legi versus voluit: 186, 187, 188, ac simul post v. 187 excidisse versum putabat, credo propter particularum δὴ γάρ posituram, quae me quidem non magis offendit quam ἢ γάρ secundo loco positum Alex. 81 et fr. 74, 45. sed iure offendit φοινὸν pro φόνον positum. itaque post λάπτει sustulsi interpunctionem, ut φοινὸν cum ποτὸν, νύκτα cum λάπτει inngatur. — 187. κινέοροτον Etym. Magn. p. 551, 14. — 188. φέρον MR. ἐδίνησεν BH, ἐδίνηθεν coni. Lobeck. Elem. I p. 262 not. — 189. ἰχνεσι καὶ B. ἐμπάζοντες VAld., ἐμπάζοντες reliqui, quod e suo quoque codice restituit Steph. in Thes. s. ἐμπάζομαι. — 190. ὑπονείατο P, ὑπενείατο coni. S. in lex. s. v. πνιγμὸς omni. cf. ad v. 365. — 191. φάρυγος BHM. ἐφράσσεται BHP. — 192. δέ τοι ψύχει GMVAld., δ' ἐπιψύχει BHPRv. ἐνδοθιγγυίων H. — 193. ῥωμαλείαι coni. Benth. ἀτύξει BHPV Mosq. Ald. Etym. Magn. p. 168, 9, ἀτίξει Rv, ἀλύξει M et var. lect. in sch. (nisi quod ibi codd. pars ἀλύζει, quod adscripsit etiam St.), ἀλίξει G, superscripto αἰζει. idem in margine habet: γρ. καὶ ἀτυ... cf. p. 154. — 194.

- 195 Τὸν μὲν τ' ἢ λίπεος κορέοις ἢ ἀμισγέος οἴνης,
 ὄφρα κεν ἐξερύγησι κακὴν καὶ ἐπώδυνον αἶτην·
 ἢ ἐσὺ γε κλυστῆρος ἐνείς ὀπλίζεο τεύχος.
 πολλάκι δ' ἢ οἴνης ἀμιγῇ πόσιν, ἢ ἀπὸ δάφνης,
 Τεμπίδος ἢ δανχυοῖο φέροις ἐκ κανύλα κόψας,
 200 ἢ πρώτη Φοίβοιο κατέστεφε Λελυγίδα χαίτην,
 ἢ πέπερι κνίδος τε μίγα σπερμεία λήηνας
 νείμειας, τοτὲ νέκταρ ὁπῶ ἔμπενκέι χράνας·
 δῆποτε δ' ἰρινέου θυέος μετρηδὸν ὀρέξαις
 σίλφια τ' ἐνθρυφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίου·
 205 ἐν δὲ μελιζώρου γλυκέος πόσιν, ἐν δὲ γάλακτος
 ἀφροῖεν νέμει τεύχος ὑπὲρ πυρὸς ἡρέμα θάλψας.
 Καὶ κεν λοιγῆντι παρασχεδὸν ἀχθος ἀμύνουσι
 τοξικῶ ἐντ' ἀχέεσσι βαρύννεται ποτῶ ἀνὴρ.
 Τοῦ καὶ ἐνερθε γλώσσα παχύνεται, ἀμφὶ δὲ χεῖλη
 210 οἰδαλία βρόθοντα περὶ στομάτεσσι βαρύνει·
 ξηρὰ δ' ἀναπτύει, νεόθεν δ' ἐκρήννυται αὐλά·
 πολλάκι δ' ἐς κραδίην πτοίην βάλε, πᾶν δὲ νόημα
 ἐμπληκτον μεμόρηκε κακῇ ἐσφαλμένον αἶτη,
 αὐτὰρ ὃ μηκάξει μανίης ὕπο μυρία φλύξων,
 215 θηθάκι δ' ἀχθόμενος βοάα, ἃ τις ἐμπελάδην φῶς
 ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφείεσσιν ἀμηθείς,
 ἢ αἶτε κερνοφόρος ξάκορος βωμίστρια Πείης
 εἰνάδι λαοφόροισιν ἐνιχρίμπουσα κελεύθοις
 μακρὸν ἐπεμβοάα γλώσση θρόον, οἱ δὲ τρέουσιν
 220 Ἰδαίης φηγυλὸν ὅτ' εἰσαΐωσιν ὑλαγμόν·

λέυσει H. — 195. ἀναμισγέος MR. — 196. ἐξερύγησι P. — 197. ἢ ἐκλυστῆρος V. — 199. ἢ δανχυοῖο BHIP, ἢ δ' ἀνχυοῖο GMR, ἢ δ' ἀνχυοῖο V, ἢ δανύοιο L(?) Ald. correxit Bergk. cf. ad Tber. 94. ἢ ἐκλύοιο conl. Bentl. praeterea post Τεμπίδος tollenda et post δάφνης reponenda interpunctio fuit. κανύλα sola Aldin., ἐκκνυλία annotatnm in G. — 201. μίγα HPVAlD. λήηνας BHIP, λήνας G. — 202. τότε Ald. ἐν πένκει GM. — 203. ὀρέξαις P. — 206. ἡρέμα πίπτει Ald. θάλψας om. V. — 207. καὶ κε G. παρὰ σχεδὸν codd. praeter BP. ἀμύνης BHMP. — 208. ποροῦ malebat S. — 209. νεόθε M. — 211. νεόθε G. — 213. ἐσφαλμὸν H. — 214. μυκάξει BHIP. — 215. θαχθόμενος V. αἶτης ἐμπελάδην BH. cf. p. 171. — 216. ὑπὸ ξιφείεσσιν Ald. — 217. οἷα τε M. βωμίστρια B, βωμίστρια HP. — 218. εἰνάδι HP, εἰκάδι var. lect. in schol. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 645 not. λειοφόροισιν MRVAlD., Idem sed priori syllabae superscripto α habet v. κελεύθοις M. — 219. γλώσση Ald., γλώσσης errore S. et Lehrs. φέουσιν

ὡς ὁ νόον λύσση ἐσφαλμένα βρυχανάται
 ὠρηθὸν, λοξαῖς δὲ κόραις ταυρώδεα λεύσσων
 θήγει λευκὸν ὀδόντα, παραφρίζει δὲ χαλινούς.
 Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιάξας
 νέκταρι θωρήξαι, καὶ οὐ χατέοντα κορέσκων 225
 ἦκα βιησάμενος· διὰ δὲ στόμα βρυχὸν ὀχλίζουσ,
 ὄφρ' ἂν ὑπεξεργύγησι δαμαζόμενος χερὶ λώβην.
 ἦε σὺ βοσκαδὴς χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα
 ὕδασι νύτῃξαι πυρὸς μεμορημένον ἀνγὰς·
 καὶ τε σὺ μηλείης ὀηχῶδεος ἄγρια κάρφῃ 230
 οὔρεσιν ἐνθρέφθεντα πόροις ἀπὸ σίνεα κόψας,
 ἦ ἔτι καὶ κλήροισιν ἐπήβολα, τοιά περ ὦραι
 εἰαρινὰ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις,
 ἄλλοτε δὲ στρουθία, τοτὲ βλοσυροῖο Κύδωνος
 κείνο φυτὸν Κρήτηθεν, ὃ δὴ ῥ' ἐκόμισσαν ἄναυροι· 235
 πολλάκι δὴ σφύρησιν ἄλλης ἐναολλία κόψας
 ὕδασι ἐμβρέξαι, νέην δ' ὁσμήρεα γληχῶ
 σπέρμασι μηλείοισι βάλοις ἐνομήρεα φύρων.
 καὶ τε σὺ γ' ἦ ῥοδείης θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσω
 παῦρα λίπος σταῖξαις ἀνοιγομένου στομάτεσσιν, 240

M. τρίουσι H. — 221. νόον codd. et add. omnes, quod correxi. *ἐσφαλμένος* BHP. *βρυχανάται* GL(?)MVAld. et var. lect. in schol., item R, sed ibi *βραυκανάται* correctum, *βρυκανάται* var. lect. in schol., *βραυκανάται* BPv, *βραυκανάται* H. nostrum formatum ut *Ἰσχανάω* et unico convenit voci *ὠρηθόν*. nam tametsi *βρυκανήσομαι* Hesychius explicat βοήσομαι, tamen significare potius dentium stridorem putamus (*βρύκειν τρίζειν τοὺς ὀδόντας* Hesych.), et *βραυκανάσθαι* (ἐπὶ τῶν κλαίωντων παιδίων, ὡς μίμημα φωνῆς. Hesych., ubi excidit fortasse φωνῆς τῶν βραυκῶν. cf. Hesych. s. *βραύκας*) ad sonum submissionem, quam hic patitur res, referendum videtur. — 222. ὠρηθὸν VAld. ταυρώδεα H, κατρωδέα coui. Bentl. — 223. ῥαῖβον pro λευκὸν ascriptum in G. — 224. πολυπλέκτοισι BHP. πιάξας G, πιάσας v, πισύσας BHP, πιάξας reliqui. — 226. ἦε β| M. βιασάμενος BGHVv. βρυχὸν omnes, quod primus corr. S. in iudice, βρυχὸν coui. Bentl. ὀχλίζουσ BFM, sed in hoc correctum. — 227. ὑπεξεργύγησι MR, ὑπεξεργύγησι P, sed postmodo correctum, ὑπεξεργύγησι Mosq. a prima manu. — 230. ὀηχῶδεος H, τρηχῶδεος var. lect. in schol. — 231. ἐνθρέφθεντα B. — 232. ἦε τε omnes. cf. ad Al. 136. — 233. ἐψιήματα BHP. κούροις M. — 234. τό τε S. — 235. φυτὸν, Κρήτηθεν ὃ δὴ interpungi voluit Bentl. ἐκόμισαν B et schol. ἀρουραν M, ἀρουραι Ald., reliqui ἄναυροι, quod recte explicant schol. — 236. ἄλλης H. καὶ ἀολλία BHPv, ἐν ἀολλία V. cf. ad Ther. 573. — 237. γληχὶν vel γληχῶν M. νέην δ' ὁσμήρεα P. — 238. βάλοις συνομήρεα BPvH (sed in συνομήρεα), ἐν ὁμήρεα GV. — 239. σὺ γε ῥοδείης M, σὺ γε ῥοδαίους V, σὺ γ' ἦ ῥοδαίους reliqui

- ἥ καὶ ἱρινέοιο· μόλις δέ κε μυρὶ ἐπιτλᾶς
 ἡμασιν ἐν πολέεσσιν ἀκροσφαλὲς ἰχθὺς ἰήλαι
 ἀσφαλέως, πτοητὸν ἔχων ἑτεροπλανὲς ὄθμα.
 Τῷ μὲν Γερραῖοι νομάδες χαλκήρεας αἰχμᾶς
 245 οἳ τε παρ' Εὐφρήταο ῥόον πολέοντες ἀρούρας
 χραίνουσιν· τὰ δὲ πολλὸν ἀναλθέα τραύματα τεύχει
 σάρκα μελαινομένην, πικρὸς δ' ὑποβόσκειται ὕδρης
 ἰός, σηπόμενον δὲ μύθῳ ἐκρήγνυται ἔρπος.
 Ἦν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηίδος ἐχθόμενον πῦρ
 250 κεῖνό τις ἐνδέξεται, ἐφήμερον, οὐ περὶ χεῖλη
 δευομένου δυσάλυκτος λάπτεται ἄμμιγα κνηθμός
 οἷά τ' ὁπῶ νιφόεντι κράδης ἢ τρηχέϊ κνίδῃ
 χρωτὰ μαινομένοις ἢ καὶ σπειρώδει κόρσῃ
 σκίλλῃς, ἥ τ' ἐκπαγλα νέην φοινίζατο σάμκα.
 255 τοῦ καὶ ἐπισχομένοιο περὶ στόμαχον βάρος ἵζει
 πρῶτον ἐρεπτόμενον, μετέπειτα δὲ λοιγγίε συρμῶ

codices et edd. omnes praeter S., qui ῥοδίον scripsit. — 241. μόλις omnes. cf. ad Ther. 281. δέ γε GHAla., reliqui δέ κε. — 242. ἡμα B. ἰήλαι MItv, ἰηλαι V. — 243. ἔχων V. ὄθμα GLVv, reliqui ὄμμα. hunc versus om. M. — vv. 245 usque ad 275 om. M. vv. 244—248 S. ad initium huius capituli retrahendos esse putavit. — 246. hic aliquot excidisse versus S. suspicatur, in quibus fuerint quae Etym. M. p. 712, 41 seq. habet. sed cf. p. 127. τὰ δὲ πολλὸν GRVAld., τὸ BHP, τὸ superscripto τὰ v. recte habet τὰ ad omnia isto veneno oblata relatum arma, e quibus poeta solas memoraverat αἰχμᾶς. Ceterum S. post τεύχει interpunxit, ut σάρκα pendeat ab ὑποβόσκειται, quo efficitur ut δὲ positum sit loco alieno. cf. ad v. 283. equidem Nicandrum dixisse puto illa toxico arma e carne nigrescenti efficere vulnera vix sanabilia, cuius rei mox rationem reddit δὲ particula usus pro γάρ. — 247 seq. ὑποβόσκειται BGHLPRv cod. Steph., [σῆπεται VAld. ὕδρης ἰός codd. et edd. omnes, ὕδρωψ ἰὼ S., quod Eutocius legisse dicit nescio quo iure. secutus est Lehrs. at Nicander ὕδρης ἰός dixit pro ἄτ' ὕδρης ἰός. cf. Welcker. ad Theogu. p. 90. de re vide Ther. 426 seqq. ἐκρήγνυται G. — 249. ἥ δὲ τὸ H. ἐχθόμενον Π (num ἐχθαλέον? cf. ad v. 594), ἐχθόμενον H. — 250. κεῖνος τις BH, κεῖνο ποτὸν δέξεται VAld. οὐ περὶ χεῖλη Π, οὐ π χεῖλη BHP, οὐ παρὰ χεῖλη GL(?)VAld. — 251. δευόμενον Π. ἄμμιγα Π, ἐνδοθι reliqui. κνηθμός Π. — 252. ὁπῶ Π. ἢ Π. κνηθῇ ΠBHP. — 253. μαινόμενος Π, μαινώμενος reliqui. correxit S. in add. p. 335. ac vide Diosc. II p. 20 l. 4. σπειρώδῃ Π. κόρσῃ Π. — 254. ἥ τ' Π. — 255. ἐπισχυμένοι Π. — 256. πρῶτον ἐρεπτόμενον Π, πρῶτ' ἀνερεπτόμενον BPR, πρῶτ' ἀναρεπτόμενον GHVv Mosq. Ald. verbum nec per se nec cum ἀνά compositum videtur ἐρεγγεσθαι, ut volunt, significare posse. mihi vix dubium quin Nicander στόμαχον ἐρεπτόμενον voluerit esse στεγανόν. cf. v. 367. ita opus non est Bentley coniectura, qui, hoc ordine collocandos versus puta-

ῥιζόθεν ἔλκωθέντα, κακὸν δ' ἀποήρυγε δειρῆς,
 ὡς εἴ τε κρεάων θολερὸν πλῦμα χεύατο δαιτρός,
 σὺν δέ τε καὶ νηδὺς μεμιασμένα λύματα βάλλει.
 Ἀλλὰ σὺ πολλὰκι μὲν χαίτην δρυὸς οὐλάδα κόψας, 260
 πολλὰκι καὶ φηγοῖο πόροις ἀκύλοισιν ὁμαρτῇ,
 ἥε σὺ γε βδὴλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πέλλης,
 αὐτὰρ ὃ τοῦ κορέοιτο, καὶ ἐν στομάτεσσιν ἐρύξας.
 ἦ μὲν πουλυγόνοιο τοτὲ βλαστήματ' ἀρήξει,
 ἄλλοτε δὴ ῥιζεῖα καθεψηθέντα γάλακτι. 265
 σὺν δὲ καὶ ἄμπελόεις ἔλικας ἐνθρύπτει νόμφαις,
 ἴσως καὶ βατόεντα περὶ πτορθεῖα κολούσας.
 καὶ τε σὺ γυννώσειας ἐντροφέος νέα τέρφη
 καστηνοῦ, καρύοιο λαχνυφλοίοιο κάλυμμα,
 νείαιραν τόθι σάρκα περὶ σκύλος αὖτον ὀπάξει 270
 δυσλεπέος καρύοιο, τὸ Καστανὶς ἔτρεφεν αἶα.
 ῥεῖα δὲ νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσσο νηδύν,
 ὅς τε Προμηθεῖοιο κλοπὴν ἀνεδέξατο φώρης·

vit: 257, 256, 259, 258. μετ' ἔπειτα Π. σαρμῶι Π. — 257. ἔλκωθέντα Π.
 ἀπὸ ἤρυγε Π. ἀπούρυγε Mosq. — 260. ἀλλὰ Π. — 261. φηγοῖο πόροι
 H. βάλοις G. ἀκῆλοισι B, ἀκούλοισιν HP. ὁμαρτῇ Π. ὁμήρη reliqui, ἴσῃση
 var. lect. in marg. G. — 262. ἥε Π. βδὴλαιο Π. βδύλαιο B, βδύλοιο HP.
 ἔνδοθι G, ἔνδοθεν H. πέλλης Π. — 263. στόματεσσιν Π. ἐρύξας Π, ἐρύ-
 ξει GPRV, ὀρύξει H, ὀρύξει BALD. — 264. ἡμὶν Π. βλαστήματα ῥήξει
 Π. ἀρήξει correctā ultima V, non correctā Ald. — 265. δὴ HGP. ῥιζεῖα
 Π. καθεψηθέντα Π, καταψηχθέντα BHP, καταψηχθέντα reliqui. — 266.
 ἄμπελόεις coni. Benti, sed cf. ad v. 203, ἔλικας Π. — 267. περὶ Π. κο-
 λούσας VAld. — 268. ἐντροφέος H, ἐντροφέος memorat Steph. — 269. καστη-
 νοῦ Π et reliqui omnes (nisi quidam habent καστήνου), καστανοῦ S, κα-
 στανίων Lehrs. ex coni. Lobeckii Proleg. Path. p. 243. καρύοιο H, κα-
 ρυκίοιο BP. λαχνυφλοίοιο PGL et var. lect. in schol., ταχνυφλοίοιο HVAlD.,
 τασυφλοίοιο R, δασυφλοίοιο BP et schol. hoc probavit Benti. cf. p. 208. —
 270. νειραῖαν Vv, νείαιραν Π et reliqui, νειαίρην male S. et Lehrs. cf. Hom.
 II. π. 465 cum not. Spitzneri coll. Lobeck. Paral. p. 307 not. περὶ σκύ-
 λος Π, περισκύλος G. — 271. καρύοιο BHP. paulo post nescio an prae-
 stet ἔτρεφε γαῖα. cf. ad Ther. 108. — 273. ὥστε Π. προμηθεῖοιο B, προ-
 μηθεῖοιο H. κλοπὴν ἀνεδέξατο φώρης Π cum reliquis codicibus, φώρος
 αν. φωρήν S. et Lehrs. in illo nihil erit offensionis, si κλοπὴν statueris
 esse τὸ κτελεζόμενον, φώρην autem furandi actionem. ceterum in eo quo-
 que codices secutus sum, quod φώρης scripsi, non φωρῆς, etsi Hermann.
 in hym. Hom. Mercur. 136 et Bion. 9, 6 aliter scripsisse video aliosque
 scio inter φωρῆ *furtum* et φώρη *suus investigatio* distinguere. sed eius di-
 stinctionis fideiussores non invenio, φωρῆ *furtum* autem non video cur
 alio tono pronuntiandum sit quam θήρη *venatio*. ac vid. Arcadii canonem
 p. 101, 16. φωρὸς legisse videtur schol. vers. 273 et 274 Ald. ita in unum
 contraxit: ὅστε Πρ. φιλοζώοιο πέτηλα. verum habet etiam cod. Stephan.

- σὺν δὲ καὶ ἐρπύλλοιο φιλοζώοιο πέτηλα,
 275 εὐφρίμον τ' ἀπὸ καρπὸν ἄλις καταβάλλεο μύρτον·
 ἢ καὶ πον σιδόεντος ἀποβρέξαιο κάλυμμα
 καρπείου, μιγάδην δὲ βαλὼν ἐμπίσσο μῆλοις,
 ὄφρ' ἂν ἐπὶ στῦφόν τι ποτῶ, νοῦσον δὲ κεδάσσεις.
 Ἴξιόεν δὲ σε μὴ τι δόλῳ παρὰ χεῖλεσι πῶμα
 280 οὐλόμενον λήσειεν, ὃ τ' ὠκιμοειδὲς ὀδῶδε.
 τοῦ μὲν ὑπὸ γλώσσης νέατος τρηχύνεται ὀλκὸς
 νέρθεν ἐπιφλεγέθων, τὸ δὲ οἱ ἀμπαίζεται ἤτορ·
 λυσσηθεὶς γλώσσαν δὲ καταπρίει κυνοδόντι,
 δὴ γὰρ ὅτ' ἐμπληκτος φρένα δάμναται· ἀμφὶ δὲ δοιοὺς
 285 εἰκῇ ἐπιφράσσουσα πόρους τυφλώσατο νηδὺς

— 274. σὺν δὲ Π. ἐρπύλλοιο ΠΒΗ. φιλοζώοιο ΒΗ. — 275. εὐφρίμον PGL, εὐφρίμον relinqui, nisi quod in v corrigendo verum est restitutum. ἀπο Π. — 276. ἀπο βρέξαιο Π, ἀπὸ βρέξαιο primus videtur S. dedisse. Dioscorid. Parabil. 2, 148: ὥσπερ λίπη ἀποβρέξας ἐν οἶνω. id. περὶ δηλητ. 5: τὰ μύρτα ἀποβραχύνει ἐν ὕδατι. — 277. καρπεῖον Π, καρπὶόν ΒΗ, καρπὶόν v. μιγάδην Π, ut voluerat S. idem tamen Π v. 349 μίγδην habet, cf. Lobeck. Elem. I p. 408, ἀμμίγδην B et v (sed is in rasura), ἀμμίγδην P, μίγδην relinqui. ἀμπίσσο H, ἐμπίσσο M, sed tertiae syllabae superscripto ι. μῆλοις Π (i. o. ipsis σίδαις), μύρτης M, μύρτοις relinqui. — 278. ἐπιστῦψαντι Π, ἐπιστῦφοντι Π, /πιστυφοντι relinqui, nisi quod ἐπὶ στῦ V habet. δὲ quum turbatum aliquid in hoc versu esse liquido demoustrat, malui facillima uti corrigendi ratione quam cum Benth. et S. (p. 336) statuere post ποτῶ duo dimidiatos versus excidisse, aut νοῦσημα κεδ. scilicet cum Zeunio. Ut autem dixerat καρπὸν ἄλις καταβάλλεο μύρτον, ita nunc σίδας iubet ἀποβρέχεσθαι usque dnm magna potui luit amaritudo. κεδάσσεις Π, κεδάσσεις relinqui. — 279. Ἰξιόεν Ald. μὲν τι ΠΠ. δόλω παρὰ Π. — 280. οὐλόμενον Π, οὐλοφόνον relinqui et Zonar. p. 1112. hoc quum Dioscorid. Tom. I p. 353 et T. II p. 31 cum podisoquis Oribasio, Paulo, Aetio, item Plin. n. h. 22, 47 ixiæ fuisse apud alios uomen dicant, non dubito quin h. l. interpolatoribus debeat. Ἰξίμεν M. ὠκιμοειδὲς ΒΗΜ. ὀδῶδεν Π. — 281. ὑπὸ γλώσσης Π. ὀλκὸς Π. — 282. ἐπιφλεγέθων Π, ἐπὶ φλ. relinqui. τὸ δὲ οἱ ΠΒΗΠ'Ald., ὃ δὲ οἱ GMR(?)Vv. ἐμπαίζεται ΠΠΠ'Ald., ἐμπλάζεται BGMRVv codex Steph. (cf. Thesaur. Paris. s. ἐμπαίζομαι). neutrum verum arbitror, sed tertium, ἀμπαίζεται. cf. Hesych. ἀμπαίζονται, ἀναπαίζονται et ἀμπαίζαι, ἀναπαύσσαι. ceterum λιποθυμίαν etiam medici memorant, sed inter ea symptomata quae poeta habet v. 285 seq. — 282. γλώσσαν Π. primam versus vocem primus non cum antecedentibus, sed cum sequentibus innxit Stephanus, quodsi ita tertio loco posita particula δὲ offenderit quempiam, hoc ut faceret poeta motrica ratio extorsit, ut in Apoll. Rhod. 4, 271 ἄλις προχορῆσι δέ. quae enim praeter Apollonii locum Volkman. com. epic. p. 9 attulit, aut emendari facillime possunt aut iustam habent excusationem eo, quod post duas voces, quae in unam notionem coalescunt, δὲ illatum est. Ceterum nescio an poeta λυσσηθεὶς scripserit. — 284. ὅτ' Π, ὅγ' relinqui. illud („nominumquam“) rei convenientissimum. ἀμφὶ δὲ Π. — 285. εἰκῇ Π. ἐπιφράσσουσα Π, ἐπιφράσ-

ὑγρῶν τε βρωτῶν τε, καταπνίγουσα δὲ πνεῦμα
 ἐντὸς ὑποβρομέει, ὀλίγῳ δ' ἐνελίσσεται ὕμῳ
 πολλάκι δὲ βροντῇσιν ἀνομβρήεντος ὀλύμπου
 εἰδόμενον, τοτὲ δ' αὐτε κακοῖς ῥόχθοισι θαλάσσης,
 οἷσις πετραίησιν ὑποβρέμεται σπιλάδεσσι. 290
 τῷ καὶ στρευγομένῳ περ ἀνήλυθεν ἐκ καμάτοιο
 πνεῦμα μόλις, πόσιες δὲ παραντίκα λύματ' ἔχεναν
 φαρμακοῖς ὡτοῖσιν ἀλίγκια, τοῖα τε βοσκὰς
 ὄραλις αἰχμητῇσιν ὑπεννασθεῖσα νεοσσοῖς
 ἄλλοτε μὲν πληγῇσι νέον θρομβήια γαστροῦς 295
 ἐκβαλεν ἐν μῆνιγξιν ἀνόστω, πολλάκι νοῦσῳ
 δαμναμένη δύσποτμον ὑπὲρ γόνον ἔκχεε γαίῃ.
 Τῷ μὲν τ' εὐβραχέος ἀψινθίου ἄλγος ἐρύξει
 ἐνστυφον πόμα κείνο νεοθλίπτῳ ὑπὸ γλεύκει.

σουσα M. — 286. βρωτῶν H. καταπνίδουσα δι Π, qm καταπνίγουσα scri-
 ptum invenisse videtur. certe καταπνίγειν hic necessarium. cf. v. 316. —
 287. ὑποβρομέει H, ὑποδραμέει P, ὑποδρομέει H. ὀλίγῳ H. ὕμῳ H.
 ὀγμῳ GLM (non ὄλμῳ ut refert Baudini) V, ὀλκῳ reliqui. cf. Ther. 571 et
 Arat. 749. — 289. πολλάκι δὲ H, πολλάκι δὲ GMR, πολλάκι δ' ἐν BHP.
 VvAld. nostrum coni. etiam Benth. βροτοῖσιν HP. ἐνομβρήεντος coni. Benth.
 — V. 289. εἰδόμενος codd. et odd. omnes. quod scripsi ad πνεῦμα refe-
 rendum est, idque etiam ad ἐνελίσσεται supplendum, qualem subiecti mu-
 tationem subitam habemus etiam Th. 552 seq. 566 seq. et alibi. ποτὲ M,
 τότε H et reliqui codd. nisi qui ποτὲ habent. κακῆς ῥόχθῃσι BHP. — 290.
 οἷσιν H, nnde feci οἷσις. In reliquis est οἷς, quod in hmos mutandum
 putavit Benth. πετραίησιν ὑπὸ βρέμεται H. — 291. τῷ et στρευγομένῳ
 H. — 292. πνεῦμα H. πόσιος H, πόσιος M. δὲ om. H. λύματ' GHP.
 RAld. ἔχεναν H. — 293. φαρμακοῖς H, φαρμακόεσσαι coni. Benth. sed
 cf. v. 268 et fr. 74, 26 cum not. διοῖσιν H. sed cf. Lobeck. Element. I
 p. 442. τοῖα H. βοσκὰς B. ὡτοῖσι νέον θρομβήια γαστροῦς P, ὡτοῖσιν ὑπεν-
 νηθεῖσα νεοσσοῖς H, reliqua uterque omittens. — 294. ὄραλις H, ὄρα-
 λης Vv. αἰχμητῇσιν H, αἰχμητῆσιν v, αἰχμητοῖσιν reliqui codd. et Ald.
 correxerat St. ὑπεννασθεῖσα H, ὑπεννηθεῖσα reliqui, ὑποδμηθεῖσα coni.
 Spitzn. de versu heroic. p. 64. sed cf. Mnetzell. de emend. Theogon. He-
 siod. p. 260 seq. — 295. ἀλλ' ὅτε πληγῇσι B. πληγῇσι H. νέα coni. Benth.
 sed νέον Nicander dixisse videtur ut repeteretur δαμναμένη c v. 297 voci
 πληγῇσιν necessarium. Θρόμβοις ἀνα γαστροῦς H, in quo nescio an non la-
 teat aliquid quod exquisitius sit. — 296. om. VAld. ἐν μῆνιγξιν ἔβαλεν
 ἀν' ὄστω M, μῆνιγξιν H, μῆνιξιν HP. νοῦσῳ H. — 297. δαμναμένη H.
 BHP, ut voluit Benth., δαμναμένη reliqui. δύσποτμον H, δύσπεπτον reli-
 qui. ἐπέκροτον G. ἔκχια P. γαίῃ H. — 298. τῷ H. εὐβραχέος PGH,
 εὐβραχέως Ald., εὐβραχέος reliqui. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 576. ac vid.
 ad fragm. 74 extr. ἀψινοῖ H. ἐρύξει HHP et cod. Benth., ἀρήξει reli-
 qui. ἀρήγειν Nicander non solet cum accusativo iungere, sed absolute po-
 nere. — 299. ἐνστυφον recte H, ἐνστυφον hic et 321 edd. omnes. κείνο
 om. BH, κείνον H. νεοθλίπτῳ H, νεοθρίπτῳ reliqui, ὑπὸ appar et ad

- 300 καί ποτε φητίνην τερμινθίδα, πολλάκι πεύκης,
πολλάκι καὶ πίτνος γοεῖρης ἀπὸ δάκρυα τμηξαῖς,
Μαρσίου ἤχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γνίων,
ἣ δὲ μόρον πολύπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἄγκη
οἷη συνεχέως ἀδινὴν ἀναβάλλεται ἤχην.
- 305 ἄσαι δ' ἡ πολίοιο μυοκτόνου ἀργέος ἄνθην,
ἣ ἔτι καὶ φυτῆς πεθανὰς ἀπαμέργεο βλάστας,
νάρδον, λιμναίου τε χαδῶν ἀπὸ κάστορος ὄρχιν·
ἣ ὀδελὸν κνηστῆρι καταθρίψαιο χαρακτῶ
σιλφίου, ἄλλοτε δ' ἴσον ἀποτμηξείας ὁποῖο.
- 310 πολλάκι δ' ἀγροτέρης τραγοριγάνου ἢ γάλακτος
πληννυμένου κορέοιτο νημεέλκτη ἐνὶ πέλλῃ.
- Ἦν δέ τις ἀφροσύνη ταύρου νέον αἷμα πάσσει,
στρευνεδόνη προδέδουπε δαμαζόμενος καμάτοισιν,
ἥμος πιλνόμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ
- 315 ῥέτα, θρομβοῦται δὲ μέσῳ ἐνὶ τεύχεϊ γαστροῦ·
φράσσονται δὲ πόροι, τὸ δὲ θλίβεται ἐνδοθι πνεῦμα
αὐχένος ἐμπλασθέντος, ὃ δὲ σπαδόνεσσιν ἀλύων
δηθάκις ἐν γαίῃ σπαίρει μεμορυχμένος ἀφρῶ.

εὐβραχέος referendum esse. — 300. καὶ δ' ἀπὸ MvAld. φητίνης v. τερμινθίδα Π, σπερμινθίδα M. πολλάκι πίτνος H. — 301. ἀπὸ δάκρυα Π. τμηξαῖς Π, reliqui τμηξαι. — 302. Μάρσιον Π, Μυρσίου M. φλόα Π. — 303. ἀπαιάζουσα VAld. καταγκη Π. — 304. οἷης Π, οἷη V. συνεχέως, non συνεχίως Π. cf. ad v. 571. ἀδινῆς BHP. — 305. ἄσαι Π, ut S. et Lehrs., ἄσαι certe M. δ' ἡ Π, δ' ἡ reliqui. φλώμοιο μυοκτόνον conl. Benti. sed eam herbam non magis constat et μυοκτόνον appellatam et contra ixiam dari solitam fuisse (cf. schol.). praeterea πολίοιο firmat Etym. M. p. 680, 39, nequo enim alius in Alexipharmacis locus est ubi memoretur. postremo μυοκτόνον quispiam firmetur ita quae leguntur Ther. 64. ἄργεος HALd. ἀργέος Π et reliqui codd., quod ἀργέος scribendum fuit. cf. Ther. 856. ἄνθη Π. — 306. ἣ ἔτι Π, ἣ ἔτι certe M, reliqui ἥ ἔ τι habere videntur ut vulgo. cf. ad fr. 71. φυτῆς Π. πιδνας R, πιδνας L. ἀπαμέργεος Π, ἀναμέργεο GMRV. cf. ad Ther. 910. — 307. λιμναίου στιχαδόν BHP. ἀπο Π, ἀπο VvAld. — 308. ὀδελὸν Π, ὀβελὸν BHP. καταστρέψαιο Π. χαρακτῶ PG et cod. Stephan. cf. S. praeef. Th. p. VI, volueratque ita Benti., χαρακτῶ reliqui. — 309. σιλφίου H. ἄλλοτ' ὀλίγον BHPVvAld. (ἀλλ' ὅτ' B), ἴσον om. M, ἴσον habet R, ἴσον Π, ἴσλ cod. Steph. ἀπότμηξας BHP. ὁποῖον M. — 310. πολλάκι Π. ἀγροτέρης Etym. Magn. p. 763, 32, ἀναλέης Π et reliqui codd. — 311. νημεέλκτη Π, νιομεέλκτη BHP, φημεέλκτη Ald. ἐνί πέλλῃ Π. — 312. ἦν Π. ἀφροσύνη Π. νέον Π, μέλαν reliqui. νιοσφαγῆς αἷμα habet Diosc. T. II p. 34 cum pedisequis. — 313. πρὸ δέδουκε Π, καμάτοις Π. — 314. πιανόμενον Π. — 315. ῥέτα Π. μέσῳ ἐνί τεύχεϊ Π. — 316. τὸ δὲ Π. — 317. σπαδόνεσσιν BHP. — 318. δηθάκις ἐν γαίῃ Π. σπαίρει GHMP, σκαίρει B. cf. vv. II. ad Quint. 5, 495. μεμορυχένος M, μεμορυγμένος reliqui, etiam Π, qui tamen v. 330 et 375

Τῷ μὲν τ' ἢ ὀπόεντας ἀποκραδίσειας ἐρινούς,
 ὅξει δ' ἐμπύσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξαις 320
 συγκεράων νύμφας τε καὶ ἐνστυφον ποτὸν ὄξεως,
 ἢ καὶ ἐκβδήλαιο καταχθῆος ἔρματα γαστροῦ.
 καὶ τε σὺ πνετήν ὀθόνης πολυωπεὶ κόλπῳ
 φύρσιμον ἠθήσαιο, τοτὲ προκός, ἄλλοτε νεβροῦ,
 ἢ ἐρίφου, τοτὲ δ' ἂν σὺ καὶ εὐσκάρθμοιο λαγωῦ 325
 αἰνύμενος μογέοντι φέροις εὐαλθέ' ἀρωγῇ.
 ἢ λίτρου στήθην ὀδελοῦ πόρε τριπλόον ἄχθος
 εὐτρυβῆος, κίρνα δὲ ποτῶ ἐνδευκέϊ Βάκχον,
 ἐν καὶ σιλφιόεσσαν ὀποῖο τε μοιρίδα λίτρην,
 καὶ σπέραδος κραμβῆεν ἄδην μεμορυχμένον ὄξει. 330
 ἄσαι δὲ ῥάδιχα κακοχλοίοιο κονύσης

cum M facit, cf. Lobeck. Elem. I p. 187 et ad Ther. 119. ἀφρώϊ Π. — 319. τῷ μὲν δὴ Π., sed μὲν δὴ particulis Nicander non utitur, contra saepissime μὲν τ' ἢ habet. ἀποκραδίσειας Π., ἀποκραδήσειας M. — 320. ἐμπύσαιο Π., ἐμπύσαιο reliqui. illud propter μίξαις vix ferendum. ὕδατι Π., ὕδαισι reliqui. μίξαις Π., μίξας reliqui. — 321. ἐνστυφον Π., ἐνστυφον Ald. et reliqua eodd., ex ceteris eodd. nihil notatum. ὀπὸν HP. ὄξεως Π (ut 366, 375, 511), ὄξους reliqui, quod fuit etiam Ther. 933. — 322. ἢ Π. ἐκβδήλαιο Π., ἐμφλοίοιο H, ἐκφλοίοιο reliqui, ἐκφλίοιο Toup. emend. in Suid. et Hesych. T. IV p. 64. mirum quod βδάλλειν verbum, quo Nicander Al. 262, 481, Ther. 606 pro ἀμέλγειν usus est, ad alvi per clysterem evacuationem rettulit, quam suadent etiam Dioscorid. II p. 35 et 335 (Paul. Aegin. 5, 56, Aet. 4, I, 74, Actuar. p. 288 B), item Asclep. ap. Galen. T. XIV p. 143 et Scribon. 64. καταχθῆος Vald. ἔρματα Π., ἔρματα M. — 323. πολυωπεὶ siue accentu Π., qui v. 450 habet πολυωπίας. cf. Lobeck. ad Alsc. p. 408. κόλποι Π. — 324. ἰθύσαιο HP, ἰθύσαιο B. τότε Π. ποτὶ BPRVv. ποτὶσός Π. νεβροῦ Ald. — 325. ἢ Π. δ' αὖ σὺ PSt. — 326. αἰνύμενος H. εὐαλθές M. — 327. ἢ Π. λίτρου PGM, νίτρου reliqui. illud eodd. omnes habent v. 337 et 532, ut pateat vel sine libris Ther. 942 restituendam antiquiorem formam esse. cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. — 328. εὐτρυβῆος κίρνα B, εὐκῆδῆος HP. ποτῶϊ Π. ἐν δευκέϊ Π., ἐν τεύχεϊ M, ἐνὶ δευκέϊ reliqui. ἐν ἀδευκέϊ quosdam legisse propter schol. suspicatur Koesbly ad Maxim. 492 idque commendavit Bentl. ego hic quoque quantum fieri potuit Π sequendum esse putavi. similiter Nicander finxit ἐμπενυκέϊ Al. 262 (ubi GM eodem modo errant) et Tb. 866, ἐμπέλιος Ther. 782, ἐνίσχνα Al. 147, ἐνοδμον Ther. 41, ἐνοδία Al. 422. nam δευκός τὸ γλῆκὸν παρ' Αἰτωλοῖς schol. Ther. 625 (cf. Merkel. proleg. in Apoll. Rhod. p. 169 seq.), ubi πολυδευκῆς legitur. ceterum qui soli nitram cum vino dari praecipiant Dioscorid. p. 335 et Asclepiad. l. 1, quale vinum esse debeat non definiunt. — 329. ἐν Π., ἐνὶ H. ὀποῖο Π. μοιράδα P, ὀποῖο διμοιρίδα coni. Lobeck. prpleg. Path. p. 452 caesura intolerabili. mihi μοιρίδα pro μοῖραν dictum indequo σιφιόεσσαν ὀποῖο τε pondere videtur. λίτρην accusativum mensurae esse puto, quo similiter usus est Pind. Pyth. 4, 228: οὐρόγνιαν σχίζει νῶτον γὰς. Ceterum σιλφιόν ὄξιν ἢ τὸν ὀπὸν commendat Dioscorid. p. 35. cf. Al. 369. — 330. σπέραδος Π. ἄδην Π., αἰς reliqui. μεμορυχμένον PGM, reliqui γμένον. — 331. δὲ PGM, δὴ reli.

ἢ πέπειριν, τὰ τε βλαστὰ κατασμῶξαιιο βάτοιο,
καί κεν πηγνυμένιοι χύσιν διὰ φεῖα κεδάσσαις
ἢ διαθρόφειας ἐν ἄγγεσιν ἐστηκυῖαν.

335 Μὴ μὲν ἐπαλγύνουσα πόσις βουπρησίτιδος ἐχθρῆς
λήσειεν, σὺ δὲ φῶτα δαμαζόμενον πεπύθοιο.

Ἡ δ' ἦτοι λίτρω μὲν ἐπιχρῶζονσα χαλινὰ
εἶδεται ἐμβρυχθεῖσα, βαρύνπουος· ἀμφὶ δὲ γαστροῦς
ἄλγεα δινεύοντα περὶ στομάτεσσιν ἔρωφεν·

340 οὐρα δὲ τυφλοῦται, νεάτη δ' ὑπὸ κῦστις ὀρεχθεῖ·
πᾶσα δὲ οἱ νηδὺς διαπίμπραται, ὥς ὅποθ' ὕδρωψ
τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸς ὀμφαλὸν ἔξει·
ἀμφὶ δὲ οἱ γυῖοις τετανὸν περιφαίνεται ἔρφος.

Ἡ καὶ πον δαμάλεις, ἐργάστορας ἄλλοτε μόσχους

345 πίμπραται, ὅπποτε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται·
τούνεκα τὴν βούπρηστιν ἐπικλείουσι νομῆες.

Τῷ δὲ καὶ εὐκραδέος τριέται ἐν νέκταρι μῆζαις
συκῆς ἀνανθεῖσαν ἄλις πόσιν ὀμφαλόεσσαν.

qui. κακοχλόσιο Π, κακοφλοῖοιε reliqui, quod S. de flore graveolenti interpretatus est. ipse quod dedi, ἄνθος ψαφαρὸν (Dioscor. I p. 409), „solinum asperum“ (Plin. 20, 171) significare puto. κενίζης Π. — 332. πίπειρι Π Ald., πίπειρι reliqui, quod etiam Π habet Alex. 607 et Ther. 876. τὰ τε βλαστὰ Π, ἢ βλάστα GMRVv, ἢ om. BHPAld., qui simul βλάστας τε habent. κατατμηξαιο Π, κατατρώξαιο Ald. cf. Ther. 890. κατασμήσαιε conl. Scalig. — 333. καί τε V, καί κε G. φεῖα Π. κεδάσας HP, κεδάσας alteri syllabae superscripte α B. — 334. ἢ ἐ Π. διαθρόφειας BP, διατρώφειας Π, διαθρόφας V. ἐστηκυῖαν BIMP RVvAld., ἐστηκυῖαν Π et reliqui. illud nunc commendat Apell. Rhod. 3, 878; 4, 163 et 939; Hem. Od. 4, 734 et 20, 23. — 335—346 om. Π. ἀπαλγύνουσα MRV. βουπρησίτιδος HP. — 336. λήσειε H. πεπυθόιο Ald. — 338. εἴξεται BHP. ἐμβρυχθεῖσαι V. — 340. ὀροχθεῖ HP. — 341. διαπίμπραται BP. ὥς δ' ὅποθ' BHPAld. ὕδρωψ H. — 342. ἀφυσγετὸς V, ἀφυσγετὸν BGHPAld. ἔξει HP, ἐρη V. — 344. ἢ libri, corr. S. δαμάλεις M, δαμάλεις V. ἐργάστορας HP. — 345. πίμπραται, ἐσχατῆστιν ὅταν κανλῖα (κανλῖα BH) φάγωσιν BIMP RV, eandemque lectionem schol. memorat ad h. l. et interpretatur ad v. 337 extr. cf. p. 161. Θηροῶν V. δατέονται G, πατέονται conl. S. sed cf. Hem. Il. 8, 550. — 346. οὔνεκα M, τούνεκα Π. propter τὴν βούπρηστιν cf. Antiphil. in Anth. Palat. IX, 551, 2, τὸν χάριν ὁ προδότης ἔρως αἰεὶ λέγεται, et Xenoph. Anab. VI, 4, 7. nisi praestat τούνεκά μιν β. — 347 seq. τῷδε Π, τοῖς δὲ καὶ εὐκραδέος memorat schol., item τριέται, quod habet Π, τῷ καὶ reliqui codd. εὐκραδέης MRVv, εὐκραδέης BGHPAld. (de L non constat), ita qui scripserunt, certum fieri genus intellexisse videntur quod similiter appellatum fuit ut εὐκρημος Al. 372, τριέται ἐν Π, τριπέτη ἐν BMRVv, τριπέτη ἐν GHPAld. (de L non constat), μῆζαις om. Π. σὺκων emnes, quod correxi. de constructionis ratione cf. v. 200 Φοῖβεο Δελφίδα χαίτην, v. 483 etc. ἄλις Π. ὀμφαλόεσσαν conl. Scalig. et Bentl., sed ὀμφαλ. S. recte interpretatur ex Pelluc. 2, 170 (οἱ Ἀττικοὶ καὶ τὸν σὺκων πνυμένα ὀμφαλὸν

ἥ ἔτι καὶ σφύρῃ μιγάδην τεθλασμένα κόψας
 ἐν πυρὶ τηξάμενος πορέειν ἀλκίῃρια νούσων. 350
 καὶ κε μελιζώροιο νέον κορέσαιο ποτοῖο
 ἀνέρα λαιμάσσοντα, τοτὲ γλάγος εἰν ἐνὶ χεύας·
 πολλάκι φοῖνικος ψαφαρὸν καταμίσγειο καρπὸν,
 ἄλλοτε δ' αὐαλέας δὴν ἀχράδας, ἡ ἀπὸ βάκκης
 ἡ ἀπὸ μυρτινῆς ὅτε μυρτίδας οἰνάδι βάλλων. 355
 ἡ ὄγε καὶ θηλῆς ἄτε δὴ βρέφος ἐμπελεύοιτο
 ἀρτιγενὲς, μαστοῦ δὲ ποτὸν μοσχηθὸν ἀμέλγοι,
 οἷη τ' εἰς ὑμένων νεαλῆς ὑπο οὔθατα μόςχος
 βράσσει ἀνακρούουσα χύσιν μενοεικέα θηλῆς·
 ἄλλοτε πιαλῆς πόσιος χλιαροῖο κορέσκαος, 360
 εἰς δ' ἔμετον βιάοιο καὶ οὐ ποθέοντά περ ἔμπης
 χειρὶ βιησάμενος ἢ πτερωῶ, ἡ ἀπὸ βύβλου
 στρεβλὸν ἐπιγνάψαιο ταμὼν ἐρυτήρα φάρυγγος.
 "Ἦν δ' ἐνιτυρωθῇ νεαρὸν γάλα τεύχει γαστροῦς,
 δὴ τότε τόνδε πνιχμὸς ἀθροισόμενοιο δαμάζει. 365

ωνόμαζον) aliisque locis. — 349. ἡ ἔτι PMR, ut voluit Benth., ἡ ἔτι reliqui. σφύρῃ Π. μίγδην Π. cf. ad v. 277. τεθλασμένα sine accent. Π. — 350. πορέειν Π, πυρετῶν VAlD., πορέειν reliqui, πορεῖν hoc sensu Nicander dicere non solet. ἀλκίῃρια M. τούσων Π, νούσων conl. Benth. — 352. λαιμάσσοντα Π, idem habet G, sed correctum est λαιμώσσοντα, ut habent R RVnAld., λαιμώσσοντα M, λαιμίνδοντα P, λειμένοντα H. de I. non constat, apparet Nicandrum λαιμάσσειν simpliciter pro ἐσθίειν (τὴν βοῦπρηστιν) dixisse eoquo referri voluisse νέον v. 351. τότε Π, γλάγος P. εἰν αὐτὸ Π, εἰ ἐνὶ P, εἰν ἐνὶ reliqui. cf. v. 345 seq. et ad fragm. 70, 16. χεύας Π, χεύαις reliqui, eundem Π secutus sum quantum licuit. — 353. πολλάκι Π. — 354. αὐαλέας δὴν ἀχράδας Π, αὐαλῆς δὴν ἀχράδας reliqui, nisi quod αὐαλέον M, αὐαλέαις ἀχράδας H. etiam Dioscorid. p. 333 ἀχράδας ἐρηρὰς πολλὰς σὺν οἶνω λείας commendat. ἀπο Π. — 355. ἡ ἀπο Π. μυρτινῆς ΠGv, μυρσίνης VAlD. μυρτιάδας H, μυρτίδος conl. Benth. οἰνώδια βαλλων P, οἶνω βάλλων H, βάλλοι Π. — 356. ὅτε Π, ὅτε P. θηλῆς ΠGv, θηλῇ M, θαλῇ V, θηλῆς reliqui. ἄτε Π. ἐμπαλεύοιτο V. — 357. ἀρτιγενὲς Π. ἀμύλγῃ BHP. — 358. οἷη τεξυμένον Π. ἐπὶ R, ἐπ' M. οὔθατα GMRVSt, οὔθασι Π et reliqui. cf. Herm. ad Orphic. p. 737. — 359. βράσσει omnes. cf. v. 137 coll. v. 416. μενοεικέα sine acc. Π. — 360. πόσιος HVAlD. λιαροῖο Π, χλιαροῖο reliqui (cf. ad v. 460). κορέσκαος PBMRVn, κορέσκεις HP, κορέσσοις reliqui. — 361. εἰς οὐτορο S. ἔμετον Π. ποθέοντά περ Π (cf. v. 384), κατέοντά περ reliqui, quod ex v. 225 et 585 fluxisse videtur. — 362. βιησάμενος Π, βιαζόμενος reliqui. cf. v. 226. ἢ Π, ἡ καὶ reliqui. πτερωῶ Π. ἡ ἀπο Π. βίβλιον M. — 363. στρεβλὸν Πv (cf. v. 442), στρεπτόν reliqui. ἐπιγνάψαιο Π, ἐπιγνάψαιο GVSt, ἐπιγνάψαιο reliqui. ταμὼν Π, κακῶν reliqui. — 364. ἐπιτυρωθῇ Π, ἐπιθυρωθῇ reliqui, nisi quod ἐπιθυρωθῇ B, ἐπιθυρωθῇ H, νεαρὸν Π, νεαλῆς reliqui. — 365. δὴ τότε Π, δὴ ποτε reliqui. τόνδε πν Π, τόνδε τε πν. reliqui. πνιχμὸς Π. cf. ad

- Τῷ δ' ἦτοι τρισσὰς πόσιος πόρε, μέσσα μὲν ὄξεις,
 δοιὰς δὲ γλυκέας, στεγανὴν δ' ὑποσύρειο νηδύν·
 ἦ ἔτι καὶ Λιβύηθε ποτῷ ἐγκνήθεο ῥίζας
 σιλφίου, ἄλλοτ' ὅποιο, νέμοις δ' ἐν βάμματι τήξας·
 370 πολλὰκι δὲ θρύπτειραν ἐπεγκεράσαιο κονίην
 ἢ ἐνέον βρονόεντα θύμον στάχυν· ἄλλοτ' ἀμύνει
 βότρυς ἐνκνήμοιο μίγα βρεχθέντος ἐν οἶνῃ·
 ἐν καὶ που ταμίσοιο ποτὸν διεχεύατο θρόμβους,
 καὶ χλοεραὶ μίνθης ἄπο φυλλάδες, ἢ ἐμελίσσης
 375 ἢ καὶ ἐνστήφοντι ποτῷ μεμορυχμέναι ὄξει·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φράζαιο δορύκνιον, οὐ τε γάλακτι
 ὦπ' ἢ τε βρωσὶς τε παρὰ στομάτεσσιν ἔικται.
 τῷ δ' ἦτοι λυγμοὶ μὲν ἀηθέσσοντος ὁμαρτῇ
 αὐχέν' ἀνακρούουσιν, ὃ δ' ἀχθόμενος στόμα γαστρός
 380 πολλὰκι μὲν δαίτην ἀπερεύγεται αἱματόεσσαν,
 ἄλλοτε νηδυίων θολερὴν μυξώδεα χεύει,
 τηνεσμῷ ὥς εἴ τε δυσέντερος ἀχθόμενος φῶς·

Th. 119. quamvis v. 190 in Π exciderit, vulgatum πνιγμός mutare tamen ausus sum. — 306. τῷ Π. δὴ τοι Π et reliqui. ὄξειος G. — 367. ὑποσύρειο Vv. — 368. ἦ ἔτι Π, ἦ ἔτι MR, ἦ ἔτι reliqui, nisi quod BP ἦ καὶ ἔτι habent. ποτῷ Π. ἐνκνήθεο R, ἐνκνήθεο M, ἐν κνήθεο GP, ἐνκνήθεο Ald., ἐγκνήθεο Π et reliqui. cf. ad Ther. 911. — 369. ἄλλ' ὅποιο Π. — 370. πολλὰκι Π. θρύπτειραν Π, θρύπτειραν G, θρίπτειραν BP, θρίπτειραν H, θρύπτειραν reliqui. cf. v. 334. κονίην Π, κονίην reliqui. illud coniectura restituerat S. — 371. ἢ Π. κροτόντα R. ἀμύνει P. — 372. ἐνκνήμοιο Π, ἐνκνήμοιο codd. nonnulli. βρεχθέντος Π. οἶνῃ Π. — 373. ἦν καὶ ποῦ Π. — 374. μίνθας V. ἀπο φ] Π, ἀπο φ] MR, ἀπό φ] vel ἀποφ. reliqui. ἢ Π. — 375. ἢ Π. ἐν στήφοντι Π et reliqui. corr. S. ποτῷ Π. μεμορυχμέν Π, μεμορυχμέναι reliqui. ὄξειος B. — 376. ἄλλοτε Π, ἄλλὰ γε δὴ G. φράζαιο V. δορύκνιον Π. cf. Etym. Magn. p. 283, 37. ὄντι Π. — 377. παρὰ Π, περὶ reliqui. cf. v. 279. — 378. τῷ δὴ τοι Π, τῷ δ' ἦτοι MR, τῷ δ' ἦδη reliqui. αἱ θεσσοντός, sed in penultima correcto ε Π, ἀηθέσσοντες reliqui. illine genetivum certe recipiendum duxi ab αὐχίνα pendentem, ut in Arat. 822 μὴ οἱ παικίλλοιτο νύον βάλλοντος ἀροῦρας κύκλος et 840 seq., Quint. Smyrn. 14, 576 καὶ οἱ ἀμφὶ πάγοισιν ἱλισσομένον μάλα δηρὸν χεῖρες ἀπιδρύφθησαν. id. 14, 578 et 5, 492. multo saepius inter pronominis dativum et genetivum participii interpositum nomen legitimus, ut Hom. Il. 14, 25 seq. (coll. ibid. v. 141 et 10, 187), Od. 6, 155; 9, 256; 14, 527; Arat. 847 seq.; Apoll. Rhod. 3, 371 et 1009; 4, 169; Enphor. fr. 59; Quint. Smyrn. 3, 84 et 139; 12, 162 seq.; 14, 171 seq.; 14, 334 seq. etc., quae facilem explicatum habent. paulo difficiliora sunt Hom. Il. 16, 531 (20, 413 seq.); Theocrit. 25, 65 seq., Nicand. Ther. 7 coll. 4 et qualia Quintus maxime proeclit, de quibus cf. Herm. ad Orphic. p. 800 seq. ὁμαρτῇ Π. — 379. αὐχέν Π. γαστρός Π. — 380. μὲν γὰρ δαίτ' ἀπ. V. — 381. νηδυίων ΠΠ PVvAld., νηδυίων reliqui (sed ex M certe Keil. νηδυίων protulit cf. Loebbeck. Parerg. p. 494 coll. tamen Elem. I p. 438). θολερὴν Π, om. P. — 382.

δῆποτε τειρόμενος καμάτοις κάρφουσι δίδουπε
 γυῖα δαμείς· οὐ μὲν ποθέει ξηρόν στόμα δεῦσαι.
 Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γλάγεος πόσιν, ἄλλοτε μίγδην 385
 ῥεῖα γλυκὺ νείμεις ἀλυκρότερον δεπάεσαι·
 καί τε καὶ ὄρνιθος φιαρῆς πυρὶ τηκομένη σὰρξ
 θωρήκων ἤμυνεν ἐντροφέων βρωθεῖσα·
 ἤμυνεν καὶ χυλὸς ἄλις κύμβησι βροφηθεῖς,
 ὅσσα τε πετρήεντος ὑπὸ ῥόχθοισι θαλάσσης 390
 κνώδαλα φυκίοντας ἀεὶ περιβόσκειται ἀγμοῖς·
 ὦν τὰ μὲν ὠμὰ δάσαιτο, τὰ δ' ἐφθέα, πολλὰ δὲ θάλψας
 ἐν φλογιῇ· στρόμβων δὲ πολὺ πλεόν, ἢ ἔτι κάλῃς,
 κηραφίδος, πίνης τε καὶ αἰθήεντος ἐχίνου
 δαῖτες ἐπαλθήσουσιν ἰδὲ κτένες· οὐδέ τι κήρυξ 395
 δὴν ἔσεται τήθη τε γεραιρόμενα μνίοισι.

Μηδέ σέ γ' ἐχθομένη λήθη πόσις — οὐ γὰρ αἰδοῖς —
 φαρικοῦ, ἢ γναθμοῖσιν ἐπὶ βαρὺν ὥπασε μόχθον.
 Τὴν ἦτοι γευθμῷ μὲν ἰσαιομένην μάθε νάρδω·

τὴν ἱσμοῖ Π. δ' ὡς BHPald, δὲς ἔντερος Π. φῶς Π. — 383. δὴν ποτε Π. καρσόναι BP, quod probat Bentl. δίδουπιν Π. — 384. ὁ μὲν ποθέει M. στόμα ξηρόν G. δεῦσαι Π, βρύξαι M, βρέξαι reliqui. — 385. τῷ δε Π. γάλατος Π, γλάγεος reliqui, illud recipere dubitavi licet noverim quae Dindorf. ad Aristoph. fragm. p. 231 et in Thes. Paris. II p. 494, item Meinek. Com. graec. T. III, p. 28 notarunt. — 386. ῥεῖα ἀποτόν Π, ῥεῖα γλυκὺν Ald., ρεῖα γλυκὺν reliqui codd., ῥεῖ γλ| V. suspicor veram scripturam (ποτόν) servasse Π, sed excidisse verum, in quo ἀννήσου et γλυκίος mentio facta erat. nam Dioscorid. p. 21 commendat γλυκὺν οἶνον χλιαρὸν μετ' ἀνίσου πιτούμενον. ab eodem tamen Eupor. p. 331 γλυκὺς οἶνος χλιαρὸς σολus, ab Asclep. Galen. XIV p. 140 γλυκὺν solum memoratur. ἀλυκρότερον Π. ἀλκυρότερον BHPald. ἀλ| omnes, ut videtur, non ἀλ| cf. Lobeck. Elem. I p. 102. δεπάεσιν ΠM. — 387. φιαρῷ MRV. σὰρξ (hoc accent.) Π. — 388. ἤμυνε GH. ἐντροφέων BP. cf. Lobeck. Parerg. p. 577. — 389. ἤμυνε H. κύμβησι Π. — 390. ὅσα Π. πετρήεσιν BHPald. ὑπορροχθοῖσι Π, ὑπὲρ ῥόχθοισι MAld., ὑπὲρ ὄχθοισι H, ἐπὶ ῥόχθοισι V, ὑπὲρ ὄχθοισι coni. Scalig. — 391. φοικισέντας Π. περιβόσκειται MK. — 392. τα μὲν Π. δάσαιτο Π, πάσαιτο reliqui. scripsi δάσαιτο. cf. δατέονται v. 345 et Damochar. in Anthol. Palat. VII. 206, 4 coll. v. 3. δεφθεῖα Π. πολλὰ δὲ Π, πολλὰκι reliqui. — 393. φλογιῇς Π. ἢ ἔτι Π, vulgo ἢ τε (sed ἢ ἔτι Stephaniana). χάλῃς MR. — 394. καὶ ῥαφίδος Π. πίνης τε ΠM, πίνης δὲ HAld., πίνης τε reliqui. de scriptura vocis cf. Sillig. ad Plin. T. V p. 54. eandem formam restituere debebam fr. 83, 3. αἰθήεντος coni. Bentl. — 395. ἀπαλθήσουσιν Π. cf. Th. 654. ἡδὲ ΠH. κτένος Π. — 396. γεραιόμενα Π cum reliquis codd. praeter M, in quo est γραιόμενα. sequor Tourp. emend. in Suid. et Hesych. IV p. 77. γραιόρε, τέρεπει Hesych. („non delectentur diu muscis“), aliter Lobeck. Rhem. p. 194. μνίοισιν Π. — 397. μηδε σέ γ' ἐχθομένην ἀνθη πόσις Π. — 398. Φαριακοῦ, γναθμοῖσιν ἐπεὶ coni. Herm. Orph. p. 709. num ὑπάλ γναθ.? — 399.

- 400 ἦνυσε δὲ σφαλεροῦς, ὅτ' ἄφρονας, ἐν δὲ μονήρει
 ὀηιδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα.
 Ἀλλὰ σὺ πολλὰκι μὲν σταδίην ἐνανθήα νάρδου
 ῥιζίδα θυλακόεσσαν ὀπάξω, τὴν τε Κίλισσαι
 προήονες ἀλδαίνουσι παρὰ πλημυρίδα Κέστρου,
 405 ἄλλοτε δὲ συμρνεῖον ἐντριβές. αἶνυσο δ' αὐτὴν
 ἱρίδα λειριόεν τε κάρη, τό τ' ἀπέστυγεν Ἀφρῶ,
 οὔνεκ' ἐριδμαίνεσκε χροῆς ὕπερ, ἐν δέ νυ θύροις
 ἀργαλέην μεσάτοισιν ὄνειδείην ἐπέλασσε
 δεινὴν βρωμῆεντος ἐνανθήσασα κορύνην.
 410 πολλὰκι δὲ σκύλαιο κάρη, περὶ δ' αἶνυσο λάχνην
 κέρσας εὐήκει νεόθεν ξυρῶ, ἐν δέ νυ θάλφαις
 ἦα κριθάων νεοθηλέα φυλλόδα τ' ἰσχὴν
 πηγάνου, τὴν τ' ὠκιστα βορῇ ἐπισίνατο κάμπη,
 βάμματι δ' ἐνδένυσαι καὶ ἐν περὶ κόρσεια πλάσσοις.
 415 Μὴ δὲ συσχυάμω τις αἰδορήντα κορέσκει
 νηδύν, οἷά τε πολλὰ παρὰσφαλέες τεύχονται,
 ἥ νέον σπείρημα καὶ ἀμφίκορνα κομάων
 κοῦροι ἀπειπάμενοι ὀλοήν θ' ἐρπηδόνα γυῖον

γενθμοῖ Π, γενθῶ Μ, γενθμόν conl. Bentl. μάθεν ἀφρῶ Μ. νάρδου Π.
 post haec unum intercidisse versum conl. Bentl. — 400. ἦνυσε καὶ GP,
 solum ἦνυσε habet V. ὅτ' Ald. ἐν δε Π. — 401. κατ' ἐναίρεται Π. — 402.
 ἀλλὰ σὺ πολλὰκι Π. στηδὴν conl. Bentl. coll. v. 327. — 403. ῥιζίδα Π,
 ῥιζίδα MGvV, reliqui ῥιζάδα, quod o suo codice commendat Bentl. θυλα-
 κόεσσαν M. — 404. προήονες Π, προήωνες M, προήονες reliqui. περὶ Ald.,
 παρὰ δὲ BHP. πλημυρίδα Π, cf. Lobeck. proleg. path. p. 462. Κέστρου
 om. BP. — 405. ἐντριβές Π. ἐντριβές ἄλλοτε M. αἶνυσο Π, sed ultimis
 duobus syllabis fere evanidis. — 406. ἱρίδα Π, ἱρίδα V. λειριόεντε H. —
 407. οὔνεκ' Π. ἐριδμαίνεσκε Π, οὔν ἐριδμαίνεσκε BHP, ἐριδμαίνεσκε etiam MP.
 χροῆς ὕπερ Π. θρύοις B. — 408. ἀργαλέοιν Π. μεσάτοισιν BHP. ὄνει-
 δείοις Π, ὄνειδείην BHPAld. ἐπέλασεν Π. — 409. ἐνανθήσασα Π, ἐναλ-
 δήσασα BP, ἐναλδήσασα reliqui. de verbi constructione cf. Lobeck. ad
 Aine. p. 93 seq. κορύνην HP. — 410. hic versus suo loco est in Π, in
 reliquis legitur post v. 412. correxerat S. δε Π. σκύλαιο H. περὶ Π,
 περὶ δ' αἶνυσον Π. — 411. κέρσας Π. ξυρῶ Π, ξυρῶ HP. θάλφαις VAlD.
 — 412. νεοθηλέα Π, νεοθηλέα MR(Vv?), νεοθηλέα reliqui. vulgatum κρι-
 θῶν νεοθηλῶν ἦα significant. φυλλάδας ἰσχὴν M, ἰσχὴν R. — 413. τὴν
 τ' Π, ἦν τ' reliqui. βορῇ Π. ἐπισίνατο Π, ἐνεσίνατο G. κάμπη Π, κάμπη
 H. — 414. βάμματα MR, βράμματι Ald. περὶ Π. πλάσσοις Π. — 415. δὲ
 σπὸς κτάμω Π, μὲν σπὸς κτάμω reliqui. αἰδορήντα HAlD. — 416. νηδὺς Π.
 τεύχονται Π et var. lectio in schol. ad v. 417. σπείρονται reliqui. — 417.
 ἀμφίκορνα Π, ἀμφικάρηνα reliqui. ex illo feci ἀμφίκορνα (cf. ἐπίκορα
 vor. Musae. 2 πλοκάμων κρήδεμνα), quod interpretor de fasciis quae iu-
 fantium caput tegunt, ut σπείρημα reliquum tegit corpus. — 418. κοῦροι

ὀρθόποδες βαίνοντες ἄνευ σμυγεροῦ τιθήνης
 ἡλοσύνη βρούκῳσι κακανθήεντας ὀράμους, 420
 ἢ νέον βρωτῆρας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας
 φαίνοντες, τότε κυηθμὸς ἐνοιδέα δάμναται οὐλα.
 Τῷ δ' ὅτε μὲν γλάγεος καθαρὴν πόσιν ἤλιθα * *,
 ἄλλοτε βουκέρας χιληγόνου, ὄρα κεραίαις
 εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑπηνεμίοισιν ἀΐξει, 425
 ἀτμενίῳ μέγ' ὄνειαρ ὅτ' ἐμπλώχσιν ἐλαίῳ.
 ἢ σὺ γ' αὐαλέον κνίδος σπόρον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
 νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλξαι,
 κίχορα, καρδαμίδας τε καὶ ἦν Πέρσειον ἔπουσιν,
 ἐν δέ τε νάπειον ῥάφανόν θ' ἄλις, ἐν δέ τε λεπτὰς 430
 ἄμμιγα κρομμύων γηθυλλίδας· ἤρκεσε δ' αὐτὴν
 εὐάγλις κώδεια νέον σκορόδοιο ποθεῖσα.

Π, κοῖροι M. ἀπειπαμένοι Π. θ' om. Π. ἐρηθδόνα Π. pro γνίων H habet μένων, P μί. — 419. ἄνευ PG, ἄνις reliqui. σμυγεροῦ Π. μονεροῦ M, μογεροῦ reliqui. cf. Ruhnck. epist. crit. II p. 215 Lips. — 420. ἡλοσύνη Π, ἁλοσύνη BHPAld., ἀπλοσύνη vel ἀφροσύνη conii. Benti, βρούκῳσι Π, βρούκῳσι BHP; κακ' ἀλθήεντας Π, κακ' ἀνθήσαντας M, κακ' ἐνθήσαντας GR, κακανθήεντας V, κακανθήεντας reliqui, ἀκανθήεντας conii. Scallig. ὀράμους Π. Ceterum et ante hunc versum et post cum singulos excidiase versus statuit S., qui nec constructionis rationem intellexit nec v. 421 οἶα vidit corruptum esse. patet autem dixisse poetam: „quod κροπε faciunt infantes pedibus rectis incedere incipientes abdicata nutrice, sive illi temere hyoscyami ramos mandunt sive dentium prorupturorum pruritu commoti.“ — 421. οἶα νίων omnes. ὑπο Π. — 422. ὑπαίνοντες BHP, φαίνοντες reliqui, φῶντες conii. Benti. sed cf. Pindar. Nem. 5, 6. οὐλά Π. — 423. τῷ δόμεναι P v, τοῖ δ' ὅτε μὲν Π et reliqui (nisi quod ὅτε Π). γλάγεος καθαρὴν Π, inverso ordine reliqui. ἄλθεια πόμοις Π, ἤλιθα πίνειν reliqui. in πόμοις nescio quid lateat, nam δώσεις vel νόμα parum placet. — 424. χιληγόνου Π, χιληγόνου Etym. Magn. p. 207, 36 et var. lect. in schol., κεβληγόνου G in marg. et var. lect. in schol., σιταγόνου V, σιτηγόνου reliqui. ὄρα Π, ὄρα reliqui ut videtur. κεραίαις M. — 425. εὐκαμπεῖς HPALd., εὐκαμποῖς V. ὑπ' ὑπηνεμίοισιν conii. Benti., ὑπηνεμοῖσιν H. — 426. ἀτμενίῳ Π. ὀτεμπλώχσιν Π. ἐλαίῳ Π. — 427. σὺ γ' Π. αὐαλῆς Π, αὐαλέον reliqui praeter M, qui αὐαλεονκνίδος habet. αὐτῶν Π. — 428. ὠμόβρωτον H et V v, sed in his correctum. ἀνα Π, om. B. φυλλάδ' Π, φύλλα δ' P, φύλλα τ' VALd., φύλλα διαμύρξας H. et ἀμύρξας etiam BP cod. Benti., item v, sed in hoc ἀμέλξας correctum, ut est in Ald., ἀμέλξαι Π (sed ultima syllaba fere obscurata), ἀμύλξαι MRV et G, sed in hoc supra scriptum ἀμύρξαι. de L non constat. — 429. καρδαμίδας BHPAld. τὲ Π. πέρσειον PM, πέρσειον reliqui ut videtur omnes. — 430. νάπειον Π, νάπειον MR, νάπειον reliqui. ῥάφανόν θ' Π. ἐν δὲ τε λεπτὰς sine accent. Π. — 431. κρομμύων Π, κρομμύων reliqui, κρομμυόφιν conii. Benti. coll. Ther. 931. sed cf. ad Th. 947. γηθυλλίδας PGMR, γ' ἀθυλλίδας BH, γαθυλλίδας reliqui, nisi quod in v correctum, αῦτην HMRVALd. — 432. εὐάγλις Π, de reliquis non satis constat, sed εὐάγλις Ald. κώδεια νέον sine accentu Π. βοθεῖσα Π

Καί τε σὺ μήκωνος κεβληγόνου ὁπότε δάκρυ
 πίνωσιν, πεπύθιοι καθυπνέας· ἀμφὶ γὰρ ἄκρα
 435 γυῖα καταψύχουσι, τὰ δ' οὐκ ἀναπίνονται ὅσσε,
 ἀλλ' αὖτως βλεφάροισιν ἀκινήντα δέδωκεν·
 ἀμφὶ καὶ ὀδμήεις καμάτῳ περιλείβεται ἰδρώς
 ἀθρόος, ὠχραίνει δὲ ῥέθος, πίμπρησι δὲ χεῖλη,
 δέσμα δ' ἐπεγχαλάουσι γενειάδος, ἐκ δέ τε παύφον
 440 αὐχένος ἑλκόμενον ψυχρὸν διανίσσεται ἄσθμα·
 πολλάκι δ' ἤλπελιδνὸς ὄνυξ μόρον ἤ ἔτι μυκτῆρ
 στρεβλὸς ἀπαγγέλλει, ὅτε δ' αὖ κοιλώπειες αὐγαί.
 Ἄσσα σὺ μὴ δείδιχθι, μέλοιο δὲ πάμπαν ἀρωγῆς,
 οἰνάδι καὶ γλυκόνει ποτῶ κεκαφρότα πιμπλᾷς
 445 τινθαλέῳ, τοτὲ δ' ἔργα διαθρύψαιο μελίσσης
 ἄμμιγα ποιπνύων Ἰμησσίδος, αἷ τ' ἀπὸ μόσχου
 σκῆνεος ἐξεγένοντο δεδουπότος ἐν νεμέσσειν·
 ἐνθα δὲ καὶ κοίλοιο κατὰ δρυὸς ἐκτίσαντο
 πρῶτόν που θαλάμας συνομήρεις, ἀμφὶ καὶ ἔργων

— 433. καί τε σὺ Π., καὶ σὺ δὲ VALD., καὶ δὲ σὺ reliqui. cf. ad v. 92. ὁπότε Π. — 434. πίνωσι GH, πεπύθιοι Π. καθυπνέας Π. καὶ ἄκρα H. γὰρ Π. ἄκραν VALD. — 435. κατὰ ψύχουσι Π. ἀναπίνονται Π. ὅσσε fere obscuratum in Π. — 436. αὖτως HIG, αὖτως reliqui. cf. Arat. 1071 αὖτως καὶ σφῆμεισι μέγαν χειμῶνα λέγουσιν. ibid. 1077. — 437. ἀμφὶ Π. καὶ HGMR, δὲ reliqui, δ' ἄρ' coni. Gerhard. lect. Apoll. p. 180. καμάτῳ Π. ἰδρώς Π. — 438. ἀθρόος Π. ὠχραίνει BPR. πίμπρησι δε Π. — 439. ἐπεγχαλάουσι Π. γενειάδες ἐς δε τε Π. — 440. αὐχένος ἐλκόμενον Π. διανίσσεται B, διανέσεται MR (sed in M correctum διανίσσεται). ἄσθμα Π, sed idem ἄσθμα infra v. 521 et 571 (ut cod. Laur. Apoll. Rhod. 2, 85 et 431), ἄσθμα reliqui ut videtur omnes. cf. Lobeck. Paral. p. 75 not. — 441. ἤλπε Π. ὄνυξ Π. ἤλπε Π., ἤε τι reliqui. cf. ad fr. 71, 2. — 442. στρεβλὸς M. ἀπαγγέλλει Π., ὑπαγγέλλει P. ὅτε δ' αὐ Π., ὅτε δ' αὐ HAlD., ὅτε μὲν M. κοιλώπειες Π., quod praestare videtur aliorum rationi κοιλώπειες scribentium (cf. Lobeck. ad Aine. p. 408), aliter habet πολυνωπεί v. 323 et πολυνωπείας v. 450, quippe ab ὀπη derivatum. σκολιότητες H. — 443. ὅσσα V. δείδιχθι Π., δείδιθι reliqui. illud recipere non dubitavi utpote eadem ratione a δείδοικα formatum qua ἔκτορ, ἔκτο ab εἶκοι, ἐπέκτιθμεν a πέποιθα. δείδιχθι etiam in Babrii fab. 75, 2 scribendum videtur. δείδισθι coni. Bentl. μέλοιο Π., μέλλοιο M. ἀρωγῆς Π., ἀρωγῶ BHP. — 444. οἰνάδι Π. καὶ λιπόνει vel λιπόωντι coni. S. sed Nicander γλυκόνει ποτῶ voluit esse γλενέος sive γλυκίος ποτῶ. mox ποτῶ Π. κεκαφρότα Π. in πιμπλᾷς obscurata fore ultima syllaba in Π. — 445. τινθαλέῳ Π. τότε Π., ποτὲ reliqui. διαθρύψαι Π., διαθρύψαιο BGH, διαθρύψαιο P, διατρέψαιο MR, διαθρύπτω VvAlD. — 446. ἰμησσίδος Π., ἰμητίδος M, ἰμητίδος BPR, ὀμητίδος H, ὀμητίδος GRVAlD. cf. Meineke exere. philol. in Ath. I p. 8, II p. 42. αἷ τ' Π. — 447. ἐξεγένοντο Π. νεμέσσει Π. — 448. κατὰ δρυὸς Π. ἐκτίσαντο H, ἐκτῆσαντο V. — 449. θαλάμας

μνησάμεναι Διοὶ πολυωπέας ἦνυσαν ὄμπαρ 450
 βοσκόμεναι θύμα ποσσὶ καὶ ἀνθεμόεσσαν ἐρείκην.
 δήποτε δ' ἡ ῥοδέοιο νέον θύος εὐτριχι λήνει,
 ὀχλιζων κυνόδοντα τότε ἡμύνουσι χαλίνους,
 ἐνθλίβοις, μαλλὸν δὲ βαθὺν κεκορημένον ἔλκοις, 455
 ἥ καὶ ἱρινόεν, τότε δ' αὖ μορόεντος ἑλαίης·
 αἶψα δὲ τὸν γ' ἐκάτερθε διὰ θέθος ἔγρειο πλῆσσω,
 ἄλλοτε δ' ἐμβούων, τότε δὲ κνώσσοντα σαλάσσω,
 ὄφρα κατηβολέων ὁλοὸν διὰ κῶμα κεδαίῃ,
 τήμος δ' ἐξερύγησιν ἀλεξόμενος κακὸν ἄλγος.
 σπείρα δ' ἐνὶ χλιαρῷ λίπει, πρὸ δὲ νέκταρι βάπτων 460
 τρέβει καὶ ἐκθέρμαине ποτῷ ἐψυγμένα γυῖα,
 ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκας,
 αἶψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάσθε λοετροῖς
 αἶμ' ἀναλυόμενοι τέτανόν τ' ἐσκληκῶτα ῥινόν.
 Εἰδείης δὲ λαγοῖο κακοφθορέος πόσιν αἰνὴν, 465

ΠGM, θαλάμοις B, θαλάμους reliqui. cf. Antiphil. in Anthol. Pal. IX, 404, 2. nihil probat Virgil. Georg. 4, 180. στρομηρίας GMR, ἀμφι Π. ἔργων in Π paene evanuit. — 450. μνησάμενοι GM et e correct. R. Διοὶ omnes. cf. ad v. 130. ὄμπαρ MAld.(L?), ὄμπας BHPAld. — 451. ποδὶ θύμα V. ἡνεμόεσσαν var. lect. in sehol. ἐρείκην Π, ἐρέκην BHP. — 452. δ' ἡ Π, δὴ HMPR. ε' ὀδίοιόν H. εὐτριχι Π. λήνει PGM, λίνω reliqui. — 453. κυνόδοντα Π, κυνόδωντα H. καὶ ἐμύνουσι BPR (sed in R η eor-
 rectum in ε), καὶ εἰ μύνουσι H, ut eoni. Bentl., τότε ἡ μύνουσι eoni. Scalig. χαλίνους MR. de ἡμύνειν cf. Lobbeck. Elem. I p. 67. dativus non ab ἐνθλίβοις, sed ab ὀχλιζων pendere videtur. — 454. κεκορημένον Π, κεκο-
 ρεσμένοι V, κεκορημένος HAld., κεκορσεμένον reliqui. ἔλκοις Π. — 455. ἡ δὲ Π, ἱρινόεν Π, ἱρινόεν reliqui. illud recte formatum ab ἱρινός (ut
 μηλινόεις Ther. 173 a μηλινός) et Alex. 156, 203, 241 etiam opinor le-
 geremus, nisi recensavisset metrum. τότε R, ποτὶ Ald. ἑλαίον GM, ἑλαίης
 Π et reliqui. non ausus sum mutare. cf. v. 494 — 456. δε Π. τὸν γ'
 Π, τὸν γ' GHMPR, τὸν δ' reliqui. ἐκάτερθε Π. δια θέθος Π. — 457.
 τότε Π, ὅτε reliqui. [ας ἀλάσσω M, παλάσσω BHPv, quod e suo quoque
 cod. prolatum probavit Bentl., [οντ' ἀλοάσσω eoni. Scalig., μαλάσσω V
 Ald. — 458. κατηβολέων P. κόμα Π. κεδαίης Π, κεδάσση reliqui. cf. Th.
 425. Al. 545. Arat. 159 et 410, Apollon. Rhod. 2, 626. — 459. ἐξερύγη-
 σιν Π, ἐξερύγηται HP. ἀπυξόμενος Π, in quo fortasse ἀλυξόμενος latet
 (cf. Hesiod. op. 363), ἀλεξόμενος reliqui. — 460. ἐνὶ χλιαρῷ Π, ἐνὶ χλο-
 ερῷ reliqui. et χλιαρῷ eoniceerat S. λίπει καὶ πρὸ δὲ BP, προ δε Π. in
 βάπτων quattuor ultima elementa in Π evanuerunt. — 461. τρέβει G. πο-
 τῷ Π. ἐψυγμένα BHPAld. — 462. δ' om. V. ἐν δροίτῃ Π. ἐμβάλλειο MR.
 σάρκας Π, σάρκα reliqui. cf. v. 475. Th. 107, 404, 834. — 463. ἐπαιονάσθε
 Π, [αιονάσθαι MR (sed in R eorr. [νᾶσθαι), [αιονάσσω, quod hucusque
 vulgabatnr, Ald., [αιονάσθαι reliqui codices, ἐπαιονάσσαι eoni. Scalig.
 λουτροῖς V. — 464. ἀναλυόμενοι Π, [μνος reliqui. ἐσκληκῶτα Π, ἐσκλη-
 ῶτα MR, sed cf. Ther. 706, 789 et vv. ll. ad v. 491. — 465. εἰ δήεις V.

- οὐλομένην, τὸν κῦμα πολυστίου τέκεν ἄλμης.
 τοῦ δ' ἦτοι λοπίδων μὲν ἰδὲ πλύματος πέλει ὁδμή,
 γευθμός δ' ἰχθυόεις νεπόδων ἄτε σαπρυνθέντων
 ἢ καὶ ἀρρύντων, ὅποταν λοιπὸς αὐξίδα χραίνῃ.
 470 ὅς δ' ἦτοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀσπλίγγεσσιν ἀραιαῖς
 τευθίδος ἐμφέρεται νεαλῆς γόνος ἢ ἀπὸ τεύθου,
 οἷά τε σηπιάδος φυξήλιδος, ἣ τε μελαίνει
 οἶδμα χολῇ δολόεντα μαθοῦς' ἀγρώστορος ὀρμήν.
 Τῶν ἦτοι ξοφόεις μὲν ἐπὶ χλόος ἔδραμε γυίοις
 475 ἰκτερόεις, σάρκες δὲ περὶ σταλάδην μινύθουσι
 τηκόμεναι, ὃ δὲ δόρπα κατέστνυεν' ἄλλοτε ῥινὸς
 ἄκρον ἐποιδαίνων σφυρὰ πίμπραται, ἀμφὶ δὲ μῆλοις
 ἄνθε' ἄτε βρυνόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίξει.
 δὴ γὰρ ἐφωμάρτησεν ὀλιγοτέρῃ κρίσις οὐρων
 480 ἄλλοτε πορφυρέῃ, τότ' ἐπιπλέον αἰμάσσουσα.
 πᾶς δὲ παρὰ δρακέεσσι φανείς ἐχθαίρεται ἔλλοψ,
 αὐτὰρ ὃ ναυσίοις ἀλίην ἀπεμύξατο δαῖτα.

λαγωῖο M. κακοφθαρίος Π, quod nescio an defendi possit, κακοφθορία V. βόσιν Π (ut refert Bussemak.), cf. vv. ll. ad 432. αἰνῆν Π, ἔμπης reliqui. — 466. τὸ κῦμα BH. πολυστίον Π, πολυστίον reliqui. cf. ad Th. 950. ἄλμης Π. — 467. τοῦ δὴ τοι omnes, nisi quod in BP est τι pro τοι. patet autem τοῦ ad λαγόν referendum esse nec quae tribus his versibus Nicander narrat ad morbi symptomata pertinere (quo γευθμός certe pertinet apud Dioscorid. p. 37). ac vide Scribae. Larg. 54 inlt. „leporis marini gustus non absimilis illotis piscibus aut etiam putentibus.“ λιπίδων BHPAld. πνύματος BHP, πρύνματος Ald. — 468. αἶτε Π. — 469. ἢ Π. ἀρρύντων Π, ἀρρύντων G, ἀρρύντων BHPv, ἀπλόντων reliqui. ὅποταν Π. λιπίς HVAld. αὖξίδα (?) conii. Benth. quod non magis notum vulgato. σώμα explicabimus cum scholiasta altero et ad ἀφξω reformemus. χραίνῃ Π. — 470. δὴ τοι omnes. cf. ad Ther. 326. λιπόεις P, πόις Π. μὴν V. ὑποσπλίγγεσσιν Π, ὑπὸ σπλίγγεσσιν M, ὑπὸ σπλίγγεσσιν PVAld., ὑπὸ σπλίγγεσσιν Π. — 471. νεαλῆς Π, νεαλῆς HP. ἢ ἀπο Π, ἢ αἶτε reliqui. τὸν ἀπὸ τεύθου γόνον intelligit, qua ratione ἀπὸ positum etiam v. 374 et alibi. ceterum comparandi particula (si quidem necessaria est. cf. ad v. 247) assumenda ex versu sequenti. — 472. οἷά τε Π („et ut“), ἢ αἶτε reliqui. φυξήλιδος conii. Benth. ἦτε Π. — 473. χολῇ Π, δολόεντι conii. Benth. μαθοῦσα γ' Π. ἀγρώστορος V. ὀρμήν Π. — 474. τὸν ἦτοι G. μὲν ἐπὶ Π, ἐπὶ χλόος HVVAld., ἐπὶ χλόος B. — 475. περιστάλαδην omnes. περιστάλαδην conii. Benth., quod solum explicat schol. μινύθουσαν Π. — 476. τὰ δὲ B HPAld. ῥινός Π, ῥινόι HP. — 477. ἐποιδαίνων Π, ἐποιδαίνων HP, ἐπιδαιίνων Ald. σφυρὰ Π. πίμπραται BHP, πίμπραντ' V. ἀμφὶ δὲ Π. δὲ om. Π. — 478. ἄνθεά τε omnes, quod correxi. cf. ad fr. 74, 2. ἄνθεια λεπριόωντα conii. Benth. κυλοιδιόωντος Π, κυλοιδιόωντος P, κυλοιδιόωντος V. ἐφίξει Π. — 479. ἐφωμάρτησεν Π. ὀλιγοτέρῃ HP, ὀλιγοτέρῃ Vv. οὐρων Π. — 481. παρὰ δρακέεσσιν Π. ἔλλοψ Π. — 482. ἀλίην Π, μαρῆν

Τῷ μὲν Φωκίῃσαν ἄλις πόσιν ἔλλεβοροιο
 νείμειας, τοτὲ δάκρυ νεοβλάστοιο κάμωνος,
 ὄφρα ποτὸν νέποδός τε κακοῦ ἐκ φύρματα χεύη· 485
 ἄλλοτε βρωμήεντος ἀμελγόμενος γάλα πίνειο
 ἢ ἐ χύτρῳ τήξας μαλάχης λιπόωντας ὀράμνους·
 καί ποτε κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσεως·
 βρύκοι δ' ἄλλοτε καρπὸν ἄλις φοινώδεα σίδης
 Κρησίδος, οἴνωπῆς τε καὶ ἦν Προμένειον ἔπουσαι, 490
 σὺν δὲ καὶ Αἰγινῆτιν, ὅσαι τὰ σκληρέα κάρφη
 φοίνι' ἀραχνήεντι διαφράσσουσι καλύπτρῳ·
 ἄλλοτε δ' οἴνοβορῶτα βορῇ ἐν κυρτίδι θλίψαις
 ὥς εἴ περ νοτεύουσιν ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην.

Ἦν δέ τις ἀζαλέη πεπιεσμένος ἀνχένα δίψῃ 495
 ἐκ ποταμοῦ ταυρηδὸν ἐπιπροπισῶν ποτὸν ἰσχυ
 λεπτὰ διαστείλας παλάμῃ μινώδεα θοῖα,
 τῷ μὲν τε ῥοιζήδ' αἰλαίματος ἐμπελάουσα
 ῥύμῃ ἄλις προῦτυψε ποτοῦ μέτα χήτεῖ βρώμης
 βδέλλα πάλαι λαπαρή τε καὶ ἱμείρουσα φόνοιο· 500
 ἢ ὅθ' ὑπὸ ζοφερῆς νυκτὸς κεκαλυμμένος ἀνγὰς

Μ. ἀνεμύξατο Π, ἐμυδάξατο reliqui, quod certe in ἐμυδάξατο mutandum
 fuit, ut fecit Bentl. ego quod dedi, a Nicandro ad verbum ἀπομυκτίζειν
 (cf. Lucian. dial. meret. 7, 3) et ἀπομυκτίζειν analogiam positum ar-
 bitror. de μύσσειν et ἀπομύσσειν cf. Lobeck. Rhem. p. 100 n. 42. —
 483—494 om. Π. τῶν μὲν omnes praeter BGMR. correxit Steph. φοινῆσαν
 (φοινίτσαν BH) omnes, nisi quod in G superscriptum Φωκίῃσαν, quae
 var. lect. est in schol., reposita ab S. — 484. νεοβλάστοιο HPald., νεο-
 βλάστοιο B. — 487. ὑπόωντας omnes praeter GMRVv. — 488. καί τότε
 omnes praeter GMRVv. ἔμμορε coni. Scal. — 490. ἔπουσαι Hald. — 491.
 δὲ om. BGHMPR. Αἰγινῆτιν MP, Αἰγινῆτιν v, τ' Αἰγινῆτιν G, Αἰγινῆτιν
 R, ὅσαι BH, τὰ σκληρέα omnes praeter Gv, in quibus τ' ἐσκληρότα legitur,
 τ' ἀσκληρέα coni. Gesner. hist. aquatil. p. 568. Nicander σκληρέα dixit ut
 ἀργεός et alia tamquam a σκληρός. — 493. βορῇ BH. θλίψαις HP. —
 494. ὥς εἴ τε M, ὥς εἴ περ GR. ὥς περ VAlld., ὥς περ εἴ v. νεοτρεύουσιν
 BP, νεοτρεύουσιν H, νεοτρεύουσιν VvAlld. — τριπτῆρσιν R. cf. K. Lehrs.
 praef. Oppian. p. VII et Koehler ad Quint. p. 377. — 495. ἀζαλέη Π,
 ἀναλέη H, ἀναλέη reliqui. cf. Ther. 339. δίψῃ Π. — 496. προπισῶν ἐπὶ
 ταυρηδὸν M, ἐπὶ προπισῶν Π. ἰσχυ Π. — 497—502 om. BHP. διαστεί-
 λας παλάμῃ μινώδεα θοῖα Π. — 498. τῷ μὲν τοι Π, τοῦ μὲν τε reliqui.
 cf. ad Al. 36. ῥοιζή δαφιλ' αἵματος Π. — 499. ῥύμῃ αἰς Π. προῦτυψε
 Π, προῦτυψε V, μετὰ χεῖλεσι Π, μετὰ χεῖλες reliqui. neutrum verum arbi-
 tror, sed μετὰ χεῖτεῖ scribendum censui. — 500. παλαι λαπαρή Π, παλαι
 λαπαρή reliqui, nisi quod λαπαρῇ G, λαπαρή certe Vv habere videntur.
 sed quum ad λαπαρῇ usque pervenire sanguisugam neque v. 507 seq.
 memoretur (add. Dioscor. p. 39 et p. 325) neque per se probabile sit, corri-
 gendum fuit παλαι λαπαρή. mox ἱμείρουσα Π. — 501. ζοφερῆς Π, ζοφῆς

- ἀφραδέως κρώσσοιο κατακλίνας ποτὸν ἰσχη
 χεῖλεσι πρὸς χεῖλη πιέσας, τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ
 κινάδαλον ἀκροτάτοισιν ἐπιπλῶον ὑδάτεσσι,
 505 τὰς μὲν ἵνα πρῶτιστον ὀχλιζόμενος ῥόος ὦσῃ,
 ἀθρόα προσφύονται ἀμελγόμεναι χροὸς αἷμα,
 ἄλλοτε μὲν τε πύλῃσιν ἐφήμεναι, ἐνθα τε πνεῦμα
 αἶεν ἀθροιζόμενον στεινοῦ διαχεύεται ἰσθμοῦ,
 ἄλλοτε δὲ στομίοισι πέριξ ἐπενήροθε γαστροῦς
 510 ἀνέρα πημαίνουσα, νέην δ' ἐπενείματο δαῖτα.
 Τῷ σὺν τότ' ἐν δεπάρεσσι κεραϊόμενον ποτὸν ὄξενς
 νείμειας, ποτὲ δαῖτα συνήρεα χιονόεσσαν,
 πολλάκι κρυστάλλοιο νέον βορέαιο παγέντος.
 ἥε σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης
 515 ναιομένην, θολερὴν δὲ πόσιν μενοεικέα τεύχε·
 ἢ αὐτὴν ἄλα βάπτε, τότ' ἡελίοισι δαμάζων
 εἶθαρ ὀπωρινοῖσι, τότ' ἡνεκὲς ἐν φλογὶ θάλασας·
 πολλάκι δ' ἢ ἄλα πηκτὸν ὀμιλαδὸν ἢ ἄλὸς ἄχνην
 ἐμπίσαις, τὴν τ' αἶεν ἀνὴρ ἄλοπηγὸς ἀγείρει
 520 νεϊόθ' ὑφίσταμένην, ὀπόθ' ὕδασιν ὕδατα μίξῃ.
 Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι
 πολλάκι μὲν στέρνοισιν ἀνοίδεον, ἄλλοτε δ' ἄγχον,
 εὐθ' ὑπὸ φωλεύοντα τραφῇ βαθὺν ὀλκὸν ἐχίδνης,

reliqui. ἀνγὰς Π. — 502. ἀφραδέως Ald. κρώσσοιο Π. ἰσχοι Π. — 503. πρὸς
 χεῖλη Π. ἀμείψῃ Π. — 504. ἐπίπλωον Π, ἐπὶ πλώον G. cf. Herm. ad
 Orphic. p. 710. ὑδάτεσι H. — 505. ante hunc versum in odd. fuit inter-
 punctio media, quum apparent quae sequantur apodosin esse. καὶ μὲν
 coni. Benth. ἵνα Π. ὀχλιζόμενος Π. ὀχλιζομένης reliqui. ῥόος BHP. σώσει
 Π. — 507. τε om. P. πύλῃσιν Π, πύλῃσιν G, πύλαισιν VAlD. — 508.
 διαχεύεται Π (cf. v. 381 coll. Lobbeck. ad Buttm. II p. 326 et v. 585),
 διανέσσεται MR, διανέσεται G, διαίσεται B, δαίσεται P. διανέσεται
 reliqui. ἰσθμοῦς Π. — 509. περὶξ et γαστροῦς Π. — 510. ἵονσαν ἔην Π.
 — 511. τῷ σὺ Π, τῷ σὺ G, καὶ σὺ reliqui. ποτ' Vv, τόδ' M. ὄξενς Π. —
 512. νείμειας Π. δαίτας Π. — 513. κρυστάλλοιο Hv, κρυσταλλοιο V. βορέαιο
 Π („dante borea.“ cf. ad fr. 74, 19), βορέησι reliqui. παγέντος Π. — 514.
 ἢ Π. γυρώσαιο Π. γυρώσαιο reliqui. cf. schol. καθαλμέα Π. βολάδα M
 et e corr. R. — 515. ναιομένην G. θολερὴν ΠM et var. lect. in schol. et
 G., ut coni. Benth. θολερὴν reliqui. μενοεικέα Π. τεύχε Π, τεύχαις reli-
 qui. — 516. ἢ Π. ἄλα Π. τοτ' Π. ἡελίοιο P. — 517. ἡνεκὲς Π. φλογὶ Π
 GM, πυρὶ reliqui. — 518. ἄλὸς ἄχνη Π. — 519. ἐμπίσαις Π, ἐμπίσαι P.
 τηντ αὖτ' ἀνὴρ ἀλόπηγος Π. ἀγείρει G. — 520. ὑφίσταμένην H. ὀπόθ'
 Π. ὕδατα Π. μίξει ΠV. — 521. ζύμωμάκον B, ζύμω κακὸν H. ἀνδρα BH.
 κήδοι Π. — 522. ἀνοίδεον Π, ἀνοίδιον H. — 523. εὐθ' ἐπὶ φ| Π, ἐπιφ| BH
 Vv, ἐπὶ φ| reliqui. ex Aet. 4, 1, 73 extr. verbis ἐπειδὴ δὲ τινες μυκητες

ἰὼν ἀνικμαῖνον στομίῳ τ' ἀποφώλιον ἄσθμα.
 κείνο κακὸν ζύμωμα, τὸ δὴ ρ' ὑδέουσι μύκητας 525
 παμπήδην, ἄλλω γὰρ ἐπ' οὖνομα κέκριται ἄλλο.
 Ἀλλὰ σύ γ' ἡ φαφάνοιο πόροις σπειρώδεα κόρσην,
 ἡ ρυτῆς κλώθοντα περὶ σπάδिका κολούσας,
 πολλάκι καὶ χαλκοῖο πύλαι μεμογηότος ἄνθην·
 ἄλλοτε κληματόεσσαν ἐν ὕξει θρύπτειο τέφρην· 530
 δήποτε ριζάδα τριβε πυρίτιδα βάμματα χραιίνων
 ἡ λίτρον, τοτὲ φύλλον ἐναλδόμενον πρασίῃσι
 καρδαμίδος, Μηδὸν τε καὶ ἐμπρίοντα σίνηπυν.
 σὺν δὲ καὶ οἰνηρὴν φλογιῇ τρύγα τεφρώσαιο
 ἢ πάτον στρουθοῖο κατοικάδος· ἐκ δὲ βαρεῖαν 535
 χεῖρα κατεμμάτων ἐρύγοι λωβήμονα κῆρα.

Ἦν δὲ λιπορρίνοιο ποτὸν δυασάλυκτον ἰάψη
 φαρμακίδος σαύρης πανακηδέος, ἦν σαλαμάνδρην

ὑπὸ τινων ἰαβόλων Θηρίων βρωθέντες — ἡ ἐν τόποις φρόνιμοι ἐνθα φω-
 λίσουσι τὰ τοιαῦτα ζῶα, οὐ μόνον πνιγμὸν ἐπάγουσιν κ. τ. λ. (graeca
 verba posuit S. p. 250, qui etiam Dioscorid. I p. 580 et Plin. 22, 95 ei-
 tavit) quum satis appareat, quid poeta dicere voluerit, offendit ἐπὶ, quod
 nisi eum genetivo aut dativo constructum locum hic habere non posse vide-
 tur. itaque ὑπὸ correxi. cf. Th. 890, τραπή Π, τραχὺν ὀλκὸν BHP, ὀλκον Π.
 — 524. ἀνικμαῖνον Π, ἀνικμάζον var. lect. in schol. quam eomendavit
 Beutl., ἀποπνέων P, ἀποπνέων H, reliqui ἀποπνέων. codicem praestan-
 tissimum secutus scripsi ἀνικμαῖνον. fungus in ea vicinitate natus virus
 echidnae effundit. nam ἱκμαῖν (nt κατικμάζειν v. 582) non minus quam
 alia multa hmeectandi verba effundendi significationem asciscere potuit.
 cf. perdoctam Lobeckii notam ad Sophocl. Ainc. 376. στομίῳ ταποφόλιον
 Π, δ' ἀπο| Ald. — 525. κείνο κακὸν ΠG, κείνο ποτὸν reliqui. τὸ δὴ ρ
 ὑδέουσι Π, ρ' οἰδέουσι BH, ὑδέουσι V, ρ' ἰδέουσι (deleto ὁ ante ι) v. —
 526. παμπήδην H. ἄλλως Π. ἐκόννομα Π. κέκληται Π. ἄλλω Π. — 527.
 ἄλλα σύ γρηφαφάνοιο Π. σπειρώδη BHV. — 528. ρυτῆς κλώθοντα Π.
 περὶ σπάδिका Π, περισπάδिका G, ράδिका var. lect. in schol. — 529. με-
 μογηότος V, μεμονηότος H. — 530. θρύπτειο ΠGM, ὅπτειο reliqui. —
 531. ριζάδα ΠMPR, ριζάδα reliqui, ut 403. utramque quum probum sit,
 ριζάδα hic Nieander praetulit ob sequens πυρίτιδα. τριβε Ald. πυρίτιδα
 Π, πυρίτιδι v. χραιίνων Π, χραιίνων reliqui. cf. v. 155, 202, 553, et var.
 lect. ad Th. 47. — 532. ἡλίτρον Π, ἡλῖτρον reliqui. τότε ΠMR, τοτὲ
 reliqui. πρασίῃσι Π, πρασίαισι H. — 533. μηδὸν τε Π, μήλον var. lect.
 in schol. ἐμπρίοντα GHPAld. σινήπυν Π, σίνηπυν MR, σίνηπι reliqui
 (nisi quod in Vultima correeta in η. in G ascriptum γο. καὶ σινήπυος. —
 534. οἰνηρὴν Π. φλογιῇ Π. — 535. ἢ Π. πάτον H. βαρεῖαν conl. Beutl.
 — 536. κατεμμάτων Π, κατεμπατέων M, κατεμπατίον R, κατεμπατίων
 Ald. ἐρύγοι Π, ἐρύκοις reliqui, ἐρύγοις conl. Beutl., λωβ. κῆρ' ἀπερίκοις
 conl. Hermann. λωβήμονα Π, λωβήτορα reliqui, nisi quod λωβήτορα H.
 cf. ad v. 37. κῆραν V. — 537. ἦν δε Π. λιπορρίνοιο Π, λιπορρήνοιο P,
 λιπορρήνοιο H. δυασάλυκτον P. ἰάψη Π. — 538. πανακιδέος Π, πολυμή-
 δος G, πολυκηδέος reliqui. ἡ σαλ| B. σαλαμάν Π reliquis elementis eva-

- κλείουσιν, τὴν οὐδὲ πυρὸς λωβήσατο λιγνύς,
 540 αἶψα μὲν ἐπρήσθη γλώσσης βάθος, αἶψ' δ' ὑπὸ μάλης
 δάμνυνται, βαρύνθων δὲ κακὸς τρόμος ἄψα λυεῖ·
 οἱ δὲ περισφαλόντες ἄτε βρέφος ἐρπύζουσι
 τετραποδί· νοεραὶ γὰρ ἀπὸ φρένες ἀμβλύνονται·
 σάρκα δ' ἐπιτροχόωσαι ἀλλέες ἄκρα πελιδναὶ
 545 σμώδιγγες στίζουσι κεδαιομένης κακότητος.
 Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν πένκης ἀπὸ δάκρυ' ἀμέρξας
 τενθρήνης ἀναμίγδα πόροις ἐν πίσιν ἐργοῖς·
 ἥδ' ἡμαιπίπτος βλαστήμονος ἄμμιγα κώνους
 φύλλα καθεψήσειας, ὅσους ἐθρέψατο πένκη·
 550 ἄλλοτε δὲ σπέραδος κνίδης μυλοεργεὶ μίσγων
 τερσαίνουσι ὀρόβοιο παλήματι· καὶ ποτε κνίδην
 ἐφαλέην κρίμνοισι παλυνάμενος ψαθυροῖσιν
 εὐ λίπει χραίνιοι, βορῆς δ' ἀέκοντα κορέσcois.
 ναὶ μὴν ῥητίνῃ τε καὶ ἱερὰ ἔργα μελίσσης
 555 ῥίζα τε χαλβανόεσσα καὶ ὤεα θιβρὰ χελύνης

nidis. — 539. κλείουσι GHald. — 540. βάρος Π, βάτος Ald., βάθος reliqui. αἶψα δὲ μάλης M (sed δὲ corr. ὑπὸ), αἶψ' ἀπὸ μάλης R, αἶψ' ὑπὸ μάλης BHP. — 541. δάμνυνται βαρύνθων Π, δάμνυνται ἐκβαρύνθων Π, δάμνυνται ἐκβαρύνθων P, δάμνυνται ἐκβαρύνθων reliqui. ἄψα Π. — 542. περισφαλόντες Π, περισφαλόντες reliqui. similiter praeter ἀσφάλω dicitur ἀσφαλῶ. ἀτε Π. ἐρπύζουσι Π. — 543. τετραποδί Π, τετράποδες reliqui. ἀπο Π. — 544. ἐπι τροχόωσαι Π, ἐπιτροχόωσαν reliqui, ἐπὶ τροχόεντες Bentl. et S. ἀλλέες Η. ἄκρα Π, ἄντα coni. Bentl. sed ἄκρα „valde“ significat, ut Quint. Smyrn. 12, 547, Parthen. fragm. 8 et alibi. cf. Gerhard. lect. Apoll. p. 14. — 545. στίζουσι Π et var. lect. in schol., quam commendavit Bentl., στάζονσι reliqui, nisi quod στάζονσαι V. κεδαιομένης Π, κεδαιομένης GV. — 546. τῷ Π. ἀπο Π. δάκρυ ἀμέρξας Π, δάκρυα μέρξας V, δ; μόρξας R, δ; τηξέας G, δ; τηξέας M, δάκρυα μόρξας reliqui, δάκρυ ἀμόρξας S. δάκρυ retinere nolui, etsi eundem hiatum non vitasse video Theocrit. Adon. 30, Empedocl. v. 283 Stern. et alios. cf. Nauck. in Zeitsch. fuer d. Alterth. 1855. p. 115. et vide Spitzn. de vers. heroic. p. 108. — 547. τενθρήνης Π. — 548. ἥδ' Π. — 549. καθεψήσεντα errore S. et Lehrs., καθεψήσειας Vv. ὅσους τ' ἐθρέψατο MR, ὅσους ἐψήσατο V Ald. — 550. σπέραδος Π. μυλοεργεὶ Π, μυροαργεὶ BP. — 551. τερσαίνουσι HP. ὀρόβοιο Η. παλήματι GM (cf. Lobeck. Elem. I p. 118 not.), παλύματι H. — 552. ἀφαλέην Π, unde ἀφαλέην coniciat aliquis. sed cf. Dioscor. p. 19 l. 11. κρίμνοισι M. παλυνάμενος sine accent. Π. παλυνάμενος GM, παλυνάμενος BHP. ψαθυροῖσιν Π, ψαφαροῖσιν reliqui, nisi quod ψαφαροῖσι M. cf. ad v. 145. — 553. εὐ λίπει Π, σὺν λίπει GM (Vv?), ἐν λίπει reliqui. ἀέκοντα V. — 554. ῥητίνῃ Π. ἱερὰ Π. spurium hunc versus putavit S. propter v. 546 seq. sed nunc cum galbani radice et testudinis ovīs dari vult — 555. ὤεα omnes, nisi quod ὠκέ habet H. sed cf. ad Ther. 192. Θριβά. V. χελύνης hic et 558 Π, χελώνης reliqui.

ἀλθαίνει, τότε νέρθε πυρός ξαφέλοιο κεραίης
 [ἀλθαίνει καὶ γέντα σνός φλιδῶντος ἀλοιφή]
 ἀμμίγδην ἄλλιοιο καθεψηθέντα χελύνης
 γυῖοις, ἥ τ' ἀκιρῆσι διαπλώει πτερύγεσσι,
 ἄλλοτε δ' οὐρείης κυτισηνόμου, ἦν τ' ἀκάκητα 560
 αὐδήεσαν ἔθηκεν ἀναύδητόν περ ἐοῦσαν
 Ἑρμείης· σαρκὸς γὰρ ἀπ' οὖν νόσφισσε χέλειον 561
 αἰόλον, ἀγκῶνας δὲ δύω παρετείνατο πέξαις.
 καὶ τε σύ γ' ἡ γερύνων λαϊδροὺς δαμάσαιο τοκῆας,
 ἄμμιγα δὲ ῥίξας ἡρυγγίδας, ἥ καὶ ἐπαρκές
 θάλαπε βαλὼν χύτρω σκαμμώνιον. οἷσι κορέσκοις 563
 ἀνέρω, καὶ θανάτοιο πέλας βεβαῶτα σαώσεις.
 Ἦν γε πέν ἐκ φρυνοῖο θερειομένου ποτὸν ἰσχυ
 ἦ ἔτι καὶ κωφοῖο λαχειδέος, ὅς ποτὶ θάμνοις

— 556. om. Ald. sed in margine legitur: ἐν ἄλλῳ οὕτως. ἀλθαίνει τότε
 ἐνερθε πυρός ξαφέλοιο κεραίης, item om. G, sed in margine supplevit.
 ἀλθαίνει in utroque versu v. τότε νέρθε Π, τότε ἐν] reliqui. ξαφέλοιο ΠG, ξα-
 φελοῖο reliqui, nisi quod in R correctum ξαφλεγοῖο. cf. Ioann. Alex. p. 39, 18.
 ante τότε olim interpunctio nulla fuit. — 557. om. HV, item G, sed is in mar-
 gine supplevit iterato versu 558. et sane hic versus non turbat solum con-
 structionem (nam ἐνερθε πυρός sine καθεψηθέντα intelligi nequit), sed
 etiam tam presse imitatur v. 62, ut vix dubitem quin ab eis interpositus
 sit, qui etiam γέντα σνός contra salamandram epotam valere putabant.
 quamquam a Dioscoride ceterisque medicis non invenio memorata. at
 contra λιθάργυρον commendat Aet. 4, I, 78 extr., ut videri possit hic
 versus ex eo loco, quem olim obtinebat post v. 610, podem huc intulisse.
 φλιδῶντος Π, φλιδῶντος B, φλιδῶντος P. ἀλοιφήν Π, ἀλοιφή Ald. —
 558 om. H. ἀλλοιοι Π. καθεψηθέντα Π. χελύνης Π et G, sed in hoc cor-
 rectum χελώνης, quod hic quoque reliqui codd. habent. — 559. γυῖοις Π.
 ἥ τ' ἀκιρῆσι Π, ἥ τ' ἀκρῆσι var. lect. in schol., ἥ τακρῆσι reliqui, nisi
 quod pro ἥ in H ἡ scriptum. de ἀκρός conf. Thesaur. Paris. s. v. coll.
 Lobeck. proleg. Pathol. p. 270. ἀκιρῶτατοι Etym. Magn. p. 48, 50 legit
 in Hesiod. Op. 435. — 560. κυτισηνόμου BHV. ἀνάκητος M, ἀκάκητοι
 V. — 560 b. ἔθηκεν V. περτοῦσαν Π. — 561. Ἑρμείης VAld. ἀποῦν νό-
 σφισσε Π, ἀποῦν νόσφισσε MR, ἀπ' οὐνόσφισσε Vv, ἀποννόσφισσε vel
 ἀποννόσφισσε reliqui. corr. Meinek. Anal. Alex. p. 232 not. χέλιον HP.
 — 562. αἰόλου H. παρετείνετο Πv, ἵνατο reliqui. — 563. λαϊδρους Π. —
 564. ἡρυγγίδας ΠBGMR, ἡ ῥυγγίδας reliqui, ἥ δὲ Π, ἐν καὶ G, ἐν δὲ καὶ
 BHP, ἐν δὲ reliqui. ex Π recipiendum propter ἥ v. 563 fuit ἥ, e G autem
 καὶ cf. Herm. ad Orph. p. 737. ἐπαρκές Π. — 565. βαλλὼν χύτρω Π.
 αμμώνιον Π, σκαμμώνιον GH. vid. v. 484 coll. Lobeck. Elem. l p. 13 seq.
 not. κορέσκοις Π, κορέσκων reliqui. — 566. πείας Π. — 567. ἦν γε μὲν
 Π. φρυνοῖο Π, φρυνοῖο reliqui. cf. Herodian. de monad. p. 33, 15. ἰσχυς
 Π, ἰσχυς reliqui omnes praeter G, in quo est ἰσχη, ut suavit et schol. et
 Benth. cf. p. 158. — 568. ἦ ἔτι Π, ἦ ἔτι reliqui. κωφλαχειδέος BH, et λα-
 χειδέος (vel λεχειδέος) etiam P, λεχειδέος MR, λοχειδέος vel λοχειάσιν conji.
 S. ὅσποτε Π, ὅσπ' ἐν] reliqui. ex illo feci ὅς ποτὶ coll. Theocrit. 7, 138 et

- εἶαρι προσφύεται μορούεις λιχμώμενος ἔρσην, —
 570 τῶν ἦτοι θερόεις μὲν ἄγει χλόον ἤντε θάφου,
 γυῖα δὲ πίμπρησιν, τὸ δὲ συνεχὲς ἀθρόον ἄσθμα
 δύσπνοον ἐκφέρεται, παρὰ χεῖλεσι δ' ἐχθρὸν ὄδωδεν.
 ἀλλὰ σὺ τῷ βατράχοιο καθεφθέον ἥε καὶ ὀπτῇν
 σάρκα πόροις, ὅτε πῖσσαν ἐν ἡδέϊ μίγμενος οἶνῃ ·
 575 καὶ τέ σπλὴν ὀλοοῖτο κακὸν βάρος ἤρκεσε φρύνης,
 λιμναίης φρύνης πολυαλγέος, ἥ τ' ἐνὶ φύνκει
 πρῶτον ἀπαγγελεύουσα βοᾷ θυμάρμενον εἶαρ.
 αὐτὰρ ὃ γ' ἄφθογγός τε καὶ ἐν δονάκεσσι θαμίζων
 πολλάκι μὲν πύξιοι χλόον κατεχέυατο γυίοις,
 580 ἄλλοτε δ' ὕγραίνει χολόεν στόμα· καὶ ποτε λυγμοὶ
 ἀνέρα καρδιόωντα θαμειότεροι κλονέουσι·
 δὴν δὲ κατικμάζων ἄγονον σπόρον ἄλλοτε φωτὺς,
 πολλάκι θηλυτέρης σκεδάων γυίοισι τέλεισκε.
 ναὶ μὴν τοῖς ὅτε νέκταρ ἀφυσγετὸν ἐν δεπάεσσι
 585 χεύαις, εἰς ἔμετον δὲ καὶ οὐ χετέοντα πελάζοις,
 ἥε πίθου φλογιῇ θάλψας κύτος αἶεν ἐναλθῇ
 ἀνέρα θερμάσσαιο, χεῖα δ' ἀπὸ νήχυτον ἰδρῶ·
 καὶ τε καὶ αὐξηρῶν δονάκων ἀπὸ ῥίζαι κόψας

Mosch. 3, 9. — 569. προσφύεται M. ἄρσην M, ἔρσην V. — 570. ἦτοι Π. μὲν om. H. — 571. πίμπρησιν Π, πίμπρησι H. το Π. συνεχὲς Π, ut Bussemak. refert, συνεχὲς secundum Keil. cf. ad v. 304. ἄσθμα Π, non ἄσθμα, cf. ad v. 440. — 572. παρὰ χεῖλεσι Π. ὀδωδεῖ Π. — 573. τῷ Π. κατεφθέος Π, καθεψύοιο M, καθεψύος reliqui, correxi καθεφθέον. cf. Al. 392. καὶ om. M. ὀπτῆς conl. Benth. — 574. ὅτε πῖσσαν Π. ἡδεῖ μυχτ- μινος οἶνῃ Π. — 575. σπλὴν' HMRAlD. ὀδελοῖτο conl. S. ἤρκεσε Π. φρύνης om. Π, φρυνοῦ conl. Benth. sed ad ὀλοοῖτο recte scholiasta supplet φρυνοῦ. cf. ad fr. 74, v. 18. — 576. λιμναίης Ald. πολυάλγος Π, πολυηγέος reliqui. illud ranam per hibernum tempus multa perperam frigoris vi significare videtur. ἐπὶ omnes, quod correxi. φοῖκει Π, sed in ultima syllaba correctum η (nisi contra fuit, nam ambigit Keil). — 577. ἀπαγγελεύουσα Π, ἀπαγγέλλονσα reliqui. βοᾷ θυμάρμενον Π. — 578. ἀφθογγός τε Π. — 579. πολλάκι Π. — 581. ἀνέρα Π. θαμινότεροι Π, θαμινώτεροι Bv, θαμινότεροι GHPVAld., θαμειότεροι MR. κλονέουσι Π. — 582. δε κατικμάζων Π, κατικμάζων M. — 583. πολλάκι Π. θηλυτέρης Π, θηλυτέρους HP, ut voluit Benth. κεδάων Π (ut refert Bussemak., nam tacet Keil.), sed cf. Lobeck. Elem. I p. 125. σκεδάων BH. τέλεισκον Π, sed literis ἐλ ita evanidis ut vix logi possint, τέλεισκει Ald., τέλεισκει reliqui. cf. pag. 96. — 584. τοῖς ὅτε νέκταρ Π. ὅτε Ald. δεπάεσιν Π. — 585. χεύαις Ald. ἔμετον Π. δὲ om. H. πελάζοις ΠBMRv, ῖεις reliqui. — 586. ἥε Π. φλογιῇ Π. σκύτος Π. ἐναλθῇ Π. ἀναλθῇ M et var. lect. in schol., ἐναλθῇ reliqui. — 587. θερμάσσαιο Π. θερμάσσαιο MR, θερμά- σαιο reliqui. δ' ἀπο Π. ἰδρῶι Π. — 588. αὐξηρῶν Π, αὐξηρῶν BGVr,

οἶνῃ ἐπεγκεράσαιο, τὰ δὴ ῥ' ὑποτέτροφε λίμνη
οἰκίῃ, τόθι λεπτὰ διέκ πόσιν ἐρπετὰ νήχει, 590
ἥε φιλοζώοιο κυπειρίδος ἥε κυπείρου,
αὐτόν τ' ἠνεκέσσει τρίβοις πανάπαστον ἔδωδ' ἥς
καὶ πόσιος ξήραινε, κατατρύσαιο δὲ γνία.

Ἐχθραλέον δέ σε μή τι λιθάργυρος ἀλγινόεσσα
λήσειεν τότε γαστρὶ πέσῃ βάρος, ἀμφὶ δὲ μέσσον 595
πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομέησιν,
οἷά περ εἰλίγγοιο δυσαλθέος, ὅς τε δαμάζει
ἀνέρας ἀπροφάτοισιν ἐνιπλήσων ὀδύνησιν.
οὐ μὲν τῶν γ' οὐρων ἄννται ῥύσις, ἀμφὶ δὲ γνία
πίμπραται, αὐτὰρ που μολλίβῳ εἰδὴνато χοιρή. 600
Τῷ δ' ὅτε μὲν σμύρνης ὀδελοῦ πόρε διπλὸν ἄχθος,
ἄλλοτε δ' ὀρμίνιοι νήην χύσιν, ἄλλοτε κόφαις
οὐρείην ὑπέρεικον, ὅθ' ὑσσώπου ὀροδάμνους,
πολλάκι δ' ἀγριόεντα κράδην, σπέρμαδος τε σελίνου
Ἴσθμιον, ὃ θ' ὑπὸ κοῦρον ἀλίβλαπτον Μελικέρτην 605
Σισυφίδαί κτερίσαντες ἐπηέξησαν ἀέθλους.

αὐ ξηρῶν reliqui, ἡ ξηρῶν var. lect. in schol., ubi vulgatum recto explicatur ut μεγάλων (ab ἀΐξη), αὐχηρῶν conji. S. δονακῶν Π. ῥίξα omnes, ut videtur. — 589. οἶνῃ ἐπεγκεράσαιο Π, οἶνω ἐπεγν] reliqui. de verbo cf. Al. 106 et 370. τὰ δὴ ῥ' Π. ὑπο τέτροφε G. λίμνη G. — 590. οἰκίῃ Π, οἰκίῃ G. λεπτὰ διέκ Π, θιλεπτὸς H, λεπτός B. ἐρπετὰ Π. — 591. φιλοζώων B, φιλιζώοιο M. κυπειρίδος omnes. — 592. ἔδωδ' Π, 593. πόσιος H. κατὰ τρύσαιο Π. — 594. ἐχθραλέον Π, ἐχθραμένη reliqui. ἐχθραλέος ab ἐχθρός recte formatum est, ut formantur ἀνάλτος, ἰσχυράλεος, λεπταλέος aliaque plurima, eademque vox fortasse olim fuit etiam Alex. 249, hic cum βάρος iungenda videtur, cf. ad v. 115. ἀλγινόεσσα V. — 595. λήσειε GH. τότε omnes („quando.“ vid. v. 422 coll. 115, alibi), ὅτε conji. S. πέσῃ Π, πέσοι BHP. μέσ-σων M et e corr. R, μέσσην conji. St. — 596. πνεύματ' ἀνειλίσσοντα Π, πνεῦμα τ' GMRAld. κατ' ὀμφάλιον Π, κατομφάλιον G, κατεμφάλιον M, κατ' ὀμφάλιον Ald. βρομέησιν Π. — 597. εἰλίγγοιο Π. ὅτις M. — 598. ἀνέρας BHPV Ald. ἀπροφάτοισιν Π, ἀπροσφάτοις BGHPV Ald. ἐνιπλήσων R, ἐνιπλή-σων GM. ὀδύνησιν Π. — 599. οὐ μὴν BPv. τό Π. γ' om. GM. ῥύσις Π, ῥύσις ἄννται conji. Hermann. emendat. Pind. (1818) p. 4. — 600. πίμπραται HP. αὐτὰρ ποῦ Π, μολλίβῳ Π, μολλίβῳ V Ald., μολλίβῳ BHPv. εἰδὴν ατο v, εἰδένατο V. χοιρή Π, χοιρήν reliqui. — 601. τῷ Π, ὅτε Π. — 602. ὀρμίνιοιον ἦν Π, ὀρμήνιοιο P, ὀρμήνιοιο B, ὀρμήνιοιο H. ὀρμήνιοιο MR (sed M leuem spiritum habet), ὀρμήνιοιο G, cf. Ther. 893. ἀλλ' ὅτι Π. κόφαις omnes, ut videtur, κόφας S. et Lehrs. — 603. ὑπέρεικον Π. οἃ Π. ὑσσώπου Π. — 604. πολλάκι Π. κράδην Π, σπέρμαδος Π, σποράδος M. — 605. ὃ θ' ὑπὸ κοῦρον Π, ὃ θ' ὑπὸ κοῦρον BP, θ' ὑπὸ κοῦρον Π, ὃ ποτε κοῦρον G, ὃ θ' ὑποκοῦρον reliqui. ἀλίβλαπτον Π, ἀλίβλαπτον G a secunda manu, ἀλίβατον H, ἀλίβαπτον reliqui, nisi quod R ultimas duas versus voces omittit. Μελικέρτη Π. — 606. Σισυφίδαί Π. κτερίσαντες Π. ἐπηέξησαν

ἢ ἐ σύ γ' ἐν πέπεριν ὅντῃ συνομήρεα φώξας
οἶνω ἐνιτρέψαιο, κακῆς δ' ἀπερύκει νούσου,
κύπρου τε βλαστειά νεανθία, πολλάκι σίδης

610 πρωτόγονον κυτίνιο πόροις ἀνθήμονα καρπὸν.

[Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ἐλατηίδα μάρψαις
Οἰταίν, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότεيران,
ἦν τε καὶ ἐμπλείονσα χαλικοτετὴρ πόσις οἶνης
οἷη ἐπαλθήσειε παραχρῆος, ἥνικα φωτὸς

615 ἰσθμια καὶ φάρυγος στενὴν ἐμφράσσεται οἶμον.]

[Καὶ τὰ μὲν οὖν Νίκανδρος ἐῖν ἐνικατέθο βίβλω
μοχθήεντα μύκητα παρ' ἀνέρι φαρμακόεντα.

Πρὸς δ' ἔτι τοῖς, Δίκτυνα τεῆς ἐχθήρατο κλῶνας
Ἥρη τ' Ἰμβρασίη μούνη στέφος οὐχ ὑπέδεκτο

620 κάλλεος, οὐνεκα Κύπριν, ὅτ' εἰς ἔριν ἤερθησαν
ἀθάναι, κόσμησεν ἐν Ἰδαίοισιν ὄρεσσι, —
τῆς σύ γ' ἀπ' εὐνύδροιο νάπης, εὐαλθὲς ὄνειρα,
καρπὸν πορφυρόεντα συναλδέα χειμερίησιν

Π. αἰθλοῦς ΠΒΥ^αAld., αἰθλοῖς GHMPR. — 607. σν γ Π. ἐν πεπίρην Π, ἐμπέπεριν Μ, ἐν πέπεριν BRV^α, ἐν πέπειρι reliqui, πεπίρει corr. Seafig. ὅντῃ συνομήρεα Π, ὄνσιμω ἰνομήρεα reliqui, nisi quod ἐν ὁμηρία P habet. ὅντῃ aperte ii quoque legebant, quos scholiasta dicit ὄνσιμον interpretari πῆγανον. alii pro ὄνσιμον dictum volunt. ceterum ex iologorum libris nihil huic loco auxilii. φώξας Π, κόψας reliqui. — 608. οἶνω Π, ἐνι τρέψαιο Π, ἐνιτρέψαιο BG, ἐνιτρεύσαιο MR, δ' ἐνιτρέψαιο reliqui, ἐνθιτρέψαιο coni. S. ἀπερύκειο ΠBH, ῥεύκειο reliqui. — 609. βλάστειαν ἐνανθία MR (sed in R correct.), βλαστειά νεανθία H. πολλάκις ἰσθς H. — 610. ἀνθήμονα BH. καρπὸν Π. post hunc versum fortasse olim legebatur qui nunc est 557. — 611—615 om. Π. cur a Nicandro non videantur profecti esse dixi p. 158. σμίλον G, σμύλον H. μάρψας H. — 612. πολυκλαύστοιο BMR, sed altero epici utuntur solo. cf. Voss. ad Arat. 359 et Lobeck. ad Ainc. p. 320 et auctar. adnot. in Ainc. p. 560. — 613. num ἦν κε? ἐμπλείον Μ. χοιῇ κρατέρη BHP. — 614. οἷη V. ἐναλθήσει G, εὐαλθήσει Μ, ἐπαλθήσει reliqui. cf. v. 395 et Ther. 654. παραχρῆος; G, παρά χρεός reliqui. cf. Lobeck. Elem. I p. 597. — 615. φάρυγγος HMV^α. — 616—628 qui aperto interpolati sunt (cf. p. 156 seq.), om. Π, inter vers. 536 et 537 interposuit S. ἐνικατέθο MR, ἐγκατέθετο BP, ἐγκατέθετο reliqui, ἐν κ. coni. Benti. — 617. num φάρμακ' ἔντα? — 618. δέ τί τοι GM, δέ τί σοι reliqui. correxi πρὸς δ' ἔτι τοῖς, ut sic schol. habent. Δίκτυνα BHM. τεὰς V, τεὰς Ald. πρὸς δέ τεῆς Δ. θεῶα coni. Steph. — 619. ἥρης omnes. emendavit Spanheim. apud S. praef. Ther. p. VIII. τ' om. M. Ἰμβρασίη BH, reliqui Ἰμβρασίης, nisi quod Ἰμβρασίης V habet. μούνη BPH, μούνη reliqui, μούνης VAlD. — 620. ἤερθησαν GM, ἡρέθισαν BHP, ἡερέθισαν reliqui. — 621. ἀθάναι BPR. κόσμησεν BP, ἰδαίαισιν H, ἰδαίαισιν B. — 622. εὐαλθὲς BGHPV^α, εὐαλθὲς reliqui (cf. Alox. 326). — 623. πορφυρόεντα G, —

ἡελίου θαλφθέντα βολαῖς δοίδυκι λεήνας
 χυλὸν ὑπὲκ λεπτιῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτη 625
 ἐκθλίψαντα πορεῖν κνέθου κοτυληδόνα πλήρη
 ἢ πλείον, πλείον γὰρ ὀνήμιον· — οὐ γὰρ ἀνιγρὸν
 πῶμα βροτοῖς· — τόδε γὰρ τε καὶ ἄρκιον, αἵκε πίησθα.)
 Καί κ' ἐνθ' ὕμνοπόλοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδραιο
 μνηστὶν ἔχοις, θεισμὸν δὲ Διὸς ξενίοιο φυλάσσοις. — 630

624. βολῆς Ald. δεύδιαι B, δώδιαι H, δύνδιαι P. λεήνας PVvAld. — 625.
 ὑπαί G, ὑπὲρ reliqui. correxī. χοινίδι B, χοινικίδι H, σχοίνιδι Ald. —
 626. ἐκθλίψας πορεῖν coni. Benth. ego interpolatorem suis defraudare no-
 lui. — 628. πόμα BHP, πόμα v et V, sed in hoc correctum. τόδε BG,
 τότε reliqui. ἄρκιον H. ἤκε πίησθα VAld. — 629 et 630 om. II. καί κεν
 ἰθ' GM, καί κεν θ' PR, καί κ' ἐνθ' reliqui. —

INDEX VERBORUM NICANDRI.

Hunc indicem olim confecerat Steph. Bernardus, ego huic editioni accommodavi. numeri nudi Theriaca significant, A. significat Alexipharmaca, F. fragmenta. asterisco notavi vocabula quae in hac editione primum comparent, sive desiderantur omnino in lexicis, sive minus idonea auctoritate firmantur.

ἀβλαπτα 488.
 ἀβλεμὸς A. 82.
 ἀβληχερός 885.
 ἀβροσκή 124.
 ἀβροτόνον 574. | οιο 66.
 92. A. 46.
 ἄβροχα 339.
 ἄβρωτον F. 74. 44.
 ἄγαλλιᾶς F. 74. 31.
 ἀγαλλομένη 62.
 ἀγαλμα F. 68.
 ἀγασσάμενη F. 74. 15.
 ἀγανρόν 661. | τατον 832.
 ἄγγειον A. 332. ἄγγει
 F. 68.
 ἄγε 359. 528. 636. 747.
 769. 818. A. 374. ἄγει
 54. 58. 180. 450. A. 117.
 555. F. 98. ἄγουσαν
 815. ἄγον 746. ἡγα-
 γεν 800.
 ἀγείρας 945. ἀγείρει 519.
 ἀγέλησι F. 18.
 Ἀγέλειος F. 51.
 Ἀγηνωρ F. 67.
 ἄγκη A. 303.
 ἀγκύλοι 183.
 ἀγκώνας A. 502.
 ἀγλαυρος 441. | ροισιν 62.
 ἀγλευκην A. 171.
 ἀγλιθεῖς 874.
 ἀγμοί 146. ἀγμούς A.
 301.
 ἄγνακτον 205.
 ἀγνὸν F. 74. 5.
 ἄγνω 71. 530. 916.
 ἄγνωον A. 582.

ἀγρανύλει 78. ἄγρανλοι
 473.
 ἄγροι 534. 594. 630. 685.
 879. ἀγροί 606.
 ἀγρευθέντες 794. ἀγρευ-
 σεις 518. 690.
 ἀγριάς F. 85. ἀγριάδος
 89.
 ἀγριόεντα A. 601. ἀγρι-
 ούσαν A. 30.
 ἄγριον 66.
 ἀγροῖς 808. ἀγρὸς 23.
 ἀγρούτρη 884. ἀγροτί-
 ρης 943. A. 310. ἀγρο-
 τέροιο 711. ἀγροτίρον
 867. 894.
 ἀγρώσσαν 416.
 ἀγρώστης 734.
 ἀγρώστορος A. 473.
 ἀγναιῖς A. 189.
 ἄγχι 57. A. 6.
 Ἀγχιρόη F. 67.
 ἄγχον A. 522.
 ἄ, χοῦση 638. ἀγχοῦσης
 838.
 ἀδημονέουσι F. 16.
 ἄδην A. 330. 428.
 ἀδιάντον 846.
 ἀδινην A. 304.
 ἀδρανίη 248. 745.
 ἀδρύνεται 377. ἀδρύνει
 F. 74. 52.
 Ἀδωνις F. 65.
 αἰθίλος A. 606.
 αἰεῖ 69. 373. 430. 467. 478.
 538. 512. 631. 756. 900.
 A. 109. 391. F. 74. 35.

αἰεῖ 661. A. 24. αἰὲν
 149. 163. 232. 295. 334.
 337. 765. 783. 818. A.
 146. 508. 519. 586. F.
 74. 13.
 αἰεβρόνης 818.
 αἰετόν 20.
 αἰεζων A. 147.
 αἰεθαλῖος 594. A. 48.
 αἰκία 770.
 αἰκίλιον 271.
 αἰκναιέσαι F. 78.
 αἰεῖται 659. αἰεῖται 167.
 αἰετταί 750. αἰετόμε-
 νον A. 20. ἡερόθησαν
 A. 620.
 αἰφύλλοιο 649.
 αἰκοντα A. 553.
 αἰκοντίος 903.
 αἰκία A. 125.
 αἰεῖται 533. 530. 900. A.
 425. αἰετταί 544. αἰετ
 210. αἰετούμενον 390.
 αἰετοῖς F. 72. 4. αἰετοί
 381. 634. αἰετοῖς F.
 70. 7.
 αἰετοζοῖσιν 50.
 αἰετταί 339.
 αἰετταί A. 495. | ην 37.
 357. | ης 339. | αν 31.
 αἰετταί 748. 779.
 αἰετταί 205.
 αἰετταί 417.
 αἰετούμενος A. 378.
 αἰετταί 421.
 αἰετταί 269.
 αἰετος 783.

- ἀδάνταται A. 621.
 ἀθέλγειν F. 124.
 ἀθερηθῆσα 840.
 ἀθεριγένεος 601.
 ἀθέρων 803.
 ἀθέσφατον 201. 587.
 ἀθρησάτο 313. ἀθρησῆ
 165.
 ἀθροιζόμενοι A. 365. ἀ-
 θροιζόμενον A. 506.
 ἀθρόα 306. A. 137. 504.
 ἀθρόον 922. A. 318.
 571. ἀθρόος A. 436.
 ἀθύροισιν A. 132.
 ἄθως F. 26.
 αἶα 168. 388. 759. A. 271.
 αἶης 153. 506. αἶαν 68.
 Αἶακος F. 42.
 αἰαστή F. 74. 31.
 αἰγανῆν 170.
 αἰγιαλῆ 786.
 αἰγιαλῶν 704.
 αἰγίλοπος 857.
 Αἰγίνα F. 42.
 Αἰγινῆτιν A. 491.
 αἰγλήντα 650. αἰγλήεν-
 τος A. 74
 αἰγός 672. 925.
 αἰγονομήεις A. 39.
 αἰγοφάγος F. 99.
 αἰγυπιοὶ 406.
 Αἰγυπτοιο 200. 759. | τον
 F. 81.
 αἶδα 181. | δαο F. 108.
 αἰδῆλον 727.
 αἰδρηέντα A. 415.
 αἰδρις A. 307.
 αἰδρείηφι 400.
 Αἰδωνέα A. 194.
 αἰετός 419.
 αἰζηοῖσι 343. 613. αἰζήων
 A. 176.
 αἰθᾶ 892. αἰθὸς 288.
 αἰθαλέη 750.
 αἰθαλόεις 420. 716. | εντα
 773. A. 50. | εσσα 174.
 | εσσας 566.
 αἰθαλος 659.
 αἰθῆεντος A. 394.
 Αἰθίοπων 175.
 Αἰθων F. 45.
 αἰθριος 25.
 αἰμασιὰς 143.
 αἰμαίσσασα A. 480.
 αἱματόεντα 436. | οῖσι
 236. | οῖεσας A. 380.
 αἱμαχθέντος 447.
 αἱμορροῖς 305. 315. αἱ-
 μορροῖσι 318. | ρόον
 282. | ρόω 321.
 αἶν' 310. F. 108. αἶνῆν A.
 465.
 αἶνήσεις F. 110.
 *Αἶνελῆν 316.
 αἶνοπλήγος 517.
 αἶνύμενος A. 326. αἶνυ-
 σο A. 55. 136. 148.
 410.
 αἰόλλει 155.
 αἰόλον 376. 464. A. 502.
 αἰόλος 173.
 αἰπεινῆν F. 109.
 αἶπη 214.
 αἰπύτατον κάρη F. 74. 38.
 ἦρατο F. 104 et 108.
 αἶσα 120. 335. αἶσαν' 281.
 800.
 Αἰσαγῆς 218.
 αἶσιον 93.
 αἶσσει 729. αἶξαντες 401.
 αἶξας 649.
 αἶσθητῆρ F. 125.
 ἦτεν 354.
 αἰχμὰς A. 244.
 αἰχητηῆσιν A. 294.
 αἶψα 117. 247. 465. 953.
 A. 456. 463. 540.
 Ἀκακαλλῆς F. 46.
 ἀκάκητα A. 500.
 Ἀκαλανθῆς F. 54.
 ἀκάνθας 110. | θης 107.
 316. 329. 480.
 ἀκανθῆεν 638.
 ἀκανθοβόλος 548. 869. |
 βόλοιο F. 74. 9.
 ἀκάνθων 645.
 Ἀκαστος F. 42.
 ἀκάτω 208.
 ἀκήριος 190. 771. | ριοι
 F. 78.
 ἀκιδνότερος 224.
 ἀκινῆεντα A. 436.
 *ἀκιρῆσι A. 559.
 ἀκλέα A. 114.
 ἀκλειστον A. 20.
 ἀκμαῖον F. 81. 3.
 ἀκμῆ F. 74. 37.
 ἀκμηνος 116.
 ἀκμητον 737. | τοις 820.
 ἀκνηστεις 52.
 Ἀκοναῖοις A. 41.
 ἀκόνιτον A. 13. 42.
 ἀκονταῖα 491.
 Ἀκόντιος F. 49.
 ἄκος 563.
 ἀκοσμήσσα A. 175.
 ἀκοσταῖς A. 106.
 ἀκούει A. 177.
 ἀκρομῶτος 391. | μόνε-
 σιν 891.
 ἀκρόσπιρος 25.
 ἀκριτα 180.
 ἀκροθεν 337.
 ἀκρόνυχος 761.
 ἀκροσφαλῆς A. 242.
 ἀκτῆς 615. F. 26.
 ἀκτῆς 409. ἀκτῆσι A. 401.
 ἀκτύλοισι A. 261.
 αἶα 175. 825. A. 516. 518.
 F. 62.
 ἀλάλκοις A. 72.
 ἀλάλγῃ A. 18.
 ἄλγα 363. 751. 829. A.
 339. ἄλγαιεν 468. A.
 121. ἄλγος 299. 929.
 A. 179. 296. 459.
 ἀλγινόντι 769. | νόεσσα
 A. 594.
 ἄλγυνε 445.
 ἀλδαίνουσι A. 404.
 ἀλέγοι 5.
 Ἀλέξανδρος F. 13.
 ἀλεξόμενος A. 459.
 ἀλεξητήρια 7. 714. | ριον
 100. 934.
 ἀλῆμιον 702. 805. A. 4.
 ἀλεξιάρης 861.
 ἀλετρίς F. 72. 5.
 ἀλευάτο 675. ἀλευέται
 191. 455.
 ἄλην A. 84.
 Ἀλθαία F. 51.
 ἀλθαίνει A. 556. 557.
 ἀλθητήρια 493.
 ἀλθῆντα 84.
 ἀλθῆσαι 587. | θήση 496.
 A. 112.
 ἀλ'αστον 784.
 *ἀλ'βλαπτον A. 605.
 ἀλῆγία A. 292.
 ἀλῆγας 823. | ῆων A.
 198.
 ἀλῆην A. 482. | ου 830. |
 οιο A. 559.
 ἀλινθηθῆς 204. ἀλινδό-
 μενοι 156.
 ἀλινραῖσιν 828.

- ἄλις 289. 739. A. 23. 184.
 236. 274. 316. 387.
 428. 481. 487. 497. F.
 72, 3.
 ἄλκαθόη F. 55.
 ἀλκαίη 123. 225.
 ἄλκαρ A. 43.
 ἄλκην 588.
 ἄλκιβιον 541. 666.
 ἄλκιδάμας F. 49.
 ἀλκτιήρια 528. A. 350.
 ἄλκονοεύς F. 53.
 ἀλκόνες F. 64.
 ἡλλάξατο F. 62.
 ἀλλόφατον 148.
 ἀλμαίνω F. 70, 18.
 ἄλμη F. 70, 12. ἄλμης
 268. 787. A. 466. F.
 83.
 ἄλοιφῃ A. 62. 557.
 ἀλοπηγός A. 519.
 ἀλός 603. 793. 822. 827.
 948. A. 164. 518. ἀλλ
 F. 70, 14.
 ἄλσεσιν F. 31.
 ἀλυκρότερον A. 380.
 ἀλύξαι A. 114. | ξας 139.
 | ξαις 817. | ξεις 540.
 699. 817. | ξης 920.
 ἀλσεθαίνοντι A. 141.
 | νοτος 427.
 ἀλύων A. 315.
 ἄλφειω F. 74, 7.
 ἄλφοι 332.
 ἄλω 29. ἄλων 190.
 ἄλωος 546. F. 70, 1.
 ἀλώια 113.
 ἀλωπεκίδες κύνες F. 97.
 ἀλώπηξ A. 185.
 Ἀμαδονάδες F. 41.
 ἀμαθοῖσι 155. 202.
 Ἀμάλθεια F. 114.
 ἀμάξης 816.
 ἀμανίτας F. 79.
 ἀμάρακος 575. ἀμαρα-
 κόσσα 503.
 ἀματροχιῆσιν 263.
 * (ἀμβαθμοῦς) 283.
 ἀμβλῖν 374.
 ἀμβλύνονται A. 513.
 ἀμβλώσει 33.
 ἀμβροσίην F. 74, 28. cf.
 F. 126.
 (ἀμβύωνσι) F. 74, 40.
 Ἀμειλίη F. 44.
 ἀμειλικτον 185.
 ἀμείψω A. 503.
 ἀμέλγοι A. 357. | γόμε-
 ναι A. 506. | γόμενος
 918. A. 486. | ξαις A.
 77. | ξας A. 90. 139.
 428.
 ἀμέργοο 864. | γων 910.
 F. 74, 69. | ξεν 686.
 ἀμέρσας 137. ἡμερσεν
 454.
 ἀμέτρητον 341. | τω F.
 26.
 * ἀμετροί F. 72, 4.
 ἀμηθείς A. 216. ἀμήσας
 684. 843.
 ἀμήτορες 134.
 ἀμιγῇ A. 198.
 ἀμισγέος A. 195.
 ἀμμίγα 850. 857. 941.
 943. 949. 954. A. 251.
 431. 446. 548. 564.
 ἀμνέσθην 41. 93. 912. A.
 134. 558.
 ἀμνηστον F. 104.
 ἀμμορον 322.
 ἀμνός A. 151. ἀμνοῦ A.
 133.
 * ἀμολγοί 49.
 ἀμφοβαίους 28. 489.
 ἀμφοβέοντο 349. | βεύ-
 ουσιν F. 90.
 * ἀμπαζεται A. 282.
 ἀμπελόεις A. 266. | λόνετα
 A. 142.
 ἀμνυδαλόετα 891.
 ἀμνυρήσσαι 274.
 ἀμνυρὴν 373. ἀμνυρῆς
 195. | δροτέρησιν 358.
 | δροστατον 158.
 Ἀμνυλαίησι 670. | κλαῖον
 904.
 * ἀμνυλβόρον 446.
 ἀμύνει A. 369. ἀμύνεις
 A. 207. ἀμύνων F. 16.
 ἤμνε 868. A. 388.
 389. ἤμναν F. 32.
 * ἀμνέξ 131.
 ἀμφιβάλων F. 68.
 ἀμφιβρότην A. 216.
 Ἀμφιδύμη F. 109.
 ἀμφικάρηρον 373.
 ἀμφικαρῆς 812.
 * ἀμφικρηνα A. 417.
 ἀμφικρήσας 602.
 Ἀμφίνομος F. 52.
 ἀμφίσβαιναν 372. ἀμφι-
 σβαίνῃ 384.
 Ἀμφισσος F. 41.
 Ἀμφιτροωνιάδαο 687.
 ἀμφιχέονται F. 74, 63.
 ἀμφοῖν 647.
 ἀμφοτέρωθεν 317. 813.
 F. 74, 24.
 ἀναβάλλεται A. 304.
 ἀναβρώσαντες 134.
 ἀνάγχι 475.
 ἀναδέχεται A. 97. ἀνε-
 δέγμεθα A. 2. ἀνεδέ-
 χετο 353. 673.
 ἀναδέδρομεν 237.
 ἀναζώνουσι F. 70, 8.
 ἀναίμακτος 90.
 ἀναίνο 664.
 ἀνακρούων 479. ἀνα-
 κρούσασα A. 357. |
 κρούουσιν A. 377.
 ἀνακνωσας 705.
 ἀναλθα A. 246.
 ἀναλυσμένοι A. 464.
 ἀναμίγδα A. 547.
 Ἀνάξανδρος F. 19.
 ἀναπίμπραται 179.
 ἀναπίννται A. 435.
 ἀναπλιούσιν 308.
 ἀνέπνευσαν 547.
 ἀναπτύει A. 211.
 ἀναρρήξας 477.
 ἀντελόνει F. 74, 25.
 ἀνέτρεφεν F. 74, 12. ἀνε-
 θρέψατο F. 74, 58.
 ἀναύδητος A. 560.
 ἀναφοιτήση 138.
 ἀναφύρον F. 68.
 ἀνθήροισι 576.
 ἀνδιχα 502. 912.
 ἀνδραγρία F. 128.
 Ἀνδραίμων F. 41.
 ἀνδρακάδα 643.
 Ἀνδρομήτης F. 67.
 ἀνεκλίσσαντα A. 596.
 ἀνεμώδει 96.
 ἀνερῶν F. 65.
 ἀνερμωνίδες F. 74, 64.
 ἀνερχομέναις F. 74, 39.
 ἀνῆκε 13.
 ἀνδράσι F. 74, 54. ἀν-
 δρός 140. ἀνίρα A.
 521.
 ἄνθα 501. 511. 524. 839.

- Α. 478. F. 74, 2. ἀν-
 θη 641. ἀνθεσι 257.
 F. 74, 33. 74, 61. ἀν-
 θέων F. 81. ἀνθη 616,
 871. Διὸς ἀνθος F. 74,
 59.
 ἀνθεμίδων F. 74, 37.
 ἀνθεμόσσαν 610. Α. 451.
 ἀνθερεῶνα 444.
 ἀνθερίκοιο 535.
 ἀνθήεις 645.
 ἀνθημονα Α. 610.
 ἀνθη 631. ἀνθην 625,
 856. Α. 303, 529.
 ἀνταί 427. Α. 122. ἀνίην
 496. ἀνίης 867.
 ἀνιγρόν Α. 647. ἀνιγρούς
 8, 701. Α. 36.
 ἀνίστησαν F. 27.
 * ἀνικμαῖνον Α. 523.
 ἀνιχνύουσι 142.
 ἀννησοιο 650. ἀννησον
 911.
 ἀνοιγομένοιο Α. 240.
 ἀνοιδάμει F. 68.
 ἀνοιδέον Α. 522.
 ἀνοιδέοντες 855.
 ἀνομβρόεντος Α. 288.
 ἀνοστά Α. 296.
 ἀνουτήτω 719.
 ἀντα 238. 788. ἀντην
 474.
 ἀντί' 321. ἀντία 261,
 449.
 ἀντιῶντα 77.
 ἀντίον 114. ἀντιῶ 546.
 ἀντολαί 635.
 ἀντομένοισιν 118, 180.
 ἀντρον 462.
 ἀνύδροι 915.
 ἀνίης F. 81, 2. ἀνύσας
 58. ἀνυται Α. 509. ἡ-
 νυσε 170. Α. 400. F.
 74, 6. ἡνυσαν Α. 450.
 ἀνύσαι F. 70, 18.
 ἀνώδυνος 820.
 ἀοιδῶν F. 74, 27.
 ἀολλέες Α. 514.
 ἀπαγγέλλει Α. 442. ἀπ-
 αγγέλλουσα Α. 577. F.
 75.
 ἀπαλέξασθαι 829. | λέξε-
 ται 395.
 ἀπαλήν Α. 165.
 ἀπαμείρεο 861.
 ἀπαμέργεο Α. 306.
 ἀπανήνατο 354.
 ἀπαρινέα 953.
 ἀπαρίνη 850.
 ἀπείη 852.
 ἀπειπάμενοι Α. 417.
 ἀπειπα Α. 138.
 ἀπερ τε F. 74, 36.
 ἀπερεύγεται 525. Α. 380
 | γόμενοι 435. ἀπήρυγε
 258. Α. 257.
 ἀπερύκειο Α. 608.
 ἀπερύσας 580.
 ἀπεχθεία 483. Α. 72. ἀπ-
 εχθείς 818. ἀπεχθείς
 F. 31.
 ἀπεχθομένοισι Α. 158.
 ἀπηθῆσαι 708.
 ἀπηλεγές 495.
 ἀπημαντοί 492.
 Ἀπίδος F. 104.
 ἀπλανές 19.
 ἀποαίνυσο Α. 91.
 ἀποβάπτων F. 70, 11.
 ἀποβρέξαιο Α. 275.
 ἀπιδύσατο 31.
 ἀπόδερσον 110.
 ἀποθλίψας F. 80. | φθει-
 σα 314.
 ἀποκραδίσειας Α. 319.
 ἀποκρουστος 270.
 Ἀπόλλων 613.
 ἀπόνηγτο 348.
 ἀποπλύνας F. 70, 6.
 ἀποπνέειν Α. 524.
 ἀπορρεῖουσι 404.
 ἀπορρώξ 518.
 ἀποσκέλλαιο 690.
 ἀποσσεύει 77.
 ἀπίστυνεν Α. 406.
 ἀπίστυνται 433.
 ἀποσπλήθοντα 605.
 ἀποσπαγί 521.
 ἀποτμήγων 713. ἀπο-
 τμήξας Α. 101. | ξειας
 Α. 307. | ξαιο 853.
 ἀποφθίνει 834.
 ἀποφώλιον Α. 524.
 ἀπεχένατο 569, 658.
 ἀποψύχοντα 312.
 ἀπροϊδή 2. ἀπροϊδής 18.
 ἀπροφάτοιςιν Α. 598.
 Ἀράβιος F. 67.
 ἀραδον 775.
 ἀραιαί 240. | αἷς Α. 470.
 | ἡ 336. | ἦν 133. | ἄς
 557. ἀραισιόρης 575.
 ἀράξαι 705. | ξας 506,
 842. | ξη 777. ἦραξε
 906.
 ἀραχνήντα 733. | εντι
 Α. 492.
 ἀρβήλοισι 423.
 Ἀργαῖος F. 44.
 ἀργαλαῖας 221. Α. 408.
 * ἀργέος 856. Α. 305.
 ἀργεννῆν 67.
 ἀργέσταο 502. | στας Α.
 175.
 ἀργήεντος Α. 98, 204. ἀρ-
 γηεις F. 74, 26.
 ἀργῆτι 551. 631. ἀργήτος
 105.
 ἀργιλπεῖς 213.
 ἀργινόσσαν 333.
 * ἀργωπών F. 74, 19.
 * ἀργυρόεν Α. 54.
 ἀρδηθμοῖο 401.
 ἀρεῖονες F. 18.
 ἀρήγων 495. | ξει 624.
 Α. 141, 296. | ξοι Α.
 261.
 ἄριστοι 621.
 ἀριστολόχεια 509, 937.
 ἀρκευθος 584.
 ἤρκατε Α. 431, 575.
 ἄρκια 837. ἄρκιον Α. 628.
 ἄρκιος 508.
 ἄρκτιον 840.
 ἄρκτον Α. 7.
 Ἀρμονίης 608.
 ἀρνός F. 68.
 ἀροκίον F. 129.
 ἀροτρεῦς 4.
 ἀροτρεύοντι 6.
 ἄρου πέτρη Α. 71, 4.
 ἄρουρα Α. 235. | ρας Α.
 245. | ρης 753. Α. 102.
 | ρησιν 567.
 ἀρπακτοῖς F. 108.
 ἀρπάξας 298.
 ἀρπειδες 420.
 ἀρπέξαις 393. | ξησιν 647.
 ἀρπαι F. 73, 2. ἀρπη 101.
 ἀρπην 567. Α. 103.
 ἄρσενι 515.
 ἄρρινον F. 84.
 ἀρρυπτων Α. 469.
 Ἀρσίπη F. 55.
 Ἀρτεμις F. 98.

- ἀρτιγενὲς A. 355. ἀρτί-
 γονοι F. 74, 34.
 ἀρχαίη 487. | αἶα F. 1.
 ἀρχαῖς A. 22. ἀρχάς 345.
 ἀρχήν F. 74, 11.
 ἀρχομένην 208.
 ἀρωγὴν 520, 527. 700.
 A. 324. ἀρωγῆς A.
 443.
 ἀρωγούς 636.
 αἶσαι 676. A. 305. 331.
 αἶσθημα A. 410. 524. 571.
 αἰσβέστη φλόξ 821. | τοιο
 819.
 Ἀσέληνον 215. cf. F. 7.
 Ἀσις 216. Αἰίδος F. 74.
 11. Αἰίδα A. 1.
 Ἀσίη 211.
 ἄσιν 176.
 ἀσκαλάβον 484. Ἀσκάλα-
 βος F. 56.
 ἀσκαλὲς 42. 278.
 ἀσκοδέταις 928.
 ἀσκού 927.
 Ἀσκραῖος 11.
 Ἀσπαλάθεια F. 43.
 Ἀσπαλλίς F. 44.
 ἀσπαλιῆς 704.
 ἀσπαράγους 883.
 ἀσπαστόν F. 80.
 ἄσπειστον 367.
 ἀσπίδα 158. | πίδος 190.
 350. | πίας 201.
 ἄσπορα F. 74, 58.
 ἄσσα A. 442. ἄσσα τε F.
 74, 4. cf. ὅστις.
 ἄσταγῆς 307.
 ἄστατον 602.
 ἀσταφίδας F. 70, 15.
 ἀστέρη Novem F. 71, 66.
 ἀστέρας 19.
 ἀστέριον 725.
 ἀστειροῦντι 749.
 ἀστόργιοιο 552.
 ἀστράπτουσαι F. 74, 64.
 ἀστροις F. 27.
 ἄστν F. 21.
 Ἀστυγίτης F. 44.
 ἄστυρα A. 15. ἄστυρον
 A. 131.
 ἀσφαλίεσαι A. 73.
 ἀσφάλτοιο 44. ἀσφάλτον
 525.
 ἀσφάραγον 215.
 ἀσφοδέλοιο 73. 534.
 ἀσχαλώσει A. 124.
 Ἀσωπὸς F. 42.
 ἄταις 100. 865. 934. A.
 125. ἄτη 244. 436. ἄτη
 304. 352. A. 35. 81.
 213. ἄτην 798. A. 196.
 ἄτακτα 758.
 ἀταλύνουν A. 108.
 ἀτάρ 160. 321. 385. 396.
 ἀταρμύκτω A. 161.
 ἀτίλεστα 456.
 ἄτερ 188. 752.
 ἄτερθεν 242.
 ἀτμένιον A. 178. | νίφ A.
 424.
 ἀτμύνει A. 172.
 ἄτραξ F. 45.
 ἀτραπιτοῖσι 917.
 ἀτραπὸν 160. 265. 478.
 ἄτταλε F. 104.
 ἄττω A. 8.
 ἀτύχει A. 193.
 αὐα 83. 97. 628. 881. αὐῶ
 250. αὐῆς 879. αὐον
 A. 270.
 αὐαίνεται 428. αὐανθεῖ-
 σαν A. 346. αὐήνας F.
 70, 11. αὐήνησι 308.
 αὐήνον F. 70, 6.
 αὐαίλαις 157. | λείαις 938.
 | λήη 361. | λήη 328.
 | λήην 506. | λείας A. 352.
 αὐαλίεσαι 953. | λείον
 A. 437. | λείος 24. | λείον
 113.
 αὐγαί A. 442. αὐγάς 275.
 A. 501. αὐγῇ A. 61. |
 γῆν 46. 165. | γῆσιν F.
 74, 39.
 αὐγήνεντα 34.
 αὐδάξαντο 464.
 αὐδήσαν A. 560.
 αὐδήσαιμι A. 5. αὐδήσω
 770.
 αὐει 263. 283.
 αὐλιν 58.
 αὐλὸν 21.
 αὐλώνα F. 31.
 *αὐξηρῶν 588.
 αὐξέδα A. 469.
 αὐτάρ 17. 227. 249. 266.
 286. 340. 353. 453. 547.
 766. 775. F. 74, 9.
 αὐτε 540. αὐτίς 282.
 αὐτίκρ 97. 132. 721. 768.
 794. 916. αὐτίχ' 202.
 F. 50.
 αὐτμένα 408.
 αὐτμῇ 144. 691. αὐτμῆν
 24.
 αὐτοκορηῆς A. 103.
 αὐτοπόνοιο 23.
 αὐτοῦ i, e. in eodem loco
 410.
 αὐτως ei αὐτως 19. 65.
 72. 84. 278. 420. 414.
 452. 681. 723. A. 436.
 αὐχενίους 871.
 αὐχέν' 314. αὐχένα 350.
 A. 101. 379. 495. αὐ-
 χένι 750. 767. αὐχένος
 301. αὐχὴν 197. A. 317.
 440.
 αὐχμηρῆσιν F. 85, 4.
 Ἀφαία F. 67.
 ἄφαρ 203. 610.
 ἀφαρμάκτω 115.
 ἀφανρά 198. ἀφανρόν
 646. ἀφανρότερον 275.
 ἀφειψήσας F. 81. 5.
 ἀφθογγος A. 578. F. 16.
 ἀφθόδια 602. A. 140.
 ἀφραδέως A. 158. 502.
 ἀφραίνοντες A. 34.
 ἀφραστοὶ 776.
 ἀφρίζοντι A. 32. 76.
 ἀφριοῖεν A. 206.
 Ἀφροδίτης χάσμα F. 74,
 28. Ἀφροδίτη παινδη-
 μος F. 9, 10. A. Κτη-
 συλλα F. 49.
 ἄφρονα 354. | νας A. 398.
 | νες 348.
 ἀφροῖο A. 170. | ὦν A.
 106. | ὅς 941. | φ A. 316.
 ἀφροσύνη A. 159. 310.
 Ἀφρώ A. 406.
 ἀφύξιμον 603.
 ἀφυσγετόν A. 340. 584.
 ἀφύσεως A. 44. | σων 530.
 A. 239.
 Ἀχαιή 484.
 ἀχίεσαι A. 208.
 ἀχέουσα F. 108.
 Ἀχρωανίδες A. 13.
 ἀχθεταί 247. ἀχθόμενος
 A. 215. 379. 382. F.
 32.
 ἀχθος 604. 646. 650. 955.
 A. 207. 327. 601. ἀχθη
 600. ἀχθεα 9.
 ἀχλὺς 430.
 ἀχνην A. 518.

- ἀγραδά 512. ἀγραδάς A. 354.
 ἀγραῖς 846.
 ἀγραντών 16.
 ἀχροον 298. ἀχρος 236.
 ἀχρους 369.
 ἀχύνειτον A. 174.
 ἄψ 138. A. 540.
 ἄψα 280. 332. 392. 485. A. 541.
 ἄψινθίου A. 296.
 ἄψυχος A. 125.
 βαθεῖ 419. βαθεῖ F. 74. 52. βαθεῖα 543. βαθὺ F. 78. βαθύν 114. 842. A. 454. 523. F. 31. βαθύς F. 71. 1.
 βάθος 515. 598. A. 541.
 βαθυπλήξ F. 31.
 βαθυπνους 394.
 βαίνοντες A. 419. βήμηναι 474. βήσεται 459. βεβαῖα A. 506.
 βαίων 295.
 βάκχης 513. A. 352. βάκχαι A. 160. Βάκχον A. 328.
 βάκχος F. 130.
 βάκχυλος F. 121.
 βάλανον F. 76.
 βάλε 674. A. 212. βάλεν 165. βαλέσθαι 947.
 βάλλει 335. 889. A. 147. 259. βάλλειο 39.
 βάλλη 329. βάλλης 99.
 βάλλοις 907. F. 74. 43.
 βάλλων A. 355. βάλλοις 892. A. 238. βάλον F. 72. 6. βαλίων 96. 692. 895. 904. A. 164. 276. 565. βέβληνται 460.
 βάλοαμον 947. | μοιο A. 64.
 βάμματα 87. 622. A. 369. 414. 531. βάμμοι A. 49.
 βάπτε A. 516. | τοις A. 54. | τούσα 209. | των A. 460. βάψαις A. 171.
 βεβαρημένοι 916. | ηῶτες A. 35.
 βάρη F. 78. βάρος 162. 239. 249. 572. 655. 710. 731. A. 27. 43. 53. 55. 117. 148. 255. 455. 488. 595.
 βαρὺ F. 68. βαρύν 314. A. 398. 401. βαρεῖ 237.
 βερειαν A. 535. βερεία 789.
 βαρυάειος 43.
 βαρύνθαι 135. βαρύνθοντα 927. βαρύνοντες 319.
 βαρύνθοντα 218. βαρύνθων A. 541.
 βαρύνει A. 210. | νεται 766. | νηται A. 208. | νόμεινοι 434. βαρύνον A. 18. | νονται 789.
 βαρυνόμας 64. βαρυνόμας 51.
 βαρυνπνους A. 338. | πνόν 76. 82.
 βαρυφθόγγων 171.
 βαρυώδεια 895.
 βασιλῆα 397.
 βασιλῆος 448.
 βάσιον F. 74. 40.
 βατήρα 377.
 βατόντα A. 267.*
 βάτοιο 839. A. 330.
 βατραχίη F. 85. 5.
 βατραχίδα 416.
 βάτραχοι 621. | χοιο A. 573. | χοις 367.
 Βάττος F. 40.
 βδέλλα A. 500. βδέλλας 930.
 βδέλλαιο A. 262.
 βέλμενα F. 26.
 βέμβικης A. 183. βέμβικος 806.
 βήσοαν 440. | σας 413. | ση 521. A. 40. | σης 26.
 βιαζομένη A. 61. βιάσιο A. 361. βησάμενος A. 226. 362. βεβίηται 270.
 βίβλω A. 616.
 βρωθείσα A. 122. 388.
 βιβρωμένα A. 118.
 βίη 517.
 βιότοιο 189.
 βλαβερόν 121.
 βλαβρόν A. 186.
 βλάβος A. 99.
 βλαπτειται 480. ιβλαπεν 485.
 βλάστας A. 2. 300. F. 74. 9. βλάστη 642. βλάστην A. 49.
 βλαστεια A. 600.
 βλαστήματα A. 264.
 βλαστημονος A. 548.
 (* βλαστοδόπει) F. 74. 20.
 βλαστόν 532. 942. A. 332. F. 74. 52.
 βλεφάρων 331. βλεφάροισιν A. 436.
 βλήτρον 39.
 βληχρόν 446.
 βλοσυρόν 336. 370. 706.
 βλοσυροῖο A. 234.
 βλύοντι 497.
 βλώθορο 683.
 βλώκοκοντα 450.
 βοῶ A. 577. βοῶν A. 215. βοῶσαι A. 161.
 βοῶνθεμα F. 74. 38.
 βοῶς 75. βοῶς A. 62.
 βοήροτος F. 43.
 βοης 380.
 Βοιωτῶ 15.
 βολῶν 805. | λαις A. 624. | λης 255.
 βολβῶν 881. cf. F. 88.
 βορέας F. 15. βορέας 311. A. 513. | ρέγαι F. 70. 5.
 βορη A. 413. | ρήν A. 493. | ρης A. 553.
 βοσκάδα 782. βοσκᾶς A. 293.
 βοσκαδῆς A. 228.
 βόσκει 216. 567. F. 32.
 βόσκειται 27. 488. F. 83.
 βοσκηθείς 34. βοσκομένος A. 451.
 βόσκονται 467. 499. βόσκων 930.
 βοτεῖται 394. βοτίονται F. 74. 46.
 βοτήρης 554.
 βότερον A. 185. βότερης A. 372. βότεροι 873.
 βομβῶνας 928. βομβῶνος 545. βομβῶνι 278. βομβῶνι 784.
 βομβρωστis 409. 785.
 βογγαῖος F. 131.
 βουκαῖος F. 90. βουκαῖος 5.
 βουκαῖοτερον 217.
 βουκίρας A. 424.
 βουνιάς F. 70. 3.
 βουπιλάται A. 39.
 βουπιλεύου 585. cf. F. 90.

- βομπήσας A. 335.
 βομπήσας A. 310.
 βοῦτην 74. βοῦτιω F. 108.
 βοῦφθαλμον F. 74, 59.
 *βραδύθουσαν 372.
 βράσσει A. 137. βράσσει A. 359. ἔβρασαν A. 25.
 βρόνθις F. 120.
 βρετάσσειν F. 74, 68.
 βρέφος A. 356. 542.
 βρεχθεῖσα 46. βρεχθέντος A. 372. ἔβρεξεν A. 131.
 βρεχμοί 219.
 βριαρή 659.
 βρίζοντα A. 210. βρίζονσαν 648. βέβριθε 252.
 βροίθος 102. 353. 712.
 βροτόμαρτις F. 67.
 βρομέγειν A. 609. βρομέοντα F. 68.
 βροντήσιν A. 288.
 βροστέην 86.
 βροτοίς 815. A. 628. F. 75. βροτῶν 802. A. 23.
 βροτολογεῖν 703.
 βροχθώδεις 360.
 βροία 71. 415. 702. 808.
 βρύγματ' 483.
 βρύκοι A. 489. βρύκων A. 206. βρύκων 452.
 βρύκωσι A. 420. βρύξαντος 727. ἔβρυξεν 207.
 βρυόεντα A. 371. A. 478.
 βρυόεντος 208. 893.
 βρυχανάται A. 221.
 βρυχωῖσιν 716.
 βρυωνής 939. βρυωνίδος 858.
 βρωμήντος A. 409. 486.
 βρώμης A. 499. βρώμην F. 74, 50.
 βρωμήτορος 357.
 βρωμήτας F. 74, 30.
 βρώσεις A. 377.
 βρωτήρας A. 421.
 βρωτῶν A. 285.
 βυβλίς F. 46.
 βύβλον A. 362.
 βύζα F. 55. βύζη F. 67.
 βυθόν 570. βυθός F. 83.
 βυθόσσα 505.
 βώλακα A. 514.
 βώλω 174.
 βωμίστρα A. 217.
 γαῖα 390. γαῖαν A. 100.
 γαῖη 106. 192. 206. A. 295. 318. γαῖης 9. 375. 395. 399. 547. A. 145. 148. 150. 514.
 γαιοφαίγος 784.
 γαῖα A. 141. 364. 486.
 γάλακτι 553. 914. A. 75. 265. 376. γάλακτος 606. 697. A. 64. 205. 308. ὄρνιθος γαῖα F. 71, 5.
 Γαλάτεια F. 45.
 γαλῆς 689.
 γανήσους F. 74, 39.
 Γαλιθιάς F. 60.
 γαστέρα 134. γαστέρι 718.
 γαστρι A. 595. γαστήρ 300. γαστρός 160. 265. 692. A. 20. 120. 123. 140. 296. 315. 322. 338.
 γάστρη 106. F. 132.
 γαιόμενοι 133.
 γελώσιν 776.
 γενην 740. 791.
 γενέθλη F. 70, 4. γενέθλην 136. 770.
 γεντιάδος A. 439.
 γενείοις 53. | ον 374. | ω 441.
 γένεσις 741.
 γένος F. 32. γένη F. 74, 2.
 γέντα A. 62. 557.
 γέννας A. 78. | εσσι 571. 772. 785. A. 50. | εσσι 450. 918.
 γεραιρόμενα A. 396.
 γερασόν F. 74, 71.
 γέρας 346.
 γεράσιμον 613.
 Γερραῖος A. 107. Γερραῖος A. 244.
 γερόντων 620. A. 563.
 γευθμός A. 468. γευθμῶ A. 399.
 γεωμορφήν A. 10.
 γηθυλλίδας A. 431.
 γηραλίον 355.
 γήρας 31. 137. 356.
 γήρεια 329. A. 126.
 γηρύσσεται F. 74, 37.
 γῆς 388.
 γνοίης 320.
 γλιάγος A. 385. 423. γλιάγος A. 139. 262. 352.
 γλασέοντα 923.
 Γλαύκος F. 2. 25.
 γλανκοῖσιν 680.
 γλευκί A. 209. | κος A. 184. F. 70, 13.
 γλήνησιν 373.
 γλήνεια 228.
 γλήχω A. 128. 237.
 γλήχων 877.
 γλιόσχαι F. 83.
 γλυκί A. 142. γλυκίος A. 179. 205. 367. γλυκῶ A. 386.
 γλυκόντι A. 444.
 γλυκυσίδης 940.
 γλώσσα 758. A. 209. | σαν A. 282. | ση 229. 371. A. 219. | σης A. 80. 289. 540.
 γναθμοῖς 183. | μοῖσιν A. 398. 421.
 γναπτόμενοι 423.
 γόγγροι F. 122.
 γογγυλίδας F. 70, 3. | δος F. 70, 4, 9.
 γογγυλίοι 855.
 γοσρῆς A. 301.
 γοσόντα A. 101.
 γόνον F. 108. γόνος A. 471.
 Γόργη F. 51.
 γούναςιν 744. γούνας 724. 728.
 Γράσων 669.
 γρήν A. 91.
 γρήσιον F. 62.
 γρύλοι F. 122.
 γρώνησιν 794. A. 77.
 γυῖα 81. 90. 97. 112. 203. 364. 789. 799. A. 61. 85. 384. 435. 461. 571. 593. γυῖοις 185. 247. 251. 254. 303. 437. 466. A. 343. 474. 559. 579. γυῖοις A. 583. γυῖον 777. γυῖων 317. 403. 821. A. 192. 302. 418. F. 32. 74, 7.
 γυλαθία 529.
 Γύγας 633.
 * γυνοφθόρον 140.

- γυνάσσει 731.
 γυμνασείας A. 268.
 γυπες 406.
 γυνώσαιο A. 514.
 γωλιὰ 125.
 γωλειοῖται 351.

 δαίς 438. *ἰθάη* F. 21.
 δαινυμένοις F. 81, 3.
 δαίνυνται 408. A. 184.
 δαῖς A. 23. δαῖτα A.
 482. 510. 512. δαίτες
 A. 395. δαιτός 455.
 919.
 δαίτην A. 380. δαίτης
 F. 70, 18.
 δαιτρός A. 258.
 δαῖων 37. *δέδην* A.
 490.
 δακίσιον 115. δάκτος
 282. δάκη 146. δάκος
 121. 146. 158. 336.
 818.
 δακίων F. 31.
 δάκρον A. 433. 484. 546.
 δάκρυα 907. A. 209.
 δάκρυον A. 108.
 δαμάζει 363. 431. 745.
 A. 5. 365. 507. | ζόμε-
 νον A. 336. | ζόμενος
 A. 227. 313. | ζων A.
 516. δαμασθείς A. 111.
 δαμάσαιο A. 563. δε-
 δαμασμένος A. 29.
 δαμάσιον F. 110.
 δαμάλεις A. 344.
 δαμῖς A. 384. δαμέντος
 833. δαμέντων 382.
 δάμναται A. 125. 284.
 422. 540. | ναμένη A.
 297. | νατο F. 22.
 δάμνιον F. 133.
 δάμων F. 116.
 δαναός F. 41.
 δαπιδρ 56. δάπεδον F.
 31.
 δάρατος F. 131.
 δαρδάπτων 194.
 δασείης 677.
 δασπλήτε 609.
 δατίονται A. 345. *ἰθά-*
σαντο A. 10. δάσαντο
 A. 392.
 δαυκίον 858. 939.
 δαυκονῶ 94. | οἶο A. 199.
 δαύνισ F. 47.

 δάφνης 574. 943. A. 198.
 * δάχυν 119. 128. 152.
 187. 201. 274. 338. 654.
 756.
 * δειδίχθαι A. 443.
 δεινὴν A. 409. δεινὸν
 408. 730.
 δειπνήτος 761.
 δειρῆ 502. 748. | ρήν 289.
 | ρῆς 435. 732. A.
 257.
 δειρήται F. 123.
 δεκάδος 102.
 δεκάτη 619.
 δελαστρέας 793.
 Δελφίδα A. 200.
 δέμας 161. 204. 244. 217.
 254. 294. 320. 322.
 328. 370. 397. 403.
 476. A. 85. 112. F.
 22.
 δεινδρέιον 832.
 δεκάσις A. 386. 511.
 584. | εἰσιν A. 88.
 158. F. 86. δέπας A.
 162.
 δέρη 422.
 δέρεται A. 28. | το F.
 62. | κηται 451. *ἰδρα-*
κας F. 106.
 δερκεννός A. 67.
 δέματος 379.
 δέρος 821. 925.
 δεσπᾶ 317. 383. 728. A.
 439. δεσμοὺς 479. δε-
 σμοῖσι A. 224. δεσμὸν
 736.
 δεσπόζει A. 176.
 δευομένου A. 251.
 δεῦσαι A. 384.
 δεύτερα A. 74. F. 74. 14.
 δέχεται 341. δέξατο 358.
 δέξατο A. 116. δέγμα-
 νος 417. δεδεγμένος
 A. 113. δεδοκμήνον
 122. δειδέκτο 487.
 δῆεις 100. 211. 373. 384.
 463. 661. 714. 786. A.
 465.
 δηθάμι A. 215. δηθαίης
 A. 318.
 Δημίανειρα F. 51.
 * δηλήειν A. 42.
 Δηλός F. 5.
 Δημήτηρ 485.
 δημία A. 160.

 δῆμοι A. 1.
 δῆν A. 351. 396. 582.
 Δηοί A. 450. Δηοὺς A.
 130. Δηώ A. 130.
 δῆποτε 683. 806. 930. A.
 133. 203. 365. 383. 452.
 531.
 δῆριν 450.
 * δηχμὸν A. 119.
 διαῆται F. 74. 41.
 διαφρύπτοιτο A. 445. δια-
 φρυγῆς 709. διαφρύ-
 φειάς A. 334.
 διακριδόν 955.
 διακρίνεται 114.
 διαμπερώς 495.
 διανθός 534.
 διανύσεται A. 440.
 διαπύμπραται A. 341.
 διαπλώι A. 559.
 διάπρωσι A. 3.
 διέσσοντο 300.
 διεσκήνιψε 193.
 διαστείλας A. 497.
 διάσχεε 696.
 διανυγίς 726.
 διαφράσσονται A. 492.
 διήφυνε 682.
 διαχρύεται A. 508. διε-
 χρύατο A. 373.
 διαφαίρουσιν A. 127.
 διδυμαῖον F. 1.
 διείσομαι 494. 837.
 διεκτέλλον F. 74. 30.
 διένται 755.
 διέρπει 297.
 διερῆ 228.
 Δίκτυνα A. 618. F. 67.
 δίνας 59.
 διενύοντα A. 330.
 δινήθησαν A. 33. F. 27.
ἰδύνθησαν A. 188.
 διαγασμένησιν F. 74. 45.
 διοιδέα A. 90.
 Δίονος F. 53.
 Διόνυσος F. 30.
 Διοκάτη F. 39.
 δίοιο 693.
 Διός A. 105. ξενίοιο 630.
 Διός ἀνθός F. 74. 59.
 διπάλαιστα F. 74. 10.
 * διπλάσαιο A. 79.
 διπλήθη A. 153.
 διπλόα A. 28. διπλῶ
 278. διπλόν 599.

- διση F. 70, 4. διση F. 74, 2.
 διτοκυσας F. 73, 1.
 δία 693. διχη A. 52.
 διψαδος 334. διψας 125.
 δίψη 250. 350. A. 495.
 δίψης 330.
 διψήρας 371.
 δίψιος 147.
 δίψος 395. 774.
 διώκει 77. 450. διώξεται 22.
 Διωνύσιος A. 31.*
 δμῶς F. 72, 3.
 δοιά 201. | ας 711. A. 367. | ἦσι 956. | οἱ 177. 657. | οἷσι 261. | οὐς A. 285.
 δοιδυκι A. 624.
 δοικύνων 471.
 δόλιον 818.
 δολιχή 515. | ἦν 210. | αἷσι 141. | ὄν 463. | ὅς A. 3. | οὐ 226. | ᾧ 160. 265. | ὦν 701.
 δολιχέρεις 183.
 δολιχέντα 258. A. 473.
 δόλοις A. 168. δόλω A. 278.
 δομήν 153. 259.
 δομοιοι F. 19.
 δονακίεσι A. 578. | κων A. 588.
 δονίει A. 86.
 δορατοξόος 170.
 δόρπα A. 113. 138. 476.
 δόρπον A. 60.
 δορπήια A. 166.
 δορφυκιον A. 376.
 δότειρα A. 612.
 δοϋλα F. 106.
 δίδουπεν A. 15. 383. | πότος A. 447.
 δούπον 164.
 δοχαίαις 618. δοχαίην A. 21.
 δοχηά 204. δοχμός 479.
 δρακίεσι A. 481.
 δράκοντα 438. 828. | τε 606. | τος 882. δράκων 454.
 δρακοντιάδας F. 73, 1.
 δρακοντις F. 54.
 ίδραμε A. 472.
 ιδράξατο 16.
 δραγμα 667.
 δραχμή 572. | μάων 102. 581. 600. 710. A. 148. | μήσι 712.
 δραχμαίη 519. | αἶον 665. 713. | αἶονς 955.
 δραχμιοι 604.
 δραπάνιοι 752.
 δραπανήδος F. 21.
 δραψάμενος 532. δράψας F. 74, 67. | πασθαι 498.
 δρελλων 607.
 δριμεῖα 244. F. 71, 3. δριμεῖη F. 70, 12.
 δροίτη A. 462.
 δρόμον 20. 479.
 δρόσοισιν F. 74, 46.
 δροσόεσαν 88.
 δρύς 462. F. 27. δρυός A. 260. 448. δρυσίη 412.
 δρυῖναο 411.
 δρυμά 222. δρυμούς 28. 489.
 δρύσφ F. 38 et 41.
 δύν A. 19. δύνην 920.
 δυο 231. 600. F. 74, 22. δύω 82. 581. 591. 609. 637. 712. A. 562.
 δυσαλθέας 466. | θέας A. 507. | θές 187. A. 12. 157.
 δυσαλκτον A. 537. | ος A. 251.
 δύσδηι 738.
 δύσέδρομον A. 14.
 δύσέντερος A. 382.
 δυσαλπίος A. 271.
 δυσαπθίνοντας 381.
 δυσκαίπαλος 145.
 δύσπνοον A. 585.
 δύσποτρον A. 297.
 δυσχιμέρον 459.
 ιδύσαν 794. δύσατο A. 302. δύεται 662.
 δώρα 350. A. 103. δῶρον 354. δῶρα (ἐπὶ τρία) 398.
 ἦρος 390. (cf. εἶαρ).
 ἑαυτέρων 380.
 ἔβρος 461.
 ἑγγαγίδα 37.
 ἔγγυς 733.
 ἔγρεο A. 456.
 ἔγκατα 692.
 ἔγκατόντα 580.
 ἔγκειται 292.
 ἔγκεφαλοιο 557. | λον F. 80.
 ἔγκνηθεο A. 368.
 ἔγκυμονι 80.
 ἔγχλοα 676. 683. 885. | χλοον 506. 615.
 ἔγχλοάουσα 154.
 ἔγχνοα 762.
 ἔγχροίψας 445. | ψαντος 710.
 ἔθανοιο A. 162. 181.
 ἔθεμα F. 80.
 ἔδωδης A. 592. ἔδωδην F. 68.
 ἔεργει 218. A. 3.
 ἔετο A. 123. ἔεμενος A. 11.
 ἔη A. 616. ἔῳ 549.
 εἶαρ 701. A. 87. 314. 577. εἶαρι 32. 74. A. 77. 569. F. 74, 56.
 εἶαριναι A. 233.
 εἰδήνατο A. 76. 600.
 εἶδει 320. εἶδος 298. 334. 385.
 εἶδεται 238. 447. 779. A. 338. εἶδονται F. 74, 35. εἶδομενον A. 289. | εἶδεται 441. εἰδομένοι 273. εἰδομένοι 272. εἰδομένοι 149. | νην F. 62. εἶσατο 257. 734. 748. ἔδωνται F. 74, 68. ἔδ' 608. (ἔειν 223. ἔδοις 209). ἔδων 351. F. 26.
 Εἰδοθία F. 39 et 46.
 εἰθαρ 547. A. 517.
 εἰκαῖη 78. εἰκαῖης 394.
 εἰκελον 523. εἰκελα 755. 790. | ος 235.
 εἰκῆ A. 285.
 εἵκται 747. A. 377. ἡκται 658. εἵκει F. 85.
 εἵκων A. 86.
 εἰλιγγιοι A. 597. | γοις 247.
 εἰλικοῖσαις 201.
 εἰλίξατο 160.
 εἰλύεται A. 18. | υμῖνα 754.
 εἰλυθῶν 285.
 (εἰλω), ἀλλεῖς 419. (εἰμι). λουσ' 309.

- (εἰμ), ἔασιν 243, 483, 657, εἶεν 939, εἶη 575, 702, εἶη 949, εἰοί 635, εἰοῖν 191, εἴμιν 701, ἔων 474, ἑοῦσαν Α. 500, ἔσεται Α. 390, ἑοσεῖται 699, ἔσεται Α. 13, ἔσται 935, ἔσσι 260, 508, εἴν 652, Α. 352, F. 108, εἰνάδι Α. 218, εἰναλῆς 700, εἰνοδοῖσι F. 74, 67, εἶρεο 359, εἶραις F. 72, 1, εἰρυσμον 891, εἰσαΐωσιν Α. 220, (εἰς), εἴν ἐνὶ F. 70, 10, μῆ 936, μίαν 148, F. 74, 20, εἰοῖσι 957, Α. 629, εἴσην 630, εἰσκομένην F. 74, 46, | von 421, εἰσέει 201, 341, 929, εἴσω F. 70, 3, (cf. ἔσω.) Ἐκάβη F. 62, Ἐκαίρη F. 44 et 49, ἐκάς 110, 345, 460, 674, F. 31, ἔκαστα 837, ἐκάτερθε 442, Α. 456, | θεν 477, Ἐκάτοιο Α. 11, * ἐκδῆλαιο Α. 322, ἐκδοσκοῦνται 803, ἐξεγένοντο 134, 742, 796, Α. 447, * ἐκδαίνω F. 68, Ἐκδύσια F. 45, ἐκείνο Α. 82, ἐκείνων 151, (cf. κείνο,) ἐκθέρουσιν Α. 461, ἐκθλίφοντα Α. 626, ἐκθῆλυσιν F. 135, ἐκκοπτοντες F. 80, ἐκμάσσεται 740, ἐκνέμεται 571, ἐκνήγλα 445, Α. 254, | ion 448, 823, ἐκπύωνται F. 72, 6, ἐκπυοῖ 151, ἐκπώματα F. 1, ἐκρηγνύται Α. 211, ἐξέ- ρηξε 342, ἐξέδραμε 317, ἐκφαίνοντι 855, ἐκφέρεται Α. 572, ἐξέφθετο 331, ἐκφυγον 281, ἐκφύεται 561, ἐκχεε Α. 297, ἐκχεύεται F. 74, 34, ἐλαιήντα 676, ἐλαῖην Α. 494, ἐλαίης 680, Α. 87, 455, ἐλαῖον 47, 105, 502, Α. 98, 204, ἐλαῖω Α. 420, F. 68, ἐλάνη F. 89, ἐλατηίδα Α. 611, ἐλάτσης 472, ἐλαύνων 571, ἤλασεν 17, Α. 52, F. 106, ἐλάφοιο 36, 101, 586, | φον 579, | φων 139, ἐλάχεια 324, ἐλελίσφακον 84, ἐλέντιον F. 74, 66, Ἐλένη 316, F. 13 (cf. Ther. 310), ἐλεοθρέπτον 597, ἐλέοθαι 506, 526, 601, ἔλεν 529, ἐλῶν 40, 589, ἔλικας Α. 266, ἐλύνιο Α. 181, ἐλίξαις 933, | ξεις 928, ἐλίσοι 822, ἐλιχούσοιο 625, ἔλκει 549, | κοῖς Α. 451, | κόμενον Α. 440, | κη- θείσα F. 62, ἔλκος 326, 687, ἐλκωθέντα Α. 257, ἐλλεβόροιο Α. 483, | βό- ρον 941, ἔλλωψ Α. 481, ἐλμινθος 387, ἐλξίνην 537, ἐλοπας 490, ἔλος 415, ἐμβάλλοις 919, ἐμβάπτεο Α. 462, ἐμβάπτισον F. 70, 12, ἐμβαρύθῃ 324, | θονοα 468, | θονοαν 512, ἐμβατεί 147, ἐμβατίον- τες 804, ἐνεβλάστησεν Α. 42, ἐμβόσων Α. 457, ἐμβορέξιο Α. 237, ἐμβορίθουσαν 867, ἐμβορηχθεῖσα Α. 338, ἐμ- βορέξῃον 271, ἐμετον 435, 732, Α. 137, 361, 585, ἐμαπίως Α. 138, ἐνιμάξωτο 767, | μᾶσσοτο F. 50, ἐματίονσα 809, ἐμοχθον 750, ἐμπαλιν 288, 433, ἐμπεδα 4, ἐμπελάδην Α. 215, ἐμπελάοιο Α. 356, ἐμ- πελάουσα Α. 498, ἐμπελάοιο 186, ἐμπέλιος 782, ἐμπευνέα 806, | κεί Α. 202, ἐμπήξιας F. 74, 10, ἐμπης Α. 361, 465, ἐμπήπτοσα F. 85, ἐμπε- σε 905, Α. 169, ἐμπόσιο 573, 877, Α. 320, ἐμπόσιος Α. 519, ἐμπόσιο Α. 277, ἐμπι- σθὲν 624, ἐμπλάζοντες Α. 189, ἐμπλάσσοιται ἀφρός Α. 79, ἐμπλασθέντος Α. 317, ἐμπλα κῦμβην Α. 164, ἐμπλεον Α. 162, (cf. ἐνίπλεον), ἐμπλεῖονσα Α. 613, ἐμπληγέας Α. 159, ἐμπληδὴν Α. 129, ἐμπληθεα 948, ἐμπληκτον Α. 213, | τος Α. 283, ἐμπλην 322, ἐμπλώσῃον Α. 426, ἐμπρήσασα 824, ἐμπρόστον 71, Α. 533, ἐμφέρεται 279, Α. 23, 471, ἐμφθορέων Α. 176, ἐμφλέγεται 338, ἐμφόρβια 629, ἐμφράσεται Α. 191, 615, ἐμφύεται 233, ἐμφύσα 131, ἐννήξῃον Α. 102, ἐναιδόμενον Α. 532, * ἐναλθία Α. 580, ἐναλίγκια 700, 802, Α. 116, | κιον 384, 786,

- * ἐνανθήσασα A. 409.
 ἐναντίον 150.
 ἐναολλέα 573. A. 236.
 ἐνάσκοντα F. 70, 16.
 ἐνδατέϊστο 509.
 ἐνδείματο A. 419.
 * ἐνδεκία A. 328.
 ἐνδύσαιο A. 414.
 ἐνδοθεν 655. ἐνδοθεῖ A. 192. 262. 316.
 ἐνδυκὲς 163. 263.
 Ἐνδυμίων F. 6 et 7.
 ἐνελίσσεται A. 286.
 ἐνέπουσιν 10.
 ἐνεργεῖται 185.
 ἐνεργεῖται 511. 871.
 ἐνεργεῖ 720. A. 209. ἐνεργεῖται 178. 899. A. 26.
 ἐνευνάσσαντο F. 19.
 ἐνεψηθίντα A. 71.
 * ἐνζώει F. 31 (cf. corrigend.)
 ἐνεψιήματα A. 233.
 ἐνηβήσαι F. 85.
 * ἐνθ' 285. F. 62. ἐνθα 198. 222. 418. 483. 525. 599. 609. 637. 754.
 ἐνθεν 185. 518. 713.
 ἐνθλάσσει 316.
 ἐνθλίβους A. 454. ἐνθλίψαντα A. 626.
 ἐνθρονηθίντα A. 231. ἐνθρονώσας 439.
 ἐνθρόπτεο A. 206. | πταν 81. 655. | φθίντα 914. A. 204. | ψαιο 606. | ψιας A. 106. | ψιας A. 154.
 ἐνὲς A. 197. ἐνείη 305.
 ἐνιθνήσκουσιν 816.
 ἐνικάτθιτο A. 616.
 ἐνικνήθεο 911.
 ἐνίπλειον 925.
 ἐνιπλήσων A. 598.
 ἐνικτον 347.
 ἐνισκῆλη 694.
 ἐνισκίμπουσα 724. ἐνισκίμπη 110. 336.
 ἐνίσποι 522. ἐνίσπω 282.
 ἐνιτέροφεν 111. ἐνιτέροφεται 279.
 ἐνιτρέψαιο A. 608.
 * ἐνιτροθή A. 361.
 ἐνιρπλέκεις 45.
 ἐνιρραύση 277.
 ἐνίσχνα A. 147.
 ἐνιρρίμπουσα A. 218.
 ἐνιρριμψθέντα A. 5.
 ἐνιρρίμπαντες F. 71, 51.
 ἐνυαλόντες 150.
 ἐνυία 275.
 ἐνυιαδισμοί 781.
 ἐνυιακέντρος F. 37.
 Ἐνυσιγίαιος A. 172.
 ἐνυδμον 41.
 ἐνυιδία A. 422.
 ἐνυμῆρα A. 238.
 ἐνυοπήν 171.
 ἐνυσκλήκεν 785.
 ἐνυτῶρον A. 209. 321.
 ἐνυτῶροντι A. 375.
 ἐνυτελίδει 660.
 ἐνυτερα 388.
 ἐνυτήξαιο A. 229.
 ἐνυτηξας F. 82.
 ἐνυτός 218. 753. A. 288.
 ἐνυτοσθεν A. 52.
 ἐνυτρίψας 527. 539. 597. | ιας F. 68. (cf. ἐνιτρίψαιο).
 ἐνυπνώοντα 546.
 ἐνωπῆς 227.
 ἐξαινύσο A. 272.
 ἐξαλέασθαι 121.
 ἐξάμορον 594.
 ἐξανασσας 825.
 ἐξελάσεις 35.
 ἐξέμορον 791.
 ἐξενέπονται F. 73, 3.
 ἐξεργήσαι A. 196. | γησιν A. 459. ἐξήργησε 732.
 ἐξεργόνουσι 793.
 ἐξέτεροι 744. | ροι 412. | ρην 588.
 ἐξέτι F. 104.
 ἐξήκοντα F. 74, 13.
 ἐξόθεν 318.
 ἐξοχα 141.
 ἐπαίξεται 419.
 ἐπαιονάσας A. 463.
 ἐπαίσων A. 598.
 ἐπήσει 671.
 ἐπαϊάζουσα A. 303.
 ἐπακτῆρ 668.
 ἐπάκτρον 824.
 ἐπαλγύνουσα A. 335.
 ἐπαλθία 500. A. 156.
 ἐπαλθήσαιο 651. ἐπαλθήσει A. 614. ἐπαλθήσουσι A. 395.
 ἐπαλαλκόμεν 352.
 ἐπαλίνδεται 296.
 ἐπαλμένος 207.
 ἐπαρκὲς A. 561.
 ἐπαρωγία A. 110.
 ἐπασσύτερα 754. | ροι 240. | ροις 717.
 ἐπαύρη 763.
 * ἐπανχημῆς F. 71, 2.
 ἐπεγερασάιο A. 166. 370. 589.
 ἐπεγχεράσαιο F. 72, 2.
 ἐπεγχαλάουσι A. 439.
 ἐπεγχεύει F. 72, 5.
 ἐπει 133. 386. 639. 710. 823. 903. 905. A. 38. F. 101. ἐπει τε 285.
 ἐπειγόμεναι 304.
 ἐπειτα 108.
 ἐπήλασε 761.
 ἐπελίσσεται 220.
 ἐπεμποῖα A. 219.
 ἐπεμφέρεται A. 28.
 ἐπενήροθε A. 509.
 ἐπίοικε 70.
 ἐπήβολα A. 232.
 ἐπηγεανόν 221.
 ἐπημοιβοί 365.
 ἐπην 926.
 ἐπηρεφῆς F. 74, 24.
 ἐπιβάλλεται 567. βάλην ἐπι 6.
 ἐπιβόσκειται 68. 430. 787.
 ἐπιγνάμψαιο A. 363.
 ἐπιδάινεται A. 19. 121.
 ἐπιδέονται 57.
 δινηθήσαν ἐπι A. 33.
 ἐπιδίψιος 436.
 ἐπιδορπίον A. 21.
 ἐπιδορομάδην 481.
 ἐπιδρομοί 212.
 ἐπιείκελα 211.
 ἐπιθίει 743.
 ἐπιθλίβων 296.
 ἐπικαρδιώοντα A. 19.
 ἐπικλίσουσι 554. ἐπικλίσουσιν 230. A. 346.
 ἐπικλήσιν 632.
 ἐπικέκλιται A. 22.
 ἐπικλινον F. 104.
 ἐπικνήθων 608.
 ἐπικοτόσσα 181.
 ἐπικρατέουσιν A. 72.
 * ἐπίκριοι 198.
 ἐπικλήθιο 574.

- ἐπιλλίζονσα 103. ἐπιλλί-
 ζοντες F. 100.
 ἐπιλλίζων A. 81.
 ἐπιλωβέα 35. ἐπιλωβής
 771.
 ἐπιμυρής F. 74, 15.
 Ἐπιμυρῆδες F. 47.
 ἐπίμυκτα 528.
 ἐπιμύκας 582.
 ἐπιμύοντας 870.
 ἐπινύματο A. 510.
 ἐπινύσσεται 470.
 ἐπιόντα 258.
 ἐπιούσεται 276.
 ἐπιόψεται 513.
 ἐπιπλάζοντα A. 127.
 ἐπιπλόν A. 480.
 ἐπιπλήσσω 952.
 ἐπιπλώων A. 504.
 ἐπιπροσαίνουσι F. 74,
 54.
 ἐπιπροθίωσιν 382.
 ἐπιπροθίσι 778.
 ἐπιπροσίνενκε 374.
 ἐπιπροσιπών A. 490.
 ἐπισείνατο A. 413.
 ἐπισκάζων 294.
 ἐπισπεί A. 167.
 ἐπισπύροντες 144.
 ἐπισσεύουσιν 333.
 ἐπιστιβών 32, 570.
 ἐπιστίζουσι 332.
 ἐπιστρογγύλλεται 514.
 ἐπιστύφω A. 79. | φουσι
 F. 91. | στύφας F. 70,
 14.
 ἐπισχομένοιο A. 257.
 ἐπιτείνεται 325.
 ἐπιτηλής 852.
 ἐπιτλάς A. 241.
 ἐπιτρέχει 298. ἐπίδρα-
 μεν 727. | δραμον A.
 34. ἐπιδέδρομε 172.
 ἐπιτροχάσσαι A. 544.
 ἐπιφθιγγόνται F. 74, 27.
 ἐπιφθίνοντα F. 74, 20.
 ἐπιφλέγεται 188. | φλε-
 γέθων A. 282.
 ἐπιφοινίσσουσα F. 85, 4.
 ἐπιφράζεν A. 74. | φρά-
 σαιο 231.
 ἐπιφράσσουσα A. 286.
 ἐπιφρικτήν 157.
 ἐπιφρανθίντος 47.
 ἐπίτρεχα 14.
 ἐπιτρώζουσα A. 337.
 ἐποιδάινων A. 477.
 ἔπονται 50.
 ἔπονται 627, 738. ἔπον-
 σιν 508. A. 420, 490.
 ἐπώδυνον 326. A. 196.
 Ἐρασίνος F. 67.
 ἔργα 113, 473, 716. A.
 445, 554. ἔργοις A.
 547. ἔργον 58. ἔργων
 A. 449.
 ἔργοπόνον 831. | νοις F.
 74, 54.
 ἔρδοντες F. 32.
 ἔρβλινθον 894.
 ἔρει 484. ἔρῳ 636.
 ἔρείθοντες 144.
 ἔρείκην 610. A. 451.
 ἔρείσαι 927.
 ἔρεπόμενον A. 256.
 Ἐρετρικαὶ κύνες F. 97.
 ἔρεγγόμενοι 232. ἔρηνγεν
 314. ἔρύγχι A. 111.
 ἔρύγοι A. 536.
 ἔρενθῆεις 899.
 ἔρημωσεν A. 37.
 ἔριγαστορας A. 344.
 ἔριδμαίνεσκε A. 407.
 ἔριν A. 620.
 ἔρισε F. 74, 20.
 ἔρινάδος 854.
 ἔρίνον 647.
 ἔρινους A. 319.
 ἔρίπνης 22.
 ἔρίπον A. 325. ἔρίφοιο
 F. 68.
 ἔρκα 790. ἔρκει 548.
 ἔρκαας 150.
 ἔρματα A. 322.
 ἔρμης A. 561.
 ἔρμοχαρης F. 49.
 ἔρμησιάνας 3. et F. 12.
 ἔρνεα 550. ἔρνος 391.
 678.
 ἔρπει 159, 481. ἔρπων
 611, 717.
 ἔρπετα 21, 216, 355, 390.
 702. A. 590. F. 74,
 46.
 ἔρπηδῶνα A. 418.
 ἔρπηστῶ 206. | στῶς 9.
 | στῶν 397.
 ἔρπύζουσι A. 542.
 ἔρπύλλοιο 67, 533. | λον
 909. F. 74, 40.
 ἔρσεται 62. ἔρσμένην
 631.
 ἔρσην A. 569.
 ἔρσκει 862. ἔρσξας 955.
 A. 263. ἔρσξει 699. A.
 99, 179, 298. ἔρσξεις
 593. ἔρσξην 929. | ἔρξ
 F. 104.
 ἔρυνός 217.
 ἔρυνασθαι 564. ἔρυνά-
 μενος 548. ἔρυνάσιν
 704.
 ἔρυνθρα A. 363.
 ἔρφος 376. A. 248, 343.
 ἔρωήσιαι 117.
 παιδός ἔρωτες F. 74, 55.
 ἔσθλιν 541.
 ἔσμον F. 98.
 ἔσπίριος F. 74, 8.
 ἔστε 415. A. 66.
 ἔστατιῇ 27, 437.
 ἔστατιον 746.
 ἔσω 208, 927. (cf. εἶσω).
 ἔτιόν 10.
 ἔτρακία 2.
 ἔτριδιῶ A. 84.
 ἔτρη 610. ἔτρεον 661.
 786.
 ἔτροπλάνης A. 243.
 ἔτρεον 309, 826.
 εὐαγλῆς A. 432.
 εὐαθέα A. 326. εὐαλ-
 θῆς A. 622.
 εὐανθέα A. 402.
 Εὐβοίης F. 76.
 Εὐβοιῆδος A. 14.
 *εὐβραχέος A. 298.
 εὐγλαγίας 617.
 εὐδης 25.
 εὐνίδης F. 74, 59.
 εὐεργῇ 109.
 εὐζήλοιο A. 9.
 εὐήκει 410.
 εὐήρεα 81.
 εὐθαλέονα F. 74, 10.
 εὐκαμπείς A. 425.
 εὐνημμοιο 648. A. 372.
 *εὐναρέδος A. 347.
 εὐκτιμένην F. 111.
 Εὐξάντιος, Εὐξαντιάδα
 F. 116.
 εὐνῶς 55. | νῆ 313.
 εὐρέων F. 98.
 Εὐρέβατος F. 53 et 112.
 Εὐρυμηδῆ F. 51.
 εὐρος 109, 224, 286.
 ἐνρρηχον 868.
 ἐνρυνθίντας 243.

- * εὐρουρρίζων F. 74, 17.
 Εὐρυτος F. 8 et 46.
 Εὐρύτιος F. 45. Εὐρυ-
 τίων F. 42.
 Εὐρυτάνης F. 8.
 Εὐρώπη 211. Εὐρώπην
 212.
 εὐρύει 740. εὐρύειαν 783.
 Εὐστειρος F. 39.
 εὐσκάριθμοιο A. 325.
 εὐσταχτος 604.
 εὐτ' 392. εὐθ' A. 60.
 εὐτε 5. 688. 791. 807.
 A. 115. 168. 208. 523.
 F. 72, 4.
 εὐτραπίας F. 74, 71.
 εὐτραφέος A. 268. ἐντρα-
 φέων A. 388.
 εὐτριβίος A. 328. | βῆς
 A. 405.
 * εὐτριβι A. 44.
 εὐτριχι A. 452.
 εὐτροχάλοιοι A. 134.
 εὐύδροιο A. 622.
 Εὐσημος F. 54.
 εὐφύμιον A. 275.
 Εὐφρήταο A. 245.
 εὐχανδέα A. 63.
 εὐωδέα 594. εὐωδέι F.
 68.
 ἐφελκόμεναι F. 74. 65.
 ἐφερπύζονσαι A. 190. ἐ-
 φερπύζων F. 74, 41.
 ἐφετμαῖς 117.
 ἐφεύσαις F. 79.
 ἐφηλις 333. 858.
 ἐφήμεναι A. 507.
 ἐφημερον A. 250.
 ἐφθία A. 302.
 ἐφίξει 847. A. 478. F. 74,
 45.
 ἐφίτι 408. ἐφείη 768.
 ἐφιμύρων ποταῖ F. 74,
 42.
 ἐφολκαίη 225.
 ἐφωμάρτησεν A. 479.
 ἐφωπλιζέται F. 68.
 ἐφύδροισι F. 74, 40.
 ἐφύπτερε 642.
 ἐχει 161. ἐχεις 958. A. 243.
 ἐχουσα 819. ἐχων A. 243.
 ἐχωσι 201. ἐχσκεν 285.
 ἐσχε 344.
 ἐχεπυκνός 600.
 ἐχετίλον 852.
 ἐχθαίρεται A. 481. ἐχθή-
 ρατο A. 618.
 ἐχθιστος 799.
 ἐχθόμεναι 428. ἐχθομέ-
 νη A. 397. ἐχθομένιοιο
 A. 177. ἐχθόμενον A.
 240.
 * ἐχθραλίον A. 594.
 ἐχθρα 74. F. 78. | αῖς A.
 173. | ἦν 440. 859. A.
 74. | ἦς A. 335. | ὄν
 421. A. 27. 572. | ὦν
 186.
 * ἐχιαῖον 230.
 ἐχιδνῆ 334. | ἦν 602.
 | ἦς 129. 232. 517. 673.
 A. 523.
 ἐχιδνήσσαν 200.
 ἐχίτεια 637. ἐχίτειον 65.
 ἐχίτης 133.
 ἐχίνον 579. ἐχίνον A.
 394.
 ἐχιας 9. ἐχίτσει 636. 826.
 ἐχιν 259. ἐχιος 130.
 517. 541. 642. ἐχίς
 129. 223. 545. F. 31.
 ἐχίων 653.
 ἐχμα 724.
 ἐψαλήν A. 552.
 ἐψεται 563. ἐψητοῖσι A.
 111.
 ἐψήη 880.
 ἐάγκλησι A. 180.
 Ζάγκλης F. 21.
 Ζακκίτιδες F. 132.
 Ζακορος A. 217.
 Ζάλον 568.
 Ζαλώσασα 252.
 Ζαμενός 181.
 Ζαφίλοιο A. 556.
 Ζαχρηὶς 290.
 Ζεστώ F. 70, 11.
 Ζεῦ F. 106. (cf. Διός.)
 Ζευγύσαι F. 90.
 Ζηρύνθιον 402.
 Ζόρκης 142. Ζορκός 42.
 Ζοφρεαί 404. Ζοφρεῆς A.
 501.
 Ζοφρεσίδηλος 657.
 Ζοφρεσίδητος 256.
 Ζοφράης 775. A. 474.
 Ζύμωμα A. 521. 525.
 Ζωρηθεῖσα 51.
 Ζωά 99.
 Ζωήν 810. A. 167.
 ζωμών F. 68.
 Ζωναῖα 301. Ζωναῖον
 ὄρος F. 36.
 ζωσάμενος 114.
 ἡ A. 78.
 ἡ γὰρ 479. A. 36. 82. F.
 74, 45 et 55.
 ἡ μὴν 550. A. 264.
 ἡβη 138.
 Ἠγεαῖλον F. 74, 72.
 ἡδη A. 378.
 ἡδεῖ A. 574. ἡδεῖαν F. 75.
 ἡελλίοιο 392. 469. 678.
 ἡελλίοισι 833. A. 516.
 ἡελλόν 276. 693. A. 624.
 ἡελλῶ 370. F. 70, 10.
 ἡέρε A. 127. ἡέρα A. 193.
 F. 72, 1.
 ἡεροδέσσα 257.
 ἡθα A. 124.
 ἡθῆσαιο A. 324.
 ἡια A. 411.
 ἡιθέας F. 74, 64. ἡιθίοι-
 σι F. 81, 4.
 ἡκα A. 226. F. 70, 10.
 ἡλιβάτον F. 26.
 ἡλιθα A. 25. 140. 423.
 ἡλοσύνη A. 420.
 ἡλω 272.
 Ἡμαθίδες F. 54.
 Ἡμαθίοισιν F. 70, 12.
 ἡμασιν A. 242.
 ἡμερόισι 316.
 ἡμετέρεσιν 117.
 ἡμίβροτ' 919.
 ἡμιδαῖς A. 55.
 ἡμος 14. 23. 75. 312.
 830. 936. A. 180. 314.
 ἡμόνουσι A. 453. ἡμόνου-
 σαι F. 74, 35.
 ἡνεκέσαι A. 502. ἡνεκῆς
 A. 517.
 ἡνεμόνενα 453. ἡνεμόνε-
 νας 616.
 ἡνίκα 130. A. 614. F.
 91.
 ἡπαρ 622. ἡπατος 560.
 ἡπερ 889.
 ἡπείροισι 827. ἡπείρου
 A. 16.
 Ἡράκλειον 627.

- Ἡρακλῆι 688. | ἦος F. 101. cf. F. 15, 16, 17, 48.
 ἥριμα A. 206. F. 68.
 Ἥρη A. 619. Ἥρης 160.
 ἥρεια F. 108.
 ἡρηνγίδας A. 561.
 ἡρύνγοις 645. ἡρύνγον 849.
 Ἡσίδοτος 12.
 ἦτορ A. 283. *
 ἦτρον 505.
 ἦντ' 230. ἦντε 310. 375. A. 570.
 Ἡφαίστιοι 458
 ἦχῃ A. 304.
 ἦχι A. 7. 302.
 θαλάμαι A. 8. | μῆν 248. | μος A. 449.
 θαλάσσαν A. 171. | ης 792. A. 6. 290. 390.
 θαλέθωσι F. 70, 2.
 θάλεια 640.
 θαλερῆν 490. | ρῶ 130.
 θάλλει 66. τέθῃλεν A. 146. θάλλονσαν 538.
 θάλλει 107. A. 565. θαλπομένην A. 96. θαλπούσης 192. θάλλουσι 136. θάλλων 370. θαλφθεῖσαν 924. θαλφθίνα 621. θάλψας A. 53. 302. 502. 586. θάλψεις A. 410.
 θαμείσσειν 434.
 θαμειότεροι A. 581.
 θαμίζων A. 578.
 θαμνίδος 883.
 θαμνοῖσι 895. | οἰς A. 107. 508. | ον 612. | ον 455. A. 46. | ω 419.
 θανατοιο 120. 768. A. 566. 612. | τον 810. | τος 410. 807. | τον 335. 588.
 θαρσαλέην 740. θαρσαλῆος 474.
 θάψον 529. A. 570.
 θείι 743.
 θεῖην 487. θεῖς 16.
 θείον 43.
 θελγόμεναι 556.
 θείε 474.
 θήλικα (ῥ) F. 74, 69.
 θελκτῆριον 805.
 θεμελίον 608.
 θέμιν 614.
 θεοῦ F. 74, 39. θεῶν F. 74, 67.
 θεράπναις 486.
 θερείης F. 81.
 θερειλεχῆος 584.
 θερειομένοιαν 121. | νον A. 567.
 θερειάτη 409.
 θέρεος 24. 113. 121.
 θερμασσαιο A. 587.
 θερμοῖς F. 70, 8.
 θερούεις A. 570.
 θέρουσαι 199. θέρων 687.
 θεσμόν A. 177. 630.
 θέσιος F. 51.
 θήγνι A. 223. τεθηγμένον 14.
 θηλάζων 549.
 θήλει* 303. θήλεια 118. 315.
 θηλῆς A. 356. 359.
 θηλυτέρης 514. 859. A. 65. 583.
 θηλυφόρον A. 41.
 θῆρ 357. θῆρα 351. A. 345. θῆρεσαι A. 38.
 θῆρη 814. θῆρὸς 479. 886. 920. θῆρῶν 407. F. 32.
 θῆρία 77.
 θῆρεῶν A. 170.
 θιαγόνες F. 136.
 θιβρά A. 555. θιβρῆν 35.
 * θινότροφος F. 32. 3.
 θλίβεται A. 316. θλίβουσιν A. 182. θλιφθεῖσαι 290. θλίψαις A. 493.
 θανόντων 795.
 θνητοῦς 396.
 θοίησι F. 81, 5.
 θολερῆν A. 381. 515. | ρόν A. 258. | ρῶ 130. A. 54.
 θοαί 364. θοόν 772.
 θοός 264. θοοῦ A. 166. θοώτερος 120. 335.
 τεθωμένος 228.
 θοραῖην 586.
 θορυνμένον 130. θορυνῖνα 99. θόρυνεσθαι 827.
 θουρὸς 131.
 θρασείω F. 74, 19.
 θρασῶσι 316.
 θρεπτόν F. 78.
 θρηκίον 18. θρηκίῳ 482. θρηκίω 460.
 θρηκίς 49. | κος F. 26.
 θρησσαν 45. θρησσης A. 132.
 θρήνησιν 903.
 θρία A. 497. θρείς A. 407. θρίων A. 55. F. 74, 48.
 θριδακιδά 838.
 θρινανίην 529.
 θρίναξι 114.
 θριξ 328.
 θρομβία A. 295.
 θρομβους A. 373.
 θρομβούται A. 315.
 θρόνα 99. 493. 936. A. 155.
 θρόον A. 219.
 θροναλλῆς 899. F. 74, 36.
 θρόνοντας 209.
 θρόπτε 97. 618. θρόπτωνται 108. θρόψας 912. τεθρυμμένα A. 126. θρύψεν 548.
 θρύπτειραν A. 370.
 θυείης 91.
 θύιος A. 263. θύος A. 452.
 θυηλαῖς F. 62.
 θυήσι 129.
 θυλακίς 852.
 θυλακίσεσσαν A. 403.
 θυμάρεμον A. 577.
 θύμβρης 531. 628.
 θυμολέοντος 671.
 θυμόν 705. θυμός 280.
 θυμῶ A. 82.
 θύμα A. 451. θύμον A. 371. ὁ θύμος F. 92.
 θύνει 264.
 θύνειν A. 239.
 θυρίας F. 106.
 θυρίη F. 52.
 θυσιον F. 3.
 θυωρη 103.
 θώμιος 313.
 θώρηκος A. 123. | κων A. 388.
 θωρήξαιο A. 225. | χθίντες A. 32.

- ἰα 543. 900.
 ἰήλαι A. 242.
 ἱαμβῆς A. 132.
 ἱάμνοις 538. | νονς 30.
 200. | νων 901.
 Ἰασνίηθε F. 74, 2.
 Ἰασνίδεσσ F. 74, 8.
 ἱάπτει 116. 358. 784. A.
 187. ἱάπτεται A. 251.
 ἱάφη A. 537.
 Ἰάπυξ F. 47.
 * ἱάσι (viola) F. 74, 2.
 ἱασπις F. 103.
 ἱάσις 283. ἱάσις 90.
 ἱάση 125.
 ἰγνύσιν 278.
 Ἰδαίης 585. A. 220. Ἰδαί-
 οισιν A. 621.
 Ἰδης A. 40.
 ἰδὲ 616. 856. A. 12. 395.
 467. F. 70, 4.
 ἰδμοσύνη 316.
 ἰδρῶς 255. A. 24. 112.
 437. ἰδρῶ A. 587.
 ἰερά A. 554.
 ἱεροποιή F. 1.
 ἰξει 248. 468. 731. A.
 26. 255. 342.
 ἱεμίνη 395. ἱενται 556.
 ἰθίαν 478. ἰθείαν 265.
 481. ἰθύν 398.
 ἱέλος 719. 764.
 ἱμαῖονσα F. 70, 17.
 ἱμανθεῖσαι F. 70, 8.
 ἱκμήνειας A. 97. ἱκμήνη
 A. 112.
 ἱκηται 736. ἱξεται 120.
 335.
 ἱκτερόεις A. 475.
 ἱκτίδος 196.
 ἱλλων 478.
 ἱλὸν A. 97.
 ἱλυάεντα 568. ἱλυέσσαν
 203.
 ἱλυός 113.
 ἱμβρασίδος A. 150. ἱμ-
 βρασίη A. 619.
 ἱμείρονσα A. 500.
 ἱνα 29. 149. 461. 499.
 669. 752. 795. 871. A.
 503.
 Ἰναγιδᾶν F. 106.
 ἱνδάλλεται 153. 259.
 Ἰνδόν 890.
 Ἰνδικοὶ κύνεις F. 97.
 ἱξίον A. 279.
- ἱξνί 248.
 ἱοβόροι 467.
 ἱοδόκοι 184.
 ἱοιδέα 243. ἱοιδεί 886.
 ἱόντα A. 171.
 ἱόν 140. 185. 232. 305.
 314. 593. 922. A. 521.
 ἱός 111. 327. 429. A.
 248. ἱώ 302.
 ἱονλος 811.
 * ἱοχάιραν (serpentem)
 F. 33.
 Ἰππασος F. 55.
 ἱππειον 945. ἱππείον 596.
 599.
 Ἰπποδάμη F. 104.
 Ἰπποθόωντος A. 131.
 ἱπποι 635. 741. | ου 566.
 909. 740. | ων 422.
 ἱπτάμενον 456. ἱπτάμε-
 νοι 803.
 ἱριδα A. 406. ἱριδος 937.
 ἱριν 607. ἱρις F. 74,
 31.
 ἱρινέοιο A. 211. | ου A.
 203. | φ A. 156.
 * ἱρινόν A. 455.
 ἱρος F. 42.
 ἱσάζεται 286. ἱσάζομένην
 886.
 ἱσάλας 360.
 ἱσαιομένην A. 399. | νον
 F. 74, 56.
 ἱσήρεα 643. ἱσήρες 788.
 ἱσθμια A. 191. 615.
 ἱσθμιον A. 605.
 ἱσθμός A. 80. ἱσθμοῦ A.
 508.
 * ἱσασχθία 44.
 ἱσδορμεύσα F. 74, 33.
 ἱσοικέαι 41.
 ἱσοζυγίων 908.
 ἱσόμερον 592.
 ἱσόμερον 105.
 ἱσος 268. ἱσα 751. 943.
 ἱσαι F. 70, 2. ἱσην
 259. ἱσον 680. ἱσον
 ἱσφ F. 70, 14.
 ἱσφαρίζειν 572.
 ἱσορρεπὲς 610.
 ἱστάς 42. ἱσταται 249. 469.
 ἱστησαν 311. | σαντο
 A. 2. | κίαν A. 331.
 στήσας 602.
 ἱσχανόων 471.
- ἱσχει 148. 251. 256. 505.
 513. ἱσχεις A. 59. ἱσχη
 A. 496. 502. 567. ἱσχων
 F. 104.
 ἱσχία 723.
 ἱσχήνην A. 412.
 ἱσώνυμον 678. *
 ἱσως 226. 227. A. 267.
 ἱνγην 400.
 ἱνγξ F. 54.
 ἱριγμέντια F. 58.
 ἱρικίλος 687.
 ἱχθυοβόλῃς 793.
 ἱχθυοίς A. 468.
 ἱχνεύματος 190.
 ἱχνεύας 195.
 ἱχνα 465.
 ἱχρεῖ 424. ἱχρεῖς A. 189.
 ἱχρεὺς 17. ἱχρος 286.
 A. 242. ἱχνη F. 74,
 51.
 ἱχῶρ 235.
 ἱωνι F. 74, 4.
 Ἰωνιάδες 74, 1.
 ἱωνιάδας F. 74, 60.
 ἱώπων F. 18.
 κάββαλεν 549.
 Κάδμου 608. Κάδμου F.
 50.
 καθηράμενος F. 70, 10.
 καθαιμία A. 514.
 καθάπτων F. 2, 21.
 καθαρῇν A. 423.
 * καθαρθέον A. 573.
 καθενυθίνεις 621. κα-
 θεψηθίντα A. 265.
 558. καθεψησίας A.
 549.
 καθήλατο 202.
 καθύπερθε 601.
 καθυπνίας A. 434.
 Καινὲς εἰ Καινὲς F. 45.
 κεκανυμένος 350.
 κακανθήεντας A. 420.
 κακά A. 80. κακή 436.
 778. κακή 352. A. 18.
 35. 213. κακήν 311.
 567. 688. A. 196. 611.
 κακής 629. A. 608. κα-
 κοῖς A. 290. κακόν 15.
 116. 299. 315. 356.
 623. 775. A. 257. 450.
 521. 575. F. 108. κα-
 κός A. 190. 511. κα-
 κού A. 485.

- κακήθεται 360. *καίκηθες* 152.
κακηπελλόντα 878. A. 93.
κακηπελίη 319.
κακοεργά 8. *κακοεργόν* 277. *κακοεργός* 111. 746.
κακοσταθίοντα 431. *κακοσταθίοντος* 269.
κακότητος A. 545.
κακοφθόρα 795. A. 168.
κακοφθορέας A. 465.
κακοφραδίης 348.
**κακοχλοίοιο* A. 331.
κακόχροος F. 85, 5.
κάκτον A. 126.
καλάθιοιο A. 96.
καλάμη 25. *καλάμης* 297.
καλαμινθον 60.
καλέονται 49. 104. 412. 414. 537. 579. 632. F. 87. *καλέονται* 101.
κέκληται 717. *καλέσαντο* F. 76.
καλιάς 451.
κάλλιος A. 620. *κάλλια* F. 74. 59.
καλλίγλουτος F. 23.
Καλλίχορον 486.
καλά F. 74. 69.
κάλυκες F. 74, 25 et 35.
κάλυμμα 906. A. 269. 276.
καλύπτει 184. | *ψας* F. 31. *καλυμμένος* A. 501. ●
καλύπτρη A. 492.
καλχαίνεται 611.
κάλχης A. 393.
καμάτοιο 281. A. 292. | *τοίς* A. 383. | *τοίσι* A. 71. | *τοισιν* A. 83. 311. | *τον* 517. | *τον* 57. 188. | *τῷ* A. 80. 144. 437.
καμινόθεν 707. *καμίνου* 924. *καμίνων* A. 51.
κάμμορον A. 41.
κάμνοντες 349. *καμνόντων* 280. *καμνόντων* F. 74, 70. *κάμνων* 249. *κάμνουσι* F. 32.
κάμπη A. 413. *κάμπην* 87.
καμπῆσι 480.
κάμωνος pro *σκάμωνος* A. 484.
Καναστραίης F. 26.
καναχοί 620.
κανθαρίδεσσι 755. | *δος* A. 115.
κανθῶ 673.
Κάνωβον 312.
καπέτοισι F. 71, 17.
καπνείων 36.
καπνηλόν 54.
καπνῶ F. 72, 2.
κάπρον 559.
καρδαμίδας 429. | *δος* A. 533.
κάρδαμον 877. F. 81. | *μω* 41. | *ον* 93.
καρδιόωντα A. 581.
καρδύπω 527.
καρείοις F. 74, 51.
κάρη 167. 420. 623. 765. 881. A. 406. 412. F. 74, 38. *κάρη* 249. *κάρην* 131. 206.
κάρηαρ 642. *καρήσιν* 186. *καρήσιν* A. 187.
καρήματος A. 133.
κάρηνον 293. *καρήνον* 287.
καρκίνον 606. 949. *καρκίνω* 787.
Κάρμη F. 67.
κάρως 728. A. 82.
καρπίον A. 277.
καρπόν 94. 512. 575. 601. 844. 902. A. 274. 353. 489. 610. 623. | *ος* 808. 874. | *οῖο* F. 74, 47. F. 81, 3.
κάρνα A. 99. | *ης* A. 108. | *οις* A. 269. 271. | *ον* F. 76.
κάρφει 893. 941. *κάρφη* A. 230. 491. *κάρφει* 89.
καρφεία A. 118.
καρφομένη 238. *κάρφονσι* A. 383.
καρχαλέον 691.
καρχαρίας F. 137.
Κασσιόπεια F. 67.
κασίεσσι 345.
κασσύνουσι F. 85.
Καστανίς A. 271.
καστηνοῦ A. 269.
κάστροφος 585. A. 307.
Καστορίδες κύνεις F. 97.
καταβάλλω 102. 581. 712. 845. A. 274.
καταβόσκειται 244.
κατέβρονξεν 675.
καταγροῦσας F. 106.
καταθρύπτῃσι A. 61.
*(*κατακαρφία)* F. 70, 9.
κατακλίνας A. 502.
κατακνήθειν 914.
κατακρεμάσῃσι F. 74, 42.
κατακρύπτονσα 431. *κακκρύψας* F. 78.
κατέλεξε 12.
καλλέβεται A. 109.
καταμέστιος A. 45.
καταμίσγω A. 353.
καταντίσας F. 68.
κάπτεσεν A. 103.
καταπλέξει 475.
καταπνέγουσα A. 286.
κατεπρήνιξεν 824.
καταπρίει A. 283.
*(*καταπυρρος)* F. 85, 3.
καταρτίοιο 954.
κατασμάξαι 860. A. 332.
κατασπέρχη 910. *κατασπέρχωνται* 496. *κατασπέρχων* 107.
κατέστερε A. 200.
κατέστρυε A. 476.
καταστροφέντα A. 15.
κατατέμνω F. 74, 9.
κατέδαμνεν 303.
κατατριφέντα A. 98. *κατατριφάιο* A. 308. *κατατριφείαν* 85.
καταρύνται A. 593.
κατεχέντο 437. A. 579.
κατέχευε 466. | *εν* 176.
καταψηχθείσα 53. | *θέντος* 329. | *ψήχοιο* 83. F. 71, 3. | *ψήχουσι* 838.
καταψύχουσι A. 435.
κατείβεται 397.
κατεμαρτέων A. 536.
κατεμπαῖη 696.
κατεναίρεται A. 401.
κατήριπεν 724.
κατήρυσεν 552.
κατεχθείς A. 322.
κατηβολέων A. 194. 458.
κατήρης 69.
κατιμαῖζων A. 582.
κατοιμάδος 558. A. 60. 535.

- κατοικιδίῳ 190.
κατοιχομένον F. 108.
καυκαλίδας 892.
καυλεία 75. καυλείον 535.
882.
καύλεα A. 46. 142. 147.
199.
καυλόν 684. | λός 722.
F. 71, 1. | λους 616.
| λοις F. 72, 8. | λοισι
640.
Καῦνος F. 46.
καῦσον 772. καῦσφ 338.
καυστείρης 924.
Καίστρον 635.
καχυόσσαν 40.
καχυοφόρος 850.
καΐσας 614.
καβληγόνον A. 433.
καγχόνειω 463.
καγγίς F. 54.
καδάη A. 458. καδαί-
μένη 425. | μένης A.
624.
καδάσσεις A. 277. | σαις
333. | σας 709.
καδρίδας 81. καδρίαιν
597.
καδρινέης A. 488.
κείδροιο 583. κείδρος 53.
κείδρον A. 118.
κείνα 186. κείνην 826.
κείνο 619. A. 105. 116.
187. 235. 250. 298.
525. κείνου 390.
κεινώσεις A. 140. κει-
νώσεις 56. cf. κινώω.
κείροντες A. 182. κέρσαι
560. κέρσας A. 411.
κεκαφηότα A. 444.
κεκρύφαλον 580.
κελέβη 913. cf. F. 138.
Κελεόο 486.
κελεύθοις 370. A. 218.
| Φος 159. | Φους 679.
F. 16. | Φω 161.
κελεύων 670.
κενεή F. 74, 37.
κενώσας A. 165. κενώ-
σεις 922. cf. κινώω.
Κενταύρον 501.
κεντρήεντα A. 146.
κέντροιο 14. 780. | ον
809. 810. | ον 807. 836.
| ω 766. 769. 780. 839.
886.
κέρφον A. 166.
κεραίās A. 424. | ην 36.
| ης 781. A. 557.
κεραιόμενον A. 178. 511.
κεραμήιον 80.
Κέραμβος F. 39.
κεράμω 707.
κεραοί 213. κεραοίο A.
31.
κέρας 42. κεράων 322.
A. 462. κεράατα 291.
κεράεσσι 260.
κεράσαι 913. κεράσαιο
601.
κεράσται 318. κεράστην
258. κεράστης 261. 276.
294. A. 150.
Κέρκαφος 218.
Κερκέτω A. 152.
κερνοφόρος A. 217.
κεροσιδέα 909.
*κερούεντα A. 135.
Κέστρον A. 404.
κεφαλή 662. | λή 728. 767.
| λης 330. 705.
κεφαληγόναι F. 74, 25.
κῆδεις 2.
κῆδοι A. 521.
κηκάς A. 185.
κηπαίην 88.
κήπων F. 50. κήποις F.
74, 53.
κήρα 35. 411. 813. A.
536. κῆρας 540. 699.
862.
κηραφίδος A. 394.
*κηροτρόφον 192.
κηροίο 106.
κῆρονξ A. 395.
Κῆρυξ F. 48.
Κηφηίδα A. 100.
Κηφῆος A. 103.
κηφῆνες F. 93.
κιβώρια F. 81, 3.
κίκαμα 841.
Κίλβιν 634.
Κίλισσαι A. 403.
κινάμοιο 947.
κινώπεια 27. 488. κινω-
πίτου 195.
κινωπησταίς 141.
κίονα 246.
κίονα A. 328. κίοναμνέ-
νην A. 75.
κιρράδος 519.
κιρρόν A. 44.
κίσσα F. 54.
κισσήεντα 510.
Κισσῆς F. 62.
κισσοίο 80. κισσοῦ F. 1.
F. 74, 17.
κισσύβια F. 1.
κίχλην F. 59.
κίχρα A. 429.
κίχων 502.
κίη 127. κίουση 814.
κλαδας F. 74, 53. κλαδοίς
F. 74, 41. κλαδέεσι F.
74, 19.
κλάγξας 674.
Κλαρίοις A. 11. F. 31.
Κλάρον 958.
κλέεται F. 71, 5. κλείον-
σι A. 22. 36. 539. ἐκλη-
σε F. 86.
κλήιδας 477.
κλήμα 873. κλήματα 72.
κλήματόσσαν A. 95. 531.
κλήροισιν A. 232. F. 74,
5 et 12. κλήρον F. 104.
κλίσις (?) F. 118.
κλιτών A. 34.
κλονέονσαι 365. | ουσιν
246. A. 581.
κλοπήν A. 273.
κλύβατιν 537.
κλύδα A. 170.
ἐκλυε F. 26. F. 32. κέ-
κλυθι F. 104.
κλύζε A. 140.
Κλυμένος F. 51.
κλυστήρα A. 139. | ρος A.
197.
κλώθοντα A. 526. | τι A.
93. | τος 647.
κλών F. 74, 17. κλώνας
A. 618.
κλώσασσι F. 72, 1.
κνηθμός A. 251. 422.
κνημοίς 659. κνημοΐσιν
A. 149.
κνίδης 880.
κνηστήρι 85. A. 308.
κνήστι 696.
κνίδη A. 252. | δην 551.
| δης A. 201. 427. 550.
κνυζήθμων 671.
κνωδάλα 98. 399. 700.
A. 391. | λον A. 504.
κνώπες 490. κνώπεσσι
751. F. 74, 41. κνώπιν
520.

- Κνώποι* 889.
κνώσσοντα A. 157.
κοῖλα 55. *κοίλη* 146. *κό-
λης* 418. *κοῖλοι* 182.
κοῖλοιο A. 448. *κοῖλοις*
 F. 68, F. 74, 57. *κοί-
λοις* F. 86.
κοιλώπεις A. 412.
κοίτη 78.
κοῖτον 112. 126. 315.
 419. *κοῖτον* 58.
κόκκυγας 854. *κόκκυγος*
 380. F. 87.
κολοβήν 220.
κολοκάσιον F. 82.
κόλιος 260.
κολούσας 525. A. 57.
 143. 528. *κολούσας* A.
 268.
κόλοις A. 97. *κόλπῳ*
 459. A. 323. F. 74, 33.
κολυμβάς F. 54.
κολυβάσινα F. 139.
Κοληΐδος A. 249.
κόλων A. 23.
κολώνην 100.
κομάων A. 417. *κόμην* 618.
ἐκομάσαν A. 235.
 * *κόμματα* A. 110.
κομόωντα F. 74, 13. *κο-
μόωντας* 92.
κονώλην 626. A. 370.
|λης 762.
κονωζήν 615.
κονωζής 70. 83. 875. 942.
 A. 331.
κόπης 780.
κόπρος F. 74, 52. | *περ* F.
 78.
κύπτε A. 94. *κόψαις* A.
 A. 602. *κόψαντες* 378.
κόψας 63. 550. 562.
 573. 578. 876. A. 70.
 142. 199. 231. 236.
 260. 349. 588. 607.
κόψη 926.
κόραις A. 222. *κόρη* 13.
Κόρακος πάγος 215.
κόραξ 406.
κορέσις A. 195. *κορέσις*
 A. 114. 263. 311. *κο-
ρέσις* A. 63. 137. 351.
κορέσις 930. *κορέσις*
 A. 93. *κορέσις* 56. *ἐκο-
ρέσις* 285. *κεκορημέ-
νον* A. 454. | *μένη* 127.
κορέσκει A. 415. | *κοίς*
 A. 360. 553. 565. | *κων*
 A. 225.
κορθύνεται 426.
κορῖοιο 874. A. 157.
κόρκορον 626. 864.
Κοροπαῖος 614.
κορσεῖα A. 135.
κόρη F. 70. 17. *κόρη*
 750. A. 253. *κόρη*
 905. A. 527. F. 74,
 20.
κόρσεα A. 414.
Κορυθος F. 13 et 108.
κορυμβήλοιο F. 74, 18.
κόρυμβοι F. 74, 22.
κορύνην 835. A. 409.
κεκορυθμένον 769.
κορωνίδες παρθέναι F.
 57.
κόσμησεν A. 621.
κοτέουσα 181. *κοτέουσι*
 141. *κοτέων* 448.
κοτίνοιο 378.
κότον 367.
κοτυληδότος 681. *κοτυ-
ληδόνα* A. 626.
κοτύλη A. 45. | *λην* 507.
 590. | *λης* 594. | *λησι* 956.
κοτυληρόντων 539.
κοτυλβάσιαν 589. 851.
κούραις A. 233. *κούροι*
 A. 418. *κούροις* 889.
κούρον A. 605.
κόχλοισι 153.
κράατι 324. A. 27.
Κραγαλεύς F. 38.
κράδην A. 604. *κράδης*
 853. 923. A. 252.
κράδην 299. 338. 731.
 757. A. 21. 212.
κράμβη F. 85.
κραμβήν A. 330.
κραντήρος 447.
κρατερόν 743. 774. *κρα-
τερόν* 38.
κρατέουσιν 700.
κράων A. 258.
Κρεούσης A. 9.
κρήγρον 935.
κρήθμον 909.
Κρησίδος A. 490.
Κρητηθεν A. 235.
κρηθών A. 411.
κρίμοις A. 552. *βαρὺ*
κρίμων F. 68.
κρίνα F. 74, 27.
κρίνεται A. 526.
 * *κροφάγοι* 49.
κρίσις A. 479.
κροκῶντες F. 74, 22.
κρόκος F. 74, 56. *κρόκω*
 F. 74, 26.
κρομμύοφιν 931. *κρομ-
μύων* A. 431.
Κρονίδαο 501.
Κρόνον 344.
κροτάφοις 732. | *φοις* A.
 27.
κρώτωνος 676.
Κρύμνης 669.
κρυμόν 681. *κρυμοῖο* 382.
κρυμῶ F. 22.
κρύος 251.
κρύψας F. 70, 40.
κρυστάλλοιο A. 513.
κρυσταίνετα A. 314.
κρώων 406.
κρωσοῖο A. 502.
ἔκτα 903.
κτένης A. 395.
κτερίσαντες A. 606.
Κτήσυλλα F. 49.
ἐκτείσαντο A. 448.
κτίλα 452. 471.
κναθία 591.
Κνάθος F. 17.
κνάθοις 582. | *θοις* A.
 58. | *θον* A. 626. | *θρ*
 603.
κνάμον F. 81. *κνάμον* F.
 82.
κνάμεον 299. 729. | *νέην*
 604.
κνάμον 438.
κυβερνητήρα 312.
κυδαίνων 347.
Κυδίππη F. 49.
κυδίστατε 3.
Κύδωνος 234.
κύει 230. *κύεουσιν* 853.
κύσκομένη 30.
κυκλώνα A. 120.
κυκλαμίδας 892.
κυκλάμιον 945. | *νους*
 F. 74, 71.
κύκλον 154. *κύκλους* 954.
Κύκνος F. 52.
κυλινδρωτής F. 70, 1.
κύλισεν 208.
κυλοιδιόωντας A. 478.
κύμα A. 466. *κύματι* 135.

κῦμβει A. 129.
 κῦμβην 948. κῦμβησι A. 389.
 κῦμβοιο 526.
 *κυμη F. 85, 5.
 κῦμινα 942. κῦμίνου 601. 710.
 κυνηλατέοντες 20.
 κυνόγλωσσος F. 71, 3.
 κυνόδοστα 277. A. 453.
 | τε 231. | τι 130. A. 282.
 κύντατον 168.
 κυνάρισσον 910. | σου 564. 585.
 κυνερίδος A. 591.
 κυνέριον A. 501.
 κύπελλα F. 140.
 Κύπριον A. 620.
 κύπρος F. 74, 57. κύπρον A. 609.
 κύρως 115.
 κύρη A. 625.
 κυρτίδι A. 493.
 κύστις A. 122. 340.
 κύτος 573. κύτος A. 123. 586.
 κυτίονιο A. 610.
 κυτισσηνόμου A. 560.
 κύτισσον 617. 944.
 κύνως 671. κύνως ἀλωπεκίδες, Ἑρετρικαί, Ἰνδικαί, Καστορίδες, Μενελαίδες, Μολοττίδες, Χαονίδες, Ψυλλικαί F. 97.
 κώδεια A. 432. κώδειαν A. 216. F. 74, 44 et 47.
 κώθων F. 141.
 κωκυτὸν 230.
 κώληπας 424.
 κώλοις 202. A. 33.
 κῶμα A. 458.
 κωνάειον A. 186.
 κώνοις A. 548.
 Κωνώπη F. 52.
 κῶπαι 898.
 Κῶς F. 15.
 κωφοῖο A. 568.

λαῶν 45. λαῖ 18.
 λαβράζονσι A. 160.
 λαγγίης A. 105.
 λαγαῖο A. 465.
 λαγαῶν 453. | οὐ 577. 711. A. 325.
 λαργυί 708.

λαῖθαργοι 423.
 λαῖξο 108. 610. 612. 618. 676. 838. 856.
 λαιδρεῖν 689. λαιδροῦς A. 563.
 λαϊμόν A. 503.
 λαϊμάσσοντα A. 352.
 λαϊνίοισιν 952.
 λαϊφάξη 477.
 λάκτιν 109.
 Λαμία F. 53.
 Λάμπρος F. 45.
 λαμπρόν 293.
 λαοφόροι A. 218.
 λαπαρή A. 500.
 λασίη 493. | ης 323. | οισιν 69. | ων 901.
 λασιδῶνας 28. 489.
 λάληκε 758.
 λαυκανιήν A. 131.
 Λαυφία F. 67.
 λαχειδέος A. 568.
 λαχνη 331. | νην 204. 600. A. 412.
 λαχνην 730.
 λαχνηφλοῖο A. 260.
 λεήνας A. 201. 624. λεήνας F. 70, 15. λειάνειν 95. λειάνω 646.
 λεγῶται 726.
 λέγονται 752. λέξω 528.
 λείη F. 85.
 λειμῶνες 670. λειμῶν F. 74, 58. λειμῶσι 416.
 λείπει 570. λείπεται 281.
 λειλοπότες 473. λείπων F. 74, 12. λειπύν 625. λήπη 389. λειπών 568. A. 100. λήπωσι 791.
 λείρια 543. F. 74, 27 et 70.
 λειριόεν A. 406.
 λειχῆνα 945.
 λειπάργω 349.
 λήπας 147. 631.
 λειπαστή F. 142.
 λήπις A. 469.
 λήπος 943.
 *λεπραίνονται 156.
 λεπρύνεται 262.
 λεπταλή 847.
 λεπτοφλοῖο 875.
 λεπτά 787. 792. 871. A. 497. 500. | ἄς A. 430. | ἤς A. 626. | ὄν 900. | αἰ F. 74, 55.

λεπτοφργίας F. 70, 10.
 λεπυρήν 136. λεπυρόν 803.
 λέψας F. 82. λέψαιο 558.
 λευγαλῖοιο 839. λευγαλῖον 167.
 λευκάδος 849.
 λευκαίνονσαν A. 170.
 λευκανθέος 530.
 λεύκαι 333. λεύκην 859.
 λεύκη (populo albae) F. 74, 56.
 Λευκίπη F. 55.
 Λευκίππος F. 45.
 λευκά 71. 787. 801. 898.
 λευκόν A. 223. F. 70, 13. λευκός 771.
 Λευκόφρον F. 74, 15.
 λεύσσει A. 194. λεύσσων 457. A. 84. 222.
 λέχος 198.
 λέοντα 463. λέοντων 171.
 Ληθαῖον F. 74, 16.
 λήθη A. 397. λήσειεν A. 280. 336. 595. λάθοι 583.
 λήστορ* 347.
 Λημνίδος 865.
 λήπει A. 452.
 ληνοῦ A. 163.
 Λητώ Φωτίη F. 45.
 λιβάνιοιο A. 107. | νον F. 74, 53.
 λιβανωτίδι 850.
 λιβάσι 61.
 λιβός 270.
 Λιβύνας 490.
 Λιβύηθε A. 364. Λιβύης F. 32.
 Λιβυκάς 911.
 λίγδω 589. 618.
 λιγνός A. 51. 539.
 λιθαῖδας 150.
 λιθαργυρος A. 594.
 λιλαῖται 58.
 λιμναίης A. 576. | ου A. 307. | ον 898.
 λίμνη A. 589. | νη 366. F. 26. | νην 415. F. 109. | νης 368.
 λίνους 830. λίνιοιο A. 134.
 λήπαξ 112. λήπασιας 90.
 λήπασις 81. λήπασωνας A. 487.

- λιπαίνους 97.
 λιποφρόνιο A. 537.
 λίπει 83, 235. λίπει A.
 155, 460, 553. λίπεος
 A. 195. λίπευς 592.
 λίπος A. 178, 240.
 λίπτῃσι 126.
 λιστρῶν 29.
 ἑλλιστάντε 552.
 λίτρον A. 329.
 λίτρον A. 532. λίτρον
 942. A. 327. λίτρον
 A. 337.
 λιμαῶν 229.
 λιμωμένος A. 569.
 *λιμῆμονας A. 37.
 λιμῆρος A. 206.
 λοβόν 560. λοβός 536.
 λοβόνης A. 8.
 λογάδας 292.
 λόγος 835.
 λοετροῖς A. 463.
 λογιῖ 921. A. 256.
 λογιῖντι A. 207.
 λογιόν 6, 213, 733, 815.
 λοξάις A. 222. λοξόν
 457.
 λοιπὸς 154. λοιπὸν A. 467.
 λόπιμον F. 76.
 λόφον 26.
 λογάδην 125.
 λοχῆσας 18.
 λογμοὶ 245. A. 378, 580.
 λογοῖσιν 434.
 λύγον 63.
 λυγρὰ 191.
 λύει A. 541.
 λύθρον F. 74, 7.
 Λυκάων F. 47.
 λυκοσπάδες 742.
 λύκον 734.
 λυκαφόν 810.
 λύματα 578, 919. A. 259.
 292.
 λύσις 2.
 λύση 221.
 λυσσηθεὶς A. 283.
 λυχνίς 890. F. 74, 36.
 λυχνος 760.
 λωβήν 132. A. 227. λω-
 βαις 773.
 λωβήσατο A. 539.
 (*λωβήσαιοι) F. 73, 3.
 λωβητήρης 796.
 *λωβήμονα A. 536.
 λωτῶ 523.
 Μάγνητος F. 74, 16.
 μάγνης F. 101.
 μάζον A. 90.
 μαίεται 197.
 μαμώσων 470.
 μανωμένον 475. μέμνη
 757.
 Μαίρα F. 67.
 μακεδναῖς 472.
 Marcelo F. 116.
 μακρόν A. 219. μακρὴ F.
 70, 5. μακροῖς F. 74, 41.
 μακτρη 708.
 μάλα 575.
 μαλάχης 89. A. 92, 487.
 μάλακ 382. μάλη 724.
 μάλης A. 510. cf. F.
 143.
 (*μαλκόν) F. 22.
 μαλλοῖσιν A. 239. μαλ-
 λόν A. 454.
 μάθε A. 390. μάθοις 238.
 μαθοῦσα A. 473.
 μανίης A. 211.
 μάντιν 613. F. 85, 7.
 μαντοσέννας 614.
 μαράθιο 391. | θον 33.
 596, 893. F. 71, 1.
 Μαραθῶνα F. 111.
 μάργοι A. 159.
 μαρνανθ' 456.
 Μαρσόν A. 302.
 μάρψας A. 611. μάρ-
 ψαντος 451.
 μάξαι 952.
 μάσων 224, 386.
 μάστακ 802.
 μαστάζειν 918.
 μαστιζών 476.
 μαστοῖ A. 357.
 μανίλιδι 706.
 Μεγάνειρα F. 53.
 Μεγαρηίδος F. 74, 14.
 Μεγαρήος F. 19.
 μετάρωσι F. 73, 2.
 μέγ' 702. A. 426. μέγα
 779, 935. A. 201.
 Μεθούσης A. 101.
 μέζα 722.
 μέθον 619. μέθνος 582.
 μέλιγμα F. 75. μελίγ-
 ματα 896.
 μελίωντα 402. ἔμμορε
 A. 488. μεμόρηκε A.
 213. μεμορημένον A.
 229.
 μελαίνε A. 472. | νεται
 337. | νομένην 174. A.
 217.
 μελάμφυλλον F. 84.
 Μελανθίδος A. 104.
 μελανθείον 43.
 Μελανίπη F. 51.
 μελανόχορος 941.
 μέλαιν' 331. μέλαν 426.
 μέλανος 686. μέλας
 327.
 μελδόμενα 108.
 Μελεαγρος, Μελεαγρί-
 δες F. 51.
 μελιτος 556.
 μελίτης F. 31.
 *μελιανθίος A. 58.
 μελιζώριοι A. 351. με-
 λίζωρος 663. μελιζώ-
 ρον A. 205.
 Μελικέρτην A. 606.
 μελίκτανιν 555.
 μελιλλάτοιο 897.
 μελίσσα 555. 741. A.
 182. μελισσών A.
 144. μελίση 806.
 810. A. 71, 374, 445.
 541. μελίσας 735.
 μελισσαῖος 611.
 Μελισσηέντος 11.
 *μελισσοφύτοιο 677.
 Μελιτις F. 44.
 Μελίτη F. 67.
 μελιφύλλον 554. A. 47.
 μελίχλωρον 797.
 μελιχρότερον F. 74, 47.
 μέλιοι A. 443.
 μέλος A. 161.
 Μενελαίδες κύνες F. 97.
 Μενίπη F. 57.
 μενοεικίος 507.
 μένος 929.
 μέρμερος 248.
 μεσημβρινόν 401.
 μέσχος F. 119.
 μέσα F. 74, 26. μέσον
 316, 468, 512. F. 74,
 29. A. 26. μέσον 595.
 927. μέσω A. 315. μέ-
 σα 167. A. 366. μέση
 602. μέσσον A. 342.
 608. μέσσον 295. με-
 σάτη 718. A. 121. με-
 σάτοιςιν A. 408. με-
 σάτω 260.
 μεσοχλόου 753.

μεσσατήν 104.
 μεστωθὴν 598.
 μέσσα F. 74, 23.
 μετεκίαθον 132.
 μεταλλευον 672.
 μεταμῶνιον 152. 737.
 Μετάνειρα 487.
 μετεσσόμενος F. 74, 6.
 μετεξέτεροι 141. F. 76.
 μετέπειτα A. 256.
 * μετρηθῆν A. 45.
 μετρηδόν A. 203.
 μετρητόν 169.
 μέτωπον 177. | πῶ 201.
 | πον F. 74, 23.
 Μηδείης A. 249.
 μηδεῖται 811.
 Μηδον A. 533. Μηδων
 876.
 μηκᾶει A. 214. μηκᾶζον-
 σιν A. 432.
 μήκει 286. μήκος 168.
 223. 398. 465.
 μήκων 851. μήκωνος 946.
 A. 433. F. 74, 43.
 μηκωνίσι 630.
 μήλα 471. F. 50. μήλοι-
 σιν 50. μήλοις A. 277.
 μήλον F. 87.
 μηλείοισι A. 238.
 μηλείης A. 230.
 μηλινόεσσα 173.
 μῆν 51. 66. 488. 630.
 738. 805. 811. 817.
 828. 896. A. 64. 178.
 264. 554. 584. F. 74,
 25.
 μῆνύσαι F. 76.
 μηριγμάτι 160. 265.
 μητέρα 689. μητρός 133.
 Μητιόχη F. 57.
 μαινομένοις A. 253. με-
 μασμένα A. 138. 259.
 μίγα 372.
 μιγάδην A. 277. 349.
 μίγδην 932. A. 179. 385.
 μιγέντες 155. μίγμενος
 A. 574. μέλαις A. 320.
 317. μιξάμενος 603.
 μέλας 530. 652. A. 321.
 μέλη A. 520. μεμιγμέ-
 να 98. μίστε 41. μίσ-
 γοιο 519. μίσγων 710.
 A. 550.
 * μιγῇ F. 68 et 72, 18.

Μίδης F. 74, 11.
 Μίλητος F. 46.
 μίλτον 864.
 μίμνει 720. μίμνονσιν
 400.
 μνησάμεναι A. 450.
 μίνθης A. 374.
 Μινύας et Μινυάδες F.
 55.
 μινυανθὺς 522.
 μινυθοντα 745. | θοναι
 835. A. 475.
 Μίνως F. 40 et 47.
 μίξ 615.
 Μίσμη F. 56.
 μνήστιν 958. A. 630.
 μνία 787. μνίοισι A. 396.
 μνιάδεα A. 497.
 μογέοντα 695. | οντι A.
 326. | οσι 437. | ων
 276. μεμογηότα 830.
 | ότος A. 529.
 μογερούς 823.
 μόγον 587. μόγω 428.
 μόθον 191.
 μοῖρα 410. μοῖρην 619.
 μοῖραν 44. 103. 768.
 μοῖρας 581.
 μοιρίδα A. 329.
 μολεῖν F. 106.
 μολεῖον 256. μολεῖον A.
 600.
 μόλις 281. A. 241. 292.
 μολοβρῆ 662.
 μολεθουρος A. 147.
 Μολοτιίδες κύνες F. 97.
 μολονερίδας 416.
 μόλονροι 491.
 μονήρει A. 400.
 μόνον F. 106. μούνη 862.
 A. 619. μούνος 190.
 μορέης A. 69. F. 75.
 μοροῖς A. 569. μορόεν
 A. 130. 136. μορόεντος
 A. 455.
 μόρον 15. A. 303. 441.
 μορυξάει A. 144. μεμο-
 ρυζμένα A. 375. | μί-
 νον A. 330. | μένος A.
 318.
 μορφᾶς 1. 359. μορφῇ
 195. μορφῆς 34. μορ-
 φῆν 209. 748. F. 62.
 Μοσχίλον 472.
 μοσχηδόν A. 357.

μόσχον 73. | ος A. 358.
 | ον 552. A. 446. | ονς
 A. 344.
 μοχθλήντα A. 617.
 μόχθον A. 398. μόχθος
 279.
 μνάργους 490.
 μυγαλήν 816.
 μυδαλήσι F. 32. μυδα-
 λῖος 723.
 μυδόεν 362. μυδόεντες
 308.
 μυδόσων 423.
 μύδρον A. 50.
 μύθω A. 248.
 μυελόντα A. 59.
 μυελοῖο 101.
 μύες F. 83.
 μύθος 343.
 μυῶων 735.
 Μυκηναῖσιν A. 102.
 μύκη A. 103. μύκητι
 A. 617. F. 78. μύκητας
 A. 525. F. 79. μύκην
 F. 72, 7. μύκητων F.
 78.
 μυκτῆρ A. 441. μυκτῆ-
 ρον 144.
 μυλόεντι 91.
 μυλοργῆ A. 550.
 μύλοις A. 477.
 μυλώδεα A. 381.
 μυοδόκοις 795.
 μυοκτόνον A. 305.
 μύστρος 225. 287.
 μύρα 9. 109. 361. A.
 214. 241.
 μυρίκης 612.
 μυρμηκίον 747.
 μύρμηξιν 747.
 μυράνης A. 355.
 μύρτα 892. μύρτον A.
 275.
 μυρτάδος 513.
 μυρτίδας A. 355.
 μυρτίνης A. 88.
 μύς 446.
 μυσαχθῆς 361.
 μύστροις F. 68.
 μυχάτιο 11. μύχατος
 184.
 μύν F. 74, 56.
 μύωπα 626. | ας 736. | ος
 417.
 μῶλον 201.
 μῶνις 32.

- ναὶ μὴν 51. 66. 76.
 145. 334. 520. 822.
 863. 868. 921. A. 64.
 178. 554. 584.
 ναιομένην A. 515. ναι-
 ομένοιαι F. 74, 58.
 ναῖονοι 634.
 ναπαῖαι 884.
 ναπίον A. 430.
 νάπη A. 622.
 νάπος 505.
 νάρδον A. 307. | δον 601.
 937. A. 402. | δω A. 390.
 νάρθηκος 595. A. 272.
 Ναρνος 607.
 Ναυπακτον F. 100.
 νῆα 310. νηῶν A. 176.
 ναναιόεις A. 83. 482.
 ναύτησιν F. 16.
 νέα A. 62. 103. 268. νί-
 ην A. 76. 170. 237.
 254. 508. 615. νέον
 42. 73. 90. 164. 302.
 454. 569. 612. 814.
 873. 876. 897. A. 53.
 57. 118. 126. 135. 139.
 143. 151. 228. 262.
 294. 312. 351. 371.
 415. νέας F. 74, 53.
 νείοιαι F. 75. F. 80.
 νεαλεῖ 933. | λῆς A. 364.
 | λείς 869. | λῆς A. 358.
 471.
 νεανθέα A. 609.
 νεαρή 138. | ρῆς 946.
 | ροῦ 577. | ρόν 694.
 νεάτη A. 340. | την 229.
 A. 272. | τοιο 545.
 | τον 906. | τος A. 80.
 280. νείατα A. 120.
 190.
 νεβροῖο 578. νεβροῦ A.
 67. 324.
 νεβροτόκοι 142.
 νεγγενέσσι F. 18.
 νεμηλκτῆ A. 311.
 νεΐαθραν A. 270. | ρης
 A. 20.
 Νεῖλον 310. Νεῖλος 175.
 566.
 νεῖσθαι 362. A. 137. 520.
 νέκταρ A. 40. 202. 584.
 νέκταρι 667. A. 68.
 94. 225. 347. 460.
 νέκυν 405.
 Νημαῖον 649.
- νημέσοι 393. 660. νημέ-
 εσιν 915. A. 40. 447.
 νημέθων 430.
 νημέαις A. 428. νημάμε-
 ρος 345. νημέας A.
 202. 386. 484. 512.
 νήμε A. 206. νήμει 733.
 798. νήμεται 327. 371.
 νήμεις A. 369.
 νηοβάλλτοιο 606. A. 484.
 νηοδονπέσιν F. 74, 63.
 νηοδρέπτονος 863.
 νηόθεν A. 211. 410.
 νηοθηλέα 94. A. 412.
 * νηοθλίπτω A. 209.
 νηοκμήτας 498. νηοκμή-
 τῳ 707.
 νηοπλεκτός A. 96.
 νηοπλεκτοῖαι F. 74, 21.
 νηοσοῖς A. 293.
 νηοσφαγίος 101. νηοσφα-
 γος F. 68.
 νηστήτα 346.
 νήρθε 143. νήρθεν A. 281.
 νήποδος A. 485. | δων A.
 468.
 νήρων 383.
 νήυι 561. 765. νηνυκώς
 340.
 νηρωχίος 940.
 νηδυῶν A. 381.
 νηδύν 296. 579. 782. 867.
 A. 63. 272. 367. 416.
 νηδύος 225. 253. νη-
 δύς 341. 706. A. 25.
 89. 121. 250. 285. 341.
 νηδυῖν 467.
 νῆα 814.
 νηλείην F. 74, 34.
 νηπιάχοις 800.
 Νηρεὺς F. 25 et 42.
 νῆρον 531.
 νηρόται F. 83.
 νήσοισι 482. νήσων 458.
 νήσοα F. 54.
 νηστειρῆς A. 130.
 νήχαι A. 500. νήχοντα A.
 168.
 νήχυντος 33. νήχυντον A.
 587.
 Νικάνδροιο 957. A. 629.
 Νικανδρός A. 616.
 Νισαίης F. 74, 14.
 νίσσεται 222.
 νιφτοῖο 255.
 νιφόν 881. | ντα 291.
- | ντι 440. 502. A. 252.
 | ντρος A. 152. | σοα
 145. 958.
 νοβαί A. 543.
 νόημα A. 212.
 νομαζόμενοι A. 345. | ζων
 950.
 νομαῖον 67.
 νομάδης A. 241.
 νομέης 48. νομήης 898.
 A. 346. νομήων 473.
 νομόν 126. 460. 609. 827.
 | οῦ 127.
 νόον 427. νόον A. 221.
 νόσων 528. cf. νοῦοι.
 νόσφιν 375.
 νόσφισσε A. 561.
 νοτιρῆν 68.
 νοτέων 254. A. 24. νο-
 τέουσιν A. 494.
 νοτιζοῖς F. 78.
 νοτις 847.
 νοῦοι 744. | σοιο 496.
 | σον 357. A. 72. 156.
 277. | σον 629. A. 608.
 | σων 7. 493. 837. 896.
 A. 350. cf. νόσων.
 νῶ 322. A. 407. 410.
 νύκτα A. 188. νυκτὶ 300.
 νυκτός A. 501. νύξ 57.
 732.
 νυκτῆρις F. 55.
 νύμφας 623. A. 65. 128.
 151. 164. 266. νύμφας A.
 321. νυμφέων F. 74, 42.
 Νύμφη A. 101. Ίασνίδης
 F. 74, 4 et 8.
 Νυσοαίην A. 34.
 νυχεύσων F. 74, 8.
 νυχίος A. 29.
 * νύχμα 271. 298. 362.
 446. 730. 916.
 νωθεῖ 222. νωθεῖς 349.
 νωθρῇ 165.
 νώκαρ 189.
 νωταῖα 317.
 νῶτα 420. | τοις 172. 353.
 | τοῖαι 801. | τον 295.
 | τω 88. 267. 725. 749.
 νωχέλις 162.
 ξανάς 383.
 ξανθός 398.
 ξανόιο A. 630.
 ξερόν 704.
 ξηρά A. 81. 211. ξηρόν 384.

ἤφρασαν Α. 503. ἤφρα-
 τεται 250. ἤφρασαν F.
 72, 2.
 ἤφρασαν Α. 216. ἤφρος
 F. 106.
 ἤφροκα Α. F. 78.
 ἤφροντες 246.
 ἤφρω Α. 410.
 Ὀανθίδα F. 109.
 ὄγ' 340. 309. 395. 441.
 444. 451. Α. 113. 283.
 ὄγ' 413. 799. Α. 356.
 ὄγκους 253. ὄγκω 514.
 ὄγκον 571. ὄγκους 371.
 ὄγκω Α. 287.
 ὄδαξάμενης 306.
 ὀδελοῖσιν 908. | λόν Α.
 308. | λόν 93. 655. Α.
 327. 601.
 ὀδεύει Α. 73.
 ὀδῖται 230.
 ὀδηῖσται 47.
 ὀδη 76. 425. 511. Α.
 467. | μῆ 556. | μῆν 54.
 86. 523.
 ὀδηῖται Α. 437.
 ὀδοιπλανέοντα 915. | τῶν
 267.
 ὀδόν 112.
 ὀδόντα 6. Α. 223. | τας
 Α. 421. | τας 85. 182.
 308. 442. | τι 205.
 | των 518. ὀδοῦσι 194.
 718.
 ὀδονοῦς 180.
 ὀδύνησιν Α. 598.
 ὀδύνησιν 835.
 ὀδωδιν 64. Α. 280. 585.
 ὀδωδῖν Α. 115.
 ὄθι 27. Α. 23. 103.
 ὄθμα 178. ὄθμασι Α.
 33. ὄθματα 443.
 ὄθάνης Α. 323. 625.
 ὄθραδα F. 106.
 ὄθρος 145.
 ὄλαγρίδα 462.
 ὀλαδόν 148.
 οἰδ' 822. 829. οἰδα 805.
 811.
 οἰδαῖα Α. 210. F. 78.
 οἰδμα Α. 473.
 οἰδῖ 237. οἰδος 188. 426.
 743.
 οἰκίη Α. 500.

οἰκία 412.
 οἰκνύουσι F. 70, 7.
 οἰμον 267. 819. Α. 191.
 615. οἰμω 296.
 οἰνάει Α. 355. 444.
 οἰνάνθης 808.
 Οἰνύς F. 51. F. 86. cf.
 p. 130. n. 1.
 οἰνῶ 622. 713. 913. Α. 29.
 178. 372. 574. 589. οἰ-
 νῆς 507. 519. 563. 655.
 925. 931. 956. Α. 45.
 58. 113. 162. 195. 198.
 613.
 οἰνηρὴν Α. 532.
 οἰνοβρωτα Α. 493.
 οἰνοιο 501. οἶνον 540.
 603. 624. 929. οἶνω
 551. 608. Α. 71. 589.
 608. οἶνον F. 86.
 Οἰνοχόον τίμνος F. 17.
 Οἰωνῶν F. 13.
 οἰνωπῆς Α. 490.
 οἶον 159. 422. 525. Α.
 99. οἶος Α. 291. οἶα
 29. 24. 178. 217. 294.
 297. 388. 446. 774.
 790. 806. Α. 29. 118.
 126. 159. 194. 252.
 416. 421. 597. F. 27.
 οἶας 533. οἶη 323. 358.
 οἶην 175.
 * οἶον (i. e. δεινόν) Α.
 99.
 οἶη 135. Α. 147. 304. 611.
 οἶσι 319.
 οἶος Α. 130.
 οἶστους F. 100.
 οἶστω Α. 161.
 Οἰταῖν Α. 612.
 οἰχομένων F. 74. 48.
 οἰωνόν Α. 169. οἰωνός
 405.
 Οἰωνον F. 109.
 οἰέλλει 205. 321.
 οἰκρίωσι 790.
 οἰκρίοντα 479.
 οἰκταπόδην 605.
 οἰκθρον 196. 675. 733.
 οἰκτῆρος 735.
 οἰκτῆρα 284.
 οἰλίγαις 630. οἰλίγη 812.
 οἰλίγον 204. 294. 396.
 οἰλίγος 280. οἰλίγω 18.
 87. 644. Α. 286.

ὀλίζονα 212. 372. ὀλίζω-
 νες 123. ὀλίζονα 372.
 ὀλιζοτέρη Α. 479.
 ὀλισθήσαντα Α. 89. ὀλί-
 σθησαν F. 74. 51.
 ὀλκαῖην 119. 160. | ης
 268. | οἰσι 380. | ον
 220.
 ὀλκήσαν 651. ὀλκήσα-
 σιν 908.
 ὀλκήν 93.
 ὀλκήρα 351. ὀλκήρη 356.
 ὀλκοῖο 162. | κόν 316.
 Α. 523. | κός 387. Α.
 79. 280. | κοῦ 226.
 | κῶ 166. 222. 260.
 ὀλλεται 188.
 ὀλμον 951. ὀλμω 500.
 644. Α. 70.
 ὀλοεργόν 828.
 ὀλοῇ 409. | ῆ Α. 81. | ἦν
 Α. 418. | οἶο Α. 562.
 | οἶς 194. 718. | οἶσιν
 Α. 83. | οἶ 326. 653.
 880. Α. 458. | ὅς 811.
 | οῦ 920. Α. 75.
 ὄλον 209.
 ὄλοφας 505.
 ὄλοσχους 870.
 ὄλοφυνδῶ 682.
 ὄλοφῶνα 1. ὄλοφῶντος
 327.
 ὄλπη 97. ὄλπην 80.
 Ὀλύμπου Α. 289.
 ὀμαρτί 360.
 ὀμαρτῆ Α. 261. 378.
 ὀμβροῖρα 406.
 ὀμβρομο 388.
 ὀμβροιο 846. ὀμβρω F.
 22.
 ὀμνόνον 131.
 ὀμῆθρα 415.
 ὀμῆν 817.
 ὀμῆρα Α. 70.
 ὀμηρος F. 14.
 ὀμηροῖο 957.
 ὀμιλαδόν Α. 518.
 ὀμμα 178. Α. 243. ὀμμα-
 σι 457. ὀμμασιν 33.
 ὀμοῖη F. 85. 4.
 ὀμοκλήν 311.
 ὀμοκλήτοιο 882.
 ὀμόφαις 558. ὀμόφαιτο
 859.
 ὀμοτίμωρα F. 5.

ὄμπαρ A. 450.
 ὄμπακτε F. 91.
 ὄμπαλιον A. 506.
 ὄμφαλοέσσαν A. 7. 348.
 ὄμφαλόν 342. 408. A. 26.
 312.
 ὄμῳς 111. 159. 325. 609.
 ὄμῳς 720. 736.
 ὄμῳσται 334.
 ὄνειαρ A. 426. 623.
 ὄνειδείην A. 408.
 ὄνειδος F. 74. 29.
 ὄνηιον A. 627.
 ὄνιησι 380.
 ὄνιτιδος A. 56.
 ὄνδονρον 71.
 ὄνομάζεται 407.
 ὄνον 628.
 ὄνυξ A. 441. ὄνυξι 451.
 ὄνυχων 251. 307.
 ὄνῳνις 872.
 ὄξαιλιδας 810.
 ὄξει 913. A. 320. 330.
 530. ὄξει F. 70. 13. ὄ-
 ξεις 563. F. 70. 17. ὄ-
 ξεις 933. A. 321. 366.
 375. 511. ὄξος 539.
 ὄξυβαφοιο 598.
 ὄξυκάρονος 223. 397.
 ὄξυλος F. 41.
 ὄξυς 419. 430. ὄξυ 228.
 A. 161. ὄξια 245. ὄξια
 F. 74. 36. ὄξυτέρησι F.
 74. 65.
 ὄπαζει 356. A. 270. | ξει
 60. 520. A. 412. | ξει-
 ται 813. ὡπασε 775.
 |σαν A. 398.
 ὀπιπτεῖν 735.
 ὀπλίξο A. 197.
 ὀπλον F. 74. 31. •
 ὀπόντας A. 319.
 ὀποιο 907. A. 309. 329.
 369. ὀπόν 923. 931.
 946. A. 602. ὀπῶ A.
 202. 252.
 ὀπόσα 390.
 ὀπόθ' A. 341. 520. ὀ-
 πύτ 341. A. 30. F.
 68. ὀπόταν 383. 605.
 A. 460. ὀπότε 139. F.
 78. ὀπότε 777. A. 345.
 433.
 ὀπάλειψιν A. 106.
 ὀπτήν A. 573.

ὀπώρη F. 75. ὀπώρης
 855.
 ὀπωρινοῖσι A. 517.
 ὀπως A. 163. F. 74. 21.
 (* ὀραμνίτις) F. 85. 3.
 ὀράμνονς 92. A. 154. 420.
 487.
 ὀργάζοιο 652. ὀργάζων
 A. 155.
 ὀργαστήριον A. 8.
 ὀργνη 160.
 ὀργνιέντα 216.
 ὀρδαῖσι F. 29.
 ὀρδειλον 841.
 ὀρίαννον 559. 627. 628.
 ὀριγανόσσα 65.
 ὀρειγενίος 874.
 Ὄρειν F. 2.
 ὀρειαι A. 183. A. 56. ὀ-
 ρεῖον 82. 648.
 ὀρέξαις A. 98. 203. ὀρέ-
 ξης F. 81. 4. ὀρεξάν
 F. 74. 5.
 ὀρεσκένει 413.
 ὀρεστέρον 806.
 ὀρήων F. 98.
 ὀρεχθίει A. 340.
 ὀρθόποδες A. 419.
 ὀρμινόντα 840.
 ὀρμη 38. ὀρμην 190. 417.
 A. 473.
 ὀρμίνιοι 803. A. 602.
 ὀρμονς F. 72. 6.
 ὀρνιθος 558. A. 60. 387.
 F. 68. ὀρνιθος γάλα
 F. 71. 5. ὀρνιθων 452.
 ὀρνις 448. ὀρνισι 196.
 ὄρσει F. 74. 20. ὄρσειν
 774. A. 339.
 ὄροβαχοι 869.
 ὄροβοιο A. 551.
 ὄρογκοις A. 42.
 ὄροδάμνονς 863. A. 603.
 ὄρος F. 27. ὄρη 214. 461.
 ὄρσαι A. 621. cf. ὄσ-
 ραι.
 ὄροτύποι 377. ὄροιτύ-
 πος 5.
 ὄρουσαι F. 62.
 ὄροπηξ 33.
 ὄρρα A. 424. ὄρρα τε 685.
 Ὄρσιλόχεια F. 58.
 ὄρταλλς A. 294.
 ὄρταλιχθα A. 228.
 ὄρταλιχων A. 165.
 Ὄρτυγίη F. 5.

ὄρφονόν 656. ὄρφονοίρας
 F. 74. 61.
 ὄρφος F. 18.
 ὄρχαδος A. 87.
 ὄρχιν 565. A. 307.
 Ὄρχομενός F. 55.
 ὄσμηρα A. 237. ὄσμηρόν
 F. 74. 57.
 ὄσαι 701. 822. 883. 897.
 F. 74. 53. ὄσαι A. 491.
 ὄσαν 388. 528. F. 74.
 10. ὄσανς A. 628. ὄσ-
 σα 407. 736. 800. 809.
 A. 391. F. 74. 1. 57.
 62. ὄσσαι 491. ὄσσαν
 170. 681.
 ὄσπρια 753. F. 72. 5.
 ὄσσαν F. 27.
 ὄσάτιον 570.
 ὄσαι 431. 758. A. 188.
 435. ὄσσαις A. 28.
 ὄσαι 68. 283. 569. 672.
 ὄσαις 763. ὄσαν 453. 536.
 ὄσάλλιγγαςιν A. 470.
 * ὄστρακείοις F. 73. 3.
 ὄστρια F. 83.
 ὄσταις A. 109.
 ὄσταν 164. ὄστανος F.
 104. ὄταν 301.
 ὄσται 544. F. 27.
 ὄσθια 552. A. 358.
 ὄσθατόεντα A. 90.
 ὄσλαδαι A. 260.
 ὄσλαμος 611.
 * ὄσλοβόροις 826.
 ὄσλομένη 357. | νην A.
 406. | νησιν 100. | με-
 νον A. 157. 280. | με-
 νος 277.
 ὄσλα 306. A. 17. 78. 211.
 422.
 ὄσλοόν 352. 565. ὄσλοός
 759.
 ὄσλω 233. ὄσλον 671.
 ὄσλη F. 85. 3. ὄσλοτέ-
 ροις F. 72. 8.
 ὄσνικ 484. A. 407. 620.
 ὄσνομα A. 526.
 ὄσρα 303. 433. A. 340.
 ὄσρων A. 479. 599.
 ὄσρανόεσσαν A. 16.
 ὄσρανόν 344.
 ὄσρειν A. 603. ὄσρείης
 A. 560.
 ὄσρη 280. 324. 337. | ρη

476. | ρῆν 220. 220.
 | ρῆς 207.
 οὐρόν 708.
 οὐρεα 470. οὐρεσί 66.
 407. A. 231. (cf. ὄρες).
 οὐρα 270.
 οὐτήσαντος 743.
 οὐτιδανῆν 385. οὐτιδα-
 νοῦ 483.
 ὄφιλος 518.
 ὄφρων 33. ὄφρις 136. ὄ-
 φρίσει 551. ὄφρίσειν
 110. 527. 714. ὄφις
 192. ὄφρις 482. F. 73. 3.
 ὄφρα 920. 934. A. 89.
 111. 196. 227. 277.
 458. 485. F. 70. 2. F.
 72. 3. 74. 22 et 41 et
 44. F. 81.
 ὄφρως 330.
 οὐρεῖσιν 139.
 Ὀχρίαιος p. 130 n. 1.
 ὄχθαι 607. A. 13. ὄχθαις
 11. A. 152. ὄχθας F. 19.
 ὄχλιζοις A. 226. ὄχλιζο-
 μενος A. 505. ὄχλιζων
 453.
 ὄχνης 513.
 πάγον 215. F. 109. πάγω
 521.
 παγονόρις 788. 790.
 Παίων 439. 686.
 παίδα 901. παίδες A. 9.
 παιδί A. 105. παιδός
 485. παίδων A. 109.
 παισί F. 76.
 παιδός ἱρωτες F. 74. 55.
 παιφάσσουσαν 761.
 πάλα A. 500. 529. F. 72.
 7. F. 81. 4.
 παλαιόγονοι F. 85. 7.
 παλαισταγίος 501.
 παλάμη A. 497. παλάμη-
 σιν 381.
 παλαχῆς 449.
 παληματι A. 551.
 παλόγκτος 118.
 παλίμβολα F. 85. 6.
 πάλιν A. 73.
 παλινστρέπτοις 679.
 παλιντροπίες 402.
 παλιούρον 808.
 παλίσμιος 500.
 παλίσσιντον 571.
 παλμός 744. A. 27.
 παλυνάμενος A. 552.
 Παμβώνια 214. F. 19.
 πάμπαν A. 443.
 παμπήδην A. 37. 526.
 Πανός F. 69.
 παναργία A. 66.
 πανακαρπία 612.
 πανάκειον 508.
 πάνανκς 565. 685.
 πανάπτειν 620.
 * πανακηδέος A. 538.
 παναλθίος 939.
 πανάπαστον A. 592.
 πάνδημος Ἀφροδίτη F. 9
 et 10.
 Πανδίων F. 45.
 πανόσμιον F. 74. 62.
 πανσπερμηδόν F. 72. 5.
 πάντη 142.
 πάντοθεν 749. A. 76.
 πάντοθι 476.
 παρὰξεται 61.
 παραι 633.
 παρακάββαλε F. 74. 67.
 παραπλάσσουσα 757.
 παραπλήγεις 776. A. 160.
 παρασπαίροντα F. 62.
 παρασφαλίες A. 416.
 παρασχεδόν 800.
 παραινάτο A. 562.
 παράθον 78.
 παρῆδραμον 303.
 παραντίκα A. 292.
 παραφρίζει A. 223.
 παραφνάδας F. 80.
 παραχρόος A. 614.
 παρὶκ 26. παρὶξ 29.
 παρίστραπται 758.
 παρθενικαῖς F. 74. 63.
 Παρθενίης A. 149.
 Παρθένιον λέπας 634.
 παρθινίοιο 863.
 παρθίνοι κορωνίδες F.
 57.
 πάρνψι 292.
 παροῖθ' 578.
 * παρομφάλις 290.
 πάρος A. 86. F. 26.
 πᾶς F. 74. 66. πᾶν 224.
 328. A. 212. πάντα F.
 74. 45.
 πᾶσασθαι 603. πάσῃται
 A. 158. 312.
 πᾶτον A. 535. πᾶτω 933.
 πατρός 132. πάτερ F.
 106.
 πάτην F. 62.
 πατρίδα F. 106.
 πατρώιον F. 104.
 πάτρα A. 56. 144. 249.
 | ρου 297. 639. A. 193.
 439. | ρος 224. πατρώ
 667. παρωστέρη 335.
 | τεροι 151.
 πατράδα 210.
 πανστήριον 746.
 πάχeton 385.
 πάχτος 387. 465.
 παχύνεται A. 209.
 πᾶων 3.
 πεδάει A. 125. πεδώσιν
 427.
 πεδανῆ 226. 289. | νᾶς A.
 306. | νοῖσι 817.
 πεδήορον 729.
 πέδιλα F. 85. 6.
 πεδόεσσα 662.
 πέζαις A. 562.
 πεποιθώς 260.
 πέραςιν 226.
 πελάζει 751. | ζοις A. 585.
 πέλαζον F. 109. πέλας-
 ση 404. ἐπέλασσε A. 408.
 πέλανον A. 488.
 πέλας A. 566.
 Πελεθρόνιον 440. 505.
 πελειάδας F. 73. 2.
 πελιθναί 272. 404. A.
 504. | νῆ 238. | νόν
 707. | νός A. 441.
 πελιός 279.
 πέλλιγ A. 311. πέλλιγς A.
 262.
 πελλίσιον A. 77.
 πέλμασι F. 85. 6.
 Πελοπής F. 104.
 πέλις 152. 272. 387. 807.
 869. 896. A. 45. 82.
 467. F. 75. πέλονται
 432. ἐπλεθ' 444. ἐπλε-
 το 320. 880.
 πελώροις A. 38.
 πελωρίσδες F. 83.
 πέμφριν 273.
 πεμφρηδών 812. A. 183.
 πενταπέτηλον 839.
 πέπειρι A. 201. πέπειριν
 876. A. 332.
 πέπλων 16.
 περ 323. 395. 408. 474.
 483. 570. 800. A. 147.
 232. 291. 361. 560. 597.

περιαλγεί 497.
 περιβόσκειται 391, 611.
 Α. 391.
 περιβρίθοντα Α. 143.
 |θουσα 851. |θουσαν
 Α. 180.
 περιβρονές 531, 841.
 περιηγεί 106.
 περικαίνυται 38.
 περικάλλιπεν 809.
 περικλυμένοιο 510.
 περικυνδίας 345.
 περιλείβεται Α. 437.
 περιμηνία 154.
 περίξ 90, 252, 274, 317.
 456, 557, 641, 808.
 871, 928. Α. 509. F.
 74, 13.
 περιήροιο 607.
 περισπάξει Α. 270.
 περιπηγεί Α. 107.
 περιπνιγές 432.
 περίσημον 19.
 περισπαίρουσι 773.
 περιστερόεντα 860.
 περιστιβός 376.
 περιτιγής 749.
 περίστικτον 464.
 περιστιχώσιν 442.
 * περισφαλδώντες Α. 5-12.
 περισσαραγεύσας 553.
 περιτέτροφε 542. περιτέ-
 τροφοι 299. περιτρί-
 φει 543.
 περιδίδραμε 323, 503.
 631.
 περιφάνεται 169. Α. 343.
 Περίφας F. 51.
 περιφλίνοντος Α. 62.
 περιφράζω 541. |χοιο 715.
 περιφρασθέντος 7.
 περιφρών 478. |ονος F.
 104.
 περιχανθεία F. 72, 3.
 περιχενύεται 255.
 περιψάνουσι Α. 122.
 περιώσιον 518.
 περκνός 129.
 Περμησσοί 12.
 Περσείης Α. 99. Πέρσειον
 Α. 429.
 Περσέης Α. 100. Περσεϊός
 764.
 Περσεφόνεια F. 74, 64.
 πέσκος 549.
 πετάλειον 628, 638.

πεταλῆτιν 864.
 πετάλοισι 640, 677, 764.
 Α. 143, F. 74, 24 et 26.
 F. 85. πετάλοισιν 661.
 680, 847. Α. 425, F. 1.
 πετεύρων 197.
 πέτῃλα 857, 860. Α. 273.
 F. 71, 4. πετῆλοις F. 74,
 13.
 πετραίον F. 71, 2. πε-
 τραῖσιν Α. 291. πε-
 τραίοισιν 790.
 πέτρας 792, πέτρη 644.
 πέτρην 37, 389, πέ-
 τρον 906.
 πετρήεντος Α. 390.
 πετρώδεις 283.
 πεύθεο 700.
 πεύκαι 883. πεύκη Α. 549.
 πεύκης Α. 300, 546.
 πευνκεδάνοιο 76, 82.
 Πευκέντιος F. 47.
 πῆ F. 74, 50.
 πηγάνιον 531, Α. 49.
 πηγανόεντας Α. 154.
 πηγάνον Α. 413.
 πηγνυμένοιο Α. 333. πη-
 γνυμένου Α. 311. πη-
 κτόν Α. 518. παγείη
 831. παγέντος Α. 513.
 πῆξαν F. 74, 49.
 Πηδάσα 804.
 Πηλεύς F. 42.
 Πηλίω 440, 502.
 πηλώ 204.
 πημαίνουσα Α. 510.
 πῆματα F. 78.
 πῆρνα 585.
 πῆχυν 927.
 πιαλής Α. 360.
 πιάξας Α. 224. πιάσας Α.
 503. πεπιεσμένος Α.
 495.
 πιδύεται 302.
 Πίερος F. 54.
 πίδον Α. 586.
 πικρός Α. 247.
 πιλάμενον Α. 314.
 πιμπλαμένης Α. 44. πιμ-
 πλάς Α. 444. πλήσας
 667. πλήσαντες F. 72,
 4. πλήσάμενος 176.
 πίμπραται 306. Α. 345,
 477, 600. πίμπρησι Α.
 438, 571. ἐπερήσθη 403.
 Α. 537.

πίνης Α. 394. F. 83.
 πίνε 539, 603. πίνειν 667.
 Α. 206. πίνεο 912. πίν-
 οσι Α. 486. πίνωσι Α.
 434. πίων 551. πρίειν
 507, 527, 713. πρίειν
 562, 665. πρίσθα Α.
 628. ποθῖν 622. Α.
 141. ποθείσα Α. 432.
 ποθείσαι F. 91.
 πίων Α. 77, 141. πίονα
 443. πίοσιν Α. 547.
 πιστάτην Α. 10. πισ-
 τέρην Α. 185. πιστέ-
 ρης Α. 114.
 πιστηῶτα F. 81. πίσῃ
 Α. 595. πεσοῦσα 393.
 πεσοῦσαι Α. 184. πε-
 σοῦσαν 651. πεσών 543.
 πίκτους 847.
 πικῶ F. 54.
 Πισαίους F. 74, 5.
 πίσαν 594. Α. 574. |συ
 Α. 116. |σης Α. 117.
 488.
 πισσῆεν 717.
 πιστάκι' 891.
 πίσυρες 182. |ρεσι 261.
 |ρων 710. Α. 148.
 πιτναμένη 362.
 πίτυν 842. πίτυος Α. 301.
 πιφανέσκω 411, 637, 725.
 πλαδῶν 708. πλαδῶν-
 τα 422. πλαδῶντι Α.
 119. πλαδῶσιν 241.
 429.
 πλάζονται 274.
 πλαθάνοισι F. 70, 2.
 πλανήτην F. 74, 19.
 πλάσσοις Α. 414. πλάσ-
 σων 95.
 πλάστιγγα 651. πλάστιγ-
 γι 42, 955.
 πλαταγῶνια F. 74, 43.
 πλατάνοιο 584.
 πλάτος 219.
 πλείον 563. Α. 627. πλει-
 στήν 119. πλείον 216.
 Α. 398. πλείονες 232.
 (cf. πολὺς)
 Πλείστον F. 50.
 πλακείς F. 72, 7.
 πλευρῆσι 199. πλευρᾶν
 F. 106.
 πλευρῶν 269.

- πληγῇ 360. 800. | γῇ 243.
 | γῆς 235. | γῆσι 593. A.
 2905. | γῆσιν 833.
 πληθύνουσιν F. 74, 47.
 Πλησιόδων 122.
 πλημμυρίδα A. 404.
 πληρῶν A. 626.
 πλησίων A. 456.
 πλοῶν 205.
 πλῆμα A. 258. πλύματος
 467.
 πλύνει A. 95. ἐπλύνει
 F. 74, 7.
 πνέμα A. 286. 293. 505.
 πνεύματα A. 26. 596.
 πνίγει F. 68.
 πνιγύσσει 425. πνιγύν-
 ται F. 78.
 πνιχμός A. 190. 365.
 πνοαῖς A. 173. πνοῇσι
 A. 127.
 πνυθείης A. 13.
 πόη A. 146.
 ποθέει A. 384. ποθέου-
 σι F. 81, 4. ποθέοντα
 A. 361. ποθέσσαι F.
 74, 5.
 πόθος F. 144.
 ποηγάτος 783.
 ποίη 569. ποίης 497.
 ποίη 29. ποίην (ὄψις)
 895. 910. 917. ποίης
 674. 848. 885.
 ποιήντος A. 48.
 ποιηρόν F. 31.
 ποικίλα 524. ποικίλον
 155.
 ποιπνύων A. 446.
 ποιφύγην 371.
 ποιφύσσοντος 180.
 (*πολάζει) 482.
 πολιόντες A. 245.
 πολίον 215. πολίον 582.
 πόλιον 64. πολίον 583.
 πολίον A. 305.
 πολίγνη 958.
 *πολυαγίος A. 576.
 πολυανθεία λυγόν 63. γλή-
 χων 877.
 πολυανξία 73. 596.
 πολυγλώχια 36.
 πολυδευκίος 625. πολυ-
 δευκία 209.
 Πολυδώρη F. 41.
 πολυειδία 844.
- πολύεργος 4.
 πολυεθρήνον 902.
 πολυκρήνον 798.
 πολυκλάτοιο A. 612.
 πολυκνήμον 559. πολυ-
 κνήμοιο A. 57.
 πολυμνήστοιο F. 110.
 πολυπλέκτοισι A. 224.
 πολυπυρον A. 303.
 πολυρραγίος 59.
 πολίεις 155. F. 74, 28.
 πολίεσσιν A. 242. πο-
 λείας F. 70, 12. πολέ-
 ων 3. πολλόν 179. 832.
 A. 109. 136. 246. πολ-
 λά A. 392. 416. πολύ
 A. 393 (cf. πλείον).
 πολυσκαρθμός 350.
 πολυσχιδής 39.
 πολυσταφείας 490. πολυ-
 σταφείος 378.
 πολυστίοις 95. | στίου A.
 406. | στίοιο 792.
 πολύστονος 175.
 πολυστρέπτοισιν 480.
 πολυστροίβον 310. πολυ-
 στροίβοιο A. 6.
 πολυστροφον 465.
 πολύτριπτον 104.
 Πολύτρημος F. 48.
 πολυφλοίσβοιο 890.
 πολυφύλλος F. 85.
 πολυχανδής 951.
 πολύχονα 875.
 πολυώνυμον F. 59.
 πολυωπείας A. 450. | πεί
 A. 323.
 πόμα A. 105. 299.
 πομπίλος F. 16.
 πομφόλυγες 240.
 πονεύμενον 808.
 πόνον 275.
 Πόντον 49.
 πόντοιο 703. πόντος 822.
 πόντω 186.
 πορδαλιαγής A. 38.
 Πορθεύς F. 51.
 πορείν A. 626. πορείν
 A. 350. πόρε A. 327.
 360. 601. πόρεν 316.
 A. 172. πόροις A. 49.
 68. 71. 94. 129. 162.
 231. 261. 527. 547. 574.
 610.
 πόροι A. 316. πόρους A.
 286.
- πορφυρή A. 480.
 πορφυρόεντα A. 623.
 πόσις A. 306. πόσις A.
 292. ποσίεσσιν A. 4.
 πόσιν A. 71. 153. 198.
 205. 348. 385. 423.
 465. 483. 515. πόσιος
 A. 179. 335. 360. 397.
 593. πόσις A. 335. 397.
 613.
 πόσιν (parium) F. 62.
 ποταμοί 48. 59. 208.
 340. 508. 605. 904.
 | οῖσι 950. | οῖσιν 62. | ὄν
 202. | οῦ 686. A. 494.
 | ὦ 605.
 ποταμήςσι A. 128.
 ποτὶ A. 568.
 ποτιδέγμενα F. 74, 50.
 ποτίων 920. A. 39. 114.
 ποτόν A. 116. 157. 187.
 321. 357. 373. 485.
 496. 502. 537. 567.
 ποτὰ F. 74, 42. ποτοῖο
 A. 351. ποτοῦ A. 91.
 499. ποτῶ A. 32. 63.
 110. 119. 208. 278. 368.
 375. 444. 461.
 ποτόν A. 59.
 πολύγονον 901. | γόνοιο
 A. 246.
 πολυδόκονσι 53.
 ποδός 286. 424. | ποσίν
 717. A. 590. ποσοί 682.
 A. 100. 451. ποσοί A.
 73. F. 62.
 πράμιον A. 103.
 πρασίη 576. πρασίης 879.
 πρασίησι A. 532. F. 70.
 5. F. 85, 2.
 πρασίοιο 550. A. 47.
 πράσον 879.
 πρέμνοισι 831. πρέμνον
 418.
 πρεσβίστατον 344.
 πρημαδής A. 87.
 πρηδόνες 365.
 πρηόντες A. 401. πρηών
 218. πρηώνα A. 104.
 πρίν 366.
 πρίνον F. 78.
 Πριόλαο A. 15.
 πριόνεσι 52.
 προβαλίων 91. 951. A. 70.
 προδεδουπέ A. 313.
 προθέλμενα F. 26.

- προιάπτεται 723.
 προλιπόμενος 827, προσ-
 πών 415, F. 19.
 προμελαινεται 797.
 Προμύνησιον Α. 490.
 Προμηθεΐσιο Α. 273.
 προκός 578, Α. 324.
 πρόσπαν 338.
 προπάρουθεν 904.
 προσαιλύμιος 516, 739.
 προσειδής F. 74, 3.
 προσεική 292.
 προσείσκειν 638, F. 74,
 32.
 πρόσθε 380.
 προσεμάξατο 772, προσ-
 μάξας 922, προσμάξη-
 ται 181.
 πρόσπαιον 690.
 προσφιλείας F. 70, 7.
 προσφύεται Α. 509, προσ-
 φύονται Α. 506.
 Πρόσχηον F. 17.
 προταμών 572, 643, προ-
 ταμοίς F. 78, 7.
 προτίρσιον 751.
 προτίθημι F. 81, 5.
 προτίπνυι 176, Α. 499.
 προσφειδέστατον 306, 498,
 698.
 προσφυγόντες 311.
 προσχάεις F. 70, 15.
 προσηβήην 905.
 πρώτα 30, Α. 23, 256,
 F. 74, 11, πρώτη Α.
 200, πρώτη 300, πρώ-
 τος Α. 17, πρώτην 104,
 500, πρώτον Α. 32,
 449, 577, F. 75, πρώ-
 τος 685, πρώτιστα 379,
 πρώτιστον Α. 505, F.
 74, 68.
 Πρωταγόρη Α. 3.
 πρωτόγονον Α. 610, πρω-
 τογόνο 553.
 πελές Α. 109.
 περά 762, 801, 814, [ορ]
 Α. 362.
 περέδες F. 74, 55.
 περὶ γίσιον Α. 559.
 πέλα 524, 616.
 πεισάνοις 590.
 ποιήν Α. 212.
 ποιητόν Α. 243.
 ποροθεία Α. 267.
 πορόθους 861.
 πύχας 804, πυχι 458.
 πυκός 959.
 πυγμός 515.
 πυτήν Α. 68, 323.
 πυθιδόνας 466.
 πυθμένα 639, πυθμένη
 368, πυθμένειον F. 78.
 πυθόμενοι 845, πυθόμε-
 νοισιν 742.
 πυκνός Α. 28.
 πυλάων 561, [λη Α. 138,
 λη Α. 22, [λησιν Α. 507.
 πεπύθσιο 933, Α. 336,
 434.
 πύσις Α. 579, πύξον
 516.
 πυράγους Α. 50.
 πυράθοισιν 932.
 πυράκονθαν 856.
 έπυράπτειν 688.
 πυρέθρους 938.
 πυρ Α. 174, 294, πυρί 39,
 45, Α. 53, 173, 350,
 387, 517, F. 62, πυ-
 ρός 38, 347, 691, 819,
 Α. 52, 61, 177, 206, 229,
 539.
 πυράβλητοι 774.
 πυριθάλπια 40.
 πυρικμήσις 241.
 πυρίτιδα Α. 531, πυρί-
 τιδος 683.
 πυρόειν 748, πυρόεσαν
 24.
 πυροπόλιοντα 364, πυρ-
 πολίοντα 245.
 πυρόν 739, πυρόδες 772.
 πώγων 443, πώγωνα F.
 74, 71.
 πώσις Α. 65.
 πώμα, potus, Α. 186, 279,
 628, πώματι Α. 54.
 πώμα, sperculan, F. 68, 5.
 ράβδος 726.
 ραγύν 821.
 * ραδάμους Α. 92.
 ράδικα 378, Α. 57, 331.
 ράδικας 533.
 ραδινή 544.
 ραίβα 799, ραίβοις 788.
 ραίοντα 331.
 ράικος 696.
 ράμνον 630, ράμνον 861,
 883.
 ραντήρι 673.
 ραφάνσιο Α. 527, F. 70, 4,
 ράφανον Α. 430, ρά-
 φανος F. 70, 3.
 ράχις 317.
 ρέα 640, F. 74, 48, (cf.
 ρεία).
 ρήγκουσι 434.
 ρέθει 721, ρέθεις 165.
 ρέθος Α. 438, 456.
 ρέα 1, 234, 454, 674,
 768, 842, Α. 4, 91,
 102, 272, 315, 333,
 380.
 Ρείης Α. 7, 217.
 ρήγνυμένων 682, ρήγνυ-
 ται Α. 248, ρήγνυνται
 304, ραγύντας 846.
 ρηιδίως 22, Α. 401.
 ρήνα 453.
 Ρησκωνθίδος 460.
 ρητήν Α. 554, ρητήν
 Α. 300.
 ρήτρησιον Α. 132.
 ρήχως 230.
 ριγλήδον Α. 220.
 ρίγιον 61.
 ρίκα 505, 514, 544, 659,
 663, Α. 555, ρίκα
 834, 938, F. 71, 1, ρί-
 κας 651, F. 32, ρίκαν
 40, 84, 500, 529, 534,
 541, 548, 596, 636,
 646, 681, 849, 858,
 866, 885, F. 104, ρί-
 κας 911, 916, Α. 368,
 564.
 ριζάδα Α. 531.
 ρίκα 646, 940, Α. 69, 145,
 601.
 ριζέα Α. 265.
 ριζέα Α. 403.
 ριζοβόλος 69.
 ριζοθήν 307, Α. 257, ρι-
 ζόθι F. 27.
 ριζοτόμος 491.
 ρορῶνται 183.
 ροκνήν 137.
 ρινοί 429, [ρὸν Α. 464,
 νός 361, Α. 476, [ρὸ
 381, [ρὸν 301.
 ριπαί F. 74, 48.
 ρίπτει F. 26.

ῥοδέης A. 239.
 ῥοδέον 103. |οιο A. 432.
 |φ A. 155.
 ῥόδον 900. ῥόδον F. 74, 9.
 ῥόθον 672. 787.
 ῥοιζήδᾱ A. 182. 498. ῥοι-
 ζήδον 556.
 ῥοιῆς F. 78.
 ῥόον A. 245. ῥόος 889.
 A. 505.
 ῥοφέωσιν F. 72, 4. ῥοφη-
 θῆς A. 389.
 ῥόχθοις 821. A. 289. 390.
 ῥόμη A. 499.
 ῥόμμα A. 96.
 ῤυκαῖον 215.
 ῤυπῆς πάγον F. 109.
 ῥυπείας A. 470.
 ῥύπτειο A. 350.
 ῥύσις A. 599.
 ῥυσαίνεται A. 78.
 ῥυσαλέην A. 181.
 ῥυτῇ 523. A. 607. |τῆς
 528. A. 306.
 ῥωγάδα 389. ῥωγάδι 644.
 ῥωγαλέον 376.
 ῥώθωνας 213. ῥώθωσιν
 A. 117.
 ῥωμαίλῃαι A. 193.
 ῥώξ 710.
 ῥώτεο 351.

Σαῖν 566.
 σαίνων 353.
 σαλαμάνδρειον 818.
 σαλαμάνδρην A. 538.
 σαλάσσαν A. 457.
 Σάμον 459.
 σαμψύχον 617. F. 74, 63.
 Σάον 472.
 σαπρονθέντων A. 408.
 σάρκα 301. A. 247. 254.
 544. 574. F. 74, 48.
 σάρκας A. 462. σάρκες
 107. 404. 834. A. 475.
 σαρκί 187. 233. 465.
 σαρκός A. 561. σάρξ
 236. A. 387.
 Σαρπηδών F. 46.
 σαύροισιν 817.
 σαύρης A. 617. σαύρην,
 Plutem, F. 74, 72.

σαώσαι 878. σαώσεις A.
 566. σοσῶ A. 167.
 ῥαβεσι 46. ρβεννύς A. 50.
 σιραιόιο A. 153.
 σιρήν 119. 385. σιρῶς
 F. 72, 6.
 σίριος 205. 368. 779.
 σιλάσεται 46.
 σιλάοντος 691.
 Σελήνη F. 24.
 σελήνον 597. 599. 649. A.
 508.
 σέρις F. 71, 3.
 σεύονται 333. ἔσσυμένη
 325. ἔσσυται 820.
 σηκοῖς F. 74, 67.
 σῆμα 282. 633. σήμαθ'
 360. σήματα 716.
 σημηνατο A. 151.
 σηπεδόνες 242. σηπεδό-
 σι 363. σηπεδόντος 320.
 327.
 σηπιδός A. 472.
 σηπόμενον A. 248.
 σήσασα A. 94.
 σῆψ 147. σῆψα 817.
 σιάλοιο A. 133. σιάλων 86.
 σίδας 887. σίδης 72. 870.
 A. 489. 609.
 σίδηρον 923.
 σιδηρήσσαν A. 51.
 σιδόεντος A. 270.
 Σιδόεντος F. 50.
 Σιδονίον 608.
 Σικελός F. 73, 2.
 σικύην 921. |ης F. 72, 6.
 |ας F. 72, 1.
 σικύοιο 866.
 Σίληνοι A. 31.
 σίλφια A. 204. |ον 697.
 |ον 85. A. 309. 369.
 σίλφιδέσσαν A. 329.
 σίμβλοιο 808. σίμβλων A.
 49.
 σίνατο 74. 485. λείνατο
 A. 185. σίνεται 821. σί-
 νονται 702.
 σίνηπι 878. σίνηπν F.
 84. σίνηπν A. 533.
 σινήπτος F. 70, 16.
 σίνεα A. 231. σίνη 1. σί-
 νος 653.
 σίντω 623. 715.
 σίσυμβρα 896. σισύμ-
 βριον F. 74, 57.

Σισυφίδαι 604. F. 38.
 σιτηφόρον A. 115.
 σιτοφόρος 802.
 σίτων 116.
 σκαῖος 266.
 σκαμνώνιον A. 562.
 σκαρθμύς 139.
 σκάρον F. 59.
 σκαφίδεσσι 618.
 σκεδάων A. 583.
 Σκείρωνος 214.
 σκελετον 696.
 ἔσκληκας 789. ἔσκληκεν
 718. ἔσκληκός 716. |κῶ-
 τα A. 464. 492.
 σκήντος A. 447. σκήνεσι
 742.
 σκήνρεπται 721.
 σκισί 30.
 σκιδνεται 329. 512.
 σκίλλης 881. A. 254.
 σκίνακος 577. A. 67.
 σκίναρ 694.
 σκλήρ A. 99. σκλήρεα A.
 492.
 σκιοῖς 660.
 σκολιην 267. 325. 478.
 σκολιοπλανέες 318.
 σκολιόπνδρα 812.
 σκολιόπνδρείοιο 684.
 σκολύμφ 658.
 σκοπίλοισι 608.
 σκορδόσιο A. 432.
 σκορπίον 654. σκορπι-
 όνται A. 145.
 σκορπίος 796. σκορπίον
 14. 770. σκορπίος 18.
 F. 31. σκορπίον 887.
 σκοτόσαι A. 35.
 σκοτόεν 249. ἔσσαν A.
 188.
 σκύλα 422. σκύλος A. 270.
 σκύλα F. 106.
 σκύλακας 689. |καςσι 670.
 |κων F. 98.
 σκύλοιο A. 410.
 ἔσκυλενσαν 379.
 σκυνοῖσιν 177. 443.
 σκύρα 74.
 σκυρῶσι 75.
 σκυτάλην 384. σκυτάλης
 386.
 σκυλύπεται 229.
 σκώπες F. 18.
 σμερδαλή 144. |ης 207.
 |ον 161. 293. 705.

αμερδνῆν 815.
 *σημίγγας 557.
 σμίλον Α. 611.
 σμινυοιο 386.
 σμυγεροῖο Α. 119.
 σμυραίνης 823.
 σμυρνεῖον 848. Α. 403.
 F. 71, 3.
 σμύρης 600. Α. 601.
 σμώδιγγες Α. 545.
 σόγκος F. 71, 3.
 σόλος 905.
 Σόλων F. 9.
 σπαδικα Α. 528.
 σπαδόνεσιν Α. 317.
 σπαίρει Α. 318.
 σπείρα (ἡ) 862. σπείραν
 F. 74, 21. σπείρη 156.
 σπείρης 179. 220. σπεί-
 ρησιν 264.
 (σπείρον) σπείρα Α. 400.
 Σπάρταν F. 100.
 Σπάρτων F. 45.
 σπειραχθεῖα 399.
 σπειρηθεῖς 457.
 σπείρημα Α. 417.
 σπείρεα 882.
 σπείροις F. 70, 1. F. 74, 1.
 σπείρειας F. 81. σπει-
 ρομένη F. 85.
 σπειρώδεα Α. 527. |δε Α.
 253.
 σπειρώδεσιν Α. 134. σπεί-
 ραδος 649. Α. 330. 550.
 604.
 σπέρμ' 880. σπέρμα 530.
 536. 917. |μαθ' 526.
 |μασι Α. 238. |ματα 585.
 598. 844. 947. F. 70, 10.
 |ματι F. 54, 25.
 σπέρμει' 894. |μειτα 509.
 944. Α. 201. |μειδον 900.
 Σπειρηιός F. 41.
 σπέρχεται 417. σπέρχον-
 ται 814. Α. 416.
 σπυλάδεσσι Α. 289.
 Σπυροίτης F. 45.
 σπληδοῖο 763.
 σπλῆν Α. 575.
 σπονδοποιέονται F. 1.
 σπόρον 427. 505.
 σπυρίδεσσι F. 74, 21.
 σταγόνεσιν 624. Α. 64.
 σταδίην Α. 402.
 στάζων 931. στάξεως Α.
 240.

σταθμοῖο 21.
 *σταλάδην Α. 475.
 στάχυν 803. Α. 371.
 σταφίδος 943.
 σταφυλίνος F. 71, 2. |νον
 843.
 στεγανῆν Α. 367.
 στεγνά 762.
 στείβοναι 609.
 στείλειον 387.
 στενῆν Α. 191. 615. στεί-
 νον Α. 508.
 στείχοντες F. 109.
 στέλεχος F. 78.
 στέλλονται Α. 193.
 στέρχει 553.
 στέρνοις Α. 314. στέρ-
 νοις 924. Α. 18. 522.
 στέρων 91.
 στεφανούς F. 74, 54 et
 81, 2.
 στέφος 897. Α. 619. F. 74,
 4 et 8 et 72.
 στήδην Α. 327.
 στήλησι F. 74, 70.
 ἐστήριζται 20. ἐστήριζαν
 F. 74, 48.
 στιβαροῖο 17.
 στίβον 263. 321. 481. στί-
 βω 672.
 στίχοναι Α. 545.
 στίβοναι 726.
 στιφοῖς F. 74, 51. στιφρῇ
 F. 70, 5.
 στόμα Α. 20. 120. 226.
 379. 384. 580. στομά-
 τεσσι Α. 210. 240. 263.
 339. 377.
 στομάχοιο Α. 22. |χον Α.
 255.
 στομίοις Α. 12. 509. F.
 74, 35. στομίων Α. 524.
 στομίω 233.
 στορίσας 25.
 στρεβλός Α. 442. στρεβλόν
 Α. 363.
 στρενωγδόνι Α. 313.
 στρενωγμένω Α. 291.
 στρομβεία 629.
 στρόμβοιςιν 884. |βων Α.
 393. στρόμβοι (testacci)
 F. 83.
 στρουθένια Α. 231.
 στρουθοῖο Α. 60. 535.
 στροφάλιγγα 607.
 στύξε F. 74, 61.

στέπει 951. Α. 70.
 στύπον Α. 278.
 Σύβαρις F. 53.
 συγκεράων Α. 321.
 συγλήρη Α. 1.
 σύγχροα F. 32.
 συκής Α. 348. F. 78.
 σύμμικτη 562.
 συμμίγδην 677.
 σύμμορφον 321.
 συμφορδην 110.
 συμφορσαῖο 954.
 συναλδία Α. 623.
 συναρπάζουσα 197.
 συνδάμναται Α. 173.
 συνεχῆς Α. 571. συνεχέως
 Α. 304.
 συνήρηα Α. 512.
 συνομήρητες 447. |ήρηα Α.
 607.
 συνεραθάγησεν 194.
 συναρξῶσι F. 74, 23.
 *συσκαῖμο Α. 415.
 συρμά Α. 256.
 Σύρις F. 32.
 σὺς Α. 557.
 συστάμνισον F. 70, 13.
 σφαίρα 584.
 ἐσφαλμένα Α. 221. |μένον
 Α. 213.
 σφαλεροῖ Α. 189. |ροῖσι
 Α. 33. |ρως Α. 400.
 σφεδανόν 612.
 σφέλα 644.
 σφήκειον 738.
 ἐσφήκωται 289.
 σφήκης Α. 183. σφήκι
 739. σφήκων 741. σφήξ
 811.
 σφονδύλειον 918.
 σφόνδυλοι 781. σφόνδυ-
 λος 798.
 σφυρά Α. 477. σφυρόν 17.
 926. 928.
 σφύρη Α. 349. σφύρησιν
 Α. 236.
 σχεδῆξ 622. σχεδῆν Α.
 88.
 σχεδόν 561. Α. 207.
 Σχοινῆος 889.
 σχοινίδι Α. 625.
 σχοινώδεσιν Α. 152.
 σώχειν 590.
 ταμίσοιο 711. Α. 373. |σον
 577. 949.

- τάμοις 849. 866. ταμών 72. 586. 599. Α. 46. 135. 363. F. 50.
 ταυρύφλλον 610.
 τεάνυσται 225, 290.
 τάπιδος 324.
 ταραξάς 935. 950. ταραξίεις 936. ταρασσειν 109. ταρασσομένη Α. 25.
 Τάταρος F. 44.
 τάρταρον ἰλνύσσαν 203.
 τατηρόν Α. 496.
 ταῦρος 340. ταῦρον 122. Α. 312. ταύρων 171. 741.
 Ταυροπόλος F. 58.
 ταυρώδεια Α. 222.
 τάφροις F. 74, 10.
 ταχα 549.
 τῆς i. e. ἥστινος Α. 618.
 τήνας 405. τήνει 639.
 Τιερσίας F. 45.
 τειρομενος Α. 383.
 τείχεα Α. 1. F. 19.
 τεκμαίρει 680. τεκμαίρεο Α. 188. τεκμαίρονται 231. τεκμαίρεν 396.
 τεκμήρατο 302. Α. 105.
 τέκνα 199. 795. Α. 168.
 τέκνοισι 124.
 τέκτων 170.
 Τελαμών F. 42.
 τελέθει 360. τελέθῃσι 832. τελέθουσιν 213.
 τελέσων F. 74, 10.
 τελευτήν 189.
 τελίει 275. τέλεσκε Α. 583.
 τέλλει F. 74, 32.
 τέλσον 546.
 Τεμπίδος Α. 199.
 τευθρήνης Α. 560.
 τίρα 186. τίρας 19. 463.
 τερμινθίδα Α. 300.
 τερπομένην 538.
 τερσαίνοις Α. 551.
 τίρσαι 96. 693. τίρσαιο 709.
 τίρφει 323. τίρφη Α. 268.
 τιτανόν Α. 343. 461.
 τετραμόρον 100. 712.
 * τετραποδί Α. 543.
 τίτρασι 582. Α. 58.
 Τευθρανίδης F. 101.
 τεύχος 80. Α. 197. τεύχει Α. 246. τεύχεϊ 652. Α. 315. 364. F. 74, 52.
 τεύχος Α. 21.
 τεύχε Α. 515. τεύχουσιν Α. 120. τεύχονται 108. Α. 416. τεύχων 284. τεύξαις Α. 153. τευξάμενος 935. τεύξας 412. Α. 129. τεύξη 149. 205.
 τεύχη 524. έτεύξεν Α. 150. τέτυκται 386. 410. τυκτήν 108.
 τεφρή 173.
 τέφρη Α. 95. 530.
 τεφρώσαιο Α. 534.
 τέων Α. 2.
 τέθη Α. 306.
 τηκόμεναι Α. 476. τηκόμενην Α. 387. τηξάω Α. 164. τηξάις Α. 110.
 τηξάμενος Α. 63. 350.
 τηξας Α. 92. 369. 487.
 τηλεφρίοι Α. 873.
 τηλόθεν F. 74, 65.
 τήμος 31. 59. 206. Α. 459.
 τημοῦτος 926.
 τηνεσμή Α. 382.
 τιθαυβάσσοουσιν 199.
 τίθει 577. τίθῃσι 34. έ. θεντο Α. 39. έθηκεν Α. 560. θήκεν F. 31. έθήκατο 614. θέντος F. 27.
 τιθήνης Α. 419.
 τιθνηοί Α. 31.
 τιθυμάλλους 017.
 τέκιν Α. 406.
 τιμήν F. 104.
 τίναξε 193.
 τινθαλίω Α. 445. τινθαλίοις Α. 463.
 τιταίνεται 722.
 τιτάνοιο Α. 43.
 Τιτηνίς 13. F. 4 et 5.
 Τιτηνων 10.
 τμήγε F. 70, 9. τμήγων F. 72. 1. τμήξαις Α. 301.
 τμήξαιο Α. 68. τμήξεις 886.
 Τμώλοιο 633.
 τόθι 147. 462. 634. Α. 9. 14. 123. 270. 500.
 τοία 7. 429. 543. 762. Α. 232. 292. τοίη 780. 785.
 τοῖον 210. τοῖος 482.
 τοίω 780.
 τοιάδε 99.
 τοκήες 620. τοκήας Α. 563.
 τόκον 452.
 τομαίη 52.
 Τοξεύς F. 51.
 τοξικῶ Α. 208.
 τόποις F. 74, 58.
 τόσσον 570. τόσσα F. 83.
 τούνεκα 120. Α. 346.
 τραγοριγάνον Α. 310.
 τραμπιδος 268.
 τραπεξήεντος 526.
 τραπέζης 560.
 τρανήματα Α. 246.
 Τράφεια 887.
 τράα 308.
 τρεμίδιοι 844.
 τρέφει 388. έθρέψατο Α. 628. έθρεψε 607. 958.
 έτρεφεν 168. Α. 271.
 τραφή Α. 523. θρέψαιο F. 73, 1.
 έτρεσεν Α. 174. τρέουσιν Α. 219.
 τρηχύνεται Α. 280.
 τρηχέϊ Α. 252. τρηχίεις 140. τρηχέϊς 151. τρηχύν 217. 284.
 τρήχοντα 72. τρήχοντι 521. τέτρηχε Α. 80.
 τετρηχότι 267.
 τριβε Α. 461. 531. τρέψας Α. 87.
 τριβῆος Α. 502.
 τριέτι Α. 347.
 τριόδοιο 98. τριόδοισι 128.
 τριπέτηλον 522. 907.
 τριπλόον 655. Α. 327.
 τριπόδεσσι Α. 11.
 τριπτήρι 95. F. 70, 15.
 τριπτήρη Α. 494.
 τρίς 003.
 τρισσάς Α. 366. τρισσοῖς 908.
 τριστοιχοι 442. *
 τρισφύλλον 520.
 τριτήν 103.
 Τριτώ F. 145.
 τρίφατον 102.
 Τροσίθεν 309.
 τρώμον 437. τρώμος Α. 541.
 τροπάς 678.
 τροχαλῶ 589.
 τροχέην 658.

- τροχμαλα 143.
 τροχοσιδία 95.
 τροχόντες 332, τροχόε-
 σαν 166.
 τροχοῦσιν 816.
 τρυγῇ 368.
 τρυγῶνα 828, τρυγῶν 829.
 τρυγα 932, τρυξ F. 70,
 16.
 τρυχον 74, 878.
 τρυνημένη 277, τέτρυται
 287.
 τυχούς 128.
 τυλόν 272.
 τυλοι 178.
 τύμβοι F. 74, 62.
 τύμμα 426, 653, 737, 755.
 τυμμασι 919, 930, F. 32.
 τυμματι 463.
 Τυνδαρίς F. 108.
 τυπῇ 129, τυπῇν 673,
 784, τυπῇσιν 358, F.
 74, 49, τυπαῖς F. 32.
 τυπείς 836, τυπέντι 330.
 τυψάντα 2, τυψας 775.
 τυψε 202, 313, τυψῷ
 424, τυψης 831.
 τυτθᾶ 755, τυτθαῖ 132.
 τυτθόν 47, 630, 750.
 τυττ, F. 70, 11.
 τυφλῇν 815.
 τυφλωπες 492.
 τυψει 921, τυψιν 933.
 ὑάκινθον 905, ἴθος F. 66,
 ἴθον 902, ἴθω F. 74, 32,
 ἴθω F. 74, 60.
 ὑγραίει A. 580.
 ὑγρῶν A. 285.
 ὑδαλήη 361.
 ὑδατόεν 230, ὑδατόεσσα
 300.
 ὑδέουσι A. 525, ὑδεῦσι
 A. 47.
 ὑδρηλῇν 60.
 * ὑδρηντα 26.
 ὑδρην 688, ὑδρης A. 247.
 ὑδρον 414, ὑδρω 421.
 ὑδρωψ 467, A. 341.
 ὑδρασι 12, A. 320, ὑδα-
 σιν A. 229, 237, 520,
 F. 74, 16, ὑδατα A.
 520, ὑδάτεις 665, A.
 504, F. 70, 8, F. 78,
 ὑδάτεις A. 112, ὑδατι
 46, 538, 540, 573, 914,
 A. 95, F. 70, 12, ὕδωρ
 307, 888, A. 174.
 ὕετοιο 273.
 ὕῆα F. 110.
 ὕλαγμόν A. 220.
 ὕλας F. 48.
 ὕλη A. 177, ὕλην 5, 27,
 135, 400, 450, 488, 499,
 532, ὕλης 127, 672.
 ὕλην 147.
 ὕληώρας 55.
 ὕμεναίσις F. 108.
 ὕμνεσσι 184, ὕμένων 193,
 A. 358.
 Τμησιδός A. 446.
 ὕμνοπόλοιο A. 629.
 ὕμνον F. 104.
 ὕπαι A. 104, 132.
 ὕπαλξας 455.
 ὕπαιφρονίσσεται 178, (cf.
 720).
 ὕπἀμησον 901.
 ὕπαργήεσσα 663.
 * ὕπαρπεζον 284.
 ὕπεκ 703, A. 297, 625.
 ὕπεκρεθεν 182, 544.
 ὕπεξεργῶσαι A. 227.
 ὕπεραχθία 342.
 ὕπερικον A. 603.
 ὕπερθε 720, ὕπερθεν 241.
 Τπεριονίδω 679.
 Τπερμηστρα F. 45.
 ὕπεροισιν 952.
 ὕπερτείνουσι 781.
 ὕπερτερον 535.
 ὕπερφαίνουσι 177.
 ὕπερφάλοιο F. 74, 23.
 ὕπευνασθεῖα A. 294.
 ὕπηνεμίοισιν A. 425.
 ὕπηνην A. 16.
 ὕπναλός A. 25, ἰλέφ 162.
 ὕπνηλόν 189.
 ὕπνοιο 56, 197, ὕπνον
 165, 746, ὕπνος 746,
 ὕπνώοντες 433, ὕπνώου-
 σα 127.
 ὕποβρέμεται A. 291.
 ὕποβρομέει A. 288.
 ὕποδαιμνεται A. 86, ὕπο-
 δμηθεῖσα F. 108.
 ὕπέδεκτο A. 619.
 ὕποδράξ 457, 765.
 ὕπεδύσατο 418.
 * ὕποζωφώεσσα 337,
 (* ὕποζωγέοντε) F. 74, 22,
 ὕποθλίψαντες A. 30.
 ὕποκάρφεται A. 80.
 ὕποκίλασε 728.
 ὕπολείβεται A. 24.
 ὕποσῆπεται A. 249.
 * ὕποσμιόνει 96.
 ὕποστορέσιοιο 63.
 ὕποστρώσας F. 68.
 ὕποστύφει A. 17.
 ὕποσύρεο A. 367.
 ὕποτρέφεται 704, ὕπε-
 ρθέφαντο 884, 888.
 ὕποτρέφε λιμνη A.
 589.
 ὕποιετρεσαν 86.
 ὕποτρυει A. 63.
 ὕπετύφατο A. 163.
 ὕποφρονίσσονται 720, (cf.
 178.)
 ὕποφρῶεν 297.
 ὕρανας A. 37.
 Τριεὺς F. 57.
 Τριανίδεσσι F. 62.
 ὕσγινώεντας 870.
 ὕσγινω 511.
 ὕσσωπος 872, ὕσσώπου
 A. 603.
 ὕφισταμένην A. 521.
 ὕψηλν F. 74, 62.
 ὕψηλή 641.
 ὕψι A. 146.
 ὕψος F. 26.
 ὕψοι F. 74, 38.
 φαγοῦσαι 75.
 φάγροι F. 18, Φάγρος F.
 44.
 Φαίδων F. 63.
 φαίειν 390, φαίνεται
 163, 187, 504, 763, F.
 70, 5.
 φαίεσιν A. 81, φαίων
 A. 24, φάη 720.
 φαῖα 839.
 φαίνεται 324, φαίνοντες
 A. 422, φανείς A. 481.
 φέφανται 379, 891.
 φάλαγγες F. 31, φάλαγ-
 γος 654, 715.
 φάλαγγι 8.
 Φαλακράσις 668, Φαλα-
 κραίη A. 40.
 φάληρα 461.
 φαλλίανη 760.
 φάραγξ 146.

φαρμακῶν Α. 308.
 φάρμακα Α. 89.
 φαρμακίδος Α. 617.
 φαρμακίδης Α. 293. φαρ-
 μακόντα Α. 617. φαρ-
 μακίσσας Α. 4.
 φαρμάσων 619.
 φάρσος 664.
 φάρυα 250. [γος Α. 66.
 191. 615. [γγος Α. 363.
 φάσανα, flores, F. 74,
 63.
 Φασηλῆς F. 74, 14.
 φάσις 122.
 πεφάσισται F. 74, 30.
 φάτις 484.
 φέρτερον F. 106.
 φέρει 145. 162. 367. 736.
 737. 790. 810. φέρειν
 684. φέρει' 425. φέρε-
 ται 235. φέροις 646.
 Α. 91. 190. 326. φέρον
 Α. 188. φέρονται 48.
 φέροντα 510. φέρων
 44. 308.
 φερώνυμον 501. 666.
 φεύγε 478. φεύγων 24.
 32. πεφυγώς 128.
 φηγοῖσιν 413. [οῖο Α. 261.
 [οῦ 418. 812. [ῶ 439.
 [οι F. 27. F. 69.
 πέφασται F. 74, 72.
 Φηρεὺς F. 51.
 ἔφθιτο 836.
 φιαρῆν Α. 91. φιαρῆς Α.
 387.
 φιλαίματος Α. 408.
 φιλήρωσι F. 16.
 φιλεταίριδ' 632.
 φιλόζωος 68. [οῖο Α. 273.
 591.
 φιλοργός Α. 175.
 φίλ' 3.
 φιμώδεα 892.
 φιν 725. F. 73, 2.
 φλεγυήιον 685.
 φίλβης Α. 192.
 φιλοδώντος Α. 557. φι-
 δώσα 363.
 φλογίοιο 287.
 φλογεῖν 754.
 φλογιῖν 54. Α. 392. 534. 586.
 φλοῖον 676. 812. F. 70, 0.
 (cf. φλόον.)
 φλόμον 856.

φλόξ 820. F. 74, 39. φλό-
 γες F. 74, 48. φλογί 51.
 799.
 φλόον 355. 392. φλόα Α.
 302.
 φλόων Α. 214.
 φλύκταιναι 246. 273. 757.
 φόβην 561.
 Φοῖβος 903. Α. 302. F.
 31. Φοῖβοιο Α. 206.
 φοινησσαν 158. [έσης Α.
 69.
 Φοίνιξ F. 67.
 φοίνικος Α. 353. F. 80.
 φοίνια Α. 492.
 φοινίσσει 228. φοινίσσον
 845. φοινίσσοντα 363.
 φοινίσσουσα 238. φοι-
 νίστατο Α. 254.
 φοινά 146. φοινόν 675.
 Α. 187.
 φοινώδεα Α. 489.
 φολίδισσι 157. 221. 464.
 φολίδων 31. 137. 227.
 φολίσιν 296.
 φόνω 308. 497. φόνωιο
 Α. 500.
 φορβάδος 925.
 φορβῆς 285.
 φορέει 782. 829. φορεῖ-
 ται 343. φορέονται 123.
 462. 492. φορέοντα 376.
 φορέουσιν Α. 253. F.
 80.
 φόρτον 342.
 φορούετο 203. πεφορυ-
 γμένον 362.
 φράζω 157. 438. 589. 656.
 759. φράζεσθαι 70. φρά-
 ζοιο Α. 376. φράζονται
 491. φράσσασθαι 805.
 ἑφράσσατο 502. φράσ-
 σονται Α. 316.
 φρεῖαρ 486.
 φρένα Α. 32. 283. φρέ-
 νας Α. 161. φρένεις Α.
 543.
 φρέικας 778.
 φρέικη 721. 727.
 φρέισουσιν 221. πέφρι-
 κε 203. πεφρικός 167.
 φρύνης Α. 575. 576.
 φρυνοῖο Α. 568.
 φρυγην 21.
 φρύγ 402.
 φρυζέμεντας 825.

φύην F. 74, 3.
 φύκος 845. φύκει Α. 576.
 φυκίσεντας Α. 391.
 φυλάσσει Α. 630.
 Φύλιος F. 52.
 φυλλός 834. φυλλάδες Α.
 374. φυλλάδα Α. 92.
 411. F. 74, 34. [λάσειν
 F. 74, 45.
 Φύλλης Α. 149.
 φύλλα 83. 494. 510. 555.
 675. 683. 873. 875. Α.
 428. 549. φύλλον Α.
 532. [οισι 69.
 φύλα 407. φύλοις 300.
 φυξήλιος 600.
 φυξήλιος Α. 472.
 φύλιον 54.
 φύξιν 588.
 φυρῆσασθαι 932.
 φύρματι 723. φύρματα
 Α. 485.
 φύρων Α. 238. φύρας
 593. Α. 68. φυρσάμε-
 νος 567. φύρων 693.
 φύρμον Α. 324.
 φυτεύεις F. 74, 18. φυτεύ-
 σεις F. 74, 40. ἑφυτεύ-
 σιν F. 104.
 Φυτή F. 45.
 φυτόν 615. Α. 235.
 φύεται 662. φύονται F.
 78. φύουσιν Α. 14.
 φαίξας Α. 607. φωκτόν
 F. 68.
 φωλινοῖσι 79. 351. [οῦ
 125.
 φωλόν 32. φωλεά F. 83.
 φωλευόντα Α. 523. φω-
 λένει 394.
 φωνήσαιμι 4. φωνίσται
 F. 1.
 φώρης Α. 237.
 φώς Α. 215. 382. φῶτα
 363. Α. 19. 336. φῶ-
 τας 701. Α. 5. φῶτες
 752. φωτός 463. 767.
 Α. 73. 124. 582. 614.
 φωτίζοντα F. 74, 66.
 κεχαρημένος 138. κεχα-
 ρησά F. 70, 18.
 χαίτη 65. 503. 542. 869.
 χαίτην 39. 523. 658.
 838. Α. 200. 260.

- κατήγεσαν 60.
 κάλαζα 778.
 καλαζήντα 13.
 κεχαλασμένα 383.
 καλαίπιδος 458.
 καλβαίνη 52.
 καλβανίδες 938.
 καλβανόσσα Α. 555.
 καλεφθῆ 445. ἐκαλέφατο 309.
 καλικοραῖη Α. 29.
 καλικοροτή Α. 613. ἴσεν Α. 59.
 καλινσός 234. καλινά Α. 16. 337. καλινός Α. 117. 223. 453.
 κάλκας F. 74, 60.
 καλκείη 706.
 καλκήρεα 921. καλκήρεας Α. 244.
 καλκοῦ 257. καλκοῖς Α. 529.
 καμαιεννάδος 532. (cf. χαμεννάδος.)
 καμαιζήλοισ 70.
 καμαίλειον 656.
 καμαιπίντος Α. 56. 548.
 καμελαίης Α. 48.
 χαμεννάδος 23.
 χαμηλάς F. 74. 60. χαμηλήν 841. 944. χαμηλαί 239. χαμηλόν F. 78.
 χαμηλότρεαι F. 70, 2.
 χαδῆν 956. Α. 58. χάδοι 598. χαδών Α. 145. 307.
 χαυδόν 341.
 χαυνίδες κύνες F. 97.
 χαράδρας 28. 489.
 χαράδρεια 389.
 χαρακτώ Α. 308.
 χαράξας 545. χαράξῃ 807.
 χάρμ' Ἀφροδίτης F. 74, 28.
 χάσμα Α. 14.
 χατίοντα Α. 225. 585.
 χαῦνα 940. χαῦνης 807.
 χίδροπα 753.
 χείαις 79.
 χείλεϊ Α. 119. χείλε' 339.
 χείλει Α. 278. 572.
 χείλῃ 61. Α. 209. 250.
 438. 503. χείλως 686. F. 91.
 χείμασι F. 72, 3.
 χεμερή 252. χεμερή-σιν Α. 623.
 χεμῶνι F. 70, 7.
 χείρα Α. 539. χεῖρι 936. Α. 302. χεῖρὸς Α. 5.
 χείρεσσι F. 27. χείρα 926. χείρας Α. 169. F. 81, 4. χεῖρ Α. 227. χε-ρὸς 687. Α. 43. χεῖρσι 16. Α. 190.
 χειροδρόποι 752.
 Χείρων 501. F. 42. Χείρωνος 500.
 χέλειον Α. 574.
 χελιδονίου 857. χελιδονίσσι F. 74, 32.
 χελιδόσι F. 74, 33.
 χελλύσσεται Α. 81.
 χέλνδρον 411. 414.
 χελύνην 703. χελύνης Α. 555. 558.
 χέλνως 700.
 χερσπληθῆ 94.
 χερσύδροισ 350.
 χέρσῳ 369.
 χεύμα 890.
 χεύει Α. 381. χεύῃ Α. 66. 485.
 χέας 923. 932. 942. 953.
 χέαις Α. 65. χέαι Α. 587. χέη Α. 89. χέ-ασθαι 590. 709. χέει 342. χέειν 105. χέον-ται 364. 756. 801. χεύας Α. 352. χεύαις Α. 585.
 ἔχεναν Α. 291. χεύατο Α. 258. (cf. χεύω.)
 χηλαί 789.
 χηνός Α. 136. 228.
 χηραμά 55. 149.
 Χησαίδεσσι Α. 151.
 χήτει Α. 499.
 χθονίου F. 74, 72.
 χθονί 639. χθονός Α. 521.
 χόδρα F. 68.
 χιλύουσι 635.
 χιλοί 569.
 χιληγγόνου Α. 424.
 χιμαίρης Α. 135.
 χίμετλα 682.
 χιονόεσαν δαῖτα Α. 512.
 χιονώδεος Α. 150.
 χιτών 184.
 χιδνί Α. 179. χιδνέσσι 461.
 χλιαροῖο Α. 360. χλιαρῷ Α. 460.
 χλίσον F. 68, 8. χλίσων-τι Α. 110.
 χλοάζον 917. χλοάζων 576.
 χλοανθός 550.
 χλοάοντα 438. χλοάοντας 30. χλοάουσα 237. χλο-άουσι 569. χλοάων 777.
 χλοεραῖ Α. 371. χλοερόν 879. χλοεροῖς 895. χλοε-ροῦ 595. Α. 47.
 χλόν 583. 502.
 χλοῦν ἤνδε F. 74, 6.
 χλωρηίδα 88.
 χλωρίς F. 54.
 χλωρά Α. 143. χλωροῖς F. 74, 24.
 χλοάοντα F. 50.
 χλοάνοιο Α. 92.
 Χοάσπεω 890.
 χολών 140.
 χολῆ Α. 471. χολῆς 561.
 χολοιδέα 435.
 χολόεν Α. 12. 17. 580. χολ-έοντας 253. χολόεντι 302.
 χολοίβαφος 444.
 χολοιβόρον 503.
 χονδρος Α. 123.
 χορείην F. 27.
 χοός 103. 619.
 χραίνιο Α. 553. χραίνῃ Α. 469. χραίνους Α. 155. χραίνουσι Α. 246.
 χραίνουσι Α. 169. χραί-νων Α. 531. χράνας Α. 202.
 χραισμεί 914. χραισμείν 643. χραίσμην 852.
 χραισμῆσεις 551. χρα-ισμῆσαι 926.
 χραίσμη 583.
 χραισμῆεις 576.
 ἐχρας 315.
 ροειῆ 354.
 ροειῶ 695.
 ροῖ F. 74, 36. ροῖης 850. Α. 407. ροιῇ 172. 322. 375. 428. Α. 600.
 ροιῇ 262. 288. 516.
 754. F. 74, 20. ροιῇν 148. 256. Α. 76. ροιῇ-σι F. 74, 65.
 ροιισθεῖσαι F. 74, 26.
 ρουσανθῆς F. 74, 69.

- χρῦσα 504.
 χρῦσοιο A. 53. | σφ F.
 74, 3.
 χρῶς 279, 719, 721, χρῶ-
 τα A. 253, χρῶτός 425.
 χρῶϊ 115, 231, 328, 429,
 446, 726, 730, χρῶς
 241, 421, 929, A. 506.
 χυλόν 918, 953, A. 625.
 χυλός A. 389, χυλῶ A.
 93.
 χύσιν 297, A. 107, 333,
 359, 602.
 χυτή 503, χυτῇ A. 116.
 χυτῆς 540.
 χυτὸν 391, 530, F. 74, 20.
 χυτρησι 621.
 χύτρον F. 72, 3, χύτρον
 A. 136, χύτρον 98, A.
 60, 487, 578.
 χυλίσουσι 319.
 χῶρος A. 3, χῶρον 96,
 149, 499.
 ψαθυρῆς A. 145, | ροῖσι
 A. 552.
 ψαίρουσαι 123.
 Ψαμαθίδας 887.
- Ψαμάθη F. 42.
 ψαμαθίοις 155, 313.
 ψαφαρῇ 262, ψαφαροῖς
 172, ψαφαρόν A. 353.
 ψαφαρός 179, 369.
 ψήνας 736.
 * ψηχεῖ 559.
 ψήχεο 91.
 ψιθίης A. 181.
 ψιλωθρον 902.
 ψιμνθίων A. 75.
 πολοίς 288, πολόεντος
 129.
 Ψυλλικαὶ κύνες F. 97.
 Ψύλλων F. 32.
 ψυχρότερος 255.
 ψύχει A. 85, 192, ψύχω-
 σι 473, ἔψυγμένα A.
 461.
 ψυχῇ A. 194.
 ψυχρόν A. 440.
 ψώχοιο 629.
 Ῥαρίωνι 15, cf. Ῥαρίων.
 ῤγύγιος 343.
 ῶδινα A. 165.
 Ῥδονήθη F. 74, 11.
 ῶεα 192, 452, A. 555.
- ῶσει 587, ῶση A. 505.
 ὠκιμοειδὲς A. 279.
 ὠκύν 34, ὠκύν 691, ὠκία
 410, ὠκιστα A. 413.
 ὠκιστος 481.
 ὠμοβορῆι 739.
 ὠμοβρωτον A. 428.
 ὠμά A. 392, ὠμοιο 105.
 ὠμοτέρην F. 70, 17.
 ὠοῖσιν A. 294.
 ὠοτόκοι 136.
 ὠπή A. 377, ὠπῆν 274,
 657—
 ὠραι A. 232.
 ὠρην 494.
 ὠραία F. 74, 2.
 Ῥοικίσι 516.
 ὠριον F. 70, 18.
 Ῥαρίων F. 57, cf. Ῥαρίων.
 ὠρονδόν A. 222.
 ὠς 65, 329, 344, 512, 543,
 642, 814, 835, A. 258,
 382.
 ὠσπερ A. 494.
 ὠτειλαί 304.
 ὠχραίνει A. 438, ὠχραί-
 νων 254.
 ὠχρόν F. 74, 3.
 ὠπα F. 74, 3.

INDEX FRAGMENTORUM NICANDRI.

Aelian. nat. animal. V, 42 = fr. 93.
VIII, 8 = fr. 34. X, 49 = fr. 31.
XVI, 28 = fr. 32.
Antholog. Palat. VII, 435 = fr. 105.
VII, 526 = fr. 106. XI, 7 = fr. 107.
Antonin. Liberal. I = fr. 49. II =
fr. 51. IV = fr. 38. VIII = fr. 53.
IX = fr. 54. X = fr. 55. XII =
fr. 52. XIII = fr. 44. (XIV of
p. 42 not.) XVII = fr. 45. XXII
= fr. 39. XXIII = fr. 40. XXIV
= fr. 50. XXV = fr. 57. XXVI
= fr. 48. XXVII = fr. 58. XXVIII
= fr. 59. XXIX = fr. 60. XXX =
fr. 46. XXXI = fr. 47. XXXII =
fr. 41. XXXV = fr. 61. XXXVIII
= fr. 42. (XL = fr. 67.)
Arsen. Violar. 25, 16 = fr. 112.
Athenae. II p. 35 A. = fr. 86. II
p. 49 F. = fr. 87. II p. 51 D. =
fr. 75. II p. 52 E. = fr. 69. II
p. 53 B. = fr. 77. II p. 54 D. =
fr. 76. II p. 60 F. = fr. 78 et 79.
II p. 64 D. = fr. 88. II p. 68 B.
= fr. 92. II p. 69 B. = fr. 120. II
p. 71 D. = fr. 80. III p. 72 A.
= fr. 81 et 82. III p. 82 A. = fr.
50. III p. 92 D. = fr. 83. III
p. 99 B. = fr. 33. III p. 105 C. =
fr. 139. III p. 110 D. = fr. 134.
III p. 111 D. = fr. 121. III p. 114
C. = fr. 136. III p. 126 B. =
fr. 68. IV p. 133 D. = fr. 70. VII
p. 282 F. = fr. 16. VII p. 288 C.
= fr. 122. VII p. 296, extr. =
fr. 2 et 25. VII p. 305 D. = fr. 59.
VII p. 306 D. = fr. 137. VII p. 309
C. = fr. 141. VII p. 329 A. =
fr. 18. IX p. 366 D. = fr. 70,
v. 16. IX p. 366 D. = fr. 84.
IX, 369 A. = fr. 132. IX p. 369
B. = fr. 70. IX p. 370 A. = fr.
85. IX p. 371 B. = fr. 71. IX
p. 372 E. = fr. 72. IX p. 392 A.
= fr. 123. IX p. 395 C. = fr. 73.

IX p. 411 A. = fr. 17. XI p. 783
A. (= p. 1039 Dind.) = fr. 129.
XI p. 475 D. = fr. 138. XI p.
477 B. = fr. 1. XI p. 483 A. =
fr. 140. XI p. 485. D. = fr. 142.
XIII p. 569 D. = fr. 9. XV p.
679 C. = fr. 144. XV p. 681 B.
= fr. 126. XV p. 681 D. = fr.
74 v. 4. XV p. 682 A. seq. = fr.
74. XV p. 681 E. = fr. 127. XV
p. 701 A. = fr. 89.
Auctor. vit. Nicandri fr. 104 et 110.
Biographi Westermanni p. 28, 28 =
fr. 14.
Cael. Aurelian. de morb. chronic. I,
4 = fr. 11.
Clement. Alexandr. Protrep. II, 39
p. 33 = fr. 23.
Columell. IX, 2, 4 = fr. 94.
Cramer Anecd. Oxon. I. p. 267 =
fr. 100. Parisin. II p. 98 = fr. 14.
III p. 436 = fr. 133.
Erotian. p. 72 = fr. 124. p. 116 =
fr. 135.
Etymol. Magn. p. 39, 7 = fr. 125,
p. 72, 52 = fr. 99. p. 102, 33 =
fr. 128. p. 153, 4 = fr. 7. p. 156,
30 cf. ad fr. 43. p. 305, 41 = fr.
98. p. 712, 41 = fr. 100. p. 748,
3 = fr. 58.
Eudoc. Violar. p. 87 = fr. 130. p. 148
= fr. 6 et 57. p. 241 = fr. 58.
p. 377 = fr. 137.
Eustath. ad Homer. p. 906, 20
Rom. = fr. 78. p. 917, 5 = fr.
87. p. 948, 35 = fr. 82. p. 1017,
20 = fr. 79. p. 1295, 13 = fr.
74, v. 9. p. 1295, 26 = fr. 126.
p. 1479, 9 = fr. 33. p. 1504, 41
= fr. 74, v. 57. p. 1571, 9 = fr.
89. p. 1632, 8 = fr. 1. p. 1714,
35 = fr. 137. p. 1863, 52 = fr. 76.
Harpoerat. s. *Θέσιον* = fr. 3. s. *πάν-*
δημος Ἀφροδίτη = fr. 10.

- Helladius ap. schol. Dioscor. p. 362
Matth. (sive ap. Bussemak. ad
Oribas. II p. 745) = fr. 81.
- Hezych. s. ἀθελεῖν = fr. 124. s. αἰ-
σις fr. 118. s. μέσχος = fr. 119.
s. τρεῖς = fr. 145.
- Macrob. Saturnal. V, 21 = fr. 1.
V, 22 = fr. 115.
- Michael. Apostol. VIII, 12 = fr.
112.
- Parthenii narrat. amator. VI = fr.
13. XXXIV = fr. 108.
- Philarg. ad Virgil. Georg. 3, 392 =
fr. 115.
- Photii lex. s. Τίτανίδα γῆν = fr. 4.
- Plinii nat. histor. XX, 31 cf. p. 135.
XXX, 85 = fr. 35. XXXVI, 127
= fr. 101. XXXVII, 31 = fr. 63.
XXXVII, 101 = fr. 102. cetorum
cf. p. 121 et p. 123.
- Plutarch. de vit. Hom. p. 283 Gal.
= fr. 14. de malig. Herodot.
XXXIII p. 867 = fr. 20.
- Polluc. Onomast. V, 38 seq. =
fr. 97.
- Porphyrii quaest. Hom. p. XCII
Barnes. = fr. 111.
- Prob. ad Virgil. Georg. I, 399 =
fr. 64.
- Schol. Apollon. Rhod. I, 29 = fr.
28. I, 419 = fr. 5. I, 1236 =
fr. 48. I, 1300 = fr. 113. I, 1304
= fr. 15. IV, 57 = fr. 6 et 24.
Schol. Arat. 161 = fr. 114.
- Schol. Aristoph. Equit. 408 = fr.
130.
- Schol. Marcian. ad Euripid. Ilecub.
1 = fr. 62.
- Schol. Homer. Iliad. ε, 843 = fr.
Actol. 8 B, quod est p. 130 n. 1.
v, 824 = fr. 131. Odyss. 7, 444 =
fr. 133.
- Schol. Nicandr. Alex. 298 = fr. 91.
Theriac. 3 = fr. 12. 214 = fr. 19.
215 = fr. 109. 349 = fr. 90.
377 = fr. 30. 382 = fr. 22, fr.
95, fr. 143. 460 = fr. 27. 585
= fr. 66 et fr. 96. 781 = fr. 37.
- Schol. Ovid. Ib. 473 = fr. 110.
- Schol. Theocrit. 111, 52 cf. p. 135.
V, 92 = fr. 65. XIII, 46 = fr. 48.
- Serv. ad Virgil. Aen. 4, 261 = fr.
103. ad Georg. II, 214 = fr. 36.
- Stephan. Byz. s. ἄθος = fr. 26.
s. Ἀσπιδάθεια fr. 43. s. Ζάγκλη
= fr. 41. s. Ὀρδαία fr. 29.
- Suid. s. βάχος = fr. 130. s. Εἰθύ-
βατος fr. 112. s. αἶνος = fr. 86.
- Tertullian. de anim. 57 = fr. 117.
- Tzetz. ad Lycoph. 183 = fr. 58.
799 = fr. 8.
- Zonar. Ixix. p. 319. cf. ad fr. 43.
p. 855 cf. p. 135.

I N D E X

IN COMMENTATIONES ET COMMENTARIOS.

ἀβρότορον an ἀβρότορον? 224.

adiectiva in ης pro εἰδῆς 32. adi.
in μων amat Nicander. 277, item
cum ἐν composita 293. adi. a γρῶς
derivata 40. adi. in ὠπρός et ὠπρίς
98. adi. ab aoristo secundo for-
mata 112. adi. in ος declinata ad
normam adiectivorum in ης 266.
adiectivorum in υς neutrum plu-
rale formatum in εἰα 87. adiecti-
vorum in εἰς nominat. et accusat.
plural. femin. gen. format. in εἰς

101. adiectivorum declinationis III
in ης accusativ. singul. Aeolum
more formatus 103. adiectiva cum
νη- composita femininum non ha-
bent 103. — adiectivorum usus qui-
dam ap. Nicandr. 97.

adverbia in ἦ et α, ᾶ et α varian-
tia. 80.

αἰεσθαι γόνον, σχῖνον 131.

ἄχοναι 277.

ἄκρα valde 306.

ἀκτὴ i. e. ἄκρα 36.

ἀλλὰ secundo loco positum (add. Naek.
 de Hecal, p. 180).
 ἄμβων 105.
 ἄμύγδην cum genetivo 224.
 ἀμολγός 208.
 ἀμορβός, ἀμορβεύειν, non ἀμορμός,
 ἀμορμεύειν 141 seq.
 ἀμπαῖσθαι 200.
 Antigonus Gonatas rex literatissimus
 14 n.
 Antimachus imitatur Nicander 210.
 Antiochus Epiphanes sive Epimanes
 15 seq.
 aoristus in enuntiatione secundaria
 post praesens in primaria 240.
 ἀπερ τε 104.
 apes tauris oriundae 147.
 ἀπεχθής noxius 38.
 aphæresis insolita 247.
 ἄπης et ἄπης 3.
 Apollinis Clarii sacerdos 17 seq.
 Apollodorus, Democriti assectator,
 iologorum communis fons 182—
 200. expressit cum Nicander 189
 seqq.
 Apollodori et Apollonii confusa no-
 mina 197.
 Aratus quando in Macedoniam vene-
 rit 13, quando mortuus sit 17.
 ἀρεπεῖα, non ἀρεπεῖα aut ἀρεπεῖον 236.
 articuli usus memorabilis ap. Nican-
 drum 276, 294.
 — αἶνι in perfecti tert. plural. 263.
 Attalus Philometor a Romanis κατα-
 λυθεῖς 4. ὁ νέος 6.
 αὐτῶν 154 seq.
 καὶ αὐτός, οὐδ' αὐτός, ἢ αὐτός 96.
 αὐτῶς cum dativo 300.
 βλαστόν, non βλάστον 108.
 brassicae genera 116.
 bulbi Megarici 120.
 Callimachi fragmenta 85 n. et 134.
 collocatio verborum insolita 281.
 coninetivus in enuntiatione secun-
 daria post aoristum in primaria
 240.
 χ pro γ ante μ 228.
 χαίρειν cum genetivo 85.
 χείρονα 89.
 χεῖν cum suis de plantis 99.
 χαίρομαι desidero 85.
 chrysanthemi usus 111.
 Damachus Nicandri pater 18.
 dativus plural. declin. I ap. Nican-
 drum 107.
 δάχμα pro δῆγμα 136 et 225 seq.

δὲ tertio loco positum 290.*
 — δε nominibus additum non - loca-
 libus 95.
 Delos insula appellata prius quam
 Ortygia 22.
 Dionysius Uticensis quid et quando
 scripsit 77 seq.
 Dionysus Ptolemaeorum atavus 2.
 sub Dioscoridis nomine qui feruntur
 libelli περὶ ἰοβόλων et περὶ δηλη-
 τηρίων φαρμάκων non eiusdem
 sunt auctoris 167 et 178.
 δρόσος 107.
 dualis participiorum pro plurali 107.
 εἰς τὴν, ἐν ἐν 84.
 εἰσέει cum indicativo. 240.
 ἐν δὲ, ἐν δὲ τε, ἐν καὶ, ἐν δὲ καὶ, ἐν
 δὲ τε καὶ 86, ἐν quando in quarto
 pede dicatur, quando ἐν 109 et
 270.
 ἐντύνειν 84 not.
 ἐκεῖ relatum ad omissam enuntiationem
 255. ἐκεῖ τε 236.
 ἐπικλεῖν vocare 139 n.
 εἰς ante consonantes locum habet
 apud epicos, non εἰς 99.
 Εὐξάντιος 133 seq.
 Εὐρύβατος 132.
 εὐτε quemadmodum 89.
 ἦ et ἦ γάρ secundo loco posita 106 et
 279.
 ἦ — καὶ ad se invicem relata 117.
 ἦ ἐτι 87.
 ἦ prior syllaba correpta 98.
 ἦ ἔλεις solis ictus 90.
 ἦχι an ἦχι ? 275.
 fungis strangulandi vis quomodo de-
 trabatur 114.
 Γάγης fluvius 221.
 γάλατος 297.
 γάρ triplex 240.
 genetivus significans id, quo quid re-
 pletum est 115. in genetivi usu
 propria sibi Nicander habet 272.
 genetivus participii iuxta dativum
 οἱ 290.
 generis mutatio 88.
 γεραίος et γεραῖος 112.
 γνάπτω et γνάμπτω 244.
 γογγυλλῆς quomodo serenda sit 81.
 γρηῖς an γρηῖς 153.
 hederæ genera 98.
 Hercules regum Aegypti et Pergami
 atavus 2.
 Hermesianax 15.

hiatus vocalis v 306.
 de Hieronymo Cardiano liber Antigoni Gonatao 14 n.
 hyacinthi varia genera 103.
 ἵνως 133.
 ἵνα in quibus 267.
 ἵπποι λυκοσπάδες 147.
 ἱστορίαι κωμικαί 16.
 καί et ἡ ad se invicem relata 117.
 καί δὲ interposita voce apud epicos 230.
 καί τε σύ γέ frequens Nicandro 280.
 κάρη ad primae declinationis normam formatum 108.
 καταλύνειν 5.
 κεδάω 301.
 Κίρρις an Κίρρις? 61 n.
 Κρίσα et Κρίσα 61 n.
 ἐκύλισι, non ἐκύλισσε 231.
 κύμα, κύμη, κύημα, κυμάτιον, κύμα 118.
 κωμικαί ἱστορίαι 16.
 λείρια i. e. ἀνθή 111.
 περὶ λίθων scriptores 128.
 λίτρον et νίτρον 203.
 λοιγός adiectivum 233.
 λόπιμα 113.
 λυκοσπάδες ἵπποι 147.
 Lysidico 2.
 μακτρα i. e. κόσκινον 190.
 μάστις metaphorice 119.
 Megarici bulbi 120.
 Μελιγονίς insula 47 n.
 Μελισσήεις mons 219.
 μιγῇ adverbium 80.
 ante μν vocalis correptio 131 seq.
 μόγισ et μόλις 235.
 μορόεις 208.
 μορία πάντα 225.
 καί μὴν, καί μὴν καί in transitu ad nova. 101.
 natura i. e. pars pudenda 130 (add. Plin. n. h. 20, 57; 22, 36; 21, 146; 28, 176; 32, 49 etc.).
 νέος θ.
 cum νη- composita adiectiva femininum non habent. 103.
 Nicander mathematicus et astrologus?? 10 seq.
 Nicandri poetae actas 1 seqq., patria p. 17 seq. pater 18. scripta:
 Αἰτωλικά 19 seqq.
 Γεωργικά 73 seqq.
 Γλώσσα 203 seqq.
 (Εὐκώμιον εἰς Ἀρταλίδας) 129.
 Επιγράμματα 129.

Ἐπειροσύνεμα 42 seqq.
 Ἐρώπια 33 seqq.
 Θηβαϊκά 31.
 Ἰασίων συναγωγή 27.
 Κιμμέριοι 125.
 Κολοφώνιακά 25.
 (Κρηνηγετικά) 125.
 (Λιδικά) 127.
 Μελισσοεργικά 122.
 Οἰταϊκά 29 seqq.
 Ὀφιακά 37 seqq.
 περὶ ποιητῶν 27 seqq.
 Προγνωστικά 124.
 Σικελία 31.
 περὶ χρηστηρίων πάντων 27.
 Τάκινθος 125.
 Θηριακά et Ἀλεξίφαρμακα qui citent 136 seqq. interpolata sunt 136 seqq. ex Apollodoro μεταφρασθέντα 180 seqq.
 Nicandor grammaticus 203 seqq.
 Nicander Antimachi imitator 210.
 Nicander parum lectus 70 seqq. et 163 seqq. Nicandrum parum curarunt de re rustica scriptores 76 seqq., item medici 166—181.
 Nicandri imitatores 74 seq. et 161.
 Nicandri μεταφράσται 165.
 Nicandri commentatores 71 et 161 seqq.
 Nicandri eodices 212 seqq.
 νίτρον et λίτρον 203.
 nomina in δωρος et δορος confusa 184 n.
 nomina in εα et η alternantia 2.
 nomina in ενς genitivus in εως 262.
 nomina in -θεν sine verbo addita nominalibus 95.
 nomina in μα et μη alternantia 118.
 nomina in ξ et ψ declinata ad nomen in ενς normam 3.
 in nomine uno confusae notiones duae, et dei hominisve, et rei. 151.
 nomina composita quomodo evitet Nicander 111 n.
 nomina patronymica feminin. generis uxores significantia 3.
 nomina patronymica et simplicia sine discrimine posita 16.
 nomina propria et appellativa eiusdem formae iuxta posita 151.
 nomina propria ad adiectivorum appellativi generis usum retracta 40.
 nomina propria παρασύνθετα 221.
 a nominibus regum tracta populorum nomina 17 n.
 ab altero numero ad alterum aberratio. 230.

νύχια 233.
 οἰο et οἰσι confusa 90.
 ὀλίγων ὀλίγωνος 138.
 ὄρκος Θεοῦ et κατὰ Θεοῦ 58.
 Orthygia dicta insula quae ante Delos
 nominabatur 22 n.
 ὅστις τε 95.
 ὅτ' (nonnumquam), an ὅτ' ? 83.
 οὐλοφόνον 290.
 ἀπ' οὐν ῥίπτει et similia 36.
 ὅς comparativum omissum 105 et
 288.
 πανοσπρία, πανοσπερία 89.
 παρὶξ ante consonam 220.
 participiorum usus quidam singula-
 ris apud Nicandrum 97. partici-
 piorum dualis pro plurali 107.
 participiorum genetivus et dativus
 οἷ iuxta positi. 296.
 Persaeus philosophus quando in Ma-
 cedoniam venerit 13.
 Philetæ fragmenta duo 47 n.
 φλόξ herba 104 (add. Plin. n. h. 27,
 41).
 φύσις i. e. pars pulenda 130.
 φάρεη an φαρῆ ? 280.
 πίνη, non πίννη 297.
 pleonasmī adiectivorum et adverbio-
 rum 80.
 Plinii errores 187.
 poetae μεταφράζοντες 202.
 πολυδενκῆς 208.
 πολὺς duorum generum 83.
 Πόντος flumen 137.
 Praxagoras Nicarchi filius 19 n.
 praepositio semel posita ad secun-
 dum substantivum 83. praeposi-
 tionum vocalis ultima non elisa
 in verbis compositis ante augmen-
 tum syllabicum 200. praepositionum
 hyperbaton ap. Nicandr. 283.
 pronominis relativi numerus pluralis
 relatus ad substantivi singularem
 230.
 προσηφανεῖν τι 4.
 Protagoras et Protagorides 15 seq.
 πρᾶνιον 89.
 in quantitate vocabulorum immutan-
 da andax Nicander 233. 236. 263.
 272.
 ῥάφανος et ῥαφανίς 82.
 ῥίξα et ῥίζη 221.
 ῥιπή ventus 107.
 σ prostheticum 151.
 Samia terra 283.

sanguisugarum ad mittendam san-
 guinem usus 202 (add. Plin. n.
 h. 32, 123).
 scholia Anthologiae Wecheliana
 quando scripta sint 148 n.
 scriptorum loci obiter emendati:
 Aeliani 123, 140, 192. — Aetii
 178. — Aglaiae 123 n. — ano-
 nymi in Westermanni biograph.
 8 n. et 9. — anonymi de vit.
 Nicandri 4 et 20. — anonymi ap.
 Galen. 101 n. — anonymi de vi-
 rib. herbar. 164 n. et 221. — An-
 dromachi 84. — Anthologiae Pa-
 lat. 130. — Antonini Liberal. 48,
 50 seq. 53. 56. 61. 64 seq. 66.
 70. — Apollonii Rhodii 37 et
 236. — Athenaei 79 et 182 n. —
 Babrii 300. — Columellae 81 seq.
 — Etymologici Gudian 34 n. —
 Etymolog. Magni 52 et 141. —
 Eudemi ap. Galen. 272. — Galeni
 p. 19 n. 1 et 173. — Hesychii
 287. — Homeri 236. — Iovannis
 Actuarii 180. — Instini 6. —
 Numenii ap. Athenae. 86 n. et
 ap. schol. Nicandr. 200 seq. —
 Orphei in Argon. 285 et in Li-
 thic. 128 n. — Plinii maioris
 155. — scholiastae Dioscoridis
 115. — Suidae 5. — Tbecognosti
 89.
 sinapi impositum bestiarum venena-
 tarum moribus 159 (add. Plin.
 nat. hist. 20, 230).
 singularis pro plurali in δοῦρ' ἐλά-
 τος (Fichtenbalken), ἀκρίδος ἔθ-
 νος (Heuschreckenschwarm) et si-
 milibus 89.
 σκίλλα et σκίλη 84 n.
 Sophaeclis versus ex Euryalo 23 n.
 στίφος i. e. herba florens 97.
 structurae mutatio 238.
 subiecti subita mutatio. 291.
 substantiva pro adiectivis 118. in
 substantivorum genere novator Ni-
 cander. 133.
 συγγραφή, συγγραφεύς, συγγράμμα
 20.
 σὺν καὶ, σὺν δὲ καὶ, σὺν δέ τε, σὺν δέ
 τε καὶ 80.
 tauris oriundae apes 147.
 τέλειον, τέλειον 96.
 θεῆ et θεῆν apud epicōs 247.
 in -θεν nomina sine verbo addita
 nominibus. 95.

Theodosiacum Nicandri exemplar.
162.

ῥίς i. e. ὄς 157. ῥίς omissum 158 n.
τότ' (*nonnumquam*) an τὸτ' ? 83.

de venenis scriptores qui perierint
182 et 183, hodie superstites
quos fontes secuti sint 165.

verba in αἶω amat Nicander 80.

verba humectandi pro verbis ef-
fundendi 305.

versus fortuiti in prosa oratione.
23.

vocabula supplenda ex composito-
rum parte aliqua. 3.

Xenophanes Nicandri pater. 18.

ξήρανον, non ξήρηνον, epicum. 88.

SCHOLIA.

PRAEFATIO

Henrici Keilii.

Cum ea quae ex Nicandri codicibus descripseram ad O. Schneiderum novam poetae editionem parantem misissem neque scholia etiam Theriacorum ex Vaticano codice, cuius discrepantiam in ipso carmine adnotatam acceperisset, aliquanto emendatiora quam vulgo ferrentur descripta habere indicassem, gratum sibi fore respondit vir amiceissimus, si meo studio recognita scholia suae editioni adicerentur. quam rem ut non satis perfectam fore videbamus, nisi eadem opera Alexipharmacorum scholiis adhiberetur, ita non sine utilitate in maiore eaque meliore scholiorum parte institui videbatur quod quo minus in reliquis praestaretur defectus codicum prohibuit.

Edita autem sunt ea scholia de quibus dico primum in principe editione Nicandri Venetiis a. 1499 ab Aldo expressa. quod exemplum postquam saepius a reliquis editoribus repetitum est, primus I. G. Schneiderus Gottingensi codice et Lorriano quem dicit ad emendationem adhibito laudabiliter de his scholiis meruit. sed cum vulgarem scripturam corrigere quam integram codicum fidem exhibere mallet, in singulis verbis permulta vel supplevit vel emendavit, summam scholiorum conditionem eam quam ex principe editione propagatam acceperat reliquit. cum in Parisina editione a. 1849 secutus est Bussemakerus, qui, quamvis bono codice Parisino 2403 usus sit, tamen, cum Schneideri rationem non perspexisset, ita eius vestigia pressit ut aut pauca aut nihil ad emendationem conferret. nobis ut rectius statuere liceret beneficio

factum est Vaticani codicis 305*), eius ex quo extrema scholiorum pars inde a v. 934 et in principe editione et in plerisque libris manu scriptis omissa olim a Gallis edita est (notices et extraits des manusc. de la bibl. imp. VIII p. 234 sqq.). eo enim conlato facile intellexi in Aldina editione, cuius auctoritate adhuc niti scholia Nicandri ex iis quae dixi adparet, a recentibus grammaticis, qui ad suae aetatis usum veterum interpretum commentarios adcommodarent, multa addita multa omissa vel temere mutata, sicut fieri in hoc genere solebat, denique omnia ita turbata esse, ut longe a pristina integritate recederent. cuius interpolationis exempla sunt ea quae v. 25 de v. ἀμορβατος et v. 571 de v. ὄγμος ex etymologico magno, v. 119 de grammatica verborum ratione, v. 764 de nomine Περσεως addita sunt, et quod v. 626 de proverbio καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις testimonium Hephaestionis interpositum est. ea igitur omnia, sive ab eo qui Aldinae editioni praefuit profecta sunt sive antea mutata fuerunt, saeculi quinti decimi memoriam excedere nego. et fuit fortasse eius editionis fundamentum Ambrosianus codex C 32, quem unum omnium librorum quos vidi, quamquam de paucis versibus eum inspexi, cum Aldino exemplo facere inveni. multo melior est Gottingensis codicis recensio, sed quae ne ipsa quidem incorruptam antiquitatis fidem praebet. cuius rei luculentum testimonium, ut leviora omittam, restat v. 795, ubi post veterum interpretum adnotationem adscripta sunt haec, Τξέτης φησὶ κακοφθόρα τέχνα οἱ σκορπίοι. τῷ σχολιαστῇ μὴ πείθου τῷδε. accedit quod conplura in eo libro omissa sunt,

*) in extremo carmine subscripta sunt haec, quae, quoniam in descriptione codicis ad O. Schneidernum missa casu praeterit, hic adscribere visum est, ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον τῶν θηριακῶν τοῦ νικάνδρου κατὰ τὴν κγ τοῦ ἀπειλλ. τῆς ββ ἐνδ. γραφὴν διὰ χειρὸς θεοφυλάκτου τοῦ σαπυροπούλου.

ut Orionis fabula v. 15 narrata, versus Sophocleus v. 18 citatus et quae de Aristotele v. 45 de Theophrasto et Tyrannione v. 52 adnotata sunt. ceterum quaedam scholia recentiore manu quam qua reliqua scripta sunt addita esse dicuntur. de Lorriano codice, e quo pauca adnotata sunt, mihi in scholiis non magis constitit quam in ipso carmine O. Schneidero. Parisinus codex ita cum Vaticano consentit, ut quae vitioso scripta sunt in hoc illius ope saepe corrigantur.

Itaque, ut dicam quae sit novae editionis ratio, Vaticanum codicem (K), qui et bonitate reliquos antecederet et unus omnium accurate excussus esset, ducem recensionis esse volui. cuius ita expressa est scriptura, ut ubi ab ea recedendum esset adnotaretur discrepantia. addidi quae e Gottingensi codice, cuius antiquiorem scripturam G, recentiorem g littera indicavi, et e Lorriano (L) a Schneidero, e Parisino (P) a Bassemakero exscripta sunt, ea lego ut, nisi quae plane adnotarentur, de reliquis non constaret. quo instituto quamvis supra modum cresceret apparatus, tamen neque cavere istis ad corrigendam fidem Vaticani codicis neque aliter agi res cum fide potuit. eandem rationem secutus sum in iis quae ex vulgata recensione vel Aldina editione (A) adscripsi. cuius ut inutile erat integram discrepantiam adponere, ita alia vel ea de causa exhibenda erant, ut aliquo modo de G P, quorum scriptura ad illam recensionem excussa erat, constaret, alia per se sibi locum vindicabant. praeterea in iis quae ex antiquis scriptoribus ab interpretibus Nicandri adscripta erant adnotavi discrepantiam codicis Veneti 477 (V) et Riccardiani 56 (R), non quo eximium auxilium inde accedere crederem, sed ut post Vaticanum librum, quocum illi fere consentiunt, non facile quidquam novi aliis codicibus conlatis peti posse eorum exemplo probarem. reliquum est ut addam, cum in Vaticano codice diversorum interpretum commentarii, unde scholia quae nunc habentur conflata sunt, ac-

curatius quam in editis exemplaribus modo addito *ἄλλως* modo omisso disiuncta sint, in his ita me fidem antiquitatis revocasse ut ubi certis indiciis diversi interpretis adnotatio deprehenderetur maiore littera posita a praecedentibus discerneretur.

Alexipharmacorum scholia non me auctore addita sunt, sed quoniam ea aegre desiderari in nova editione suo iure existimabat O. Schneiderus, cum sine libris manu scriptis nihil mutari cum aliqua probabilitate in tam incertae fidei commentariis posset, ex Parisino exemplo repetita sunt.

INDEX SCRIPTORUM.

- Aeusilans 5, 6
 Aeschylus *ἐν Βασσαρίαι* 24, 25. (*Προμηθεΐ*) 86, 25
 Agathocles *ἐν τῷ περὶ διαίτης* 49, 20
 Alcacus 48, 15
 Alexander *ἐν τῷ περὶ Θηριακῶν* 72, 19
 Amphilochus 48, 28
 Amyntas 64, 33
 Anacreon *ἐν τῷ περὶ φιλοτομικῆς* 47, 9
 Andreas 65, 24, 109, 41 *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Νάρθηκι* 55, 7
 Antigonus 12, 6, 20, 9, 31, 18, 45, 16, 46, 23, 60, 9, 62, 19, 67, 7
 Autimachus 4, 12, 25, 15, 38, 18
 Apollas *ἐν τῷ περὶ βοτανῶν* 44, 16
 Apollodorus 26, 40, 40, 35, 62, 22, 108, 4, 109, 9. *ἐν τῷ περὶ Θηρίων* 58, 8, 67, 28
 Apollodorus *ἐν τοῖς Ὁμήρου* 98, 2
 Apollonius 26, 2, 44, 40
 Apollonius ὁ Μεμφίτης 8, 26
 Apollonius ὁ Ρόδιος *ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει* 5, 7. (*Ἀργοναυτικοῖς*) 37, 10
 Apollonphaus 40, 5
 Aratus 14, 14, 34, 2
 Archelaus *ἐν τοῖς Ἰδιοφνείαι* 65, 22
 Archilochus 16, 27, 20, 3, 27, 3
 Aristarchus 60, 38, 73, 36
 Aristenas (?) 55, 4
 Aristides 30, 22
 Aristophanes *ἐν τῷ Γῆργα* 25, 17
 Aristoteles 8, 10, 40, 32, 51, 15, 58, 8, 64, 26, 94, 15, 98, 6. *ἐν τῷ περὶ ζώων* 95, 12 *ἐν τῷ Ἰντεκαιδεκάτῳ περὶ ζώων* 78, 35
 Axylus 24, 28
 Bolus ὁ Δημοκριτέιος *ἐν τῷ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν* 61, 26
 Callimachus 7, 8, 41, 22, 82, 31, 83, 11, 87, 40, 100, 12, 101, 12, 109, 45. (*εἰς Ἀρτεμιν*) 29, 13. (*εἰς Δία*) 77, 37. *ἐν τῇ Ἑκάλῃ* 71, 18
 Chrysippus *ἐν τῷ περὶ λαχάνων* 46, 32
 Cleantes 36, 14
 Corinna 5, 24
 Crates 73, 43
 Crateus 42, 36, 49, 2, 52, 27, 55, 40, 61, 27; 31, 68, 1 *ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ* 54, 25
 Demetrius 32, 6, 49, 18, 60, 9, 62, 19. ὁ Χλωρός 31, 17, 43, 4, 46, 20 ὁ Μεμελίτης 68, 19
 Demophon 97, 25
 Dino *ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως* 48, 10
 Diocles 50, 3 *ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ* 51, 47
 Diogenianus 21, 25
 Dionysius ὁ περιηγητής 18, 2, 47, 27
 Dionysius *ἐν τοῖς Ῥιζοτομικοῖς* 41, 21
 Dionysius ὁ Φασηλίτης *ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως* 3, 1 *ἐν τῷ περὶ ποιητῶν* 3, 2
 Dioscorides 8, 21
 Empedocles 36, 24
 Epanetus *ἐν τῷ περὶ λαχάνων* 46, 22
 Erasistratus 81, 32
 Eratosthenes 33, 18, 38, 4; 21
 Eteocles (?) *ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ* 51, 21
 Euphorio 6, 10, 7, 10, 18, 13, 24, 22, 34, 5, 68, 6, 85, 31, 100, 16
 Euripides 35, 2
 Glossographi 93, 5
 Heraclitus 87, 7; 10
 Hermesianax 4, 4, 73, 37
 Hermonax *ἐν ταῖς Κρητικαῖς λίξεσι* 41, 14
 Herodes ὁ ἡμιαρβιχὸς *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τῆνῳ* 31, 8
 Herodotus *ἐν τῷ γ* 73, 12. *ἐν τῇ τετάρτῃ* 48, 12
 Hesiodus 5, 5; 26, 36, 27. (*Ἔργους καὶ Ἡμέρας*) 4, 35, 49, 32, 52, 31, 101, 1. (*Θεογονίᾳ*) 83, 16
 Hippocrates 79, 34, 82, 16

- Hippoxax 38, 9, 39, 2, 102, 3. *ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἱαμβῶν* 50, 21
- Homerus 62, 26, 73, 35, 77, 24, 85, 2, 89, 19 (*Ἰλιάδος α*) 37, 3, 46, 37 β 17, 36, 27, 4, 98, 16, 100, 20 γ 36, 29 δ 38, 2 ζ 85, 21, 88, 6 ι 16, 14 κ 19, 17 λ 96, 24 ξ 89, 15, 98, 2 ο 3, 31 ρ 10, 23 π 82, 2, 98, 6 ν 14, 12 ψ 35, 4 ω 19, 24, 77, 14. (*Ὀδυσσεύς β*) 83, 20 δ 3, 28 ζ 93, 1 ι 49, 7 ν 51, 9 ρ 60, 38, 69, 9 σ 101, 27 τ 85, 8 φ 28, 12 χ 6, 27, 60, 11 ψ 86, 22 ω 60, 32, 91, 29 *ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένοις ὕμνοις* 84, 40
- Incerti poetae 47, 3. *ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ* 22, 28
- Iolaus 55, 2 *ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων* 41, 28
- Iuba ὁ βασιλεὺς *ἐν τῷ Ῥητορικῷ* 58, 7
- Lycophro 46, 23
- Lycophro 23, 20, 37, 19, 80, 19
- Lysimachus ὁ Ἰπποκράτειος 97, 27
- Menander 80, 32
- Meneceates 87, 7
- Metrodorus *ἐν τῷ περὶ συνθητικῆς* 48, 17
- Micio (Micto) 45, 45. *ἐν τῷ περὶ ἱστορικῶν* 49, 1
- Nicander 3, 1, 20, 11, 29, 11, 37, 12, 62, 18 *περὶ Ἀλκίλλας συγγράμματα* 3, 17 *ἐν Γλώσσαις* 32, 3 *ἐν τρίτῳ τῶν Ῥητορικῶν* 20, 6 *ἐν τοῖς*
- Κριμειοῖς* 32, 11 *ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφώνος ποιητῶν* 4, 9 *ἐν τῷ Ὀρειακῷ* 31, 22 *ἐν τῇ Σικελίᾳ* 32, 9 *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τακτικῷ* 46, 21
- [Nicoon 45, 25.]
- Numenius 21, 22, 22, 23, 41, 20 *ἐν τῷ Ῥητορικῷ* 50, 32
- Oppianus 12, 24, 46, 28
- Parmeno *ἐν τοῖς ἱαμβοῖς* 64, 14
- Petrichus *ἐν Ὀρειακοῖς* 44, 13 *ἐν τῷ Ὀρειακῷ* 50, 5
- Philetas 4, 4
- Phocylides 101, 4
- Plutarchus 12, 9
- Praxagoras 94, 11, 98, 10, 108, 35
- Proverbium καὶ κόρυκος *ἐν λαχάνοις* 49, 30
- Sophocles *ἐν Αἰχμαιοσίῳ* 6, 4 *ἐν Κωφοῖς* 29, 2
- Sophro 41, 31, 68, 8. *ἐν μύμοις* 18, 12
- Sostratus 60, 6 *ἐν τῷ περὶ φωνῆς* 44, 30 *ἐν τῷ περὶ βλητῶν καὶ δακτύλων* 61, 4; 24
- Theocritus 12, 1, 45, 27, 49, 20.
- Theo *ἐν ὑπομνήματι* 21, 25
- Theophilus ὁ Ζηνοδότειος 5, 8
- Theophrastus 8, 22, 27, 26, 34, 16, 40, 20, 44, 27, 47, 6, 52, 28, 67, 21, 69, 29, 73, 11, 109, 43. *ἐν τῷ περὶ φωνῶν* 48, 25, 51, 18 *ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν φωνητικῶν* 83, 6
- Tyrannio 8, 25
- Tactes 77, 10, 107, 41

SCHOLIA
IN
NICANDRI THERIACA
EX RECENSIONE
HENRICI KEILII

Νίκανδρον τὸν ποιητὴν Διονύσιος ὁ Φασηλίτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως Αἰτωλὸν εἶναι φησι τὸ γένος· ἐν δὲ τῷ περὶ ποιητῶν ἱερίᾳ φησὶν αὐτὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος ἐκ προγόνων τὴν ἱερωσύνην δεξάμενον. καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου 5 φησί (Ther. 958)

τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολέχνη.

Κλάρος δὲ τόπος ἐστὶν Ἀπόλλωνος ἱερός. νύον δὲ φησιν αὐτὸν Δαμαίου οὕτω λέγων,

αἰνήσεις νῆρα πολυμνήστοιο Δαμαίου.

10 χρόνῳ δὲ ἐγένετο κατὰ Ἄτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ὃ προσφωνεῖ λέγων οὕτως,

Τευθρανίδης, ὃ κληρὸν αἰε πατρῶιον ἴσχω, κέκλυθι, μηδ' ἄμνηστον ἀπ' οὗατος ὕμνον ἐρύξης,

Ἄτταλ', ἐπεὶ σεο ὄλξαν ἐπέκλυνον Ἡρακλῆος

15 ἔξειτι Ἀνσιδίκης τε περίφρονος, ἦν Πειλοπῆς

Ἰπποδάμει' ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἀπίδος ἦρατο τιμὴν.

διέτριψε δὲ ἐν Αἰτωλίᾳ τοὺς πλέονας χρόνους, ὡς φανερόν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως ποταμῶν τε τῶν περὶ Αἰτωλίαν καὶ τόπων τῶν ἐκείσε τε καὶ ἄλλων διαφόρων διηγήσεως,

20 ἔτι δὲ καὶ φυτῶν ἰδιότητος.

1. Ρεῖτ' αἰ τοι· ὁ νοῦς, ἡγάδως σοι τὰ εἶδη καὶ τὰς βλάβας τῶν φονετικῶν καὶ ὀλεθρίων θηρῶν ἀπροόπτως καὶ ἀθρόως βλαπτούσας τὴν τε ἱσσιν καὶ θεραπείαν τὴν ἀντιπαθῆ τοῦ πόνου, ὃ τῶν πολλῶν συγγενῶν ἐνδοξότατε καὶ προσφιλέστατε Ἑρμῆσιάνῃ, ἀσφαλῶς καὶ 25 ἀκριβῶς διηγήσομαι. σίγη γὰρ τὰ βλαπτικά τύμματα τῶν θηρίων φησί, κατὰ περίφρασιν τῶν θηρίων τὰ εἶδη καὶ τὰς βλάβας. ὀλοφώια δέ, τουτέστι φώτας ἀναιροῦντα, ἤγουν ἄνδρας ὀλλύντα, οὐχ Ὀμηρικῶς ὀλοφώια γὰρ ἐκεῖνος τὰ ὀλέθρια εἶπεν (Od. A 460) „γέ- 30 ρων ὀλοφώια εἰδώς.“ 2. ἔτετραλκεία δὲ τὴν ἀντιπαθῆ ἀλκὴν λέγει, ὃ

30 ἔστι μηχανὴν ἐναντίαν τῷ τύπαντι, οἷον τὴν θεραπείαν ἐμποιοῦσαν τοῖς τύμμασι τῶν δακτύλων, ὥσπερ Ὀμηρος (Il. O 738) „ἔτετραλκεία δῆ-

2 περὶ τῶν ποιητῶν G 6 κλαρίου K 7 δαμαίου G δαμαίου K δαμαίου eott. δαμαίου P 9 δαμαίου KG δαμαίου A 11 προσφωνεῖ πον λέγων G 12 ὃ PR ὃ KG ὃς A ἴσχω PR ἴσχω K ἴσχεις A 13 ἄμνηστον K 14 ἐπέκλυνον P 15 ἔξειτι O. Schneiderus p. 2 εἰσέτι codices Ἀνσιδίκης I. G. Schneiderus praef. p. XII eonl. Plut. Ther. 7 schol. Pind. Ol. 7, 49 Ἀνσιδικῆς KRA 16 Ἰπποδάμει' ἐφύτευσεν R Ἰπποδάμεια ἐφύτευσεν KP Ἰπποδάμει ἐφύτευσεν G Ἰπποδάμεια ἐφύτευσεν A 16 ὅθ' Ἀπίδος KPR ὅτ' Ἀπίδος A ἦρατο R 28 ἐκεί- νος γὰρ ὀλοφώια εἶφη τὰ δόλια G

μον ἔχοντες· τὸ δὲ κήδευσ Ἰωνικὸν ἀντὶ τοῦ κήδεος. τὸ δὲ κήδος σημαίνει τρία, τὴν ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγένειαν καὶ τὴν φροντίδα καὶ τὸ κακόν, ὡς ἐνταῦθα.

3. φίλ' Ἑρμῆσι· ἄναξ· ὁ Ἑρμῆσι· ἄναξ οὗτος φίλος τῷ Φιλιτᾷ καὶ γνώριμος ἦν. τούτῳ δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται καὶ τὰ εἰς Λεόντιον τὴν ὁ ἱρωμένην. οὐ δύναται δὲ Νικάνδρος μνημονεύειν τούτου διὰ τῆς προσφωνήσεως διὰ τὸ τὸν Φιλιτᾶν πρεσβύτερον εἶναι Νικάνδρου. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Νικάνδρος μένηται τοῦ Ἑρμῆσι· ἄνακτος ὡς πρεσβύτερον ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφώνος ποιητῶν. ἔστιν οὖν οὗτος ἑταῖρος Νικάνδρου ὁμώνυμος τῷ πρώτῳ. δῆλον δὲ ὅτι συγγενὴς αὐτοῦ ἦν. ὁ γὰρ πηδός ση-10 μαίνει τρία, τὸν τε φίλον καὶ τὸν συγγενή, ἔτι δὲ καὶ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖον. ἔστι δὲ καὶ ὁ Νικάνδρος ζηλωτὴς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλοῖς αὐτοῦ κίχρηται. διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δορεῖται, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν· πηδὸν γὰρ ἔστιν, ὁ ἔστι συγγενῶν.

5. βουκάλλος· ἡ θειριστής, ἡ βουκόλος ὁ ζεύγεσι βοῶν ἐκόμενος, 15 ἡ γεηπόνος ἀπλῶς. ἀλλ' ἔγοι δὲ ἐν φροντίδι σχολῇ καὶ τιμήσει. ὅροι-τυπος δὲ ὑλοτόμος, καὶ ὅλην τὸν σύνδεσμον ὥρον. 6. ἐπίλοιγον δὲ ὁ δόντα τὸν θανάσιμον, ἡ ἐπι· λοιγόν, ἔν' ἡ ἐπιβάλη τὸν λοιγὸν ὀδόντα. 7. περιφρασθέντος δὲ ἔγνωκός, μεμαθηκός. ἀπὸ αἰ-τατικῆς δὲ μετέβη εἰς γενικήν, σὲ δ' ἂν πολυεργος τοῖα περιφρασθέντος, 20 κατὰ διάλλαξιν τῆς φράσεως.

8. φαλάγγια· εἶδος μικρῶν ὄφρων. φασὶ δὲ ὅτι Ἀράχνη ἦρσε τῇ Ἀθηνᾷ περὶ ἔργων, γυνὴ οὖσα τὸ πρῶτον, καὶ διὰ τοῦτο μετεβλήθη εἰς τὸ νῦν ζῶον. ἀνιγροῦς ἦτοι ἀνιγροῦς, λυπηροῦς, αἰτίους κακοῦ. ἐρπυστὰς δὲ εἶπε πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἄλλων ἐρπετῶν. ὅ τι γὰρ 25 ἐρεῖ τις, πάντα ἐρπετὰ εἶσι καὶ ἐρπονσι, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι τὰ ἄλλα ἐρπετὰ ὠστοκοῦσιν, οἱ δὲ ἔχουσιν ζωτοκοῦσαι, τούτῳ ἐνθάδε ἐκ τόκου ἐρποντα τὰ γεννήματα τίκτουσιν, ὅπερ οὐχ ὑπάρχει τοῖς ἄλλοις ἐρπε-τοῖς. ἐκεῖνα γὰρ ὡς τίκτουσι καὶ οὐ ζῶα, ὡς οἱ ἔχουσιν. 9. ἄχθεα δὲ ἦτοι βλάβας. εἰ δὲ διὰ τοῦ ε' ἄχθεα, τὰ στυγμήματα καὶ τὰ ἐχθρά. ἐκ τοῦ 30 αἵματος οὖν φησι τοῦ Τυφώως μετὰ τὸ κεραινωθῆναι αὐτὸν ταῦτα τὰ θηρία ἀνεδόθησαν.

11. Ἀσκραῖος· ὁ Βοιωτός. καὶ γὰρ Ἀσκηρ κώμη Βοιωτίας ἐστίν, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐτίγχανεν, ὡς φησι καὶ αὐτὸς τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Πέρσῃ διὰ τὸν αὐτῶν πατέρα (O et D 639)

νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ἐξυρῇ ἐνὶ κώμῃ,

Ἀσκηρ, χεῖμα κακῇ, θίρει ἀργαλήη, οὐδέποτε' ἐσθλῇ.

2 ἐπιγαμβρίας A 4 φιλιτᾷ PL φιλιτῇ K φιλιτᾷ G 5 τούτω GL τούτῳ KA τὰ εἰς λέον τὴν ἱρωμένην K τὰ εἰς λεόντιον τὸν ἱρωμένον (om. καὶ) G τὰ εἰς λέγοντα τὴν ἱρωμένην I' τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἱρωμένην A 7 φιλιτῇ KA 11 τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖον A 13 πολλοῖς λέξεσιν αὐτοῦ gL 16 γεηπόνος KA τιμήσει K τιμήσει A ὁριτύπος I. G. Schneiderus 17 ἐπίλοιγον δὲ ὀδόντα τὸν θανάσιμον ἡ ἐπὶ λοιγόν gL λοιγόν δὲ ὀδόντα τὸν θανάσιμον ἡ ἐπίλοιγον K λοιγόν δὲ ὀδόντα, τὸν θανάσιμον. ἐπὶ λοιγόν οὖν A 21 διὰλεξιν KA 26 ἐρπετὰ ἔστι K 31 τυφώως K 35 αὐτῶν gL αὐτοῦ K 36 ἄγχ' A ἄγγι V ἔγγι K

ιστέον δὲ ὅτι ψεύδεται ὁ Νίκανδρος ἐνταῦθα. οὐδαμοῦ γὰρ τοῦτο εἶπεν
 ἐν τοῖς πραττομένοις. Μελισσήμεντα δὲ φησί τὸν τόπον τοῦ Ἑλικῶνος,
 ἐν ᾧ εὗρε τὰς Μούσας, ὅς οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ Μελισσέως βασιλεύσαν-
 τος τοῦ τόπου. περὶ γοῦν τῆς τῶν δακνόντων θηρίων γενέσεως, ὅτι
 5 ἐστὶν ἐκ τῶν Τιτάνων τοῦ αἵματος, παρὰ μὲν τῷ Ἡσιόδῳ οὐκ ἔστιν
 εὗρεῖν. Ἀκουσίλαος δὲ φησιν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τυφῶνος πάντα τὰ
 δακνόντα γενέσθαι. Ἀπολλωνίος δὲ ὁ Ῥοδῖος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας
 κτίσει ἀπὸ τῶν σταγόνων τοῦ τῆς Γοργόνος αἵματος. ὁ δὲ Ζηνοδότειος
 Θεόφιλος ἱστορεῖ ὡς ἄρα ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο ἐγένοντο ἀδελφοί, Φάλαγξ
 10 μὲν ἄρσην, Θήλεια δὲ Ἀράχνη τούνομα. καὶ ὁ μὲν Φάλαγξ ἔμαθε παρὰ
 τῆς Ἀθηνᾶς τὰ περὶ τὴν ὀπλομαχίαν, ἡ δὲ Ἀράχνη τὰ περὶ τὴν ἰσ-
 τοποίαν· μιγέντας δὲ ἀλλήλοις συνηθῆναι ὑπὸ τῆς Θεοῦ καὶ μετα-
 βληθῆναι εἰς ἱεπετά, ἃ δὴ καὶ συμβαίνει ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων κατεσ-
 θιάσθαι. 13. ἐν δὲ τῷ χαλαζήεντι αἰδὸς ἀντὶ γένους παρέλαβεν.
 15 εἰσὶ γὰρ σκορπιοὶ χαλαζήεντες διὰ τὸ τοὺς δεδηγμένους ὑπ' αὐτῶν
 ἰδρῶν, ὡς ὑπὸ χαλαζῆς ἡ ὑετοῦ βεβρεγμένους. Τίτηνις δὲ ἡ Ἀρτε-
 μῖς, ἡ Ἀητοῦς θυγάτηρ καὶ Κόλου τοῦ Τιτάνος.

15. Βοιωτῶ· Τριεὺς γὰρ ὁ πατὴρ Ὁρίωνος Βοιωτὸς ἐστίν.
 Οὐαρίων δὲ, ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν οὐρῶν τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Πο-
 20 σειδῶνος ἐγένετο. ὁ δὲ Ὁρίων οὗτος, ὡς τινὲς φασί, τῇ Ἀρτέμιδι καὶ
 τῇ Ἀητοὶ ἐπηγγεῖλατο ὡς οὐδὲν τῶν θηρίων φεύξεταί αὐτόν, ὑπὸ δὲ
 τοῦ σκορπίου πληγὴς ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ζεὺς κατηστέρισεν αὐτόν τε καὶ
 τὸν σκορπίον ἐν τοῖς ἀστέροις εἰς σημεῖον τῆς πράξεως αὐτῶν. οἱ δὲ
 25 πλείους Ταναγραῖον εἶναι φασὶ τὸν Ὁρίωνα. Κόρινθα δὲ εὐσεβέστατον
 λέγει αὐτόν, καὶ ἐπιθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρῶσαι
 ἀπὸ θηρίων. Ἡσίοδος δὲ φησιν αὐτὸν εἶναι Εὐρωάλης τῆς Μίνως θυγα-
 τρὸς εἶναι καὶ Ποσειδῶνος, δοθῆναι δὲ αὐτῷ δωρεάν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν
 κυμάτων πορεύεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐλθόντα δὲ εἰς Χίον πρὸς Οἰνοπί-
 30 ῶνα Μερόπην τὴν γυναικα βιάσασθαι οἰνωθέντα· Οἰνοπίῳ δὲ χαλεπή-
 ναντα ἐκτυφλώσαι τὸν Ὁρίωνα καὶ ἐκ τῆς χώρας ἐκβαλεῖν· ἐλθόντα
 δὲ εἰς Αἴημον Ἠφαίστῳ συμμῖξαι, ὅς ἑλέσας αὐτὸν δίδωσιν αὐτῷ
 Κηθάλωνα, εἶνα τῶν θεραπόντων, ὅς δὴ ὠδήγησεν αὐτόν ἐπὶ τὰς
 ὁδοὺς. ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς καὶ συμμῖξας Ἥλῳ καὶ ὑγιασθεὶς
 ἀνῆλθεν ἐπὶ τὸν Οἰνοπίῳ. ὁ δὲ Οἰνοπίων ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ
 35 γῆν ἐκέκρυπτο. ἀπεκλίσας δὲ τὴν εὐρεσιν ὤχετο εἰς Κρήτην καὶ ἐκυ-

5 τῷ Ἡσιόδῳ A τοῦ Ἡσιόδου K ἀρκεσίλαος G ἀρκυσίλαος L
 8 ζηνοδότειος GLP ζηνόδοτος KRA 10 ἄρσην GL ἄρσιν K 12 μι-
 γέντας δὲ A μιγέντες K τῆς Θεοῦ A τοῦ Θεοῦ K 16 καὶ ὑετοῦ
 βεβρεγμένους A ἡ ὡς τοῦ βεβρεγμένους K 18 Τριεὺς schol. Hom. II.
 Σ' 486 ὠριεύς KA: οὐριεύς γὰρ ἦν ὁ πατὴρ ὠρίωνος ἐκλήθη δὲ οὕτως
 ἐπειδὴ G 24 κόρινθα VR κόρινα KP κόρινος A 25 ἀπελθόντα
 codices, correxit I. G. Schneiderus 26 Ἡσίοδος] cf. schol. Arat. phaen.
 322 Eratosth. catast. 32 Εὐρωάλης Eratosthenes l. c. Apollod. I 4,
 3 ἑίλου KA 29 Μερόπην Eratosthenes et Apollodorus ἀλερόπην K
 ἀερόπην A 33 ἐκέκρυπτο P et Eratosthenes ἐκρύπτετο K καὶ ἐκυ-
 νηγέει P, om. K

νηγέται, καέκισε ὁ σκορπίος πεμφθεὶς ἰπὸ Ἀητοῦς καὶ Ἀρεμίδος χολομένης αὐτῷ ἴσως διὰ τὴν μεγαλαυχίαν ἐπλήξε τὸν Ὠρίωνα, καὶ οὕτως ἀπέθανε. 18. τὸ δὲ ὑπὸ λαῖ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ λίθῳ, παρόσον ὑποκάτω τῶν λίθων οἱ σκορπίοι κρύπτονται, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλώτισιν

5

ἐν παντὶ γὰρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ. τὸ δὲ λοχήσας γράφεται καὶ δοκήσας καὶ τυχήσας. καὶ εἰ μὲν δοκήσας, ἐπιτηρησας· εἰ δὲ λοχήσας, ἐνεδρεύσας· εἰ δὲ τυχήσας, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶν, κύρσας. 20. κυνηλατέοντος δὲ ἀντὶ τοῦ κυνηγετοῦντος, ὡς Εὐφορίων

10

αὐτῷ σὺν τελαμῶνι νεοσμήκτω τε μαχαίρῃ. 22. ἐρίπνην τὴν ἀκρωρείαν λέγει παρὰ τὸ περιπνέσθαι, οἷον πολλὰ πνέσθαι, ἢ τὴν κοιλότητα παρὰ τὸ ἐριπέσθαι, ἥγουν πεσεῖν καὶ κοιλωθῆναι, ὃ καὶ νῦν σημαίνει. Ἄλλως. ἐρίπνη τὸ ὄχημα τοῦ ὄρους παρὰ τὸ δοκεῖν ἐριπέσθαι. 23. Αὐτοπόνοιο δὲ τῆς εἰκαίας καὶ αὐτοσχεδίου καὶ εὐτελοῦς χαμαιστρωσίας. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς χαμευνάδες λέγονται μικρὰ κλινῖδια. 24. τὸ δὲ πυρύεσσαν γράφεται καὶ πνιγόμεσαν, τουτέστι καυστικήν, ἐπεὶ οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες τοῦ καύματος δοκοῦσι πνίγεσθαι. 25. καὶ τὸ ἀκρῆσπερος ἥτοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, οἷον περὶ ἄκραν ἐσπέραν. 27. κινώπετα δὲ τὰ θηρία τὰ ἐν τῷ πῆδῳ κινούμενα, οἷον κινώπεδα ὄντα τινά. 28. δρυμοὺς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους· πᾶν γὰρ δένδρον οἱ ἀρχαῖοι δρὺν ἐκάλουν. καὶ λασιῶνας τοὺς δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις. ἀμορβαίους δὲ χαράδρας τὰς βουκολικὰς ἢ ποιμηνικάς, ὅπου οἱ βουκόλοι περιπατοῦσιν.

25

29. λίστρωτόν· τὸ ὁμαλὸν καὶ ἐξυσμένον. λίστροι γὰρ οἱ ἐυστηρεῖς· καὶ Ὅμηρος (Od. X 455) „λίστροισιν δάπεδον.“ ἢ δὲ σύνταξις οὕτως, καὶ περὶ τὸν λίστρωτόν τόπον τῆς ἀλωνίας, καὶ ὅπου βοτάνη κυοῦσα καὶ θάλλουσα, οἷον τικτομένη καὶ αὐξομένη. 30. ἱάμους δὲ τὰς ἱαμενάς, οἷον τοὺς συμφύτους τόπους. 32. μῶλυσ δὲ 30 βραδὺς καὶ νωθὴς, ἢ μογερός, ἢ νωχελὴς καὶ ἀπαλός, ὁ γεγηρακὸς ὄφις καὶ μολίς βαλίων· ἢ ὁ ταχὺς καὶ μολῶν. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.

4 αἰχμαλώτους A 6 ἐν πᾶσι V τοι KV τε A 7 καὶ τυχήσας A, om. K 9 κύρσας O. Schneiderus, κρούσας KP, om. GL: ἐπιτυχῶς κρούσας A 11 αὐτῷ A, om. K νεοσμήκτω KP, quatenus de K dubitavi utrum νεοσμήκτω an νεοσμήκτω scriptum esset, νεοσμήκτω A τε μαχαίρῃ K, om. A. omīsum videri verum, in quo verbum κυνηλατίην positum fuisset, dixi obs. erit. in Cat. et Varr. p. 93 12 περιπνέσθαι KPG ἐριπνέσθαι A 13 ἐριπνέαι KA 14 ὃ καὶ νῦν σημαίνει. ἐρίπνη δὲ K ἄλλως ὃ καὶ νῦν σημαίνει ἐρίπνη P 15 ἐριπέσθαι G ἐριπίεσθαι Busschmaketus εἰκαίας Busschmaketus εἰκάας P: εἰκαίας καὶ εὐτελεῖ K οἰκίας καὶ αὐτοσχεδίου καὶ εὐτελοῦς A 19 πνίγεσθαι G φλέγεσθαι KP 23 λασιῶνας A λασιῶνας K 24 ὅπου οἱ βουκόλοι περιπατοῦσιν G ὅπου βουκόλοι πατοῦσιν KA 26 λίστροι A λίστρον P λίστροι K 27 λίστροισι δάπεδος P λίστροισι δάπεδος K λίστροισι δαπίδοις A 28 ὅπου K δρόμον A ἄλωνίας KP ἄλωνος G 29 βοτάνη κυισχομένη κύουσα GL 30 τὰς ἱαμενάς G

ιστέον δὲ ὡς οἱ ὄφεις ἐν τῷ χειμῶνι τυφλοὶ γίνονται ὑπὸ τοῦ παγε-
τοῦ, ἐν δὲ τῷ ἔαρι γευσάμενοι μαλάθρου πάλιν ὀξυδορκοῦσι καὶ ἀνα-
βλέπουνσι καὶ τὸ λοιπὸν φεύγοντες τοὺς φωλεοὺς αὐτῶν εἰς ὑλώδεις
ἔρχονται τόπους, ὃ δὴ καὶ Νίκανδρος νῦν λέγει.

5 33. μαλάθρου: ὁ χυλὸς τοῦ μαλάθρου ὀξυδορκίαν παρέχει,
ᾧθεν καὶ οἱ δράκοντες περιχρῶνσιν ἑαυτῶν τὴν οὐράν. 35. θιβρὴν
δὲ τὴν θερμὴν καὶ ὀξείαν διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς γινομένης φλεγμονάς.
Καλλίμαχος

Θιβρῆς Κύπριδος ἀρμονίης.

10 Εὐφορίων δὲ

Θιβρὴν τε Σεμίραμιν.

37. ἐγγαγίδα δὲ πέτρην τὴν γαγγίτιν λίθον· ἐν Γάγαις γὰρ τῆς
Λυκίας εὐρίσκεται ἡ γαγίς. Ἡ γὰρ Γαγίς πόλις τῆς Λυκίας, ἔνθα
ὁ λίθος οὗτος εὐρίσκεται· γίνεται δὲ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς μέλας τε καὶ
15 χλωρός. Ταύτης δὲ τῆς λίθου τὸ πῦρ οὐχ ἄπτεται, ἀλλὰ μόνον
καιομένη ἀσφαλτώδῃ ἔχει ἀποφοράν καὶ ὁσμὴν, ὅφ' ἧς οἱ δράκοντες
ἀποτρέπονται.

39. ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρου: διότι εἰς πολλὰ ἔχισται
τὰ φύλλα αὐτοῦ. βλήτρος δὲ ἔστιν ἡ λεγομένη πτέρις, ἥρουν τὸ βλά-
20 γνον. ἔστι δὲ δορυμῆα καὶ δηκτικὴ, διό καὶ τὰς πλατείας ἔλμινθας
ἐκβάλλει καὶ ἀποσύρει μετὰ πολλῆς καθάρσεως χολώδους βίᾱ. 40.
καχρυσόεσσαν δὲ τὴν λιβανωτίδα λέγει, ὅτι ἡ ῥίζα αὐτῆς κριθῆς
δύξῃ παρόικε. περιθαλπεία δὲ τὴν θερμὴν ἢ περιθάλλουσαν. ἡ δὲ
καχρὺς πυρώδης καὶ τραχεῖα καὶ τὴν ἀρτηρίαν ἀναχαράσσει καὶ τὴν
25 γένειον ἐκκαίει οὐχ ἥτερον πεπύρεως.

41. καρδάμω: τὸ δὲ κάρδαμον δορυμὸν καὶ πληκτικὸν καὶ πυ-
ρῶδες· διὸ καὶ λειχήνας ἀποσμήχει, λέπρας ἐκτρίβει, ἀνθρακας ῥήσ-
σει, ἔμμηνα κατάγει, πρὸς συνουσίαν ἐπιέγει, τὸ νεῦρον τῇ θερμο-
τητι κινεῖ. διὰ ταῦτα πάντα χαλεπὴν τοῖς θηρίοις ἐκπνεῖ ἀναθυ-
30 μίαν. ἰσοελάκει δὲ ἴσην ὀλκὴν ἔχοντι, ἥτοι ἰσοστάθμω. ἔνοθμον
δὲ τουτέστι νεαρόν, ἔτι τὴν ὁσμὴν τοῦ κρέατος ἔχον νειωσὶ ἴσφαγ-
μένου τοῦ ζώου. ἡ ἔνοθμον νέον, οἷον ἄρτι κοπέν, ἀντὶ τοῦ ὥμον.
42. ἀσκελὲς δὲ τὸ αὐτὸ σκέλος ἢ τὸν αὐτὸν πηχισμόν, ὃ ἔστιν ἴσον.

1 ἀπὸ ΚΑ 2 μαράθρου Α 3 ἡλιώδεις L 9 Θιβρῆς KVPGL Θιβρῆς
Α Θιβροῦ R ἀρμονίης GLR ἀρμονίης V: in K utrum ἀρμονίης an
ἀρμονίης esset non adparuit. ἀρμονίην Α 11 Θιβρὴν P Θιβρόν K
Θιβροῦ VR Θιβρὴν Α 12 ἐγγαγίδα δὲ ΚΑ γαγγίτιν KP γαγγί-
τιν G γάγγαις ΚΑ 13 ἡ γαγγίς K ἡ γὰρ γαγγίς P ἡ γὰρ γαγγί-
gL in K utrum γαγγίς an γαγίς esset non adparuit. 14 παρὰ τοῖς
αἰγιαλοῖς PgL πρὸς τῆς αἰγιαλῆς K μέλας L μέλας ἢ μέγας g μέγας
KP 16 καιομένη Α καιομένης K 20 δορυμῆα καὶ δακτικὴ K 21
βίᾱ om. GL 23 ἡ πυρὶ θάλλουσαν Α, om. GL 24 ἀναχαράσσει GL
ἀνατράσσει KP τῇ γένει ἐκκαίει GL 26 καρδάμω ἐμρίδας G
27 ἀνθρακας ῥήσσει Α ἀρθρας (vel ἄρθρα) ῥήσει K 29 κινώσαν K
κινούσα Α διὰ ταῦτα Α διὸ ταῦτα KP χαλεπὴν PA χαλεπὰ K 30
ὀλκὴν Α ὀλκὴν KPG 32 ἡ ἔνοθμον GL

43. ἡ μέντοι μελάνθειος βαρεῖα ἔστιν. ἔστι δὲ καὶ πόα δυναμένη ψυγμοῖν ἀπελάσαι, εἴ τις τρίψας τρεῖς προσενέγκῃ τῇ ῥινί. 44. τὸ δὲ θεῖον καὶ ἀσφαλτος ἄμφω βαρύνουμα καὶ πνευματικά· διὸ καὶ ἐμκμηνα ῥηγγύνει καὶ καταρροὺς ἴσῃσι καὶ λέπρας καὶ φακοὺς ἐκλεαίνει. τὸ θεῖον ὀρθόπνοϊαν διαλύει καὶ ληθαργικοὺς ὑποθυμιάμενον ἀνίστην. 5 ἡ δὲ ἀσφαλτος ἐπιληπτικούς ἐκταράσσει· πινομένη δὲ ἐν οἴνῳ πυρετοὺς τεταρταίους ἐξελαύνει σφοδρότητι καὶ τραχύτητι τοῦ πνεύματος. οὐ θαναμαστόν οὖν, εἰ καὶ τοῖς θηρίοις τοιαῦτα ἐνοχλεῖ.

45. Θρήσσαν· ἡ δὲ Θρήσσα λίθος ἔστιν, ἣτις βραχεῖσα τῷ ὕδατι καίεται. ὅτε δὲ εἰς αὐτὴν ἔλαιον βληθῇ, σβέννυνται. Ἀριστοτέλης 10 δὲ φησι (mirab. auscult. 125) τοῦτον τὸν ποταμὸν τὸν Πόντον ἐν Μηδικῇ καὶ Ἰνδικῇ εἶναι, ἐν ᾧ καὶ ὁ λίθος οὗτος γεννᾶται, οὗ ἡ μὲν ὁσμὴ ἀσφαλτώδης καὶ θριμεία, ἡ δὲ φύσις αὐτοῦ σύμπηξιν γειώδη ἀσφάλτου ξηρᾶς πρὸς τὸ λειψῶδες ἴσχε, καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὕδατι ἀναφλέγεται μᾶλλον. ἡ γὰρ ἱκμάς ἴσχυν τῇ ἀσφάλτῳ προστίθῃσι καὶ 15 τὸ ξηρὸν αὐτῆς ἐκκαῖε ποιεῖ. 50. μηλοῖς δὲ ἀεργηλοῖς ἢ τοῖς λευκοῖς κατὰ ἔρια ἢ τοῖς ἀργοῖς, ἐπεὶ τῶν ἄλλων ξῶων ἀργότερα ἔστι τὰ θρέμματα καὶ νωθότερα [μᾶλλον δὲ τὰ πρόβατα]. οὐ γὰρ νωποφώρα ἔστι κατὰ τοὺς ὄνους ἢ ἡμιόνους ἢ βόας. Ἡ τοῖς μὴ ἐργαζομένοις πρὸς σύγκρισιν βῶων καὶ ἵππων καὶ ὄνων. 20

52. Χαλβάνη· τὴν χαλβάνην ὁ Διοσκορίδης (III 97) φησὶν ὁπὸν εἶναι νάρθηκος Συριακοῦ, ὁ δὲ Θεόφραστος (hist. plant. VIII 9, 2) βέλτιον ὁπὸν πανάκους. ἀκνηστis δὲ ὀνοεῖ πολυκνηστis, ὥσπερ καὶ τὸ ἄξυλος ὕλη ἢ πολύξυλος. τὴν δὲ ἀκνηστin οἱ μὲν τὴν κνίδην ἢ ἀκαλήφην, οἱ δὲ τὴν σκίλλαν φασίν. ὁ μὲν Τυραννίων τὴν σκίλλαν, 25 Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεμφίτης τὸ κνέωρον, ὃ δὴ τινες κνήστρον καλοῦσι. τὸ δὲ ἐξῆς ἐν ὑπερβάτῳ· καὶ ἡ ὑπὸ τοῖς πολυποδούσι γενεαῖς τῶν πριόνων τεμνομένη κέδρος, ἀντὶ τοῦ τὸ πρίσμα τῆς κέδρου, ἀποτρεπτικὴν ὁσμὴν τῶν δακτύων ἐμποιεῖ. οἱ δὲ πλείστοι τῶν ἐξηγησαμένων ἀπλῶς τὸ ξύλον τῆς κέδρου, διὸ καὶ τὰ ἑρπετὰ ψυχρὰ ὄντα 30 οὐ φέρει ἡ κέδρος καὶ τὸ ξηραντικὸν ἔχει· διὸ καὶ τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ποιεῖ τὸ νωτερόν καὶ ῥευστικὸν ἐκπιούσα, ὅθεν καὶ νεκρῶν

γμόν

1 μελάνθειος G μελάνθιος A μελάνθος P μελάνθη K 2 ψυγμόν K
4 λεπρούς KP'G, correxit I. G. Schneiderus φακοὺς L φαλακρούς KPG
7 τραχύτητι P ταχύτητι KA 13 γαιώδη K 16 μήλοις δὲ καὶ ἀεργηλοῖς ἢ
τοῖς ἀργοῖς K ἀεργηλοῖσιν ἢ τοῖς λευκοῖς κατὰ ἔρια ἢ τοῖς ἀργοῖς G 18
νωθρότερα K νωθότερα A μᾶλλον δὲ τὰ πρόβατα om. PGL 23
πανάκους om. KA, addidi ex Theophr. l. c. conl. VIII 7, 2; 1, 2 24
κνίδην (-αν K) οἱ δὲ τὴν σκίλλαν φασίν ἢ ἀκαλήφην KPGL, correxit
Bodaeus a Stapel in Theophr. hist. plant. VII 7. cf. schol. v. 880 25
σκίλλαν K 26 κνέωρον Bodaeus l. c. κνέωρον Kgl, κνέωρον A κνή-
στρον Bodaeus l. c. κνήστραν L κνήστραν K κνήστρην P 27 ἡ G,
om. KA 28 τεμνομένη A τεμνόμενος K 29 τῶν δακτύων A τῶν δα-
κτύων δρακόντων K 30 τὸ ἀπλῶς ξύλον KA καὶ γὰρ τὰ ἑρ-
πετὰ ψυχρὰ ὄντα τὴν κέδρον διὰ τὸ ξηραντικὸν φεύγει G 31 οὐ φέρει
τὴν κέδρον P 32 ἐκπιούσα G ἐμποιούσα KP ἐξωθοῦσα A καὶ νε-
κρῶν ζώων A ἐκ νεκρῶν ζώων, ut videtur, K

- ζωὴν ἔνιοι αὐτὴν ἐκάλεσαν. οἱ δὲ ὄφεις δέονται τῶν χαλόντων. 53. τὸ δὲ καταψηχθεῖσα ἀντὶ τοῦ διαιρεθεῖσα ἐστὶ. ψάχειν γὰρ καὶ ψήχειν ἐστὶ τὸ διαιρεῖν. ἢ κατακνηθεῖσα, οἷον καταπρησθεῖσα. χηραμὰ δὲ τὰ κοιλώματα παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χαῖρειν ἐν αὐτοῖς.
- 5 57. εἰ δὲ τὰ μὲν καματοῦ ἐπιδεδύεται: ὁ κόπος. εἰ δὲ κόπος ἐστὶν εὐρεῖν τὰς βοτάνας ταύτας. 59. πολυρραγέος δὲ τοῦ πολλὰς ρεύσεις ἔχοντος ἢ τοῦ βιαίου καὶ πάντα ῥήσσοντος διὰ τὸ ῥαγδαῖον. 60. ὑδροηλὴν δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἐστὶ καὶ ὀρεινή πόα. διαστέλλει δὲ τὸ εἶδος. τινὲς δὲ ἀργίαν γλῆχωνα αὐτὴν καλοῦσι. πάντα δὲ
- 10 τὰ εἰρημένα βαρύνουσι καὶ θερμὰ καὶ θεραπεύει. ἢ δὲ καλάμινθος ἐν ὀρῶν γάλακτος πινομένη ἰλεφαντίασιν καὶ χοιράδας καταπλαττομένη ἰάται. μετὰ οἶνου δοθεῖσα ἑκτερον παύει.
60. χαιτεῖσαν: εἰ μὲν διὰ τοῦ χ, τὴν θασεῖαν καὶ κομῶσαν τοῖς φύλλοις· κόμη γὰρ τῶν βοτανῶν τὰ φύλλα, ὥς αἱ τρέχας τῶν
- 15 ἀνθρώπων. εἰ δὲ διὰ τοῦ κ, τὴν μεγάλην καὶ ὑψηλήν, ὥς κῆτος, οἷον κητώεσαν οὖσαν.
62. ἀγραύλοισιν: ἦτοι τοῖς λαμπροῖς κατὰ μετὰθεσιν τῶν στοιχείων, οἷον ἀγλαύροις, τοῖς καλοῖς· ἢ καὶ τοῖς ἀγλαῖς αὖρας ἔχουσιν: ἢ τοῖς διαλελυμένοις καὶ τρυφεροῖς. 63. λύγος δὲ ἐστὶν εἰ-
- 20 δος φυτοῦ ἔχον κλάδους πέντε.
64. ἡ πολιδὸν βαρύνουσι: καὶ γὰρ τὸ πολιδὸν ἐστὶν εἶδος βοτάνης. τονοῦται δὲ καὶ πόλιον καὶ πολιδόν. ἄμεινον δὲ τὸ πόλιον, ἵνα μὴ ἢ ὥς ἐπιθετον. οὐκ ἐστὶ δὲ ἡ λιβανώτις, ἀλλ' ἔχει πέτηλον μὲν θύμου μαλακώτερον καὶ δασύτερον, μέγεθος δὲ οἷον ῥάβ-
- 25 δους ἀπὸ ῥάβης πολλὰς ἀναδίδωσιν, ἢ δὲ ῥίζας ἑλωδῶς. πάντα δὲ ταῦτα βαρύνουσι. 65. ἐχέλιον δὲ· τὸ ἐχέλιον ὁμοιον τῷ πολίῳ τὴν χοιρίαν ἐστὶν, ἀφομοιοῦται δὲ πρὸς τὸν ἔχιν. τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸ φύλλα ἔχειν ὅμοια ἔχιοι κεφαλῇ, διὸ οὕτως ὠνομάσθη. δύο δὲ ταύτης γένη, τὸ μὲν ὠκιμον, τὸ δὲ ἐχέλιον, ὅπερ τραχύτερόν ἐστιν.
- 30 65. ὀριγανόεσσά τε: τὸ δὲ ὀριγάνου γάλα μετὰ οἶνου πινόμενον ἀδήκτους φυλάττει τοὺς πίνοντας.
66. ἀβροτόνιοι: καὶ τῆς ἀβροτόνου δὲ δύο εἰσὶ τὰ γένη, τὸ μὲν κηπεύσιμον, τὸ δὲ ὀρεινὸν ἐν ἀργεννόεσσι τόποις εὐρισκόμενον,

3 καταπρησθεῖσα A καταπρησθεῖσα K 4 καὶ χωρεῖν A 5 ὁ σκόπος· εἰ δὲ σκόπος K καὶ κόπος GP 8 πόα G πόλις K καλάμινθος A 9 γλῆχωνα K 11 καταπλαττομένη A καταπληττομένη K 14 τῶν βοτανῶν G τῆς βοτάνης K 16 κητώεσαν A κητάεσαν K. cf. Hesych. κητώεσσα 17 ἀγλαύροις τοῖς λαμπροῖς — οἷον ἀγραύλοισι G 18 οἷον ἀγραύλοισι KP 20 ἔχον φύλλα πέντε voluit Boetius in Theophr. hist. plant. 111 17 22 τονοῦται G τοιοῦτ K τοιοῦτον P καὶ πολιδόν καὶ πολιδόν P 23 μὴ I, om. KA δὲ ἀλιβανώτις K 25 πολλὰς PG πολλοὺς K σπιθαμιαίους vel παλαμιαίους coniecit Bussemakerus conl. Dioscor. 111 114 Spr. et Plin. N. H. XXI 7, 21. 28 φύειν ἔχεις ὁμοίας K ἔχειν φύλλα ὁμοία A 28 ταύτης A ταῦτα K 29 τραχύτερον G et Dioscorides IV 27 πλατύτερον KP 30 τὸ δ' ὀριγάνου γάλα μετ' οἶνου πινόμενον P τὸ δὲ ὀριγάνου γάλα κατα . . . γινόμενον K lacuna relicta, ὀριγάνου μετ' οἶνον γάλα κατασπᾶ πινόμενον καὶ G 33 ἀργιλωδεῖ coniecit Nauckius

διὸ εἶπεν ἀργεννήν ὑπὸ βῆσσαν. τοῦτο δὲ προῦκρινε τοῦ κη-
πευσίμου ὡς πρακτικώτερον. Ἀβρότονον οὖν τὸ φύλλον τῆς ἀγρίας
βοτάνης φησίν. ἔστι δὲ δύο γένη αὐτῆς, ἡμερον καὶ ἄργιον. ἀβρότο-
νον δὲ ὠνόμασται διὰ τὸ πρὸς τὴν ἄψιν ἀβρόν καὶ ἀπαλὸν φαίνε-
σθαι. Ἄλλως τε καὶ διὰ τὸ δύσπνου εἶναι. 5

67. ἡ ἐρπύλλιοι: ἔρπυλλος εἴρηται παρὰ τὸ ἔρπειν αὐτοῦ
τὰς ῥίζας ἐπιπολύ· διὰ τοῦτο καὶ νομαῖον, διότι ἐπιπολύ νέμεται. δύο
δὲ αὐτοῦ εἶδη· ὁ μὲν ἔστιν ἡμερος, ὁ δὲ ἄργιος. ἔστι δὲ καὶ ὥκιμον
μεταβάλλον ἐξαμελούμενον εἰς τὸν ἔρπυλλον. ἔστι δὲ πολύχυτον, πνευ-
ματώδες. τῷ δὲ πνεῖν τρέπει τὰ θηρία. Ἡ νομαῖον εἴρηται, διότι 10
πανταχόσε βάλλει ἑαυτοῦ τοὺς κλάδους, καὶ τὸ ἐπίθετον ὁμοφωνεῖ
τῷ κυρίῳ. ἔρπυλλος γὰρ καλεῖται παρὰ τὸ ἔρπειν. [ἐνθεν καὶ νο-
μαῖον παρὰ τὸ νομῆν. φιλόζωος δὲ ὁ ἔρπυλλος G] ὡς κισσὸς δὲ ἀν-
θεῖ περὶ τὰ ἄλλα ἀνθη ἐλισσόμενος καὶ περιβοσκόμενος.

70. Κονύξης: κόνυχα εἶδος βοτάνης. καταψυκτικὴ δὲ αὕτη 15
πρὸς συνουσίαν· διὸ καὶ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἐστράωννυτο. χαμαι-
ζήλοιο δὲ τῆς χαμαιπετοῦς. δύο δὲ εἶσι καὶ αὐτῆς γένη, ἡ μὲν ἀγρία,
ἡ δὲ ἡμερος. ἀλλ' ἡ ἀγρία θριμνυτέρα ἔστι τῆς ἡμέρου κονύξης. 71. τὸ
δὲ ἄγνου βρύα λευκὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τέθεικεν, ἐπεὶ ἔστι καὶ
μέλας ἄγνος. πολυανθὴς δὲ ἔστιν ὁ λύγος τοῦ ἄγνου, ὃν ἐν τοῖς Θε- 20
σμοφορίοις ὑπεστράωννυτο αἱ γυναῖκες. ἀντιπράττει γὰρ πρὸς συνου-
σίαν· διὸ καὶ ἄγνος λέγεται, ἄγονός τις ὢν. Βρύα δὲ τὰ ἀνθη·
καὶ Ὀμηρος (Il. P 56)

καὶ τε βρύει ἀνθεῖ λευκῶ.

λευκὰ δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μελάνων. Τὸ δὲ σπέρμα τοῦ 25
ἄγνου καὶ πινόμενον ἀπαλλάττει τῶν πυρετῶν καὶ ποιεῖ ἰδρωτᾶς,
ὕδρωπικοῖς τε καὶ σπληνικοῖς βοηθεῖ εἰς κύστιν ἐκκαθαίρομένων τῶν
ύγρων. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πόλιον βοηθεῖ ἰκτερικοῖς. πολέμιον δὲ ἔστι
ταῖς κυουσαῖς γυναιξίν· ἐκβάλλει γὰρ τὰ ἔμβρυα. ὁ δὲ ὀνόγυρος ἔστιν
εἶδος βοτάνης. [καὶ ὀνόγυρος δὲ εἶδος θάμνου. καλοῦσι δὲ αὐτὸν οἱ 30
μὲν ἀνάγυρον, οἱ δὲ ὀνόγυρον, οἱ δὲ ἄκυπον, οἱ δὲ ἀγνάκρον, οἱ δὲ
ὄζόγυρον G] ἐμπίοντα δὲ τὸν ἀκανθώδη καὶ τραχύν εἶπεν· πριο-
νώδη γὰρ ἔστι τὰ αὐτοῦ φύλλα. 73. μόσχον δὲ τὸν κλάδον φησί.
γρᾶφεται δὲ καὶ πολυανθία καὶ πολυανθήα. 74. τὰ δὲ σκύρα
ὄρεξιν τῶν ἀφροδισίων παρέχει τοῖς βουσί. ὡς οὖν τῶν βουκόλων 35
ἐπεχόντων τὰς βοῦς καὶ κοπιώντων σκύρα ἔχθρα εἴρηται. τὸ δὲ

* 4 ἄψιν A ὄψιν KP 5 διὰ τὸ δύσπνοῦσιν εἶναι χρησίμους voluit
Bernardus conl. Ael. II. A VIII 33 Plin. N. II XXI 11 Dioscor. III 29.
videntur haec pertinere ad 2 πρακτικώτερον 6 ἡ ἐρπύλλιοι: ἔρπυλλος K
8 εἶναι δὲ καὶ KA εἶναι λέγεται καὶ coniecit Blassmakerus 9 ἔρπυλλον
K 12 ἔρπυλλος K 15 κονύξης: κονύχα K 16 ἐν G, om. KA χα-
μαιζήλοιο G χαμαιζήλον KA 18 κονύξης K 22 βρυτὰ δὲ K 26 καὶ
πινόμενον καὶ χοιόμενον ἀπαλλάττει GL 32 ἐμπίοντα K 33 ἔχει
τὰ αὐτοῦ φύλλα KA ἔχει φύλλα G

τάτ' εἶαρι ἀντὶ τοῦ ἄτινα σίνατο καὶ ἔβλαψε τὸν βούτην, ἤγουν τὸν βουκόλον. ἐκτίμει γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ γεύεσθαι τὰς βοῦς αὐτῶν. οἱ δὲ τὸ ἐρυθράδιον φασιν, ἐπεὶ φοινίσσεται τὰ δέρματα τῶν γενομένων ζώων. 75. τὸ δὲ σκυρόωσι ἀντὶ τοῦ ὀργῶσιν ἢ σκιρτῶσιν ἢ ἐκμαίνονται. τῶν γὰρ σκύρων γευσάμεναι αἱ βόες ἐκκλίνονται, καὶ ταῦτα τοῖς βοῦσι μανίας ἐστὶ παρασκευαστικά. Βούτην, βουκόλον. ταῦτα γὰρ βλάπτουσι τοὺς βουκόλους. οἱ γὰρ βόες τρώγοντες αὐτὰ ὀρμητικοὶ γίνονται πρὸς τὰ ἀφροδίσια καὶ φεύγουσι τὰς ἀγέλας, ὥστε ἀναγκάζονται οἱ βουκόλοι διώκειν. 76. Ἡ δὲ πευκέδανος βοτάνη ἐστὶ 10 πικρά. βαρύνεται δέ, ἵνα μὴ ἢ ἐπίθετον.

78. ἀγρουλίει κοίτη: τῇ ἐν τῷ ἀγρῷ γινομένη· ἡ δὲ λέξις ἀγροικική.

79. χελείαις: ταῖς καταδύσεσι, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐταῖς τοὺς ὄφεις.

81. κεδρίδας: τὸν καρπὸν τῆς κέδρου. ἔχουσι γὰρ αὐταὶ ὕψοτητα ἐλαιώδη. 83. τὸ δὲ λίπει ἐνι ἀντὶ τοῦ ἐν ἐλαίῳ τῷ ἐξ αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ ξηραντικόν. 84. καὶ ἀλθιέντα τὸν πρὸς ὕγειαν λαμβανόμενον, ὃ ἐστὶ θεραπευτικόν. 85. ὁδόντες δὲ οἱ δοῖδυκες καὶ τριβεῖς. ἀντιπύσει δὲ ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν κνηστῆρος 20 ὁδόντες.

86. σιάλων: ὅτε γὰρ ἐστὶ νῆστις ὁ ἄνθρωπος, τότε τὸν αὐτοῦ σείλον πόρρω φεύγει ὁ ὄφις.

88. ἐπὶ χλωρηίδα νώτῳ: χλωρὰν ἐπὶ τῷ νώτῳ. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς βοτάνην λήγουσι τὴν κάμπην, τινὲς δὲ τὸ ζώυφιόν φασιν.

89. ἀγριᾶδος δὲ μαλάχης κατὰ συναλοιφὴν τῆς ἀγριομαλάχης, ἣν καὶ ἀλθαίαν καλοῦσι. καὶ ἰγκύμονα ἀθαλλή, ἀπαλόν, μηπω 30 ἐξηνηκότα.

90. λαύοις: κοιμήσαιο

91. ψήχει δ' ἐν στήρῳ: τὸ δὲ ἐξῆς, ἀνὰτριβε δὲ ἐν τῇ κοι- 30 λότῃτι τῆς θυνίας.

μυλόεντι: ἢ τῷ λιθίνῳ ἢ τῷ μυλοιειδί. 92. ὀράμνους δὲ τοὺς κλάδους. κατὰ συγκοπὴν δὲ εἶπεν, οἷον ὀροδάμνους παρὰ τὸ ὀρούειν.

1 ἀντὶ τοῦ ἄτινα σίνατο καὶ ἔβλαψε τὸν βούτην, ἤγουν τὸν βουκόλον. ἢ ὅτι ἐπέχων αὐτὰς κοπιᾷ· ἢ ὅτι ἐκτίμει ὑπὲρ Α ἀντὶ τοῦ ἄτινας (ἄτινα Γ'). ἐκτίμει γὰρ ὑπὲρ ΚΡ 5 ἐκμαίνονται ΚΑ 6 ταῖς βοῦσι g 8 ὀρμητικοὶ καὶ ἐπόρεκτοι γίνονται πρὸς τὰ ἀφροδίσια καὶ λοιπὸν ἀναπειροῦνται καὶ φεύγουσι g 12 ἀγροικική Ρ ἀγροική ΚΑ 16 ἐν ἐλαίῳ Ρ: ἐν om. ΚΑ 19 κνηστῆρος Κ κνηστῆρες G κνηστῆρες Α 21 σιάλων — 22 ὄφεις om. Α, post 33 ὀρεύνειν habet K, suo loco g, in quo pro σιάλων est κολλᾶται καὶ βορῶν τὸν σιάλων αὐτοῦ g 23 χλωρηίδα νώτῳ: ἰστέον ὅτι K, ex GL correxit I. G. Schneiderus 26 ἀλθαίαν I. G. Schneiderus conl. Dioscor. III 163 Plin. N. H. XX 21, 84 ἀλωσίαν I. ἀλωσίαν Ρ ἀλωσία K ἀλώϊαν Α: cf. Theophr. hist. plant. VIII 18, 1 'ἀθαλλή] ἀσφαλῇ ΚΡ εὐθαλλῇ L κεκλισμέναν Α 28 ἰάβοις K 30 τῆς θυνίας Α, om. ΚΡ 31 τῷ λιθίνῳ τῷ (GL ἢ τῷ λίθῳ τῷ ΚΡ 32 οἷον ὀροδάμνους Ρ 33 ὀρούειν GL ὀρεύνει ΚΡ

93. ὁ δέλεος: ἀντί τοῦ ὀβελοῦ Δωρικῶς ἢ Αἰολικῶς· καὶ Θεό-
κριτος (5, 27) [δήλῃται τὸ βλαπτέται ἢ] δῆλῃται τὸ βούλεται. αἴσιος
δὲ ὀλκῇ ἀντί τοῦ ἴση. ἴση γάρ, φησι, σταθμῶ βαλὼν τριβεῖ. διὰ
γὰρ τοῦ αἴσιον σημαίνει τὸ καθήκον καὶ ἰσόσταθμον ποιῆσθαι.

94. δαύκον: τὸ μέντοι δαύκον καὶ δαύχον γράφεται, ἐπὶ τι- 5
νων δὲ καὶ γλυκύ. ἔστι δὲ διζών παρόμοιον σταφυλίνῳ. Ἀντίγονος
δὲ λέγει δαύχμου. ἔστι δὲ δάφνη πικρά. χειροπληθὴ δὲ ὅσον
γεμίσαι τὴν χεῖρα. Δαύκον: δύο γένη τῆς βοτάνης, ἡ μὲν Κρη-
τικὴ, ἡ δὲ Ἀσιατικὴ. Πλούταρχος πλείονα μὲν φησι γένη αὐτῆς εἶ-
ναι, τὸ δὲ κοινὸν τῆς δυνάμεως ἰδίωμα δορυμὸν καὶ πυρῶδες, ὥς καὶ 10
ἡ γεῦσις αἰσθάνεται καὶ ὁσφορησίς, καὶ πειρώμενον δῆλον εἶναι. καὶ
γὰρ ἔμμηνα κινεῖ σφόδρα καὶ διαλύει στρόφους τῇ θερμότητι καὶ τῶν
περὶ τὸν θώρακα σπλάγχνων καθαρτικὸν καὶ προσέτι γε μὴν λεπυν-
τικὸν ἔχει σθένος.

96. Τέρσαι ὑπὸ σκιόεντι: ξήραινέ φησιν, ἐν σκιάδῃ καὶ ἀνε- 15
μώδῃ τόπῳ· μὴ γὰρ ἐν ἡλίῳ, ἵνα μὴ ἡ ὑγρότης αὐτῶν ξηρανθῇ
ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀνερέγηται ποιήσῃς αὐτά.

97. αὐὰ δ' ἐν ὀλπῃ: σκιοψνκτα δὲ ὄντα καὶ ξηρὰ θρύπτει
αὐτὰ ἐν ληνύθῳ, καὶ οὕτως ἀλείφον, ὅτε χρεῖα καλῶσι.

98. εἴγε μὲν: δύο ὄφεις συνουσιάζοντας κελεύει λαβόντας 20
ἐψηῆσαι. χύτρω δὲ τῇ χύτρᾳ. διὰ τί δὲ συνουσιάζοντας; διότι ἐν τῷ
καιρῷ τῆς συνουσίας βρωμοῦσιν. ἀποστρέφονται δὲ φύσει τὸν ἑαυτῶν
βρώμον. κνώδαλα δὲ κυρίως μὲν τὰ θαλάσσια παρὰ τὸ κινεῖσθαι
ἐν τῇ αἰλῇ· καταχρηστικῶς δὲ τοὺς ὄφεις λέγει. φησὶ δὲ Ὀππιανὸς
κνώδαλα τὰ τῶν θηρίων γένη, ἐξ οὗ καὶ μυελὸν ποιεῖται ὁ Νίκαν- 25
δρος περὶ κνωδάλων καὶ λέγει οἶον αἰμορροῖδας καὶ κεράστας καὶ
τριχοφόρους, ἥτοι χοίρους.

102. δραχμάων: τὸ τρίτον μέρος τοῦ δεκάτου τῆς δραχμῆς·
τὸ τρίτον δὲ ἔστι τῆς δεκάδος τρεῖς καὶ τρίτον. ἡ τριπλάσιον τῆς
δεκάδος, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς. τρίψατον οὖν ἀντὶ τοῦ τρι- 30
λεκτον, οἶον τριπλὴν δεκάδα, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς.

103. ὁ μὲν γὰρ χοῦς ἰβ κοτύλας ἔχει. τρίτον οὖν τῶν δώδεκά
φησιν. Ἐν δὲ τρίτῃν μοῖραν: ἀντὶ τοῦ δ κοτύλας. ἰβ γὰρ κο-
τυλῶν ἔστιν ὁ χοῦς, τοῦ δὲ ἰβ τὸ τρίτον δ. ἡ καὶ οὕτως, τῶν τριῶν
ὄντων τῶν ῥοδίων τῷ πρώτῳ καὶ τῷ δευτέρῳ ὥς ἐξόχοις φησὶ χρῆ- 35

1 Θεόκριτος δῆλῃται τὸ βάλεται (rell. om.) G 3 ὀλκῇ K 4 τοῦ
αἴσιον A τὸ αἴσιον K 5 δαύκον διζῶς δαύχμον γράφεται γλῦκον I. G.
Schneiderus ex GL: γλυκύ KPA 7 δαύχμον KG δαύχον P 8 χι-
ροπληθῇ G χειροπληθῆς KA 10 καὶ ὥς KA: καὶ om. G 12 τῶν περὶ τὸν
θώρακα καὶ σπλάγχνα παθῶν καθαρτικὴν καὶ λεπυντικὴν ἔχει δυνάμιν
G 13 σπλάγχων K 15 ξήραν K καὶ ἐν ἀνεμώδῃ K 16
μὴ ὑγρότης K 17 ἀνέρεγηται ποιήσῃς αὐτά PG ἀνέρεγητον ποιήσῃς αὐτό
K 18 σκιοψνκτα K 22 τὴν ἑαυτῶν βρώμον K 27 ἥτοι χοίρους
AP, om. K 29 τὸ τρίτον δὲ τοῦ δεκάτου τριάκοντόν ἔστι τοῦ ὅλου. ἡ
A τῆς δεκάδος τοῖς τρίτον KP 32 χοῦς om. K: ὁ χοῦς γὰρ A
τρίτον οὖν τῶν δώδεκα τέσσαρες κοτύλαι G 35 τὸ πρῶτον καὶ τὸ
δεύτερον ὥς ἐξόχοις K τὸ α καὶ τὸ β ὥς ἐξόχοις P

σθαι. τρεῖς γὰρ ἀποστάσεις ποιεῖ τὸ ῥόδον, πρώτην, μέσην καὶ τελευταίαν· ἀντὶ τοῦ ἐν τρισὶν ἀγγείοις βάλλουσιν ἔλαιον· καὶ ἐν τῷ ἐνὶ ἑξ αὐτῶν βάλλουσι τὸ ῥόδον καὶ ποιοῦσι τὴν πρώτην ἀπόστασιν τὴν ἐνεργεστέραν· καὶ ὅταν ἀποβραχῇ ἐν τῷ πρώτῳ ἀγγείῳ καὶ ποιήσῃ τὴν πρώτην ἀπόστασιν, αἶρουσιν αὐτὸ καὶ μεταβάλλουσιν ἐν τῷ δευτέρῳ ἀγγείῳ, καὶ ὅταν βραχὲν ποιήσῃ τὴν δευτέραν ἀπόστασιν, μεταβάλλουσιν αὐτὸ ἐν τῷ τρίτῳ ἀγγείῳ· καὶ οὕτω τρεῖς ἀποστάσεις ποιεῖ.

104. Πολύτριπτον: ἐπεὶ πολλὰ εἶδη ῥοδίνου, καὶ τὸ μὲν πρῶτον, τὸ δὲ μέσον, τὸ δὲ μικτὸν καλοῦσιν, ὅπερ πολύτριπτον εἶπε. τὸ μικτὸν δὲ τὸ ἕζον.

105. ἰσόμορον: ἰσόμορον γὰρ λέγει τὸ ἶσον τοῦ ὀμφακίνου ἔλαιον, ἀντὶ τοῦ πάλιν ὁ κοτύλας. ἀργῆτος δὲ τοῦ λευκοῦ ἢ λαμπροῦ ἢ καθαροῦ, ἑξ ὥμης ἔλαιος γεγονότος. 106. ἐν δὲ τῷ τετράμορον 15 λείπει ο καὶ σύνδεσμος, ἐν ἣ καὶ τετράμοιρον κηροῦ, ἀντὶ τοῦ μίαν κοτύλην κηροῦ. τῶν γὰρ δ τὸ τέταρτον ἢ μίαν ἔστιν. 109. λάκτις δὲ ὁ λεγόμενος παρὰ Ἀττικοῖς ἀλετρίβανος. λέγει δὲ νῦν τὴν τορύνην, τὸ κίνητρον. 107. ἄκανθα δὲ κυρίως μὲν ἡ σπεῖρα τοῦ δράκοντος, νῦν δὲ λέγει τὸν δράκοντα. ἄφελε γοῦν, φησι, καὶ ἀποχώ- 20 ρισον τὰς φολίδας καὶ τὰ λεπιάσματα· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ λῖπαξι, ἀντὶ τοῦ χρίσον.

114. Θρίναξι: γεωργικόν τι σκευὸς ἔστιν ἔχον τρεῖς ἑξοχὰς καὶ σκόλοπας ἀπωξυνμένους ὡς τοὺς στάχνας τρίβουσι καὶ λικμῶσι καὶ ἀπαχνρίζουσι. 115. δακτίεσαι δὲ ταῖς θηρίοις, νῦν δὲ ταῖς ἀσπίσιν. 25 ἔτι δέ, λέγει, εἰ μὴ ἡλειμμένος τῷ φαρμάκῳ ταῖς ἀσπίσιν ἐπιτύχης, ταχίως ἂν ταῖς ἡμετέραις προστάξεσιν ὑποχωρήσεις καὶ ἐκφύγῃς ἂν τὰ δῆγματα καὶ τὸν θάνατον τὸν ἐξ αὐτῶν.

118. τῶν ἥτοι θήλεια: περὶ τῆς ἀσπίδος λέγει, ἥ ἔστι διψάς. τῆς γὰρ θηλείας τὸ στόμα μείζον καὶ πλατυτέρα ἢ κεφαλὴ. τὸ 30 δὲ καλὺγκοτος οἷον ὀργίλη ἔστι τοῖς ἀπαντῶσι, τῷ τε δῆγματι πλειότερα καὶ κατὰ τὴν ἐλκομένην σειρὴν, ἤρουν οὐράν. 119. δάγμα δὲ διὰ τοῦ α ὁ Νικάνδρος πανταχοῦ, καὶ οὐ διὰ τοῦ η. καὶ τὸ πλειοτέρῃ ἀντὶ τοῦ μείζον τῷ στόματι. στικτέον γὰρ εἰς τὸ ἀντομένοισι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πλειοτέρῃ καὶ πάλιν· καὶ τῷ δῆγματι 35 γὰρ πλειοτέρῃ καὶ κατὰ τὴν ὀλκὴν, καὶ κατὰ τὴν οὐράν, πλειοτέρῃ. ὀλκὸν δὲ τὸ σῶμα· ἢ τὴν οὐράν, καὶ σειρὴν τὴν πορείαν. βούλεται

1 ἀποστάσεις coniecit Bussemakerus 4 καὶ ὅτε ποιήσῃ K 11 τὸ μικτόν δὲ ἢ τὸ GL τὸ μικτόν ἢ τὸ K τὸ μικρόν δὲ ἢ τὸ P 12 ἰσόμοιρον· ἰσόμοιρον λέγει P 13 ἀντὶ τοῦ A αὐτοῦ K λευκοῦ καὶ λαμπροῦ G 15 τοῦ ... κοτύλην K 17 ὁ λεγόμενος G ἢ λεγομένη KA τορύνην GL τορύνην K 20 λεπιάσματα A 23 ἀπωξυνμένους L ἐπωξυνμένους G ἀπεξυνμένους P ἀπεξημένους K καὶ λι- 24 κμῶσι καὶ ἀπαχνρίζουσι LP, om. KA 24 νῦν δὲ ταῖς ἀσπίσιν A, om. K 25 ἐλκόμενος PK 26 ταχίως A ταχίως K 31 δάγμα KPL δάγμα G 34 κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ πλειοτέρῃ καὶ τῷ δῆγματι πλειοτέρῃ G δὲ καὶ K καὶ τῷ κάτω KP 36 ὀλκὴν δὲ τὸ σῶμα κατὰ τὴν οὐράν P

γὰρ σημαίνει ὅτι τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς αὐτῆς παχὺ ἔστιν. 120. τὸ δὲ τούνεκα ἢ ὅτι τῷ στόματι μείζων, ἢ ὅτι ὀργιλῆ ἔστι τῷ δῆγματι.

121. ἀλλ' ἦτοι θέρους: οἷον ἀρχομένου τοῦ θέρους πικρότατά εἰσι τὰ ἐκπετά. τὸ δὲ ἐξάλιασθαι ἀπαρέμφατόν ἐστιν ἀντὶ προστακτικοῦ, ἦτοι ἀντὶ τοῦ ἐξάλυξον καὶ ἔκφυγε. 5

123. ὀλκαίην ψαίρουσαι: αἵτινες ὑπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ ταύρου ἐγγιζουσαι καὶ ἀπτόμεναι ἢ ψαίρουσαι ἀντὶ τοῦ κινούμεναι, μικρόταται ἐπιφέρονται. λέγει δὲ ἐν ταῖς ἐπιτολαῖς τῶν Πλειάδων. τότε οὖν, φησι, ἔκφυγε τὸ δῆγμα. ὀλκαίην δὲ τὴν οὐρὰν λέγει παρὰ τὸ ἔλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος, γράφεται καὶ ὀλκαίην καταχρηστικῶς· κυρίως γὰρ ἡ τοῦ λόντος οὐρά ὀλκαία καλεῖται, ὅτι δι' αὐτῆς αὐτὸν ἐμπορύνει καὶ ἐγείρει εἰς ἀλκὴν· (Hom. Il. T 171)

αἰεὶ δ' αὐτὸν ἐμπορύνει μαχίσασθαι.

Ἄρατος (phaen. 517) μὲν ἡμιτελῆ φησιν εἶναι τὸν ταῦρον, οὗτος δ' ὀλόκληρον. ὀλκῇ γὰρ ἡ οὐρά. 15

125. γωλεά: αἱ καταδύσεις αἱ ἐν τοῖς κοίλοις τόποις γινόμεναι οὕτω καλοῦνται.

126. λίπτῃσιν: ἢ ὅτε ἐπιθυμίαν σχοίῃ νομοῦ, τουτέστι βοσκῆς, ἢ ὅποτε βοσκῆς κεκορεσμένη ἐπὶ τὸ κοιμηθῆναι πορεύεται.

[127. μὴ σύγ' ἐνὶ τριόδοιςι τύχοις: κατὰ κοινού.] 20

128. ὅτε δῆγμα πεφυξώς: ὅτε τὸ δῆγμα τῆς θηλείας φεύγων εἰς φυγὴν τράπη ἐν τῇ συνουσίᾳ. τότε γὰρ ἀναιρεῖ τὸν ἔχιν ἢ διψᾷς.

129. περκνός: τοιοῦτος γὰρ ὁ ἄρρην. καὶ τὸ θύρσι ἀντὶ τοῦ ὀρμᾶ, ἦτοι φεύγει καὶ ἐκκλίνει τὴν τυπὴν καὶ τὴν τύψιν τῆς ἐχίδνης. Ἄλλως. πολόεντος: τοῦ πυρώδους καὶ τεφρώδους. μετάληψις δὲ τὸ 25 σχῆμα ἀντὶ τοῦ πολοέσεως ἐχίδνης. δῆγμα δὲ καὶ τυπὴν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.

130. Ἦνίκα θορνυμένον: τὸ δὲ θορνυμένου ἀντὶ τοῦ συνοσιαζομένου καὶ μιννυμένου. θαλερῶ δὲ τῷ σπορίμῳ· στόματι γὰρ συνέχονται αἱ ἐχίδναι· ἢ τῷ ὀλεθρίῳ. 131. Θουράς δὲ λέγεται ἡ ὄρμητικὴ πρὸς συνουσίαν. 30

131. ὁδάξ: ἦτοι δηγματικῶς καὶ τμητικῶς συμπλακεῖσα τῷ ἄρρην. γράφεται δὲ καὶ ἀμύξ ἀντὶ τοῦ οὐ μνκτικῶς ἦτοι κατεξεστικῶς ἐμφῦσα. οὕτως γὰρ συνουσιάζονται οἱ ἔχεις ταῖς ἐχίδναις, καὶ μετὰ τὸ συνουσιάσαι ἀναιρεῖ τὸν ἄρρην ἢ θήλειαν, τὴν κεφαλὴν 35

1 αὐτῆς A καὶ τῆς K τὸ δὲ τοῦνεκα A τότε, τούνεκα K 2 ὅτι ἐπειδὴ τῷ στόματι KA 5 ἦτοι A ἐπὶ K 7 μικρόταται ἐπιφέρονται L μικρόταται ἐπιφέρονται P πικρόταται ἐπιφέρονται K 10 καὶ ἀλκαίη I, G. Schneiderus ex L, ut videtur, καὶ ὀλκαίη K 11 ἀλκαία P ὀλκαία KA 18 ἦτοι ἐπιθυμίαν σχοίῃ K ἦτοι ὅταν ἐπιθυμίαν σχοίῃ A σχῇ Buissemakerus 19 πορεύεται P 20 μὴ - κοινού, suo loco repetita apud infra ad v. 137 21 ὅτε δῆγμα πεφυξώς G, om. KP φεύγων G φύγῃς KP 22 ἔχιν G ὄφιν KP 24 ἐχίδνης om. K: τῆς τεφρώδους ἐχίδνης A 29 θαλερῶ A: θαλερῶ δὲ οἱ μὲν τῷ μέλανι οἱ δὲ τῷ σπορίμῳ GL 32 ἦγον δακτικῶς G 33 ἀντὶ τοῦ ἀμνκτικῶς καὶ κατεξεστικῶς GL ἀντὶ τοῦ οὐ μνκτικῶς καὶ καταξυστικῶς A 31 γὰρ om. K

ἀποκόπτουσα. τὰ δὲ ἔμβρυα πάλιν τικτόμενα τὴν γαστέρα τρώξαντα
 τῆς μητρὸς οὕτως ἐξέρχονται θανατοῦντα αὐτήν, ὥσαντι τοῦ πατρὸς
 ἐκδικοῦντα τὸν θάνατον. 132. μετεκίαθον δὲ ἀντὶ τοῦ μετῆλθον,
 ἤγουν τὴν λώβην τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐξεδίκησαν· ἀνταμύνουσι γὰρ
 5 τῷ πατρί. 131. ἀναβρώσαντες: φηγνύντες.

135. οἷον γὰρ βαρύνθει: μόνον γὰρ βαρύνεται ὑπὸ τῷ κύματι
 τῆς γαστρὸς, ἐπειδὴ μόνον ἐγκύμων γίνεται, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ὄφεις
 ὠστοκοῦσι. 137. εἰκνῆεν δὲ τὸ διεργαγός, τὸ παλαιόν· ἢ τὸ ῥυσ-
 σὸν ἢ τὸ τρομερόν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ μὴ σύγ' ἐνὶ τριόδοις τέχους.

10 139. ὁπότε σκαρθμούς: ἤγουν τὰς διατριβάς, τοὺς τόπους,
 τὰ ἔχνη ἢ τὰς κινήσεις καὶ διώξεις. ἡ σκαρθμός ὁ διὰ τῶν ῥωθώ-
 νων ἀποσπασμός τῶν θηρίων· αὐταὶ γὰρ ἀποσπῶνται τοῖς μυκτῆσι
 τοὺς ὄφεις ἐκ τῶν καταδύσεων. ὁ δὲ λόγος, καὶ ὅποτε τὸν ἐξελκυσμὸν
 τὸν διὰ τῶν μυκτῆρων ἐκκλίνει ὁ ὄφας καὶ φυγῶν καὶ πλήρης ὢν
 15 γολῆς ἐνερθεῖται καὶ προσπελάσει τὸ στομά ἀνθρώπων τινί, διαφθείρει.
 τοῦτο γὰρ ἐξακούεται.

141. κινωπησταῖς: ἀπλῶς τοῖς ὄφεισι καὶ κοινῶς τοῖς ἐρπε-
 τοῖς. ὀργίζονται δὲ αὐτοῖς οἱ νεβροτόκοι καὶ ζορκες, τουτέστιν αὐτοὶ
 οἱ ἔλαφοι καὶ αἱ ζορκάδες. 143. τρώχμαλα δὲ τοὺς τραχεῖς τόπους
 20 καὶ πετρώδεις, ἢ τὰς τρίβους καὶ τὰ ἔχνη, ἢ τὰ εἰκαῖα τῶν ἀγρῶν
 τευχία, καὶ τὸ ἐρίοντες ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες, διώκοντες καὶ ἰχνο-
 σκοποῦντες τοῖς μυκτῆσι τὰς καταδύσεις.

145. Ὀθρυς: ὄνομα ὄρους Θεσσαλίας, ὅπου ὁ σὴν νέμεται·
 πλεονάζει γὰρ ἐκεῖ τὸ θηρίον τοῦτο. 147. δίψιος δὲ ὁ ξηρὸς διὰ τὸ
 25 μὴ παρ' ὕδατος εἶναι τόποις φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐν ὄρεινοις. ἢ ὁ ποιῶν δί-
 ψαν τοῖς δακνομένοις.

146. φοινὰ δάκη: ἤγουν φυνευτικά θηρία.

καὶ τρηχέες ἄγμοι: οἱ τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόποι παρὰ
 τὸ κατάρυσσθαι. 147. καὶ λίπας ἀκρωτήριον.

30 148. ἀλλόφατον λέγεται, ὅτι μεταβάλλεται εἰς χρώματα πολ-
 λά, καὶ πρὸς ὄντινα ἐγγίση τόπον, τούτῳ ἴσον αὐτοῦ τὸ χρῶμα
 μεταβάλλεται. τὸ δὲ οἰαδόν ἐπιρρηματικῶς εἴρηται. γίνεται γὰρ ἐκ
 τοῦ οἶος καὶ οἰαδόν ἐπιρρημα.

149. χηραμά: τὰς καταδύσεις.

35 150. λίθακας τοὺς τραχεῖς τόπους. ἔρμακας δὲ τοὺς ἐρμαίους
 καὶ λιθῶδεις τόπους. ἡ ἔρμακας λίθους σεσωρευμένους εἰς τιμὴν τοῦ
 ἔρμου. 151. τρηχεῖς δὲ οἱ ὄρεινοί. πικρότατοι γὰρ εἶσι διὰ τὸ

2 θανατοῦντες K 3 μετεκίαθον] μετοικίαθον P 6 βαρύνθει P
 βαρυθείσα K κυήματι GL 12 ἐπισπῶνται GL 17 κινωπησταῖς
 GL κινωπισταῖς KP κινωπισταῖς δὲ κοινῶς μὲν πᾶσι τοῖς ἐρπετοῖς ἰδίως
 δὲ νῦν τοῖς ὄφεισι A 18 αὐτοῖς om. K, add. A 19 αἱ δορκάδες A
 22 τὰς om. K 25 ἐν om. KA, add. P 27 τὰ φοινικά θηρία A 30
 ἀλλόφατον A ἀλλόφαντον K 31 πρὸς om. K, add. A ἴσον αὐτοῦ
 τοῦ τόπου τὸ χρῶμα KP ἴσον τὸ χρῶμα αὐτοῦ τῷ τόπῳ A 32 γίνεται
 γὰρ ἐκ τοῦ οἶος ὁ οἰαδόν, ὥσπερ ἐκ τοῦ μύρος μοναδόν A 34
 χηραμά KP χερραμά A

πυρῶδες τοῦ δῆγματος. καὶ ἔμπυροι οἱ χαλεπώτατοι καὶ φλέγοντες τοῖς ἀλγήμασι τοὺς πληγέντας.

[152. μεταμ' ὄνιον: οὐ μάταιον, ἀλλὰ δεινόν, ἐπικίνδυνον G.]

153. ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι: τοῖς κόχλοις τῆς γῆς τὴν δομήν, ἥγουν τὸ σῶμα, ἀφομοιοῦνται. τῆς γῆς δὲ εἶπεν, ἐπεὶ καὶ θαλάσσιοι εἰσιν.

154. γράφεται ἔν τισιν φολίς, ἀπὸ τῶν ἰχθύων μεταφορικῶς. ὁ δὲ λόγος, ἄλλον δὲ ὅπως ἐγγλωφίζουσα ἡ λεπίς τὴν ἐπὶ μῆκος τεινομένην σπείραν ποικίλην ποιεῖ. 156. τὸ δὲ σπείρῃ λεπτύνονται ἀντὶ τοῦ ἢ τραχύνονται ἢ λευκαίνονται· ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐν τοῖς σώμασι παρὰ φύσιν λευκότης καλεῖται λέπρα. ὁ δὲ λόγος, πολλοὶ δὲ ἐνδιατρίβοντες ἐν τῇ ἄμμῳ ὑπολευκαίνονται τὴν σπείραν, ἀλινδόμενοι καὶ κυλιόμενοι ταῖς ἄμμοις. ἄμαθος δὲ ἡ χερσαία κόνις. Ὅμηρος δὲ (Il. I 385) διαστέλλει,

οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

ἀπὸ δὲ τούτου ποιεῖται τὴν τῶν ζώων ἐξαρίθμησιν καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν πληγῶν καὶ τὰ συμβαίνοντα παῖθι τοῖς ὑπὸ τῶν ἐρεπῶν πληγείσιν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ἀσπίδος.

157. φράζεο δ' ἀναλέαις: τὴν φρίσσουσαν ταῖς καταξήροις φολίς φονευτικὴν ἀσπίδα, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἄλλων θηρίων, σκέπτου. 158. τὸ δὲ ἀμυδρόν ὅτι μὲν ἀσθενές, ὅτι δὲ καὶ εὐκίνητον καὶ χαλεπόν. Δημήτριος δὲ φησιν εἰρησθαι ἀμυδρότατον δάκος τὴν ἀσπίδα, καθ' ὅσον οὐκ ἀγρίον ἔστι καὶ ὅξυ τὸ ζῶον, ἀλλὰ μόνον τῇ φύσει χαλεπόν. δύναται δὲ κατ' ἀμφοτέρα λέγεσθαι, χαλεπόν μὲν διὰ τὸ ἀνίατον, ἀμυδρόν δὲ διὰ τὸ νῶκαρ, ὃ καὶ χωρὶς ἀλγῶν ματῶν ἀναιρεῖ. Ἄλλως. ἀμυδρόν νῦν τὸ χαλεπόν λέγεται, ὡς καὶ Ἀρχιλόχος

ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλευόμενος

ἔστι δὲ καὶ ὅτι εὐκίνητον, ὡς ἐπὶ τῆς ἑκιδος (Ther. 196) ἀντὶ τοῦ εὐκινήτου. καὶ ὁ αὐτὸς (Ther. 358) ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ

καὶ τε τυπῆσιν ἀμυδροτέρησιν ἰάπτει.

Ἄλλως ἀμυδρότατον ἀσθενίστατον, παρόσον ἀσθενοποιός ἐστιν ἡ πληγῇ.

159. Κέλευθος ὁ μῶς: κατεναντίον τῷ κεράστῃ. ὁ μὲν γὰρ πλαγίως βαδίζει, ἡ δὲ τὸ ἐναντίον. ἡ σύνταξις δέ· ταύτης μὲν γὰρ ἡ 35 ὁδὸς κατεναντίον, οἶονεῖ κατ' εὐθείαν καὶ ὀρθῶς γίνεται τῷ μακρῷ

4 ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι G, onf. K 6 post εἰσὶν in G addita sunt haec, κόχλοισι δὲ τοῖς καλουμένοις κόχλοις τὸ ὅλον σῶμα ὁμοιοῦναι τὴν χοιρᾶν. δομὴν δὲ τὸ σῶμα. ἀλινδόμενον δὲ κυλιόμενον. 7 φολίς] φιλοσοφίς K: ἡ δὲ λεπίς γράφεται ἐν τισιν καὶ λοφίς A 9 ποικίλην G, om. KP λεπτύνονται ΚΑ λεπρύνονται I. G. Schneiderus 12 διατρίβοντες G 15 τοσαῦτα KP 16 ἐξαρίθμῃσιν G ἐναρίθμῃσιν ΚΑ 23 τὴν ἀσπίδα G τῆς ἀσπίδος KP 24 κατ' ἀμφοτέρα χαλεπόν μὲν λέγεσθαι διὰ ΚΑ κατ' ἀμφοτέρα μὲν λέγεσθαι χαλεπὴ μὲν διὰ GL 28 ἀμυδρὰν χοιράδ' ΚΓ'Α ἀμυδρῶν χοιράδων GL ἐξαλευόμενος P ἐξα-
μ'ν
λεύμενον GL ἐξάλειν K ἐξαλεινόμενος A

διασπασμῶ καὶ εἰλιγμῶ τῆς γαστροῦ κατὰ τὴν ὀλκαίνην ἀτραπὸν, οἷον ἐν τῇ ἐπιμήκῃ. 160. ὁ οὐλὶχῶ δὲ μὴ ῥύγματος γαστροῦ, οἷον ἐν τῷ ὀλκῶ ἢ τῷ βαδίσματι καὶ ἐπισπασμῶ ἀπὸ τοῦ μὴ ῥυεσθαι. ἀκατάλληλα δὲ τὰ ἐπὶ ἔδει γὰρ οὕτως ἀναγινώσκεισθαι· φράζω δὴ τὰ ἀσπίδα φοι-
 5 νήεσαν, εἴτα ἢ καὶ σμερδαλέον μὲν, εἴτα νωχελὲς ἐξ ὀλκοῦ, εἴτα αἶν ἐπιλλίξουσα, εἴτα τῇ μὲν γὰρ τε κέλευθος, εἴτα ἀτραπὸν ὀλκαίνην.

161. σμερδαλέον· φοβερόν μὲν καὶ καταπληκτικὸν ἔχει ἀπὸ τῆς ὄψεως, ἄλλως δὲ ἐν τῇ πορείᾳ καὶ τῷ ἐλκυσμῶ τοῦ σώματος νωχε-
 10 λῆς ἔστι καὶ ὑπνώδης· τὸ γὰρ ὑπναλίοις ἐπιλλίξιν ὅσοις τοῦτο δηλοῖ, ὅτι συνεχῶς τοῖς ὅμοιαις ἐπινεύουσα φαίνεται.

165. ἀθρόη· αἰσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς ἐπὶ τοῦ „ὁρῶ οἷα λέγεις“. νωθρόν δὲ τὸν νωθὴ καὶ νωθεῖαν ἐμποιοῦντα, τουτέστι νωχελίαν καὶ ἀργίαν.

15 166. ὀλκῶ· τῷ δὲ ὀλκῶ τοῦ σώματος τροχώδῃ καὶ κυκλοτερῇ ἁλῶνιαν ἐλλέξατο ἐν τῇ γῇ. ἁλῶνα δὲ εἶπε, διότι καὶ αὐταὶ αἱ ἁλῶναι τροχοειδεῖς καὶ κυκλοτερεῖς εἰς τῷ σχήματι τῷ τυπομένῳ τῷ εἰλιγμῶ τῆς ἀσπίδος.

ὅλῳα· τὴν σπεῖραν, τὸ σῶμα. κυρίως δὲ τὴν νέφωσιν τὴν περὶ
 20 τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην γινομένην πολλάκις. Ἄλλως. κυρίως ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης· μετενέγκται δὲ εἰς τὴν τῆς ἀσπίδος περιφέρειαν.

170. Αἰγανέη δὲ τὸ ἀκόντιον ἀπὸ μέρους, τοῦ αἰγίου ἱμάντος, ὃν ἐξαγκυλοῦμενοι βάλλουσι. λέγει δὲ τοῦ μεταγκύλου τοῦ ἀναιρούντος
 25 τοὺς θῆρας. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγαν νείσθαι. 169. ὀργυνῇ δὲ με-
 τρητὸν ἀντὶ τοῦ ἴσου καὶ μεμετρομένου ὀργυνῆ.

171. εἰς ἐνοπήν· τινὲς ἀθετοῦσι τὸν στίχον τοῦτον, ὡς μὴ Νι-
 κάνδρου εἶναι.

172. χροὶ ἢ δ' ἄλλοτε μὲν· τὸ δὲ χρῶμα τοῦ γένους τῶν ἀσπί-
 30 δων τινῶν μὲν ψαφρόν, ὃ ἔστι λευκὸν ἢ ἀνυμρόν, τινῶν δὲ με-
 λινόν, τουτέστι χλωρόν καὶ μελινον καὶ ποικίλον καὶ ὠχρότερον,

τινῶν δὲ τεφρώδες καὶ σποδῶδες, ἢ καὶ τῇ ἰλύι τοῦ Νεῖλου ἐμπερίς.
 174. ἀλθαλόεσσα δὲ ἦτοι πυρώδης καὶ λαμπρά, ἢ ξανθή, ὁμοίως

τῷ βάλῳ τῶν Αἰθιοπῶν μελαινομένη.
 35 175. οἶν τε πολύστονος· ἐπεὶ μετὰ στόνον καὶ ἦχον ῥέει ὁ
 Νεῖλος. στένειν γὰρ τὸ ἡγεῖν· καὶ Ὁμηρος (Il. B 95)

ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα

1 ὀλκαίνην ἀτραπὸν P ὀλκὴν καὶ ἀτραπὸν KG 3 μὴ ῥυεσθαι L
 μὴ ῥυεσθαι K μὴ ῥυεσθαι G μακρύνεσθαι P 6 εἴτα αἶν ἐπιλλίξουσα GL,
 om. KP 11 εἴτα A ὅτε K 12 ὁρᾶς GP ὁρᾶ A ὅρα coniecit Busse-
 makertus 19 ἁλῶνα K ἁλῶνα P: ἁλῶν δὲ λέγεται μὲν καὶ ὁ δίσκος τοῦ
 ἡλίου καὶ τῆς σελήνης A 23 αἰγανεία GP ὃν ὁ GP 24 τοῦ
 μεναύλου τοῦ ἀναιρούντος τοὺς θῆρας P τὸν μεναύλον τὸν ἀναιρούντα
 τοὺς θῆρας K τοῦ μεναύλου (rell. om.) G, correxit I. G. Schneiderus
 31 καὶ μελινον KP καὶ μελινον G ὠχρότερον KP ὠχρόν A 37
 ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα G ἱστονάχιζε δὲ γαῖα P στονάχιζε γαῖα K στονα-
 χίζετο γαῖα A

λαῶν ἰζόντων.

ἢ καὶ πολύστομος. καὶ ἐπτάστομος γὰρ ὁ Νεῖλος, ὡς φησὶ καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητής (v. 226). 176. πλησάμενος δὲ ἤγουν ἑαυτὸν ἐμπλήσας καὶ πληρώσας. οἶαν ἅσιν, τουτέστι ῥύπον. φησὶ γοῦν, οἶον ῥύπον κατέχει καὶ κατήγαγεν ὁ Νεῖλος ἑαυτὸν πληρώσας. 5

177. δοιοὶ δ' ἐν σκυνλοισιν: τουτέστι περὶ τὰς ὀφρὺς ὑπεράνω τοῦ μετώπου δύο ὑπερφαίνουσι καὶ ἐξέχουσιν οἱ αὐτοὶ· οὐ κέραια δέ, ἀλλὰ τυλοὶ καὶ σαρκία τινά. Ἄλλως. ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸν τῶν ὀφρῶν τόπον ἐξοχαί τινες εἰσι τυλοὶς ἐοικυῖαι περὶ τὴν ἀσπίδα, δι' ἃς ἀγκύλον αὐτῆς φαίνεται τὸ ὄμμα. 10

179. καὶ ὁ αὐχὴν ἐμπίπλεται φουσῶντος τοῦ θηρίου. 180. τὸ δὲ ποιφύζειν πολλὰχὺς λέγεται, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν μίμοις „παιδικὰς ποιφύξεις“, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ πνεῖν, ὡς Εὐφορίων

Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος.

μεταπλασμῶ δὲ πάλιν κέχρηται· ἀντὶ τοῦ ποιφύξουσιν εἶπε τῆς ἀσπίδος ποιφύσσοντος, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ἄλλῳ τόπῳ (Ther. 129) εἶπε „ψολέοντος ἐχίδνης“. 15

179. Πολλὸν ὑπὸ σπείρης: ἀντὶ τοῦ ἐντὸς τῆς σπείρης. ψαφαρός δὲ ἤγουν αὐχμηρὸς ὀγκοῦται ὁ αὐχὴν· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἀναπίπλεται. 20

180. καὶ τὸ ἄκριτα ἀντὶ τοῦ μεγάλα, ἄτακτα. τὸ δὲ ποιφύσσοντος ἔν μέρος λόγον ἔστιν ἀντὶ τοῦ φουσῶντος.

180. ὁδύταις: καὶ τὸ ὁδύταις γράφεται καὶ ὁδοουοῖς, ἦτοι τοῖς ὁδοιπόροις θάνατον προσπελάσσει καὶ ἐμβάλλει ἄγαν ὀργίλως θυμουμένη. 25

183. δολιχήρεις δὲ ἦτοι μακροί, ἢ πρὸς μῆκος ἐρηρησμένοι, δι' οὗ σημαίνει τὸ σὺν μήκει ἰσχυρόν.

184. μύχαιος δὲ χιτῶν: ὑποκάτω γὰρ τῆς γλώσσης τῆς ἀσπίδος χιτῶν ἔστιν, ὅς καλύπτει τοὺς ὀδόντας αὐτῆς, καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ τοῦ χιτῶνος ἰὸς ἔγκειται. ὑμενώδης δὲ ἔστιν ὁ χιτῶν καὶ τετρημένος πρὸς τὸ εἰσδέχεσθαι διὰ τῶν τρήσεων τὴν τροφήν αὐτῆς. Ἄλλως. χιτῶν ἔστι λίπασμα. ὥσπερ δὲ χιτῶν ἐν τῷ στόματι τῆς ἀσπίδος καλύπτει τοὺς ὀδόντας αὐτῆς.

187. Οὔτε δυσάλθεις: οὔτε δυσίατον οἶδημα ἐπιφλεγμαίνεται. 35

188. καμάτου δ' ἄτερ: χωρὶς ὀδύνης ἀπόλλυται ὁ ἀνήρ.

189. ὑπνηλόν: καὶ γὰρ τὸ ὑπνηλὸν νῶκαρ ἐπάγει τὴν τοῦ βίου

7 δύο G, om. KP 8 ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς G, om. P ὑπὲρ (om. τ. ὀφθ.) K 10 ἐγκοῖλον A αὐτῆς GL αὐταῖς K αὐτῇ A 11 ἐμπίπλεται KP ἐμπίπλεται GL φουσῶντος K 13 παιδικὰ A: ἐν μίμοις ποτὶ παιδικὰς ποιφύξεις ποτὲ δὲ R ποιφύξεις GPA ποιφύξεις K ποιφύξεις L 15 ποιφύξαντος A ποιφύξαντος K 16 ἀντὶ GL ἀπὸ K ποιφύξουσιν K 17 ποιφύσσοντος K 22 ἄτακτα A ἐντεκτα, ut videtur, K 23 φουσῶντος K 27 μακροί A μικροί K ἐρηρησμένοι KPA ἐρηρῶμένοι L 31 ὁ χιτῶν P χιτῶν K 33 σκέπασμα coniecit Bentleius 35 Οὔτε — ἐπιφλεγμαίνεται A, om. K

αὐτοῖς τελευτήν. νῶκαρ δὲ ὁ κάρως, ἥτοι ὁ ὕπνος, οἶονεῖ τοῦ νοῦ κάρωσις.

190. Ἰχνεύμων· εἶδος αἰτοῦ. ἱρὸς δὲ ἐστὶν Ἡρακλέους, ὡς αἰγυπῖος. ἀκέρσιος δέ, ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου. μόνος γὰρ ὁ ἰχνεύμων τὴν ὁρμὴν τῆς ἀσπίδος ἄνευ θανάτου ἐκφεύγει καὶ ἐκκλίνει, καὶ ὅταν εἰς μάχην συνέρχεται, καὶ ὅτε θαλπούσης αὐτῆς τὰ ὡς πάντα λαβὼν διεσκόρπισε καὶ ἐξ υμίνων ἐτίναξε κατεσθίων. 192. καὶ τὸ κηροτρόφου ἥτοι θανατοτρόφου, ἢ διὰ τὸ καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα θανάτου εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ἢ διὰ τὸ τὸν ἰὸν τρέφειν.

10 194. συνερραθάγησε· τουτέστι ὁ κτύπος ὁ γινόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων κλωμένων αὐτῶν καὶ προσρηγνυμένων ἐν ταῖς πέτραις. ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ τοῦ κτύπου τούτου εἶπε τὸ συνερραθάγησε, ἥτοι κατέαξε, συνέθλασε, συνέτριψε διὰ τὸ ἐν τῷ τρώγειν κτύπον ἀποτελεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων. ῥαθαγος δὲ κυρίως ὁ τῆς κωπῆς κτύπος.

15 195. κινωπέτου· τουτέστι θηρίου τοῦ ἐν τῷ πέλδῳ κινουμένου εὐκινήτως. ἀμυδρὸς δὲ ἥτοι μικρὰς, ἢ τῆς δεινῆς καὶ ὀργίλης. 196. ἴκτις δὲ ἡ λεγομένη ἀργα γαλῇ καὶ Ὀμηρος (Il. K 335) κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην, ὡς ἀπὸ τῆς ἴκτιδος τοῦ ζῴου.

20 199. τιθαιβώσσουσι· κυρίως μὲν ἐπὶ μελισσῶν τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ τὴν βῶσιν τιθέναι· ἀλλ' ὁμως κατεχρησάτο τούτῳ καὶ ἐνταῦθα. Ἄλλως. κυρίως τρέφειν παρὰ τὸ τυτθὰ βόσκειν ἢ τρέφειν. 200. Ἰάμνος δὲ τὰς ἱαμενάς. καὶ Θρυόεντας τοὺς θρυώδεις· θρύον δὲ εἶδος πῶας (Hom. Il. Φ 351)

25 ἰδὲ θρύον ἡδὲ κύπειρον.

201. ἐλικοέσσαις· ἐλικοέσαις, ἥτοι ταῖς σπειρώδεσιν ἢ ἐπιμήχεσι.

[202. ποταμόνδε· ὁ ἰχνεύμων κώλοις, ἥτοι τοῖς ποσίν, ἐτυχε, ἔπληξε G]. 203. τάρταρον δὲ τὸν βυθὸν ἐνθάδε εἴρηκε θηλυκῶς. 30 καὶ ἰλυόεσαν δὲ τὴν ἰλυώδη καὶ βορβορώδη. 206. λιχμήρεος δὲ τουτέστι τοῦ προβάλλοντος τὴν γλώσσαν ἐν τῷ λιχμαίνειν. προβάλλουσι καὶ γὰρ οἱ ὄφεις τὰς γλώσσας μέλλοντες λείχειν. 208. βρυόεντος δὲ τοῦ βρυώδους καὶ βοτανώδους τόπου. καὶ γὰρ τὸ βρύον βοτάνη ἐστίν, ἥς τὸ φύλλον ἔοικε πρᾶσφ.

35 209. πολυδερχία· ἥτοι τὴν κατὰ πολλοὺς τρόπους ὀρωμένην κατὰ τὸν πολυπόδα. ἢ πολυδενχία, πικράν.

212. ἥτοι ἂν· Εὐρώπην μέν· οὐχ ὅμοια τῶν δύο γαιῶν. αἶ

3 ὡς αἰγυπῖος KA, correxit Bentleius 8 κηροτρόφου L 10 συνερραθάγησε Ag συνερραθάγισε K 11 κλωμένων Ag κλυμένων αὐτῶν καὶ προσρηγνυμένων αὐτῶν K 12 συνερραθάγησε A συνερραθάγισε K 13 ἀποτελεῖσθαι K 16 ὀργίλου A 17 γασοίη P 18 ἴκ' ἰκτιδέην G 21 τὸ add. G, om. KA βόσιν A 22 τυτθὸν βοσύνει G τυτθὸν βόσιν P τυτθὸν βώσσειν I. G. Schneiderus 23 τὰς ἱαμενάς K τὰς ἐλαμενάς G 26 σπειρώδεσιν g ταῖς πυρώδεσιν KP 30 λιχμήριος K 35 τόπους coniecit Bussomakerus

γὰρ διάφοροι γαῖται διάφορα τῶν ἐρπετῶν ἐκβάλλουσι. 213. κερῶσι δὲ τουτέστι κέρατα οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἐξοχὰς ὑπὲρ τοὺς ῥώθωνας. ἀργίλιπες δὲ ἦτοι ἔκλειυκοι, ὡς Ἀρχιλοχὸς „ἀργιλιπὴς δὲ Φάσις“.

214. οἱ μὲν ὑπὸ Σκεῖρωνος: Σκεῖρων μὲν ὄρος μεταξὺ Μεγαρέων καὶ Κορινθίων κείμενον, ὅπερ τινὲς Σκιρωνίδα πέτραν καλοῦσι. 5 Παμβώνια δὲ ὄρη τῆς Μεγαρικῆς, ὡς αὐτὸς ἐν τρίτῳ τῶν Θηβαϊκῶν, τεῖχρά τε προλιπόντες ὑπὲρ Παμβωνίδας ὄχθας ἰσθμίοι Μεγαρῆος ἐνευνάσσαντο δόμοισι.

215. Ῥυπαῖον δὲ Ἀντίγονος μὲν τῆς Ἀχαΐδος φησὶν εἶναι, ἐπεὶ καὶ Ῥυπαῖοι οἱ Ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν. ἔστι δὲ τῆς Αἰτωλίας, ὡς 10 Νικάνδρος περὶ τινων εἰς Αἰτωλίαν διερχομένων διηγούμενος δι' αἰπεινὴν τε κολώνην

Οἰωνοῦ Ῥύπης τε πάγον καὶ Ὀνθίδα λίμνην
στείχοντες Ναυπακτὸν εἰς Ἀμφιδύμην τ' ἐπέλαζον.

τὸ δὲ Ἀσέληνον Ἀσκηδὸν ὄρος ἐστὶ δυσχεῖμερον. ταῦτα οὖν πάντα 15 ὀνόματά εἰσιν ὁρῶν τῆς Εὐρώπης. πάλιν δὲ Βουκάρερος καὶ Αἰσαγέης καὶ Κέρκαφος ὀνόματά εἰσιν ὁρῶν τῆς Ἀσίας.

219. τῶν ἦτοι βρέχμοι μὲν: τὸ μὲν βρέγμα, ὃ ἐστὶ τὸ κρανίον, πλατὺ ἐστίν· ὑπὲρ δὲ τὸ ἄκρον ὀλκαῖον ἢ σπεῖρα κολοβὴν οὐρανὸν ἐλίσσεται, τουτέστιν ὑπὲρ δὲ τούτων μῆκος ἢ τὸ ἄκρον σῶμα. 220. 20 ὀλκαῖον γὰρ τὸ μῆκος· ἢ δὲ ὑπὲρ προθεοῖς ἀντὶ τῆς περι, ἢ ὅτι περὶ τὸ ἄκρον σῶμα ἢ σπεῖρα κολοβὴν ἐλίσσει οὐρανόν. τὸ γὰρ ἐλίσσεται ἀντὶ τοῦ ἐλίσσει καὶ συνέχει. ἢ ὅτι περὶ τὸ ἄκρον ἔκλυσμα τῆς σπεύρας, τουτέστι τοῦ σώματος, κολοβὴν ἔχει τὴν οὐρανὴν ἢ θήλειαν.

223. πᾶς δέ τοι ὄξυκάρηνος: ὁ ἄρσην, ὁ ἔχῃς· ἐχιδνα δὲ ἢ 25 θήλεια, εἰπὼν οὖν ὅτι ἡ θήλεια πλατὺ ἔχει τὸ βρέγμα, τὸν ἄρσηνα ὀξυκέφαλον εἶπεν· ἐν τούτῳ δὲ τὸν αὐτὸν ἄρσηνα καὶ θήλειαν. 224. ἀκιδνότερος δέ, ὥστε ἄνω μὲν μείζονα καὶ ἐπισημότερον εἶναι καὶ τὸν μέγαν καὶ τὸν ἥσσονα· ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίας ἀκιδνότερος καταστρέφει εἰς τὸ ἀσθενέστερον καὶ οὐχ ὅμοιον τοῖς ἄνω μέρεσι. 226. πεδανὴ δὲ ἀσθενής. 30

3 ἀργιλιπὴς δὲ φάσις I. G. Schneiderius ex G ἀργιλιπὴς δ' ἐφά K δὲ ἀργιλιπὴς φησιν A ἀργιλιπὴς δημὸς φησὶ coniecit Lobeckius paral. p. 290 6 παμβωνία PA 7 παμβωνίδας G παμβωνίδας A παμβωνιτίδας KP Πατρωνίδας voluit C. O. Müllerus Orchom. p. 38 8 μεγαρῆες A ἐνευνάσσαντο A ἐνευνάσατο P ἐνευνέσαντο K δόμοισι A δέμοιοι K 11 περὶ A ἐπὶ K ἐρχομένων A 13 Οἰωνοῦ Ῥύπης τε πάγον I. G. Schneiderius οἰωνοῦ ῥύπης πάγον (πῶον) (i) KG οἰωνοῦ ῥύπης πάγον V οἰωνοῦ τε ρύπαιον A καὶ ὄντιδα G ὄνθίδα τ' αὖ A καὶ Ὀανθίδα coniecit Meinekius in Stephan. Byz. I p. 485 κατ' Ὀανθίδα O. Schneiderus p. 131 14 στείχοντες P στείχοντος V στίχοντ K στείχοντο (an στείχοντο?) G: στείχοντες ἰσαν ναυπακτον. ἀμφὶ δύμην δ' ἐπέλαζτο A ἐς I. G. Schneiderus εἰς KGFV ἀμφὶ δύμην K τε πέλαζον G δ' ἐπέλαβον K δ' ἐπέλαζτο P τ' ἐπι.... V 16 αἰσαγείης K αἰγαγείης A αἰγυγείης P 19 ὑπὲρ δὲ τὸ ἄκρον μῆκος ἢ τὸ ἄκρον σῶμα ὀλκαῖον γὰρ τὸ μῆκος καὶ τὸ σῶμα ἢ σπεῖρα κολοβὴν οὐρανὸν ἐλίσσεται, τουτέστι τὸ τούτων μῆκος οὐκ ἐστὶν ἐκτεταμένον ἢ δὲ Schneiderus ex G 20 τουτέστιν ὑπὸ KP 21 ἢ ὑπὲρ P 24 ἡ θήλεια A, om. K 26 βρέγμα P

ὁμοίως καὶ φολλίδα μικροτέραν καὶ ἀσημοτέραν ὑπερβειβηκυῖαν ἔχει. ἡ δὲ ὅλη ὑποτετάνυσται. Ἄλλως. ἡ δὲ μύουρος· οὐρὰ ἐπὶ τῇ ὅλῃ τετάνυσται. πεδανή· ταπεινή, νῦν δὲ μικρὰ καὶ ὀλίγον στενουμένη.

226. Ἰσως μὲν πεδανή· ἐξ ἴσου δὲ ταπεινὴ ὑπὸ τοῖς πέρασι τοῦ δολιχοῦ ὀλκοῦ. τὸ ἴσως ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἐξ ἴσου τῇ γαστρὶ. Ἄλλως. τὸ ἐπάνω τῆς οὐρᾶς μέρος πολλὰς καὶ λαμπρὰς ἔχει φολλίδας· τὸ δὲ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς οὐχ οὕτως ἔχει. 227. τετραμμένη δὲ ἰσχή, ἦτοι κατεξηραμένη, φράσσουσα ἢ πεπυκνωμένη.

228. Γλήνεα φοινίσσει· ἦτοι αἱματώδεις ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς. 10 τεθωμένος· ἦγον παρωξυμένος, τεταραγμένος. καὶ τὸ δίκρη δὲ ἀντὶ τοῦ διστόμου. δύο γὰρ τρήματα ὡς γλώσσα.

229. σκωλύπτεται οὐρήν· τουτέστι σκολιῶς κινεῖται ἡ τραχύνεται, ἄπτεται. γράφεται καὶ σκωλύνεται ἢ σκωλύπτεται, εἰλιγμένην ἔχει καὶ σκολιὰν καὶ οὐκ εὐθείαν τὴν οὐράν.

15 230. κωκυτὸν δέ· καὶ γὰρ ἀθετεῖται ὁ στίχος οὗτος ὡς ὑπεβολιμαῖος. 231. κυνόδοντες δὲ δύο, ἐπειδὴ δύο μόνοι εἰσὶν ἰσβόλοι τῶν ἀρρένων ὀδόντες, πολλοὶ δὲ τῶν θηλειῶν.

[233. οὐλῶ· ὅλῳ ἢ ὀλεθρῶ καὶ ὀλῶ G.]

234. εὐρυνθέντας· χωρογραφθέντας τοὺς ὀδόντας καὶ εὐρέας γινόμενους. χαλινούς γὰρ τοὺς ὀδόντας φησί.

237. πολλὰκι μὲν χλοάουσα ἀντὶ τοῦ χλωρῆ. μεταπεποιήται δὲ ἐκ τῶν Νουμηνίου οὕτως,

ὑπόχλωρόν γε μὲν ἔλκος

κυκλαίνει. τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδραμεν αὐτόθεν οἶδος.

25 Ἄλλως. Διογενιανὸς χλοάζειν ἢ καλῶς αὐξεσθαι ἢ βλαστάνειν. Θίων δὲ ἐν ὑπομνήματι χλοάζουσα, οἰδοῦσα. κατὰ πλεον δὲ τίθεται τὸ χλοάζειν. 240. Αἱ δὲ φλύκταιναι ἀραιαὶ τὼς εἴτε, ἀντὶ τοῦ ὡς εἴτε, πομφόλυγες χαμηλαὶ ἢ θαμναὶ ἐν πυρὶ ξέντος ὕδατος γίνονται, οὕτω πλαδόωσι, φησι, καὶ ἐν τῷ σώματι τοῦ δηχθέντος. ὥσπερ γίνονται 30 πομφόλυγες ἐν τῷ ὕδατι τῷ πυρὶ, οὕτως γίνονται αἱ φλύκταιναι αἱ ἀραιαί. ἀραιαὶ δὲ τουτέστιν ἀσθενεῖς καὶ κεναί. οὐδὲν γὰρ ἔχουσιν, ἀλλὰ κεναὶ εἰσιν. πομφόλυγες δὲ αἱ ἀναρρήξεις τοῦ ὕδατος. 241. καὶ τὸ πυρικμήτιο ἀντὶ τοῦ κεκαυμένου ὑπὸ πυρός.

241. πλαδόωσι· κυρίως τὸ μὴ ἀντίτεπτον πλαδοῦν καλεῖται.

35 Πλαδόωσιν ἦγον ὕγραί γίνονται ἢ οἰδοῦσι καὶ πλατύνονται. ὅθεν καὶ

1 μικροτέραν καὶ ἀσημοτέραν Α· καὶ om. K ἐπιβειβηκυῖαν P ὑπερβειβηκυῖαν G 4 ὑπὸ τοῖς πέρασι Α ὑπὸ τοῦ παρασιτον K 7 τετραμμένη δὲ ἰσχή ἦτοι κατεξηραμένη K τετραμμένη ἰσχή κατεξηραμένη G 11 τρήματα P τρύματα K τμήματα G γλῶτται G 13 ἢ σκωλύπτεται K ἢ σκωλύπτεται P 16 κυνόδοντες δύο G 21 πολλὰκι — χλωρῇ] γράφεται πολλὰκι μὲν κλώθουσα ἀντὶ τοῦ χλωρᾶ G 22 ἐκ τοῦ νοσηνίου ΚΑ 23 γε om. ΚΑ, add. Meinekian exerceit. erit. in Athen. I p. 3 24 κυκλαίνει Α' κυλαίνει ΚG οἶδος Meinekian L c. ἔλκος ΚΑ 25 χλοάζειν Α 26 χλοάζουσα ΚΡ χλοάουσα Α κλώθουσα G χλοάζειν Α' κλώθειν G 27 τὼς εἶπεν ἀντὶ τοῦ ὡς αἱ τε πομφόλυγες P 28 ξέοντι K 35 καὶ πλατύνονται G καταπλύνονται ΚΡ κατακαλύπονται Α

πλαδαρὸν σῶμα τὸ ὑγρὸν φαμεν, ὅπερ πιλούμενον τῷ δακτύλῳ ἐνδίδωσι τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ εὐθέως ἀναδίδωσι καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα.

246. Κίονά τε: ἦγουν τὸν τράχηλον, ἐπειδὴ τρόπον κίονος ὑποβαστάζει τὴν κεφαλὴν· οἱ δὲ τὸν γαργαρεῶνα· οἱ δὲ τὴν λεγομένην κιονίδα, κοινῶς δὲ σταφυλὴν. κίων δὲ διὰ τὸ κεῖσθαι ἀπὸ τοῦ κάτω 5 μέρους τοῦ στομάχου μέχρι τοῦ ἄνω.

247. αἶψα δὲ γυνίοις: ἀντὶ τοῦ εὐθέως τοῖς μέλεσι καὶ τῇ ἑξέτι, ἦγουν τῇ ὁσφύϊ, ἣ ἀδράνεια βαρύνουσα αὐτόν, μέμερος φροντίς, ἔξει καὶ γίνεται.

249. σκοτοέν βάρος: καροῦται γὰρ ὁ πλησσομένης ὑπὸ τῆς 10 ἐχίδνης. 252. ξαλώσασα δέ, χιονίζουσα, τρέφουσα χειμερινὸν κρῦος ξαλῶν. πέριξ βέβριθεν: ἀντὶ τοῦ θίγει συνέχεται χαλεπωτάτῳ ὁ δηχθεὶς.

253. χολόεντας: τὴν χολὴν ἤμεσε. περιπέφρακεν, ὃ ἔστι χολώδῃ ἀπεμει. 254. νοτέων δὲ ἀντὶ τοῦ ὑγραίνοντος. ὁ δὲ ἰδρῶς 15 νοτέων περὶ τοῖς μέλεσι ψυχρότερος τῆς τοῦ νιφετοῦ βολῆς περιχέεται.

256. ζοφοειδέος: σκοτώδους, ἦγουν ὠχροῦ. 257. ἄνθεσι δὲ χαλκοῦ ἀντὶ τοῦ χαλκάνθου, ἣν νῦν φασὶ καλακάνθην. ἄνθεος δὲ ἔστιν χαλκοῦ τι γένος γινόμενον, ἐν οἷς ὁ χαλκὸς χωνεύεται καὶ καθίσταται, πελιδνὸν τε καὶ μᾶλλον ἔχον ἔγκριστον τὴν πελιδνότητα· μικρὸν 20 δὲ καὶ στρογγύλον καὶ παραπλήσιον τῷ σπέρματι τοῦ νάπυος· καὶ ἴσως τούτου μέμνηται ὁ Νίκανδρος. γράφεται δὲ καὶ ἄνθεσι χάλκκης. οὕτως καὶ παρὰ Νουμηνίω,

θήθεσιν γε μὲν εἶδετ' ἐπ' ἐχώρ
ἡρόεις· τοτὲ δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος 25
ἀμφὶ εὐκθαίνει χάλκῃ ἴσον.

ἔστι δὲ ἡ χάλκη ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πορφύραν ὠνόμασαν. ὁμοίως τὸ ἐμπερὲς τὸ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ,

φολὶς δ' ἀπέλαμπε φαινή·
ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τοτὲ δ' ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ. 30

258. δολόεντα δὲ εἶπε τὸν κεράστιν, ἔπει ἐν τοῖς ἀμάξι τοῖς κρῦπτων ἑαυτὸν ἀναιρεῖ τὸν τυχόντα.

260. ἦτοι ὁ μὲν κόλος ἔστιν: ἀντὶ τοῦ κολοβὸς τοῖς κέρασι, τουτέστι μὴ ἔχων κέρατα· ὁ γὰρ ἔχισ οὐκ ἔχει κέρατα· κόλος οὖν ἦτοι ὁ ἀκέρατος ἔχισ. Ἦ τῷ μήκει ἑλάσσων ἔστιν. εἰσὶ δὲ κεράσται ἀκέρα- 35

5 κοινῶς δὲ σταφυλὴν ΚΑ οἱ δὲ τὴν σταφυλὴν ΡG 6 ἄνω] σῶμα-
νοῦ coniecit Bernardus 17 ζοφοειδέος Ρ ζοφοειδοῦς Κ [ἦγουν]
ἡ τοῦ Ρ 20 πελιδνὸν Α παρὰ λιν Κ ut videtur 22 χάλκης conie-
cit I. G. Schneiderus 24 θήθεσι γε Κ ἄνθεσ' γε Α, unde χωνεύεις γε
μὲν εἶδετ' ἐπὶ χρώς coniecerat O. Schneiderus p. 201, qui nunc θήθε-
σιν quidem se probare, ἐπὶ χρώς tamen tueri mihi significavit 25
μολίβῳ ἐναλίγκιον Α μολίβδῳ ἐναλίγκιον Κ 26 κυκλαίνει coniecit
I. G. Schneiderus 28 ἀμπερὶς Κ: τὸ δὲ ἐμπερὲς ὅμοιον τῷ Α 29
φαινήν Ρ 35 ἀκέρατος G: ἀκέραστος ἔχισ: περὶ ἀκέραστον: ἡ τῷ Κ
κεράσται ἀκέραστοι ΚΡΑ

τοι οὐ καὶ κόλοι λήγονται. 261. Πισύρεσσι δέ, ἐπεὶ εἰσι καὶ τετρα-
κίρατοι κεράσται καὶ δίκεροι.

263. ἀματροχιῇσιν: ἀντὶ τοῦ ἀρματροχιαῖς, λέγει γὰρ ταῖς
χαράξεσι τοῦ τροχοῦ, ταῖς γινομέναις εἰς τὴν γῆν. ἐν αὐταῖς γὰρ κοι-
5 μαται ὁ κεράστης ἔχῃς. τὸ δὲ ἐν δυκέσιν αὖτε ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ
συνεχῶς κοιμάται ἢ διαίγει. ἐξηγήκεται δὲ χωρὶς τοῦ ι. ἔστι δὲ τὸ
πλήρες ἰαίνει.

264. θοὸς ἀντία θύνει: ὁ ἔχῃς ἀντίον τρέχει ὀρθῶς καὶ συν-
τόμως τῷ μηρύματι, ἦτοι τῷ ἐπισπασμῷ τῆς γαστροῦς.

10 266. αὐτὰρ ὅγε: ὁ δὲ κεράστης πλάγιος ἐπικυλίνεται τῷ σώματι.
267. τετρηχότι δὲ ἢ δασεῖ ἢ τραχεῖ· διὸ καὶ ἡχεῖ ἢ πορεῖα αὐτοῦ.
ἐκ δὲ τοῦ πορεύω γέγονε πορεῖα, ὥσπερ ἐκ τοῦ περισσεύω περισσεῖα.

268. τράμπιος ὁ λκάλης: ἦτοι τῆς ἐπισπωμένης. πολλῆς δὲ
ἐμφάσεως ἢ παραβολῇ γέμει καὶ σεμνότητος κατὰ τὴν συνθήκην. τράμ-
15 πῖς δὲ ἐστὶ βαρβαρικὸν πλοῖον. καταχρηστικῶς δὲ εἶπεν. ὁ γὰρ νῦν
οὕτως, τοῦ πλοίου τὴν ὁλκήν ποιοῦντος ἴσος ἐν τῷ καμάτῳ, τουτέστι
τῷ βαδίσματι. ὥσπερ γὰρ τὸ πλοῖον, φησι, τῇ βίᾳ τοῦ ἀνέμου ἐκ-
κρούεται, ἥγουν ἀποπέμπεται, ἔξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ πλάγιον,
ἥγουν ἐκπλευρον, φέρεται, οὕτως καὶ ὁ κεράστης πλάγιος καὶ ἐπί-
20 πλευρος ἔρπει. οἱ πλοῖον ἢ τράμπῖς καὶ Λυκόφρων φησί (v. 97),

τράμπῖς σ' ὀχίσει καὶ Φερέκλειοι πόδες.

ὑπὸ γὰρ τοῦ Φερέκλου κατεσκευάσθησαν αἱ νῆες τῷ Ἀλεξάνδρῳ.
Ἀκάτω ἴσος: ἐὰν μὲν ἢ ἀκάτῳ, ἐκ δισσοῦ κείται ἢ λέξις· ἐὰν δὲ
καμάτῳ, ὅπερ ἄμεινον, ἀντὶ τοῦ πλῶ. 270. τὸ δὲ ἀπόκρου-
25 στος ἦτοι πλαγιαζομένη ἢ ἀποκρουομένη ἢ κλυζομένη τῇ πνοῇ τοῦ
λιβός. ἢ ἀπόκρουστος ὥσανεὶ ἀπόβλητος καὶ οἶον ἀποπεμπομένη καὶ
ἀποβαλλομένη τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

272. Ἥλῳ ἐειδόμενον: ἥλος σκλήρωμά ἐστι περὶ τὰ πέλματα
τῶν ποδῶν γινόμενον στρογγύλον καὶ παραπλήσιον τοῖς τῶν ἥλων κε-
30 φαλαῖς. ἔστι δὲ ἥλος τὸ ἐπιδημῶς καλούμενον καρφίον.

273. φλύκταιναι: ἦτοι αἱ φλυκτίδες αἱ περὶ τὸ δῆγμα μικρὸν
ἐπανίστασαι καὶ ἀδιάγνωστοι περὶ τὴν πρόσοψιν. πέμφει δὲ ταῖς φνύ-
σαις, ταῖς ἐν τοῖς ὕδασι γινομέναις πομφόλυξιν.

2 δίκεροι] διέκτατοι G 3 ἀματροχιῇσιν ἀντὶ τοῦ ἀρματροχιαῖς
P: in K non satis adparuerunt verba. ἀματρ. α. τ. ἀρμ. κατὰ συγκο-
πὴν διὰ τὸ μέτρον G ἀματροχιῇσιν ἀντὶ τοῦ ἀμαξοτροχιαῖς κατὰ συγκο-
πὴν A 9 τῷ ἐπισπασμῷ ἢ τῷ βαδισμῷ τῆς γαστροῦς GL 16 ἴσος
ἐν τῷ καμάτῳ ἢ ἐν τῷ βαδίσματι GL: ἴσως KP 18 πλάγιοι ἥγουν
ἐκπλευρος φέρεται K πλάγιον τουτέστιν ἐκπλευρον φέρεται GL 19
πλάγιος K 23 ἴσως K 24 ἀντὶ πλῶ K ἀντὶ πλοῖῳ P τὸ δὲ
ἀπόκρουστος — 26 ὥσανεὶ A, om. K 29 κεφαλαῖς G κεφαλαίοις K
31 αἱ ante περὶ om. K μικρὸν ἐπανίστασαι K μικρὰ ἐπανίσταν-
ται GL μῆξιον ἐπανίστασθαι P

275. ἤτοι ἀφαυρότερον: δηλαδή ἀνεπαισθήτως ἀλγοῦσιν οἱ δηχθέντες. ἡ ἀσθενέστερον καὶ σύντονον. ἐπιφέρει γὰρ καὶ ἐννία ἀνγὰς, ὅτι ἐπὶ ἐννία ἡμέρας μόνον ζῶσιν οἱ δηχθέντες ὑπὸ κεράστου.

276. οἷσι κεράστης: τὸ δὲ οἷσιν ἀντὶ τοῦ ὧτινι. ἀπὸ γὰρ ἐν-
κοῦ μετῆλθεν εἰς πληθος, δέον εἰπεῖν ὅτε κεράστης. 5

278. ἀσκελές: ἀδιαλείπτως, σκληρῶς, ἡ ἴσον ἐν τοῖς δύο βου-
βῶσι.

281. μόγεις γε μέν: νοητόν τὸ μόγεις γε μέν ἀντὶ τοῦ σπα-
νίως. ἡ διχῶς γραφεται πολεῖς, ἐν' ἣ πολλοὶ ἐξέφυγον τὴν μοῖραν,
ᾧσανεὶ καὶ ἔζησαν. 10

284. ὑπάρπεξον: Αἰτωλοὶ τὴν ὕπτιον καὶ λείον ὑπάρπεξον
φασιν. * οἱ μὲν τὴν αἵμασιάν, οἱ δὲ τὸν προάντη καὶ τραχὺν τόπον, οἱ
δὲ λίθον. 286 * μήκος ἔχοντα ποδός. ἔστι δὲ πηγῆως δέμοιρον ὁ
ποῦς.

286. ἀντὰρ ἐπ' εὐρος: ἐπὶ δὲ τὸ εὐρος τέθρυπται, ὃ ἔστι τέ- 15
θλιπται. λεπτός γάρ ἐστιν ὅλος. ὁ γὰρ λόγος, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι
καὶ τῆς οὐρᾶς τέθρυπται ἢ τέθλιπται καὶ λεπτός ἐστιν.

288. πολόεις: ἀντὶ τοῦ καυστικός, ἤρουν πεπυρακτωμένος
διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀλγιδόνης πύρωσιν (εἶωθε γὰρ τοῖς δηχθεῖσιν ἐπακο-
λουθεῖν), ἢ διὰ τὸ διαπύρους ἔχειν τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ διὰ τὸ πεκι- 20
νυμένον εἶναι καὶ τραχὺ τὸ δῆγμα. Πολόεις: τρία σημαίνει ἢ ἔλεις.
ἔστι γὰρ πολόεν τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδές, τὸ λαμπρόν. Εὐφορίων

ἢ Αἴτην πολόισσαν ἐναύλιον ἀστεροπαῖον.

λιγνύν τε πολόισσαν αἰδνηντά τε καπνόν.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Βασσαρίσιν

κάρφει παλαιῷ κάπιβωμίῳ ψόλῳ.

25

289. Πεδανὴ δὲ οἱ οὐρή: καὶ γὰρ πεδανὴ λέγεται ἡ λεπτὴ
οὐρὰ καὶ συνεστραμμένη. Ἀξυλος δὲ ἱστορεῖ ὅτι καὶ κέρατα ἔχει. αἰ-

1 ἀνεπαισθήτως G ἀνεπαισθήτως P ἀναισθήτως K ἀλγοῦσιν
οἱ δηχθέντες. ἡ ἀσθενέστερον καὶ σύντονον. καὶ ἐπάγει. Ἐννία δ'
ἀνγὰς A ἀλγοῦσιν οἱ ὀδόντες. ἐπιφέρει γὰρ καὶ ἐννία ἀνγὰς K; ἡ —
ἐπάγει in P post 3 κεράστου legi adnotavit Bussemakerus 5 ὥστε κε-
ράστης A 8 μόγεις KG μόλις A γε priore loco om. KA 11 τὴν
ὕπτιον KP τὸν ὕπτιον A λείαν P 12 φασί. τρηχὺ δὲ οἱ μὲν
αἵμασιάν φασιν, οἱ δὲ τὸν προάντη καὶ τραχὺν τόπον, οἱ δὲ λίθον.
μήκη μὲν τὸ μήκος φησὶ αὐτοῦ ποδιαῖόν ἐστιν. ὁ δὲ ποῦς A προ-
άντην K 15 ἐπειδὴ τὸ εὐρος K ἐπὶ τὸ εὐρος G 16 ἔστιν ὁ λό-
γος. ὁ γὰρ λόγος K ἔστιν ὅλος. ὅλος γὰρ A 19 ἐκ G, om. KA 21 πο-
λόεις: περὶ αἰμόρφου τρία KP 22 τὸ μέλαν τὸ σποδοειδές τὸ λαμπρόν
A τὸ μέλας πολοειδές λαμπρόν K: πολοειδές etiam V 23 ἐναυλόν τ'
coniecit Heynius in Apollod. p. 4 ἀστεροπαῖον KPVA Ἀστεροπαῖον
I. G. Schneiderus. ἀστεροπαῖον coniecit Meinekius anal. Alex. p. 103.
post hunc versum καὶ ἐτι add A, om. KV 24 λιγνύν τε R λιγνύν τε V
λιγνύν τε KP G ἰδνόν τε L ἀχλύν τε A λιγνύν δὲ I. G. Schneiderus φο-
λοῖσσαν καὶ αἰδνηντά τε KV: καὶ om. A 26 κάρφει AV κάρφει
KP R 28 Ἀξυλος — ἔχει om. A. Ἀξυλος KP Ἀξυλος GL καὶ GL,
om. K

θ' ὅς δὲ ἦτοι κεκαυμένος ἢ σποδῶδης ἢ διάπυρος ἢ αἰθαλώδης. καὶ τὸ ἐσφῆκωται ἀντὶ τοῦ συνῆκται, ἔσφικται, πέπλεκται.

290. κατομφάλιος: ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ στενῇ ἔστιν ἡ οὐρά.

291. ὑπὲρ νιφόεντα: ψύχει φονεύοντα. ἐν δὲ τῇ συντάξει 5 ὁ στίχος οὗτος μετὰ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ συμπλέκεται, καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις οὕτως, τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα φάη κέρατα δοῖα μετώπῳ ἔγκειται, τουτέστι τουτοῦ μὲν ὑπὲρ τὰ κρυμῶδη ὄμματα, ἡγουν υπεράνω αὐτῶν, κέρατα δύο ἐν τῷ μετώπῳ ἔγκειται. νιφόεντα δὲ ψυχρά. κοινῶς δὲ πάντα τὰ ἔρπειτα ψυχρά ἔστιν. 292. πάροψι δὲ ταῖς ἀκρίσιν. 10 ἢ τὰς λογάδας προσεϊκῆς, ἡγουν ὅμοιος τῷ λευκῷ τῶν ὀφθαλμῶν. 293. λαμυρὸν δὲ ἦτοι λάβρον ἢ ταρχαῶδες ἢ ἀκίνητον.

294. δοχμα δ' ἐπισκάζων: ἦτοι πλαγίος, φησιν, πορεύεται 15 προβάλλων τὴν κοιλίαν καὶ ταῖς φολίσιν ὑποτρέβων τὴν γῆν. 295. βαιὸν δὲ πλόον νῦν τὴν ὁδόν, τὴν πεζὴν πορείαν. οὕτω γὰρ καὶ Ἀντίμαχος εἶπε

τοῖσι δ' ἂν ὑλήεντα διὰ πλόον ἰρχομένοισιν.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γῆρα γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην παρεισάγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἐρεθίζουσα φησι πρὸς αὐτόν

20 ἀποπλευστέον ἐπὶ τὸν νυμφίον, ᾧ γαμοῦμαι σήμερον.

296. φολίσιν δὲ καὶ οἷμῳ: τῇ βαδίσει. γράφεται καὶ ὁ λ κῶ, τουτέστιν τῷ σώματι.

297. ὑποψοφῶν: μεταφορικῶς· ἡρέμα ἔρπει προσπταίων, 25 τουτέστι τραχύνεται τῇ φολίδι ἢ γαστῆρ, καὶ παρὰσώρων προστρέβεται τῇ γῇ καὶ υποψοφεῖ, οἷα χύσιν καλάμης διέρπων, τουτέστιν ὥσει καλάμους διέρπων, ἡγουν βιάζων.

300. γαστήρ δ' ὕδατόεσσα: ἀντὶ τοῦ πολλὰ ὕδατα πίνει ὁ 30 δηχθεῖς, ἢ δὲ ὑδατώδης αὐτοῦ γαστήρ σκαίρει καὶ πηδᾷ. τοῦτο γὰρ τὸ πιδύεται. κυρίως δὲ τὸ πίνειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πίδαξ ἢ πηγῇ. 30302. πεφορυγμένον δὲ ἡγουν μεμολυσμένον, ὃ ἔστιν ἀναμειγμένον καὶ συγκακράμενον τῷ χολαῶδι ἰῶ.

303. αἰ δ' ὑπὸ γυλοῖς: αἰ δὲ ὑπὸ τοῖς μέλεσιν ὠτειλαὶ ῥή-

2 συνῆκται A ἔσφικται L, ἔσφικται K ἔσφικται G 5 μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτῷ K μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ P μετὰ τῶν ἀπ' αὐτοῦ G 9 ψυχρά ἔστι πάροψι δὲ ταῖς ἀκρίσι P ψυχρά: ~ παρηνφατοῖς ἀκρίσιν K πάροψι — ὀφθαλμῶν] κατὰ δὲ τὰς λογάδας ἡγουν τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν προσεϊκῆς καὶ ὅμοιος ἔστι ταῖς πάροψιν. ἡγουν ταῖς ἀκρίσιν. ἢ ταῖς ἀγρίαις μέλισσαις (ἢ ἀντιλάβοις GL) A 11 λάβρον GL λαῦρον KP 17 καὶ ἀριστοφάνης R καὶ ὁ ἀριστοφάνης V ὥς δὲ καὶ ἀριστοφάνης KA

18 ὀχουμένην AR ἰρχομένην K ὀχουμένων V αὐτῆς — ἐπὶ extrita sunt in K: αὐτῆς ἢ καὶ ἐρεθίζουσα φησι πρὸς αὐτόν A αὐτῆς οὗτος αὐτόν VR 20 ἀπόπλει σε τε ἐπὶ V ἀπόπλεισε τί ἐπὶ R ἀπέπλεισε τεδὸν ἐπὶ R ἀπέπλεισε τεδὸν ἐπὶ A: ἀποπλευστέον ἐπὶ Tonpius emend. in Suid. II p. 83 ἀποπλευστέ' οὖν ἐπὶ — τήμερον Bergkiius apud Meinekium com. Graec. fragm. II p. 997 21 τῇ βαδίσει τοῦ σώματος KA: τοῦ σώματος om. G 24 τουτοῦ δὲ τετραχῦται G 25 ὥσει] ὥς εἰς KA

γιννται. εἴπε γὰρ ὅτι ὅλον τὸ σῶμα πελιδνοῦται καὶ ὠτειλῶν πληροῦται· ὠτειλαὶ δὲ αἱ πληγαὶ εἰσι. καὶ Ἀπολλώνιος δὲ φησι τῶν πληγῶν ὑπὸ αἰμορροῖδος ῥηγνυσθαι καὶ τὰς ὠτειλάς.

306. πῆμπραται: τουτέστιν ὑποκαίεται καὶ πυροῦται τὰ σῶμα, ὡς ὑπὸ πεπείρωτος ἢ σινάπειος, ἤρουν πυρακτοῦνται καὶ ἀναβράζουσιν. 307. ἀσταγὲς δὲ ἦτοι ἀστακτον ἢ μὴ στάζον, ἀλλὰ κρονηδὸν φερόμενον, οἷον πολυσταγὲς. 308. μυδόωντες δὲ ἦτοι δυσωδεῖς, δύνγροι τῇ σήψει τῶν σῶλων καὶ τοῦ αἵματος· ἢ ὄζοντες, καὶ δυσωδῶν πνέοντες.

309. εἴ γ' ἔτυμον: τὸ ἐξῆς, τῶν δ' Ἑλένη μέσον ὀλκὸν ἀνέ- 10 κλασεν, εἴτα, εἴ γ' ἔτυμον Τροίηθεν ἰούσα. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ Τροίας ὑποστρέφων ὁ Μενέλαος σὺν τῇ Ἑλένῃ ἐπλανήθη καὶ ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. ὁ γοῦν κυβερνήτης αὐτοῦ Κάνωβος ἐξελθὼν κοιμηθῆναι ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἄκων ἀπεκοιμήθη καὶ ἐπιπέτωκεν αἰμορροῖδι, ἣτις θλιφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τὸν αὐχένα καὶ ὀδυνηθεῖσα ἐξελθοῦσα ἔδακεν 15 αὐτόν. Θνήσκοντα οὖν ὑπ' αὐτῆς τὸν κυβερνήτην θεωρήσασα ἡ Ἑλένη καὶ ὀργισθεῖσα ταῖς αἰμορροῖσιν, ἔκλασε τὴν ἄκανθαν αὐτῆς καὶ ἐξέβαλε τοὺς τῆς ῥάχειος αὐτῆς σπονδύλους, καὶ ἔκτοτε αἱ αἰμορροῖδες καὶ οἱ σκολιοὶ καὶ οἱ πλάγιοι κατὰ τὴν πορείαν κεράσται κεκλασμένοι εἰσὶ τὰς ῥάχεις. καὶ ἡ μὲν ἱστορία οὕτως. τὸ δὲ χαλῆψατο ἀντὶ τοῦ 20 ὠργίσθη τῶν αἰμορροῖδων τῷ γένει.

310. πολύστροιβον: τουτέστι πολλὰς ἴλιγγας ἔχοντα καὶ ἀπειροπληθῆ καὶ ἀπλήρωτα καὶ πολλὰ βρύματα. καὶ γὰρ στρόβος ἐκείνα λέγεται, ἣ τῶν ὑδάτων στροφή.

312. κυβερνητῆρα: ἡ αἰμορροῖς ἔδακε Κάνωβον, τὸν κυβερνήτην τοῦ Μενελάου, καθιεύδοντα ἐν τῷ πρὸς Αἴγυπτον αἰγιαλῷ καὶ ἐνήκεν αὐτῷ ἰόν. 313. Θώνιος δὲ ἦτοι ἐν τοῖς ψαμάθοις καὶ τοῖς αἰγιαλοῖς τοῦ Θώνιος. Θώνιος γὰρ βασιλεὺς γέγονε τῆς Αἰγύπτου.

316. ὀλκόν: ἦτοι σῶμα. εἰδέναι χρὴ ὅτι εἰς ἀρσενικὸν μετή- 30 γαγε τὸν λόγον συμφωνῶν τοῖς προσάγουσιν. ἀκάνθης δὲ ἦτοι τῆς αἰμορροῖδος τὴν ἄκανθαν, δηλονότι τὸ κέντρον αὐτὸ τὸ λεγόμενον κοινῶς, ἔκλασεν ἡ Ἑλένη χαλεπήνασα τοῖς ἐρπετοῖς διὰ τὸ τὸν κυβερνήτην, καθὸ εἴρηται, ἀπολωλέναι. 317. καὶ τὸ ῥάχης δ' ἐξέδραμε γυλῶν ἀντὶ τοῦ ἐξηλθόν οἱ σπόνδυλοι τῆς ῥάχειος. Σημείω- 35 σαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ, τῆς αἰμορροῖδος, εἰς ἀρσενικὸν ἀνήνεγκε τὸν λόγον.

320. Ἄλλ' ὁ μὲν εἶδει: καὶ γὰρ τῇ μὲν ὄψει τῷ αἰμορροῶ ὅμοιον ἔστιν, τῇ δὲ πορείᾳ διαλλάττει, παρ' ὅσον ἀντίον [τοῦ αἰμόρ-

2 Ἀπολλόδωρος O. Schneiderus p. 197 3 ὡς ἐπὶ ΚΑ 12 ἀναστρέ-
φον G 17 τῇ αἰμορροῖδι A 18 τῆς τράχειος K 20 τὰς ῥάχας ΚΑ
ἐχαλῆψατο A 22 Ἰλιγγας K 24 ἐκείνο K ἐκείνος P: καὶ γὰρ ἡ τῶν
ὑδάτων ἀστροφῆ στροφίβος λέγεται G 28 Θώνιος γὰρ P Θώνος γὰρ K
31 ἀκάνθας δὲ K ἄκανθαν P ἀκάνθον δὲ δεσμά A 38 τῷ αἰμορροῶ A
τῇ αἰμορροῶ K 39 ὅμοι K ὁμοία A

ρου] πορεύεται καὶ οὐ σκολιῶς, καθάπερ ἐκείνός τε καὶ οἱ κεράσαι. σηπεδῶν δὲ εἴρηται, ὅτι σῆπει τῷ ὀδόντι τὰ σώματα.

322. Ἐμπλην ἄμμορον: παρὰ Ἀρχιλόχῳ „ἔμπλην ἔμου τε καὶ φίλου“ καὶ τὰ ἐξῆς· τὸ δὲ πλησίον παρὰ τῷ ποιητῇ (Il. B 526)

5 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ χωρὶς τακτέον. οὐ γὰρ τῷ ἐναντίως πορεύεσθαι διαλλάσσει ἐκείνων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ κέρατα μὴ ἔχειν, τῶν προειρη-
μένων ἔχόντων. Ἄλλως. τὸ σῶμα αὐτοῦ ἄμμορον τῶν κεράτων. ἐκ
10 παραλλήλου οὖν τὸ αὐτὸ φησι καὶ τὸ ἔμπλην, ἦρουν τὸ χωρὶς, καὶ τὸ ἄμμορον.

322. Ἡ δὲ νῦν χροίη οἷη περ δάπιδος: τοῦ λεγομένου τά-
πητος. οὕτω, φησί, ποικίλη ἐστὶν ἡ χροία αὐτοῦ καὶ δασεία. σα-
φές δὲ περὶ σηπεδόνος. τοῦ γὰρ τῆς δάπιδος χρώματος μὴ ὠρισμένου
ὁμοιοῦται αὐτὴν τῇ σηπεδόνι κατὰ χροίαν. εἰ μὴ ἄρα πλείστον κόκ-
15 κινὰ γίνονται· τοιοῦτον βούλεται δηλοῦν τὸ σῶμα αὐτοῦ, ὅλον κόκκινον.
λέγοι δ' ἂν περὶ τῆς δασείας δάπιδος, οὐ περὶ τῆς ψιλῆς, ἵνα ἅμα καὶ
τὸ δασὺ αὐτοῦ σημαίνῃ.

[324. κράατι: καὶ τοῦ μετρίου μέλζονα μὲν τὴν κεφαλὴν φορεῖ,
ἀποδέουσαν δὲ τοῦ λοιποῦ σώματος G.]

20 325. σκολιήν: καὶ γὰρ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς μακρὸν ἔχει καὶ
σκολιόν, εἰς σκολιόν τι ἀνατίθεται, ὥς συγκαλύπτεσθαι τὸ μήκος.

329. ὥς γήρεια: καὶ γὰρ γήρεια λέγεται ἡ τῶν κινάρων ἐξάν-
θησις· ἀκανθώδης γάρ ἐστι. τῶν δηχθέντων γάρ, φησιν, ὑπὸ σηπε-
δόνος αἱ τρίζεις απορρέουσι καὶ ἐκπύουσιν ἴσα κινάρων ἀκάνθαις
25 καὶ ἐξανθήσεις. τὸ δὲ καταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης
καὶ ἀποτιναχθείσης. κέχρηται δὲ τούτῳ τῷ σχήματι πολλάκις. Θεό-
φραστος δὲ ἀρσενικῶς εἶπε τὸν ἄκανθον. 332. ἀλφοὶ δὲ καὶ λευ-
καὶ καὶ ἐφηλίδες εἰδὴ εἰσὶ νόσων. καὶ φησιν οὕτως· ἡ ἐφηλὶς μὲν ἡ
ἐπὶ τοῦ σώματος γινομένη σπίλος, ἀλφοὶ δὲ καὶ λεῦκαι ἐφηλίδος εἰσιν
30 εἰς παρασκευήν. ἡ δὲ ἐφηλὶς ἐτερολόως ἐστὶ τῆς ἐπιφανείας.

2 σῆπει G σήπει KP τῷ ὀδόντι K τῶν δακύντων A τῶν δηχθέν-
των GL σώματα: ~ παρὰ Ἀρχιλόχῳ. ἔμπλην ἄμμορον: ἔμπλην K: ἔμ-
πλην ἄμμορον. παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἔμπλην ἀντὶ τοῦ χωρὶς. ὅλον ἔμπλην
ἔμου τε καὶ φίλου. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ἀντὶ τοῦ πλησίον A 4 καὶ
φίλου P κήφ' ὅλον coniecit Bussemakerus 7 ἐκείνων μόνον A ἐκείνο
K 14 ὁμοίως αὐτῇ τὴν σηπεδῶνα G 16 λέγοι — σημαίνῃ PG. in K
quae post leg sequuntur extrita sunt 23 ὑπὸ σηπεδόνος: ~ περὶ δι-
ψάδος αἱ τρίζεις K 25 καταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης IG κα-
ταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης KA 28 νόσων. ἐφηλὶς καὶ φη-
σιν οὕτως ἡ ἐφηλὶς K: νόσων. ἡ μὲν οὖν ἐφηλὶς ἐστὶν ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος
γινομένης σπίλος A 29 σπίλος P σπῆ¹ K σπίνη G ἀλφοὶ δὲ καὶ
λεῦκαι ἐφηλίδος I. G. Schneiderus ἀλφοὶ καὶ λεῦκαι ἐφηλίδες K: καὶ ἐφη-
λίδες P. ἡ, ὥς τινες, αἱ μὲν λεῦκαι καὶ οἱ ἀλφοὶ προπαρασκευάζουσι τὸ
αἶμα. ἡ δὲ ἐφηλὶς αὐτῇ οἱ ἐτερολόως τῆς ἐπιφανείας ἐστίν. ἵσκει δὲ
ταύτη καὶ Νίκανόρος ἐνταῦθα νοεῖν A

334. ναὶ μὴν διψάδος: εἰδός τι καὶ τὴν διψάδα φησὶν ὄφειν, ἣν καὶ κεντρίην καλοῦσιν, ἐπὶ εἰς ὅξυ τὴν ὄψιν ἀπὸ ὀλίγου μέρους ἔχει κατηγμένην, ὡς δοκεῖν κέντρον εἶναι. ἔχει δὲ παχύν τὸν τράχηλον καὶ πλατεῖαν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐραν κατακόρως μέλαιναν.

336. οἷσιν ἐνισκήψῃ βλοσυρόν: γράφεται καὶ ἐνι-
χρίμψῃ, ἥτοι ἐμπέσῃ τὸ καταπληκτικὸν θηρόν ἢ ἐπιβίλῃ.

338. ἀμφὶ δὲ κάσῳ: γράφεται γὰρ καὶ κάσος. καὶ καῦσος ἐπέρχεται καὶ εἰώθεν ἐπακολουθεῖν τοῖς ὑπὸ διψάδος πληγεῖσιν, ἥγουν δηχθεῖσιν.

341. χανδόν: ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ ἀθρόον ἢ κεχηνότης, ὡς ὁ ποιητής (Od. Φ 294)

ὅς ἂν μιν χανδὸν ἔλῃ μῦθ' αἶσιμα πίνῃ.
πολλῆς δ' ἐμφάσεως καὶ σεμνότητος γέμει ὁ λόγος. φησὶ γὰρ ὅτι πληγείς τις καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῆς διψάδος ἴσα ταύρῳ διψῶντι καὶ ἀθρόως ἐν ποταμῷ πίνοντι προσέοικεν, ἐπὶ τοσούτῳ δὲ πίνει, ἕως διαρραγείη τὴν γαστέρα ὑπὲρ μέτρον πλησθεῖς.

343. Ὁ γύγιος: βούλεται εἰπεῖν ἀπὸ μύθου τὸ εἶναι ἀργὰς τὸς διψάδας ἐν πορείᾳ. οἱ ἄνθρωποι, φησὶ, ποτε παρεκάλεσαν τοὺς θεοὺς δοθῆναι αὐτοῖς νεότητα πρὸς τὸ μηδέποτε γηρᾶν αὐτοὺς. λαβόντες οὖν, φησι, δεδώκασιν ὄνω βαστάζειν. ὁ δὲ δίψει συνεχόμενος ἤλθεν εἰς τινα τόπον ὕδωρ ἔχοντα, ἐν ᾧ ὄφεις ὑπῆρχε φυλάτταν. καὶ δὴ, φησι, βουλόμενον πιεῖν τὸν ὄνον ὁ ὄφεις ἐκώλυσε φήσας, ἐὰν θῶς μοι ἄ' βαστάξεις, συγχωρῶ πιεῖν σε: ὁ δὲ ὄνος ὑπὸ τῆς δίψης συνεχόμενος δίδωκεν αὐτῷ ἄ' ἐβάσταξε, τουτίστι τὴν νεότητα· ἀφ' οὗ χρόνον οἱ μὲν ὄφεις ἀποβάλλουσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι ὑπὸ τοῦ γήρως καταπονοῦνται. ὁ οὖν ὄφεις δεξαμένος ἀπὸ τοῦ ὄνου τὸ δῶρον τῶν θεῶν ἀργότερος ὑπάρχει περὶ τὴν πορείαν καὶ τὸ δῆγμα, ἀνέλαβε δὲ καὶ τὴν τοῦ ὄνου δίψαν· ὅθεν καὶ τοῖς θακνομένοις ὑπ' αὐτοῦ δίψαν ἐμποιεῖ. Ἄλλως, ὁ μῦθος οὗτος Προμήθειός ἐστι. Προμηθεὺς τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμύνησαν οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φησὶν ἐπαινίσαντα φάρμακον αὐτοῖς ἀγγρασίας δοῦναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ δίψει τειρόμενον ἔλθειν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσειν ὄφεις, καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος ἀπίδοτο τοῦ γήρως τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἕκαστον νεάζειν ἐναιυτὸν ἀποδουμένους τὸ

1 καὶ — καλοῦσιν A: ἐπιφανείας... καὶ τὴν διψάδα κεντρίην καλεῖσθαι K, in quo quae interposita sunt extrita erant 2 κεντρίην G κεντρίαν A 3 παχύν Bentley ex mss. πλατύν KA 6 οἷσιν ἐνισκήψῃ G 8 ἀμφὶ δὲ καῦσῳ. γράφεται καὶ κάσῳ A ἀμφὶ δὲ κάσῳ. γράφεται καὶ κάσος P 9 ἐπέρχεται καὶ εἰώθεν G ἐπέρχεται ὡς εἰώθεν K 13 μιν

A μ K 18 τοῦ εἶναι KP 23 ὄνον A ἄνῳ K μοι om. K, add. A 24 συγχωρεῖ K 27 τῶν θεῶν G τοῦ θεοῦ KA 30 προμηθεὺς ἐστι

P προμη ἐστι K 31 ὁ ὄφεις KA: ὁ om. G

γῆρας, τὸν δὲ ὄφιν τὸν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος· ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἔμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. — Ωλύγιος δὲ ἀπὸ Ὠλύγου τινός, τουτέστιν ἀρχαῖος καὶ παλαιός. 347. ἔνι πτόν δὲ ἀντὶ τοῦ διεβάλλοντο, ἐλοιδοροῦντο τῷ Προμηθεῖ ὅτι μὴ αἰε αὐτοὺς νέους ἐποίησεν.

348. ἄφρονες· οἱ ἄνθρωποι ὀκνηροὶ ὄντες ἐπρεσβεύοντο δι' ὄνου περὶ τῶν ἀναγκαίων. ἐβλάβησαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ κακοφραδέλης.

349. ἀμορβεύοντο· ἀντὶ τοῦ διηκονοῦντο, ἰθεραπεύοντο, 10 ἐφύροντο ἐπὶ ὄνῳ διὰ τὸ ὀκνηρὸν αὐτῶν. ἀμορβεύειν γὰρ τὸ ἀκολουθεῖν καὶ ὑπηρετεῖν· Νίκανδρος ἐν ἑτέρῳ

βουκαῖοι ζεύγεσσι ἀμορβεύουσιν ὀρήων·
καὶ Καλλίμαχος (hymn. in Dian. 45)

οὐνεκ οὐ Λητοῖδι πέμπον ἀμορβούς.

15 τὸ δὲ ἐξῆς, τῷ λεπάρῳ τὰ δῶρα δόντες ἠκολούθουν. δῶρα δὲ τὴν νεότητα καὶ λεπάρῳ τῷ ὄνῳ παρὰ τὸ ἔχειν τὴν λαγύνα λευκὴν. εἰς τὸ δῶρα προσυπακούστων τὸ δόντες, ἐπὶ τὸ βαστάσαι δηλονότι.

351. ὀλκήρια δὲ θῆρα τὸν ὀλκὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐπιμήκη. 354. 20 ἄφρονες τὸν ὄνον λέγει ἐκ τοιαύτης περιπετείας. δῶρον δὲ τὴν νεότητα, ἣν ἐπ' ὄνου ἔφερον μὴ δυνάμενοι αὐτὴν βαστάσαι διὰ τὸ ὀκνηρόν. 355. γηραλέον δὲ φλόον τὸ σύφαρ λέγει. διὰ δὲ τὸν προ-
κείμενον λόγον τὰ μὲν ἔρπεται τὸ γῆρας ἀποβάλλει καὶ αἰε σχεδὸν ἐν
νεότητι διατελεῖ, οἱ δὲ ἄνθρωποι γηρῶντες φθείρονται.

357. νοῦσον δ' ἀργαλέην· τὴν δίψαν φησὶ, ὥς πολλάκις, 25 ἢ τὸ νοθεῖς καὶ βραδύ τοῦ ὄνου τοῦ βρωμήτορος, ἤγουν τοῦ ὀγκηστικοῦ παρὰ τὸ βρωμᾶσθαι.

359. νῦν δ' ἄγε χερσὺ δροιο· ὁ πρότερον ὕδρος καλούμενος, ὃς ὕστερον χέρσυδρος διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν ἐκλήθη.

360. Ἰσαίης· Ἰσας, ὁμοίως καὶ ὅτι κατὰ μέγεθος· Ἰσαὶ εἰσὶν ὃ

2 ὁ μῦθος ἱστορικός G 3 ἀπὸ γύγον K 5 ἐποίησιν εἶναι G
6 οἱ ἄνθρωποι ὀκνηροὶ ὄντες ὄνῳ τὰ ἀναγκαῖοτάτα ἐπέθηκαν. ἐβλάβη-
σαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας. κακοφραδία γὰρ ἡ ἀβουλία. τὸ δὲ οὐκ ἀπό-
ναντο ταυτάν ἔστι τῷ ἐβλάβησαν A 7 ἐβλάβησαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας
om. K 10 φέροντες ἐπὶ ὄνῳ P 11 Νίκανδρος ἐν ἑτέρῳ, βουκαῖοι ζευ-
γίσσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων. καὶ Καλλίμαχος A νίκανδρος βουκαῖοι ζευ-
γίσσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων ἐν ἑτέρῳ δ' εἶπε καὶ καλλίμαχος P: ἐν ἑτέ-
ρῳ — Καλλίμαχος om. KVR. Nicandri versum ad georgica rettulit O. Schnei-
derus p. 120: ἐν ἑτεροισυνμένοις coniecerat Bernhardyus hist. litt. Graec. II
p. 1042 12 ζεύγεσσι om. KVR. edidit I. G. Schneiderus 14 οὐνεκα θυγατέρας
Λητοῖδι πέμπειν ἀμορβούς ex libris Callimachi edidit Bussemakerus

λητοῖδῃ AV πέμπον A πμ K πέμπτον PV πέμπειν edidit I. G.
Schneiderus 24 καὶ πολλάκις K 25 τοῦ βρωμήτορος ἤγουν A, om.
KP ὀγκηστικοῦ I. G. Schneiderus ὀγκηστικοῦ G ὀγκηστρικοῦ KP
ὀγκαστικοῦ A 27 ὁ πρότερον — ἐκλήθη KP ὁ χέρσυδρος ὕδρος πρότε-
ρον καλούμενος, ὕστερον δὲ διὰ τὸ ἀνταλλάξασθαι τὰς ἐν τῇ χέρσῳ δια-
τριβὰς χέρσυδρος ἐκλήθη G

τε χέρσυνδρος καὶ ἡ ἀσπίς. σήμαθ' ὁμαρτεῖ: σημεία, φησι, χαλεπὰ τοῖς δηχθεῖσιν ἀκολουθεῖ, ἃ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται.

361. πᾶσα γὰρ: πᾶσα ἡ περὶ τὴν σάρκα θινός, τουτέστιν ἡ δορά, δυσώδης ἀναδιδομένη καὶ ἀναπλουμένη, μυσαχθῆς οὖσα καὶ δυσώδης. 362. μυθόεν τε κμήρατο νύγμα: γράφεται καὶ δῆγμα· 5 τὸ γὰρ μυθεῖν, ὅ ἐστι δίνυρον, ἐποίησε τὸ δῆγμα καὶ σεσηπός. Ἄλλως. θινός περὶ σάρκα ἦτοι περὶ τὴν σάρκα ἢ θινός μυσαχθῆς, ἀντὶ τοῦ δυσαχθῆς καὶ μυσαρά, ἦτοι ὅτι τοῦ δηχθέντος ἢ σαρξ γίνεται πᾶν δυσώδης. 362. πιτυομένη δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκτεινομένη ἢ ἐξαπλουμένη ἢ ἐξηγνηομένη καὶ ἐκ τούτου ἀλγύματα παρέχουσα. νειόθι 10 ἀντὶ τοῦ κατωθεν, ὡς ἀπὸ σηπιδόνος ὑδατώδες καὶ δίνυρον ἐποίησε τὸ δῆγμα.

366. Βροχθώδεϊ: ἡ ἀνύδρω ἢ ξηρά· ἐνθεν καὶ βρόχθος. ἡ κολλη ἢ ὀλίγον ὕδωρ ἔχουσα. 367. ἀσπείστον δὲ ἦτοι χαλεπὸν καὶ ἀσπονδον καὶ ἀστρογον παρὰ τὸ μὴ σπείσασθαι φιλῶν πρός ἀλλήλους. 15 368. καὶ σεφριος νῦν ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἔωξ ἂν ξηραίνῃ ὁ ἥλιος.

368. τρύγη δ' ἐνὶ πυθμίνι λίμνης: ἵνα ἢ ἰλλεῖπον τὸ μίμνειν. καὶ γίνεται ἀντὶ τοῦ τρυγητοῦ, τουτέστιν ἡ ξηρασία τῆς λίμνης.

371. ποιφύγηδην: ἐνθουσιαστικῶς ἢ φουσητικῶς μεθ' ὁρμῆς 20 ἐκφοβῶν. τότε γὰρ καὶ τὴν γλώσσαν προβάλλει ὁ χέρσυνδρος. εἰδὶ γὰρ χέρσυνδρος ὅστινες δύο γλώσσας ἔχουσιν, οὗς Ἀριστείδης λίχνους εἰναί φησιν. ὅγμους δὲ ἦτοι ὁδοὺς ἢ τὰς ἐγκαραζέεις τῆς γῆς. [γράφεται ἄγμους ἀντὶ τοῦ αἰγιαλούς g].

372. τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν: ἡ ἀμφίσβαινα ὄφιν ἐστὶ 25 μικρὰ καὶ ναχηλῆς, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχουσα κεφαλὰς, ἀμβλυποῦσα δὲ διὰ τὴν παχύτητα τῶν γενειῶν· κατὰ δὲ τὴν χοιρῶν γεώδης ἐστὶ, μικραῖς ποικιλλομένη στιγμήσι. τούτων δὲ τὸν ὄφιν οἱ περιτυχόντες ὑλοτόμοι ἐπὶν κτείνωσι, τὴν δορὰν περιτιθέντες βακτηρίᾳ ξηραίνουσι, καὶ πρός γε τοὺς κόπους καὶ τὰς ἐκ ψύχους νάρκας 30 ἔχουσι βοήθημα. 373. ἀμφικάρηνον δὲ τὴν ἀμφοτέρωθεν κεφαλὰς ἔχουσαν. καὶ ὀλίγωνα ἀντὶ τοῦ μικροφυῆ, μικρὰν, βραδείαν.

374. ἀμβλύ: οὐκ ὀξύ, ἀλλ' ἀμβλύ, οἶον στρωγγυλοειδὲς καὶ

3 περὶ τὴν σάρκα θινός G περὶ τὴν σάρκα καὶ θίνα σαρξ K περὶ τὴν θίνα σαρξ A 4 καὶ ἡ πλωμένη τοῦτο γὰρ τὸ πιτυομένη A: καὶ ἄνω ἀπλουμένη G 5 τεκμήρατο G τεκμήραντο P τεκμήρατο K 7 περὶ τὴν σάρκα τῆς θινός KP 10 παρέχουσα: περὶ χέρσυνδρον ἄλλως: νειόθι KP 13 ἀνύδρω P ξηρά A ξηρὰ K ἐνθεν καὶ τὸ βρόχθος P 17 ἐν δὲ τῷ τρύγῃ δ' ἐνὶ πυθμίνι λείπει τὸ μίμνην. ἐν' ἢ, ὅταν ἡ τρύγη μίμνη ἐν τῷ πυθμίνι τῆς λίμνης, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τρυγητοῦ A 18 καὶ γίνεται ἀντὶ τοῦ τρύγῃ I. G. Schneiderus ἀντὶ P ἀπὸ K 22 ἔχουσιν P ἔχοντες K λίχνους P 25 τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν A περὶ ἀμφισβαίνης: μετ' ἀμφίσβαιναν K 28 μακροῖς G 30 ἐκ ψύχους P ἐκ ψύχους KG 33 στρωγγυλοειδὲς KG τραγωλειδὲς PA

ἀμβλυωπὸν ἐξ ἐκατέρων τῶν κεφαλῶν. γέ νειον δὲ ἀντὶ τοῦ ἡ γένους, ἡ σιαγών. 375. τὸ δὲ ἡ ὕτε γαίης, ὅτι γεωδὲς ἐστὶ τὸ χρῶμα.

376. περιστιγίς: ἐὰν μὲν ἐχῃ οὕτως, περιστιγίς, ἐστὶ τὸ ποικίλον δηλούμενον· ἐὰν δέ, ὡς ἔνιοι γραφούσι, περιστιβίς, ἂντὶ τοῦ πεπιλημένον, ἀπὸ τοῦ πατεῖσθαι. καὶ ὁ κναφεὺς ἀπὸ τούτου καὶ στιβεὺς καλεῖται. διὰ δὲ τοῦ πεπιλημένου δηλωθήσεται τὸ στερεό-
δεσμον τοῦ θηρίου. 377. βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν κατὰ ἀφαι-
ρισίν τοῦ κ. καὶ Ἡρώδης ὁμοίως ὁ ἡμιαμβικός ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ
“Γυνῶ

10

φεύγωμεν ἐκ προσώπου
μὴ δ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
οὐλῇ κατ' εὐθὺ*

βατηρήν καλύψῃ.

ἡ δὲ σύνταξις οὕτως, κόψαντες ῥάδικα πολυστεφὲος κοῖνοιο οἶά τινα
15 βακτηρίαν, τουτέστι τοσοῦτον τῷ μήκει ῥάδικα ὅσον βακτηρίαν. τινὲς φα-
σιν οἷον βοτῆρα, τουτέστι ποιμένα, ῥάβδον μεθ' ἧς βοσκουσι. Δημή-
τριος δὲ ὁ Χλωρὸς βοτῆρα γράφει τὴν βακτηρίαν, ἐπεὶ τὰ βοτὰ ἑλάνυναι.
Ἀντίγονος δὲ καὶ βατῆρα. ὅτι δέ, φησιν, ἐκδείραντες τὴν ἀμφίσβαιναν
τιθέασιν ἐν ῥάβδῳ τὸ δέσμα αὐτῆς, ὅταν ἐξέρχωνται ἐπὶ ἔργον, ἐν
20 ἑκείνῳ διατρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ θερμαίνονται. φασὶ δὲ μὴτε ξύλῳ
μῆτε ἑτέρῳ τινὶ ἀναρτῆσθαι τὸ ζῶον εἰ μὴ ἀμπέλῳ. Νίκανδρος δὲ ἐν
τῷ Ὀφιακῷ φησὶ Διόνυσον ἑμμανῆ γενόμενον ὑπὸ τῆς Ἥρας ἐπνῶσαι,
τὴν δὲ ἀμφίσβαιναν πεδῆσαι αὐτοῦ τὰ σκέλη· τὸν δὲ ἀναστάντα καὶ
πλήξαντα τῷ κλήματι ἀποκτείνειν· ὅθεν καὶ ἐκπαλαι καὶ νῦν κλήματι
25 τελευτᾷ.

380. πρόσθε βοῆς τέττιγος: γράφεται καὶ κόκκυγος·
πρὸ τοῦ ἔαρος, ἦγον ἐν τῷ χειμῶνι, πρὶν τὸν κόκκυγα ἐπιφανῆναι

1 ἀμβλυωπι/ K (fortasse ἀμβλυωπικόν) ἀμβλυώτων P ἀμβλυωπητι-
κόν A 2 γαιῶδες K 5 ἀπὸ τοῦ πατεῖσθαι G ἀντὶ τοῦ πατεῖσθαι
K ἀπὸ τοῦ στεβεσθαι ἦγον πατεῖσθαι coniecit I. G. Schneiderus 8

καὶ Ἡρώδης GL καὶ Ἡρώ K καὶ Ἡρωδιανὸς V καὶ ὀρῶ P; Herodis no-
men om. A. de versibus Herodis dixit Schneidewinus Mus. Rhén. novis.
V p. 292 sqq. ὁ ἡμιαμβος KPG καὶ ἡμιαμβος V ἐν ἡμιαμβοῖς AL,
unde ἐν μιμιαμβοῖς coniecerat Bernhardyns hist. litt. Græc. II p. 383
ἐπιγραφομένῳ KV ὑπογραφομένῳ PA περιγραφομένῳ GL 9 ὕπνω
KA ὕπνω V 10 φεύγωμεν KL, φύγωμεν A φεύγων μὲν V 11 ἐκπε-
ρῶν KGLV ἐκ περῶν P ἐμπεσῶν A ὁ πρέσβυς Toupinus emend.
in Suid. III p. 303: ὁ om. codices 12 οὐλῇ coniecit Bergkian apud
Schneidewinum delect. p. 234 κατ' εὐθὺ V κατ' εὐθὺ κρᾶτος coniecit
Toupinus l. c. 13 κολύψῃ coniecit I. G. Schneiderus χαλῶψῃ Toupinus
l. c. σκολύψῃ Bergkian l. c. 14 ἡ δὲ σύνταξις A ἡ συντομή K 16
βοτῆρα ἡ ποιμενικὴν ῥάβδον A 18 ἀντίγονος δὲ βατῆρα, παρὰ τὴν
βασίν τηρεῖν A τὴν ἀμφίσβαιναν δὲ φασιν ἐκδείραντες, καὶ περι-
θέντες τὸ δέσμα αὐτῆς τῇ ῥάβδῳ, ὅταν ἐξέρχωνται — ἀμπέλῳ. καὶ αὐ-
τὸς δὲ ὁ Νίκανδρος A, unde supplēvi scripturam codicis K, in quo αὐτῆς
— ἐν et ξύλῳ — ἀμπέλῳ extrita sunt. 22 ἐν τῷ Ὀφιακῷ KPVA ἐν
τοῖς Ὀφιακοῖς GL 24 αὐτὴν ἀποκτείνειν ὅθεν ἐτι καὶ νῦν ὁ 27 ἐπι-
φανῆναι ἡ τὸν τέττιγα GL ἐπιφάναι ἡτοι τέττιγα K

ἢ τὸν τέτιγα. *λαρτέρου* δὲ *λαρινού*. συγκριτικὸν γὰρ τίθεικεν ἀνθ' ἀπλοῦ.

382. μάλκαι: τὴν μάλκην φησὶ Νικάνδρος ἐν Γλώσσαις ῥίγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδείγματα τίθισιν

πνεύματος ἀργαλίοιο πόνοιό τε μαλκίντος.

Δημήτριος δὲ διασπᾶσθαι διὰ τὸ ῥίγος. ἡμῖν δ' ἀρέσκει νῦν μαλκᾶν ναρκᾶν, δι' οὗ τὸ ψύχος σημαίνει. καὶ γὰρ αὐτὸς Νικάνδρος ὅτε μὲν ἐπὶ ψύχους ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ναρκᾶν κέχρηται· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ψυχους ἐν τῇ Σικελίᾳ τὸν τρόπον τόνδε,

ὄμβρῳ τε κρυμῷ τε δέμας θ' ἔτε δάμνατο μαλκόν·

ἐπὶ δὲ τοῦ ναρκᾶν μόνον ἐν τοῖς Κιμμερίοις εἶπεν. Ἄλλως, μάλ-
και: μαλακίαι, δυσκινήσαι διὰ τὸ κρύος. καθ' ὑπερβολὴν δὲ λέ-
γει. οἱ δὲ μάλκας τὰ χίμετλα, ἤγουν τὰς ῥήξεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

383. Ξανάα: θερμαίνει. τὰ ἐκ τοῦ ξαίνειν γινόμενα ταῖς γυναιξὶ πάθῃ ἐν χειμῶνι ξανάα λέγεται, ὅτε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων δυσκίνητα ἔχουσιν αἱ γυναῖκες. ἐπιτήδειόν φησιν τὸ τῆς ἀμφισβάνης δέσμα εἰς ἴασιν τῆς δυσκινήσεως. ξανάα οὖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτείνεται.

386. σμινύοιο: σιδήρεόν τι κατὰ μὲν τὸ ἕτερον δικέλλης ὀδόντι παραπλήσιον, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἀξίνης ἢ σκάπτουσι καὶ ξύλα κλῶσιν.

387. τῆς δ' ἔλμινθος πέλει: τῆς δὲ ἀμφισβάνης, φησὶ, τὸ σῶμα λεπτόν ὥς ἔλμινθος. καὶ γὰρ ἡ ἔλμινς λεπτή ἐστίν, ἢ παρείκασε τὰ λεγόμενα γῆς ἔντερα.

389. ῥωγάδα: κεχαραγμένην, τουτέστι τὸν φωλεόν. οὐ γὰρ 25 αὕτη ἡ σκυτάλη γένεται μαλάθρου, ὥς οἱ ἄλλοι, ὅταν, φησὶν, ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὸν περὶ τὰ μέλη φλοῦν ἀποβάλλῃ, τουτέστι τὸ γῆρας. Τὰ γὰρ ἄλλα ἑρπιδὰ παραντικά ἐξιόντα ἐκ τῶν φωλεῶν ὅρμα ἐπὶ τὴν μαλαθρον διὰ τὸ ἀμβλυωπεῖν, ἢς ἀποτρώγοντα ὀξυδερεκίστερα γίνεται καὶ

4 ὑποδείγματα τίθισι V ὑποδείγματα ὑποτίθισι K ὑποδήματα τίθισι ediderat I. G. Schneiderus 5 μαρκίοντα K ναρκίοντα V μαλκίοντα A μαλκίνοντες edidit I. G. Schneiderus μαλκίνοντες voluit Cobetus var. lect. p. 131 6 διασπᾶσθαι (διασπᾶσθαι K) διὰ τὸ ῥίγος KP διὰ τὸ ἐπισπᾶσθαι διὰ τὸ ῥίγος V τὸν ὑπὸ τοῦ ῥίγους διασπασμόν I. G. Schneiderus μαλκᾶν ναρκᾶν V ναρκᾶν ναρκᾶν K μάλκαι νάρκαι ediderunt Schneiderus et Bussemakerus 10 δέμας τότε δάμνατο Lo-beekius rhem. p. 205 δέμας θ' ὅτε δάμνατο O. Schneiderus p. 32 δέσμαθ' ὅτ' ἐδάμνοντο K δέσμαθ' ὅτε δάμνατο V δέμαθ' ὅτε δάμνατο (δ' δέμαθ' ὅτε δάμνονται P μαλκόν O. Schneiderus l. c. μάλλον eodices 11 ἐπὶ δὲ τοῦ A εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ KPV κιμμερίοις KGLV κιμφοῖς PA 12 μαλακίαι δυσκινήσεως P μαλκίαι δυσκινήσεως K μαλκίαι δυσκινήσεως V μαλακίαι καὶ δυσκινήσεως A καθ' om. K: διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολὴν. ἢ τὰ χίμετλα A 18 ἴασιν Bussemakerus τᾶσιν KPG ἀποτίνεταί K ἀποτίνεταί P 19 σιδήρεόν τι (il. om. KPA 20 ἢ KP φ' GL 27 ἀποβαλλῇ A ἀποβάλλει K 28 ἀποτρώγοντα ὀξυδερεκίστερα A ἀποτρώγουσα ὀξυέστερα K

ἀξυωπέστερα, καθ' ὃν καιρὸν καὶ τὸν φλοῦν, τουτέστι τὸ γῆρας, ἀποβάλλει, παρατριβόμενα κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐν ταῖς χεραῖς.

393. Ἄλλ' ἢ γ' ἀρπέξαις: ἄρπεξα τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, ἤγουν ἡ πέξα τοῦ ὄρους, οἷον ἐξ ὀρόπεξα. νεμέεσσι δὲ τοῖς πρὸς νομὴν ἐπιτηδείοις.

394. ἀπ' εἰκαλῆς δὲ βοτεῖται: γράφεται καὶ φορεῖται, τουτέστιν ἀπὸ τῆς εὐτελοῦς καὶ τῆς τυχοῦσης γῆς τρέφεται ἢ ἔμφορεῖται. 396. τὸ δὲ ἀλέξεται γράφεται καὶ ἀλειύεται, οὐδ' ἀπαλείεται καὶ ἰάται τὸ δόλωσ ἀντὶς καὶ προθυμονμένης πιεῖν.

10 [396. τεκμαίρου: γίνωσκε, μάνθανε τὸν βασιλίσκον, ὀλίγον μὲν τῇ κακίᾳ, ἐξοχώτατον δὲ τῇ δυνάμει τῶν ἄλλων ἑρπετῶν G.]

398. ἐπὶ τρεῖς δῶρα: ἤγουν παλαιστάς. δῶρον γὰρ ἡ παλαιστή. Ἐπὶ τρεῖς δῶρα: τὸ πλάτος, ὅσον μήκος, φέρων τριπάλαιστον. Μῆκος δὲ καὶ ἰθὺν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό, ἤγουν μήκος.

15 399. σπειραχθεῖα: τὰ ἀπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα. τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθεῖα καλεῖται διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν. 400. ἰνγὴ δὲ φωνὴ τίς ἐστι, βοή ἀδιάρθρωτος ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πεποιημένη. καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ἀντεριννύ περὶ κυνὸς λέγων εἶπεν

20 ἰνγῆς δ' ὡς σαῦρον ἐπέκλυεν.

ὅτ' ἐς νομόν: ἐς τὸν νομόν καὶ τὴν ὕλην καὶ τὸν ἀρδηθμόν τὸ μεσημβρινόν αἰξάντος οὐκέτι τὰ σπειραχθεῖα κνώδαλα τούτου τὴν ἰνγὴν μίμνουσιν. Ἄλλως. 401. μεσημβρινὸν αἰξάντος: ἦτοι τοῦ νομοῦ καὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἀρδηθμοῦ μέλονται· ἡ λείπει τὸ ὀρμῶσιν, 25 ἢ ὅτ' ἐς τὸν νομόν καὶ τὴν ὕλην ὀρμῶσιν ἢ καὶ ἀρδηθμοῦ μέλονται, οὐκέτι τὴν ἰνγὴν ἐκείνου μίμνουσι τὸ μεσημβρινόν αἰξάντος.

405. Οὐδέ τις οὐδ' οἰωνός: ἦτοι οὐδεὶς, φησι, τῶν οἰωνῶν τῷ σώματι τῷ ὑπὸ βασιλίσκου δηχθέντι προσελθεῖν δυνήσεται πρὸς τὸ θοινηθῆναι. Ἄλλως. πάντες οἰωνοὶ φεύγουσι τὸ σῶμα τοῦ δηχθέντος 30 ὑπὸ τοῦ βασιλίσκου καὶ οὐδεὶς αὐτῶν πρόσεισιν εἰς τὸ θοινηθῆναι τὸν νεκρόν. ἀπείργει γὰρ ἡ ἐξ αὐτοῦ δυσωδία πάντας τοὺς οἰωνοὺς θανατικὴ οὐσα.

2 παρατριβόμενα A παρατριβομένη K περιτριβόμενα PG ἐπὶ ταῖς χεραῖς PG 8 γράφεται καὶ ἐνθέντος οὐδ' ἀπαλείεται P: γράφεται καὶ ἀλειύεται ἐπὶ ἐνιστώτος, ἢ ἢ οὐδ' ἀπαλείεται καὶ ἐκκλίνει καὶ ἰάται τὴν δόλῃν αὐτῆς καίπερ προθυμονμένη πιεῖν A 13 φέρων PG 18 ἐν ἀντεριννύ P ἐν ἀντεριννύ G τὴν ἀντεριννύ K ἐν ἱριννύ A ἐν Ἡριγόνῃ coniceerunt I. G. Schneiderus et Bernhardus Eratosthen. p. 157 20 δὲ ὡς KG ὡς A ἐπέκλυεν Bernhardus l. c. ἀπέκλυεν PA ἀπέκλινεν K ἐπέκλυον GL 21 τὸ μεσημβρινόν A τὸν μεσημβρινόν K 22 τούτων τὴν ἰνγὴν K τὴν ἰνγὴν τούτων A 23 ἦτοι K ὅτε PA: ὅτε τοῦ νομοῦ καὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἀρδηθμοῦ μέλονται ἀντὶ τοῦ ἰμείρονται οὐ μίμνουσι τὴν ἰνγὴν ἐκείνου. ὅτ' ἐς νομόν καὶ ὕλην· λείπει τὸ ὀρμῶσιν· ὅτε ἐς νομοὺς καὶ εἰς ὕλην καὶ εἰς ἀρδηθμόν τὸ μεσημβρινόν αἰξάντος G 25 ἢ ἢ — μίμνουσι A, om KP

106. Κόραξ τ' ὀμβρήρεα: ὅτι χειμῶνα δηλοῦσιν οἱ κόρακες καὶ ὁ Ἄρατος μαρτυρεῖ λέγων (Phaen. 963 sq.)

δήποτε καὶ γενεὰ κοράκων καὶ φύλα κολοίων
ὑδατος ἐρχομένοιο Διὸς περὶ σῆμ' ἐγίνοντο,
καὶ Εὐφορίων ὁμοίως

5

ὑετόμαντις ὅτε κρώξει κορώνη.

409. Εἰ δ' ὀλοή: εἰ δέ τι τῶν ὀρνέων ὑπερβαλλούσῃ λιμῶξει κατεχόμενον προσέλθῃ τῷ σώματι, αὐτόθεν ἀπόλλυται. 410. Τὸ δὲ αὐτό ὅθεν ἀντὶ τοῦ αὐτόσε. τὸ γὰρ αὐτόθι ἐπὶ τόπον.

411. Πιφάσκεο: ἄκουε δὴ καὶ περὶ δρυῖν, ὃν ἕτεροι χέλυ- 10
δρον ὀνομάζουσιν. ἔστι δὲ ὅφρις ὁ δρυῖνας ὅς ἐν ἀενάφῃ λίμνῃ διατρέ-
βει ἐν δρυσὶν ἢ φηγοῖσιν. ἄλλο δὲ τί ἐστιν ἢ φηγὸς παρὰ τὴν δρυῖν.
Δρυῖνας: ὅτε καταλιπὼν τὴν λίμνην εἰς δρυῖν ἔλθῃ, τότε δρυῖνας
καλεῖται. 413. ὅγε ποι φηγοῖσιν: καὶ δὴ σημειωτέον ὅτι ἢ φηγὸς
ἄλλο τί ποτὲ ἔστι παρὰ τὴν δρυῖν, τουτέστιν οὐκ ἔστι κυρίως δρυς. 15
Θεόφραστος δὲ (hist. plant. III 8, 2) πέντε γένη φησὶ δρυῶν εἶναι, ἔν
δὲ τούτων τὴν φηγόν.

416. Μολουρίδας: καὶ γὰρ μολουρίδες ζῶόν ἐστιν ὅμοιον
ἀκρίδι [ἄλλοι δὲ σίλφῃ εἶναι ὅμοιόν φασι G]. 417. σπέρχεται δὲ
ἀντὶ τοῦ διώκεται ὑπὸ τοῦ μύωπος. τοῦτον γὰρ τὸν ὄφιν αἰε ποτε τέλ- 20
ρει ὁ μύωψ καὶ διώκει αὐτόν. τότε οὖν, φησί, διωκομένος ὑπ' αὐτοῦ
εἰς κοῖλον πρέμνον δρυὸς ὑπεδύσατο.

420. ἄρπεδὲς αὐτῶς: οἷον ἐπίπλετον καὶ ὁμαλόν· οἷον οὐκ
ὀξυκέφαλός τις. ἔστι δὲ παρὰ τὴν ἔραν, ἥγουν τὴν γῆν, οἷονεἰ ἐρπε-
δὲς. ἢ ἄρπεδὲς, ἐπεὶ παρὰ τὴν ἀρπεδόνα λεπτόν. 25

421. ἐχθρὸν ἄηται: ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος τοῦ θηρίου τοῦ
δρυῖνον δυσωδία τις ἐκπέμπεται.

422. οἶον ὅτε πλαδῶντα ἕως τοῦ λάθαργοι: τοιαύτην,
φησί, δυσωδίαν ἀπὸ τοῦ σώματος ὁ δρυῖνας ἀσκήσιν, ὅσην καὶ οἱ περὶ
τὰ δέρματα τῶν ἱππῶν σκώληκες ἀφῶσι τεμνόμενοι. 423. ἄρβηλοι 30
δὲ λέγονται τὰ κυκλοτερεῖ σιδήρια, οἷς οἱ σκνυτοτόμοι τέμνουσι καὶ
ξέουσι τὰ δέρματα. λάθαργοι δὲ οἱ ὑμένες καὶ τὰ ξύσματα τῶν δερ-
μάτων. γναμπτόμενοι δὲ, τουτέστι ξεόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρβήλων, οἷ-
ονεἰ ὑπὸ τῶν σμιλῶν ἢ τῶν ξύστρων, οἱ λάθαργοι μυδῶσι, τουτέστι
ὄξουσι γναμπτόμενοι ὑπὸ τοῖς ἀρβήλοις οἱ λάθαργοι. Γναμπτόμενοι 35

4 ἀρχομένοιο V περὶ KPVR παρὰ GL 6 ὅτε κρώξει A ὅτε
κρώζει KVR. ἀν κρώζει? 7 ὑπερβαλλούσῃ λοιμῶξει K ὑπερβάλλοντι
λιμῶ A 8 αὐτόθι ἀπόλλυται P 10 πιφάσκετο G 12 τὸν δρυῖν K
14 φηγοῖσι K 16 ἐπὶ δὲ τούτων KG ἐπὶ δὲ τούτοις PA, correxit
Bentleius 18 μολουρίδας K 23 ἐπίπλεστον K ἐπὶπλεστον P ἐπίπλα-
τον I. G. Schneiderus 25 ἢ ἄρπεδὲς ἐπίλεπτον παρὰ τὴν ἀρπεδόνα G
παρὰ] περὶ KP κατὰ A 28 πλαδῶντα οἷον ὅτε πλαδῶντα K
32 ξέουσι G 33 ἐνόμενοι G 35 ὄξουσι. ὅθεν καὶ κναφεύς. κώληπος
(rell. om.) G

γὰρ ξεόμενοι· ἐξ οὗ καὶ κναφεύς. λέγεται δὲ ἀρβύλη καὶ περὶ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην (v. 140 sq.) „ἀ ἄ σιγάτε μὴ φοφῆτε, μὴδὲ ἔστω κτύπος ἐπὶ λεπτὸν ἔχνος ἀρβύλης.“

424. Κώληπος: ἤρουν τοῦ ἀστραγάλου, ὡς Ὅμηρος (Il. Ψ726)

5 κόψ· σπιδεν κώληπα τυχῶν.

425. πνιγόεσσα δὲ ἤρουν χαλεπή, ὥστε τὸν ὄσφρανθέντα πνίγεσθαι. κεδαιομένη δὲ ἀντὶ τοῦ σκεδαννυμένη, οἶονεὶ μεριζομένη, κατὰ στέρῃσιν τοῦ σ. γράφεται καὶ κεδαννυμένη. 427. πεδόωσι δὲ ἀντὶ τοῦ πεδοῦσιν, αμαυροῦσιν. ἀλυσθαίνοντος δέ, τουτέστιν ἀδη-

10 μονοῦντος καὶ ἐν ἄλλῃ τυγχάνοντος, ἤρουν ἀδημονία.

429. ῥινοὶ δὲ πλαδόωσιν: ἀντὶ τοῦ δυσωδῖαν πέμπουσιν αἱ βύρσαι αὐτῶν. 430. νέμεθων δέ, ἤρουν νέμων, κατατρώγων καταδαπανᾷ καὶ δαμάζει. 431. κακοσταθέντα δὲ ἤρουν μὴδ' ὅπως οὖν ἡρεμοῦντα καὶ μὴδὲ ἰσάμενον, ἀλλὰ κακῶς ἐστώτα, ἢ σειόμενον 15 διὰ τὸ βαρεῖσθαι.

432. οἷ δέ τε: τουτέστιν ἄλλοι πάλιν τῶν δηχθέντων μυκά-
ζουσιν, οἶονεὶ ὡς αἶγες κράζουσιν, ἢ χασμῶνται κατὰ τὸν τρόπον τῶν αἰγῶν, ἢ βληχῶνται. περιπνιγέες δὲ ἀντὶ τοῦ περιπνιγοί, ἤρουν ὥσανεὶ περὶ τὸ πνίγεσθαι γίνονται.

20 433. οὐρα δ' ἀπίστνπται: ἤρουν ἀποστύπτεται ἢ ἀποστύφεται, ἀντὶ τοῦ ὥρᾳ φαίνεται. 434. ῥέγκουσι δὲ ἦτοι πνευστιώσι, ῥέγχουσι.

436. ἐπιδίψιος ἄτη: τὸ δὲ ἐπιδίψιος ἄτη ἀντὶ τοῦ δίψῃ χα-
λεπῇ συνεχόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι.

25 437. τρόμον: καὶ γὰρ μετὰ τὰ προσηρημένα πάντα καὶ τρόμος τις τοῖς μέλεσι τοῦ καμνοντος περιτρέχει καὶ γίνεται.

438. φράξω: ὅλος ὁ νοῦς τοῦ σίχου οὗτος, ὁ θράκων ἐκράφη μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατὰ τινὰ τόπον τοῦ Πηλίου καλούμενον Πε-
λεθρόνιον, τὴν δὲ φύσιν ἐστὶ μέλας, ὑπόχλωρος τὴν κοιλίαν, καλὸς δὲ 30 τὴν μορφήν, τοὺς ὀδόντας ἔχων τριστοίχους, τὸ δὲ ἐπισκύνιον παρεμ-
φαίνων· καὶ κατὰ τὸν ἀνθερεῶνα λεπίδες ἐπεγνηγεμέναι πώγωνος πα-
ρέχουσι φαντασίαν χολοβαφινῶ σώματι προσεικός. τὸ δὲ δῆγμα ἄπρακτον καὶ τῷ τοῦ μυῶς δῆγματι προσεικός, κἄν σφόδρα χαλε-
πήνῃ. πολεμεῖται δὲ καὶ πολεμεῖ συνεχῶς τῷ αὐτῷ, πολλάκις μὲν καὶ

1 ἐξ οὗ καὶ γναφεύς καὶ κναφεύς. ἡ δὲ ἀρβύλη ἐστὶ καὶ εἶδος ὑποδήματος παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστη· ὡς τὸ α ἄ σιγάτε μὴ φοφῆτε, μὴ δ' ἔστω κτύπος ἐπὶ λεπτὸν ἔχνος ἀρβύλης Α ἐξ οὗ καὶ κναφεύς. λέ-
γεται γὰρ ἀρβύλος καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστη· α ἄ σιγάτε, μὴ φοφῆτε, μὴδ' ἔστω κτύπος ἐπὶ λεπτὸν ἔχνος ἀρβύλης Ρ 5 κώληπα G1.
κώληπα Ρ κώληπος Κ 7 μεριζομένη καὶ σκορηζομένη L 16 μυ-
κάζουσιν ΚΡ μυκάζουσιν G 30 τριστοίχους G τριστόχους Ρ περιστοί-
χους Κ τὸ δὲ om ΚΡ: τὸ δὲ ἐπισκύνιον πάντοθεν πίον. ὑπὸ δὲ
τῆς πίοντος αἱ σάρκες ἐπεγνηγεμέναι ὑπὸ τὸν ἀνθερεῶνα πώγωνος πα-
ρέχουσι φαντασίαν Α 32 χολοβαφινῶ Bussemakerus χολοβαφηνῶ ΚΡ

χολοβαφινῶ I. G. Schneiderus προσεικός Ρ προσεικὸ Κ προ-
σεικός G προσεικῶς L προσεικνῖα I. G. Schneiderus

ἐπὶ τὴν νοσσίαν παραγενόμενος καὶ τὰ ἐν αὐτῇ αἰσιτούμενος, συνελ-
χὼς δὲ κἀκείνῳ, ὅτε ἐπὶ ἀρπαγὴν ἀρνός ἢ λαγωῦ τράπηται. Πελε-
θρόνιον δὲ τόπος ἐστὶ τοῦ Πηλίου ἀνθώδης· διὸ καὶ οὕτω καλεῖται
ἀπὸ τοῦ πέλειν ἐκείσε τὰ ἄνθη· θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη λέγονται. 441.
ἄγραυλος δὲ ἦτοι ἀγλαός, καλός, λαμπρός, εὐπρεπής, ὡραῖος φαί- 5
νεται. 443. ἐπισκύνιον δὲ, ὃ καὶ σκύνιον, εἶπε τὸ ἐπ' ἀνάτω των ὄφρων.
444. χολοίβαφος δὲ ὁ χολῆς χρώματι βεβαμμένος, ἢ χλωρός, ὥσει
σμεραγδῶδης ἢ χρυσίζων. αὐτὼς δὲ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ὄφασιν.

446. οἷα νυχηβόρου· γράφεται καὶ μυχηβόρου, τοῦ ἐν τοῖς
μυχοῖς ἐσθλόντος· ἐὰν δὲ οἷα νυχηβόρου, λέγεται τοῦ ἐν νυκτὶ ἐσθλόν- 10
τος μύος ὃ ἂν εὖρη.

447. ὑπόκραντηρος· κραντήρες λέγονται οἱ ὕστερον ἀναβαλ-
νόντες ὀδόντες παρὰ τὸ κραίνειν καὶ αποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. νεω-
τέρων γὰρ ἡδὴ ἡμῶν γενομένων ἀνύονται οἱ ὀδόντες οὗτοι. Κλεάνθης
δὲ σωφρονιστήρας αὐτοὺς καλεῖ. νῦν ἀπλῶς τοὺς ὀδόντας. σωφρονι- 15
στήρες δὲ διὰ τὸ αἶμα τῷ ἀνιέναι αὐτοὺς καὶ τὸ σῶφρον τοῦ νοῦ λαμ-
βάνειν ἡμᾶς.

448. ὄφνης αἰετὸς ἐκ παλαχῆς· γράφεται γὰρ καὶ ἐξ αἵ-
θρης. καὶ ἐὰν μὲν ἢ ἐκ παλαχῆς, δῆλον ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς· ἐὰν δὲ
καὶ ἐξ αἵθρης, ἐκ τοῦ αἰθέρος, ὑψόθεν. 450. βλωσκοντα δὲ ἦτοι 20
ἀναστροφόμενον, νεμόμενον τὸν δράκοντα λέγει.

452. τόκον κτίλα τ' ὦσα· τὰ κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τι-
θασσῶν τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ποίμνης προηγούμενων κριῶν καὶ ἐπὶ
τῶν λιπαρῶν. ὁ δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ πρᾶϊων
ἦσαν δὲ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσσηνῇ, 25
θῆρες τ' οἰωνοὶ τε, φιλοφροσύνη τε δεδῆται,
καὶ Ἡσίοδος

χρὴ πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.

ὁ δὲ ποιητὴς τὸν ἡγεμόνα τῶν ποιμνίων κριὸν λέγει (Π. Γ 196)
αὐτὸς δὲ κτίλος ὥς ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνθρώπων. 30

456. ἀτέλειστα διώκει· ὁ δράκων δηλαδὴ τὸν αἰτόν, καθὼ
οὐδὲν αὐτῷ δύναται ποιῆσαι περιπετομένην ἐν ὕψει. τὸ δὲ ἀτέλειστα
ἀντὶ τοῦ ἀτελειώτα. 457. τὸ δὲ ὑποδραξ ἀντὶ τοῦ ὑποβλεμματικῶς,
ὑποβλεπόμενος.

458. χαλαίποδος· γράφεται καὶ χολοίποδος καὶ κυλλόπο- 35

2 κἀκείνους K: κἀκείνῳ ἐνεδρεύων ὅταν A 5 ἄγραυλος KP ἄγλαν-
ρος (H: ὁ οἷα νυχηβόρου P οἷα νυχοβόρου K 10 ἐὰν δὲ ἐν νυ-
χοβόρου K ἐὰν δὲ ἐν νυχίτερον P 14 κλεάνθος A 23 τῆς ποίμνης
G: τῆς οἰμ. K 25 ἦσαν δὲ KV ἦσαν δὲ καὶ P ἦσαν γὰρ L ἡδ' ἦσαν A
ἀνθρώποισι AV ἀνθρώποις KP 26 φῆρες P οἰωνοὶ Sturzianus
Empedocl. p. 604 ἀνθρώποι codices φιλοφροσύνη Sturzianus 28
χρὴ πατρὶ KA χρὴ δὲ πατρὶ PV χρὴ δὲ σε πατρὶ G 29 τὸν ἡγε-
μόνα τῶν ποιμνίων AP τὸν ἡγεμόνα τῆς ποίμνης G, om. K 35 χολο-
ίποδος καὶ κυλλόποδος K χολοίποδος καὶ χολοίποδος P κυλλόποδος
καὶ χολοίποδος A χολοίποδος καὶ κυλλόποδος G: κυλλόποδος I. G.
Schneiderus

δος. ἀμφοτέρα δὲ τὸν χυλὸν σημαίνει, χαλαίποδος διὰ τὸ κεχλασμένους τοὺς πόδας ταῖς ἀρμονίαις ἔχειν. Ἠφαίστου νῆσον τὴν Ἀήμνον ἐκάλεσε, ὡς λέγει καὶ Ὅμηρος (Π. Α 593) „κάππεισεν ἐν Ἀήμνῳ“. 459. Σάμνον δὲ δυσχείμερον τὴν Σαμοθράκην ἐδήλωσεν.

- 5 460. Ῥησκυνθίδος: τὸ Ῥησκυνθιον ὄρος Θράκης Ἡρας ἱερὸν, ἐξ οὗ τὴν προσηγορίαν ἔσχε Ῥησκυνθίδα. ἔστι δὲ τῆς Ἡρας καὶ Ζηρύνθιου Ἀπόλλωνος νεὺς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. τῆς δὲ Αἴνου πλησίον ἔστιν ὁ ποταμὸς Ἐβρος. οὐ μακρὰν δὲ ἔστι τοῦ ποταμοῦ ἡ Ζώνη ἡ πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφείως δρυὲς εἰσὶν, ὅφ' ἄς πόλις ἔστι Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ
10 τὸ ἄντρον. μέμνηται τῆς Ζώνης καὶ Ἀπολλωνίου (Argon. I 29)

ἐν τῇ Θρηκίῃ Ζώνῃ ἐπιτηλεθάουσαι.

μέμνηται καὶ οὗτος ὁ Νίκανδρος

τῷ μὲν ὑπὸ Ζωναίῳ ὄρος δρυὲς ἀμφὶ τε φηγοί

ῥιζόθι δινήθησαν ἀνέστησάν τε χορεῖαν

- 15 οἷά τε παρθενικαί.

Ἄλλως. Ῥησκύνθιον δὲ ὄρος Θράκης, ἐν ᾧ Ἡρα ἐτιμᾶτο, ἐξ οὗ καὶ ἡ Ῥησκυνθίς. 462. καὶ δρυὲς, τουτέστιν ὄρος ἐν ᾧ εἰσιν αἱ δρυὲς τοῦ Οἰαγρίδου, τουτέστι τοῦ Ὀρφείως τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰάγου. Ζηρύνθιον δὲ ἄντρον ἔστιν ἐν Σαμοθράκῃ. Ἀνκόφρων δὲ φησι (v. 77)

- 20 Ζηρύνθιον ἄντρον τῆς κυνοσφαγούς θειᾶς,

ὅ ἔστι σπήλαιον τῆς Ἑκάτης.

463. Δήεις: διὰ μακροῦ ἀπεδόθη ἡ ἀπόδοσις. ἔστι δὲ οὗτος μακρὸς καὶ κατάστικτος.

- ὅν τε λέοντα: λέοντα αὐτὸν φησι καὶ λέγει ἢ διὰ τὸ πολυστικ-
25 τον καὶ ποικίλον τῶν φολίδων ἢ διὰ τὸ γενναῖον. Ἄλλως. λέοντα ἐκάλουν τὸν κεγχρήνην ἢ διὰ τὸ ἑαυτὸν μαστίζειν τῇ οὐρᾷ καὶ διεγείρειν εἰς μάχην ὡς λέοντα ἑαυτόν, ἢ διὰ τὸ δάκνειν καὶ ῥοφᾶν τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου, ἅτινα δὴ καὶ λέων ποιεῖ. ῥοφᾶ δὲ τὸ αἷμα διὰ τῶν κατακλείδων.

- 30 465. Πολύστροφον: ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον ἢ πολλὴν στροφὴν καὶ μέγεθος ἔχον, ὅλον εὐμηκεῖς. τὰ γὰρ μακρὰ τῶν ἱερπετῶν πολυστροφὰ εἰσιν.

1 κεχλασμένους G 6 ἔχε ῥησκυνθί K ὕντιον K ὕντιον GP
κυντίον A: cf. Linn. XXXVIII 41 9 ὅφ' ἄς KP πρὸς ἄς GL ἄντρον
GL ἄστρον KV 11 ἐν τῇ KPV ἐν τῷ A: ἐν τῷ ἀκτῇ Θρηκίῃ Ζώνης
edidit I. G. Schneiderus ex G ἐπιτηλεθίουσαι P 12 οὗτος ὁ
νίκανδρος KPVR αὐτὸς Νίκανδρος ἀλλαγῶ A: inter Europae fragmenta
posuit O. Schneiderus p. 36 sq. 13 τῷ μὲν O. Schneiderus τὸ μὲν KGV
τά μὲν P καὶ μὲν A ὑπὸ ζωναίῳ KVR ὑποζώναιον A 14 δι-
νήθησαν AVR δινηθείσαν K ἀνέστησάν τε χορεῖαν. οἷαν παρθε-
νικαί A. in K non satis adparuerunt. ἐνέστησαν coniecit I. G. Schnei-
derus χορεῖαν coniecit O. Schneiderus p. 37 15 οἷά τε G οἷαν
τε PVR 18 οἰαγρίδου P ὕαγρίδου K οἰάγου P ὕαγου K 20
ζηρύνθιον G κυνοσφαγούς PG κυνοφάγου K θειᾶς G θειῶς P
θειοῦ K 21 ἐκάτης P ἑλάτης K 22 διὰ μακροῦ A διὰ μικροῦ K
23 μακρὸς καὶ κατάστικτος G: καὶ om. K 26 κεγχρήνην K ἑαυ-
τὸν μαστίζειν τῇ οὐρᾷ G ἑαυτὸν βαστάζειν τὴν οὐραν K ἑαυτοῦ (corr.
ἑαυτὸν) βαστάζων τὴν οὐραν P 27 λέων KG

αἶψα δὲ σαρκεῖ· ταχέως δὲ περὶ τὴν σάρκα σηπεδόνας ἐποίησε
δυσίατους. αὐταὶ γάρ εἰσιν αἱ πυθιδόνες· Ὀμηρος (Il. A 174)

σείω δ' ὅστιά πύσει ἄρουρα,

καὶ Ἐρατοσθένης

οὐδὲ πελιδναί

5

πυθιδόνες γάστρησαν ὑπέτρεπον οὐλοῦν ἔλκος.

οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ φθίνειν πύθεσθαι λέγουσι.

470. μαιμώσσω· ἀντὶ τοῦ ζητῶν καὶ ὀρμῶν. γράφεται καὶ
λαιμώσσω, ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰπποῖναξ

λαιμώσσει δέ σου

10

τὸ χεῖλος ὡς ἑρωδιοῦ.

471. ἐπὶ κτίλλα δὲ μῆλα τὰ ἡμέρα καὶ τὰ ἐπόμενα τῷ κτελῶ, του-
τέστι τῷ προηγουμένῳ κριῶ.

472. ἡ δὲ Σάου· καὶ γὰρ τὸ μὲν Σάον καὶ τὸ Μόσυχλον ὄρη εἰσὶ
τῆς Σάμου. μέμνηται δὲ καὶ τούτων τῶν τόπων ἐν Αἴμῳ τε καὶ Σα- 15
μοθράκῃ, τὰς νήσους ἐκατέρως ἀπὸ τούτων σημαίνων. ἐκαλεῖτο δὲ
Σάος ἡ ὅλη Θρακικὴ Σάμος. καὶ Μόσυχλον δὲ τὰ ὄρη τῆς Αἴμου,
ὡς Ἀντίμαχος

Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ἣν ἔα τιτύσκει

δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῇσι Μόσυχλου·

20

καὶ Ἐρατοσθένης φησὶ

ἐν δὲ οἱ ὄσσε

κανθοῖς παμφαίνεσκε Μόσυχλαῖ φλογὶ ἴσον.

473. ἄγραυλοι· ὅτε οἱ ἄγραυλοι, τουτέστιν οἱ ποιμένες, κατα-
λείψαντες τὰ ἔργα τῶν νομέων, τουτέστι τοῦ βόσκειν, καταψύχων 25
ἑαυτοὺς καὶ τὰ θρέμματα ὑπὸ ταῖς μακεδναῖς, ἡγρουν ἐπαμύκειαν ἐλά-
ταις, τουτέστιν ἐν ταῖς σκιαῖς. 475. καταπλέξῃ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγρεῖσθαι.
ἡ περιπλέξῃ, ἡγρουν περιπλακῇ. 476. καὶ τὸ μαστίζων, ἑαυτὸν

2 εἰσιν αἱ πυθιδόνες A εἰσὶ καὶ πυθιδόνες K 5 οὐδὲ πελιδναί
KVA οὐδὲ πελιδναί αἱ P αἱ δὲ πελιδναί G: οὐδὲ δέμας πελιδναί Π-Θ-
δόνες παρῖφηναν, ἐπεὶ τρίφον οὐλοῦν ἔλκος coniecit Bernhardys Era-
tosthen, p. 157 6 γάστρησαν ὑπέτρεπον KPA γάστρησαν ὑπέτρεπον G
γάστρησαν ἀνυπέτρεπον L γάστρησαν ἀνυπέτρεπον V γάστρησαν ἀν' ὑπέτρε-
πον coniecit Bussemakrus 8 καὶ ὀρμῶν g LP, om. K 10 λαιμώσσει A

ω
λαιμ K λαιμῶ PG λαιμώσσω (om. δέ σου) V λαιμώσσαν (om. δέ σου) R
11 ἑρωδιοῦ KPGLV ἡρώδου A 14 καὶ ὁ σάος δὲ καὶ ὁ μόσυχος A:
σάον — μόσυχλον GP 16 ἐκατέρωθεν G 17 μόσυχος δὲ ὄρος G 19 Ἡφαί-
στου AV Ἡφαίστιο KPR Ἡφαίστου φλογὶ coniecit Dübnerus Antim.

fragm. p. 39 εἴκελον A, om. KVR 20 δαίμων A σά^μ K σάμον VR
ἀκροτάτης P ἀκροτάτου KGV ἀκροτάτιο R ἀκροτάταις A ὄρος A
ὄρους KPVR 22 ἐν δὲ οἱ ὄσσε κανθοῖς coniecit obs. erit. in Cat. et
Varr. p. 94 εὐ τοι ὄσσε κανθῶν KP, εὐ τοι ὄσσε A εὐτε οἱ ὄσσε Ex
κανθῶν φαίνεσθαι coniecit Dübnerus l. c. 23 παμφαίνεσκε KGV φα-
νέσκε A 27 καταπλέξει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγρεῖσθαι K καταπλέξῃ ἀντὶ τοῦ
ἀγρεῖσθαι A

δηλονότι τῇ οὐρᾷ, ἢ ὃν ἂν θέλῃ πληῖσαι [ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξων γραφέ-
ται λαιμώσεων, ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰππῶναξ]

λαιμώσσει δὲ σου

τὸ χεῖλος ὡς ἑρωδιού].

5 477. καὶ κληῖδας τὰς σᾶς, ἦτοι τὰς τοῦ πληττομένου, ἢ τοῦ οὐ-
κείνου χαλινού.

478. σκολιήν: ἦτοι καμπᾶς ἔχουσαν ὁδόν, ἀντὶ τοῦ μὴ εὐ-
θεῖαν. καὶ δοχμὸς ἐναντιούμενος τῇ τοῦ ἑρπετοῦ πορείᾳ.

482. τοῖος Θρηικίησιν: ἦτοι τοιοῦτος πληθαίνει. 484. τὰν
10 δὲ ἀσκαλαβώτην γαλεῶτην οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν. Γοικε δὲ σάυρα.

481. ἐρᾷει δὲ φάτις, ἦτοι φησὶν ὁ λόγος. Ἱστορία Δήμετρος.
λέγεται Ἀμβας υἱὸς Μετανείρας φθονερώτερον διενεχθῆναι πρὸς τὴν
Θυσίαν τῆς Θεοῦ, διὸ αὐτὸν ἀσκαλαβώτην ἐποίησεν. ἢ ὅτι Μετανείρας
υἱὸς Ἀμβας ἐδυσχέρηνεν ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὴν Δήμετραν ὑπέδεξато
15 καὶ τι ἐφθέρξατο εἰς τὴν Θεον· διὸ ὀργισθεῖσα τὸ ἐν τῷ κρατῆρι λεί-
ψανον ἐγγέασα αὐτῷ ἀσκαλαβώτην αὐτὸν ἐποίησεν. Ἄλλως. λόγος,
φησὶ, τὴν Μετάνειραν τοῦ Τριπτολέμου εἶναι μητέρα, ὃν δέδωκε τῇ
Δήμετραι ἀνατρέφειν. τοῦτον ἡ Δημήτηρ λαβούσα συνεχῶς αὐτὸν εἰς
τὸ πῦρ ἔβαλλεν ἀπαθανάτισαι βουλομένη αὐτόν. ὡς δὲ ἐπιπολὺ τοῦτο
20 ἐποίει, φωραθεῖσα ὑπὸ τινος ἐπαύσατο καὶ οὐκ ἀπηθανάτισεν αὐτόν.
ὑπέδειξε δὲ αὐτῷ τὴν σποράν τοῦ σίτου. χρόνῳ δὲ ποτε ἡ Μετάνειρα
τὴν Δήμετραν ὑπέδεξατο εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. τῆς δὲ Θυσίας γινομέ-
νης ἐπ' αὐτῇ παρὼν Ἀμβας υἱὸς αὐτῆς ἕτερος ἐγγέασε καταγελῶν τῆς
Θυσίας. ἡ δὲ Δημήτηρ ὀργισθεῖσα ἀποχέασα τὸ ἐν τῷ κρατῆρι ἀπομεί-
25 ναν κίρσσμα ἐποίησεν αὐτὸν ἀσκαλαβώτην.

486. Θεράπναις: ἤρουν ταῖς θεραπαίναις ἢ τόποις πρὸς ξε-
νίαν ἐπιτηδεύουσιν. 484. τὸ δὲ Ἀχάϊη Δημήτηρ ἢ διὰ τὸ ἄχος καὶ
τὴν λύπην τῆς Θυγατρὸς, ἢ διὰ τὸν τῶν κυμβάλων ἦχον.

490. οὓς ἔλοπας: τουτέστιν ἀσθενεῖς ὄφεις. ἀπὸ γένους εἰς
30 γένος ἄγει, οὗσπερ καλοῦσιν ἀπὸ τῆς χροῖως ἀμώδεις καὶ μνόθηρας
καὶ ἔλοπας. Αἰβύνας δὲ καλεῖ τοὺς ἀμωδοῦτας· πολλοὶ γὰρ ἐν Αἰβύῃ
τοιοῦτοι τυγχάνουσι· πολυστεφίλας δὲ τοὺς πολλοὺς στεφάνους ἔχον-

1 ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξων γραφέται λαιμώσεων ἀντὶ τοῦ πίνων ὡς
ἱππῶναξ λαιμώσσει τὸ χεῖλος ἑρωδιού P ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξων γο. λαι-
μώσεων χεῖλος ὡς ἑρωδιού extritis aliquot litteris K γρα-
φεται δὲ καὶ λαιμώσεων ἢ πεινῶν (rell. om.) Λ 7 σκολιήν· ἤρουν
καμπᾶς ἔχουσαν ὁδόν, μὴ εὐθεῖαν πορείαν συστρεφόμενος. καὶ τὸ δοχ-
μὸς δὲ ἦτοι ἀνακώπων καὶ ἐναντιούμενος τῇ τοῦ ἑρπετοῦ πορείᾳ G
καμπτήν ἔχουσαν K 9 τὸ δὲ ἀσκαλαβώτην K1' ἀσκαλάβον, ἀσκαλάβον
τόν καὶ ἀσκαλαβώτην Λ 14 δήμετραν P δημέτρα K 17 φασὶ K
19 ἀπαθανάτισαι Λ ἀποθανατίως corr ἀπαθανάτισαι P ἀποθανα K ἀπα-
θανατίωσα G 20 ἀπηθανάτισεν Λ ἀπηθανάτωσεν KG ἀπεθανάτησεν
superscripto ἀπηθανάτωσεν P 21 σποράν Α σπορείαν K 23 ἄμβας
P ἄμβας K ἄβας Λ. Ἰαμβᾶς coniecit O. Schneiderus 24 ἐπιχέασα Λ
28 κυμβάλων G κυμάτων K1A 29 ἀπὸ τοῦ γένους δὲ εἰς εἶδη
μετέβη Λ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ εἰς γένος ἀνάγει G

τας καὶ γραμμάς· μυνάγρους δὲ τοὺς μυνόθηρας, οἳ καλοῦνται καὶ ὀροφαί.

491. ἀκοντίαι: οὕτως διατρέχοντες κατὰ τὰ ἀκόντια. ἄλλα δὲ ζῶα εἰσιν οἱ ἀκοντίαι ὥσπερ τὰ ἀκόντια ὀρμῶντες. ἐπὶ τούτοις δὲ οἱ τυφλῶπες, τουτέστιν οἱ καλούμενοι τυφλῖνοι ἢ, ὡς Ἀπολλοφάνης, 5 ὄφεις εἰσίν. οὗτοι δὲ καὶ πατούμενοι ἡρεμοῦσι. 493. Θρόνα δὲ τὰς ἀντιπαθεῖς βοτάνας λέγει. 494. τὸ δὲ διείσομαι ἀντὶ τοῦ διηγῆσομαι.

495. διαμπερίως: ἡγουν ἀκριβῶς, συντόμως.

οἷσιν ἀρήγων: τουτέστιν οἷσιν ἰσχυροῖς καὶ φαρμάκοις βοη- 10 θῶν τὴν κατεπείγουσάν σε καὶ καταπονοῦσαν τῆς νόσου ἀνίαν θιραπεύσεις. ἀλθῆση γὰρ λέγει ἀντὶ τοῦ θιραπεύσεις.

497. τὰς μὲν: τὰς μὲν οὖν βοτάνας. ἔτι κλύζοντι: τῷ αἵματι ἢ τῷ θανάτῳ παρὰ τῷ αἵματι καὶ τῇ ὀδύνῃ. 498. νεόκητα δὲ ἡγουν νεοθαλῇ ἢ νεοστὶ τμηθέντα ἐν τόπῳ ὅπου οἱ κνώπες. 499. 15 κνώπες δὲ ἐστὶν εἶδος ζῶων θηριωδῶν.

500. πρῶτην μὲν Χείρωνος: παραλαμβάνει τὴν χειρωναίαν ῥίζαν, ἥτις πρὸς πᾶν ἀρμόζει καὶ πανάκειον καὶ κενταύρειον καλεῖται. εὐρεθῆναι δὲ φησὶν αὐτὸ ὁ Νίκανδρος ὑπὸ Χείρωνος. πολυστροφον δὲ αὐτὸ καὶ λέγει Θεόφραστος (hist. plant. VIII 11, 1) οὕτως, „τὸ δὲ 20 χειρῶνιον ὅμοιον ἀμαράκῳ, μείζον δὲ καὶ δασύτερον, ἄνθος δὲ χρυσοειδές, ῥίζαν μακράν. φιλιτὶ δὲ μάλιστα χωρὶα ταπεινά“. ἐπαλθία δὲ θιραπευτικήν. Τὴν χειρωναίαν καὶ κενταύρειαν καὶ πανάκειαν καλοῦσιν.

503. Ἀμαρακόεσσα: παραπλήσια τῷ ἀμαράκῳ, φησί, κατὰ 25 τὴν χεῖτην. ἀμαράκος δὲ ἐστὶν ἡ καλουμένη σάμψυχος.

505. οὐ βυθόωσα: τουτέστιν ἐπάνω, οὐ κατωτέρω τὴν ῥίζαν ἀποπέμπονσα.

509. ἀριστολόχεια: δύο γένη εἰσὶν ἀριστολόχειας, τὸ μὲν ἄρρεν, θῆλυ δὲ τὸ ἕτερον. τὰ δὲ ἄνθη αὐτῶν ὡς ὕσγιος βάπτεται καὶ 30 ἐρυθαίνεται. βοτάνη δὲ ἐστὶν ἡ ἀριστολόχεια ὠνόμασται. ταύτην δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης γυναικα εὐρηκέναι. Ἄλλως. ἀριστολόχεια καὶ περικλύμενον βοτάναι εἰσίν, ἅπερ φύλλα ἔχειν κισσοῦ φησιν, ὡς οἱ ἀκρι-

2 ὀφθαί KPA, correxit I. G. Schneiderus 5 τυφλῖνοι οἳ καὶ πατούμενοι A τυφλῖνοι, ἢ, ὡς Ἀπολλοδώρος φησιν, ὄφεις εἰσίν· οὗτοι δὲ πατούμενοι edidit I. G. Schneiderus, quod probavit O. Schneiderus p. 195: ὡς ἀπολλοφάνης εἰσίν. οὗτοι δὲ καὶ πατούμενοι P 12 ἀλθῆση γ ἀλθῆσαι K: ἀλθῆσας — θιραπεύσας P 13 ἐτι P ὅτι K: τῷ οὖν κλύζοντι A 18 πανάκειον G πανάκειος KA κενταύρειος P κενταύρειος G κένταυρος KA 19 αὐτὸ ὁ νίκανδρος A αὐτὸς ὁ νίκανδρος K 20 αὐτὸ A αὐτὸν K 21 χειρῶνιον P 22 μικράν Buksmsherus 23 τὴν χειρῶνιον G κενταύρειον G 25 παραπλήσια A παραπλήσιον K 31 βοτάνη ἐστὶ καὶ ἀριστολόχεια ὠνόμασται, ταύτην δὲ ἀριστολόχην γυναικα εὐρηκέναι I. G. Schneiderus edidit ex G 31 ἀρρωλόχεια K ταύτην δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης γυναικα εὐρηκέναι KPA 32 περικλύμενον G περικλυμένη K 33 φησιν P φασιν K.

βέστερον περὶ τούτων εἰπόντες. 513. μυρτὰς δὲ καὶ βάκχῃ εἶδη εἰσὶν ἀπίων. οἱ δὲ φασὶν ὅτι ἡ ἀργία ἄπιος ἀχράς καλεῖται, βὰ κχης δὲ τῆς ἀμπέλου ἢ τῆς μυρρίνης. τῆς δὲ ἀριστολογίας ἀπορροῶς δραχμαία, τούτέστι μέρῃς μία ὅσον δραχμή, τῷ οἶνῳ μισγομένη τῷ κισσῷ καὶ διδομένη τῷ δηχθέντι πιεῖν ὠφέλιμος. 509. Πάλισκίος δὲ ἥτις ἐν τοῖς σκιεροῖς τόποις φυτεύεται. ἐν σκιώδεις γὰρ τόποις φύεται μᾶλλον. καὶ τὸ ἐνδατίοιτο ἀντὶ τοῦ τριβόιτο, κόπτοιτο, μρίζοιτο. 510. καὶ τὸ περικλύμενον βοτάνῃ ἐστὶν ἔχουσα φύλλα κισσῷ παραπλήσια ἢ τὰ φύλλα κισσοῦ τοῦ περιβοήτου ἢ ἄλλου τινός.

511. ἀνθεα δ' ὕσγινω: καὶ τοῦτο τὸ φυτὸν τὸ ὕσγινόν ἐστι ξανθὸν τῷ χρώματι καὶ μᾶλλον εἰς βαφὴν ἐπιτιγδαῖον. ὕσγινοβαφὴ οὖν λέγεται τὰ ὕσγινω βεβαμμένα.

512. μέσον δ' ὡς ἀχράδα καρπὸν ἦτο ἕως τῆς βάκχης: Ἐρμῶναξ ἐν ταῖς Κρητικαῖς λέξεσι τὴν ἀργίαν ἀπίον ἀχράδα φησὶν εἶναι. ἡ δὲ ἄπιος εἰς πολλὰ διαιρεῖται. καὶ βάκχῃ γὰρ λέγεται καὶ μυρτὰς. πολυώνυμος γὰρ ἐστίν.

516. Ὁρικήιοι: Ὁρικός Ἀπόλλωνος πόλις ἐστίν, ἣν ἐπωνόμασεν Ὁρικόν. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ἐστὶ, καὶ πολλὴ πύξος αὐτόθι γίνεται.

519. κισσῶδος οἶννης: ἀντὶ τοῦ μετὰ κισσῶδος οἶνον μισγομένη ἀριστολογία ὠφελεῖ. μαρτυρεῖ Νουμηνίος. Ἄλλως. τῆς μελαίνης ἀμπέλου τῷ ποτῷ. 520. Τριόφυλλον δέ, ὡς Διονύσιος ἐν τοῖς Ρίζοτομικοῖς, καὶ μινυανθὲς καλεῖ, Καλλιμαχος δὲ τριπέτηλον. ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ἑμπερὲς τῷ λωτῷ, τὴν δὲ ὁσμήν τῷ πιγάνῳ, καθόσον ἐστὶ νέον· ὅταν δὲ παρακμάσαν φυλλορροήσῃ, τότε τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται ἀσφάλτου. 521. τρήχοντι δὲ πάγῳ ἀντὶ τοῦ ὑψηλῷ τόπῳ. καὶ ἀποσφάγι βήσῃ ἀποτόμῳ καὶ θωγάδι.

517. Τὴν ἦτοι: ταύτην μὲν. μινυανθὲς οἱ μὲν αὐτὴν ἐκάλουν, οἱ δὲ τριόφυλλον καλοῦσιν. Ἰόλαος δὲ ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων τὸ πῆγανον ὑπὸ Πελοποννησίων φυτὴν καλεῖσθαι φησιν.

526. Ὅσον κύμβοιο: τοῦ ὀξύβαφου, ἐπειδὴ κινόν ἐστι. σημεῖοντα δὲ ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου τραπεζήεντος. καὶ παρὰ Σώφρονι „κύμβου ὄγκον ἔχων“ ἀντὶ τοῦ σκυφοειδοῦς ποτηρίου. τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι λάβει τοσαῦτα σπέρματα ὅσον γεμισθῆναι ὀξύβαφον. Ἄλλως. κύμβοιο ἀντὶ τοῦ ὀξύβαφου οἶον ἑμβαφίου εἰς τράπεζαν πεποιημένου, ὅπερ καλεῖ γαργάριον ἢ συνήθεια.

1 περὶ τούτων Α περὶ τούτου Κ 2 ἀργία ἄπις ΚΡ 3 δραχμαία Α δραχμαία Κ 10 ἐστὶ τὸ ὕσγινον Κ 11 εἰς βαφὴν G ἰοβάφαν Κ ἰοβαφεῖν Ρ 14 τὴν ἀργίαν ἄπιον Α τὴν ἀργίαν ἄπιν Κ φασὶν Κ 16 πολυώνυμος γὰρ ἐστίν G καὶ ἐστὶ γὰρ Κ, om. ΑΡ 17 ὠρικός ἀπόλλωνος πόλις ἐστὶν ἐν κρήτῃ. ἐνθα καὶ πύξος γίνεται. καὶ διὰ τοῦτο ὠρικήιον αὐτὸν ἐπωνόμασεν Α 19 κισσῶδος οἶννης GP κισσῶδος Κ 21 ἀμπέλου Ρ ἀντὶ τοῦ Κ τὸ τριόφυλλον διονύσιος μὲν Α ῥιζοτομικοῖς ΚΡV διονυσιακοῖς G 26 ἀποσφάγι Α ἀποσφάγῳ Κ 30 κινόν ΚΡ κύβου Α κύβος Bussemakerus σημαίνει GP 32 κύμβου ὄγκον ἔχων ΚΡVΡ κύμβου ἔχον ὄγκον G κύμβου ὄγκον ἔχειν Α κυβοειδοῦς coniecit Bussemakerus 33 ὀξύβάφῳ Κ τὸ ὀξύβαφον Α 35 γαργάριον Ρ γαργάριον ΚG καὶ ἄριον Α.

527. Καρδόπω: ἀντὶ τοῦ κολλῶ ἀγγεῖω ἢ κανκίω. καὶ ἀλκτῆ-
ρια λέγεται τὰ ἀποσπονητήρια, ἥτοι ἀποκρουστικά νόσων.

529. Θρινακίην μὲν ῥίξαν: τὴν ἐν Σικελίᾳ γενομένην.
οὕτως γὰρ καλεῖται ἡ Σικελία διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν. τὰ δὲ ὀνόματα
εἰρηνται τοῖς ἄλλοις. ἐν τῇ Σικελίᾳ δὲ γίνεται ἡ θάψος. ταύτης δὲ τῷ 5
χυλῷ χρῶνται πρὸς ὄφεις. ἔστι δὲ χλωρότατον, ὅθεν οἱ βουλούμενοι
χλωροὶ φαίνεσθαι καὶ νοσώδεις ταύτῃ περιχρίονται τὸ πρόσωπον. εὐ-
ρηκέναι δὲ αὐτὴν φασὶ τὸν Κρατεῦν ἐπὶ νήσῳ τινὶ θάψω μὲν τῶν
Σποράδων. ἔστι δὲ αὕτη ἡ νήσος ἀρκαιούσης καὶ Φοινίκης μεταξὺ.
Ἄλλως. Θρινακίην ἀντὶ τοῦ Σικελικὴν. Τρινακρία γὰρ ἡ Σικελία 10
διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν.

533. Ράδικες κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι. νῦν δὲ
καταχρηστικῶς κίχρηται τῇ λέξει. 534. διανθῆος δὲ ἥτοι τοῦ διαφα-
νοῦς, εὐανθοῦς. ἡ δισανθοῦς διπλοῦν ἔχοντος ἄνθος, ὅτι δις κατ'
ἐνιαυτὸν ἀνθί. ἡ δὲ τὸν καυλοῦς αὐτοῦ ἀνθέρικας καλεῖσθαι. 15
535. καυλεῖον δὲ τὸν καλαμόν. καὶ τὸ ὑπέρτερον ἀνθερί-
κοιο ἀντὶ τοῦ μείζονος ἀνθέρικας τοῦ ἀστάχους ἔχοντος.

536. τότε λοβὸς ἀμφίς: χωρίς. οὐ γὰρ ὥσπερ ὁ ἐρεβίνθω
συμβέβηκεν τοῦτο καὶ ἐπὶ ἀσφοδέλῳ, ἀλλὰ χωρίς ἕκαστον σπέρμα κα-
θάπερ ἔγκειται. τινὲς δὲ τὸ ἀμφίς ἀντὶ τοῦ ἀμφί· εἶναι γὰρ τὸν λόγον 20
οὕτως, τὸ δὲ σπέρμα ὅπερ ὁ λοβὸς αὐτοῦ αὖξει. λοβὸς δὲ λέγεται πᾶσα
λεπίς, ἣς ἔνδον ἔστι τὸ σπέρμα. ἡ ἀγγεῖον ἔστιν ἐν ᾧ οἱ γεωργοὶ τὰ
σπέρματα βάλλουσιν.

537. ἥ καὶ ἐλξίνην: καὶ γὰρ ἐλξίνη καλεῖται παρὰ τὸ ἔλκειν
εἰς ἑαυτήν. ἡ γὰρ ὀφρησις αὐτῆς ἔστιν ἑλκυστική. Ἄλλως. ἐλξίνη 25
εἶδος βοτάνης ἐστὶ. καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι κωλύει τι φύεσθαι ἐγγὺς
αὐτῆς.

Κλύβατις, ὅτι καὶ χυλὸν ἔχει κολλώδη κηρῷ οἰκείον καὶ τὸν προ-
σιόντα κρατεῖ. ἐλξίνη δὲ καὶ κλύβατις, σιδηρεῖτις, παρθένιον, περδί-
κιον· πάντα γὰρ ἐπὶ ἐνὸς φυτοῦ. 538. ἰάμνοισι δὲ ταῖς ἱαμεναῖς καὶ 30
ἔλεσιν.

539. πῖνε δ' ἐντριψας: πῖνέ, φησι, μίξας τὰ προειρημένα
κοτύλῃ οἴνου ἢ ὄξους. εἰ δὲ καὶ ὕδατι μίξαις καὶ πίοις τῷ μῆτε ὄξος
μῆτε οἶνον παρῆναι, ἀλύξειας ἀν καὶ ἐκφύγοις τὰ κακά.

3 Θρινακίαν μὲν ῥίξαν Κ Θρινακίην μὲν τὴν ῥίξαν Ρ 8 αὐτὴν
φασὶ τὸν κρατεῦν ΡΑ αὐτὴν τὸν κρατεῦν Κ: κράταν G. φησὶν ὁ Κρα-
τεῦς coniecit Bussemakerus 9 ἀρκαιούσης G ἀρωρούσης Ρ ἀριούσης
Κ ἀρκουόσης Α 10 ἄλλως τρινακρίαν Ρ 11 τρεῖς ἄκρας Κ τρεῖς
ἄκρα Ρ 12 ῥάδικες ΚG περιφράκιδες ΡΑ 13 διανθῆος. δισανθῆος
διαφανοῦς εὐανθοῦς ἢ δισανθοῦς διπλοῦν G 14 ἡ δισανθοῦς om. Κ
15 κύκλον ΚΡG, correxit I. G. Schneiderus 17 μείζονας ἀνθέρικας
ΡG μείζονα ἀνθέρικα Κ 18 τοῦ ἑλοβὸς ἀμφίς Κ τοῦς λοβοῦς ἀμφίς Ρ
19 καθάπερ ἔγκειται ΚΡ ἐν τῷ ἰδίῳ λοβῷ ἔγκειται Α ἔγκειται (om. καθάπερ)
ιι 21 τὸ δὲ — αὖξει G, om. ΚΡ 24 κολλώδη Α κοιλώδη Κ 29 ἐλξίνη
δὲ καὶ κλύβατις καὶ σιδηρεῖτις καὶ παρθένιον καὶ περδίκιον πάντα ἐπὶ ἐνὸς
φυτοῦ Α 29 σιδηρεῖτις Κ 30 ταῖς ἱαμεναῖς Α ταῖς ἰάμναις Κ 32
φησὶ Α φημί Κ 33 μίξαις καὶ πίοις G μίξαις καὶ πῖνς Κ μίξας πῖνς Α

541. ἔσθλ' ἤν δ' ἀλκιβίου: ἀντὶ τοῦ θεραπευτικῆν. ἀλκίβιος δὲ λέγεται ἢ βοτάνη καὶ ἔχρις, καὶ ἀλκίβιος μὲν ἀπὸ τοῦ εὐρόντος Ἀλκιβίου, ἔχρις δὲ δια τὸ ἰασθαι ὑπ' αὐτῆς τοὺς ὑπὸ ἐχρίδης πληττομένους. Δημήτριος φησιν ὁ Χλωρὸς ὑπὸ ἔχριος πληγέντα τινα καταβου-
 5 βῶνα, τουτέστι τὸ γονάτιον, καὶ διαμασῆσάμενον τὴν λεγομένην ἀλκιβίου ῥίζαν καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπιόντα, τὸ δὲ μᾶσθημα ἐπιθέντα τῷ τραύματι ἰαθῆναι εὐθὺς. Ἄλλως. ἀλκίβιος ἐκλήθη διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἀλκίβιον τοῦνομά τινα κοιμώμενον παρὰ τῇ ἀλωνίᾳ ἐγγὺς ὕδατος ἢ ἐγγὺς τῆς Θημονίας (τὰ γὰρ δύο σημαίνει τὸ ἀντλόν) ἐπληξεν
 10 ὄφεις κατὰ τοῦ βουβῶνος, ἤχουν τοῦ γονατίου, ὅς ἀναστὰς καὶ ἀνασπᾶσας τὴν βοτάνην ταύτην τὸν μὲν χυλὸν αὐτῆς διαμασῆσάμενος κατέπιεν ὡς ἀποκρουστικὸν τοῦ ἰοῦ, τὸ δὲ μᾶσθημα ἐπέθηκε τῷ ἔλκει.

543. Αἰρίαι δ' ὡς ἴα: ὡς τὰ ἴα αὐτὴν περιστέφει. 544. φαινὴν δέ, λεπτή ἐστιν ἢ ῥίζα τοῦ ἀλκιβίου.

15 547. εἰθαρ ἀνέπνευσε: ἤχουν εὐθὺς ἀναπνεῦσαι αὐτὸν τῆς κακοπαθείας ἐποίησεν. ἰστέον ὅτι, ἐὰν γράφηται ἐνέπνευσε καμάτον βίη, ἐπὶ τοῦ ὅπως ἀκουστέον, τουτέστιν ὅτι πληξας τὸν Ἀλκίβιον ὁ ἔχρις εὐθὺς πόνον καὶ ἀλγηδόνα εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐνέπνευσε καὶ ἐνέβαλεν. εἰ δὲ γράφεται ἀνέπνευσε καμάτων, τοιού-
 20 τόν ἐστιν, ὅτι ὁ Ἀλκίβιος τὸ μᾶσθημα, τουτέστι τὸν φλοιὸν τῆς ἠηθείας βοτάνης, τῷ τραύματι ἐπιθεῖς τὸν χυλὸν κατέπιεν, ἵνα ἔξωθεν ὁ καὶ σύνδεσμος παραλαμβάνηται, καὶ εὐθὺς τοῦ πόνου καὶ τῆς κακοπαθείας βίᾳ ἀνέπνευσε.

549. Θηλάζων: τουτέστι τὸν ζωμόν, ἤχουν τὸν χυλόν, καταπί-
 25 νων. Πέσκος δὲ τὸν φλοιὸν τῆς βοτάνης. τὸ λέπος, φησί, τῷ τραύματι ἐπέβαλεν.

551. ἀργῆτι σὺν οἶνω: ἤχουν λευκῷ καὶ θερμῷ καὶ διαπύρρῳ.

552. ἀστοργοῖο δὲ τῆς μὴ βουλομένης θρέψαι τὰ βρέφη, τῆς μὴ στεργούσης. ἦεις, φησί, βοτάνη, πράσιος· θηλυκὸν γὰρ. κατε-
 30 ρυσε δὲ ἀντὶ τοῦ καταρρεῦσαι ἐποίησε. 553. τὸ δὲ πρῶτο γόνου καὶ τῆς ἀρτι γεννηθείσης καὶ τῆς ἀρτίως καὶ πρῶτον τετοκυίας. νῦν δὲ τὸ δεύτερον σημαίνει. φασὶ γὰρ ὅτι αἱ μόσχου τῇ σπάνει τοῦ γάλακτος ἀστοργοὶ γίνονται καὶ οὐ χαλῶσι ταῖς θανάλλαις τὸ γάλα, ἀλλ' ἀνακόπτουσι καὶ καρτεροῦσι. τρωγούσαι δὲ τὴν πράσιον (γαλακτοφό-

4 περὶ ἀλκιβίου Δημήτριος P 5 διαμασῆσάμενον P διαμασῆσά-
 μενον K 6 μᾶσθημα P μᾶσθημα K 7 ἰαθῆναι P ἰασθῆναι K 11
 διαμασῆσάμενος P διαμασῆσάμενος K 12 μᾶσθημα P μᾶσθημα K τῷ
 ἄλγει P 13 περιστέφει P τὰ ἀνθη δηλονότι ὡς ἴα περὶ αὐτὴν στρέ-
 φεται. φαδινὴ δὲ ἤχουν ἢ ῥίζα φαδαμνίδης ἐντὸς τῆς γῆς ἀΐζεται.
 ἤχουν κλαδωδής. φαδαμνος γὰρ ὁ κλάδος A 16 ἐνέπνευσε καμάτου
 βίᾳ K ἐνέπνευσε καμάτου βίᾳ K 19 ἐνέβαλεν GP ἀνέβαλεν K ἀνέ-
 πνευσε καμάτων G ἀνέπνευσε καμάτω K καὶ ἵπνευσε καμάτοιο P 20
 μᾶσθημα G μᾶσθημα K 21 ἐπιθεῖς G περιθεῖς K ἔξωθεν ὁ καὶ σύν-
 δεσμος παραλαμβάνηται G ἔξωθεν σὺν' περιλαμβάνη K 23 βίᾳ G, om.
 KP ἀπέπνευσε G 26 ἐνέβαλεν P 31 ἀρτίως καὶ πρῶτον G ἀρ-
 τίως καὶ πρῶτης P ἀρτι (om. καὶ πρῶτον) KA 34 καρτεροῦσι G καρ-
 τερούσαι P ἐπέχουσι KA

ρος γὰρ αὐτῇ) στέργουσι τὰ τέκνα ὑπὸ τοῦ πλεονάζοντος γάλακτος τοὺς μαστοὺς σφαραγνύμεναι, οἶονεῖ σπαρασσόμεναι. 554. μελίφυλλον δὲ καὶ μελίκταιναν τὴν πράσιον οἱ ποιμένες καλοῦσι διὰ τὸ ὁσμὴν μέλιτος ἔχειν αὐτήν.

556. φοιξήδον· ἤρουν μετὰ φοξίου καὶ κτύπου φέρονται πᾶσαι 5 διὰ τὸ ὁσμὴν μέλιτος ἔχειν αὐτήν.

557. ἡ δὲ σύγ' ἐγκεφάλου· ἡ σύ, φησι, λάβε τὰς πέριξ τοῦ ἐγκεφάλου ἀραιὰς μήνιγγας τῆς κατοικίδος ὀρνίθου. γράφεται καὶ σμῆριγγας. οὕτω δὲ λέγουσι τὰς τρίχας τὰς ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ τοῦ τραχήλου, ἔνιοι δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἄλλοι τὸν ὑμένα λέγουσι τὸν 10 περιτρέχοντα τὸν ἐγκέφαλον. ἔστι δὲ οὗτος τραχύτερος περιέχων τὴν σκλῆρην τὴν ἐν τῷ νωτιαίῳ μυελῷ. ὅτι δὲ ὁ ἐγκέφαλος τῆς ὀρνίθου εἰς τοὺς ὀφιοθήκτους δῆλον. φησί καὶ Πίτριχος ἐν Ὀφιακοῖς.

559. ψῆγμα πολύκνημον· οἱ μὲν ὄνομα βοτάνης, οἱ δὲ λεπτόν, γράφεται καὶ ψήχρα πολύκνημον. σημαίνει δὲ ποτὶ μὲν τὸ περί- 15 ψηγμα, ποτὶ δὲ τὴν βοτάνην δηλοῖ, ἥς μνημονεύει καὶ Ἀπολλᾶς ἐν τῷ περὶ βοτανῶν.

560. ὅσπερ τραπέξης· τράπεζα καὶ πύλη μέρη τινὰ εἰσιν ἐξημμένα τοῦ ἥπατος· τράπεζα, ὄνυξ, μάχαιρα, κᾶνεον. 561. διὰ δὲ τοῦ νεύει δὲ χολῆς καὶ τῶν τοιούτων ἀνατομικῆς ἐμπειρίας ἐπιστήμην 20 παρίστησιν οἰκίαν ἐξωθεν παριστορῶν ἐγκαίρως· ἀντὶ τοῦ μέρους τουτέστι τῆς τραπέξης ἐγγὺς τῆς χολῆς καὶ τῶν πυλῶν τῆς τροφῆς. 561. σύμμικτα δὲ μετὰ οἴνου ἢ ὀξους. πλείων δὲ θεραπεία ἐπακολουθήσει τῷ μετὰ οἴνου πίνοντι.

564. ἐν δὲ φόβῃ·ν· τρίχα, φύλλον. πάνακες δέ· πολλὰ γὰρ 25 πανάκη εἰσὶ, τὸ μὲν ἡράκλειον, τὸ δὲ κενταύρειον, ὃ καὶ χειρῶνειον καλεῖται, τὸ δὲ ἀσκληπείον. Θεόφραστος δὲ (hist. plant. VIII 11, 1) τὴν τιθύμαλλον φησι πάνακες γενέσθαι καὶ λέγεσθαι.

565. οὐλοὸν ὄρχιν· ἡ τὸν ὀλόκληρον ἢ τὸν ὀλέθριον ἐαυτῷ. Σώστρατος φησιν ἐν τῷ περὶ φύσεως ζῶων ἀμφίβιον τὸ ζῶον τοῦτο, 30 ἤρουν τὸν καστορα, εὐρίσκεισθαι δὲ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Σκυθίαν ἐρημίαις καὶ ἔχειν τοὺς ὄρχεις πλατεῖς ὡς κάπρον. διαδίδονται δὲ ὅτι διακομνοὺς ἐκκόπτει τοὺς ὄρχεις αὐτοῦ νοσῶν ὡς αὐτῶν ἔνικα διάκειται.

566. ἡ ἱππουν· καὶ τοῦ ἱπποποτάμου ὁ ὄρχις ἀφελεῖ, φησι. Σαῖς

2 σπαρασσόμεναι G ταρασσόμεναι ΚΑ πρασσόμεναι Ρ 5 μετὰ Α κατὰ Κ 6 αὐτὴν Ρ αὐτόν Κ 9 οὕτω λέγει G 12 ὅτι δὲ ἀφελεῖ ὁ ἐγκέφαλος τῆς ὀρνίθου εἰς τοὺς ὀφιοθήκτους φησί Α 13 τρίχους ἐν ὀφιοκοῖς G 14 ψῆγμα πολύκνημον Ρ ψῆγμα πολύν. Κ ψῆγμα πολύκνημον Α πολυκνήμον G λεπτά Κ 15 ψήχρα πολύκνημον G ψήχρα πολύκνημα Ρ ψῆχρα πολύκνημος Κ 16 ἀπολλᾶς ΚΡΓ ἀπολλῶνιος Α 19 τοῦ ἥπατος ὥσπερ καὶ ὄνυξ καὶ μάχαιρα καὶ κᾶνεον Α 21 ἀντὶ τοῦ τὸ μέρος τουτέστι τὸ τῆς τραπέξης Ρ φησὶν οὖν ὅτι ἐκεῖνος ὁ λοβός, ὃς τῆς τραπέξης ἐκφέρεται, ἐγγὺς ἐστὶ τῆς χολῆς καὶ τῶν πυλῶν τῆς τροφῆς Α 23 οἴνου ἢ ὀξους Α οἴνου καὶ ὀξους Κ 24 πίνοντι G 25 τρίχα φύλλον Κ φόβῃ ἢ φοβί. νῦν τὰ φύλλα Α 28 πάνακες Α πάνακος Κ 30 σώστρατος Α σωσίστρατος Κ 32 διαδίδονται δὲ λόγος ὅτι G

δὲ πόλιν Αἰγύπτου γέμουσα ἱπποποτάμων. αἰθαλόεσσαν δὲ φησιν αὐτήν, ἐπεὶ μελανόγειός ἐστιν.

567. ἐπιβάλλεται ἄρπην: ἡ δρεπάνη· νῦν δὲ τοὺς ὀδόντας λέγει, ὅτι ὅλους τοὺς στάχυνας τρώγει. 568. ξάλον δὲ τὸ βορβορώδες κύμα.

569. χιλοὶ ὅτε: ὅτε οἱ χιλοὶ πληθύνουσι τοῦ σίτου καὶ νεωστὶ ἀπέθεντο τὴν πόαν, τουτέστι τὰ βοτανῶδες καὶ χλωῶδες, τουτέστιν ὅτε ἀνθεῖ ὁ σίτος. χιλοὶ δὲ ὑπὸ τινων ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὑπὸ δὲ ἄλλων αἱ κριθαὶ καλοῦνται. οὕτως οὖν, ὅτε χλωραὶ εἰσιν αἱ τροφαί, ὅτε 10 δὲ ἀνθεῖ ὁ σίτος ὑπόχλωρος ὢν, λοιπὸν τοσοῦτον περιπατῶν καὶ ξιῶν τοῦ ποταμοῦ καταλιμπάνει τὸν ἰλυώδη βυθόν, ὅσον δύναται φαγεῖν, μέχρις ἂν καταλάβῃ πάλιν τὸν ποταμὸν ὑποστρέφων. τὸ γὰρ στειβεῖν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κολυμβᾶν εἶπε. κολυμβᾶ γὰρ τὸ ζῶν.

571. παλίσσυστον: ἦτοι ὀπισθορμητὸν· ἀναποδίζων γὰρ καὶ 15 ὑποστρέφων κίρρει. ἡ τὴν κατὰ ἔτος εὐγνώμονουσαν.

574. μηδὲ τι δάφνης: Ἀντίγονος τὴν λεπτόφυλλον δάφνην ἀραιότεραν εἶναι φησι, τὴν δὲ αὐτὴν καὶ ἀγρίαν καλεῖσθαι. 575. ἀραιότερης οὖν τῆς λεπτοφύλλου.

576. χαρῖσμις: πανύ δὲ ἂν καὶ ἀμάρακος εἴη βοθητικός, 20 ὅ ἐστι σάμψυχος. τὸ δὲ ἂν παρέλκεται. ἀνδήροισι δέ, ἐν τε ταῖς πρασιαῖς ἢ τοῖς κήποις καὶ ἀναχώμασι τῶν ποταμῶν ἀνθῶν καὶ φυτευόμενος.

577. τάμισον τὴν πυτίαν λέγει, ἥτις ἐπὶ τῶν ἤδη γαλακτοτροφουμένων ζώων εὐρίσκεται. χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς πῆξιν τῶν τυρῶν. 25 καὶ Νικόων δὲ ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἀρίστην τὴν πυτίαν εἶναι φησι τὴν τοῦ νεβροῦ, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ λαγωῦ, καὶ τρίτην τὴν τοῦ ἐρίφου, ἧς μέμνηται ὁ Θεόκριτος (7, 16). σκίνακος δὲ τοῦ σκιρτητικοῦ, εὐκινήτου, ταχείος. 578. καὶ προκός τοῦ τέκνου τῆς δορκάδος. πάροιθ' ἀπολύματα: ἀντὶ τοῦ πρῶτον τὰ ἀφοδεύματα καθάρας.

30 579. ἡ ἐλάφου: καὶ γὰρ ἐλάφου τὴν κοιλίαν λέγει, ἣν καλοῦσιν ἐχίνον, τουτέστι ὅπερ πολύπτυχον λέγουσιν. Ἄλλως. ἐχίνος κυρίως μὲν

3 ἐπιβάλλεται ἄρπην P ἄρπη δὲ σημαίνει μὲν (κυρίως add. G) τὴν δρεπάνην A. in K initium scholii ante ἡ δρεπάνη non adparuit 4 ὅλους PA ὅλως G ὅμως K 7 ἀπέθεντο G ἀπέθετο P ἀπέθηκαν ut videbatur K τουτέστιν ὅτε ἀνθεῖ om. KPG: χλωῶδες, τουτέστιν ὅτε ἀνθεῖ ὁ σίτος ὑπόχλωρος ὢν, τότε ὁ ἵππος καταλιπὼν τὸ βορβορώδες κύμα καὶ τὸν βυθόν καὶ ξιῶν τοῦ ποταμοῦ sqq. A 10 ὑπόχλωρος ὢν PG 11 καταλιμπάνει PG καταλαμπάνει K 12 μέχρις ἂν KP μέχρις ὅτου G οὔσαν οὔσαν

14 ἀναποδίζων καὶ ὑποστρέφων κίρρει ἡ τὴν κατὰ ἔτος εὐγνώμονουσαν K ἡ ἀναποδίζουσαν (rell. om.) A. ἀναποδίζων γὰρ καὶ ὑποστρέφων — εὐγνώμονουσαν ex G addidit Schneiderus 16 μηδὲ τι P μὴ δ' ἐτι K 17 φησι A, om. K ἀγρίαν KG εὐρίαν P εὐρείαν A 20 δέ, ἐν — κήποις P, om. K 23 πυτίαν G πυτίαν KA ἥτις A, om. K 24 ζῶαν G, om. KPA 25 Νικοφῶν coniecit I. G. Schneiderus Μίχτων O. Schneiderus Μιχίων Nanckius in Meieri comm. de vita Lycurgi p. CLXIII 26 πυτίαν KA, correxit I. G. Schneiderus 27 σκίνακος A σκίρνακος K

ἡ κοιλία τοῦ βοός, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς ἐλάφου. καὶ ὁ κεκρύφαλος δὲ εἶδος κοιλίας. ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς εἶναι κοιλίας φησί, καὶ τὴν μὲν πρώτην καὶ ἄνω κεκρύφαλον εἶναι λέγει παρὰ τὸ κρύπτειν τὴν τροφήν, τὴν δευτέραν δὲ ἔχινον διὰ τὸ ἔχεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν, ἢ διὰ τὸ τραχύ· ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον πολυπτυχόν· καὶ τρίτην δὲ ἀποκριτικὴν. Τῶν δὲ 5 μηρυκαμένων ζώων ἡ πρώτη κοιλία ἡνυστρον καλεῖται, ἡ δευτέρα ἔχινος καὶ ἡ τρίτη κεκρύφαλος.

581. δραχμάων ὅσων τε: μοίρας δύο δραχμῶν, τουτέστι δύο δραχμάς. ὁ δὲ κύαθος μέτρον ἐστί. 582. μέθυσος δὲ πολιοῦ ἀντί τοῦ παλαιοῦ ἢ λευκοῦ. 583. ἡ χρᾶσις μὲν δέ, ὃ ἐστὶν ἡ βοήθεια. 10

584. ἄρκενθος: καὶ γὰρ ἄρκενθος καλεῖται ὁ καρπὸς τῆς κέδρου. ἔστι δὲ καὶ εἶδος βοτάνης.

Θερελλεχέος: ἐπεὶ πλατεῖα ἔχει τὰ φύλλα, ὥστε δύνασθαι ὑπ' αὐτῶν σκεπάζεσθαι θέρους ὄντος. τὸν δὲ καρπὸν τῆς πλαταίνου σφαιρίαν τινὰ τραχέα φησὶν εἶναι. ὁ δὲ τῆς κέδρου καρπὸς ἄρκενθος καλεῖται, 15 ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον ἄρκενθον καλοῦσιν. Ἄλλως. Θερελλεχέος: ἦτοι σκιώδους ἢ παρὰ τὸ ἐν θέρει δύνασθαι ποιεῖν λέχος ἐκ τῶν φύλλων αὐτῆς. ὁ δὲ καρπὸς αὐτῆς σφαιρίαν τινὰ τραχέα ἐστίν, ὃν δὴ καὶ σφαιρὴν εἶπε.

585. Βουπλεόρου τε: Δημήτριος ὁ Χλωρὸς τὴν βουπλευρον 20 δένδρον εἶναι φησιν. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ λάχανον, οὐ μνημονεύει Νικανδρὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τακίνθῳ καὶ Ἐπαίνετος ἐν τῷ περὶ λαχάνων. Ἀντίγονος δὲ φησι καὶ Λύκωνα μνησθῆναι τοῦ λαχάνου. Ἰδαίας δὲ ἐστὶν ἡ Κρητικὴς ἢ ὀρεινῆς. Ἰδὴ γὰρ καταχρηστικῶς πᾶν ὄρος. 25

586. πηρεῖνα: ποτὲ μὲν τὸ ἀγγεῖον τῶν διδυμῶν, ποτὲ δὲ τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοῦς, ἐξ οὗ αἱ προορεύσεις γίνονται. Θοραίην δὲ σπερμαίνουσαν. Θορὸς γὰρ τὸ σπέρμα, ὥς φησι καὶ ὁ Ὀππαινός.

590. σώχειν: σώχειν ἐστὶ τὸ τρῖβειν καὶ λειοῦν.

591. κυάθεια οὐδετέρως εἶπεν, ὥς κύκλα καὶ λύχνα. λείπει δὲ 30 τὸ πῖε, ἢ φύσας ἢ καὶ πιών.

593. χολοιβόρον καὶ τὰ ἐξῆς: καὶ γὰρ χολοιβόρον τὸν βαρὺν καὶ σφοδρῶς χεόμενον λέγει, ἢ τὸν ὁμοίως τῇ χολῇ κατατρῶγοντα. ἐρύξεις δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποδιώξεις, κατάσχησς καὶ κωλύσεις.

594. ἐξάμορον: ἐξάμορον λέγεται τὸ ἔκτον τῆς κοτύλης. ἐνὶ 35 δεα δὲ κατ' εὐφημισμὸν (βαρυνόμοι γὰρ), ὥς τὴν χολὴν γλυκείαν, καὶ τὸ ὅσος γλυκάδιον, καὶ τοὺς ταχεῖς ἀργούς, ὥς φησιν Ὀμηρὸς (Il. A. 50) οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς.

6 ἡνυστρον P 22 ἑπαίνετος A ἐπανένετης K 23 καὶ λύκωνα A 26 καὶ K λύκων P 26 πηρεῖνα τὸν ὄρχιν. πηρεῖνα δὲ ποτὲ μὲν edidit Schneiderns ex G. πηρεῖνα vel πηρεῖνα K ποιεῖνα PA 27 ἐξ οὗ A ἐξ ὧν K προορεύσεις KPA προείσεις G 30 λείπει δὲ τὸ πῖε, ὥς αὖ ἢ, φύσας δὲ καὶ πιών, τὸν χολοιβόρον τὸν τῶν πληγῶν ἐξελάσεις. χολοιβόρον οὖν φησι τὸν βαρὺν A 38 οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπώχετο A οὐρήας μὲν ὥχετο KP καὶ κύνας ἀργούς A, om. K

595. ἥ τρον τὸ γονάτιον ἢ τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νάρθηκος λέγει. ἢ ἥ τρον τὴν ἐντεριώνην φησί. κυρίως δὲ ἥ τρον ὁ μετὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος. καὶ μαρτυρεῖ „ἡτρίον ἐπιπείω“. οὐλόψας δὲ ἀντὶ τοῦ λεπίσας, κόψας.

5 596. ἐπιπείου μαράθου· τὸ δὲ λεγόμενον ἐπιπομάραθον εἶδος βοτάνης ἐστί. Θεόφραστος δὲ (hist. plant. VII 6, 3 ?) λέγει τὸ ἐπιποσέλινον, ὃ καὶ ἐν τοῖς πετρώδεσι τόποις γίνεσθαι φησι. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ μέγα εἶναι ἢ διὰ τὴν τῶν ἵππων στραγγουρίαν. τοῦτο δὲ σμυρνέϊον καὶ κόψειον καλοῦσιν τινες, ὥς Ἀνακρίων ἐν τῷ περὶ φῖστομο-
10 κῆς. 597. ἐλεοθέρεπτον δὲ σέλινον τοῦ ἐν τοῖς ἔλεσιν ἥγονν ἐλώδεσι καὶ καθύγροις τόποις φυομένου καὶ τρεφομένου.

600. ἐχειπευκέος· ἥγονν πικρᾶς, καθάπερ πύκῃ· πικρὰ γὰρ καὶ αὕτη. δραχμῶν δὲ δύο ἀχθῆ φησί, τουτέστιν ὁλήν. 601. θε-
ρειγενέος δὲ τοῦ ἐν θέρει γινομένου· ἢ ἀθερειγενέος, ἐπειδὴ
15 τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς καὶ ὁ καρπὸς ἀθήρας ἔχει, καθάπερ ἡ κριθή.

603. κυάθῳ· τουτέστι τρέτον τῷ κυάθῳ ἀντλούμενον, παρὰ τὸ ἀφύσσειν, οἷον τρεῖς κυάθους.

604. εὐσταθέος δὲ τῆς καρδοστάχους δραχμὴν στήσας. γράφεται καὶ εὐσταχύος· ἢ εὐσταθέος, τουτέστι τοῦ ῥωστικοῦ.

20 605. ὀκταπόδην· τουτέστιν καρκίνον ποτάμιον. ὀκτὼ γὰρ πόδας ἔχουσιν οἱ καρκίνοι. 606. νεοβδάλτωιο δὲ ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐβδαιμένου, τουτέστι πεπηγμένου, ἢ νεαμέλκτου. ἔστι δὲ ὀντέπιωσις, γενικὴ ἀντὶ δοτικῆς· ἔδει γὰρ νεοβδάλτω γάλακτι καρκίνον ἐνθρῦψαι.

607. ἱρίν θ' ἦν· κέλευε συμμίσγεσθαι τοῦτοις τὴν Ἰλλυρικὴν
25 ἱρίν. Ἀρίων γὰρ ποταμὸς Ἰλλυρίδος καὶ Νάρων, ὃς διαχωρεῖται Ἰλλυρικὴν καὶ Αἰθιοπίας. ἐνταῦθα καὶ ὁ Κόδμος καὶ ἡ Ἀρμονία ὤκησαν, οἱ καὶ εἰς ὅφεις μετεβλήθησαν, ὥς φησι καὶ Διονύσιος (v. 392)

κεῖθι γὰρ εἰς ὅφειον σκολίων γένος ἠλλάξαντο.

610. ἦν τε μελίσσαϊος Ἑρπών· ὅπου, φησὶν, οἱ δύο, ὁ Κάδ-
30 μος καὶ ἡ Ἀρμονία, δράκοντες δασπλήτες γινόμενοι τὸν νομὸν στείβουσι, τουτέστι τὸν πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσι. δασπλήτες δὲ ἦτοι φοβεροὶ καὶ χαλεποὶ τοῖς προσπελάζουσιν καὶ δύνουσι εἰς ποικι-
τι

1 ἥ τρον τὸ — 4 κόψας, quae extrita sunt in K, dedi ex APG
ἢ ἥ τρον τὴν ἐντεριώνην φησί post 4 ἐπιπείωιο habet P 3 καὶ μαρτυρεῖ
(ὁ καὶ ἥ τριον τὸ ἥ παρ Α καὶ (om. tell.) P 9 περὶ φῖστομοκῆς KPA
περὶ φῖστομοκῆς G 10 ἐλεοθέρεπτον K 13 ὁλήν K θερειγενέος
τοῦ ἐν θέρει γινομένου ἢ ἀθερειγενέος ἐπειδὴ G θερειγενέος δὲ ἐπειδὴ
KP ἀθερειγενέος δὲ ἐπειδὴ Α 16 ἀντλούμενον G ἀντλούμην P ἀν-
τιουμένην ut videbatur K: ἀντελε. ἀντὶ τοῦ τρεῖς κυάθους. ἀφύσσειον δὲ
παρὰ τὸ ἀφύσσειν. εὐσταθέος δὲ τῆς καρδοστάχους δραχμὴν στήσας.
εὐσταθῇ δὲ αὐτὴν φησιν, οἷον εἰ ῥωστικὴν. γράφεται καὶ εὐσταχύος Α
18 τῆς καρδοστάχους K ονοτήσας G 19 καὶ ἀσταχύος G ἢ εὐ-
σταθέος om. K, add. P 20 τουτέστιν ἀντὶ καρκίνου K 25 ἀρίων
Α δριλλων KP 28 κεῖθι γὰρ G κεῖθ' ὥς KPA σκολίων K(ὁ σκο-
λιῶν PA ἠλλάξαντο PA ἠλλάχθησαν G ἡλ^α K 29 ἦν τε μελίσσαϊος
περιβόσκειται Α ἐνθα δύνω δασπλήτε G

κοί. ἐρείκη δὲ ἔλδος βοτάνης, ἥτις φύλλα ἔχει τῷ κισσῷ παραπλήσια, μακρότερα δὲ καὶ παχύτερα. οὐλαμός δὲ νῦν ἢ τῶν μελισσῶν τάξις· κυρίως δὲ ἡ στρατιωτικὴ τάξις. καὶ τὸ ἔρπων δὲ καταχρηστικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἱπτάμενος.

612. πανακαρπία θάμνον: γράφεται καὶ περιθαλπία, 5 ἥτοι τὸν ἀπαλόν. ἔστι δὲ νέον καὶ πάντῃ ἄκαρπον· οὐδέπω γὰρ ὁ τοιοῦτός ἐστι καρποφόρος. ἢ πάντως ἄκαρπον· ἄκαρπος γὰρ ἡ μυρική, καὶ ταυτὴ ἰννομήτησιν ὁ Ἀπόλλων τοὺς μάντις μαντεύεσθαι.

613. μάντιν ἐνὶ ζωοῖσι: τὸν θάμνον τῆς μυρικής ἐπίσημον μάντιν φησί. Μάγοι γὰρ καὶ Σκύθαι μυρικίνω μαντεύονται. Δίνων 10 δὲ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως καὶ τοὺς μάντις φησί Μήδους ῥάβδοις μαντεύεσθαι. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τῇ τεταρτῇ καὶ ἐν πολλοῖς Σκύθας παρήγαγεν τόποις καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ παρήγαγέ τινας διὰ μυρικής μαντευσμένους (III 67 sqq.). καὶ ἐν Λίσιβῳ δὲ ὁ Ἀπόλλων μυρικής κλάδους ἔχει· ὅθεν καὶ μυρिकाῖος καλεῖται. καὶ Ἀλκαῖος φησιν 15 ἐν τοῖς περὶ Ἀρχαιανακτίδην καὶ τὸν πρὸς Ἐρυθραῖον πόλεμον φανῆναι τὸν Ἀπόλλωνα καθ' ὕπνον ἔχοντα μυρικής κλῶνα. καὶ Μητροδώρος ἐν τῷ περὶ συνηθείας ἀρχαιότατον εἶναι φησι φυτὸν τὴν μυρικήν καὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἐν τῇ τοῦ Διὸς πομπῇ ἐστειφανώσθαι μυρική καὶ παρὰ Μήδοις τοὺς Μάγους. 20

614. Κοροπαῖος: τινὲς Θεσσαλικός. Κορόπη γὰρ πόλις Θεσσαλίας, γράφεται καὶ Ὀρόπειος. Ὀρόπεια γὰρ πόλις Βοιωτίας, ὅπου διασημώτατον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. 615. τὸ δὲ μίξ κορυζῆν ἀντὶ τοῦ μειγμένους τὸ φυτὸν τῆς κορύζης, ἥτοι τὴν κόρυζαν τὴν ἔγχλοον.

615. ἡ δὲ καὶ ἀκτῆς: Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν (III 13, 25 4) τὴν ἀκτὴν θαμνώδες φυτὸν φησιν εἶναι, ἔχειν δὲ ῥάβδους πήξεων ἔξ.

617. σαμψύχου κύτισόν τε ἕως τοῦ τιθυμάλλους. Ἀμφίλοχος ἐν τῷ περὶ κντίσου φυτὸν φησιν ὠφέλιμον εἶναι τοῖς θρέμμα-

1 φύλλα — παραπλήσια PA φύλλον — παραπλήσιον KG 2 μακρότερα δὲ καὶ τραχύτερα KPA μακρότερον δὲ καὶ παχύτερον G 5 πανακαρπία. ἥγον περιθαλπία. ἢ τὸν ἀπαλόν ἔτι καὶ νέον καὶ πάντῃ ἄκαρπον. οὐδέπω (οὐδέποτε P) γὰρ PA πανακαρπία ἢ τὸν ἀπαλόν ἔτι καὶ νέον. οὐδέπω γὰρ G πυρὶ θαλπία K 9 ἐνὶ ζωοῖσι G ἐνὶ ζυνοῖσι K 10 μυρικίνω μαντεύονται ξύλω. καὶ γὰρ ἐν πολλοῖς τόποις ῥάβδοις μαντεύονται, δίνων δὲ — φησὶ μῆδους ῥάβδοις μαντεύεσθαι. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τῇ τεταρτῇ καὶ ἐν ἄλλαις ἐν πολλοῖς παρήγαγε τόποις A 11 μύδοις ῥάβδων K 12 καὶ πολλοὺς σκύθας παρήγαγεν ἐν τόποις K: καὶ ἐν πολλοῖς P 15 κλάδους KPA κλάδων G αἰκαῖος G ἀρχαῖος KPAV 16 ἐν τοῖς περὶ ἀρχαιανακτίδην A ἐν τοῖς περὶ ἀρχομιννακτίδην V ἐν τοῖς περὶ ἀρσιμενακτίδην K τοῖς περὶ Ἀρχαιανακτίδην κατὰ τὸν πρὸς Ἐρυθραῖους πόλεμον Bergkiius poet. lyric. p. 594 17 καθ' ὕπνον KPAV καθ' ὕπνου G 21 κοροπαῖος G κορυπαῖος KPA κορύπη PA 24 κόρυζαν ἔτι ἔγχλοον A 25 ἐν τῇ γ περὶ τῶν φυτῶν G 26 φησιν om. K, add. P ἔχει KA 28 τιθυμάλλους P τιθυμάλλους K Ἀμφίλοχος Ruhnkenius in Vellei. p. 20 conl. Plin. N. II. XVIII 16, 144 ἀρχίλοχος KPA ἀντίλοχος G

σιν, ὅτι πληθος γάλακτος ποιεῖ. Μικίων δὲ ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν
καὶ Κρατεῦς τρία εἶναι φασιν εἶδη, καλεῖσθαι δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἄρ-
σιν, ὑπὸ τινων δὲ κώβιον, εἶναι δὲ θαμνίσκον ἔχοντα ῥάβδους ἔρ-
θρας, τὸ δὲ δεύτερον μυρτίτην, τὸ δὲ τρίτον θυμαλίδα. *εὐγλαγίας*
5 δὲ αὐτὰς φησιν ἀντὶ τοῦ πολὺν ὀπὸν ἐχούσας ἢ γαλακτώδεις, ἥρουν
πληθυνούσας τὸ γάλα. 618. σκαφίδεσσι δὲ δοχαίαις ἀντὶ τοῦ
ἀγγελοῖς δεκτικοῖς. Ὅμηρος (Od. I 223)

γανλοί τε σκαφίδες τε.

619. φαρμάσσω ν μέθ ν κείνο: τὸν οἶνον. τὴν δεκάτην μοῖραν
10 τοῦ χόος ἔμβαλε εἰς τὰ εἰρημμένα. Ἄλλως. χόος δεκάτῃ ἀντὶ τοῦ δέ-
κατον μέρος τοῦ χόος, ἥρουν τὴν κοτύλην καὶ πλέον.

620. Γέροντες, ἥρουν τὰ γεννήματα τῶν βατράχων, ἥτοι οἱ μικροὶ
καὶ ἀδιάπλαστοι βατράχοι. φησὶ δὲ βατράχους ζώοντας ἔψησον μετὰ
οἶνον ἢ ὄξους ἢ ὕδατος καὶ πία.

622. πολλὰκι δ' ἤπαρ: τρεῖς εἶναι φησι θεραπείας, μίαν μὲν
τῶν βατράχων ἐψηθέντων, ἑτέραν δὲ τοῦ ἥπατος μετὰ Κερκυραίου οἶνου,
ἄλλην τῆς κεφαλῆς ἢ ἐν οἶνῳ ἢ ἐν ὕδατι. ἐνὶ σχεδίῃ δὲ ἥτοι ἐν τῷ
τυχόντι ἢ Αἰγυπτίῳ. Σχεδία γὰρ πόλις Αἰγύπτου. Δημήτριος δὲ γρά-
φει ἐνὶ Σχερίῃ καὶ ἀκούει τὸν Κερκυραῖον οἶνον. ἔστι γὰρ πεπηγώς,
20 ὡς Ἀγαθοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαίτης. ἔνιοι δὲ ἐνὶ Σχεδίῃ ἀντὶ τοῦ
Αἰγυπτίῳ. ἔστι γὰρ πόλις Αἰγύπτου πλησίον τῆς Χαιρέου

623. ἡ αὐτοῦ σένταο: καὶ γὰρ περὶ τοῦ ἐχῶς φησι. τούτου
γὰρ ἡ κεφαλὴ ἐψηθεῖσα μετὰ οἶνου ὠφελεῖ. 624. ἐμπισθὲν δὲ
ἥρουν ποτισθὲν, ποθέν.

625. ἐλιχρύσοιο: τὸ ἐλίχρυσον ἄνθος ἔστιν, οὗ μέμνηται καὶ
Θεόκριτος (I, 30). πολὺν δὲ ενκέος δὲ τοῦ γλυκέος, τοῦ ἡδυστάτου. δεῦ-
κος γὰρ τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς, ὅθεν ἀδευκής ὁ πικρός. ἄνθην δὲ
θηλυκῶς εἶπε τὸ ἄνθος.

628. κόρκορον: εἶδος βοτάνης ἔστιν ἢ λαχάνον εὐτελοῦς. ὅθεν
30 καὶ παροιμία „καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις“. ἔστι δὲ αἰεὶ κατακλινόμε-
νον. ὅθεν καὶ μυθεῖν αὐτὸ εἶπεν, οἷον μεμνκότα φύλλα ἔχον. Ἄλλως.
καὶ Ἡσίοδος (O. et D. 508)

1 μικίων δὲ ΚΡ ὁ δὲ μέκτων Α ἐν τῷ ῥιζοτομικῷ G 2 κρα-

τεῦας G κρατεῖας ΡΑ κρατεῖας Κ φασιν G φησιν Κ 3 ῥάβδους ἔρ-
θρους ἢ καὶ ἔρθρας Κ 4 τὸ δὲ δεύτερον μυρτίτην καλεῖσθαι ἢ
ἀρσιττον (καρσίτην coniecit I. G. Schneiders) φρεσθαι μὲν παρὰ θα-
λάσσης καλεῖσθαι δὲ ὑπὸ τινων θυμαλίδα G μυρτίτην Ρ μυρτίτην ΚΑ
τιθυμαλίδα Bussemakers conl. Dioncor. IIII 162 8 γαλοῖ ΚΡΑ 10
χόος δεκάτῃ Ρ χόος δεκάτον Κ 15 τρεῖς εἶναι φησι θεραπείας, μίαν
μὲν, ἐψηθέντων τῶν βατράχων, ἑτέραν δὲ Α τρεῖς εἶναι φησι τὴν βα-
τράχων ἐψηθέντων δὲ μίαν ἑτέραν δὲ Κ 21 τῆς Χαιρέου Meinekias
in Steph. Byz. I p. 677 τῆς χερσίων ΡΑ τῆς χέρσου Κ 31 καὶ ἡμύσεν
Α οἷον μεμνκότα καὶ ἐπικλινόντα φύλλα ἔχειν G οἷον μεμνημένα
φύλλον ἔχον Κ οἷον οὐ μνκότα φύλλον ἔχον Ρ: οἷονεῖ ἡμνκός φύλλον
ἔχον. ἢ ἡμύσεν, δηλαδὴ κεκλισμένον, ὡς Ἡσίοδος Α

μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.
 πάντα γὰρ τῷ χεῖμῳ συνεσταλμένα εἶσι καὶ ἡσφαλισμένα.
 Πανἀκτείον τε: τὴν ὁμοίαν πεκτεῖω. φησὶν Διοκλῆς τὴν κο-
 νίλην ὑφ' ὧν μὲν ἡράκλειον καλεῖσθαι καὶ ὀρίγανον, ὑφ' ὧν δὲ
 ἀργαῖαν ὀρίγανον καὶ πάνακεις. φησὶ Πέτριχος ἐν τῷ Ὀφιακῷ ὅτι Κό- 5
 νιλος εὗρε τὴν βοτάνην. τινὲς δὲ πανάκειαν κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ τ
 τὴν πάντα ἰωμένην. δύναται δὲ καὶ πανάκτειον λήγεσθαι, ἦγουν ἡ
 ἐπὶ πάσῃ ἀκτῇ φουμένη. Ἄλλως. πανάκτειος καὶ κονίλη ταῦτο ἔστι,
 ταὐτὸ ὃ καὶ ἡράκλειόν φασι καὶ ὀρίγανον.

628. Σὺν καὶ ὄνου: οὕτω λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ὀνόφυλλον. 629. 10
 στρομβεῖα δὲ ψώχοιο ἀντὶ τοῦ περιφερῆ καρπὸν λείωσον. καὶ τὸ
 κακῆς ἐμφόρβια νοῦσου οἰονεὶ δαπανητικὰ τῆς νόσου, δι' ὧν ἡ
 νόσος ἐσθλίνεται, ἥτοι θεραπεύεται.

630. ἄγρει μὲν: ἀντὶ τοῦ ἄγε μὲν ταῖς μικραῖς μηχαναῖς τὴν
 ὁμοίαν ῥάμνον κατὰ τὸ μέγεθος, τουτέστιν οὕτω μικρὸν κλάδον ῥάμνον. 15
 ῥάμνος δὲ φυτὸν ἀκανθῶδες. 631. ἐρσομένην ἦγουν βρεχόμενην,
 ὀροσιζομένην, αὐξανομένην. 632. φιλέταιριν δέ, σημειωτίον ὅτι
 τὸ ἀκανθῶδες φυτὸν, ἡ ῥάμνος, παρὰ Μυσοῖς καὶ Λυδοῖς φιλέταιρις
 ὀνομάζεται. 633. Τμῶλος δὲ ὄρος Λυδίας.

633. παρὰ Γύγαί τε: ἥτοι Γύγου τοῦ βασιλέως σῆμα, ὡς φη- 20
 σιν Ἰππῶναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν [Λυδίας] ἱάμβων· ἡ τὴν Γυγαίαν
 λίμνην λέγει ἀπὸ Γύγου τοῦ ἑκατογχείρου. Γυγαία γὰρ λίμνη Λυδίας.
 ὁ δὲ Τμῶλος ὄρος Λυδίας καὶ Μυσίας. 634. καὶ Παρθένιον λέπας
 ἀκροτήριον τῆς Λυδίας οὕτω καλούμενον.

634. Κίλβις ὄρος Λυδίας ἢ τόπος ἢ ποταμός, ἐνθα πολλοὶ Ἴπποι 25
 νύμονται.

ἀεργοί: οἱ μὴ ἔλκοντες ἄρματα. ἀργοὶ δὲ Ἴπποι ἐκεῖ πρώτον
 ἐτράφησαν. πρῶτον γὰρ καὶ αὐτοὶ ἡροτρίων. 635. χιλεύουσιν δὲ
 ἦγουν τρέφονται ἐσθλόντες ἢ καὶ ἐσθλίσουσιν.

637. ἔνθα δύο ἐχλεῖα: ἦγουν δύο εἶδη ἐχλίου. οὕτω δὲ ὠνό- 30
 μασται διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν. τοὺς γὰρ ὑπὸ ἔχως δηχθέντας
 θεραπεύει. ὅτι δὲ δύο εἶδη μαρτυρεῖ καὶ Νουμήνιος ἐν τῷ Θηριακῷ
 καὶ φησὶ τὸ ἔτερον ὠφελεῖν. Ἄλλως. δύο εἶδη βοτανῶν εἰσίν, ὧν τὸ
 ἔτερον τοὺς ὑπὸ ἔχως δηχθέντας ὠφελεῖ, διὸ καὶ οὕτως ἐκλήθη. ἔστι
 δὲ ὠκμοειδές. ὠκίμω γὰρ παραπλήσια ἔχει τὰ φύλλα. 35

638. Ἀγχοῦς ἡ προσέοικεν: ἥτοι ὠκίμω, φησὶν, ὁμοίον ἔστι

3 ὁμοίαν πανάκει coniecit Bodacus in Theophr. hist. plant VI 2
 p. 564 κονίλην Α κοτύλην Κ 5 πάνακεις ΚΡ πανακίδα Α πανα-
 κίδα coniecit Bodacus l. c. πέτριχος Α πετρί Κ 8 κονίλη Ρ κονί-
 λος Κ 10 σὺν καὶ ὄνου Α σὺν δὲ ὄνου Κ 11 καὶ τὸ τῆς κακῆς ΚΑ
 12 ἐμφόρβια Α ἐμφόρβεια Κ δαπανητικὰ τῆς νόσου Α δαπανηστικῆς
 νόσου Κ 14 ἄγρει μὲν ἀντὶ τοῦ ἄγε μὲν Ρ ἄγρει δὲ ἄγε δὴ Γ 17
 φιλέταιρις δὲ σημειωτίον Ρ σημειωτίον δὲ Α 20 ἥτοι αὐτοῦ τοῦ Κ:
 γύγου δὲ σῆμα, τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος Α 21 Λυδίας alieno loco con-
 locatum esse vidit Meinekius poet. eholiamb. p. 100 22 τοῦ ἑκατογ-
 χείρου ΚΡΑ τοῦ ἑκατογχείρου Γ 25 κίλβις ΚΓ κίλβος ΡΑ 28 πρῶ-
 τὴν γὰρ Κ πρῶην δὲ Α 32 ἐν τῷ Θηριακῷ ΚΡΑ ἐν τοῖς Θηριακοῖς Γ

τὸ μικρόν, καὶ ἀκανθώδη μὲν ἔχει τὰ φύλλα, μικρὰν δὲ τὴν ῥίζαν ἐλά-
χιστον ὑπὸ γῆν ἰούσαν. τὸ δὲ ἕτερον φύλλοις καὶ κλάδοις ὑψηλοῖς ἀεὶ
θάλλον καὶ ὀλίγῳ περιστέφεται ἄνθει. Ἄλλως. 640. θάλλεια: τοῖς
φύλλοις καὶ τοῖς κλάδοις ἢ τοῖς ἄνθεσι δασεῖα. κάλχη δὲ ἄνθος ἢ τὸ
5 ζῶον, ἢ βάπτεται ἢ πομφύρα.

642. Βλάστη δ' ὡς ἔχιος: ἡ βλάστη δὲ τὸ στέλεχος. ἔχιος
δέ, εἶδος βοτάνης. σφεδανὸν δὲ τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν καὶ σφιγκτόν.
643. ἀνδρακάδα δὲ τὴν μερίδα φασὶν οἱ νεώτεροι· ἀλλ' Ὀμηρος
(Od. N 14) ἐπυρρηματικῶς φησι τὸ ἀνδρακάς. ἀπὸ τούτων δὲ τῶν
10 ἐχίων, λέγει, ἀνδρακάδα, ἦγον μερίδα, κόψας ἰσόμερον. ἰσηρέα
γὰρ τὴν ἰσότητα, ἦτοι ἰσοῦγον. 644. σφέλα δέ, κυρίως μὲν τὸ
ὑποπόδιον, νῦν δὲ ξύλον πυκνῶ. ὄλμω δὲ καὶ ῥωγάδι πέτρῃ τῇ
ἰγδῇ. κεάσας, ἦγον τρίψας.

645. ἡ ἐ σύγ': ἡρῳγγου δὲ καὶ τοῦ ἀνθεμώδους ἀκάνθου τὰς δι-
15 ζας λαβὼν ἰσοβαρῇ ποιήσον καὶ τρίψας πότισον. Ἄλλως. Ἀριστοτέλης
(hist. anim. VIII 3) περὶ ἡρῳγγου διαλεγόμενός φησι νίαν ἀγέλης
αἰγῶν διαπορευομένης καὶ αὐτὸς ἴστατο καὶ οἱ ἐπακολουθοῦντες. μνη-
μονεύει δὲ τοῦ ἀκάνθου καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν (VI 1, 3).
ἔχει δὲ ἀμφοτέρω τὰ βοτάνια φύλλα ἀκανθώδη.

20 647. Κλώθοντος: γράφεται καὶ χλοάοντος ἐν ἀρπείξαι-
σιν ἐρίνου. τὸν ἔρινον Ἐπειοκλῆς ἐν τῷ Πέλοπονηστικῷ φησιν εἶναι
ὁμοιον ὠκίμῳ. βοηθεῖ δὲ πρὸς τὰ θηρία. φύεται δὲ πρὸς ποταμούς καὶ
κρήνας καὶ τόπους εὐηλόους. ἀρπίζει τόποι ἐν οἷς φύεται ὁ ἔρινος.

3 ἄλλως θάλλει KP: θάλλει τοῖς φύλλοις ἢ τοῖς κλάδοις ἢ τοῖς ἄν-
θεσι δασεῖα. πομφύρεται, γράφεται καλχαίνεται. κάλχη γὰρ τὸ ζῶον ὃ
βάπτεται ἢ πομφύρα ἢ τὸ ἄνθος edidit I. G. Schneiderus ex G καλνέ δὲ
τὸ κεκλεισμένον ἄνθος τοῦ ῥόδου. νῦν δὲ ἴσως τὸν βλαστὸν σημαίνει.
εὔρηται καὶ κάλχαισι. κάλχη δὲ τὸ ἄνθος ἢ ζῶον ὃ βάπτεται ἢ πομ-
φύρα A 5 βάπτεται K 7 σκληρὸν καὶ σφιγκτόν A σκληρὸν σφιγκτόν
K 8 ἀνδρακάδα A ἀνδράκα K ἀνδρακέα P 10 ἀνδρακάδα A ἀν-
δράκα KP κόψας KA κόψον Pg 11 σφέλα A σφέλλα K σφέλας g
12 νῦν δὲ πυκνῶ ὄλμω καὶ τῇ... καὶ ῥωγάδι πέτρῃ καὶ τῇ ἰγ + ἡρῳγ-
γου K lacuna post τῇ relieta et aliquot litteris post ἰγ extritis, νῦν δὲ
ξύλον κοῖλον ὥσπερ καὶ ὄλμος. ῥωγάδι δὲ πέτρῃ τῇ λιθίνῃ ἰγδῇ. κεά-
σας ἦγον τρίψας A νῦν δὲ ξύλον πυκνόν (super scripto ξύλον πυκνῶ)
ὄλμω δὲ καὶ ῥωγάδι πέτρῃ τῇ ἰγδῇ ἢ σφέλα ἢ ὄλμω κεάσας ἢ ῥωγάδι
πέτρῃ P νῦν δὲ ξύλον. πυκνῶ ὄλμω, τῇ θνία, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ τῇ λι-
θίνῃ ἰγδῇ I. G. Schneiderus ex g 14 ἡ ἐ σύγ'. ἡρῳγγος βοτάνη ἔστιν.
ἀλθηντος δὲ ἀκάνθου, ἦγον θεραπευτικοῦ. λαβὼν τοῖνον τοῦ ἡρῳγ-
γου καὶ τοῦ ἀνθεμώδους ἀκάνθου τὰς ῥίζας, ἰσοβαρῇ ποιήσον καὶ τρί-
ψας πότισον. ὃ δὲ ἀριστοτέλης διαλεγόμενος περὶ τοῦ ἡρῳγγου φησί.
νίας ἀγέλης αἰγῶν διαπορευομένων καὶ αὐτὸς ἴστατο καὶ οἱ ἐπακολου-
θοῦντες A. in K ἰσοβαρῇ — πότισον et ἀγέλης — καὶ οἱ legi non potue-
runt. 16 νίαν KG νίας P 17 διαπορευομένης G καὶ αὐτὸς P ὁ
αὐτὸς G 19 τὰ βοτάνια G τὰ βοτάνια K τὰ βοτάνη P 20 ἐν ἀρπεί-
ξαις P ἐν ἀρπείξον K 21 τὴν ἔρινον PG τὸν δὲ ἔρινον τὸν καὶ ἱρινεὸν
διοκλῆς ἐν τῷ ῥιζοτομικῷ A 23 καὶ τόπους εὐηλόους καὶ ὑπωρείας,
ὡς δὴ καὶ ἀρπείξας εἶπεν. ἀρπίζει γὰρ οἰονεὶ ὀροπέα A ἱρινεός K

"Αλλως. ἀμφοῖν κλώθοντος: φέρε γὰρ ἰσούζυγον βάρος ἐξ ἡρύγγου καὶ ἀκάνθου ἐν τοῖς τοῦ ἐρίου κλώσμασιν ἡρτημένου καὶ ἀποκεμαμένου ζυγοῦ.

648. Εὐκνημοιο: ἦτοι εὐκλάδου· ἢ εἶδος βοτάνης. τοῖς δὲ δυσὶν ὀνόμασιν ἐχρήσατο καθ' ἑνός, εὐκνημον καὶ ὄρειον ὁμωνύμως. 5 Εὐκνήμου δὲ οὐδὲν ἔστιν ἀκοῦσαι. ἢ οἰονεῖ κνήμας ἢ κλάδους εὐαυξείς ἐχούσης. 649. Καὶ σπέραδος ἀντὶ τοῦ σπέρμα. ὁ δὲ τόπος ὡς τέναγος. Νεμεαῖον δέ, ὅτι ἐν Νεμέᾳ εὐρέθη ἡ βοτάνη αὕτη· καὶ ἀειφύλλον τοῦ μὴ ἀποβάλλοντος τὰ φύλλα, ὅτι οὐ φυλλορροεῖ τὸ κοινῶς λεγόμενον.

650. ἀννήσοιο: διπλοῦν τὸ ν ἀντὶ τοῦ ἀνήσου. οὕτως Ἀττικῶς. 651. ὀλκήεσαν δὲ τὴν ὀλκήν ἔχουσαν καὶ βάρος διὰ τὰς ῥίζας, ἢ ἐπὶ τὴν ὀλκήεσαν πλάστιγγα πεσοῦσαν. Ἡ ῥίζαις ὀλκήεσαν, πολλὴν καὶ ἐπιμήκη ῥίζαις, ἢ ὑπὸ τὴν βαρουμένην πλάστιγγα.

653. Ἄλλοτε μέν τ' ἐχλίων: νῦν μὲν τοὺς ὀφιοδήκτους, νῦν 15 δὲ τοὺς σκορπιοδήκτους, ἄλλοτε τοὺς ὑπὸ φαλαγγίων δηχθέντας θραπέυσεις.

655. τριπλόον: ἦγουν τριπλοῦν βάρος ἐνθρύπτων ὀδελοῦ ἐν οἴνω, τοῦτέστι τριῶβλον, τρεῖς ὀβολούς. ὁ δὲ νοῦς ἅπας ἔστιν οὗτος, ελαίας φύλλα καὶ σελίνου ῥίζας καὶ ἀννήσου διπλάσιον τὸ βάρος ἔχον 20 τὰς εἰρημέναις ῥίζαις πάσας, καὶ ἐχλίων, λέγω, καὶ ἡρύγγου καὶ ἀκάνθου καὶ σελίνου λαβίων τρεῖς ὀβολούς καὶ ἐν ἀγγεῖῳ μίξας ἔχει εἰς βοήθειαν ὄφραον δῆγματος ἢ εἰς τῆμα σκορπίου ἢ ῥωγὸς πληγμὸν· ἀλλ' ὁπότε ἐξ αὐτοῦ διδόναι ἐθέλοις τινί, ὀδελοῦ βάρος καὶ μόνον σταθμήσας βάλλε εἰς οἶνον καὶ οὕτω δίδοθι.

656. χαμαίλειον: δύο εἶδη εἰσὶ χαμαίλειον, ὁ μὲν λευκός, ὁ δὲ 25 μέλας, ὃν ποικίλον τινὲς φασὶ διὰ τὸ μέλαν, ὡς Κρατεύσας. μνημονεύει δὲ καὶ ἀμφοτέρων Θεόφραστος (hist. plant. VIII 12, 1 sq.). 657. ξοφοειδέλης δέ, ὅτι ξοφοειδής ἐστι κατὰ τὴν ὄψιν. 658. ἦι καὶ δέ, ἦγουν ὁμοῖος ἐστὶ σκόλυμα, ὃ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ, οὐ καὶ 30 Ἡσίοδος μὲννηται (O. et D. 582)

ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ.

τροχίην δὲ χαίτην, τὴν περιφερῆ· ἔστι γὰρ τὰ φύλλα τοῦ χαμαι-

1 ἀμφοῖν καὶ κλώθοντος G φέρε γὰρ KP φέροις δὲ G 2 ἐν τοῖς τοῦ ἐριοῦ κλώσμασι ἡρτουμένον K ἐν τοῖς ἐρίου κλώσμασι ἡρτημένου G 6 εὐκνήμου δὲ P εὐκνήμης δὲ K εὐκνημον δὲ G εὐαυξείς KA 7 ἀντὶ τοῦ σπέρματος P 8 ἐν νεμέᾳ A ἐν νεμεαίῳ G ἐν νεμαίᾳ P ἐν νομή K 11 διπλοῦν τὸ ν ἀντὶ τοῦ ἀνήσου· P διπλοῦν τὸ ν ἐν τῷ ἀνήσῳ K: διὰ δύο νν. ἀττικῶς. ἦγουν ἀνήσου A 16 φαλαγγίων A φαλαγγίδων K φαλαγγίδος P θραπέουσιν KP θραπέουσιν A, correxit Schneiderus ex G 20 τὸ διπλάσιον βάρος τὰς εἰρημέναις πάσας ῥίζας ἐχλίων λέγω καὶ ἡρύγγου A ταῖς εἰρημέναις ῥίζαις πάσαις K ταῖς εἰρημέναις πάσι ῥίζαις P 21 ἐξ αὐτῆς G καὶ μόνον KG καὶ μόνον P τριπλοῦν A 25 βάλλε — δίδοθι KA βάλλε — δός P 33 τροχίην GP ἔστι γὰρ τὰ χαμαίλειον τοιαῦτα ὅμοια ὀριγάνῳ K ἔστι δὲ τοῦ χαμαίλιου τοιαῦτα ὅμοια ὀριγάνῳ P ἔστι γὰρ τὰ φύλλα τοῦ χαμαιμήλου τοιαῦτα ὅμοια ὀριγάνῳ G τὰ δὲ χαμαίμηλα ὅμοια ἐστὶν ὀριγάνῳ A

λέον τοιαῦτα, ὅμοια ὀριγάνῳ. τὴν δὲ τοιαύτην σκιαῶδειον καλοῦσι. 660. σκαίοις δὲ σκυροῖς, ἀνθίοις, κόλλοις, σκιαν ἀποτελοῦσι.

662. πεδόεσσα μολοβρῆ: ἦτοι χαμαιπειτής, χαμηλή· διὸ καὶ μολοβρὴν εἶπεν. μολοβρῆ δὲ οἶονεὶ μολιβδοειδής, ἢ μόλις ἀνέξανομένη, 5 ἢ ταπεινὴ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τὴν βορὰν μολοῦντων.

661. ἀπὸ φάρσος: καὶ γὰρ τὸ φάρσος κλωνάριον ἐστίν· ἢ τὸ ἐκτὸς τῆς ῥίζης φλοιῶδες, ἢ μερίδα.

666. ἄλλην δ' ἄλκιβλοιο: τοῦτέστιν ἄλλην βοτάνην, ἄλλο εἶδος οἶονεὶ ἄλλο ἄλκιβιον. φερώνυμον δὲ αὐτὸ εἶπε διότι ἄλκει, 10 ἥρουν βοθηεῖ τῇ δυνάμει τῷ χρωμένῳ αὐτῇ εἰς ἀλεξητήριον.

668. Φαλακράιοισι: Φάλακρα ἀκρωτήριον τῆς Τροίας. ἢ τῆς ἐν Τροίᾳ παρακειμένης Ἰδῆς, ἐπεὶ καὶ τέσσαρες εἰσὶν ἄκραι, ὧν τὰ ὀνόματα Λέκτον Πέργαμον Φάλακρα καὶ Ἰδῆ. ἐπακτήρ, φησι, ταῖς Ἀμυκλαίαις σκύλαξι κελύων τὸν κνυζηθμόν τοῦ κυνὸς τοῦ θυμολέον- 15 τος ὅλον ἐφώρμησεν, τοῦτέστιν αὐτὸν τὸν κύνα καὶ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἰσχὺν καὶ προθυμίαν. Ἄλλως. 671. κνυζηθμόν: λείπει ἢ διὰ, ἦτοι διὰ κνυζηθμόν κυνὸς εὗρε τὴν βοτάνην ὃ ἐπακτήρ. Θυμολέοντος δὲ τοῦ κυνὸς ἐπιτίθεται. 672. καὶ τὸ ὅστε ἀντὶ τοῦ ὅστις ὁ κύων. μεταλλεύων, ἦτοι ζητῶν. 669. ἔππου δέ, τοῦ δουρείου δηλόν 20 ἐστὶ, λειμῶνές τινες ἐν Τροίᾳ. Κρύμνης: ὁμοίως δὲ Κρύμνη καὶ Γρασός πεδία εἰσὶ Τροίας.

672. ἐν στέρβῳ: ἦτοι ἐν τῇ βάσει. γράφεται γὰρ καὶ ἐν τέρβῳ ὕλης. 673. κανθὸν δὲ εἶπε τὸ κάτω τῆς ῥινὸς μέρος, ἥρουν τὸ ῥάμφος. καὶ τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥίνα μέρος ῥαντὴρ λέγεται, 25 ὅτι φαίνεται τοῖς δάκρυσι, τὸ δὲ ἕτερον παρώτιον.

676. λάξο: γράφεται καὶ ἄσαι, οἶονεὶ χορτάσαι, κορεσθῆναι, ἐμπλησθῆναι. ἀπαρέμφατον δὲ ἐστὶν ἀντὶ προστακτικοῦ.

Ἄσαι δ' ἔγγλοα φλοιὸν ἐλαιήεντα κρότωνος: ἀντὶ τοῦ ἐλαιώδη ἢ Ἰταλικόν. Ἐλέα γὰρ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ. κρότων δὲ εἶδος φν-

3 πεδόεσσα μολοβρῆ P πεδόεσσα μολιβρῆ K 4 μολοβρὴν εἶπεν, οἶονεὶ μολιβδοειδῆ. μόλις ἂν ἀνέξανομένην A: μολιβδοειδῆ I. G. Schnei-
derus ex G μολιβρῆ δὲ K ἢ με ἀνέξα K 8 ἄλλο εἶδος ἀλκι-
βλοῖον οἶον ἄλλο G 9 [διότι] δι' ὧν K ἐπειδὴ A 11 ἢ τῆς ἐν τροίᾳ
παραλίῳ ἀκρωτήριον εἰσι φαλάκραι ὧν τὰ ὀνόματα λεκτὸν πέργαμον
φαλάκρα καὶ Ἰδῆ P ἢ φαλάκραι τῆς ἐν τροίᾳ παραλίῳ ἀκρωτήρια ὧν
τὰ ὀνόματα λεκτὸν, πέργαμον καὶ Ἰδῆ A 12 εἰσι φαλάκραι ὧν K 15
ἐφώρμασεν, ut videtur, K: τὸ ὅλον ἐφώρμησεν P ἐφώρηνε. γράφεται
καὶ ἐφώρμασε. καὶ εἰ μὲν ἐφώρηνεν, οὕτω. ταύτην τὴν βοτάνην εὗρεν
ὃ ἐπακτήρ ἐν τοῖς φαλακράοις σκοπέλοις, ὅτε ἀνὰ τὸ πεδίον τῆς κρύ-
μνης καὶ τὸν γράσον, κελύων ταῖς λακωνικαῖς σκύλαξι, ὅλον τὸν κνυ-
ζηθμόν καὶ τὴν ἐλακὴν τοῦ θυμολέοντος κυνὸς ἐφώρηνεν, ἥρουν διή-
γειρεν. νοεῖται ἢ τὸ εὗρε καὶ τὸ ὅτε ἀπὸ τοῦ ἐκτός. εἰ δὲ ἐφώρμασε,
νοεῖται ἢ διὰ μόνον, ἐν' ἢ διὰ τὸν κνυζηθμόν τοῦ κυνὸς ἐφώρμασε τὴν
βοτάνην A 19 μεταλλεύων P μεταλεῦων K 20 ἐλαία γὰρ A ἐλαίον
γὰρ KP

τοῦ ὁμοιον πεύκη. 677. συμμίγδην δὲ ἀντὶ τοῦ συμμεμιγμένως τοῖς φύλλοις τοῦ μελισσοφύτου.

Κρότωνος: εἴρηται τὸν φλοιὸν ἢ αὐτὴν τὴν ῥίζαν μετὰ τῶν φύλλων τῆς δασείας μελισσοφύτου. ἢ σκορπίουρον τὴν λεγομένην ἰσχύουσάν τε καὶ ἡλιοτρόπιον λευκὰ φύλλα ἔχουσαν ἑλαίαις ἑοικότα πετά- 5 λοις· καὶ ῥίζαν κοτυληδόνας τὴν ἰωμένην τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑποκαύματα καὶ τῆς πυρετίδος χλωρὰ φύλλα καὶ τοῦ σκολοπένδρου τὸν καυλὸν ἢ πανάκειον. σκορπίουρος δὲ βοτάνη καλεῖται, ἐπειδὴ ἡ ῥίζα αὐτῆς παρεμφερὴς ἔστι τῷ τοῦ ζώου κέντρῳ ἀθερώδης οὖσα· ἔοικε δὲ τῇ τῆς κοτυληδόνας. οἱ δὲ κλάδοι αὐτῆς ἀειθαλεῖς 10 τοῖς αἰὶ χλοάζουσι τῆς μολοθούρου. αὕτη φύεται ἐν ψαφαρᾷ γῇ ἢ ὀρεινῇ καὶ κρημνώδει. ἡλιοτρόπιος δὲ διὰ τὸ πρὸς ἥλιον αἰε στρεφ-σθαι, ὥσπερ καὶ ἡ ἀνεμώνη. ἰσχύουσα δέ, ὅτι τὸ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτῆς φυτὸν ἀκανθώδες τοιαύτην ἔχει δύναμιν. ὅταν γὰρ αὐτῆς ἀψήται τις, 15 μαραίνονται αὐτῆς τὰ φύλλα· ἐπειδὴν δὲ αὐτὴν ἐάσῃ, πάλιν ἀναθάλλουσιν.

678. Ἢ καὶ ἡ ἐλίοιο τροπαῖς: τὸ ἡλιοτρόπιόν φησι τὸ πρὸς τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου τρεπόμενον. ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτροπίῳ καὶ αὐτοῦ τὰ φύλλα τρέπεται. 20

680. Τεκμαίρει δὲ ἥγουν σημαίνει, φαίνει, δεικνύει· ἴσον πετάλοισι: καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ ἑλαία τὰ γλαυκὰ τῶν φύλλων ἄνω ἔχει ἐν θέροις ὥρα, τὰ δὲ μέλανα χειμῶνος. 681. ἢ δὲ κοτυληδὼν εἶδος φυτοῦ ὁμοιον κυβάλῳ ἐν θριγκοῖς φυτόμενον. ἐὰν δὲ τις φάγῃ κοτυληδόνα ἔχων χίμετλα ἐν ποσίν, εὐθύς παύονται. Ἄλλως. Κρατεῦναι 25 ἐν τῷ Ριζοτομικῷ προστίθεται ὅτι πρόβατα ἄρνα εἰ μὴ στέργοι, ἐὰν τις κοτυληδόνα τρέφῃς μεθ' ὕδατος δῶ, στέργοι. Αἰήφυσε δὲ ἀντὶ τοῦ ἰάσατο, ἰθεράπευσε.

683. βλωθροῖο: ἥτοι πύρεθρον οὕτω καλούμενον λέγεται.

1 συμμεμιγμένως I. G. Schneiderus ex G μεμιγμένως PA συμμερισμένως K 2 τοῦ μεμερισμένου φυτοῦ K τοῦ μελισσοφύλλου A 7 ὑποκαύματα PA ἀποκαύματα I. G. Schneiderus ex G σκολοπενδρείου I. G. Schneiderus ex G 10 ἀειθαλῇ G 12 τοῦ μολοθούρου K 15 ὅταν γὰρ αὐτῆς A ὅτε γὰρ αὐτοῦ K 18 τροπαῖς P, om. K 19 ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτροπίῳ A ἐν γὰρ ἡλιοτρόπιῳ K: ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτρόπιῳ καὶ αὐτὸ τρέπεται καὶ ἰδία φύλλα P 26 προστίθουσιν ὅτι καὶ αἱ οἷες τοὺς ἄρνας μὴ στέργουσαι, ἐὰν τις τρέφῃς κοτυληδόνα δῶ μεθ' ὕδατος, στέργουσαι A 27 διήφυσεν A διάφυσε K 29 τὴν δὲ πυρετίν, τὴν καὶ πύρεθρον καλουμένην, βλωθρὸν ὠνόμασεν. ἢ πυρετὶς καλεῖται διὰ τὸ δοιμεῖα εἶναι. βλωθρὸς δὲ ἥγουν ἀπαλὴ χλωρὰ. ἢ μεγάλη μακρά. μολοθαίρη τις οὖσα. καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴ τοῦ μ εἰς β βλωθρῇ. μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ ἰόλαος λέγων αὐτὴν χρῆσιμεῖν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πυρετὶς βοτάνη, ἣν πρὸς παντὸς φησι Θερσίον δῆξιν ἀγαθὴν εἶναι ὥς δὲ καὶ ἀριστέας. καὶ ἡ σκολοπενδρείος δὲ A. dedi scripturam codicis P, quantum quidem ex Bussemakeri adnotatione cognosci poterat. cum ea autem K, in quo 1 μνημονεύει — 5 σκολοπενδρείος δὲ extrita sunt, consentire videtur.

ἔστι δὲ θορμὴν κατὰ γεῦσιν· διὸ καὶ οὕτως ὠνόμασται. μνημονεύει δὲ τῆς βοτανῆς ταύτης καὶ Ἰόλαος λέγων αὐτὴν χρησιμεύειν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πυρίτις βοτάνη, ἣν πρὸς παντός φησι θηρόν δῆξιν ἀγαθὴν εἶναι, ὡς φησι καὶ Ἀριστεύας.

- 5 684. σκολοπενδρεῖοιο· σκολοπένδρειος δὲ βοτάνη ἔστιν, ὡς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Νάρθηκι ὁ Ἀνδρίας εἶπεν. εἰσὶ δὲ τὸ πέταλον σκολοπένδρα τῷ θηρίῳ. στυπτικὸν δὲ ἔστι καὶ βοηθεῖ τοῖς θηριοδῆκτοις.

685. πάντακες· καὶ γὰρ τὸ πάντακες Φλεγυήμιον τὸ παιανικὸν εἶδος τοῦ φυτοῦ. Φλεγυαῖον δὲ τὸ ἐν Φλεγυαῖς, ἔθνη τῆς Φωκίδος, φνόμενον. Φλεγυαῖα γὰρ ἔθνος Φωκίδος παρὰ Δελφοῖς ὥκησαν. ἡ ἐπεὶ οἱ Δελφοὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν Φλεγυήμιον ἰδρυσάντο· ἡ ἐπεὶ ὁ Ἀσκληπιοῦς ἰατρῆσαι λέγεται ἐν Δελφοῖς. ὁ γὰρ Ἀσκληπιοῦς Κορωνίδος ἦν υἱὸς τῆς Φλεγυῖος θυγατρὸς.

- 15 686. Μέλανος ποταμοῦ· καὶ γὰρ Μέλαν ποταμὸς Βοιωτίας. 687. θέρων δὲ ἀντὶ τοῦ ἰωμίνος τὸ τοῦ Ἰφικλῆος ἔλκος, ὅπερ πέπονθε χρανθεὶς τῷ αἵματι τῆς ὕδρας, ὅτε αὐτὴν σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἡρακλεῖ ἔκαιεν. Ἡρακλέους γὰρ τὴν ὕδραν ἀναιρῶντος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Ἰφικλῆς πληγὴς ὑπ' αὐτῆς ἐθεραπεύθη ὑπ' Ἀσκληπιοῦ. Ἡ Ἰφικλῆος ἔλκος, ἐν ᾧ ἡ λέγων τὸν Ἰόλαον πεπλήχθαι ὑπ' αὐτῆς, ὅπερ αἰμῖνον. Ἰδίως δὲ ταῦτα ἱστορεῖ Νίκανδρος. οὐ γὰρ Ἰφικλῆς ἀλλ' ὁ τούτου παῖς ὁ Ἰόλαος συνεστράτευσεν Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν ὕδραν.

- 20 689. σκύλακας δὲ καταχρηστικῶς τὰ τέκνα τῆς γαλῆς. λαίδρην δὲ τὴν εὐκίνητον καὶ ἀναιδῆ καὶ θρασυῖαν καὶ ἀρπακτικὴν.

- 25 690. πρόσπαιον δὲ πρόσφατον. ἀποσκύλαιο δέ, ἤρουν ἐκδείρειας. λάχνην δὲ τὸ δέρμα. 691. καρφαλέον τουτέστι ξηροῦ ἢ ξηροποιῦ.

691. καθύπερθε· ἦτοι ὑπεράνω τῆς ἀντιῆς τοῦ καταξήρου πυρὸς τοῦ σε λάοντος, ἤρουν ἀναπομένον. φύσει γὰρ τὸ πῦρ κατὰ 30 ξηρον καὶ θερμὸν κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν.

692. καὶ ἀφόρδια γαστρούς· ἦτοι πάντα τὰ ἔντερα γαλῆς λαβὼν καὶ τὰ σκύβαλα ῥίψον ἔξω, αὐτὴν δὲ τὴν γαλὴν φύρσον, τουτέστι ταρβέυσον, καὶ πάσον ἅλατι καὶ ἐν σκιαῖς ξήρανον. τοῦτο γὰρ 35 δηλοῖ τὸ ἡέλιοιο δίχα, ἐν ᾧ σκιάφυνκτον, ἵνα μὴ ἡ πύξις, ἤρουν τὸ ὑγρόν, ξηρανθῇ. 694. σκίναρ δὲ γέννημα παρὰ τὸ σκιρτάν, ἡ τὸ σῶμα καὶ σκῆνωμα.

694. μῆτι ἐνισκῆλιν εαρόν· τουτέστι μὴ ξηράνῃ τὸ σῶμα τῆς γαλῆς ὁ ἥλιος προσελθὼν καὶ προσπεσὼν ὄξυς. δυσωδία γὰρ πε-

2 Ἰόλαος P Ἰόλας G 4 ὡς φησι καὶ ἀριστεύας PL ὡς φησιν ἀριστεύας G ὡς φησι Κρατεύας coniect. I. G. Schneiderus 7 θηριοδῆκτοις K 12 ἱερὸν Φλεγυήμιον I. G. Schneiderus ex G ἱερὸν φλεγυέν K ἱερὸν ὃ φλεγυαῖα A 14 τῆς θυγατρὸς τοῦ φλεγυῖος. παιῶν δὲ ὁ ἀσκληπιοῦς A 18 ἔκαιεν I. G. ἔκαλεν K 32 αὐτὴν δὲ τὴν γαλὴν GP αὐτὸς καὶ τὴν γαλὴν K 34 ἡέλιον δίχα A ἡέλιοι δίχα G 35 σκίναρ A σκῆνωρ K ἡ τὸ σῶμα A ἦτοι σῶμα K 37 μῆτι ἐνισκῆλη P μῆ δὲ ἐνισκῆλη A

ριέσται, ἢ τὴν ἱκμάδα ἀπόλλυσι. ὁ νοῦς ἅπας οὕτως, γαλῆς τέκνα ἢ αὐτὴν τὴν μητέρα ἀρρεύσας κτείνουν καὶ ἐν πυρὶ τὰς τρίχας αὐτῆς καῦσον ἐκβαλὼν πάντα τὰ ἐγκατα αὐτῆς καὶ ἁλίσας ξήρανον ἐν σκιᾷ καί, ὅποτε χρῆσεις, λαβὼν μαχαίραν τὰ μὲν ὅστια ἀφελὼν ζήψον, τὸ δὲ σῶμα τρίψας μετὰ οἴνου δὲς πιεῖν μετὰ σίλφιου ἢ ξηροῦ γάλακτος 5 στροφαλίγγος, ὃ βέλτιον. Ἄλλως. λαβὼν τὴν γαλῆν ἐκδεῖρον αὐτὴν καὶ ξηράνας εἰς ὄλμον κόπτε συντόμως σὺν δυοῖ δραγμαῖς ἀριστολοχείας καὶ ἀπ' αὐτοῦ τεσσάρων δραχμῶν ὄλκον στήσας δὲς μετὰ οἴνου πιεῖν πλήσας ποτήριον. Ἄλλως. γράφεται μὴ σὺγ' ἐνὶ σκύλῃ, ἦτοι μὴ σύγε, φησί, νεωστὶ τὸ σῶμα ξηράνας τῆς γαλῆς κατέρχασσο, 10 ἀλλ' ὅποταν δι' ἀνάγκην χρειάν αὐτῆς ἔχῃς. 695. τὸ δὲ ἀλλ' ὅποταν χρειώ σε, ἀλλ' ὅποταν ἢ χρειά σε καταλαμβάνῃ καὶ κατεπιέγγῃ κάμνοντα ὑπὸ τῆς ἀληθδόνος, ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι, τοῦτέστι διάκοπτε εἰς μικρὰ τῇ μαχαίρᾳ τὸ σκελέτευμα, ἦτοι τὸ ἐσκληκὸς τῆς γαλῆς, κατὰπερὶ τὸ καλούμενον σίλφιον ἢ τύρου στροφαλίγγα. 696. ἀφ' αὐ- 15 ρὸν δὲ φησι τὸ σίλφιον, παρόσον χαῦνον καὶ οὐ στριφνόν. 697. στροφαλίγγα δὲ ἦν ἡμεῖς τροφαλίδα λέγομεν, οἶον τυροῦ τροχόν. 698. ἐπι κνήθων δὲ οἰονεῖ ἐπιτρίβων διάλειε ὡς σίλφιον ἢ τυρόν. προφειρέστατον δέ, τῶν ἄλλων δηλονότι ὧν ἄνωθεν εἶρηκεν.

700. Εἰναλίον χέλυος: ἄλλη δύναμις. πυνθάνον δέ, φησι, 20 καὶ ἄκουε τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης χέλυσος ἐπικρατούσαν βοήθειαν, ἥτις ἀλέξημα γίνεται τῷ τῶν ἐρπετῶν δῆγματι. κρατείουσαν δὲ θεραπευτικὴν.

701. ὅσα φῶτας: τοῦ δῆγματος τῶν δολιχῶν, ὅσα τοὺς ἐπι- 25 πόνους καὶ ἀνιάρους ἀνθρώπους βλαπτουσιν.

703. ἦτοι ὅταν: ὁ νοῦς ἅπας οὕτως, ὅταν ἐπὶ τῆς χέρσου τις ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβάλῃ χέλυον, ἀνάστρεψον αὐτὴν ὑπτιάν καὶ μαχαίρᾳ κεντήσας δέξαι τὸ αἷμα αὐτῆς εἰς νέον καὶ ἀθικτον κέραμον καὶ τοῦτον τὸ ὕδατῶδες ἀνιμησάμενος ἔχχει, τὸ δὲ καθαρὸν αἷμα ξήρανον καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὥσει τεσσάρων δραχμῶν τὸ βάρος ἔχον μίσην 30 μετὰ ἀργιοκυμνίνου δύο δραχμῶν καὶ λαγωῦ πυτίας δύο δραχμῶν καὶ τοῦτο λειάνας ψύξον καὶ ἀπ' αὐτοῦ δραχμῆς τὸ βάρος κόψας δὲς πιεῖν μετὰ οἴνου.

5 γάλακτος — βέλτιον et 7 καὶ ξηράνας — ἀριστολοχείας, quae in K non satis adparuerunt, dedi ex g. 6 στροφαλίγγα g. 11 τὸ δὲ ἀλλ' ὅποταν χρειώ σε κατεπιέγγ K ἀλλ' ὅποταν χρειώ σε ὁ νοῦς οὗτος ἀλλ' ὅποταν ἢ χρειά σε καταλαμβάνῃ καὶ κατεπιέγγ P. 13 τῇ κνήστιδι A τῇ κνήθῃ K. 17 τροφαλίδα K στροφαλίδα P τρυφαλίδα L τρυφαλίδα G. 19 ὧν om. K: ἦγον ὧν ἄνω εἶπε, γράφεται καὶ ἀλκαρ A. 20 εἰναλίης P. 22 κρατείουσαν δὲ θεραπευτικὴν P, om. K. 24 φῶτας P φῶτες K. 25 ἀνθράκων P A, om. K. 26 ἦτοι ὅταν: καὶ γὰρ τὴν βορσάλοιον χελωτὴν ἐπὶ τῆς χέρσου τις ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβάλων ἀνάστρεψον αὐτὴν ὑπτιάν καὶ μαχαίρᾳ κεντήσας δέξαι τὸ αἷμα αὐτῆς εἰς νέον καὶ ἀθικτον κέραμον καὶ τοῦτο τὸ ὕδατῶδες ἀνιμησάμενος ἔχχει ἀργιοκυμνίνου δύο δραχμῆς καὶ τοῦτο λειάνας ψύξον καὶ ἀπ' αὐτοῦ δραχμῆς τὸ βάρος κόψας δὲς πιεῖν μετὰ οἴνου: — σὺρὸν ἀπηθῆσαι (rell. om.) K. 6 τοῦς — 33 οἶνον g, om. AP. 28 δέξον g. 30 ἔχον g. 13 καὶ οὕτω λήν ψύξον g.

Βροτόλοιγον: ὅταν τὴν βροτόλοιγον χελώνην ὑπὲρ τῶν αἰμα-
λῶν τοῦ πόντου ἐξέλκωσιν οἱ ἀσπαλιεῖς, ἦγουν οἱ ἀλιεῖς, ταύτην ἀνα-
κυνώσας, τουτίστιν ὑπὶ τὴν ποιήσας καὶ ἀναστρέψας ἐπὶ νῶτον, τὴν
κεφαλὴν αὐτῆς ἀπόκοπον χαλκῇ μαχαίρᾳ. 705. ἀπὸ θυμὸν οὖν
5 ἀράξει ἀντὶ τοῦ φόνευσον. 706. μαύλιδι μαχαίρᾳ. βλοσυ-
ρόν, μέλαν, κακόν. 707. κεράμῳ δὲ πίθῳ. νεοκμήτι δὲ κρινῶ
ἐκ καμίνου. πελιδνὸν δ' ἦγουν μέλανα.

708. Οὐρόν ἀπηθῆσαι: καὶ γὰρ οὐρὸς λέγεται ἡ ὑποστάθμη,
ἦγουν τὸ ὑδατώδες τοῦ πεπηγότος γάλακτος· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ αἵματος,
10 ἦγουν τὸ λεπτὸν καὶ ἄποιον. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως, τὸν πελιδνὸν οὐ-
ρόν, ἥτοι τὸ πλαθόν, ἦγουν ὑγρόν, ἀπηθῆσαι, τουτίστι διυλίσαι ἐν
λαργίᾳ μακτρῇ, ὃ ἔστι λιθίνῃ θύλᾳ καὶ ἰγθῇ. πελιδνὸν δὲ τὸν μέ-
λανα καὶ σεσηπότα καὶ ἰχωρώδη.

709. ἥ εἰ ἐπὶ δὴ τέρσαιο: ἥτοι ἐφ' ἧς δὴ μάκτρας καταξήρα-
15 νον τὸ αἶμα ἐκχέας τὸν οὐρόν καὶ αὐτὸ τὸ διατριφθὲν καὶ διακλασθὲν
διὰ τὸ θρομβώδες αἶμα συντρέψας καὶ λειώσας τεσσάρων δραχμῶν βάρ-
ος. Ἄλλως. ἐπειδὴ τὸ αἶμα τῆς χελώνης ξηρόν ἢ, κλάσμα τι καὶ
μέρος ἀφελὼν ὥς τετράδραχμον εἶναι μίγνυε μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν
καὶ τῷ βλαβέντι δίδου ἐν οἶνῳ πιεῖν δραχμὴν. ἐν δὲ κυμίνου
20 δοιᾷς, καὶ ἐκ ταμίσου λαγωῦ τετάρτην μοῖραν. ἡ μὲν φράσις καὶ ὁ
νοῦς τῇν διὰ τοῦ ἥτα γραφὴν ἀπαιτεῖ, τὸ δὲ μέτρον τῇν διὰ τοῦ ἰῶτα,
ἐν' ἐπὶ τῆς ταμίσου εἴρηται οὕτως. ὁ δὲ νοῦς, μίγνυε καὶ ἀγριοκυμί-
νον δύο δραχμαῖς καὶ ἐκ θαμίσου λαγωῦ τετάρτην μοῖραν δραχμῆς.
Ἄλλως. τετράμοιρόν φησι βριθὸς καταβάλλειν ταῖς δυσὶ δραγμαῖς
25 τοῦ ἀγριοκυμίνου.

713. Ἐνθεν ἀποτμήγων: καὶ γὰρ ἐκ τῆς προειρημένης

1 βροτόλοιγον — 4 μαχαίρᾳ APG: ἥτοι ὅταν. ὅταν φησὶ τὴν χελώ-
νην ὑπὲρ Α 3 ἀνατρέψας I. G. Schneiderus 4 ἀπὸ θυμὸν — 7 ἦγουν
μέλανα Α 10 τὸν πελιδνὸν πλαθόντα, ἦγουν ὑγρόν, ἀπηθῆσαι, του-
τίστι διυλίσαι. εὐεργί, ἦγουν καλῶς κατεσκευασμένη. μακτρῇ, ἦγουν
θύλᾳ, ἰγθῇ. πελιδνὸν δὲ καὶ τὸν μέλανα, ὥς ἔφην, καὶ τὸν σεσηπότα καὶ
ἰχωρώδη καὶ ἄχρον οὐρόν. τὸ δὲ εὐεργί γράφεται καὶ ἐν λαργίᾳ, ἐν'
ἢ ἐκ λίθου κατεσκευασμένη, τουτίστι λιθίνῃ Α 12 πελιδνὸν καὶ τὸν
μέλανα ἢ καὶ τὸν μέλανα καὶ σεσηπότα Κ 14 ἥς ἐπὶ δὴ. γράφεται καὶ
ἥς ἐπειδὴν. καὶ εἰ μὲν τὸ πρῶτον, οὕτως. ἐφ' ἧς δὴ μάκτρας ξηράνον
τὸ αἶμα ἐκχέας τὸν οὐρόν καὶ αὐτὸ τὸ διατριβὴν καὶ διακλασθὲν διὰ τὸ
θρομβώσαι αἶμα συντρέψας καὶ λειώσας τεσσάρων δραχμῶν βάρος καὶ
τὰ ἐξῆς διδοθὶ πικρῇ. εἰ δὲ τὸ δεύτερον, οὕτως· ἐπειδὴν ἥς, ἦγουν τῆς
χελώνης τὸ αἶμα ξηρόν ἢ, κλάσμα τι καὶ μέρος ἀφελὼν, ὥστε τετράδραχ-
μον εἶναι μίγνυε μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν καὶ τῷ βλαβέντι δίδου ἐν οἶνῳ
πιεῖν. ἡ μὲν οὖν φράσις καὶ ὁ νοῦς μάλλον ἀπαιτεῖ τὸ δεύτερον, τὸ δὲ
μέτρον τὸ πρῶτον Α τέρσαιο P, om. K 15 αὐτὸ διατριφθὲν K:
διατριβὴν P διατρυνὴν G 18 ὥς τετράδραχμον — 22 δύο δραχμαῖς καὶ,
quae in K extrita sunt, dedi ex PG 20 τῇν διὰ τοῦο γραφὴν ἀπαιτεῖ,
τὸ δὲ μέτρον τῇν διὰ τοῦ ο O. Schneiderus 24 βριθὸς P βριθὸς K 26
ἐν μὲν ἀποτμήγων καὶ γὰρ ἐκ τῆς προειρημένου K ἐνδ' ἀποτμήγων
ἐκ τῆς προειρημένης P

συνθέτου κατασκευῆς δραχμὴν λαβὼν μετὰ οἴνου πιεῖν δίδου τῷ βλαβέντι.

714. ἀλεξήτρια δῆεις: καὶ γὰρ μέχρι τοῦ ὧδε περὶ ὄφρων, ἐντεῦθεν περὶ φαλαγγίων καὶ τῶν ὁμοίων διαλαμβάνει, καὶ πρῶτον περὶ μέλανος ἢ ῥωγός. δέκα δὲ φασιν εἶναι γένη φαλαγγίων, εἰ καὶ Νί- 5 κανδρος μόνων τῶν ἑπτὰ μέμνηται.

715. ἔργα δέ τοι σίνταο: Ἰόβας ὁ βασιλεὺς φησιν ἐν τῷ Θη- ριακῷ ἡ γένη εἶναι τῶν φαλαγγίων, Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηρίων καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν (hist. anim. V 27) ὅτι ἐν γυργάθοις γεννώσι τὰ φαλάγγια, τίττει δὲ ὑπὲρ τὰ τριάκοντα, γεννηθέντα δὲ τὰ φαλάγγια 10 ἀναιρεῖ τὴν ἰδίαν μητέρα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ἄρρενα, ἤγουν τὸν αὐτῶν ἴδιον πατέρα. μέμνηται δὲ τοῦ πρώτου φαλαγγίου, ὃ καλεῖται ῥῶξ διὰ τὸ ῥωγὴ σταφυλῆς εἰοικέναι. ῥῶξ δὲ ἐστὶ φαλαγγίου εἶδος, ὅπερ κατὰ μέσην τὴν γαστέρα ἔχει τὸ στόμα. καὶ μέλαν δὲ φαλάγγιον καλεῖται. 15 ἔστι δὲ καὶ ἀστέριον καὶ κύνειον καὶ ἕτερα πλείονα.

717. πισσῆεν: ὅτι πισσώδης ἐστὶ τῇ χροίᾳ ἢ τῇ πνοῇ. ἡ ῥῶξ καὶ πισσῆεν καλεῖται. τὸ οὖν περιφράζοιτο ἀντὶ τοῦ περισκοπεῖν. τὸ δὲ σήματά τ' ἐν βρυγχμοῖσιν ἀντὶ τοῦ καὶ τὰ ἐν τοῖς δῆγμασι γινόμενα σημεῖα.

ἐπασσυτέροις ποσίν: ἤτοι πολλοῖς ποσὶν καὶ πυκνοῖς ἔρπον 20 ὡς ἀράχνης. τοῦτό, φησι, μέλαν ὃν ἔχει τοὺς πυκνοὺς πόδας πέριξ, τὴν δὲ κεφαλὴν κατὰ μέσην τὴν κοιλίαν δύο ὁδοῦσιν ὠπλισμένην. λέγεται δὲ ῥῶξ, ἢ ὅτι βότρυς εἴκει ῥωγὴ κατὰ σχῆμα, ἢ ὅτι ῥωγὴ τινι ἀνθρώ- πων ἀναιρεῖ τρώας.

718. ἔσκληκεν ὁδοῦσι: ἤτοι ἐξήρανε ἀντὶ τοῦ στόμα καὶ 25 τοὺς ὁδόντας ἐν τῇ γαστρὶ ἔχει. 719. ἐγχερίψαντος δέ, ὃ ἐστὶ τοῦ φαλαγγίου πληξάντος, ἀνυτάτον καὶ ἄτρωτον τὸ σῶμα μένει τοῦ πλη- γνέντος, οἶονεῖ κατὰ τὸ ἀφανὲς πληττεῖ τὴν πληρὴν καὶ δῆγμα μὴ ἐργα- ζόμενον. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ πληγνέντος φαινικοὶ καὶ μέλανες γίνονται.

721. αὐτίκα δὲ χρώς: ἤτοι τὸ σῶμα τοῦ δηχθέντος τείνεται 30 ἐπὶ τὰ κάτω καὶ τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ἐξορθοῖ καὶ διὰ τῶν αἰδῶων ἀναδί- δωσι χολῶδες. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κανλός, δηλαδὴ μόριον, τῷ σπέρματι δειγρος γινόμενος διὰ τὸ ἀκουσίως αποσπερματίζειν καὶ γονορροεῖν τὸν δηχθέντα προεπίπτεται, ἀντὶ τοῦ προπέμπεται καὶ προδίδεται, καὶ οἶονεῖ σήπεται, καὶ εἰς τὰ ἰσχία δὲ μάκκη, ὃ ἐστὶ ῥῆγος, ἐμπίπτουσα 35 κατέβαλε τοὺς δεσμούς τῶν μελῶν καὶ γονάτων νεῦρα καὶ μύας.

[725. ἀστέριον: δευτέρον φησι φαλάγγιον ὃ καλεῖται ἀστέριον.

7 Ἰόβας om. KA: ὁ βασιλεὺς ad Iubam pertinere coniecit Busse-
makerus 8 ἡ γένη K 9 γαργάθοις A γαργάθοις K, correxit I. G.
Schneiderus 16 πισσῆεν ὅτι πισσώδης K ἢ ὁ ῥῶξ P: ἢ οὕτως, αὐτὸ
ὃ κέκληκεν ῥῶξ πισσῆεν ἤγουν μέλαν ἐστὶ A 17 τὸ οὖν — 19 σημεῖα
PA, om. K περὶ φράζο P φράζο A πισσῆεν K 20 ἔρπων
K 25 τὸ δὲ γαστέρι ἐν μέσῃ (μεσάτῃ P) ἔσκληκεν ἤγουν ἐξήρανε κατὰ
μέσην τὴν γαστέρα, ἤγουν τὸ στόμα — ἔχει A 26 ἔχειν K ἔγ-
χερίψαντος P ἐγχερίψαντος K 30 αὐτίκα δὲ χρώς P: δὲ om. K.

ἐπὶ τῷ νώτῳ δὲ τούτου λιγνώτα, ἤγουν λιπώδη τινά, στείλβουσι καὶ λαμπραὶ θάβδου ἐν τῷ σώματι. λέλειπε δὲ ὁ καὶ, ἔν' ἢ καὶ διαυγέεις Α]

727. αἰδῆλο ν: ἦτοι δῆξαντος ἀπροσδοκῆτως φρίκη ἐπίβαλε τῷ ἀνδρὶ, κάρως δὲ καὶ ὕπνος τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀνδρός παρακολουθεῖ καὶ
5 μελιῶν ἀσθένεια καὶ χαύνωσις ἐπιγίνεται.

729. κυάνεον δέ τοι: τουτέστι τρίτον εἶδος φαλαγγίου φησίν, ὃ καλεῖται κυάνιον. δασύ δὲ καὶ μετέωρον. χαλεπὸν δὲ πλῆγμα ἐπιφέρει καὶ ὀδύνην τῷ δακνομένῳ. πεδῆτορον ἦτοι ὑψηλόν, ἐκ τοῦ πέδου μετέωρον καὶ ἐκκρεμές.

10 733. λοιγὸν ἀραχνήεντα: ἤγουν ἀραχνώδης ἔμετος γλίσχρος ἔστι κατὰ τὴν ἀφίν. ἔχει δ' ὅψιν ἀραχνῶν. ὀλεθρον δὲ ἀραχνήεντα οἰονεῖ γλίσχρον καὶ χαυνώδη ἐξημῖσιν, ὅστις διὰ τὸ γλίσχρον κολλίζει τὴν φάρυγγα. Ἄλλως. λοιγὸν ἀραχνήεντα οἶον λεπτόν, ἀράχνη ὅμοιον. τοῦ δὲ νύξ περὶ κροτάφοις τουτέστι σκοτοῦνται καὶ βα-
15 ροῦνται οἱ κροτάφοι αὐτοῦ.

734. Ἀγρώστης γε μέν: καὶ γὰρ τέταρτον εἶδος φαλαγγίου φησίν, ὅπερ καλεῖται αγρώστης. ὅμοιον δὲ λύκῳ. ἔστι δὲ μνῖα ὁ λύκος μέλαινα μεγάλη μακροσκελὴς δόπους, τὰ ἐπιφερόμενα διὰ τῶν ἐξῆς ζῶα κατεσθίον. μελίσσας, ψήνας καὶ μύσπας καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἐπὶ
20 τὸν δεσμόν τῶν ἀραχνῶν αὐτοῦ παραγίνονται.

737. ἄκμητον: ἦτοι μὴ ἔχον κάματον καὶ ὀδύνην τύμμα ἐπιφέρει τῷ ἀνδρὶ. μεταμώνιον ἤγουν μάταιον, ἀδρανὲς καὶ ἀνέργητον.

738. ἄλλο γε μέν: πέμπτον εἶδος φαλαγγίου φησίν, ὅπερ κα-
25 λεῖται δυσόρη. ἔοικε δὲ σφηκί, ὅθεν καὶ σφηκεῖον αὐτὸ καλοῦσιν. ὃς δὴ σφήξ ἐκ τοῦ ἵππου ἐκμάσσεται καὶ γεννᾶται καὶ θαρσαλέαν αὐτοῦ γενεάν ἐκτυποῖ καὶ ἐκφαίνει κατὰ τὸ θράσος.

742. σκήνεσιν: φησίν ὅτι τῶν ἵππων ἀποθνησκόντων σηπό-
30 μενα τὰ σκηνώματα γεννῶσι τοὺς σφήκας, τῶν δὲ ταύρων ὁμοίως σηπομένων γεννῶσι τὰς μελίσσας. λυκοσπάδες δὲ ἡ τραχεῖς καὶ ὅμοιοι λύκοις τῷ χρώματι ἢ ἀναιδεῖς ὡς λύκοι. οἱ γὰρ σφήκες ἀναισχυντοὶ εἰσιν. Ἄλλως. τάχα ὅτι γυμνωθείσης τῆς σαρκὸς ὑπὸ τῶν λύκων ἐσθιόντων αὐτὰ τότε γεννᾶται. ταῦτα γὰρ ἡ βύραα συνέχει τέως. οἱ
35 λύκοι γὰρ διασπῶντες τοὺς βόας αἰτίοι εἰσι τῆς μελισσῶν γενέσεως.

744. Ἄλλοτε παλμός: καὶ γὰρ παλμός ἐστιν ἡ τῶν νευρῶν καὶ
τῆς καρδίας καὶ τῶν φλεβῶν νοσησάντων κίνησις. παλμός μὲν οὖν ἐξ
ἀρρώστου σώματος, σφυγμός δὲ ἐξ ἐυρώστου. 745. μιν ὑθοντα δὲ λέ-

3 ἀπροσδοκῆτως φρίκη ἔλαβεν τῷ ἀνδρὶ Κ ἀπροσδοκῆτος φρίκη ἐπί-
δραμε τῷ δηχθέντι Α 9 ἐκκρεμές Α ἐκκρεμή Κ 10 ἤγουν ἀραχνώδης
ἔμετος γλίσχρος Κ ὁ ἀραχνώδης ἔμετος γλίσχρος G 12 γλίσχρον Κ
γλίσχρον Κ κολλίζει G κομίζει ΚΡ 13 τὴν φάρυγγι ut videbatur Κ
τῷ φάρυγγι G ἐν τῷ φάρυγγι Α 17 ἔστι δὲ ὅμοιον λύκῳ μνῖα δηλαδὴ,
οὕτω καλονόην, ὡς διὰ τῶν ἐξῆς ἐρεῖ, μνῖων. ὁ λύκος δηλαδὴ, ὃ ἀπει-
κάει τῷ φαλαγγίῳ, ὀλετήρ τῶν μνιῶν ἔστιν, εἶδος μνίας καὶ αὐτὸς ὢν
μνίαινα Α 19 μελίσσας g, om. ΚΡ 21 ἦτοι μὴ ἔχοντα ἢ μὴ ἔχον ΚΡ
22 μεταμώνιον ἤγουν Α, om. ΚΡ 37 σφυγμός Α σφυγμός Κ

γῆ τὸν δηχθέντα καὶ ἀσθενῶς διακείμενον καὶ ἐλαττούμενον. ἀδρά-
νεια δὲ ἡ ἀσθένεια, καὶ γίνεται παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τι δοῦναι.

747. μυρμήκειον: ἔκτον εἶδος φαλαγγίου φησὶν, ὃ δὲ μύρμη-
κειον καλεῖται. ἔοικε γὰρ μύρμηκι· ἔχει δὲ τὸν μὲν τράχηλον πυρ-
ρόν, τὴν δὲ κεφαλὴν μέλαιναν, ἅμα δὲ καὶ τὸ σῶμα μέλαν, περιέχον 5
μικρὰς λευκὰς ῥανίδας, ἀστέρι ὅμοιον. Σώστρατος δὲ μύρμηκειον καὶ
μύρμηκα Ἑρακλεωτικὸν καλεῖ, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων μύρμηκοειδές.

748. ἄξῃ γε μέν: ἦτοι ἡ παρὰ μύρμηκεῖον ἀπὸ σήψεως μελανία
ἢ ξηρασία. Δημιότρου λέγοντος ἄξῃ ἢ ξηρασία ἢ θηρόδιον Ἀντίγο-
νος ἐναντιούμενός φησιν ἄξην τὴν ἐπίχρῳαν τοῦ σώματος καὶ μελα- 10
νίαν· καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Od. X 184) δὲ ἔνιοι ἀκούουσι „πεπαλαγμένον
ἄξῃ“ ἀντὶ τοῦ κεχρωσμένον ὑπὸ μελανίας. 750. αἰθαλήη δὲ ἦγουν
τεφρώδης. ὃ δὲ νοῦς οὕτως, μέλαινα δὲ καὶ τεφρώδης ὀλίγον φαίνεται ἢ
κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. γράφεται δὲ καὶ αἰετρεται, ἀντὶ
τοῦ ἐπικείται τῷ τραχήλῳ ὀλίγον μέλαινα ἢ κεφαλὴ. 751. ἴσα δὲ 15
κνώπῃσσι ἀντὶ τοῦ τὰς ἀλγυθόνας ἴσας τοῖς προτέροις θηρίοις παρέ-
χει, ἦγουν τοῖς φαλαγγίοις, οἷς προεῖπεν.

752. χειροδρόποι: ἦγουν οἱ ταῖς χερσὶ δρέποντες, ἦγουν θε-
ρίζοντες ἀνευ ὀρεπανον. ἐν δὲ τοῖς τόποις τῶν ὀσπρίων φησὶ τὸ ἔβδο-
μον εἶδος τῶν φαλαγγίων εὐρεθῆναι. λέγεται δὲ ὅμοιον εἶναι κανθά- 20
ροις, πυρρόν· περὶ δὲ τὸ δῆγμα τοῦ βλαβέντος φλύκταιται ἐπανίσταν-
ται.

753. τὸ μὲν οὖν ὀσπρία χέδροπά τ' ἄλλα ὅμοιον τῷ „ἐρ-
πηστὰς ἔχιας τε“ (Ther. 9), ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἰδικόν. μεσοχλόου δὲ
τῆς μήτε λίαν σκληρᾶς μήτε λίαν ἀπαλῆς ἀλλ' ἔτι ἐγγύς οὐσης· τότε
γὰρ θερίζουσι τὰ ὀσπρία, πρὶν ξηρανθῶσι τελείως. 755. δλενται δὲ 25
ἀντὶ τοῦ διάγουσιν, ἐν τοῖς κνᾶμοις εὐρίσκονται ἢ διαιτῶνται, ἢ σιτί-
ζονται καὶ νέμονται.

758. παρίστραπται: τὸ δὲ νοερόν περιβλάπτεται καὶ ἡ
γλῶσσα φθέγγεται ἄσχημα λήθουσα καὶ παραφρονουσα. διάστροφοι
γὰρ τοῦ πληγέντος οἱ ὀφθαλμοί.

759. καὶ οὐλοὺς αἶα: διὰ τὸ εὖ περὶ τὸν αἶρα εἶναι παρὰ τὸ 30
(Od. Ω 402)

οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε.

ἡ οὐλοὺς διὰ τὸ τὰ τικτόμενα ἐρεπετὰ καὶ θηρία ὀλέθρια εἶναι. ἡ δὲ 35
σύνταξις τῆς φράσεως ἀκαταλλῆως ἔχει.

760. κνώδαλα: ἐνταῦθα κνώδαλα τὰ μικρὰ ζῶα ἐνικότα ταῖς
ἀκρίαι λέγει εἰωθότα φαίνεσθαι περὶ τὰς ἀφὰς τῶν λύνων. οἱ δὲ περὶ
Ἀρίσταρχον φασὶ κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ὀμηρος δὲ (Od. P 317)
ἐπὶ τοῦ χερσαίου. νῦν δὲ ὁ Νικάνδρος ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ. τὸ δὲ ζῶον κα-

5 ἅμα τε καὶ ΚΑ 8 ἦτοι ἢ περὶ Κ ἦτοιπερ Ρ 11 πεπλαγμένον
Ρ πεπλασμένον ΚΑ 13 ἢ κεφαλὴ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Ι. G. Schneiderus ex G
15 ἴσα δὲ κνώπῃσι Κ ἴσα κνώπῃσιν Ρ 21 παρὰ δὲ ΚΡΑ, correxit Buss-
makerus 29 ἄσχημα ΚΡΑ ἀσυνάρτητα G 37 λέγει. φαλαίνας δὲ τὰς
ἀκρίδας τὰς εἰωθύντας Α λέγει. φαλαίνας δὲ ζωῖφια τὰ εἰωθότα Ι. G.
Schneiderus ex G

λείται κρανοκολάπτης. φαλαίνη δὲ ἐναλίγκια· καὶ γὰρ ἡ φάλαινα
ζῶον, ἣτις νῦν ψώρα καλεῖται. Ἄλλως. φάλαινα λέγεται ἡ παρ' ἡμῖν
ψυχή. ἔστι δὲ αὕτη ὄρνειον, ἣ φασιν ἔμφερῃ τὸν κρανοκολάπτην.
Σώστρατος δὲ φησὶ ἐν τῷ περὶ βλητῶν καὶ δακέτων ὅτι, ἐάν τις λαβὼν
5 κρανοκολάπτην ἐλαίῳ ἀποπνίξῃ, ἀλεξίκακον γίνεται. Ἄλλως. τὰ περὶ
λύχνους πετόμενα θηρία φάλαινα καλοῦνται παρὰ Ῥοδίους.

761. Παιφάσσουσιν· ἦτοι ὁρμῶσαν καὶ πολλῶν ταράχῃ κινου-
μένην. 762. καὶ τὸ στεγνὰ δὲ οἱ πτερά ἀντὶ τοῦ ὑμενώδη, ὡς τῶν
ακριδῶν. ἡ σύνταξις, ἥτινα φάλαιναν ὁ ἀκρόνυχος, ἡγουν ἐσπερινός,
10 δειπνητός, τουτέστιν ὁ δειπνος, πολυταράχως περὶ τοὺς λύχνους κινου-
μένην καὶ ὁρμῶσαν ἀπήλασεν. Ἐγχοα δὲ, ἔπειδ' αὐχημαρὰν ἔχει τὴν
γαστέρα ὁ κρανοκολάπτης, ὅποια, φησί, τῆς κονίλης. ἡ δὲ κονίλη βο-
τάνη ἐστὶ ξηρότατα ἔχουσα τὰ φύλλα.

763. ἡ καὶ ἀπὸ σπληνδοῦ· ἡ καὶ ἀπὸ σποδοῦ φαίνεται τὰ
15 πτερά, ὅστις αὐτῶν ἄψηται. σποδῶδη γὰρ τῷ ὄντι εἰσὶ τὰ πτερά τοῦ
κανδηλοσβέστου· ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν τὰς νῦν ψώρας εἶτ' οὖν φαλίνας.
τοῦτο οὖν, φησι, τὸ ζῶον τῇ φαλαίνῃ ὅμοιον, ὁ κεφαλοκρούστης, ἐν
τοῖς φύλλοις τῆς περσείας τρέφεται. ἔχει δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ κέντρον καὶ
20 πτερά τέσσαρα. Ἄλλως. σποδοῦ χροιάν ἔχει τὰ πτερά, οἷαν οἱ ἀπὸ
κόνεως μεμολυσμένοι ἴσχουσιν. ὁ κρανοκολάπτης δὲ ἐν ταῖς περσεῖαις
ὁράται πτερά ἔχων ὅμοια τοῖς ἐν τοῖς κήποις ψυχαῖς. τὸ κέντρον δὲ
ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῷ αὐχένι κρύπτει.

764. τῷ ἔκελος· ὁ κρανοκολάπτης ἐν ταῖς περσεῖαις ὁράται, ὡς
Σώστρατος ἐν τῷ περὶ βλητῶν καὶ δακέτων. τὴν δὲ περσεῖαν φασὶν, ἣν
25 ῥοδακινίαν καλοῦσιν, ἀπὸ Αἰθιοπίας εἰς Αἴγυπτον μεταφνευθῆναι.
Βῶλος δὲ ὁ Δημοκρίτειος ἐν τῷ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν
Πέρσας φησὶν ἔχοντας παρ' ἐαυτοῖς θανάσιμον φυτὸν φυτεῦσαι ἐν Αἴ-
γυπτῳ ὡς πολλῶν μελλόντων ἀναιρεθῆσθαι, τὴν δὲ ἀγαθὴν οὖσαν
εἰς τούναντίον μεταβαλεῖν ποιῆσαι τε τὸ φυτὸν καρπὸν γλυκύτατον.

30 767. ἀκροτάτῳ κεφαλῇ· τὸ κέντρον, φησὶν, ἐν τῷ αὐχένι καὶ
ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀνδρὸς ἐνήψατο καὶ προσέβαλεν.

1 ἐναλίγκια P ἐναλίγγιον K 3 ἔστι δὲ αὕτη K ἔστι δ' αὐτὸ P
4 βλητῶν ἢ δακέτων P βλητῆν ἢ δακηνέντην K βλητῶν ἢ δακίων A 6
παρὰ ῥοδίων KP 10 δειπνηστής K δειπνοστής P πολυταράχως
περὶ τοὺς λύχνους ἐν τῷ δειπνῳ κινούμενοι ὁρμῶσαν K περὶ τοὺς λύχνους
πολυταράχως κινουμένην καὶ ὁρμῶσαν P 11 αὐχημαρὰν P ἀλμυρὰν K
12 ὅποια P ὅποιαν K ἡ δὲ κονίλη P ἡ δὲ κόνις K. ἡ κονίλη βοτάνη
ἐστὶ g, add. in marg. καὶ ἔγχροα λέγεται ἦτοι λαχνῶδη. οἱ δὲ φθιέραν-
τες ἔγχροα . . . φασί. 16 εἰπε τὰς P εἰπεῖν τῆς A 19 τέσσαρα G,
om. KP 21 ταῖς — ψυχαῖς A τοῖς — ψυχοῖς KP 24 βλητῶν καὶ δα-
κίων G βλητῶν ἢ δακίων KA 26 βῶλος KA, correxit L. Holstenius
castig. in Steph. Byz. p. 61 περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν
Suidas v. Βῶλος, περὶ συμπαθῶν καὶ ἀντιπαθῶν A: in K non satis ad-
paruerunt 27 φυτεῦσαι om. K: εἰς αἴγυπτον πῆψα A, correxit I. G.
Schneiderus ex G 30 ἀκροτάτης κεφαλῆς P

769. εἰ δ' ἄγε: ἐνταῦθα κοινῶς φησι. διαλέγεται δὲ περὶ τῶν κατ' εἶδος ῥηθισμένων.

771. τῶν ἤτοι λευκός: φησὶ δέ, ὁ μὲν τις λευκός ἐστι κατὰ τὸ εἶδος, ἀβλαβὴς δὲ καὶ πυρρός κατὰ γένυν. καῦσον δὲ τοῖς πληγείσιν ἐπάγει. τὸ δὲ περισπαίρουσιν γράφεται καὶ περιπλάζον-5 ται. περιπλάζονται δὲ ἐν ταῖς λώβαις, φησὶ, καθάπερ οἱ πυρετῶ συνεχόμενοι.

774. κρατερόν δ' ἐπὶ δίφρος: ὅτι τὸ δίφρος οὐδὲτερον.

775. ἄραδον κακόν: ἀντὶ τοῦ κίνησιν κακὴν, οἷον παλμόν. Ἄλλως. ἄραδος λέγεται ἡ κίνησις τοῦ σώματος ἢ μετὰ gymnasiaς καὶ 10 αἰγυθόνης. οἱ δὲ πληγέντες ὑπ' αὐτοῦ μεμῆνασι καὶ ἀσθμαίνοντες τελευτῶσιν.

776. Ἀφραστοὶ γελώωσι: ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ματαίως.

781. ἐννεάδεσμοι ἀντὶ τοῦ πολυδεσμοί. οὐ γὰρ ὁράται πλείους ἔχων τῶν ζ'. οἱ ἐννεάδεσμοι ἤτοι ἐννέα ἀρμογαῖς ἤτοι δεσμοῖς 15 καὶ ἀρμοῖς συνεχόμενοι. δεῖ δὲ ἀκούειν ἐννεάδεσμον οἷον πολυδεσμον, ἵνα δὴ ἢ ἐπιρρηματικόν. τὸ γὰρ ἐννέα ἐπὶ πλῆθους τίταται, ὥς ποτε ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. Ἄλλως. ἐννεάδεσμοι οὔτε διὰ τὸ ἐννέα δεσμοὺς ἔχειν, ὥς φησιν Ἀντίγονος, οὔτε διὰ τὸ ἐννέα σπονδύλους, ὥς φησι Δημήτριος. τοὺς γὰρ σπονδύλους ὁ σκορ- 20 πῖος οὐ πλείους ἔχων τῶν ἐπτά ὁράται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σπανίως, καθὼς φησιν ὁ Ἀπολλόδωρος. ἴσως δὲ λέγει τοὺς δύο κέντρα ἔχοντας σκορπίους.

782. Ἐμπέλιος: ἤτοι πελιδνός, ὁ ὥρὸς λεγόμενος, ἔχει μεγάλην γαστέρα, ὃς τοῖς πληγείσιν οἰδήσεις βουβῶνων ἐμποιεῖ. 783. 25 ἄητος δὲ ἄπλητος. Ὀμηρος „ἄατος πολέμοιο.“

784. βουβῶσι τυπὴν: διαλανθάνων γὰρ ὑπὸ τὰ ἱμάτια εἰσέρχεται καὶ τὸν βουβῶνα τύπτει. 785. βούβρωστις δὲ κυρίως ἡ τροφή, νῦν δὲ ἡ ἀνία καὶ ὁ ἰός. ἐνδεικτικὸν δὲ τοῦ σφοδροῦ δόγηματος τὸ βούβρωστις, ὥσαντι λέγει, τοιαύτη δὲ ἀνία, μεγάλη δη- 30 λαδὴ ἀνία, ταῖς γένουσιν ἐνέσκληκεν, ἤγουν ἐνεξήρανται ἢ ἐνεστήρικται.

2 ῥηθισμένων — 3 λευκός om. K τῶν ἤτοι λευκῶν ῥηθισμένων P 4 κατῶνα δὲ τοῖς πληγείσιν ἐπάγει. οἱ δὲ περισπαίρουσι, ψυχροαγοῦσιν ἢ συνεχῶς κινεῖνται ἐν τῇ λώβῃ. ἤγουν τῷ πᾶσι καθάπερ οἱ πυρετῶ συνεχόμενοι A 11 τελευτῶσιν, εἰπερ σπαίροντες τελέθουσιν, ὥς ἐν τισιν εὑρήται, γράφεται. εἰ δὲ ἀφραστοὶ γελώωσιν, εἴη ἂν ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ματαίως γελῶσιν A 14 πολυδεσμοί P πολλοὶ δεσμοί K 16 οἷον πολυδεσμον G, om. KP 17 ἵνα μὴ ἢ KPG: μὴ delevit Lobeckius p. 101. I p. 212. καὶ εἰ οὕτως δεῖ τὸ ἐννεάδεσμοι ἀκούειν ἐπιρρηματικῶς A 18 τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. οὔτε K τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. εἰσι γὰρ ἔνιοι δύο κέντρα ἔχοντες. ἄλλως ἐννεάδεσμοι οὔτε G τὸν δύο κέντρα ἔχοντα ἐννεάκιντρον εἰπών. οὔτε σὺν A 20 τοὺς — 21 ἐπτά A τὸν γὰρ σπονδύλον ὁ σκορπίος περισσὸν ἔχων P τῶν γὰρ σπονδύλων ὁ σκορπίος περισσῶς ἔχων K 29 ὁ ἰός A ὁρρός K ὁρός P, om. G 30 τοιαύτη δὲ ἀνία G τοιαύτη αἰτία K 31 ἐνεξήρανται ἢ ἐνεστήρικται G ἐξήρανται ἢ ἐστήρικται KA ἐξήραται ἀντὶ τοῦ ἐνεστήρικται P

786. αἰγιαλῆι: ἦτοι οὐ πετράϊω καὶ πελαγίῳ, οὐδὲ λιμ-
ναίῳ ἢ ποταμίῳ, ἀλλ' αἰγιαλεῖ· τῶν γὰρ καρκίνων οἱ μὲν θαλάσ-
σιοι εἰσιν, οἱ δὲ ποτάμιοι. νῦν οὖν αἰγιαλεῖς εἶπεν τοὺς θαλάσ-
σιους. αἰγιαλὸς γὰρ ἡ ἀκτὴ τῆς θαλάσσης εἶρηται. 788. ῥαιβοῖσι
5 δὲ τοῖς ἐπικαμπέσιν ἢ τοῖς σκαμβοῖς ἢ τοῖς πλαγίως περιπατοῦσιν.
ὁ μὲν ἄρρην σκορπίος αἰὲ κατὰστικτον ἔχει τὴν κοιλίαν καὶ τὰς χη-
λὰς καὶ τὸ κέντρον. παντὸς δὲ σκορπίου τὸ κέντρον τετραμήμιον ἔστιν,
ἔχον διπλὴν τινὰ δυσόρατον διὰ λεπτότητα, δι' ἧς τὸν ὠβόλον
ἰσῶρα προΐησιν· ὅς σιάλοις ἀνθρώπων θαινόμενος ἀσθενὴς καὶ ναρ-
10 κώδης ὁράται. γίνονται δὲ οἱ σκορπίοι οὐ μόνον ἐξ ἀλλήλων ἀλλὰ
καὶ ἀπὸ σεσημμένων ξύλων καὶ παρσύρων.

790. ἐποκριόωσι: τραχύνονται. ὅποια δὲ χηλαὶ τῶν καρ-
κίνων τῶν πετράϊων, τοιαῦται καὶ τῶν σκορπίων εἰκοτῶν καρκί-
νοις· ἀφ' ὧν καρκίνων καὶ τὴν γένεσιν ἔχουσιν οἱ σκορπίοι οὐ-
15 τοι, περὶ ὧν ὁ λόγος νῦν. [ἄλλως. ἐποκριόωσιν ἀντὶ τοῦ ἐπιτραχύ-
νουσι G]. πάγουρος δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἐν τοῖς πάγοις ὀρούειν,
τουτέστιν ὀρμαῖν, ἢ παρὰ τὸ τοὺς πάγους οὐρεῖν καὶ φυλάττειν. πα-
γοὶ δὲ οἱ τραχεῖς καὶ δύσβατοι τόποι.

791. τῶν δ' ἢ καὶ γενεήν: ἐξ ὧν, φησι, καὶ τὴν γενεὰν ἔμ-
20 μορον, ἦρουν ἔλαχον καὶ ἔτυχον. φασὶ γὰρ ὅτι ὁ πάγουρος οὗτος,
ἐπὰν ἀγρευθῇ παρὰ τῶν ἀλίεων, εἰ θνηθῇ ἀποδράσαι καὶ εἰσελ-
θεῖν εἰς τρώγλην, ἐκτὶ ἀποθνήσκει, καὶ ἐκ τοῦ σκίηνους αὐτοῦ γί-
νονται οἱ σκορπίοι οὗτοι. 792. τὸ δὲ πολυρροῖοιο θαλάσ-
σης γράφεται καὶ πολυφλοῖσβοιο καὶ πολυστίοιο ἀντὶ τοῦ
25 πολυψήσου. 793. ἐχθυβολῆες δὲ οἱ ἀλίεις καὶ δειλεαστρέες οἱ
δελεάζοντες τοὺς ἐχθροὺς.

795. μυοδόκοις: ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς μυοδόχοις τρώγλαις, ὅπου
τὰ κακὸφθορα τέκνα αὐτῶν τῶν μυῶν. κακὸφθορα δὲ κακῶς
φθειρόμενα ἢ τὰ ἐπὶ κακῇ φθορᾷ τεχθέντα. γρώναις δὲ ταῖς τρώ-
30 γλαις. 796. καὶ καθ' ἕρκεα ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς οἰκούς ἢ τὰς
τρώγλας. 797. καὶ μελίχλωρον, ἄλλος ἔστι σκορπίος ὀνομαζό-
μενος οὕτως, κηροειδὴς δέ, φλογειδής. μελίχλωρον δὲ ἦτοι μελι-
τόχρουν. τὸ δὲ σπόνδυλος θηλυκῶς νῦν.

799. ἐχθιστος δ' ὄγε: καὶ γὰρ ἐχθιστος τοῖς ἀνδράσι τυγ-
35 χάνει, εἰ βλαψεῖ τινα τούτων. καὶ γὰρ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔχουσι τὰς
ἀλγηδόνας. τῶν δὲ παίδων ἐὰν προσέλθῃ τινί, θάνατον εὐθὺς ἐπά-
γει. τούτους δὲ τοῖς σκορπίοις περὶ τὰ νῶτα πτερὰ λευκὰ χιόνται
μάστακι σιτοφάγῳ, ἀντὶ τοῦ ἀκρίδι τῇ σιτοφάγῳ, ὅμοια. ἢ δὲ σύν-

8 διὰ λεπτότητα A διαλεπτοτάτην K 9 οὐ τοῖς σιάλοις ἀνθρώπος
θαινόμενος ἀσθενὴς καὶ ναρκώδης γίνεται A 12 ἐποκριόωσι τραχύνονται
G ἀποκριόωσι ταχύνονται K 16 παρὰ τὸ — οὐρεῖν G ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς
πάγοις ὀρούειν ἢ οὐρεῖν K 21 πολυστίοιο KPA πολυστειοιο I. G. Schnei-
derus 'ex glossa G et interpretatione' 25 πολυψήσον G πολυψόφον
KP πολυψόφον καὶ πολυψόρον A 28 κακῶς φθειρόμενα KP τὰ κακῶς
φθείραντα I. G. Schneiderus ex G 35 τούτων γὰρ ἐπὶ K τούτων ἐπὶ
γὰρ A

ταξίς οὕτως, ἔχθιστος δ' ὄγε ῥαιβὰ γνῖα φλογὶ ἔκειλα ἀνδράσι φέρει, ἀντὶ τοῦ σκαμβὰ καὶ στρεβλὰ φέρει τὰ μέλη, τουτέστι στρεβλῶς περιπατεῖ οἷα καρκίνος.

S02. τοὶ θ' ὑπὲρ ἄκρων: αἰτίνες, φησιν, ἤγουν αἱ ἀκρίδες, ἐπὶ τῶν ἄκρων ἀνέμων τοῦ αἵτου ἐπάμεναι τὸν λέπυρον, ἥτοι 5 λεπυρίζομενον, στάχυν βόσκονται.

S04. κατὰ πηγάζοντα χωρία ἐν τοῖς ὄρεσιν οὗτοι οἱ σκορπίοι φιλοῦσι διάγειν, ἔνθα καὶ τοῦ κισσοῦ τὸ φυτόν.

S05. οἷδ' αὖ γε μὴν: καὶ γὰρ ἐπαγγέλλεται εὐρεῖν ἀλεξητήρια φάρμακα πρὸς τὴν τῶν σκορπίων καὶ τῶν ἄλλων δακτύων πληγὴν. 10 καθ' ὁμοιότητα τῷ βέμβικι καὶ ταῖς μελίσσαις μέτεισι ἐπὶ τὰ κέντρα ἀμυνόμενα ζῶα. τοιαῦτα γὰρ ἐστὶ τῶν σκορπίων τὰ τυμματα οἷα τῶν βεμβίκων καὶ μελισσῶν. βέμβιξ δὲ ἐστὶ ζῷον σφηκοειδὲς μέλαν κατὰ τὴν χοιρὰν κέντρῳ χρώμενον, ὥς οἱ σφήκες. μνημονεύει δὲ καὶ Παρμίων ἐν τοῖς ἰάμβουσιν. μόνος δὲ ὁ ἄρρην τῶν μελισσῶν κέντρον ἔχει, 15 ἐστὶ δὲ ὅμοιον τῷ σφηκί. ἡ δὲ πεμφορηδὼν καὶ αὕτη ζῷον ἐστὶ παραπλήσιον μελίσσῃ. καὶ ὁ ἱούλος δὲ εἶδος σφηκὸς ἢ σκώληκος τοῦ καλουμένου μυριοποδός.

τοῖσι βολῶν: ἤγουν τούτοις τοῖς βλαπτομένοις τῶν βολῶν καὶ τῶν δηγμάτων ἀλεξητήρια καὶ ἰάματα, οἷάπερ ἀλεξητήριά εἰσι 20 καὶ ἐπὶ τοῦ βέμβικος τοῦ ὀρεστέρου. ὀρεστέρον δὲ νῦν εἶπε τὸν ἄρρηνα καὶ πληττόντα τῷ κέντρῳ καὶ ἰοβόλον. εἰδὶ γὰρ καὶ θηλυκαὶ βέμβικες. τὰ οὖν αὐτά, φησιν, ἀλεξητήριά εἰσι καὶ ἐπὶ τῶν βεμβίκων.

S09. ἐμμαπέουσα: ἥτοι ἐνεργοῦσα κατὰ βάθος καὶ σφοδρῶς πληττούσα. S12. ἀμφικαρῆς δὲ ἤγουν δικέφαλος. ψευδῶς δὲ 25 φησιν. οὐ γὰρ ἐστίν, ἀλλ', ὥς Ἀριστοτέλης (hist. anim. III 7) φησίν, εἰς τουπίσω πολλὰκις ἔρπει καὶ παρέχει δόξαν τοῦ δικέφαλος εἶναι. [S13. ὁπάζεται δὲ ἀντὶ τοῦ παρέχει G].

S14. νηία θ' ὥς σπέρχονται: καὶ γὰρ ὥσπερ τὰ νηία παρὰ τῆς νηός, τουτέστιν αἱ κῶπαι, σπέρχονται καὶ ἐλαύνονται, οὕτως αἱ 30 δύο κεφαλαὶ τῆς σκολοπένδρης κινουῦνται. ἴσως δὲ διὰ τὸ πολὺ πουν ὥς ναῦς ἐστὶν ἐλαυνομένη.

S16. μυγαλέην τροχιῇσι: ἤγουν Ἀμύντας φησὶ τὴν μυγαλὴν ἐκ μύθος καὶ γαλῆς γίνεσθαι. χαλεπὸν δ' ἐστὶ τὸ δηγμα αὐτῆς, ὅταν τινὰ δάκῃ. τροχιαῖς δέ, τουτέστι μὴ ὀρῶσα γὰρ ἐμπίπτει περὶ 35 τροχούς, καὶ οὕτως κακῇ ἀναιρεῖται.

2 καὶ στρεβλὰ φέρει τὰ μέλη, τουτέστι στρεβλῶς περιπατεῖ οἱ καρκίνος P καὶ στραβὰ (rell. om.) K 5 τὸ λέπυρον K 7 κατὰ — 8 φυτόν post 24 πληττόντα habent KP 11 ταῖς βέμβιξι A 13 σφηκοειδὲς G σφηκοειδὲς KPA 14 παρμίων PG παρμενίων KA 19 ὑπὸ τῶν βολῶν A τῶν μελῶν K 25 ἀμφικαρῆς — 28 εἶναι A ἀμφικαρῆς... καὶ δόξαν ἔχει δικεφάλου. οὕτως Ἀριστοτέλης... K. reliqua enim in extrita codicis scriptura non satis adparuerunt. 29 παρὰ τῆς νηός KP περὶ τὴν ναῦν A: νηία πτερά περὶ τὴν ναῦν I. G. Schneiderus ex G 33 τροχοῖσι K τροχιῇσιν P 34 χαλεπὸν δὲ εἶναι G 35 τροχοῖς δὲ P

817. σὴ πά γε μήν: λείπει τὸ ὁμοίαν, ἔν' ἣ πεδανοῖσι δομὴν σαύροισιν ὁμοίαν, τουτέστι τὴν σὴπα τὴν τοῖς πεδανοῖς σαύροις κατὰ τὴν δομὴν ὁμοίαν, ἤγουν τὸ σῶμα, ἀλύξεις. ἡ δὲ σὴψ ὁμοία ἐστὶ τῇ σαύρᾳ. καλεῖται δὲ καὶ χαλκίς. ἔχει γὰρ ἐπὶ τοῦ νώτου χαλκιζούσας 5 βράβδους· ἐστὶ δὲ τεσσάρων παλαιστών. σὴψ δὲ καλεῖται παρὰ τὸ σῆ- πειν τοὺς πληγέντας. γίνεται δὲ ἐν Συρίᾳ καὶ Λιβύῃ καὶ Κύπρῳ καὶ διατρέβει ἐν πέτραις.

818. καὶ σαλαμάνδρειον: ἱστορεῖται αὕτη διὰ πυρὸς πορευομένη μὴ βλάπτεσθαι. τὰ δὲ κέντρα αὐτῆς ψιλοῖ τὰς τρίχας. ἔστι δὲ 10 τὸ ζῶον ὅμοιον σαύρᾳ, τετράπουν, βραχύκερκον. 820. ἄκμηνος δέ, μὴ κάμνουσα, μὴ φλεγόμενη ἐκ τοῦ καμάτου, ἢ ἀγευστος καὶ ἀνεπαίσθητος τοῦ πυρὸς. Ἄλλως. ἡ σαλαμάνδρα ζῶον ἐστὶ τετράπουν μῆτε δέσμα μῆτε λιπίδας ἔχον, βραχὺ δὲ ὄν, ὡς ἡ σαύρα· ἔοικε δὲ τῷ 15 χερσαίῳ κροκοδείλῳ· ψυχρὸν δὲ φύσει ὑπάρχον, ἐὰν εἰς κάμινον ἐμ- πείσῃ, τὸ μὲν πῦρ σβέννυσιν, αὐτὸ δὲ μένει ἀφλεκτον.

821. Ῥαγόνεν δέρος φησὶ τὸ διερωτός· διέρωγται γὰρ τὸ δέ- ρος τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥαγάδων ὁ ἰδρώς αὐτῆς καταστάζων τὸ πῦρ κατασβέννυσιν. ἄκρα δὲ γυρίων τὰ κῶλα τῶν γονάτων δηλοῖ.

822. ὅσα πόντος ἁλός: ἀντὶ τοῦ ἡ θάλασσα τοῖς ἐκείνης ῥο- 20 θοῖς, ἤγουν κύμασιν, ἑλίσσει. ἔστι δὲ ὁ τρόπος περιφρασίς. περὶ δὲ τῶν ἐν θαλάσῃ διαλείγεται. κατὰ κοινὸν δὲ τὸ οἶδα ἀλεξητήρια.

823. μυραίνης δ' ἔκπαγλον: Ἀρχιλάος φησιν ἐν τοῖς Ἰδιο- φνέσι προσιόντας τὰς μυραίνας τοῖς ἔχεισι μέγνυσθαι, ἔχειν δὲ ὀδόντας ὁμοίους ἔχειν. φησὶ δὲ ψευδὲς εἶναι καὶ Ἀνδρέας καὶ μῆτε τὴν μύ- 25 ραιναν προεῖναι μῆτε τὸν ἔχειν παρ' αἰγιαλὸν διατρέβειν. 824. τὸ δὲ κα- τεπερήνιξεν, δακούσα γὰρ τοὺς ἄλιεῖς ἐκ τῶν ἐπακτρῶν, ἤγουν ἀλι- εντικῶν πλοίων (ἐπακτῆρες γὰρ οἱ ἄλιεῖς) κατεπερήνιξε, τουτέστι πρη- νεῖς εἰς τὴν θάλασσαν ἔτριψεν.

825. εἰς ἅλα φυζηθέντας: ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν φυ- 30 γόντας, ἡ τοὺς περὶ τὴν θάλασσαν ἐνεργούντας, ἡ καὶ ὀρμήσαντας διὰ φόβον. ἐχέτλιον, τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου τοὺς ἰχθύς τιθέασι καὶ συλ- λέγουσιν, ἡ ὁ ζωῆρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται. Ἄλλως. ἐξανα- δύσα ἐχετλίου: πολλάκις γὰρ ἐκ τοῦ ἐχετλίου ἐξαναδύσα καὶ ἐμβρύ- 35 ξασα, ἤγουν δακούσα, κατεπερήνιξε τοὺς ἄλιεῖς εἰς ἅλα, ἐπὶ προσώπων τοὺς ἄλιεῖς εἰς τὴν θάλασσαν ἔτριψε φυζηθέντας, ὁλονεὶ φηγόντας· τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι, ἐὰν φανῇ ἡ μύραινα ἀναδύσα διὰ τοῦ ἐχετλίου, οἱ ἄλιεῖς φοβούμενοι καὶ εἰς φνγὴν τρεπόμενοι ἐπὶ πρόσκοντον ἑαυτοὺς 40 ῥέπουσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Τοῦτο οὖν λέγει καὶ δηλοῖ τὸ κατεπερή- νιξεν εἰς ἅλα.

1 σῆπα K 5 τεσσάρων G τέσσαρα K ὁκτώ PA 9 τὰ δὲ ἔντερα A
20 περὶ δὲ τοὺς K παρὰ τοὺς P 22 ἀρχέλαος A ἀρχέλοχος K δι-
φνέσι A διφνήσι K Ἰδιοφνέσι. quod coniecit Meursius biblioth. Græc.
(Gronov. thes. antiq. Græc. X p. 1211) conl. Athen. VIII p. 409 C et
Diog. Laert. II 4, ex Ald. 2 adnotavit I. G. Schneiderus 25 παρίνα-
λον KA 30 περὶ τὴν θάλασσαν G παρὰ τὴν θάλασσαν KP 32 ἐχέτλιον
A ἰχέτιλ K 35 φηγόντας ἡ καὶ φεύγοντας K 36 ἐξαναδύσα τοῦ ἐχετλίου A

828. τρυγόνα μὴν ὀλοεργόν: καὶ αὕτη θαλάσσιόν ἐστι θη-
ρίον φονευτικόν, ἢ τρυγῶν, διὸ καὶ ὀλοεργὸν εἶπεν. ἡ τρυγῶν δὲ φέ-
ρει κακά, ὥς φησιν, ὅποτε ἐν τοῖς ἐπιμήκεσι καὶ μακροῖς ἴμοις μισο-
γηκῶτα καὶ ἀσθενήσαντα τὸν ἐργοπόνον, τουτέστι τὸν τῷ ἔργῳ πο-
νοῦντα, τύπη τῷ κέντρῳ, ἢ ὅτε εἰς δένδρου παγῇ πρέμνον. καὶ γὰρ εἰς
πλήξειε τις δένδρον τῷ κέντρῳ αὐτῆς, κατάξηρον αὐτὸ ἀπεργάζεται.

831. Ἡ ἐν πρέμνοισι: καὶ ὅταν, φησίν, εἰς πρέμνον δένδρου
παγῇ, ξηραίνει αὐτό. καὶ γὰρ εἴ τις πλήξειε πρέμνον δένδρου ἢ στέ-
λεχος τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ, βλάβην καὶ ξηρασίαν ἔμποιεῖ τῷ
φυτῷ. ὥς ὑπὸ ἡλίου δὲ καίντος αὐτοῦ αἱ ῥίζαι καὶ τὰ φύλλα ἀπο- 10
φθίνονται. τοῦτ' δὲ ἡγουν τῷ κέντρῳ ἱστορησάτινα λέγει τὸν Ὀδυσ-
σεῖα πληγνῆτα τελευτήσαι. 830. ὁ λκαίοισι: καὶ γὰρ ὀλκαίοις, τοῖς
ὀκλὸν ἔχουσι, δικτυόις, τουτέστι μακροῖς καὶ ἐπιμήκεσι.

837. Οἷσιν ἐγὼ: λείπει ἢ ἐπὶ πρόδοις, ἢ ἢ ἐφ' οἷσιν ἐγὼ
διέλθω. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ διεῖσομαι. ἄρκια νούσων, ἡγουν 15
ἀποτριπτικά καὶ βοηθητικά.

838. ἀπ' ἀγχούσης: καὶ γὰρ ἡ ἄγχουσα φυτὸν θαμνώδες ἐστι.
βοτανῶν δὲ ὀνόματα ταῦτα, ἄγχουσα, πενταπέτηλον, βάτος, ἄρκιον,
ὀξαλίδες, λυκαψός, κίκαμα, ὄρδειλον, χαμαίπιτος, κανκαλίδες, στα-
φυλῖνος ἄργιος, τρέμιθος, ἄργιον φῦκος. ἡγουν θριδακίς, ἥτοι τὰ 20
φύλλα ταῖς θριδαξίν ὁμοία. τοῦτο γὰρ τὸ χαίτη. τὸ δὲ αὐτὸ λέγεται καὶ
ὀνόχηλον. πενταπέτηλον δὲ ἀντὶ τοῦ πεντάφυλλον. καὶ ὀξαλὶς καὶ
ὀξυλάπαθος ἢ αὐτῇ καὶ ἀναξυρίς καλεῖται.

840. ὀρμενόνετα: βεβηκῶτα καὶ κατὰ γῆς ἐρριζωμένον ἢ τὸν
ὀρμητικὸν πρὸς ὕψος. ἐναυξῆς γὰρ ἐστι καὶ κανλὸν ἔχει μακρόν. ὄρ- 25
δειλος δὲ σπερματίον τι λαχανώδες. καὶ τρεμίθοιο δὲ τοῦ λεγομέ-
νου τερεβίνθου. πολυεὶ δὲ αὖ καρπὸν τὸν ποικίλον τῇ χροίᾳ. ὁ
γὰρ τερεβίνθος τοὺς κόκκους φέρει διαφόρους χροιάς καὶ εἶδη
ἔχοντας.

845. ἡ ἔτι καὶ φοινίσσον: τὸ ξανθίζον φῦκος ἡγουν φυ- 30
κίον καταμίσγειο. καὶ ἡ κανκαλὶς δὲ λαχάνον ἴστιν ἄλμυρον. μνημο-
νεύει δὲ αὐτοῦ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ λαχάνων.

846. ἀχραεῖς: ἥτοι τὸ καθαρόν καὶ ἄχραντον. καὶ γὰρ τὸ ἀδιαν-

5 τύπη Α τύπει Κ 8 δένδρου ἢ στέλεχος Α δένδρον ἢ στέλεχος
Κ: στέλεχος G 10 ἀποφθίνονται G 11 ἱστοροῦσιν τινες τὸν G 15
διέλθω Α συνέλθω ΚΡ 17 ὅτ' ἀγχούσης Α 18 καὶ τὰ μετὰ ταύτην
δὲ ἔξης κείμενα βοτανῶν ὀνόματά εἰσιν, οἷον θριδακίς πενταπέτηλον Α
19 λυκαψός Κ σταφυλῖνος (σταφύλινον Γ) ἄργιον φῦκος ΚΡ σταφύ-
λινον τρέμιθος ἄργιον φῦκος Α, correctit I. G. Schneiderus ex G 20
ἡγουν θριδακίς ἥτοι Κ ἡγουν θριδακίς ἥς Ρ 21 θριδαξίν Ρ θριδα-
κισιν Κ 22 ὀνόχηλον Α ὀξαλὶς Κ 23 ὀξυλάπαθος G ὀξυλάπα-
θις ΚΡΑ 24 ὀρμενόνετα Ρ ὀρμηνόνετα Κ ἐρριζωμένον Γ ἐρριζώμε-
νον ut videbatur Κ ἐρριζόμενον ΡΑ 26 τρεμίθοιο Κ τρεμίθοιο Ρ τρεμί-
θος δὲ ὁ λεγόμενος τερεβίνθος Α: τρέμιθος G 30 ἡ ἔτι — 31 κανκα-
λὶς δὲ Ρ ἢ καὶ ἐστι τὸ ξανθικὸν φῦκος ἡγουν ... extritis aliquot litteris
in Κ esse videbatur. φοινίσσον δὲ φῦκος τὸ ξανθίζον φυτόν τῆς θαλάσ-
σης. καταβάλλειο δὲ ἡγουν μίγνυε Α 32 χρύσιππος Α χρήσιππος Κ

τον ἐν ἀνύγροις τόποις φύεται. καλεῖται δὲ καλλίτριχον καὶ πολύτριχον καὶ τριχομανές. τὸ ἀδιάντον, ὅτι οὐ διαίνεται, ὃ ἔστι βρέχεται, ὑπὸ ὑετοῦ καὶ ὀρόσου. τοῖς φύλλοις γὰρ αὐτοῦ ῥανίς οὐκ ἐφίξαναι. οὐδέποτε γὰρ συμπίνει, φησίν. 815. τὸ δὲ σφυρνείον, φησιν, ὁμοῖόν 5 ἔστι μεγάλῳ σελίνῳ, ὅθεν καὶ ἐπποσέλινον καλεῖται. σφυρνείον δέ, ἐπειδὴ ἐμφερίς ἔστι σφύρην κατὰ τὴν ὁσμὴν.

849. λευκάδος: καὶ γὰρ περὶ ποίης λευκάδος φησιν Ἀντίγονος μὲν τὴν λευκάνθεμον, ὁμοίως δὲ καὶ ἥρηνγος εἶδος λαχάνου ἀκανθώδους. ἀθεραλίδα δὲ τὴν θερμὴν, ἢ τὴν ἔχουσαν αἰθέρας, ἢ ψυχράν. 10 850. καὶ καχρυφοῖρῳ ἦτοι τῇ φερομένῳ καγχρῶσι λιβαίνω τίθι.

851. περιβρίθουσά τε μήκων: ἦτοι περισσῶς ἀνθούσα. δύο δὲ γένη εἰσὶ μήκωνων, ὧν ἡ μὲν τέλεια θυλακία φέρει, ἐν οἷς τὸ σπέρμα, ἡ δὲ μικρά· θυλακίς οὖν ἡ τὰ μικρά, ἐπιτηλὴς ἡ τὰ μεγάλα. μὴ οὖν ἀπέστωσαν αἱ ῥηθείσαι, φησι, βοτάναι τοῦ βοηθήμα- 15 τος. τὸ ἐπὶ χραίσμῃσι γὰρ ἀντὶ τοῦ βοηθήματος μὴ ἀπέεισαν.

853. κνέουσαν: τουτίστιν ἐμφυομένους κλάδους ἔχουσιν καὶ μήπω πεπληρωμένους. κράδης δὲ ἦτοι ἀγρίας συκῆς.

854. κόκκυγας: καὶ γὰρ οὕτως φησὶ τοὺς ὀλύνθους διὰ τὸ φαίνεσθαι κατ' ἑαρ. ἅμα γὰρ κόκκυξι φαίνονται. καὶ ἐρινάδος τῆς 20 ἀγρίας συκῆς. οἱ γὰρ ὀλυνθοὶ αὐτῆς πάσης ὀπώρας καὶ τῶν ἄλλων συκῶν προακμάζουσι.

855. γογγύλοι ἐκφαίνουσιν: ἐμφαίνει ἀντὶ τοῦ στρογγύλοι γογγυλοειδεῖς καὶ ἀνοιδέλοντες ἀντὶ τοῦ ἀκμάζοντες. 856. τοῦ δὲ φλομου φησὶν Θεόφραστος δύο εἶδη εἶναι, ἄρρεν καὶ θῆλυ· ὅπερ Κρα- 25 τεύας φησὶν ἔχειν διαφοράς, ἔχειν δὲ τὰ φύλλα τὸ μὲν ὅμοια μαράθῳ, μακρότερα δὲ καὶ λεπτότερα, τὸ δὲ ὅμοια κοριάνθῳ. 857. τὸ δὲ χελιδόνιον βοτάνη ἔστι καὶ φύεται καθ' ὃν καιρὸν αἱ χελιδόνες φαίνονται.

858. θαύκειον: ὅπερ Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ Θηρίων βοηθεῖν πρὸς τὰ εἰρημένα. τὸ δὲ ῥίξαν τε βρυωνίδος, τὴν βρυω- 30 νίδα ὑποκοριστικῶς εἶπεν. ἀφαιρεῖν δὲ φησιν αὐτὴν ἔφηλιν καὶ λεύκην, ὅπερ εἶδη εἰσὶ νόσων. καλεῖσθαι δὲ φησιν ὁ Κρατεύας ὑπὸ μὲν τινων σταφυλίνον, ὑπὸ δὲ ἄλλων ἀμπελον ἀγρίαν, καὶ ὑφ' ἑτέρων χειρώνειον. Ἄλλως. καὶ ἔφηλιν: ἦτις βρυωνίς καὶ τὴν ἔφηλιν τῶν θηλυτέρων, τουτίστι τῶν γυναικῶν, ἀπωμόρητο, ἦρουν ἀπεσπόγ- 35 γισαι καὶ ἐκαθάρισε καὶ ἔθεραπευσε, καὶ τὴν λεύκην. ἔφηλις δὲ ἔστιν ἡ λέπρα. λεύκη δὲ ἄλλο νόσημα, ὃ ὅμοιον τῇ ἔφηλιδι.

1 ἀνύγροις ΚΡ ἀνύδροις Α 2 τὸ δὲ ἀδιάντον ΡΑ κέκληται δὲ ἀδιάντον G 6 σφύρην Α σφυρνείον ΚΡ 7 περὶ δὲ τῆς λευκάδος ἀγνοεῖται περὶ ποίης φησιν. ἀντίγονος μέντοι τὴν λευκάδεσμον φησιν Α ἀντίγονος μέντοι τὴν λευκὴν ἀκανθάν λέγει ὁ δὲ νίκανδρος τὴν λευκάνθεμον G 9 ἡ ποκὶ θερμὴν om. K 12 τέλεια (ἐπιτελεία K 15 τὸ δὲ ἐπιχραίσμῃσι γὰρ ἀντὶ τοῦ βοηθήματος μὴ ἀπέεισαν K τὸ δ' ἐπιχραίσμῃσι ἀντὶ τοῦ τοῖς βοηθήμασι μὴ ἀπέεισαν P 16 ἔχουσιν G, om. KP 19 κόκκυξι Α κόκκυσι ΚΡ 20 αὐτῆς πάσης P αὐτῆς προπάσης K 25 ὁ μὲν K τὰ μὲν PG μαράθῳ Α μαράνθῳ P αμαράνθῳ K 26 τὰ δὲ ΚΡΘ 30 ἀφαιρεῖν P διαφέρειν K

860. Ἐν δὲ περιστερόεντα: Κρατεύας ὑπὸ ἐνίων φησί περιστεριῶνα καλεῖσθαι τὴν ἀλεξιάρην. ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ περιστερεῶ παραπλήσιον. Ἄλλως, ἀλεξιάρης δὲ ῥάμνου, ὅτι οὐ μόνον ἀπαλέξειν ἐστὶν ἀγαθὴ ἢ ῥάμνος εἰς φάρμακα ἀλλὰ καὶ εἰς φαντάσματα, ὅθεν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἐν τοῖς ἐναγλίμασι κρεμῶσιν αὐτήν. 5 ἴσται δὲ λευκὴ καὶ μέλαινα· μέμνηται δὲ τῆς βοτάνης καὶ Εὐφορίων, ἀλεξίκακον φρεῖ ῥάμνον, καὶ Σώφρων ὁμοίως „αἰεὶ δὲ πρόσω φύλλα ῥάμνου κρατίζομεθα“.

862. Νήστειρα: γράφεται καὶ δρηστειρα, ἀντὶ τοῦ δραστικῆς. ὁ δὲ νοῦς, μόνῃ γὰρ νήσταισι διδομένη παύει τὰς ἀλγηδόνας. 10

863. παρθενοιοιο: τοῦτο ἐλξίνην τινὲς ὀνομάζουσιν, ἔνιοι δὲ περδίκιον. 864. τὸ δὲ κόρκορον λαχανόν ἐστιν εὐτελές. τὸ δὲ μίλτου Ἀημνίδος, τὴν Ἀημνίαν σφραγίδα φησιν. ἀπὸ ταύτης καὶ τὸ ἐλατήριον γίνεταί· καθαρτικὴ γάρ ἐστι. 867. νηδὺν δὲ τὴν νηδὺν καίπερ βαρυνομένην ταῖς ἀνλῆσι καὶ τὰ ἐξῆς. 868. ῥήχος δὲ ἐστὶν ὁ 15 φραγμός· εὐρηχός οὖν ἡ καλῶς περιφράσσουσα, τουτέστι πρὸς φραγμὸν πεποιτημένη. 869. σὺν αὐτῷ δέ, τουτέστι τῷ καρπῷ, καὶ ἡ χαίτη αὐτῆς ἢ ἀκανθοβόλος.

869. νεαλεῖς τ' ὀρόβακχοι: καὶ γὰρ Δημήτριος ὁ Μενεκλέους ὀροβάκχους τοὺς σκυτίνους ἀσκούς λέγει. λέγεται δὲ ὁμοίως ἢ 20 ἐξανθήσει τῶν ῥοιῶν ὀρόβακχος. τὸ δὲ ἀκανθοβόλος ἄθλων εἰ ἐπὶ τῆς πελιοῦρος ἢ ἐπὶ τῶν ῥοιῶν εἴρηται.

870. σίδης δ' ὕσγινόεντας: καὶ γὰρ φητίων πρὸς τὸ λάξιο. ἢ σύνταξις, οἷον λάξιο σίδης καὶ τὰ ἐξῆς. ὁλόσχους δὲ φησι τοὺς τῶν ῥοιῶν τραχήλους πρότερον μὲν κεχηνότας, ὕστερον δὲ μύοντας καὶ 25 ὕσγινω βοτάνῃ ὁμοίους κατὰ τὸ χρῶμα, ὅταν τὸν κυτίνον ἀποβάλλωσι. Ἄλλως, τῆς σίδης τοὺς ὕσγινόεντας, τουτέστι τοὺς πυρρούς καὶ μύοντας οἰοῦν ἐσφιγμένους ὁλόσχους. ὁλοσχοὶ δὲ εἰσιν οἱ τραχήλοι τῶν ῥοιῶν. οὗτοι δὲ πρότερον διανεργότες κατ' ὀλίγον μύουσι τοὺς κυτίνους ἀποβάλλοντες. νῦν δὲ ἀπὸ μέρους τὰς ἐξανθήσεις τῶν ῥοιῶν λέ- 30 γει. 871. ἀύχενίους δὲ ἤγουν τραχηλώδεις, οἰοῦν ἐτραχήλους ἔχοντας. 872. καὶ ὕσσωπος δὲ βοτάνῃ ὁμοία σαμψύχω.

873. νέον τ' ἐν βότρυσι: καὶ γὰρ τὸ ἐναντίον εἶπεν. οὐ γὰρ ἐν τοῖς βότρυσι τὸ κλήμα ἀλλ' οἱ βότρεις ἐν τῷ κλήματι. νέον δὲ φησι τὸ ὁμφακας ἔχον. 875. λεπτοθρόιο δὲ ἦτοι λεπτοφύλλον. καὶ 35

1 περιστεριῶνα K: ταύτην τὴν βοτάνην κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστεριῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ φύλλα ἐσχισμένα καὶ ποσὶ περιστερεῶς παραπλήσια A 7 φρεῖ R 8 πρόσω φύλλα KR et, ut videtur, P¹ πρὸς φύλλοις A, unde πρῶ φύλλοις coniecit Ahrensins de dial. Dor. p. 468 κρατίζομεθα KA κρατηζόμεθα R κραστιζόμεθα P κρατίζομεθα I. G. Schneiderus ἀκρατίζομεθα Ahrensins l. c. 9 καὶ δρηστειρα PA 10 νήστεις G νήσται P 11 ἐλξίνην A ἀλεξίνην K 14 καθαρτικὴ G καθαρτικόν KP 15 ῥήχος KP 16 πρὸς φραγμούς πεποιημένη P πρὸς φραγμὸν περιποιημένη K 19 Δημήτριος ὁ Μενεκλέως ὀροβάκχους — λέγει ex G edidit I. G. Schneiderus καὶ γὰρ ὀροβάκχους — λήγονται K ὀροβάκχους — λήγουσι P 24 ὁλόσχους K 28 ὁλόσχους ὁλοσχοὶ K 32 ὕσσωπος A ὕσωπος K

πολύθρονα ἤγουν πολυφάρμακα. γράφεται δὲ καὶ πολύχνοα, ἤγουν πολὺν χνούν ἔχοντα, οἷά εἰσι τὰ κυδώνια, χνουώδη. 876. πέριφρι δὲ τὸ λευκόν. καὶ τὸ ἀπὸ Μήδων τὸ βαβυλωνιον· λέγεται γὰρ καὶ Πέρσειον.

5 877. πολυανθία γλήχων· ἀποκοπή ἐστι τῆς γλήχωνος γενικῆς. γράφεται καὶ σὲ δ' ἂν γλήχων πολυανθία.

880. σπέρμ' ὀλοὸν κνίδης· ἡ ἀκαλήφη λέγεται κνίδη παρ' Ἀθηναίοις καλουμένη. κνησμόν δὲ τῷ ἐφαισμένῳ ποιεῖ. ἐψία δὲ τουτέστι παλγνιον· καὶ Ὅμηρος (Od. P 530) „ἐψίασθων“. παίζουσι γὰρ τῷ σπέρματι ταύτης οἱ νεώτεροι ἐν παιδίᾳ, ὡς ἀστραγάλοις· ἢ ὅτι παίζοντες τύπτουσι μετ' αὐτῆς ἀλλήλους.

881. νιφόεν· ἢ τὸ ψυχρὸν ἢ τὸ ὑγρόν· καὶ γὰρ ἡ σκίλλα ψυχρᾶ ἐστὶν ἐνεργείας· ἢ τὸ λευκόν, οἷός ἐστιν ὁ νιφετός· τὸ γὰρ τῆς θηλείας σκίλλης κάρα λευκόν ἐστι. 882. ὁμοκλήτοιο δὲ ὁμωνύμου, 15 τὸ λεγόμενον δρακόντιον.

883. ἡ δ' ὅσα πεῦκαι στρόμβοισι ναπαίοις· τοῖς συνεστραμμένοις καὶ βαθέσι κοιλάμασι τοῖς ἐν ταῖς νάπαις. Ἄλλως. ἡ σύνταξις, ἡ δ' ὅσα πεῦκαι ἀγρότεραι καὶ ναπαῖαι τοῖς στρόμβοις ὑπεθέσαντο. στρόμβους δὲ φησὶν ἀντὶ τοῦ κωνοειδῆ καρπὸν τῆς πεύκης. ὅμοιος γὰρ ἐστὶ τοῖς στροβίλων κώνοις. 885. ἀβληχρεὶς δὲ τοῦ σκορπιούρου. καὶ γὰρ ἀβληχρεὶς εἶπεν ἐπὶ τῆς ῥίξης, ἐπειδὴ τοῦ σκορπίου θεραπευτική ἐστίν, ἢ διὰ τὸ βλήχεσθαι ποιεῖν διὰ τὰς ὁδύνας.

885. Ἐγγλοα ῥίξαν θηρός ἰσαζομένην τμήξας· τουτέστιν ἰοβόλῳ κέντρῳ, ἥτοι τῇ ουρᾷ. ἐν γὰρ τῇ ουρᾷ ἔχει τὸ κέντρον 25 ὁ σκορπίος. ἐστὶ δὲ τὸ λεγόμενον σκορπιούρου ἢ βοτάνη. 881· τὸ δὲ σὺν καί που νιφόεν σκίλλης κάρα, ἥτοι ἡ κεφαλὴ τῆς σκίλλης· πολλὰς ὑμένων περιβολαῖς καλυπτομένη ὥς σκοτεινὴ ἐστὶ καὶ ἀόρατος ἐνδον τῶν χιτῶνων ἔχουσα τὰ σπέρματα.

887. ἡ ἐ σίδας· ἐν Ὀρχομενῷ φησι Θεόφραστος (hist. plant. 30 III 101, sqq.) ῥίξαν φύεσθαι, φυτόν τι ἐν τῷ ὕδατι λεγόμενον σίδην τηλίκον ὅσον μήκων. ἔχει δὲ κόκκους ἐρυθροὺς ὁμοίους ῥοῖᾳ, στρογγυλωτέρους δὲ. ψαμαθηίδας δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ διαφόρως ἄμα-

2 πέριφρι δὲ τὸ μέλαν, οὐ τὸ λευκόν φησι. καὶ τὸ ἀπὸ μῆδων δὲ κάρδαμον, οὐ τὸ βαβυλωνιον ἀλλὰ τὸ περσικόν φησι Α'. 3 λέγεται γὰρ καὶ περσικόν I. G. Schneiderus ex G. 5 ἀποκοπή P ἀπόκοπον K· τὸ δὲ πολυανθίης γλήχων γράφεται καὶ πολυανθία γλήχων, τοῦ γλήχων γενικῆς ὄντος κατὰ ἀποκοπὴν. καὶ εἴη ἂν ὁ νοῦς, τὰ πολυανθῆ ἔργη ἤγουν κιάδοι τοῦ γλήχωνος καὶ τὸ στρέχον καὶ τὸ σίνηπι σώσειε σε κακηκεύοντα καὶ τῇ κακῇ, ἤγουν νόσῳ κελεύοντα, τουτέστι νοσοῦντα Α. 9 ἐψίασθων G ἐψίασθην Α. ἐψίασθην KP. 16 ναπαίοις P ναπαῖας K. 20 τοῖς τῆς στροβίλου κώνοις G. 21 σκορπιούρου P σκορπίου K. 23 τμήξας τουτέστι ἰσαζομένην κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θηρός P. 24 ἡ κεφαλὴ τῆς σκίλλης P κατὰ τῆς σκίλλης K. 29 σίδας PG σίδης K. 31 ροῖᾳ στρογγυλωτέρας K ροῖᾳ στρογγυλωτέρας δὲ G. 32 ψαμαθηίδας PG ψαμαθίδας K ψαμαθηίδας δὲ εἶπεν ἀπὸ ψαμάθης τόπου ἐν βοιωτίᾳ οὕτω καλουμένου ἢ κρήνης. ἡ γραπτὴν ἁμαθηίδας, ἐπεὶ διαφόρως ἁμαθον μὲν τὸν παρὰ τοῖς ποταμοῖς ψαμαθον δὲ τὸν παρὰ τῇ θαλάσῃ λέγουσι Α. διαφόρως εἶπεν ἁμαθον K· εἶπεν om. PG.

θον τὴν παρὰ τοῖς ποταμοῖς ἢ τῇ θαλάσῃ ψάμμον λέγουσιν. ἡ γραπτεόν Ψαμαθηίδα. Ψαμάθη γὰρ κρήνη τῆς Βοιωτίας. φυτὸν δὲ ἔστιν ἐν Βοιωτίᾳ παρόμοιον φοῖβ. φασὶ δὲ τὰς σίδας βρωσίμους εἶναι. ἔστι δὲ πάλιν τόπος τῆς Βοιωτίας Ψάμαθος λεγόμενος.

ἄς τρέφει αἶα: γράφεται καὶ ἄστε Τρόφεια Κῶπαί τε, ἐν' 5 ἢ ἄστινας ἢ Τρόφεια καὶ αἱ Κῶπαι, αἶ εἰσι πόλεις τῆς Βοιωτίας, περὶ τὸ λιμναῖον ὕδωρ ἐθρέψαντο, ὅπου ὁ ῥοὺς τοῦ Κνώπου καὶ τοῦ Σχοινίως βάλλει καὶ φέρεται. Σχοινεὺς δὲ καὶ Κνώπος οἱ δύο ποταμοὶ Βοιωτίας εἰσὶ. Κνώπος δὲ ὁ Ἰσμηνὸς εἰρηται ἀπὸ Κνώπου τοῦ Ἀπόλλωνος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Κνώπος, δι' ἧς φέρεται ὁ Ἰσμηνὸς ποταμὸς. 10

890. ὅσσα θ' ὑπ' Ἰνδόνι: καὶ ὅσα, φησὶν, ὑπὸ τῷ Ἰνδόνι χεῦμα τοῦ Χοάσπου πιστάκια ἀμυγδαλόεντα φαίνεται ἐν τοῖς ἀκρεμοῖσι. 892. καυκαλίδας δὲ τὰ λέπη τῶν πιστακίων λέγει ἢ βοτάνης ἄλλο γένος.

892. φριμῶδεα μύρτα: ἦγουν τὸν καρπὸν τῆς μυρσίνης φησὶ. στυφὸς δὲ ἔστι καὶ τρώγεται καὶ τῇ στυφότητι δεσμοὶ καὶ φριμοὶ τὸν 15 λαιμὸν καὶ τὸ στόμα. φριμῶδεα δὲ μέλανα ἢ στυπτικά. στυπτει γὰρ τὰ χεῖλη καὶ φριμοὶ τὸν τρώγοντα.

895. σὺν χλοερούς: λείπει ὁ καὶ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ καὶ σὺν τοῖτοις βάλοις τὴν βαρύοδμον καλουμένην. 897. καὶ ἡ μέλλωτος δὲ βοτάνη ἔστιν, ἣν λαμβάνουσι καὶ εἰς τοὺς στεφάνους. 898. καὶ οἰνάνθη 20 βοτάνη ὁμοία σαμφυλίνῳ, ἣν καταψήχουσιν, ἦγουν συντρίβουσιν, οἱ νομεῖς καὶ περιβάλλονσι ταῖς αἰξίν.

899. λυχνὶς ἔνερθε: τὴν ἀγρίαν λυχνίδα φησὶν. αὕτη συμβάλλεται τοῖς ὀφιοδήκτοις καὶ σκορπιόδηκτοις. 901. ἱάμων δὲ τῶν 25 ἱαμενῶν, ἦτοι τῶν συμφύτων χωρίων.

902. ψίλωθρον: βοτάνη ἔστιν, ἣτις καὶ καρκίνωθρον καὶ κλήμα καλεῖται. πολυθρήνου δὲ πολυθρηνήτου. γράφεται καὶ φιλοθρήνου ἀντὶ τοῦ πολυθρήνου, ἦτοι τῆς φιλοῦσης τὸν θρήνον, ὅτι

2 ψαμαθηίδα KPG ψαμαθηίας voluisse videtur ψαμάθη P ψάμη K ψάμη G 4 λεγόμενος PG λεγομένη K 5 ἄ τρέφει KP ἄστε τρέφει G τὸ δὲ ἄς τρέφει αἶα γράφεται καὶ ἄ τρέφει αἶα αἶ δὲ κωπαῖαι πόλεις βοιωτίας. αἶ καὶ κῶπαι λέγονται αἰτινίς, φησιν, ἀνέθρεψαν τὰς σίδας περὶ τὸ λιμναῖον ὕδωρ A ἄστε τρόφεια G ατρεφει K ἄς στρέφει P: Τρόφεια Lobbeckius paral. p. 164 ἐν' ἡ — Κῶπαι αἶ G, om. K 9 ἀπὸ κνώπου KP ἀπὸ κνώπος G 10 πόλις κνώπος G κνώπος

ποταμὸς P κνάπη K 19 βάλοις P βάλ' K βαρύοδμον καλουμένην βοτάνην A 21 καταψήχουσιν A καταψήχουσιν KP 24 καὶ ὁ πολυγονος βοτάνη ἔστι, ὃν ὑπαμῆσαι ἀπὸ τῶν λασίων ἱάμων κελεῖν, δηλαδὴ ὑποθιρίσαι ἀπ' αὐτοῦ τοὺς πυκνοὺς κλάδους. ἡ ὑπαίμησον καὶ θείρουν τὸν πολυγονον, ὅπερ ἱαμενον. ἱαμενοὶ δὲ λέγονται μὲν καὶ οἱ κλάδοι, λέγονται δὲ καὶ τὰ ἱαμενὰ ἦγουν σύμφυτα χωρία A τῶν ἱαμενῶν P 26 κλήμα KP κνήμα G 27 πολυθρήνον δὲ πολυθρηνήτου (δὲ καὶ πολυθρηνήτα K) γράφεται καὶ πολυθρήνον ἀντὶ τοῦ φιλοθρήνου ἦτοι (ἡ K) τῆς KP: τὸν δὲ ὑάκινθον πολυθρηνήον φησιν, οἷον ἐκ πολυθρηνήτου. γράφεται καὶ φιλοθρήνον, ἦγουν φιλοῦντος τοὺς θρήνους ἢ ὑπὸ φίλων θρηνηθέντος. ὁ γὰρ ἀπόλλων A

Ἀπόλλων πολλά ἔκλυνσε τὸν Ῥακίνθον τὸν Ἀμύκλου καὶ Διομήδης νύμφης.

903. ὃν Φοῖβος: Ἀμύκλου καὶ Διομήδης παῖς ἐγένετο ὃ ὄνομα Ῥακίνθος. τοῖτον ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων σφοδρᾶ, ὥστε καὶ συγγενήμα-
5 ζισθαι αὐτῷ καὶ συμπαιζειν. δισκεινόντων οὖν αὐτῶν ποτε λαβὼν ὁ Ἀπόλλων τὸν δισκὸν καὶ ἀφείς ἄκων κατήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ῥακίνθου καὶ οὕτως αὐτὸν τὸν τριπόθητον ἀπέκτεινεν, ὃν πάνυ πολλὰ ἐθρήνησεν ἀποθανύτα. ἐκ τοῦ αἵματος οὖν αὐτοῦ ἀνέφυ ἡ βο-
τάνη, ἣν καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ Ῥακίνθον ἐκάλεσε. τοῦτο οὖν ἐστὶν
10 ὃ φησι φιλοθρήνου Ῥακίνθου. σόλος δὲ ὁ δισκός. ὁ ἐκ πέτρας, φησί, σόλος ἀφαλλόμενος ἐνέπρεσε κόρησιν, τοιτέστι τῇ κεφαλῇ. κάλυμμα δὲ τὸν περὶ τὸ κράνιον ὑμένα.

907. ὅπῳ νῦν τὸν Κυρηναϊκὸν φησι, δάκρυα δὲ τὸν χυλόν.

908. τρεῖς σοῖς δὲ ὁ λ κ ἤε σ σι, τοιτέστι τριπλοῖς ὀβολοῖς.

15 908. Ὁ λ κ ἤε σ σιν ἰσοζυγίων: τοιτέστι τοῖς ὀβολοῖς ὁ λ κ ἤε σ σιν ἰσοσταθμον στήσας τῷ ἀπὸ τοῦ τριφύλλου.

909. Πολλάκι κ ρ ἤθ μ ο ν: ἤτοι λάχανόν ἐστι. καὶ γὰρ μέμνηται αὐτοῦ καὶ Καλλιμάχος ἐν τῇ Ἑκάλῃ. κερσοειδέα δέ, ἐπεὶ κεραι-
τοιδὲς ἐστὶ τὸ φυτὸν, ὃ ἐρφυλλος, τοῖς φύλλοις.

20 911. ἐν κινήθει ο ῥί ζ ας: τοιτέστι τριῖβε τὰς ῥί ζ ας τοῦ σιμφίου μετὰ οἶνου. Λιβυκάς γὰρ ῥί ζ ας τὸ σιμφιόν φησι, διότι πολὺ ἐστὶν ἐν τῇ Λιβύῃ. 912. ἐξ ὧν σύ ποτε μὲν μικτῶς πάντα, ποτὲ δὲ χωρὶς ἔκα-
στον μίξας ἐν φιάλῃ μετ' ὄξους ἢ οἶνου ἢ ὕδατος, πολλάκις δὲ καὶ μετὰ γάλακτος πίνει.

25 915. ἦν δέ σ' ὁδοιπλάνοντα: ἐὰν δὲ συμβῇ σε ὁδοιποροῦντα πληγὴν ἀναδέξασθαι, τὸ τηνικαῦτα σὺ ὁ πληγείς λάβε τὰς παρατυγα-
ιουσας ῥί ζ ας ἢ ποίας δήποτε καὶ λαβὼν διαμασῶ, καὶ τὸν μὲν χυλὸν ἔκβαλε, τὰ δὲ μασηθέντα βοτάνια ἐπιτίθει, καὶ οὕτω θεραπευθήσῃ καὶ φεύξῃ τὴν ὀδύνην. 916. κατασπέρχῃ δὲ ἀντὶ τοῦ κατεπιγῇ τῇ
30 ὀδύνῃ καὶ καταπονῇ. 918. μαστάζειν ἀντὶ τοῦ μάσταζε. ἔστι δὲ μασὼ ταῖς σιαγόνσιν.

920. ὄφρα ὀδύνην καὶ κῆρα: ὅπως τὴν ὀδύνην καὶ τὴν βλάβην τὴν κατεπιγούσαν σε ἐκφύγῃς.

921. ναὶ μ ἦν σι κύ ην: ἤτοι τὴν χαλκὴν ἢ σιδηρᾶν σικύαν λέ-
35 γει, μεθ' ἧς σικυάζουσιν οἱ ἱατροὶ καὶ ἐκσύρουσι δι' αὐτῆς τὸ πληγ-
θὲν αἷμα. καὶ ἐνταῦθα οὖν σικυάσαι κελεύει, ἵνα ἐκσύρῃς τὸν ἰόν.
923. ἢ τὸν τῆς συκῆς, φησι, γαλακτώδη ὅπῳ ἔμβαλε τῷ τυμμάτι. ἢ

6 κατὰ τῆς κεφαλῆς A 7 τὸν τριπόθητον om. G 11 ἐνέπρεσε
τῇ κόρησιν A ἔπρεσε κόρησιν KP 15 τοῖς corr. man. rec. τρεῖς σοῖς K, om.

P 16 τῷ om. K 18 ἐκάλη P ἐκάλη K ἐκάβη ἢ ἐκάλη A 19 ἔρφυ-
λος K 25 ἰάν A εἰ K 27 ῥί ζ ας ὁποίας KP: ῥί ζ ας ἢ ποίας οἷας δὴ
ποτε λαβὼν G διαμασῶ K 28 μασηθέντα K βοτάνια G βότανια
KP 31 μασσῶ K 32 ὄφρα δύνῃ ἀντὶ τοῦ ὅπως A 37 ἔκβαλε
KP ἐπίβαλλε G

σιδήρον καυστειρὰν θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοις καμίνου, τοῖς στέρνοις πυρακτωθεῖσαν, ἔμβαλε τῇ τύψει. σημειωτέον δὲ ὅτι τὸν σιδήρον θηλυκῶς εἶπε. κελεύει δὲ χρῆσασθαι κατὰ τόπον τῇ σιδήρου καύσει, ἵνα καύσῃ τὸν ἰὸν καὶ τὴν δηχθεῖσαν σάρκα.

925. αἰγὸς ἐνὶ πλείον δέρος: τὸν ἀσκὸν λέγει. κελεύει δὲ ἐν 5 αἰγίῳ ἀσκῷ οἶνου ὄντι πεπληρωμένῳ ἀποδήσαι ἔσωθεν τὸ πληχθὲν μέρος.

928. ἀσκοδέταις: ἦτοι ἀσκὸν αἰγειον οἶνηρόν πεπισσωμένον τῷ δηχθέντι μέρει τοῦ σώματος ἀνατεμὼν ἐπίβαλλε. τὸ δὲ ἐλλίξεις γράφεται καὶ ἐλίσσεις ἀντὶ τοῦ ἔλισσε, δέσμιαι ἐπάνω. καταχρηστικῶς 10 δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν βουβῶνας εἶπε· λέγει δὲ τὰς μασχάλας. φησὶ δὲ ὅτι καὶ βδέλλας πρόσβαλλε τῷ τύμματι, ἵνα τὸ βλαβὲν μέρος αἷμα ἀφῇ.

932. μίγδην ἐν πυράθοις: καὶ γὰρ πυράθοι εἰσι τῶν αἰγῶν τὰ ἀποπατήματα. ταῦτα οὖν εἰς τρύγα οἶνου ἡ ὄξους χέας καὶ μειγμένως ταραξάς ἔτι νεαρᾶς οὔσης τῆς πάτου, τουτέστι τῆς πυράθου, περίξ 15 τοῦ δῆγματος ἔλισσε, ὃ ἔστι χρεῖ, ἕως ἔστι νεαρὸν τὸ ἀποπάτημα τῆς αἰγός. δεῖ γὰρ αὐτὸ νεαρὸν ἔτι ὑπάρχον ἐπάραι καὶ μῖξαι μετὰ τῆς τρυγός ἢ αὐτὸ τὸ μῖγμα νεαρὸν ὑπάρχον χρῆσαι. Ἄλλως. πυράθοις: τοῖς ἀποπατήμασι τῶν αἰγῶν. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ θηριακῶν κελεύει τὰ τῶν αἰγῶν ἀποπατήματα, ἀν τε ὑγρὰ ἢ ἂν τε ξηρά, μετὰ τρυ- 20 γός ὄξους ἢ οἶνου αὐτὰ κατασκευάζειν· τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πάντα βοήθειαν ἔχει.

933. Νεαλεῖ: νεαρᾷ δὲ ἀφοδενύσει, τουτέστι τῇ δὲ νεαρᾷ ἀποπατήσει, τῇ κόπρῳ τῆς αἰγός δηλονότι, τὴν τύψιν περιελλέεις, ἥγουν ἀποκλείσεις. ὁ σκοπὸς ἅπας, καὶ σικυὰ τὸ αἷμα κένωσον ἢ τὸν τῆς σικέας 25 τοῦ δένδρου γαλακτώδη ὁπὸν εἰς τὴν πληγὴν ἔμβαλε ἢ σιδήρῳ καῦσον ἢ ἐν ἀσκῷ οἶνον ἔχοντι τὸ πεπληγμένον ἔμβαλε μέρος ἢ βδέλλας ἐπίθεις ἢ κρομύουν ὁπὸν ἔμβαλε ἢ οἶνον ζεύουσιν σποδιᾷ συγχύσας ταραξον καὶ ἐπίθεις ἢ ὄξος ἢ νεαρὰν κοπρίαν ἐπίδησον.

934. ὄφρα δὲ καὶ πάσῃσι: νῦν καθολικῶς πάσης νόσου, ἦτοι 30 παντὸς δῆγματος, λέγει τὰ ἀλεξητήρια· ἵνα δὲ καὶ πάσαις ταῖς βλάβαις ἀλεξητήρια κατασκευάσας θαρρῆς, λέπει δὲ τὸ λέγω σοι, ὅπερ ἡδὺ πάνυ ἔσται.

936. ἡμος ὅτε θρόνα: ἡνίκα τὰ πολλὰ θρόνα, τουτέστι φάρμακα, ἥγουν τὰς βοτάνας, ὑπὸ τῇ ἰδίᾳ χειρὶ ταραξείς. 937. ἐν μὲν 35

1 καυστειρὸν P 7 μέρος. φορβάς δὲ λέγεται μὲν καὶ τὸ φορέδιον, λέγεται δὲ καὶ πάντα τὰ βοσκόμενα, ἀπὸ τοῦ βορά ἢ τροφῇ βορβάς, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς φ φορβάς A 9 ἐπίβαλλε ἐλλίτων καὶ δεσμεύων ἰσχυρώς. γράφεται δὲ τὸ ἐλλίξεις A 10 δίσμινε ἄνω G δίσμιε ἐπίθεις P 12 πρόσβαλλε P πρόσβαλλε K ἐπίβαλλε A μέρος ἢ τὸ τύμμα ἀφῇ G 17 αὐτὸ νεαρὸν ὑπάρχον A αὐτὸν νεαρὸν ἔτι ὑπάρχειν K μετὰ τῆς τρυγός PA, om. K 18 πυράθοις P, om. K 23 νεαρῷ KP 24 τῇ κόπρῳ P τῆς κόπρου K 25 σικυὰ αἷμα A σικυάνθον αἷμα K σικύωσον αἷμα P

καὶ ἀριστολόχεια καὶ ἄς ἐξῆς ἐπιφέρει. αὕτη δὲ ἡ βοτάνη ἀριστολόχεια ἐκλήθη διὰ τοῦτον τὸν τρόπον. τοῦ νεώ του ἐν Ἐφέσῳ κατασκευαζομένων πολλοὺς ὑπὸ ἔχρων συνέβη πληγῇναι· ἡ δὲ θεὸς ἐμήνυσεν Ἀριστολόχῳ τῷ Ἐφεσίῳ τὴν πόαν ταύτην, ἣ ἐθεραπεύοντο οἱ πληττόμενοι. 5 καὶ ἐκ τούτου ἀριστολόχεια ἐκλήθη, ἀπὸ Ἀριστολόχου τοῦ Ἐφεσίου κείνου, ὃς πρῶτος ταύτην εὗρεν.

938. ῥίζαι: τουτέστι τῆς χαλβάνης ἡ ῥίζα. κατὰ κοινού δὲ τὸ εἶν. ἔστω δὲ καὶ ἀριστολόχεια καὶ ἔριδος ῥίζα, ἣτις ἐστὶ φυτόν, καὶ νάρδου ῥίζα σὺν τοῖς φύλλοις τοῦ πυρέθρου καὶ δαύκης καὶ τῶν λοι- 10 πῶν. καὶ ἡ πύρεθρος δὲ βοτάνη ἐστίν, ἣν πυρίτιν ἀλλαχού λέγουσιν. τὴν δὲ γλυκυσίδην ὁ Θεόφραστος (hist. plant. VIII 8, 6) καὶ παιωνίαν λέγει· φυτόν δὲ ἐστίν.

941. κάρφειά τ' ἑλλεβόρου: ἀντὶ τοῦ τοὺς κλάδους καὶ τὰ σπέρματα. μελανόχροος δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ λευκὸς ἐστὶν ἑλλέβορος.

15 945. ἱππεῖον λειχῆνα: ἰστίον ὅτι γίνονται ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν ἵππων λειχῆνες, ἃς ἀποξύνειν κεινέει καὶ τριβόντας διδόναι πιεῖν τοῖς ὀφιοδήκτοις ἀλεξήτριον. καλεῖσθαι δὲ αὐτάς λέγουσιν τινες χειλιδόνας. χαμαλὴν δὲ λειχῆνα εἶπε, διότι ἐν τοῖς κάτω τῶν ἵππων μέλεσι γίνεται καὶ οὐκ ἀνω φυτεται· ἐν γὰρ τοῖς γόνασιν, ὡς εἴρηται, φυτεται. 20 Ἄλλως. βοτάνη ἱππολειχὴν θεραπευτικὴ θεραπεύουσα τῶν ἵππων τὰς λειχῆνας, ἣν λέγουσιν ἱπποσέλινον.

947. Κινάμοιο: ἐν τῷ γ (c. 111) φησὶν Ἡρόδοτος ἐν Ἰνδικῇ ξῶον εἶναι, ὃ καλεῖται κινάμωμον, ὅτι καλιὰν ποιεῖται ἐκ τῶν καρ- 25 φῶν διὰ τὴν ὁσμὴν· ὅθεν καὶ κινάμωμον καλεῖται. οἱ δὲ τὸ ξύλον τὸ κινάμωμον αὐτὸ φασὶν εἰρηκέναι.

950. πολυστελοῖσι νομάζων: ἤτοι πολυψήφοις. εἰ δὲ πολυμυνοῖσιν, ἀντὶ τοῦ πολλὰ μνία ἔχουσι· μνία γὰρ τὰ βρῦα· διὸ καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. νομάζων δὲ ἀντὶ τοῦ νεμόμενος. 951. ἐν στυπέι: τῷ κύτει καὶ τῇ γαστρὶ τοῦ ὄλμου· περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ 30 ἐν ὄλμῳ, τουτέστι τῇ θυτῇ. 953. ἀπαρίνεια δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαρίνης χυλόν. ἀπαρίνη δὲ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ. 955. τὸ δὲ διακριδόν γράφεται καὶ διασταδόν. τροχίσκους δὲ δραγμαίους ποιεῖ. χωρεῖται δέ, φησιν, ὁ δραγμαῖος τροχίσκος δύο κοτύλους καὶ πινέσθω.

957. καὶ κεν Ὀμηρεῖοιο: ἢ διὰ τὸν ζῆλον ἢ διὰ τὴν πατρίδα. 35 Κολοφώνιον γὰρ ἔνιοι τὸν Ὀμηρον ἐγενεαλόγησαν. ἢ ἴσως Ὀμηρικόν, ὡς περ Κρατίνειον καὶ Ἀριστάρχειον.

958. μνηστὶν ἔχοις: ἤτοι μνησθείης ἄν μου, ὧ Ἐρμησιάναξ, τοιαύτας ευρόντος θεραπείας. νιφόισσα δὲ περιφραστικῶς ἡ Κλα-

3 ὠνόμασεν corr. ἐμήνυσεν K 11 παιωνίαν Theophrastus l. c. περίναιαν K 14 ὁ ἑλλέβορος K 23 καρφῶν I. G. Schneiderus ex Herodoto l. c. καρφῶν K 28 ἐν στυπέι τῷ κῆτει K, correxit I. G. Schneiderus 33 κοτύλους οἶον I. G. Schneiderus 36 Κρατήτειον Wegenerus de aul. Attal. p. 173 Κράτῃτα coniecit O. Schneiderus.

ρος, ἥτις οὕτως ὠνόμασται παρὰ τὸ ἐκεῖ γενομένην τὴν Μαντῶ τὴν
Τειρεσίον μετὰ Ζωγραίου κλαῦσαι, ἥ διὰ τὸ λαχεῖν αὐτὴν τὸν Κλάριον
Ἀπόλλωνα. γράφεται καὶ Κλάρου πολίχνη, τουτέστιν ἡ Κλάρος
αὕτη. ἔστι δὲ πόλις Κολοφῶνος.

1 τὴν Μαντῶ τὴν I. G. Schneiderus τὴν μαν^{ταν} Κ 2 αὐτὸν Κ

SCHOLIA

IN

NICANDRI ALEXIPHARMACA.

Τὸ ποίημα οἱ μὲν ἐπιγράφουσι περὶ θανασίμων φαρμάκιων, οἱ δ' ἀντιφάρμακα, ἄλλοι δ' ἀλεξιφάρμακα· καὶ γὰρ αὐτὸς φησιν ὁ Νίκανδρος (4).

θεῖα κέ τοι ποσέσσιιν ἀλίξια φαρμακόεσσαις.

5 1. Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα. Νίκανδρός ἐστιν ὁ λέγων Κολοφώνιος Πρωταγόρα Κυζικηνῶ, ὁ δὲ νοῦς· εἰ καὶ μὴ συνεγγυς ἔχομεν τοὺς κλήρους τῶν πόλεων ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ τό σοι προσφωνεῖν οὐκ ἀνοίκειον ἡγοῦμαι. Δῆμους δὲ λέγει τὰ ἀθροίσματα τῶν τε προγόνων καὶ τῶν κτιστῶν.

10 2. Τύρσεις δεῖ ἀκούειν τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ τὰς ἐπάλξεις, ὅπερ κυρίως σημαίνουσιν· ἀπεμφαίνων, γὰρ ὁ λόγος ἐστίν, εἰ χάριν τῶν ἐπάλξεων οἱ δῆμοι τὰ τεῖχη ἔκτισαν, ἀλλὰ μὴ χάριν τῶν πόλεων. Σύγκληρα δὲ συνοικία τῶν αυτοκλήρων. Τὸ δὲ τίων οὐκ ὀρθῶς κεῖται· σημαίνει γὰρ τὸ τίνων· Ὅμηρος (Il. ω 387).

15 τίων δ' ἔξ ἴσαι τοκήων;
βούλεται δὲ λέγειν ὦν. Τζέτζης· τίων, τῶν, ὦν δωρικῶς· καλῶς ἔχει. Βλάστας δὲ τὰ βλαστήματα, τὰ γένη· ὁ γὰρ ἄνθρωπος δίκην φυτοῦ αὐξεῖ. Τύρσεισι δὲ ταῖς πόλεσιν ἀπὸ μέρους τῶν τειχῶν.

3. Ὀλιγὸς· μακρὸς, πολὺς· ἀπέχουσι γὰρ ἀλλήλων ἡ Κυζίκος
20 καὶ ἡ Κολοφών.

4. Ἀλίξια φαρμακόεσσαις· τὰ ἀλεξιτήρια τῶν φαρμάκων εἴποιμι ἀντὶ τοῦ καὶ βλαπτούσας καὶ ὠφελούσας βοτάνας εἴποιμι.

5. Ἄ τε φώτας· ἴδει εἰπεῖν αἰτίνες, αἱ πόσεις, ὁ δ' ἐπὶ τὸ ὁμῶν-
25 νομον οὐδετέρως μετήλθεν Ὀμηρικῶς· πρὸς τὰ φάρμακα γὰρ τὰ φθο-

6. Πολυστρούβοιο δὲ τῆς πολυταράχου παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς
ναῦς, ὅ ἐστι ταράσσειν, κατὰ παρένθεσιν τοῦ ἰ πολυστρόφου, τῆς πολ-
λὰς στροφᾶς ἐχούσης.

7. Ἀρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν· ἀρκτικαπέρα γὰρ ἡ Κύζικος τῆς
30 Κολοφώνος, ὀμφαλὸν δὲ καλεῖ τὸν βόρειον πόλον, ὡς μεσαίτατον, ἢ
αὐτὴν τὴν ἄρκτον διὰ τὸν παρακείμενον αὐτῇ τῶν ἀστρῶν χορόν· ὀμ-
φαλόεσσα εἶρηκε διὰ τὸ μέσον τοῦ βορείου κεῖσθαι. Τινὲς δ' ἐπειδὴ
δοκεῖ ὁ κατὰ τὰς ἄρκτους τόπος εὐβοτώτατος, ὀμφαλόεσσαν εἰρησθαί
φασι τὴν τροφώδη· ὀμφαλὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ὁμπνῆς εἴρηται, ὅ ἐστι τρο-
35 φῆ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ ὀμπνία, ἄλλοι δὲ τὴν Κρητικὴν· Ὀμφα-
λὸς γὰρ τόπος ἐν Κρήτῃ, ὡς καὶ Καλλιμάχος (Hymn. in Jovem 44).

πέσει, δαίμον, ἀπ' ὀμφαλός, ἐνθεν ἐκεῖνο

Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.

8. Λοβρίνης θαλάμαι· τόποι ἱεροὶ ὑπόγειοι, ἀνακείμενοι τῇ Ῥέᾳ, ὅπου ἐκτεμνόμενοι τὰ μῆθεα κατετίθεντο οἱ τῷ Ἄττει καὶ τῇ Ῥέᾳ λατρεύοντες, εἰσὶ δὲ τὰ Λόβρινα ὄρη Φρυγίας ἢ τόπος Κυζίκου· διὸ γὰρ ὄρη εἰσὶν ἐν Κυζίκῳ, Δίνδυμον καὶ Λόβρινον. Λοβρίνης· οὕτω καλεῖται ἡ Ῥέα ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Κυζίκου, ὃ καλεῖται Λόβρινον, ὅπου 5 ἱερὸν ἐστὶ τῆς Ῥέας. Ἄττειω ἱστορεῖται, ὅτι ποιμὴν ἦν Φρυγῆς ὁ Ἄττης, ποιμαίνων δὲ καὶ ὑμῶν τὴν μητέρα τῶν θεῶν ἐφιλήθη ὑπ' αὐτῆς, καὶ δὴ φαινομένη πολλὰκις τιμῆς αὐτὸν ἡξίωσεν, ὃ Ζεὺς δ' ἐπὶ τούτῳ δυσανασχετῶν ἀνείλεν αὐτὸν οὐ φανερώς δι' αἰδῶ τῆς μητρὸς, ἀλλὰ σὺν ἄγριον πύμψας, ἣ δὲ κατολοφυρομένη αὐτὸν ἔθαψεν, οἱ δὲ 10 Φρυγες κατὰ τὸ λαφ' ἔθρηνούσιν αὐτόν. Ὡς περ δ' ἀπὸ τοῦ Ἄλτης Ἄλτειω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄττης Ἄττειω, ἢ ὡς ἀπὸ περισπωμένου, ὥς περ Ἐρμῆς Ἐρμῶ.

9. Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως καὶ Ἀπόλλωνος Ἴων, ἀφ' οὗ Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Ἰάδες πολλαὶ πόλεις, ἣ δὲ Κολοφῶν τῆς Ἰωνίας. 15

11. Ἐξόμενος· γράφεται καὶ ἐξομένη Κλαρίοιο θεοῦ παρα πόνοι νηῶ· Κλάρος γὰρ εἴρηται παρὰ τὸ κεκληρώσθαι τὸν τόπον Ἀπόλλωνι, ἢ ὅτι ἐκεῖ ἐκληρώσαντο Ζεὺς, Ποσειδῶν καὶ Πλούτων, ἢ ὅτι ἐκεῖ ἔκλυσεν ἡ Μαντῶ σὺν τῷ ἀνδρὶ Βακχιάδῃ διὰ τὴν τοῦ τοποῦ ἐρημίαν.

13. Πινυθείης ἀντὶ τοῦ πινῦθι, ἦγουν σύνεες, γινῶθι, ευκτικόν 20 ἀντὶ προστακτικοῦ, ἀκουε, μάθε· τὸ δ' ἀκόνιτον βιζίον τί ἐστὶ βοτάνης ὅμοιον ἀγρώστιδι, οὐ ἢ πόσις πικρὰ οὕσα τὸ μὲν στόμα ἅπαν στυφει, τὴν δὲ καρδίαν δάκνει, τὸ δὲ πνεῦμα ὑπὸ καταψύξεως τοῦ πνέμονος ἐπικόπτει, λυγμοὺς συνεχεῖς ἀποτελοῦσα· διὸ καὶ τὸν στόμαχον ἀεικίνητον ὄντα ἐμποδίζουσα κλείει, τὴν δὲ κοιλίαν πνευμάτων ἐμπέ- 25 πλησι καὶ τὸν κῶλον, τοῖς δὲ κροτάφοις παλμὸν παρέχουσα καὶ τῇ κεφαλῇ βάρος καὶ τοῖς μέλεισιν ἰδρώτας, ἐκφρονας ποιεῖ καὶ ἀσθενεῖς. Τὸ ἀκόνιτον εἶδος βοτάνης ἐστίν, ὅπερ καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος πορδαλιαγῆς διὰ τὸ ἀπόλλυσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὴν πόρδαλιν, ἐπειδὴ ἀντιφάρμακον ἔχει τὴν ἀνθρωπίαν κόπρον, καὶ οὐ πρότερον ἐσθίου- 30 σιν αἱ πορδαλεις, εἰ μὴ ἔχοιεν τὴν κόπρον πλησίον, ἔν' εὐθὺς προσε- νύγκοιτο τὴν βοήθειαν· οἱ οὖν νομεῖς τὸν ἀπόπατον ἐξάπτουσιν ἐκ δένδρων, εἰτα, ἐπειδὴν φάγωσιν αἱ πορδαλεις τὸ ἀκόνιτον καὶ ὀρμή- σωσιν ἐπὶ τὴν κόπρον, ἀνασπῶσιν οἱ ποιμένες, καὶ περιαλλόμεναι τουτέστιν ἐπιπηδῶσαι ἀποθνήσκουσιν· ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ 35 ἐννεακαιδεκάτῳ περὶ ζώων (H. A. IX 6, T. I, p. 612). Πινυθείης· τὸ ἀκόνιτον φασιν ἐκ τοῦ ἐμέτου τοῦ Κερβέρον φυνῆναι· ἱστορεῖται γὰρ τὸν Κέρβερον ἐξ ἄδου ἀνενεχθέντα μὴ δύνασθαι ὑπομεῖ- ναι τὰς ἀνγὰς τοῦ ἡλίου καὶ ἐμέσαι, καὶ ἐκ τοῦ ἐμέτου ταύτην γε- νέσθαι τὴν βοτάνην. Ἀχέρων δὲ ποταμὸς ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, 40 ἔνθα τὸν τοῦ Ἰδίου κύνα ὁ Ἡρακλῆς ἐξηγάγε, καὶ ὁ λόφος Ἀκόνιτος λέγεται.

14. Εὐβουλῆος δὲ τοῦ Ἰδίου κατ' εὐφημισμὸν.

15. Ἀστυρά τε· τὰ ἄστυρα πόλιστα εἰσὶ, καὶ χωρίον οὕτω λε-

16 καὶ ἐξομένην?

γόμενον, ὁ δὲ Προϊόλαος υἱὸς Ἀύκου βασιλεὺς Μαρυανδηνῶν, ὃς ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, Ἡρακλέους πολεμοῦντος τοῖς πλησίον, οὐ εἰς ὄνομα ὁ πατήρ τὴν πόλιν ἐκάλεσεν ἐγγὺς οὖσαν Ἡρακλείας.

16. Οὐρανόεσσαν δ' ὑπήνῃν ἢ τὸ ἐπάνω τοῦ χεῖλους τρέχωμα, ἢ 5 τὴν ὑπερώαν, ἣτοι τὸν οὐρανίσκον καταχρηστικῶς.

19. Ἀνὴρ τῇ ταλαιπωρίᾳ δὲ τοῦ πάθους τὸ τῆς καρδίας ἄκρον ὑποδάκνεται. Ἄκρον νειαρῆς τῆς κοιλίης τῆς καταπύω, κατὰ τὸ ἄκρον καὶ ἄκλειστον στόμα τῆς νειαρῆς γαστρός ἀειρούμενον τὸ φάρμακον, στόμα δὲ γαστρός ὁ στομαχός, ποιητικῶς δ' ἐξέφρασεν· ἢ δὲ 10 κάκωσις φησιν ἐπιτίθεται τῷ στόματι τῆς κοιλίας, ὁ δὲ διὰ παντὸς ἀνεωγός ἐστιν.

21. Τεύχεος· τοῦ στόματος τῆς κοιλίας, ἣν οἱ μὲν καρδίαν καλοῦσιν, οἱ δὲ δοχεῖον τῶν ἐντέρων τῆς βρώσεως, λέγει δὲ τὸ κῶλον.

22. Πύλη δ' ἐπικέκλιται· ἐμπέφρακται τῶν παγίων ἐντέρων ἢ 15 εἰσόδος· τοῦτο γὰρ φησιν, ὅτι φράττεται τὰ δοχεῖα μέρη τῶν αἰτίων διὰ τὴν ἀλγηδῶνα.

24. Νοτίων ὑπολείβεται ἰδρώς· παρακαλουθεὶ δ' αἰετοῖς τὸ ἀκόνιτον πεπωκόσιν ἐκ τῶν βλεφάρων καὶ τῶν μελῶν ὕγρα ὑπόστασις, ἢ δὲ γαστήρ πνευματουμένη καὶ ταρασσομένη τὰ μὲν πολλὰ τῶν πνευ- 20 μάτων ἀνωθεν ἐκβάλλει, τὰ δὲ λοιπὰ κάτω πέμπει, ἅτινα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν ἰδρυνθέντα ἐμφράσσει τὴν κοιλίαν.

27. Κράσι δ' ἐν βάρος· πνευματώσις δὲ πολλὴ καὶ βάρος κεφαλῆς καὶ κροτάφων παλμός. Διπλόα δ' ἀντὶ τοῦ διπλῆ ὀφθ., οἷα συμβαίνει τοῖς ἰσχυρομένοις τῇ μέθῃ· οὕτω φησὶ βαρεῖται ὑπὸ τοῦ 25 φαρμάκου ὁ πῶν αὐτό, ὡς ἀνὴρ κραιπαλῶν.

30. Ἀγριοέσσαν ὀπώρην νῦν τὴν σταφυλὴν λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγριοποιόν, ἐπεὶ δὴ ὁ οἶνος ἀγριοποιός ἐστι, καθάπερ λέγεται ἡ ἀγρία καὶ ὀρεινή. Ἐποθλίψαντες δ' ἤρουν ἐκπίσαντες τὴν σταφυλὴν οἱ Σιληνοί, οὗτοι δ' οὕς ἡμεῖς Σατύρους λέγομεν οἱ ἀρχαῖοι Σιληνοὺς ἐκάλουν 30 ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν, ὃ ἐστὶ λοιδορεῖν, γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι.

31. Κερασίῳ, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κέραςιν ἐχρῶντο ἐν τῇ πόσει ἀντὶ ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κεράσαι εἴρηται· ἢ διὰ τὸ ταυρωτικὸν τῶν πινόντων, τουτίστι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου ἰσχύν, ὡς κέρατα ἐχόντων, ὁ δὲ Διόνυσος καὶ ταυρόκερος λέγεται.

32. Θωρηχθέντες ἀντὶ τοῦ μεθυσθέντες· καὶ Ἰπποκράτης τὴν οἶνοποσίαν θώρηξιν εἴρηκεν (Aphor. II 21 et saepius alibi).

34. Νυσαῖην ἀνά κλιτὺν· ἤγουν ἀνά κλιτὺν τοῦ Νυσαίου ὄρους.

35. Ὡς οἷγε σκοτώσιν· οὕτω φησὶ καὶ οἱ βεβρωκότις τὸ ἀκόνιτον διατίθενται ἐκφροσις.

36. Τὴν μὲν τε· ταύτην μέντοι τὴν βοτάνην τὸ ἀκόνιτον καὶ μυοκτόνον καλοῦσι διὰ τὸ τοὺς περιλείχοντας αὐτὴν μύας φονεῖν.

37. Ὑρακας τοὺς μύας κατ' Αἰτωλοὺς· λέγεται γὰρ ὅς ὁ χοῖρος καὶ ὕραξ, ὕρακας δὲ νῦν τοὺς μύας ἐκάλεσε, διότι παρεόικασι χοίροις τὰ βράμψη. Λιχημέρας δὲ τοὺς περιλείχοντας, καὶ ἀνιγρούς τοὺς 45 ἀνιγρούς.

38. Πορδαλιαγχές λέγεται τὸ ἀκόνιτον, ἐπεὶ δὲ τούτου αἱ πορδά-

λεις γευσάμεναι ἀποπνίγονται, ὥσπερ οἱ ἀγχομένοι, ἃς ἡ τοῦ ἀνθρώπου κόπρος θεραπεύει, οἱ δὲ νομεῖς καὶ οἱ βουπιλάται πορδαλιαγχεῖς αὐτὸ ἔθικαν, ἐπεὶ τοῖς θηρίοις τοῖς πελώροις, τουτέστι ταῖς πορδαλεῖσι ταῖς μεγάλαις, πορδαλιαγχεῖς πότμον αὐτὸ ἔθικαν, βουπιλάται δ' οἱ βουκόλοι παρὰ τὸ πλησιάζειν ταῖς βουαῖς καὶ κολλᾶσθαι αὐτοῖς. Ἰστέον, ὅτι ἡ πόρδαλις, ἐὰν φάγῃ τὸ ἀκόνιτον, ἀναιρεῖται· οὐ πρότερον οὐν ἐσθίει ἐξ αὐτοῦ, εἰ μὴ ἔχει πλησίον κόπρον ἀνθρωπιαν· ταύτη γὰρ κέχρηται ἀντιφαρμάκῳ· οἱ οὖν νομεῖς ἐξαπτοῦσι τὴν κόπρον εἰς δένδρον τοσοῦτον ὕψος, ὅσον οὐ δύναται ἡ πόρδαλις πηδῶσα φθάσαι· ὁρῶσα οὖν ἡ πόρδαλις τὴν κόπρον, αἶτε δὴ θαρροῦσα ἔχειν τὸ ἀντιφάρμακον, 10 τρώγει τὸ ἀκόνιτον, εἰτα ὀρμᾷ ἐπὶ τὸ χρησασθαι τῷ ἀντιφαρμάκῳ, καὶ οὐκ ἐφίκεται αὐτοῦ διὰ τὸ ὕψος· οὕτως οὖν ἐφαλλομένη καὶ πηδῶσα λαβεῖν τὸ φάρμακον μὴ δυναμένη διὰ τὸ ὕψος ἀποθνήσκει ἢ ἀτονεῖ· ἀτονον γὰρ τὸ ζῶον φύσει· καὶ οὕτως αὐτὴν σφάττουσιν οἱ νομεῖς.

40. Ἰδης ἐν κνημοῖσιν· ἐν τοῖς τόποις τῆς Ἰδης· κορυφαὶ δ' 15 ἥγον ἐξοχαί τῆς Ἰδης τέσσαρες, Φαλάκρα, Λεκτόν, Σίγειον, Γάργαρον· Φαλάκρα δ' ἀκρωτήριον Ἰδης· διὸ καὶ Λυκόφρων φησὶν (vs. 24). αἱ Φαλακραῖαι κόραι.

41. Θηλυφόνον, ὅτι, ἐὰν ἀψηται μορίου θήλεος, διαφθείρει τὸ ζῶον· παντός φησι ζῶον θήλεος εἰς τὴν φύσιν ἐντιθέμενον τὸ ἀκόνι- 20 τον φθορᾶς αἷτιον γίνεται. Κάμμορον· κακῷ μόρῳ ἀναιροῦν. Ἐν δ' ἀκοναίοις· ἐν τοῖς τόποις, οἷς γίνονται αἱ ἀκόναι· ταύτας δὲ τὰς ἀκόνιας οἱ μὲν ἐν Ἡρακλείᾳ φασὶ γίνεσθαι, οἱ δ' ἐν Ἐρμιόνη, οἱ δ' ἐν Ταυγάρα.

42. Ὀρόγχοις δὲ τοῖς μετεώροις τόποις ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀρεινοὺς τόπους ὄγκους ἔχειν, ἢ τοῖς τόποις τοῖς ἐξοχαῖς ἔχουσιν. Ἐντεῦθεν δὲ 25 λέγονται τὰ βοηθήματα καὶ ἀντίδοτα τοῦ ἀκονίτου.

43. Τῷ καὶ πον τιτάνιο· πάρεστιν ἐπὶ τὰ βοηθήματα τοῦ ποτίσματος τοῦ ἀκονίτου, καὶ φησι δράκα κονίας ἀσβέστου μιγνυμένην οἶνῳ βοηθήσειν τῷ πεπωκότε· τίτανος γὰρ ἡ ἀσβεστος.

44. Ὅτε νέκταρ κερρὸν· ὅτ' οἶνον πυρρὸν ἐν τρυβλίῳ μετρηδὸν 30 ἀντὶ τοῦ μετρήσας ἀφύσσης.

46. Θαῖμον δ' ἦτοι τοῦ θαμνώδους ἢ τοῦ θαμνώδη φύλλα ἔχοντος· κινύλλα δὲ κλώνας.

47. Χλοῖρου πρασίοιο· τρία γένη εἰσὶ τοῦ πρασίου, δημοὶ δὲ, τὸ ποῖον βούλεται λέγειν· φησὶν οὖν τὸ μελίφυλλον, ἐστὶ δὲ τοῦτο πικρὸν, 35 οὐ τὰ φύλλα σὺν οἶνῳ ἔψησον, πληρώσας τὴν χεῖρε· ἢ ἀβροτόνου, καὶ ποτήριον πληρώσας ὁδὸς πιεῖν.

48. Ἀειθαλῖος δ' ὅτι αἰὲ χλωρά ἐστιν ἡ χαμελαία καλουμένη βοτάνη· τοῦ δὲ πηγανίου εἶδη εἰσὶ δύο, ἀθλον δὲ, ποῖον λέγει· ὅμως δὲ καὶ αὐτὸ ληφθὲν εἰς ἡμισυ βάθος χειρὸς πλήρωμα καὶ μετ' οἶνου 10 ἔψηθὲν ἢ μέλιτος καὶ τεσσάρων ποτηρίων ἦτοι κοτυλῶν πυθὲν ὠφελεῖ.

50. Αἰθαλόεντα μύδρον· πεπυρακτωμένον αἰδηρον, ἦτοι κεκαυμένον ἐναποσβεσθέν φησὶν εἰς ὕδωρ πινε. Τρύγα δὲ τὴν σκυρίαν λέγει. Πᾶν δ' ὕγρον βάμμα καλεῖται, σημειῶσαι, ὅτι μόνον βάμμα τὸ

ὄξος· εἰ δὲ μετὰ τινος, δηλοῖ ὡς μέμικται. Τὴν σκωρίαν τοῦ σιδήρου τρύγα φησὶν, ἣν ἐν τῷ καμίνῳ ἢ τοῦ πυρὸς φλόξ ἐχώρισεν ἀπὸ τοῦ σιδήρου. Χοάνωσι διχῇ· τὸ μὲν γὰρ τοῦ χωνευομένου καθαρόν ἐστι, τὸ δ' ἀκάθαρτον· διὸ καὶ διχῇ εἶπεν· καὶ ταύτην δὲ σβέσας ἐν μέλιτι, 5 πότισον τὸ ἀπόβαμμα αὐτῆς τὸν κάμνοντα, καὶ χρυσοῦ δ' ἢ ἀργύρου τὸ βάμμα τοῦ ἐηλασμένου καὶ ζέοντος. Τὴν τε καμίνων ἥντινα ἐν- τοσθεν τῶν καμίνων τοῦ χωνευτηρίου διχῇ ἤλασεν ἢ τοῦ πυρὸς λιγνύς. Ἄλλοτε δὲ χρυσοῖο· καὶ ἀπόβαμμα δὲ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου πινόμενον ὠφελεῖ, λιγνύς δ' ἐστὶ κυρίως τὸ καπνώδες τοῦ πυρὸς, νῦν δ' αὐτὴ 10 ἢ φλόξ.

55. Θυρίων· θυρία δ' ἰδίως μὲν τὰ φύλλα τῆς συκῆς, ὥσπερ οἶναρα τὰ τῆς ἀμπέλου, νῦν δὲ τὰ τῆς χαμαιπύττος φησιν, ἢ καὶ οὐόγγυρος καὶ σιδηρεῖτις λέγεται καὶ ἰωνία ἀγρία. Οὐτίδα λέγει τὸ οὐρίανον, δύο δὲ γένη ὀριγάνων, ὃ ἡμεῖς χρώμεθα, ὃ καὶ ἡμερον λέγεται, καὶ ὃ οἱ 15 ὄνοι σιτοῦνται, ὃ καὶ παρεῖληφεν, ὃ καὶ ὀνίτις λέγεται, ἥς λαμβάνειν κελεύει τὰ φύλλα εἰς ἡμισυ πληροῦντα τὸ βάθος τῆς χειρὸς, ἢ τοῦ πολυκνήμου, ἢ τῆς χαμαιπύττος, καὶ μετὰ τεσσάρων κοτυλῶν οἶνον ποτίζειν.

57. Ῥάδιξ ἢ ῥάβδος· πολύκνημον δ' ἐστὶν οὗτω τι βοτάνιον παρὰ 20 τοῖς ἱεζοτομικοῖς λεγόμενον, δύο δ' αὐτοῦ διαφορὰς εἶναι φασιν οἱ τὰ ἱεζοτομικά γράψαντες.

59. Μυελόεντα· τὴν ἐκ τῆς ἐψήσεως σύντηξιν τῶν ὀρνιθίων σαρκῶν, ἢ τὸν ὥς μυελὸν γενόμενον ἐκ τῆς ἐψήσεως· κελεύει δὲ τὴν κα- τοικίδα ὀρνιν ἔψασθαι, ἕως ἂν ταχῇ αὐτῆς τὰ κρέα καὶ γένηται ὡς χυ- 25 λός, καὶ τότε προσφέρεσθαι τὸν ζωμόν.

62. Καὶ τε βοός· καὶ μοσχάριον κρέατα ἐψήσας περισφριγῶντος καὶ περιπλήθοντος τῷ λίπει πλήρωσον τὸ ποτόν τοῦ ζωμοῦ· καθ' 30 ὑπερβολὴν γὰρ ὁ τοιοῦτος ζωμὸς ὠφελεῖ.

64. Βλασάμοιο· βαλσάμου φησὶ τὸν ὅπὸν δεῖ πίνειν μετὰ γάλακτος 34 γυναικείου ἢ μεθ' ὕδατος.

65. Θηλυτέρας πάλαιο· πρωτοτόκου γυναικός· οὐ γὰρ ἔππου πάν- τως φησὶν· ὅτι δὲ χρήσιμον τὸ γυναικίον γάλα, καὶ Ἐρασίστρατος μαρτυρεῖ ἐν τῷ περὶ θανασίων. Τὸ δ' ἐξῆς· ἐν ταῖς σταγύσι τοῦ βαλσάμου ποτὸν χέας γάλακτος θηλυτέρας πώλου, ἥτοι τῆς ἀνθρώπου. 35

66. Χεύη· προεμῖση, πίων τούτων ἐκάτερον, προσφερόμενον χρησίμως οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐμίσαι. Παναεργία δ' ἀργὸν, ἀνέ- 40 ψητον, ἀδιόργαστον, ἀδιάπειπτον.

67. Δερκευνίος δὲ τοῦ ὀρώντος ἐν τῷ κοιμᾶσθαι· τοῦ δερκευνίος φησὶ σκίνακος, ὃ ἐστὶ τοῦ σκιρτητικοῦ λαγώου, τοῦ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι 40 βλέποντος, καθάπερ ὁ λέων καὶ ὁ ὄφις.

69. Ἄλλοτε καὶ μορέης· καὶ συκαμίνου προστάσσει τὰς ῥίζας λαμ- βάνειν καὶ ἐν ὀλίμῳ ξυλίνῳ κόπτειν ὁμοῦ, καὶ ἔψειν μετ' οἶνου καὶ δι- δόναι πίνειν μετὰ μέλιτος· λέγει δ' οὐχ ἀπλῶς τὰς ῥίζας τῆς συκαμίνου, ἀλλὰ τὸν φλοιὸν τῆς ῥίζης.

74. Τοῦ ψιμνυθίου φαρμάκου ἢ χροαῖ λιπαρῷ γάλακτι ἵοικεν 45 ἀμελχθέντι νειωστὲ ἐν κισσυβίῳ καὶ ἔτι ἀφρίζοντι.

77. *Ἠελλίσσι δὲ σκαφίσσι, ποιμενικοῖς ἀγγείοις, ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγεται.* Ὀμηρος (Π. π 642).

περιγλαγέας κατὰ πέλλας.

Γράνῃσι δὲ κοίλαις καὶ βαθύταις καὶ δεκτικαῖς.

78. *Τούτου φησί, τοῦ λαμβάνοντος τὸ δηλητήριον τοῦ ψιμμυθίου,* 5
τὰ ἔνδον τῶν σιαγόνων καὶ ὅπου τὰ οὐλα ἠύσσονται ὁ ἀφρός τοῦ
ψιμμυθίου ἐπιστύφον ἐμπελάζει. Ἄλλως· οὐ τὰς ἐκτὸς λέγει, ἀλλὰ
τὰς ἐντὸς, ὅπου οἱ ὀδόντες εἰσὶν· διὸ καὶ ῥαδίως ἠντιδοῦνται ὑπὸ τοῦ
ψιμμυθίου ψυχόμεναι, ὡς ξηρανθεῖσαι· ὁ γὰρ ἀφρός αὐτοῦ ὡς λεπτο-
μερὴς περικαθίζει τοῖς οὐλοῖς. 10

79. *Ἀμφὶ δ' ὀλκός· περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἡ παρατάσις*
τῆς γλώσσης· ἡ μὲν γλώσσᾳ φησι τραχύνεται, ὁ δὲ νύκτος ἰσθμὸς, του-
τέστιν ὁ ἔσχατος, ἦγονν τὰ παρῖσθμια, ἃ λέγεται ἐγγὺς εἶναι τοῦ φά-
ρυγγος, ὑποξηραίνεται ἢ τραχύνεται.

81. *Σηρὰ δέ· βήσων διὰ χέλυσος, τουτέστι τοῦ στηθους, τὴν* 15
ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἀπαιστος· καὶ Ἰπποκράτης· „ἀνα-
χελύσσεται καὶ ἐρυγγάνει θαιμινὰ πνεύματα·“ καὶ τῆς κιθάρας τὸ
στήθος χέλυσος λέγεται. Χελλύσσεται· τὸ στηθὸς πάσχει. Ἄλλως· χελ-
λύσσεται, τουτέστι διὰ τὴν χέλυν τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται βήσων.

82. *Ἀβλεμὲς δ' ἀντὶ τοῦ ἀδρανὲς, ὡς ἀπὸ τοῦ βλεμάνω.*

84. *Ἄλῃν ἑτερειδέα· πλάνην ἀλλοειδῇ βλέπει, ἐνεργημάτων*
μὴ ὑποκειμένων φησὶν ὁρατικὴν φαντασίαν γίνεσθαι, δοκεῖ δὲ τοῖς
οφθαλμοῖς ὁρᾶν φανταζόμενος μὴ ὑποκειμένων ἐνεργείᾳ τινῶν πραγ-
μάτων.

85. *Ῥπικαλὸς· ἄλλοτε δ' ὥσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα* 25
καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρούμενος ὕπνῳ, τῷ καμᾶτῳ δ' εἰκὼν ὑπο-
δαίμνεται.

87. *Πρημαδῖης· πρημαδῖη καὶ ὀρχαῖς καὶ μυρτίνη εἶδη ἐλαιῶν*
εἰσιν, οὐδὲν δὲ διαφέρει ἐκ τούτων λαμβάνειν τὸ ἔλαιον, ἢ ἐξ ὅποιας
ποτέ· οἱ γοῦν περὶ τούτων πεπραγματευμένοι ψιλῶς ἀντὶ τοῦ φανερώς 30
παραγγέλλουσιν. Εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἶμα, τὸ λίπος· καὶ Καλ-
λίμαχος ἐλαίας τὸ αἶμα τὸ δαῖον εἶπεν·

πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἐλειξαν ἔαρ.

καὶ ἡ μυρτίνη ἥδ' ἐλαία ἐστὶ βραχὺν ἔχουσα καρπὸν.

91. *Γρήν· τὸν πεπηγότα ἀφρόν τοῦ γάλακτος ἀπογράφουσιν, ἥτοι* 35
τὸ πεπηγὸς τοῦ γάλακτος ἀπογραφίσον, γραῦς δ' ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος
γινόμενος πάγος, ἐπειδὴ ἠντιδοῦται, ὥσπερ ταῖς γραυσὶ τὸ σῶμα συμ-
βαίνει ἠντιδοῦσθαι· τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι, ὃ οἱ Σικελοὶ σῦφαρ
καλοῦσιν, ἀφελούς, καὶ οὕτω τὸ γάλα ὁσος πίνειν.

93. *Χυλὼ ἐνὶ κλώθοντι· τῷ ὡς νῆμα κλωθομένῳ χυλῷ τῆς μα-* 40
λάχης μετ' οἶνον κόρεσον τὸν κακητελέοντα, ἥτοι τὸν κακῶς ἔχοντα ἢ
πάσχοντα.

95. *Κελεύει κονίαν ἀπὸ τῶν κλημάτων πλύναντα καλαμίνῳ κα-*
λάθῳ διυλίζειν, καὶ μεθ' ὕδατος θερμάναντα διδόναι πίνειν· δοκεῖ

32 ἐλαίας τὸ αἷμα, τὸ δαῖον εἶαρ εἶπεν?

γὰρ ἡ κοιλία ἤρουν ἡ τέφρα ἤτοι στακτὴ ἀπορροῦπτειν ἀπὸ τῶν σωμά-
των πᾶν τὸ περιπλασθόμενον τοῦ ψιμμυθίου τοῖς σπλάγχνοις· ὄνυμα
δὲ τὸ σμήγμα, τὸ κάθισμα, τὸν ὄνυον· φησί δὲ πλύνεσθαι τὴν τέφραν
τὴν κληματίνην καὶ διηθεῖσθαι ἐν τοῖς κόλποις τοῦ νοσπλικούς καλὰ-
5 θον διὰ τὴν ἰλύν.

99. Σκληρὸν ἀπὸ περσεύης· γράφεται καὶ ξηρὸν ἀπὸ περσεύης· ἐν
τοῖς τῶν περσεῶν λέπιδσιν· οἱ πολλοὶ ὁστέον καλοῦσιν· ἐστὶ δ' ὁμοιον
καρύον· Θεόφραστος οὖν ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν φυτικῶν (H. P. IV, 2,
§ 5) κάρυν αὐτὸ προσηγόρευσε, κάρυν δὲ λέγονται ὅλα τὰ ξυλῶδες
10 λέπος ἔχοντα. Περσεύης δ' εἶπε τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσιακοῦ Νι-
κάνδρου μεταγεγραμμένον.

101. Τῶν ἄλλων ἱστορούντων τὴν περσεῖαν καταφυτεύσαι τὸν
Περσίαν ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ Καλλίμαχος·
καὶ τριτάτῃ Περσῆος ἑπωνυμος, ἧς ὀροδάμνον
15 Αἰγύπτῳ κατέπηξεν·

ὁ Νικανδρὸς φησιν ἐν Μυκῆναις καταφυτευθῆναι. Γονόντα Μεδού-
σης· ἐπειδὴ ὁ αὐχὴν τῆς Μεδούσης Γοργόνης ἀποτμηθεὶς ἐγέννησε τὸν
Χρυσάορα καὶ τὸν Πήγασον ἵππον, ὡς Ἡσίοδος (Θεογ. 280 et 281)· ἐκ
γὰρ τοῦ αἵματος αὐτῆς οὗτοι ἐγένοντο.

103. Μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ἔξους, τὸ κατακτεῖν τὴν θή-
κην. Ἄλλως· ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ἔξους φησί παρόντος ὠνομάσθαι
τὰς Μυκῆνας, τινὲς δ' ἀφ' ἡρωίδος Νύμφης, ἧς μέμνηται καὶ Ὀμη-
ρος (Od. β 120)·

Τυρὼ τ' Ἀλκμήνῃ τε ἐυστέφανός τε Μυκῆνῃ·
25 Ἀγγεῖα δὲ κρήνῃ τοῦ Ἀργεῦς. Διὸς παιδί τ' Ἰφιγένει· ξιτῶν δὲ τὴν
λαβὴν τοῦ ἔξους περιέτρυχε τῇ πηγῇ.

106. Ἀκοσταῖς, πεφρυγμέναις κριθαῖς, βούλεται δὲ τὴν ἐκ κρι-
θῆς πτισάνην λέγειν· ἀκοσταῖς οὖν ταῖς κριθαῖς παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν
τοῖς νοσοῦσι πινομέναις, ὅθεν καὶ τὸ ἀκοστήσας, οἷον κριθιάσας, ἡ
30 ἱαμα τῆς στάσεως εὐρών.

107. Γερραῖς δὲ τῆς Ἀραβικῆς· Γέρρα γὰρ πόλις τῆς Ἀρα-
βίας. Λιβάνοιο χύσιν, ἐπεὶ περικείται τοῖς κλάδοις τὸ δάκρυον τῆς
λιβάνου.

108. Καρύης δ' οἱ μὲν τῆς καθ' ἡμᾶς λεγομένης, οἱ δ' ἄλλου
35 τινὸς δένδρου ξυλολεπὴ φέροντος καρπὸν· κάρυν δ' ὁμωνύμως λέγε-
ται καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός, ὥσπερ ἑλαία τὸ τε κότινον καὶ τὸ
ἐσθιόμενον.

109. Πτελέης· ἀπὸ κοινοῦ τὸ δάκρυον· ὀσχοφόροι δὲ λέγονται
Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἀμιλλώμενοι κατὰ φυλάς, οἱ λαμβάνοντες
40 κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκι-
ράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν, νῦν δ' ὁ Νικανδρὸς ὅσχας λέγει τὰ τῆς πτελέας
κλήματα. Ὅσχα κυρίως οἱ κλάδοι τῆς ἀμπέλου, νῦν δὲ καταχρηστικῶς
καὶ ἐπὶ τῆς πτελέας εἶπε τοὺς κλάδους ὅσχας. Κόμμι δὲ τὸ κομμίδιον·
οὕτω γάρ ἐστιν ἡ σύστασις αὐτοῦ, ὡς κόμμεως.

111. Ὁ νοῦς οὗτος· ὅπως φησί τὰ μὲν ἐμέση, τὰ δὲ πέψη, ἐκλυ-

θεις ἐν ἐψητοῖς ὕδασι, τουτέστι λουτροῖς· ὅτε γὰρ ὕγραναι τὸ σῶμα ὁ ἰδρῶς, τουτέστι μετὰ τὸ ἰδρῶσαι αὐτὸν εἰς τὸ προμάλακτον, ἵνα εὐ-
θέως ἐμβαίῃ εἰς τὴν ἑμβασιν, καὶ χρονίσῃ, μέχρις ὅτου ἐκλυθῇ καὶ
διαπέψῃ.

115. Κανθαρίδος· κανθαρίδες εἰσὶ τὰ κοπροφόρα καὶ σιτοφθόρα 5
ζῶα οἱ λεγόμενοι κἀνθαροί, ὧν ἡ μὲν ὁσμὴ ὁμοία ἐστὶ πύσῃ χυτῇ, ὃ
ἐστὶ τῷ ὕγρασισῳ, ἡ δὲ γεῦσις κεδράσιν· μηδαμῶς οὖν φησιν ἐκεῖνο
τὸ ποτὸν δέξαι· τὰ ψήγματα δὲ τῆς κέδρου κεδρία λέγει κάρφη.

119. Ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν δηγμὸν ποιοῦσιν ἐπὶ τῷ δινύρῳ ποτῷ
ποθίντι τῷ χεῖλει, ποτὲ δὲ περὶ τὰ νιέατα καὶ ἔσχατα τῆς γαστρὸς, 10
τουτέστι περὶ τὸ στόμα αὐτῆς, ἤγουν περὶ τὸν στόμαχον· οἱ μὲν οὖν
στόμαχον, ἄλλοι δὲ πύλην, ἄλλοι δὲ δοχεῖον βρωμάτων τὴν γαστέρα
ὀνομαζουσιν· ἐκ δὲ τοῦ στόμα κατὰ συγκοπὴν γίνεται στόμα, ὡς μη-
ρία μηρά.

123. Χόνδρος· τοῦ στομάχου ἔντερον, ὅθεν καὶ ὑποχόνδρια φα- 15
μεν, ἡ μέρος τοῦ θώρακος, μεθ' ὃ τὰ ὑποχόνδρια ἀπὸ κοινου δὲ τὸ
δάκνεται.

124. Ἄλλ' δέ φιν· τό φιν παρέλκει· περιφραστικῶς δ' ἡθεα φω-
τὸς ἀντὶ τοῦ τὸν φῶτα, ὃ ἐστὶ τὸν ἀνδρα.

126. Οἶά τε δὴ γήρεια· οὕτω φέρεται αὐτῶν ἡ γνώμη, ὡς 20
ἀκάνθης ἄνθος· γήρεια δὲ τὰ ἄνθη τὰ λευκὰ καὶ πολιοειδῆ, πάπ-
πος δ' ὁ κανὺλος αὐτῶν, ἐξ οὗ θρύπτονται καὶ πίπτουσιν, ἡ αὐτὴ ἡ
σύστασις.

128. Τούτῳ δέ φησι τῷ φαρμασσομένῳ σὺ τὸν γλήχωνα ταῖς πο- 25
ταμίαις νύμφαις τεύξας κυκῶνα (τουτέστι γλήχωνα μεθ' ὕδατος· ἐμ-
πληρὴν δ' ἀντὶ τοῦ πληρώσας) πόρους, ὃ ἐστὶ δίδον.

130. Νηστείρης Διούς· ἰστίον, ὅτι τῆς Κόρης, ἤγουν τῆς Περ-
σεφόνης, ἀρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ Διὶ πε-
ριηρητο νῆστις ζητοῦσα αὐτήν, ὑπεδέχθη δ' ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἰκπο-
θώωντος, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκυῶνος, ὑπὸ 30
τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας, ἣτις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τρά-
πεζαν καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει, ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο,
λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγα-
τρὸς, ἀλφίτων δ' αὐτὴν κυκῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη
ἔπιεν· Ἰάμβη δὲ τις δούλη τῆς Μετανείρας ἀθυμοῦσαν τὴν θεὸν 35
ὁρῶσα γελιοῦδεις λόγους καὶ σκώμματα τινα πρὸς τὸ γέλασαι τὴν
θεὸν ἔλεγεν· ἦσαν δὲ τὰ ῥηθέντα ὑπ' αὐτῆς ἱαμβικῶ μέτρῳ ἑνθυμι-
σθέντα, ὅπερ αὐτῇ πρῶτον εἶπεν, ἐξ ἧς καὶ τὴν προσηροσίαν ἔλαβον
Ἰαμβοὶ λέγεσθαι· Ἰάμβη δὲ θυγάτηρ Ἠχοῦς καὶ Πανός, Θυγάς δὲ τὸ
γένος. Μορόεν δὲ ποτὸν, τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοθῆν· ὅτι διὰ γλήχω 40
νος ἔπιεν ἡ Διμήτηρ τὸν κυκῶνα καὶ διὰ τὴν χλεύην τῆς Ἰάμβης
ἐγέλασεν ἡ θεὰ, ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον αναφερομένοις ὕμνοις λέγεται
(Hymn. in Cer. 192 sqq.).

132. Ἀθύροισιν· ὑπὸ τοῖς παγνιάδεσι λόγοις τῆς Θράκιῃς Ἰάμβης, καὶ τὰ ἔξῃς.

131. Ἐντροχάλοιο δὲ λίνου· τοῦτέστι τὴν κεφαλὴν ἐψηθεῖσαν σπέρματι λίνου ἥτοι τῷ λινოსπέρμῳ καλουμένῳ· γράφεται καὶ ἐντρο-
5 χάλοιο λίναιο. Μορόεν ἢ τὸ μετὰ πόνου γινόμενον καὶ ἐψόμενον, ἢ μο-
ρίδιον ἀντὶ τοῦ αἰσίμον, ὃ ἂν τις ἐπὶ τοῦ συμφέροντος ἐκδέξαιτο, ἢ τὸ
ἀρμόζον τῷ πάθει. Ὅμηρος (Od. η 227 et v 48).

ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

135. Χιμαίρας, αἰγάρου.

137. Εἰς δ' ἔμετον· ἀντὶ τοῦ ἕως ἐμέσης κορέσθῃτι, τὰ δὲ φάρ-
μακα ἀθρόα κατῶθεν ἀναβάλλοις ἐμμάτων, τοὺς δακτύλους καθίεις
διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν φάρυγγα· ἐμμάττειν γὰρ ἔστι τὸ καθίειναι
τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον. Ὅμηρος (Il. v 425).

ἔγγυς ἀνὴρ, ὅς ἐμόν γε μάλιστα ἐπεμάσαστο θυμόν,

15 τοῦτέστι καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἷον ἐνέβαλλεν εἰς αὐτὴν χεῖρα.
Ἄλλως· ἐμμάττειν ἔστι τὸ εἰς τι καθίειναι καὶ ἄπτεσθαι τινων· βούλεται
οὖν δηλοῦν τὸ καθίειναι τοὺς δακτύλους ἐμῇν βιάζεσθαι, ἔτι τοῦ
ληφθέντος ἐν τῇ κοιλίᾳ παρακειμένον καὶ μήπω διὰ τῆς πύλης ὤρη-
κότος πρὸς ἀνάδοσιν· τότε γὰρ μετ' αὐτῆς τῆς τροφῆς συνανενεχθῆσε-
20 ται καὶ τὸ φάρμακον. Μεμιασμένα δὲ δόρπα ἀντὶ τοῦ ἄπεπτα καὶ ὑ-
παρά· καὶ μεμιασμένα τὰ δόρπα τοῖς ἰοβόλοις φαρμάκοις ἐν τῇ πύλῃ
τῆς γαστροῦ ἀναβάλλοις, καθίεις τοὺς δακτύλους.

139. Νεωστὶ ἀμελχθὲν γάλα βαλὼν ἐν ἰργαλείῳ δὸς ἐνεμά φησι
διὰ τῆς ἰδρας, ὅπως ὑπάρδῃς τὴν γαστέρα· ἀφόρδια γὰρ τὰ ἀφουδι-
25 ματα, οἷονεῖ τὰ ἀποθεν τῆς ὁδοῦ, ὥσπερ καὶ ἀποπατήματα τὰ ἀποθεν
τοῦ πάτου, ἥγουν τῆς ὁδοῦ. Ὅμηρος (Il. ζ 202).

πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

142. Κόψαι κελεύει κλήματα ἀμπέλου χλωρὰ σὺν τοῖς φύλ-
λοις καὶ ἐν γλενκεί ἢ μέλιτι ἐψήσαντα δοῦναι πιεῖν· τοῦτο γὰρ πα-
30 ραδεκτείν.

145. Ψαφαρῆς δὲ ῥίξια γαίης· τῆς πετρώδους καὶ ὀρεινῆς γῆς·
ἐν τοιαύτῃ γὰρ γῇ ἡ βοτάνη γίνεται.

146. Διὰ παντός τραχυτέτα ἔχοντα· Ὅψι τέθληε, τοῦτέστι τοῖς
κλωσὶν ὑψηλὴν· τὴν τοιαύτην γοῦν βοτάνην ἥρουν τὸ σκορπίουρον
35 δὸς τῷ πεφαραμαγμένῳ ἐψηθεῖσαν μετὰ μέλιτος πιεῖν.

147. Ἡ μολόθουρος βοτάνη ἔστιν, αἰθαλῆς δέ· διὸ καὶ Εὐφο-
ρίων φησὶν·

πτῶκες αἰχιλωροῖσιν ἰάνεσκον μολοθούροις.

Ἐνισχνα δὲ καύλα ἀντὶ τοῦ ἰσχνὰ καὶ καλαμώδη καὶ λεπτὰ καυλεῖα
40 ποιεῖ· τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνατρέχοντα φυτὰ λεπτὰ καυλεῖα ποιοῦσιν.

149. Παρθενία οὐκ αὐτὴ ὅλη ἡ Σάμος, ἀλλὰ τις ἐν αὐτῇ εὐρε-
θεῖσα γῆ. Φυλλίς δὲ τὸ καλούμενον γεωφάνιον ἐν Σαμοθράκῃ καὶ
Μελίφυλλον ἱκαλεῖτο, Νίκανδρος δὲ Φυλλίδα καλεῖ· κελεύει οὖν τίς-
σαρας δραχμὰς Σαμίας λαμβάνειν. Παρθενία γὰρ ἡ Σάμος ἱκαλεῖτο

καὶ Φυλλίς μία τῶν Νυμφῶν. Τὸν Σάμιον ἀστέρα λέγει. ὃν δοκεῖ
κριὸς ἐν Σάμῳ εὐρηκέναι. Φυλλίς γὰρ ἡ Σάμος· ἡ φυλλάδα τὴν βο-
τανήν ἰδίως καλεῖ, ἣν τινες μελιτόφυλλον φασιν, ἧς τὸ χρήσιμον
ἀστήρ λέγεται· ἡ Φυλλὰς οὖν ἡ Μελαμφυλλὸς ἐστίν.

150. Ἰμβρασιδός· τῆς Σαμιακῆς, (Ἰμβρασος γὰρ ποταμὸς ἐν 5
Σάμῳ) ἣν κριὸς λέγεται εὐρηκέναι, ταύτης δὲ τὸ χρησιμώτερον ἀστήρ
καλεῖται, ἐξ ἧς βουλεται ἡμᾶς ὁ Νίκανδρος λαμβάνειν.

151. Ἀμνὸς ἐστίν ὁ μηδέπω κέρατα ἔχων· πῶς οὖν οὗτος κερά-
στιν εἶπεν αὐτὸν οὐκ ὀρθῶς; Χησιεῖς δὲ πρῶτον ᾤκησαν ἐν Σάμῳ,
εἰτα Ἀστυπαλαεῖς. 10

153. Διπλήρεια· διπλὴν κελεύει πόσιν τῶν τεσσάρων δραχμῶν
δοῦναι, ὃ ἐστίν ὀκτῶ δραχμῶν, καὶ σὺν τῷ ἐψημάτι πηγανίου κλώνας
διδόναι, καὶ ῥόδιον μύρον ἢ ἱρινον μύρον.

155. Ὀργάζων δ' ἀντὶ τοῦ μινύων τὴν γῆν τὴν Παρθενίαν, ἢ
καταβρέχων ἐλαίῳ ῥοδίῳ. Ἄλλως. τῷ ἀπ' ἱρίδος γινομένῳ μύρῳ, 15
ἥγουν ἐλαίῳ, τουτίστι τὸ ῥόδιον ἐλαίον μίξας ἀλειψον μετὰ πηγάνου
κλάδων.

157. Πάσῃται· ὡς πρὸς δευτέρον πρόσωπον ἀποτείνεται περὶ
τρίτου τινός, περὶ τοῦ ἀγρίου δὲ κορίου τῆς βοτάνης λέγει· εἶδη γὰρ
ταύτης εἰσὶ δύο, ἡμερόν τε καὶ ἄγριον, ὧν τὸ μὲν ἡμερον ἐνῶδες ἐστὶ 20
καὶ ἡδύ, τὸ δ' ἄγριον παραπλησίον τῷ ἡμέρῳ, πλατυφυλλότερον δὲ
καὶ ἐνμηκέστερον καὶ πολλὰς ἔχον παραφυάδας καὶ πολύρριζον καὶ
πολυανθὲς, τοῦτο δὲ βρωθὲν ἢ ποθὲν ἢ ἄλλως πῶς προσενεχθὲν θα-
νάσιμον.

158. Ἀφραδέως δ' εἶπεν, ὃ ἐστὶν ἀφρόνως καὶ ἀπείρως· τὸ γὰρ 25
χύλισμα τοῦ κορίου τῆς γεύσεως ἀλλότριον ὑπάρχον οὐ δύναται λαθεῖν
διδόμενον, εἰ μὴ τις ἀνθαίρετως αὐτὸ βουληθεὶς λαβεῖν ἐν καιρῷ πε-
ριστάσεως.

160. Ἀσβράζουσι· ἐν τῷ δῆμῳ λάβρως φωνοῦσιν· καὶ Ὀμηρος 30
(II. ψ 474)·

τί πάρος λαβρεύει;

καὶ Αἰσχύλος (Prometh. 327)·

μὴ λαβροστόμει.

Παραπληγες δ' ἀντὶ παραφρονες, τὸ δ' ἐξῆς παραπληγέες τῷ οἴστρῳ,
ὃ δ' οἴστρως ζῶον τί ἐστι παραπλησίον μεγίστη μύξα, κέντρον ἔχον 35
ἐπίμυκες.

161. Ὄξυν δὲ μέλος τὸ διατεταμένον καὶ μέγα. Ἀταρμύκτω ἀφό-
βῳ, ἀπὸ δὲ τοῦ τάρβους καὶ τοῦ μύειν συντέθεται ἡ λέξις.

163. Πράμνιος δ' οἶνος ἀπ' ἀμπέλου πρᾶμνίας, ἣν καὶ ψι-
θίαν τινὲς καλοῦσιν. Αὐτοκρηὲς δ' ἀντὶ τοῦ αὐτοκέραστον, ἀμίγεις, 40
ἄκρατον.

164. Ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένου τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος τὸ τρυβλίον.

165. Γράφεται καὶ ἀλαλήν, ἥτοι ὅτι ἐστέρηται τοῦ λαλεῖν, ἢ ὅτι

15 ἄλλως τῷ? 16 τουτίστι τῷ ἱρίῳ ἐλαίῳ?

χωρὶς στεναγμοῦ τίκτει. Ὀρταλίων νῦν τὰς ὀρνίθας λέγει· οὐ γὰρ τὰ νήπια ὠτοκεῖ, ἀλλὰ τὰ τέλεια, κελεύει δὲ τὸ ὠὸν κενῶσαι, καὶ ἀφρόν θαλάσσης συμμιγνύντα κεράσαι, ἥστις ἀφρός τροφή τοῦ κέφρου ὦν καὶ θανάτου αὐτῷ παραίτιος γίνεται· οἱ γὰρ ἀλείεις χερσὶ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἀνακλύζοντες ἀφρόν προσενεγκεῖν καταναγκάζουσι, καὶ τοῦτον δολίως τῷ κέφρῳ προτείνουσιν, ὃ δὲ τὸν ἀφρόν λαβεῖν ἐπιμέμνους εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ἔρχεται καὶ οὕτω θηρεύεται· ὃ δὲ κέφρος θαλάσσιόν ἐστιν ὄρνεον παραπλήσιον λάρῳ, ὅπερ ὥς εἴρηται ὑπὸ τῶν ἀλείων ἀλίσκεται· χραίνοντων γὰρ καὶ ποιούντων ἀφρόν προσέρχεται 10 τῷ ἀφρῷ, καὶ οὕτως ἀλίσκεται. Ἀπαλὴν δ' ὠδῖνα τὴν στερομένην βίαν, ἐπεὶ τίκτουσιν ἄνευ ἀλγηδόνης.

171. Ἀγλεύκην· ἀγλυκὴ καὶ πικράν καὶ ἑστερημένην γλεύκης, ὃ ἐστὶ γλυκύτης.

172. Ἀτμέειν δὲ δουλεύειν, ὑποκείσθαι· ἀτμέες γὰρ οἱ δοῦλοι· 15 ὅτι δὲ δουλεύει ἡ θάλασσα καὶ τὸ πῦρ ἀνέμοις, κατὰ θεῖον νόμον δηλονότι, τοῦτο δὲ καὶ Ἡράκλειτος καὶ Μετεγκράτης εἴρηκεν.

174. Ἀρρεστάς, ὁῖονεὶ τοὺς ἀνέμους. Ἀζύνετον δὲ τὸ πολύχυτον· τὸ γὰρ α ἐπιτατικόν ἐστιν· ἐκτίθεσθαι οὖν βούλεται διὰ τούτων καὶ Ἡράκλειτος, ὅτι πάντα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶ κατ' αὐτόν.

20 175. Ἀκοσμήεσσα ἡ ἀκόσμιος, ἡ ἄτακτος, ἡ μὴ κοσμίως κινουμένη. Φιλοργὸς δὲ διὰ τὸ φιλεῖν, ἡ φιλοῦσα ὀργίζεσθαι καὶ ὀργεῖν καὶ μαινέσθαι διὰ τὰς τρικυμίας.

176. Δεσπόζει νηῶν· τῇ γὰρ θαλάσῃ ὑπόκεινται τὰ πλοῖα, τῷ δὲ πυρὶ ἡ ὕλη. Ἐμφθορέων δ' αἰζηῶν, τῶν ἐν θαλάσῃ φθειρομένων.

25 177. Ἡ δ' ὕλη ὑπακούει καὶ πείθεται κατὰ τὸν θεσμόν τοῦ ἐχθόμενου πυρός, οὐ καθόλου δὲ τὸ πῦρ ἐχθόμενον λέγει, ἀλλὰ τῇ ὕλῃ ἐχθόμενον διὰ τὸ ἀφανίζεσθαι αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ.

178. Ἀτμέειν· πολυδούλευτον καὶ πολυκατέργαστον ἥτοι τὸ μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενον διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου σκευασίαν, ἣ ὃ οἱ 30 δοῦλοι καὶ οἱ γεωργοὶ κατεσκεύασαν· οἱ δὲ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐπεὶ καὶ ἀνωτέρω εἴρηται· ἦν τε καὶ ἀτμέειν (172)· κελεύει δ' ἔλαιον μιγνύντα μετ' οἴνου νεωστὶ πεπατημένου πίνειν, ἣ χιόνα μετὰ γλεύκεος.

180. Ζάγκλησι· ταῖς δρεπάναις τῶν τρυγητῶν.

35 181. Ῥυσαλέην δὲ τὴν ἑρυσσωμένην, ἥτοι τὴν πεπανθεῖσαν καὶ πέπειρον. Ἐδανοῖο τοῦ ἡδυτάτου, τοῦ γλεύκεος. Ψιθία δ' εἶδος ἀμπέλου, ἥτις καὶ πραινία λέγεται. Ἑλλήνοιο, τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου.

182. Κείροντες· κόπτοντες πατοῦσι καὶ πρίζουσι τῷ καιρῷ, ὅτε 40 βοιξηδὸν αἱ μέλισσαι ἐπὶ ταῖς ῥαβδί τῶν βοτρύων πεσοῦσαι νέμονται τὸ γλεύκος.

183. Περφορηδὼν δὲ ζῶόν ἐστι τῶν σφηκωδῶν, μείζον μὲν μύρμηκος, μέλίσσης δ' ἔλασσον, ἐπτέρωται δὲ καὶ ποικίλῃν ἔχει λευκῷ καὶ μέλανι τὴν ἐπιφάνειαν, τοῦτο δὲ κατὰ τὴν ὀρεινὴν νεμόμενον δρέπεται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἄγκαις θάμνων παντοῖα ἀνθή, καὶ φερόμενον εἰς

τὰς κοίλας καθίσταται δρυς. Καὶ αἱ βεμβίδες δὲ τῶν σφηκωδῶν εἰσιν εἶδος μελισσῶν, αἷς ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι· ταῦτα δὲ πάντα εἶδη μελισσῶν εἰσιν, ἃ δὴ ἐπινέμεται πεπείρους ὄντας τοὺς βοτρυας.

155. Κηκὰς δ' ἢ ἀλώπηξ, ἦτοι κακωτική, κακοποιὸς, κακούργος ἢ χλευαστική· Καλλιμαχος· 5

κηκάδι σὺν γλώσση·

156. Κωνεῖον. Τοῦτο οἱ μὲν κορίαννον, οἱ δ' ἀννησοειδὲς καλοῦσι, σημεῖον δὲ τούτου τὸ καρηβαρεῖν. Φοινὸν δ' ἀντὶ τοῦ πεφοινιγμένον ἢ ὀλέθριον, φόνιον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι.

159. Σφαλλόμενοι δὲ τοῖς σκέλεσι ταῖς χερσὶ βαδίζουσιν, ὃ ἐστὶ 10 πίπτοντες ἐπερείδονται αὐταῖς.

191. Ἦτοι τὰ ἐσωτέρω καὶ κατωτέρω τοῦ στόματος.

192. Αἱ ἀρητρίαι φησὶ μεγάλως σφύζουσιν, αἱ πρὶν ἐρρωμέναι συστήλλονται.

193. Ἀτίζει δ' ἀντὶ τοῦ ἀτενίζει, βλέπει νῦν, ἢ ἔλκει, ὃ ἐστὶ 15 σπῆ τὸν αἶρα καὶ ὀλίγον ἀναπνεῖ, εἰ καὶ ἐπὶ τῆς ταραχῆς αὐτὸ τέθεικεν Ὅμηρος εἰπὼν (II. § 468)·

πατρός φίλον ὅψιν ἀτιχθεῖς.

γράφεται καὶ ἀλύξει, οἶον· „ἡτέρα παῦρον ἀλύξει“.

194. Κατηβολέων· λειποθυμῶν, τὴν ὑσάτην εἰμαρμένην ἔχων, 20 ὃ δ' οἷα ἐν καταβολῇ ὦν καὶ κάτω διὰ λειποθυμίαν βλέπων, ὀλίγον αἶρα διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἔλκων, τὸν θάνατον ὁρῶν, καταπίπτων.

197. Τεῦχος κατασκεύαζε ἔμβαλὼν ἀντὶ τοῦ παραπέμψαι· ἐν δὲ τῷ μὴ λγείν κλυστῆρα ποῖον, δῆλον ὅτι κοινὸν λέγει.

198. Δάφνης δὲ Τεμπίδος· Θεσσαλικῆς, διότι πρῶτον ἐκεῖ εὐ- 25 ρέθη τὸ φυτὸν, κατέστεφε δὲ χαίτην Δελφίδα εἶπε διὰ τὸ τὴν κόρην διωκομένην ὑπ' Ἀπόλλωνος εἰς τοῦτο τὸ φυτὸν μεταβληθῆναι, ἐξ οὗ ἔχει καὶ τὸ ὄνομα. Δάφνη γάρ ἡ κόρη ἐλέγετο, καὶ Ἀπόλλων ἰδὼν αὐτὴν μεταβληθεῖσαν εἰς τὸ φυτὸν ἐξ αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ ἐτέψατο, λέγει δέ· ἢ ἀπὸ δάφνης κατὰ κοινοῦ πόσιν δίδου, τουτέστι δαφνέλαιον 30 ὃς πιεῖν.

201. Κνίδην λέγει τὴν ἀκαλήφην, εἴρηται δ' ἀμφοτέρα διὰ τὸ κνήθειν· καὶ γὰρ ἡ ἀκαλήφη παρὰ τὸ κάλφασθαι· ἔστι δὲ καὶ θαλάσσιον ζῶον ἀκαλήφη λεγόμενον· φησὶ γοῦν ὅτι καὶ κνίδης σπέρμα σὺν 35 πεπείρει λεάνας διὰ τὸ σφόδρα θερμομαντικὸν δίδου χρῆσθαι.

202. Ἐμπευκίε ὁπῶ χράνας ἀντὶ τοῦ μίξας τῷ πικρῷ ὁπῶ, λέγει δὲ τῷ κυρηναϊκῷ.

203. Τὸ ἀπὸ τῆς ἔριδος βοτάνης γινόμενον ἔλαιον, ἱξῖνον δὲ μύρον λέγει· αὕτη ἡ βοτάνη εὐπνοὺς ἐστὶ· παραλέλοιπε δὲ τῆς ποσέως τὴν ποσότητα. 40

204. Κελεύει δὲ καὶ σιλφίου ῥίζαν τρέψαντα μετὰ λευκοῦ ἐλαίου παρίχιν πίνειν· τὸ δὲ σίλφιον καὶ ἱξῖον Κυρηναϊκὸν καλοῦσιν τινες, ἐξ οὗ γίνεται ὁπός, νῦν δὲ περὶ τοῦ ἱξίου φησὶν.

205. Μελιζώρου ἀντὶ τοῦ μελικράτου.

206. Καὶ γάλακτος δὲ τὸ ἀφρώδες, τουτέστι τὸ ἐπιπόλαιον καὶ πεπηγὸς ὡς ἀφρὸς νέμε, ἐπὶ πυρὸς θάλψας τὸ τεύχος ἡρέμα, ὃ ἔστι θερμάνας, τουτέστιν ἵνα χλιάσῃς αὐτόν.

207. Ἡ σύνταξις οὕτως· καὶ τὸ ἐπὶ τῷ λοιγῇντι τοξικῷ ἄχθος 5 αἰμύνοις καὶ ἀποδιώξοις. Παρασχεδὼν ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα, λείπει δὲ τὸ οὕτω, ἵν' ἢ οὕτως αἰμύνοις καὶ διώξοις· τοξικὸν δὲ καλεῖται τὸ τοιοῦτον φάρμακον διὰ τὸ ὁμοίως τοῖς τοξεύμασιν ἀναιρεῖν παραχρῆμα βρωθὲν ἢ ποθὲν, ἢ ἐπεὶ οἱ Πάρθοι καὶ Σκύθαι τοξεύοντες τούτω πα-
10 ραχρῶσιν τὰς τῶν βελῶν ἀκίδας· οὐ γὰρ, ὥς τινες, τὸ κώνειον νομι-
στίον· ἢ διότι ὁμοίως τόξου ἀφέσει ἀναιρεῖ βρωθὲν ἢ ποθὲν λέγεται ὑπὸ τινων Σκυθικόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὑδρας ἀνεψύη, τὴν δ' ὕδραν ἀνείλεν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ διὰ τοῦτο τοξικὸν κα-
λεῖται.

208. Ἡνίκα πῶν τις βαρύνηται ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν. Παχύνεται 15 δ' οἰδαίνεται, καὶ τὸ οἰδαλία διωδηκότα καὶ ἐξωγκωμένα.

211. Ξηρά, ἐπειδὴ ξηραίνει τὸ δηλητήριον, τὰ δ' οὐλα τῶν ὀδόν-
των ἐκ βάρυνος ῥήγνυνται.

213. Ἐμπληκτον· μανιωδὲς, μανικόν. Μεμόρηκεν, ἐκάκωσε, παρὰ τὴν μοῖραν.

20 214. Μηκάξει δ' ἀντὶ τοῦ μηκάται ὡς πρόβατον, οἶονεῖ οὔτω βοᾷ καὶ κράζει, φλύξων, φλυαρῶν ὑπὸ τῆς μανίας· καὶ οἱ Ἰταλιῶται τοὺς φλυαρογραφούντας φλυσογράφους ἐκάλουν.

215. Συνεχῶς δὲ φησιν ἀχθόμενος βοᾷ. Ἐμπελάδην οἶονεῖ ἐμ-
πελαστικῶς καὶ ὀρμητικῶς, ὅποια τις φῶς, ἡγουν ἀνὴρ, τὴν ἀμφιβρό-
25 τὴν κώδειαν ἀποτμηθεὶς ξίφει· τοῦτο γὰρ τὸ ἀπαμνηθεὶς, κώδειαν δὲ νῦν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀμφιβρότην τὴν ὅλον τὸν ἄνδρα συνέχουσιν κε-
φαλὴν· ἢ γὰρ κεφαλὴ συνέχει πᾶν τὸ σῶμα· καὶ Ὀμηρος δὲ κώδειαν
φησι τὴν κεφαλὴν, (Il. ξ 499).

ὁ δὲ φηὶ κώδειαν ἀνασχών.

30 Ἄλλως· καὶ γὰρ φησιν, ἐνίοτε πλησιάζοντος αὐτῷ ἀνθρώπου τινός, μισανθρωπίαν νοσῶν καὶ βαρυνόμενος προίεται φωνὴν ὡς ἀποκεφαλι-
ζόμενος· τοῦτο δ' εἶπε πλανηθεὶς ἐκ τοῦ ποιητοῦ καὶ κακῶς νοήσας τό
(Il. κ. 457 et Od. χ 329).

φθιγγόμενον δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίησιν ἐμίσθη.

35 217. Κερνοφόρος· ἢ τοὺς κρατήρας φέρουσα ἴλριαι· κέρνους φασὶ τοὺς μυστικὸν κρατήρας, ἐφ' ὧν λύχνους τιθείασιν· ξάκορος δ' ἢ νεωκόρος, καὶ βωμίστρια ἢ ἴλριαι τῆς κρατηροφόρου Ῥέας.

218. Εἰνάδι δ' ἀντὶ τοῦ ἐννάτη τοῦ μηνός ἡγουν τῆς σελήνης· τότε γὰρ τὰ μυστήρια αὐτῆς ἐπιτελοῦσιν· ἢ εἰκάδι, τῇ εἰκοστῇ τῆς σε-
40 λήνης· τότε γὰρ κατὰ τὴν σελήνην ἐμέτρον τὸν ἐνιαυτόν.

220. Ἰδαίης· τῆς ὀρεινῆς· Ἰδὴ γὰρ καταχρηστικῶς πᾶν ὄρος κα-
λεῖται. Τρέουσι δ' ἡγουν οἱ Κορύβαντες, ἢ οἱ παρατυχόντες φοβού-
νται, ὅτ' Ἰδαίης τὸν ῥιγηλὸν ὑλαγμὸν εἰσαΐωσιν.

221. Βρυκανάσται· γράφεται καὶ βρυχανάσται, βρυχᾷται, κλαυ-

37 ἢ κρατηροφόρος τῆς Ῥέας?

θυμυρίζει, ὡς παιδίον φωνεῖ, ἢ θακρύει, ὡς Μένανδρος. Ὡρυδὸν δ' ἀντὶ τοῦ μετ' ὠρυγῆς, ὡς λύκος ὠρυόμενος.

222. Ἀντὶ τοῦ καθάπερ ταῦρος.

224. Διὰ τὸ ἀστατεῖν αὐτὸν δέσας φησὶ προσένεγκε αὐτῷ βοή-
θήματα καὶ μὴ καταδεχομένῳ μηδὲ θέλοντι, κατ' ὀλίγον οἶνον δίδους 5
κότεσον καὶ μεθυσθῆναι ποίησον ἀνενοχλήτως, ἡσύχως δὲ βιαζόμενος
τῇ σῇ χειρὶ ἀνοίγε τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ στόμα, ἕως οὐ ἐμέσῃ, καὶ μετὰ
τὸν τοῦ γλυκέος ἔμετον πότισον αὐτὸν ζωμόν πολὺν χηνεῖον, προσφέ-
ρων αὐτῷ καὶ τῶν ἐαρινῶν ἀγρίων ἢ ἡμέρων μῆλων τας σάρκας, ῥίψας
τὸ δέρμα αὐτῶν· ἐὰν δὲ μὴ παρῶσι ταῦτα, τῶν λεγομένων στρουθο- 10
μῆλων ὁλοσχερῶς ἐμφόρησον αὐτόν.

225. Τουτέστι τὸν θώρακα πλήρωσον, ἤγουν χόρτασον αὐτόν
οἶνω γλυκεῖ, καὶ μὴ χρηζόντα ἡρέμα βιαζόμενος, καὶ μὴ κακώσης
αὐτόν.

226. Βρῦκον τὸ μεμυκὸς στόμα· συνερεῖδαι γὰρ τοὺς ὀδόντας τὸ 15
βρῦκον αὐτοῦ στόμα φησὶν, ἤγουν τὸ συνδεθὲν καὶ σφιγγθέν. Ὀχλί-
ζοις, οἰονεῖ ἀνοῖκον, ὡς ἂν τὴν λώβην ἐμέσῃ δαμαζόμενος καὶ νικώ-
μενος διὰ τοῦ ποτίζειν αὐτόν τῇ χειρὶ σου.

229. Μεμορημένον ἀντὶ τοῦ δεδασμένον καὶ ἐψηθέντα τῷ πυρὶ.

230. Μηλείης δὲ τῆς μηλίας τὰ κάρφη ἤγουν τὰ δέρματα ἢ τὰ 20
ἄνθη. Γράφεται δὲ καὶ ῥηχῶδες καὶ τρηχῶδες, ἀμφότερα κατὰ τοῦ
αὐτοῦ σημαυνομένου, τῆς τραχείας.

231. Σῖνι· τας σινωτικάς ἀκάνθας ἀποβαλὼν, ἢ μᾶλλον τὰ
δέρματα τῶν μῆλων λεπίσας.

232. Ἐπηβολα, ἤγουν μέτοχα τοῖς ἡμέτεροις χωρίοις, τουτέστι 25
τὰ τοῖς ἡμῶν κλήροις ἤγουν κήποις ἐπιβάλλοντα, οἰονεῖ τα ἡμέτερα.

233. Ἐνεπιγίματα δὲ τὰ παῖγνια· παῖζουσι γὰρ αἱ κόραι καὶ
τέρπονται τοῖς μῆλοις.

234. Καὶ τὰ στρουθεία δ' εἶδη μῆλων, οἳ δὲ φασιν εἶδος βοτά-
νης, τὸ δὲ κυδωνιὸν φησι μῆλον. Κυδώνος, τοῦ στυπτικοῦ κυδωνίου, 30
ὃ μάλιστα ἐν τῇ Κρήτῃ φυτεται.

235. Ἐκομισαν δ' ἄναυροι, τουτέστιν ἔθρεψαν αἱ ὄχθαι τῶν πο-
ταμῶν τὰ κυδωνία.

236. Ἄλις δ' ἀντὶ τοῦ ἱκανῶς, καὶ ἀολλέα ὅμοῦ κόψας.

237. Ὁσμύρεα, ὁδμὴν ἔχουσαν, εὐώδη.

239. Ῥόδοις, τοῖς ῥόδοις, ἢ ῥοδίνου ἐλαίου. Καὶ θυένει μαλλοῖ- 35
σιν ἀφύσσων παῦρα λίπος ἀντὶ τοῦ θυένει τὸ εὐώδες ἐν τοῖς ῥόδοις
ἐλαίον ἦτοι τὸ ῥοδίνον στάζε μετ' ἐρίου εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

241. Ἰρινίου δὲ τοῦ ἀπ' Ἰριδος γινομένου μυρου.

242. Ἀκροσφαλὲς τὸ ἀκρως σφαλερόν.

244. Γερραῖοι ἔθνος Ἀραβίας ἀπὸ Γέρρας, μιᾶς αὐτῶν πόλεως.
Νομάδες δὲ νομάδα βίον ἔχοντες· τούτῳ φησὶ τῷ τοξικῷ οἳ ἐν τῇ
Γέρρᾳ τῆς Ἀραβίας καὶ οἳ περὶ τὸν Εὐφρατην πρὸς τὰς αἰχμάς αὐτῶν
χραίνουσιν, ὅ ἐστι βάπτουσιν. Οἱ Γερραῖοι τῷ τοιοῦτῳ φαρμακῷ βου- 40
λόμενοι χρησθαι καὶ τοὺς αὐτὸ προσενεγκαμένους τοῖς εἰρημένοις βοή-
θήμασιν ἰάσθαι, οὕτω δοκιμάζουσι τὰ ἀλεξιφάρμακα· μέρος τοῦ ἐαν-

τῶν ποδὸς χαράξαντες αἷμα ἀφαιᾶσι, καὶ εὐθὺς προσάπτουσι τὸ φάρμακον· ἔαν γοῦν ἀναδράμῃ διὰ τοῦ αἵματος, τάχιον τοῖς βοηθημασι τοὺτους καθάρουσιν αὐτό, πρὶν ἐμπεισὶν τὸν ἰὸν εἰς τὴν καρδίαν.

218. Ἐρφος δὲ τὸ δέσμα, ὅπερ οἱ Ἴωνες στέρφος λῆγουσιν· διὸ
5 καὶ στερφώσαι λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

219. Μηδείης· ἦτοι τὸ ἐφήμερον σκευασμὸν ἔστι φάρμακον, ὃ καλεῖται κολχικόν, ὃ βαρβαρικόν, ὃ καὶ οἱ βάρβαροι νάφθαι καλοῦσιν, ὃ οἱ χριόμενοι ἢ ἱμάτιον ἀληλιμμένον ὑπ' αὐτοῦ φοροῦντες ἢ ἄλλο τι, ἔαν ἔναντι ἡλίου στῶσιν, ὥς ὑπὸ πυρὸς κατεσθλόνται δαπανώμενοι·
10 ἔστι γὰρ καυστικόν, δοκεῖ δ' ἡ Μηδεία τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ εὐρηκέναι, διὸ καὶ κολχικόν λέγεται· οἱ δ' ἱερὴν αὐτὸ προσαγορεύουσιν, ἄλλοι φαρικόν, ἕτεροι ἐφήμερον, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἢ ποθῇ ἀναιρεῖ· γίνεται δὲ παρὰ τὸν Ἰπανιν τὸν ποταμὸν· τοῦτο γεννᾶται σφθρον, μαφαίνεται δὲ περὶ μεσημβρίαν· ἢ διὰ τὸ ἡμέραν ὅλην μὴ δύνασθαι
15 ἔξαρκεῖν τοὺς πίνοντας αὐτό· τοῦτο οὖν τὸ ἐφήμερον ἐν μὲν τῇ γέσει εὐθὺς τὰ εἶσω τῶν χειλῶν κινεῖ πρὸς κνησμὸν, ὥς ἀπὸ γάλακτος συκῆς, ἢ σκίλλης ἢ κνίδης, ἐν δὲ τῇ καταπόσει ἑσθλὸν τὸν στομάχον καὶ δηγμονὸς ἱκανὸς παρέχον βάρος εἰς αὐτὸν ἐνίησιν, ἔπειτα σφοδρῶς αὐτὸν καταξέσαν ἔλκοι τοσοῦτον, ὥστε ποτὲ μὲν ἑμὶν ὅμοιον πλύματι
20 κρεῶν θολερῶν, ποτὲ δὲ κόπρον προϊέναι· βοηθεῖ δὲ τοῖς πεπωκόσι τὸ φάρμακον γάλα ποθῆν, ἐναποβεβρεγμένων εἰς αὐτὸ θρύος φύλλων· ποιοῦσι καὶ τὰς περὶ τὴν κεφαλὴν θαλψεις· ἢ γάλακτος βοείου προσαγωγῇ, τοῦ μὲν πινομένου εἰς κόρον θερμοῦ, τοῦ δ' ἐν τῷ στόματι τηρουμένου· βοηθεῖ δὲ καὶ ὁ βλαστὸς τοῦ πολυγόνου, ἢ καὶ ἡ ὄλξα κατα-
25 ποίεσα καὶ ἐν γάλακτι ἐψηθεῖσα, ἢ ἐν ἀποβρέγματι μύλων, ἢ κυδωνίων, ἢ στυπτικῶν μύρων, ἢ ἐλίκων ἀμπέλου, ἢ βάτου κλάδων, καὶ τοῦ ἐρπύλλου τὰ φύλλα ἐψηθέντα ἐν ἀποβρέγματι τῶν ἐντοσθίων τοῦ νάρθηκος, ἢ σαρκινῶν βαλάνων, καὶ ποθέντα βοηθεῖ, καὶ ἡ ἐντεριῶνη τοῦ νάρθηκος τετριμμένη ποθείσα, βοηθεῖ δὲ καὶ ἡ ὀρίγανος λειανθεῖσα.

30 252. Νιφόιντι λευκῷ, οἷα τῷ ὁπῷ τῆς συκῆς.

253. Σπειρώδει δὲ σπερματώδει ἢ πολλαῖς περιβολαῖς περικαλυπτομένη· αὕτη γὰρ ἡ βοτάνη ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ σπέρμα ἔχει· ἢ σπειρώδει τῇ πολλῇ σπείρᾳ, ἥρουν ἐνδύματα, ἔχουση.

254. Ἦρουν τὴν ἀπαλὴν σάρκα ἐπυράκτασεν.

35 255. Ἐπισχομένοιοι δὲ, καταποθέντος.

256. Ἀνερειπτόμενον, ἥρουν ἀνερεινγόμενον τῇ περιτρίψει. Συρμῷ δὲ, τῇ ξίσει καὶ τῇ ὀλεθρᾷ καύσει τὸν στομάχον ἐλκωθέντα.

257. Ἀπήμισε δ' ὥσπερ θολερὸν πλῆμα ἀπὸ κρεῶν ὁ μάγειρος ἐκχέει, τοιοῦτόν φησι ἑνταρὸν καὶ ὄζον, συναποβάλλει δὲ καὶ ἡ νηδὺς
40 μειμιασμένα ἀποπατήματα, ἥρουν ἀσφώδη.

260. Πολλάκις μὲν καὶ τῆς φηγοῦ φησι τὴν χαίτην βάλλωσι ὁμοῦ τοῖς ἀκύλοις, τουτίστι τῷ καρπῷ. Οὐλάδα δὲ τὴν υγιαστικὴν (Od. ω, 402).

8 ὃ οἱ χριόμενοι? 22, 23 προσαγωγῇ? 28 ποθέντα· βοηθεῖ καὶ ἡ?

οὐλέ τε καὶ μέγα χαίρει.

261. Ἦγουν σὺν αὐταῖς ταῖς βαλάνοις· διαφέρει γὰρ φησι δρυς καὶ φηγός, εἰ μὴ πον φηγὸν τὴν πρίνον εἶπεν· ἄλλη γὰρ δρυς, καὶ ἄλλη φηγός, καὶ ἄλλη πρίνος, τα δὲ τρία δρυεὺς καλοῦνται.

263. Οὗτος ὁ φαρμαχτεὺς τοῦτου κορεσθῆναι καὶ ἐν τῷ στόματι 5 κατὰσχοι.

264. Τὸ δὲ πολύγονον βοτάνη ἐστὶν ἐν τῷ πίνεσθαι ἐντατικὴ· ἢ τὰ ῥιζαῖα τοῦ πολυγόνου γάλακτι ἐψηθῆντα καὶ κατατριβέντα βοηθεῖ.

266. Τὸ δ' ἀμπελοῖς ἀμπελοῖσας· ὁ τρόπος μεταλήψης, ἄλλοι δ' αἰτιατικὴν πληθυντικῶν φασιν εἶναι ὁμόφωνον τῇ εὐθείᾳ, αἱ ἀμ- 10 πελοῖς γὰρ ἐστίν, ὡς τὰς πανηγυρεῖς αἱ πανηγυρεῖς.

267. Ομοίως καὶ τοὺς κλάδους τοῦ βάλτου· εἴρηται δὲ βάτος διὰ τὸ ἄβατος εἶναι.

268. Νέα δὲ τέρφη ἀντὶ τοῦ γλωρὰ λέπη καστάνου, τοῦ εὖ τρέ- 15 φειν δυναμένου.

269. Δασυφλοῖοιο εἶπε, διότι χρωάδης ὁ ἐντός ἐστι φλοῦς, ἢ τὸ δασὺ πρὸς τὸ στρυφνὸν τοῦ λέπου ἐφη· γράφεται δὲ καὶ λαχυφλοῖοιο, ἥτοι ἐλάχιστον φλοῖον ἔχοντος.

270. Νεῖαιραν δὲ σάρκα τὴν ἰσωτάτω λέγει· ἀμφοτέρους γὰρ τοὺς φλοιοὺς ἀφελῆσθαι κελεύει· νεῖαιραν σὺν τὸν ἐνδότερον περὶ τὴν σάρκα 20 ὑμένα, τὸν στύφοντα λέγει. Σκύλος· τὸ δέρμα ἥτοι τὸ ἐνδυμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύω, νῦν δὲ τὸ μαῦρον καὶ ξηρὸν λέγει ἐνδυμα· γυμνώσεως δὲ σὺ τοῦ καλῶς τεθραμμένου καρύου ἢ τοῦ καλῶς τρέφοντος τοῦ κα- σταίνου τὰ νέα τέρφη τοῦ δασυφλοῖου, τὸ δὲ κάλυμμα, ὅπερ κατὰ τὴν νεῖαιραν ἐστὶ σάρκα περὶ σκύλος, ἤγουν περὶ τὸ δέρμα καὶ ἐνδυμα τὸ 25 μέλαν, τοῦτέστι τὸ μετὰ τὴν ἄκανθαν, ἐκείνῳ φησιν ἐψήσας δίδου πιεῖν, οἶονεὶ τὸ στύφον.

271. Τὸ Καστανὺς ἔτρεφε, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν τὰ καστάνια ἀπὸ τῆς Καστανίδος γῆς· ἢ Καστανὺς πόλις Πόντου, ὅπου πλεονάζει τὸ καστάνιον. Καστανία ὄρος Θεσσαλίας, ἐξ οὗ τὰ κάστανα· τῶν δὲ καστάνι- 30 ων τὸ μὲν σαρκιανόν, τὸ δὲ λόπιμον, τὸ δὲ μαλακόν, τὸ δὲ γυμνόλοπον.

273. Τουτέστι τῆς κλοπῆς τῆς ἐστιώσεως τὸν νάρθηκα, ἥτοι τὸν κλέψαντα τὴν κλοπὴν τοῦ κλέπτου Προμηθέως· κλοπὴν γὰρ λέγει αὐτὸ τὸ πῦρ.

274. Φιλόζωον δὲ λέγει τὸν ἑρπυλλον, διότι αἰεὶ ἀνθεὶ καὶ οὐ- 35 δέποτε φυλλορροεῖ.

275. Εὐφίμου δὲ τοῦ φημιούντος τῇ στύφει, ἥτοι τοῦ στυπτικῷ.

279. Τὸ τοῦ ἱξοῦ δηλητήριον. Ἰξία δὲ καὶ βούπρηστις σιλφίων γένη μελαινῶν, πινόμενα δὲ κατέχει τὴν τροφήν, ὡς ἱξός.

280. Οὐλόφονον δὲ τὰ οὐλα βλάπτον, ἢ ὅλον φονευτικόν. Ὠκι- 40 μοειδὲς δ' ὅπερ μάλιστα ὡς ὠκιμον ὄξει· ὠκιμον δ' εἶδος βοτάνης πα- ραπλήσιον ἰδνόςμω, ἀλλ' οὐ δασὺ ἐστίν.

282. Ἐμπλάζεται ἥτορ ἀντὶ τοῦ περιφέρεται τῇ διανοίᾳ· ἥτοι ταράσσεται καὶ ἐμπληκτος γίνεται· καὶ λυσηθεὶς ἀντὶ τοῦ μανίης κα- 45 τατρώγει τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Ἰξία γένος ἐστὶ τῆς σίλφης, ἐστὶ δὲ τῇ χροῇ μέλαν, τῇ δ' ὁσμῇ ἐν τῇ πόσει ὅμοιον ὠκίμου σπέρματι, ἥτοι τῆς

βασίλικου προῖν ἔχον, ποθὲν δὲ τὸ φάρμακον τοῦτο τὴν μὲν γλῶσσαν οἶδεϊ, φλέγον αὐτὴν, καὶ παραφροσύνην ἐμποιοῦν ἐσθίειν αὐτὴν παρασκευάζει, δίκην δ' ἰζοῦ τὴν τροφὴν κατέχει, ἐμφραξιν ἐργαζόμενον οὐρον τε καὶ κόπρον, καταπνίγον δὲ τὸ πνεῦμα περὶ τὰς στενάς τῶν
5 ἐντέρων ὁδούς ἐλίσσεται ποιεῖ καὶ δι' ἰδρας ψόφους παρασκευάζει, ἢ διὰ στόματος ἐρεῦγεσθαι δίδωσιν. Τοῦτο τὸ ποτὸν πολλάκις ἐμὲν παρασκευάζει τὴν τροφὴν παραπλήσιον τοῖς ἄνευ ὀσφράκων ὥοις τῶν ὀρνίθων, οἷον τοῖς ἀτελείς καὶ ἐν τῷ ὑμένι οὖσι, τουτέστι νεωστὶ τεθρομβωμένοις ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῶν καὶ ὑμένας μόνους ἔχουσιν.

10 255. Εἰκὴ· ἀδιαχώριστόν φησι γίνεται, εἰκὴ καὶ ἄνευ λόγου ἐντός ἐνεيلούμενον τὸ πνεῦμα ψόφον ἀποτελεῖ.

257. Ἐν ὀλίγῳ δὲ φυσήματι ἐλίσσεται, τουτέστιν ἐν μικρῷ πνεύματι ταράσσεται· μικρὸν γὰρ τὸ πνεῦμα εὐθύς ἀπολύει. Ὅγμῳ τῷ ἀναφερομένῳ πνεύματι, ἄρτι δὲ καὶ τῷ φερομένῳ, λέγει δὲ καὶ τοῦ
15 φυσέλου, οὗ τὴν ὑπερβολὴν εἶκασε βροντῇ, φαντασίαις δὲ βροντῶν ἢ ἤχων θαλασσιῶν· ἢ ὅποῖος ῥόχθος ἐπιχεῖ ταῖς σπιλαῖν· πολλάκις δὲ φησι ταῖς βρονταῖς τοῦ Ὀλύμπου ὁμοιούμενος, ποτὲ δὲ τοῖς ἤχοις τῆς θαλάσσης παραπλήσιος ὢν.

258. Ἀνομβρήνεντος δὲ πολυόμβρου, ὥς φησιν Ὅμηρος (Od. ζ, 20 43 et 44)·

οὐδέ ποτ' ὄμβρω.

δεύεται

291. Στρεννομένῳ· ἐλαννομένῳ ἢ συνεχομένῳ, οἱ δὲ γλωσσογράφοι κατὰ στραγγὰ ἀπολλυμένῳ.

25 292. Λύματα δ' ἀκαθαρσίας ἀντὶ τοῦ καθάρματα· τὰ πινόμενά φησι τῶν φαρμάκων παρασκευάζουσι διεφθορυῖαν τὴν τροφὴν παραπλήσιαν τοῖς ἄνευ λεπύρου τικτομένοις καὶ διεφθαμένοις ὥοις· πολλὰ γὰρ διὰ τινὰ πληγὴν ἢ περίστασιν ἐκβάλλει ἢ ὀρνις χωρὶς τοῦ κελύφου τῶν ὠόν.

30 293. Φαρμακώεις δ' ἀντὶ τοῦ φαρμακώεσσαι, ἀλεξισφμακοί· αἱ φαρμακώδεις πόσεις φησὶ τὰς ἀκαθαρσίας ἔχειν ὁμοίως τοῖς ὥοις, οἷα ἢ νομάς ὀρνις ἐκβάλλει νεωστὶ τεθρομβωμένα καὶ φουσσεῖδῃ χωρὶς τοῦ κελύφου.

294. Καὶ αἰχμητῆσι νεωσοῖς· τοῖς ἀλεκτρούοσι δηλαδή· οὗτοι γὰρ
35 πρὸς ἀλλήλους πολεμιστὰι γίνονται.

295. Πάσχει γὰρ καὶ ἀπὸ πληγῆς καὶ ἐκ πλήθους ἐναποκειμένον αὐτῇ· τὸ ῥίπτειν φησὶν ἀτελῆ τὰ ὡς καὶ οἷα φύσας τινὰς καὶ ἀνόστρακα· πολλάκις καὶ ἀπὸ νόσου γίνεται αὐτῇ.

297. Δύσπειπτον δὲ γόνον ἀντὶ τοῦ ἀμετάβλητον τὸν γόνον ἔτι ἐν
40 τῷ ὑμένι ὄντα ἐκβάλλει.

298. Εὐβρεγέος· τῷ μὲν τοῦτο πεπωκότι τὸ ἄλγος ἀρύξει τὸ μετὰ γλένκου ἐπιστύφον πόμα τοῦ ἀψινθίου· εἶωθε γὰρ τὰ πικρὰ καὶ δριμύα στίφοντα καλεῖν· τοὺς γοῦν ὄμφακας ἐπιστύφοντας εἶπεν·

ὄμφακες (δ') ἤνικα χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθεῖσαι. κελεύει οὖν ἐν γλεύκει βρέχειν ἀψίνθιον καὶ οὕτω διδόναι πίνειν, προστάττει δὲ καὶ ῥητίνην τερεβινθίνην ἢ πευκνίνην λαβεῖν, ἢ πίτυος δάκρυον μετὰ γλεύκους, καὶ τὰ ἐξῆς.

299. Νεοτρίπτω δ' ἥγουν νεωστὶ τριβέντι, οἶον θλιβέντι, πατη- 5
θέντι, τουτέστι μετὰ γλεύκους τὸν τοῦ ἀψινθίου ζωμόν.

301. Γοερῆς, ὅτι πολὺ στάζει δάκρυον, ἢ ὅτι ἐν αὐτῇ ἀπειδεμα-
τίσθη Μαρσύας· μυθεύεται γὰρ, ὥς, ἐπειδὴ Μαρσύας δεθεὶς ἐκ πί-
τυος ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ πίτυς συμπαθῆς ἐπ' αὐτῷ γινο-
μένη θορνῶδης ὑπάρχει. Τμηξαι δ' ἀντὶ τοῦ κοψαὶ ἢ ξέσαι· ἢ μῆξαι· 10
ἢ τῆς πίτυος φησὶν ἤτοι τοῦ Μαρσίου τὸν φλόα ὁ Φοῖβος ἀπεδύσατο
ἐκ τῶν μελῶν, τουτέστιν ὅπου αὐτὸν ἔξεσεν· εἰς πίτυν γὰρ αὐτὸν ἔξεσε
καὶ ἐξέδειρε κρεμάσας, αὕτη δ' ἢ πίτυς τὸν μόρον τοῦ Μαρσίου τὸν
πολύπυστον ἐπαιάουσα κατ' ἀγκη, καὶ τὰ ἐξῆς.

305. Κόρειον αὐτὸν τοῦ ἀνθους τοῦ μυοκτόνου πολλοῦ. ἰδίως δὲ 15
μυοκτόνον εἰρήκεν· οὕτω γὰρ οὔτε κέκληκέ τις, οὔτε μύας ἀναιρεῖ·
κελεύει οὖν λαβεῖν πολλοῦ ἀνθος καὶ πηγάνου βλάστας καὶ νάρδον καὶ
κάστορος ὄρχιν.

307. Λιμναῖον δ' ἔφη, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς λίμναις
διαიტάται καθάπερ καὶ ὁ ἱπποπόταμος, δοκεῖ δ' ὁ ὄρχις τούτου ὁμοίως 20
εἶναι τῷ τοῦ κάστορος· οὗτος δ' ὁ κάστωρ, ὥς φασὶ, διωκόμενος κό-
ψας τοὺς ὄρχεις ῥίπτει, εἰδὼς, ὅτι δι' αὐτοὺς διώκεται.

308. Ἡ ὀδελὸν σιλφίον τῷ χαρακτηριστικῷ κνηστῆρι, ἥγουν χαρα-
κτῶ κατάτριψον, οἶον ξέσον, κόψον κνηστῆρι χαρακτῶ, μαχαίρᾳ φησὶ,
σιλφίον τῆς ῥίξης τοῦ ὅπου ὀβολοὺς δύο καὶ τραγορίανον, ἢ γάλα 25
προσφάτως ἡμελγμένον· τραγορίανον δ' ἐστὶν ὄρειον, ὅπερ ἐσθλόντες
οἱ τράγοι γίνονται κατωφερεῖς· διὸ οὕτως εἴρηται· αὕτη ἢ ῥίξα λέγε-
ται σιλφίον, ὃ δὲ ταύτης ὀπὸς Κυρηναϊκὸς καλεῖται ὀπός.

310. Ἡ τοῦ γάλακτος τοῦ νεωστὶ πηγνυμένου ἐν τῇ νεαμέλκτρῳ
πέλλῃ κορεσθείη, τουτέστι τοῦ νεωστὶ τυροῦ πηξάντος. 30

312. Τὸ ταύρειον αἷμ' αἰμ' αἰμ' Πραξαγόρας πινόμενον πηγνυσθαι
ἐν τῷ στήθει καὶ θρομβοῦσθαι, ἔπειτα, συνεχομένων τῶν πνοῶν, θνή-
σκειν ποιεῖ, οὐ λανθάνει δὲ πινόμενον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα δηλητήρια
πολλάκις ἀγνοοῦνται· ἔστι γὰρ εὐτονώτερον τοῦ τῶν ἄλλων ζωανῶν μα-
τος, ὥς Ἀριστοτέλης (H. A., III 19 et P. A. II, + T. I, p. 520 b, et 35
631 a)· διὸ καὶ ἀφρόνως εἶπεν· τινὲς ἀποκαρτεροῦντες πίνουσιν αὐτὸ
καὶ τελευτῶσιν.

314. Ἐλαρ δὲ τὸ αἷμα παρὰ τὸ ἐν ἔαρι πλημμύρειν καὶ πλεο-
νάζειν.

315. Θρομβοῦται δ' ἀντὶ τοῦ πηγνυται τὸ ταύρειον αἷμα ποθὲν 40
καὶ ἐμφράσσει τοὺς πόρους τῆς ἀναπνοῆς, καὶ οὕτως ἀπόλλυται ὁ
πίνων.

316. Οἱ πόροι τῶν πινόντων φράσσονται, τὸ πνεῦμα θλίβεται ἐν-
τός, οἷονεὶ σφίγγεται, τοῦ ἀνχίνος ἐμπλασθέντος, οἷονεὶ ἐμφραχθέντος
καὶ ἀποκλεισθέντος. 45

318. Μεμορνημένος, τουτέστι μολυνσμένος τῷ ἀφρῷ, περιφραστικῶς δ' ἀφρίζων.

319. Αποκραδίσιας, ἀπὸ τῆς κραδῆς κόψειας, ὅλον ἀποσυκίσιας, τουτέστι λάβοις. Ἐρινούς δὲ τοὺς κλαδούς τῆς συκῆς· ἔρινεός 5 γὰρ ἡ συκὴ παρὰ τὸ ἐρίζειν παντὶ φιντῷ, ἐστὶ δ' ἔρινεός ἡ ἀγροία συκὴ. Ἄλλως· ἀφέλειο τοὺς τῆς ἀγροίας συκῆς ὀλύνθους· οὗτοι γὰρ μηδέπω ὄντες πέπειροι ἔχουσιν ὀπὸν.

320. Τὸ δ' ἀθρόον· ἀθρόον καὶ πολὺ ὄξος μίξας ὕδατι συγκέρασον καὶ ὁδὸς πειν, τὸ δ' ὄξος φησὶν, ἤτοι εἰς ὃ ἀπεβράχυσαν οἱ ὀλυν- 10 θοὶ τῆς ἀγροίας συκῆς, ἡ ἀπλῶς δι' ἐτέρου βοθητήματος· εἰ δὲ τὸ πρότερον, τὸ ἐμπόσιον ἀντὶ τοῦ βρέξον.

322. Εκφλοίοιο, ἐκσυρείας, ἐκθλίψεας, κλίsson φησὶ τὴν γαστέρα· ἡ καὶ τοῦ τῆς συκῆς φλοιοῦ. Καταχθίος κατάγοντος τὰ περι- 15 τώματα τῆς γαστρος· ἡ πολυαχθέος, τῆς πολὺ ἀχθος ἐχούσης, δηλονότι περιττωμάτων. Καταχθίος τῆς πληθυνούσης κατὰ τοῦ καταγοντος καταχθία ἑνύματα γαστρος.

323. Πνετιαν φησὶ λαβίων ἢ προκός, ὃ ἐστὶ δορκάδος, ἡ ἐρίφου ἢ νεβροῦ ἢ λαγωοῦ κόψων καὶ ἠθήσουν ἐν ῥάκει λεπτῷ, καὶ τρεῖς νίτρον ὀβολοὺς τρίψας καὶ μίξας ἐν οἶνῳ ὀίδου πειν. Πολυωπεί δ' ἤτοι πο- 20 λυωπῷ κόλπῳ τῆς ὀδόνης.

328. Ἐνὶ δευκεὶ Βάκχον· καὶ γὰρ τὸ ἐνὶ δευκεὶ ἡδὺν, ἡδέως· ἰδίως δεύκεα λέγει τὸν ἡδὺν, ἢ μᾶλλον τὸν παλαιὸν ὡς πικρίζοντα.

329. Σιλφώεσσαν δὲ λίτρην ἀντὶ τοῦ ἴσῃν μοῖραν λαμβάνειν σιλφίον καὶ ὀπου καὶ σπέρμα κράμβης μετ' ὄξους. Ἄλλως· καὶ σιλφίον 25 φησὶ καὶ ὀπου Κυρηναϊκοῦ καὶ σπέρμα Κράμβης τῶν τριῶν ὁμοῦ λίτρην μεμοιραμένην.

332. Κατασμάξαιο· κατάτριψον τὰ ἀπαλὰ τοῦ βάτου· τούτῳ τὴν πῆξιν τοῦ ταυρείου αἵματος ῥαδίως σκεδάσεις, ἤτοι ἐστῶσαν ἐν τῇ γαστρὶ διαθρύψεας.

335. Βούπρηστις ζῶν ἐστὶ χερσαῖον, ὠνόμασται δ' ἀπὸ τοῦ ἐμπιπράναι τοὺς βόας, ἐπειδὴν δηθῶσιν, ἢ αὐτὸ μόνον περιγινάσκωσιν. 30 Φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῶων (II. A. VIII. 22 t. I. p. 604 b) ὅτι, ἐὰν καὶ ἵππος περιγίνη τὸν λεγόμενον σταφυλῖνον, ἐστὶ δὲ ζῶον ὅμοιον σπονδύλῃ διαφθίρεται. Ἄλλοι δὲ φασὶ ζῶον εἶναι ὅμοιον καν- 35 θαρῶδι. Μὴ λαθῇ σε ἡ ἀληθὴς ἀπαρχή· παρὲχονσα πόσις τῆς βουπρηστιδος, πένση δὲ καὶ γνωσθὴ δαμαζόμενον τὸν πίνοντα ἄνδρα. Βούπρηστις δὲ ζῶον ἐστὶ παραπλήσιον φαλαγγίῳ, ὃ διατίθῃσι τοὺς βόας κακῶς· τοῖς οὖν πίνουσιν φησὶ τὴν βούπρηστιν ὀδύνη παρακολουθεῖ.

337. Ἡ βούπρηστις ἐγχρωτάζονσα εἰς τὰ χαλινὰ λίτρω ὁμοίαν ἔχει 40 τὴν γεῦσιν. Νίτρω τὴν χροίαν παραπλήσιαν γίνεσθαι φησὶ κατὰ τοὺς χαλινούς τῶν πινόντων, εἰ μὴ ἄρα νιτρώδεις φησὶν αὐτοὺς ἔχειν προφοράς κατὰ τὴν ἀντίληψιν, περὶ δὲ τὴν κοιλίαν πόνοι καὶ οὖρων περικρατήσεις, καὶ ἡ κύστις ῥοχθεῖ, ὃ ἐστὶ ψοφεῖ, τοῖς δ' ὕδρωπικοῖς παραπλησίως ἐγκοῦται, τοῦ δέρματος αὐτῶν παρὰ τασιν λαμβάνοντος,

ὡς καὶ τῶν βοῶν, ὅταν φάγῳσι τὰ καυλεῖα, τουτέστι τὰς βοτάνας, ἐν αἷς τὰ θηρία.

339. Ὑπερβατόν· ἐν τοῖς στόμασι τῆς γαστροῦ τὰ ἄλγη περιπολεύοντα ὄρωρεν.

341. Διαπίμπραται, φρυσᾷται, ὡς ὑφ' ὕδρωπος· τρία δὲ γένη ὕδρώπων, ὧν ὁ εἰς τυμπανόεις λέγεται.

342. Ἀφυσγετός δὲ καλεῖται κυρίως μὲν ὁ ἐκ τῶν ποταμῶν γινόμενος συρφετός, ἥτοι ἡ ἀθροισμένη χορτώδης ὕλη, νῦν δ' εἰρήκε διὰ τὸ πάσαν ἀκαθαρσίαν τοῦ σώματος εἰς τὴν γαστέρα συνερρυνῆναι.

345. Ὅποτε θήρα· τουτέστιν οἱ δατέονται καὶ μερίζονται τὸν 10 τῶν θηρῶν τόπον βοσκόμενοι. (Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐνταῦθα τὸν ἐξηγητὴν· δατέονται καὶ μερίζονται τὸν θήρα, ἥτοι μᾶλλον κατατρώγουσι, τὰ γὰρ μασώμενα καὶ κατατρωγόμενα μερίζονται, ἔφη κακῶς· αἱ δαμάλεις καὶ οἱ μόσχου νομαζόμενοι καὶ βοσκόμενοι τὸν τόπον τῶν θηρῶν) Ἄλλως· γράφεται πίμπραται ἰσχυριστῶν ὅταν καυλεῖα φάγῳσιν· ὅταν φη- 15 σιν ἐν ταῖς ἰσχυρταῖς περὶ τὰ πρόποδα τῶν ὀρῶν τὰ καυλεῖα αὐτῆς, τουτέστι τῆς βουπηρίστιδος, φάγῳσιν.

347. Τῷ καὶ εὐκραδέης· διχῶς ἡ γραφή καὶ ἡ ἐξήγησις· μία μὲν οὕτως· τῷ καὶ εὐκραδέης τριπετὴ ἐν νέκταρι μίξαις, καὶ τὰ ἐξῆς, ἵνα συνταχθῇ οὕτως· διὰ τοῦτο καὶ τῆς καλῆς κρείθης τὴν τριπετὴ τῶν 20 σύκων πόσιν τὴν ἱκανῶς ξηρανθεῖσαν καὶ ὀμφαλόεσσαν ἐν νέκταρι μίξαις· τριπετὴ οὖν, οἷονεὶ τριπέτῃλον, τὴν ἐκ σύκων σχιζομένων εἰς τρία πέτυλα· τὰ γὰρ σῦκα ξηραίνόμενα εἰς τρία σχίζονται· ἡ ὅτι τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἰς τρία ἰσχυσταί. ὀμφαλόεσσαν δ' ἡ τὴν τῷ ὀμφαλῷ προσειζάνουσαν, ἡ τὴν ἐκ σύκων τῶν ὀμφαλοῦς ἔχοντων· τὰ γὰρ σῦκα 25 κάτω τρύπας ἔχουσι δίκην ὀμφαλοῦ, δι' ὧν τρυπῶν ὁ ὀπὸς αὐτῶν ῥεῖ. Γράφεται καὶ τριπετὴ ἐν νέκταρι, ἵν' ἡ τῆς καλῆς κρείθης τὴν ἐκ τῶν σύκων ἀνανθεῖσαν ἅλῃς πόσιν τὴν ὀμφαλόεσσαν ἐν τριπετὴ νέκταρι μίξαις. Ἄλλως· ἀνανθεῖσαν τὴν ἀπὸ ξηρῶν σύκων, τριπετὴ δὲ τρισχυστον, ὅτι τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἰς τρία ἰσχυσταί. Τοῖς δὲ γράφεται καὶ 30 εὐκραδέος· κελεύει οὖν ξηρὰ σῦκα μετ' οἴνου ἐψησάντα διδόναι πιεῖν. Ἡ ὀμφαλόεσσαν τὴν τροφοεσσαν παρὰ τὸν ὀμφαλόν· βρωῖς γὰρ ὀμφαλός, ἐπεὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔμβρυα πάντα τὴν τροφήν δέχεται καὶ ἀναπνεῖ, τοῦ στόματος μεμυκόςτος διὰ τὸ πλῆθος τῶν υγρῶν, ἵνα μὴ ἀπολήται. *

351. Μελιζώροιο. Ἀμφίβολον, πότερον τὸ τῶν σύκων πύμα με- 35 λίζωρον εἰρήκεν, ἢ ἕτερον ἐκ τῆς μελιζώρου βοτάνης.

352. Τὸ δὲ γλάγος εἶν ἐνὶ χεύαις, ἀγγεῖα δηλονότι.

353. Ψαφαρόν, αὐχμηρόν, ξηροῦς δὲ φοίνικας κελεύει εἰς τὸ γάλα μιγνύναι· μίξον δὲ φησι τὸ γάλα τοῖς ξηροῖς φοίνικιν.

354. Ἄλλοτε δ' ἀναλῆς· ἀπὸ κοινοῦ τὸ καταμίχγεο καρπὸν· 40 ἀχρὰς δὲ καὶ βάκχην καὶ μυρτίνην εἶδος ἀπίων, ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἑλαιῶς μυρτίνης καλουμένης.

356. Θηλαζειν φησὶ τὸν πάσχοντα ποτὲ μὲν γυναῖκα, ποτὲ δὲ βόυν. Ἄτε δὴ βρώφος· ὡς οἷα βρώφος ἀρτιγενὲς, οὕτως ἐμπελάσοι τῷ

δεσμῷ ἦρουν τῷ μαστῷ. Μοσχηδὸν δὲ δίκην μόσχου, δι' οὗ σημαίνει τὸ ἀπαλὸν καὶ τρυφερόν· μόσχευμα γὰρ πᾶν τὸ ἀπαλόν. Ὁμηρος (Il. λ, 105).

μόσχοισι λύγοισιν.

5 358. Οἷη τ' ἐξ ὑμένων βράσσει ἢ νεαλῆς, ὃ ἐστὶν ἢ νεαρὰ μόσχοις τὰ οὐθата ἀνακρούουσα ἐκ τῶν ὑμένων ταρασσει τὴν μενειοικέα χύσιν τῆς θηλῆς, καὶ τὰ ἐξῆς.

360. Ἐλαιὸν φησι θερμὸν λαβὼν βιάζου ἐμείν, ἐντιθείς τὰς χεῖρας ἢ πτερὸν ἢ ἀπὸ τῶν παπύρων τὸν πρὸς ἔμετον ἐπιτήδειον, τῶν 10 κακῶν φησι τοῦ φάρυγγος ἐλκυστήρα Ἀνακεφαλαίωσις τῆς Θεραπείας τῆς βουπρήστιδος· ἀπὸ συκῆς ξηρῶν σύκων τετριμμένων μετ' οἴνου πόσις, ἢ μελιζώρου ἱκανὴ πόσις, ἢ γάλακτος καὶ φοινίκων καρποῦ μιγμένη πόσις, ἢ ψυκτῆς ἀχράδος ἢ ἄλλων ἀπίων μετ' οἴνου, ἢ ἵνα 15 Θηλάξῃ μαστὸν γυναικὸς ὡς παιδίον, ἢ θερμοῦ ἐλαίου εἰς κόρον πόσις, δεῖ δ' ἐφ' ἐκάστη πόσει τοὺς δακτύλους χαλᾶν, ἢ πάπυρον, ἢ πτερὰ ἐμβάλλειν εἰς τὸ στόμα καὶ ἀναγκάζειν ἐμείν, ὅπως τάχιστα τῆς νόσου ἀπαλλαγῇ.

364. Ἐάν δὲ θρομβωθῇ, τουτέστι τυρωθῇ τὸ νεαλὲς γάλα, ἦρουν τὸ νεωστὶ ποθὲν, πνιγμός ἐπακολουθεῖ εἰς τὴν ἀθροισμένου τοῦ πόματος 20 τος ἦρουν τοῦ γάλακτος.

366. Τρισσὰς δὲ πόσιας ἀντὶ τοῦ τρεῖς μοίρας, μέσας μὲν ὄξους, δοιὰς δὲ γλυκέας τουτέστι τὰς δύο μοίρας γλυκέας καὶ τὴν μέσην τούτων, τουτέστι τὴν μίαν ὄξους.

368. Ἄλλα καὶ τοῦ ἐκ τῆς Λιβύης σιλφίου τὰς ὀξείας. Ποτῷ 25 ἐγκνήθω, τουτέστιν ἐντριβε.

369. Ὅπου· τοῦ Κυρηναϊκοῦ λέγει. Ἰστέον, ὅτι οὗτος ὁ ὁπὸς συνεστρικῶς ἐστὶ καὶ πεπηγὼς, ὥσπερ τὸ κομμίδιον ἢ ὁ λίβανος ἢ ἡ μαστίχη ἢ εἴ τι τοιούτων· διὰ τοῦτο οὐν εἴπει τήξας, ὀλονεῖ ἀναλύσας. 30 Ἐνὶ βάμματι ἀντὶ τοῦ ἐν ὄξει διαλύσας· ὁ γὰρ Κυρηναϊκὸς ὁπὸς διαλύει τὴν φαρμακείαν· καὶ γὰρ ἐὰν πεπηγὸς γάλακτι ἐπιχέῃ αὐτόν τις, διαλυθήσεται· ἐστὶ δὲ καὶ τὸ νίτρον διαλυτικὸν τοῦ γάλακτος.

370. Κονίλην, ἥτοι κονίαν, ἢ θύμον καρπὸν, ἢ τῆς εὐκνήμου βότρυον, ὅπερ κόριον καλοῦσι, μετ' οἴνου.

371. Ἄλλοτ' ἀμύνει· ἄλλοτε δ' ἀμύνει καὶ βότρυς εὐκνήμου, 35 ὥσκει τῆς καλῆς κνήμας ἐχούσης ἀμπέλου, κνήμας δὲ τὰ μεταξὺ τῶν κονδυλίων ἢ τῶν κάμψεων λέγει, τοῦ βότρυος βρεχθέντος ἐν οἶνῳ· ἢ εὐκνήμος εἶδος βοτανῆς.

373. Τοῦτο ἄξιον θαύματος, πῶς διαχεῖ ἢ πυτία τὸ συνεσθηκὸς ἐν τῇ κοιλίᾳ γάλα, ἀλλ' οὐν ἄλλο ἐπισυνίστησιν.

40 374. Καὶ τὸ μελισσόφυλλον δὲ φησιν δίδου σὺν ὄξει· ἢ μελίσσης ποτὸν ἔφη τὸ μέλι.

375. Στυφοῖεν δὲ ποτὸν τὴν ἡδύοσμον ἔφη κατ' εὐφημισμὸν. Μίνθη Ἰδίου παλλακὴ οὕτω καλουμένη, ἣν διεσπάραιεν ἢ Περσεφόνη, ἐφ' ἣ τὴν ὁμώνυμον πόαν ἀνέδωκεν ὁ Ἄιδης.

1 Θηλασμῷ ἦρουν? 9 ὅν τῶν κακῶν?

SCHOL. IN NICANDR.

7

376. Τὸ δορύκνιον, ὃ καὶ μελισσόφυλλον καλεῖται, ἀγρία βοτάνη ἐστίν· αὐτὴ κοπτομένη ὅπῳ ἀποστάζει ὅμοιον γάλακτι τὴν θείαν καὶ τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὁσμὴν, ὅθεν καὶ δυσδιάκριτόν ἐστι τῷ πίνοντι, πότερον γάλα ἐστὶν, ἢ οὐ. Δημοφῶν δ' ἐτυμολογῶν φησιν οὕτω κεκλησθαι διὰ τὸ δοράτι αὐτὸν ἶσον εἶναι κατὰ τὴν ἀναίρεσιν, *Λυσίμαχος δ' ὁ Ἰπποκράτειος διὰ τὸ ξύλον εἶναι κνίφης παρασκευαστικὸν τοῖς προσ- ενεγκαμένοις.*

377. Ὡπὴ δ' ἡ πρόσοψις, ἡ θεία, τὸ εἶδος. Καὶ ἡ βρώσις περὶ τοῖς στόμασιν ἀπεικάζεται γάλακτι.

378. *Λυγμοὶ δ' αἱ τοῦ πνεύματος ἀναγωγαί.*

10

382. Τηνεσμῶ τῇ διατάξει· διαφέρει τηνεσμός καὶ δυσεντέριον, σύνεγγυς μέντοι ἀλλήλων· καὶ γὰρ ἔστι πάθος, ὃ καλεῖται χορδαπνός, τηνεσμός δ' ἐστίν, ὃν νῦν λέγομεν βιασμόν. Ἄλλως· τοῖς τηνεσμοῖσι παρακολουθεῖ δυσεντερία, εἴτα ὁ χορδαπνός, ὃν δὴ φασὶ συναμματαζόμενον τοῦ ἐντέρου, ὅτε προηγείται τηνεσμός, ὅτε δυσεντερία, τηνεσμῶ 15 περὶ τὸ δυσεντέριον τάσις.

387. Καὶ τῆς ὀρνιθὸς τηκομένη ἡ σὰρξ τῶν εὐτραφῶν στηθῶν ἤμυνε βρωθεῖσα· τὸ στηθος τῆς λιπαρᾶς φησιν ὀρνιθὸς βρωθὲν ὠφελεῖ· θωρήκων οὖν τῶν στηθίων σαρκῶν.

389. Χυλὸς ἄλις, ἥτοι τοῦ στηθους τῆς ὀρνιθὸς ὁ χυλός, ἡ ἔτε- 21 ρον βοήθημα λέγει, χυλὸν πσιάνης, ἅμεινον δὲ τὸ πρότερον.

390. Καὶ ὅσα κατὰ τοὺς φρυγιόεντας ἀγμούς, ὃ ἐστὶν αἰγιαλοὺς, περιβόσκειται κνώδαλα, κωβιοὶ καὶ τὰ τοιαῦτα.

393. Κάλχης· εἶδος πορφύρας, ἀφ' ἧς αἱ γυναῖκες κάλχιον βόπτουσιν· καλχαίνειν γὰρ τὸ πορφύρειν. Τὸν δὲ στρόμβον, ὃν ἔλεγον οἱ 25 ἀρχαῖοι ὄστρακον, τῶν κογχυλίων, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος· καὶ Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς Ὀμήρου οὕτως εἶπεν (Il. ξ 413)·

Στρόμβον δ' ὥς ἔσσειεν.

394. Αἰθιγέντος δ' ἐρυθροῦ καὶ πυρροῦ κατὰ τὴν σάρκα.

396. Τῇθι τε· τὰς ἀγρίας λεπάδας, αἷς ἡμεῖς ὠτία λέγομεν, ὁ 30 δ' Ἀριστοτέλης ὄστρεα, καὶ Ὅμηρος (Il. π 747) κοινῶς τὰ ὄστρεα. Τὸ δὲ δὴν ἔσται, ἥτοι πολὺν ἀπέσται ἀντὶ τοῦ ἐκτός ἔσται. Καὶ τὸ γε- ραιούμενον αὐξανόμενον ἐν τοῖς βροῖσι, ἡ νηχόμενον, ἡ ἀγρευόμενον, ἡ κοσμούμενον.

398. Τὸ Φαρκὸν ὁμοίως τῶν θανάσιμων ἐστίν, ἱστορεῖ δὲ Πρα- 35 ξαγόρας κληθῆναι αὐτὸ ἀπὸ Φαρκῶ τινος Κρητός, τοῦ ἔξευρόντος αὐτό. Ἄλλως· τοῦτό φησιν ἐν Φάρκῳ τῆς Ἀρκαδίας εὐρεθῆναι, καλεῖται δὲ καὶ Μηδικόν· τινὲς δὲ φασιν αὐτὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ εὐρεθῆναι ἐν Φέραις, ἄλλοι δ' ἐν Λακεδαιμόνι. Φᾶρίς γοῦν ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς·

40

Φᾶρῖν τε Σπάρτην τε (Il. β 582).

Τοῦτο δὲ τὸ ποτὸν τῇ μὲν γένει ἐστὶν ὅμοιον γάρθῳ, τοῦ δὲ πεπωκό- τος τὰς μὲν σαγόνας ἐνέπληξε, τοῖς δὲ τοῦ σώματος πᾶσι μέλεισι τρό- μον ἐπήνεγκε καὶ παραφροσύνην ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς νοήμασιν ἐνέθηκεν.

399. Γενθμῶ· τῇ γενύσει. Ἰσαιομένην· ὁμοίαν.

400. Ἦνυσε δὲ σφαλερούς· ἐποίησε τρομερούς καὶ παραφρονάς, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πολλάκις πρὸς θάνατον ἤγαγεν· μονήρει γὰρ ἀκτίνι ἀντὶ τοῦ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιρεῖ τὸν ἄνδρα τὸν βαρύν, ἥτοι γενναῖον, 5 ἰδίως δὲ μονήρει εἶπεν.

402. Σταδίην δὲ σταθμῶ, ἣ ἀντὶ τοῦ σταθμηθεῖσαν, οὐκ εἶπε δὲ πόσον.

403. Καὶ θυλακόεσσαν τὴν ἐμπερῇ θυλάκῳ, σχηματίσας δ' εἶπεν ἀπὸ τῆς ῥέξης· τοιαύτη γὰρ ἡ τῆς νάρδου ῥέξα, θυλακώδης τῷ εἶδει· 10 διὸ καὶ παρὰ τινων θυλάκιον τῆς νάρδου ὀνομάζεται.

404. Αἰ ἐξοχαὶ αὐξάνουσι Κέστρου, ποταμοῦ Παμφυλίας ἢ Κιλικίας.

405. Τὸ συμφνεῖον παραπλήσιόν ἐστι νάρθηκι, τὸ δὲ σπέρμα πράσου ἔχει, ὁσμήν δὲ σμύρνης. Αἶνυσο· λάβε.

15 406. Τὸ δ' ἱριδα ὥφειλεν ἱριν, ὥσπερ ἱριν· εἴη δ' ὕψιτόνως ἱρίς, ὥσπερ βολίς· ἢ ὡς Κυπριδα. Λειριόεν κάρη· τὸ τοῦ κρένου ἀνθημα. Ἀφρῶ ἢ Ἀφροδίτῃ ἢ ἀφρογενῆς ὑποκοριστικῶς.

407. Θράοις· φύλλοις.

408. Ὀνειδείην· αἰσχύνην.

20 409. Βρωμήεντος· τοῦ ὄνου. Ἐναλδήσασα· ἐναυξήσασα. Κορύνην· τὸ αἰδοῖον τοῦ ὄνου. Λειριόεν κάρη· τὴν κεφαλὴν τοῦ λειριόου, λειριόν δὲ φασὶ τὸ κρένον· τούτῳ δὲ λέγεται τὴν Ἀφροδίτην ἱρίσσαι περὶ εὐχρόας, τὴν δ' ὀργισθεῖσαν ὅμοιον αἰδοίῳ ποιήσαι ὄνου.

410. Σκύλαιο· ξυρῆσον. Ἐπισίνατο· ἐβλάψεν. Περὶ κόρσεα 25 πλάσσοις· ἐπίπλασσε τὴν κεφαλὴν. Σκύλαιο κάρη· κελεῖνι ξυρᾶν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ καταπλάττειν πηγάνῳ καὶ ἀλευρῷ κριθίνῳ καὶ ποτίζειν νάρδῳ ὡς πλείστον, καὶ ὄξους ἰσκευασμένον· βλάπτεσθαι δὲ φησι τὸ πηγανὸν ὑπὸ τῆς κάμπης. Ἄλλως· ξυρίσόν φησι τὴν κεφαλὴν καὶ καταπλάσον ὡμῇ λύσει μετὰ πηγάνου· τὸ δὲ πηγανὸν παρὰ τὸ 30 πηγνυσθαι τὴν γονὴν· ἔστι γὰρ καὶ ἐπισχετικὸν τῆς συνουσίας, διὸ καὶ οἱ μυούμενοι αὐτῷ χρῶνται· ἢ διὰ τὸ ἐν πάγοις φύεσθαι τὸ πηγανόν. Ἄλλως· Σκύλαιό φησι τὴν κεφαλὴν τοῦ πηγάνου, καὶ ἔπαρον αὐτοῦ τὴν λάχνην, ἥγουν τὸ ἄνθος, κόφας αὐτὸ κάτωθεν εὐήκει ξυρῶ, ὃ 35 ἔστιν εὐακονήτω, καὶ ἔψησον ἄλευρα κριθῶν νεάλεστα καὶ φυλλάδα πηγάνου ἐν ὄξει, καὶ ποίησον τροχίσκους, καὶ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πασχοντος κατάπλασσε.

415. Μηδεὶς ἀπείρως ἔχων τοῦ ὑοσκυάμου τὴν νηδὺν κορέσκει, οἷα ποιοῦσιν οἱ σφαλλόμενοι τοῖς φρεσίν· ἰδίως δ' εἶρηκε τὸ αἰδορήντα ἀντὶ τοῦ αἰδορήντως· λέγει οὖν, ὅτι ἐάν τις ἀπείρως προσενέγκῃ τὸν 40 ὑοσκυάμον περὶ τὰ ἀπαλὰ λάχανα σὺν τοῖς σπέρμασιν ἀπαλοῖς οὖσιν, ἢ καὶ ὅταν τὰ παιδία προσενέγκηται, ποιεὶ παραφυλάττεσθαι.

416. Παρασφαλῆες δὲ σπέρχονται ἀντὶ τοῦ οἱ ἐσφαλμένοι τρέχουσι καὶ σπενύδουσι.

418. Κούροι· ὅπερ οἱ παῖδες οἱ ἄρτι ἐπισύρεσθαι πανσάμενοι 45 καὶ τὰς τροφὰς ἀπαρνησάμενοι ποιοῦσιν ἀγνοῖα, καὶ ἐμβαλλόντες εἰς τὰ χαλινὰ αὐτῶν, ὅπερ αὖν αὐτοῖς ὑποπέσῃται ἢ εὐρώσιν.

417. Ἡ δὲ νέον σπείρημα· λέγει τὸ ἄκρον τῆς κόμης, ὃ ἐστὶν ἀπαλὺν, ὃ δὴ πολλάκις συμβαίνει τοῖς ἡδὴ δυναμένοις παισὶ χωρὶς τῶν τιθηνῶν πορεύεσθαι καὶ ἐσθίειν. Ἄλλως· νέον σπείρημα· οἱ ἔτι τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς σπορᾶς φθεροῦντες· σπείρημα γὰρ τὸ σπέρμα. Ἀμφικάρηνα κομῶν, ἡγουν τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν κομῶν. Γράφεται δὲ 5 τὸ σπείρονται καὶ τεύχονται ἀντὶ τοῦ ποιοῦσιν, ὃ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τὰ παιδιὰ τὰ νεωστὶ ἐκφυγόντα τὸ ἐπὶ χαστέρα σύρεσθαι καὶ τετραποδίξειν καὶ ἀπειπάμενα τῶν τριχῶν τὸ ἀμφικάρηνον, τουτέστι τὰ νεωστὶ κουρευθέντα καὶ ἀρξάμενα περιπατεῖν ἄνευ τῆς τροφῆς, λέγει δὲ τὰ ὄντα περὶ τὰ τέσσαρα ἔτη καὶ τὰ πέντε· ταῦτα γὰρ ἐπιτυγχάνοντα τῷ 10 ὑσκαύμῳ ἐσθίουσιν αὐτόν καὶ βλάπτονται· ὅλοην γὰρ ἐρπυθόνα τὸν τετραποδίσμῳ καὶ τὸν σερμόν. Ἄνις δ' ἀντὶ τοῦ ἄνευ.

420. Τῇ ἀφροσύνῃ τρώγῳσι τοὺς κακανθήσαντας κλάδους.

421. Οἷα γὰρ οἱ νεωστὶ ἐν τοῖς γναθμοῖς τοὺς βρωτῆρας ὁδόντας ὑποφαίνοντες, τοιοῦτός φησι κνηθμός ἐν τοῖς φαγούσις ὑσκαύ- 15 μων, οἷος ἐν τοῖς παισὶν, ὅταν ἀποβαλλῶσι τοὺς ὁδόντας.

424. Βουκίρας· εἶδος βοτάνης, τοῦτο δὲ καμπύλον ἐστὶ καθάπερ βοῶς κίρας· διὸ καὶ τῆς ονομασίας ταύτης ἔτυχεν. Καὶ σιτηγόνου τοῦ εἰς σιτισμὸν καὶ τροφὴν γινομένου· γράφεται καὶ χιλογόνου. Ὅρρα κεράλας· ὅπερ βούκερας κεράλας τινὰς εὐκαμπεῖς κάτωθεν ὑπὸ τοῖς 20 ὑψηλεμείοις φύλλοις αὖξει. Ἄλλως· σιτηγόνου· γράφεται καὶ κεβληγόνου, τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντος τὸν γόνον· κίβλη γὰρ ἡ κεφαλὴ ἐν συγκοπῇ τοῦ α καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

426. Ἀτμενίος δὲ τῷ ἐλαίῳ τῷ μετὰ κακοπαθείας γινόμενον· ἀτμένιος γὰρ οἱ δοῦλοι, οἷς ἵπεται τὸ κακοπαθεῖν· μέγα φησὶν ὄνειδος 25 ἐστὶ τὸ βούκερας, ὅταν ἐμπλεύσῃ καὶ βραχῇ τῷ ἀτμενίῳ ἐλαίῳ.

428. Τουτέστιν ὡμὰ τὰ φύλλα διαμασῆσθαι καὶ τὸν χυλὸν αὐτῶν καταπίνειν.

429. Κίχορα δὲ καὶ καρδαμίδας εἶδη λαχάνων καὶ γηθυλλίδας εἶδος κρομμύων, ἥτοι τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας, ἢ τὰ ὑπ' ἐνίων λεγόμενα ἀγριόφυτα. 30

432. Καὶ εὐαγλὺς, καλὰς ἀγλιθας ἔχουσα· ἀγλιθες οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, ἅπερ σκελίδια ἢ συνήθειά φησιν, τὰ δὲ κίχορα οἱ Ἀττικοὶ κυχόρια φασιν, ἡμεῖς δὲ γογγύλια, γηθυλλίς τὸ νέον κρόμμυον. Κίχορα ἡμεῖς μὲν γογγικίδια, οἱ δ' Ἀττικοὶ 35 κυχόρια.

433. Κεβληγόνου· τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης, ὃ ἐστὶ τὸ σπέρμα· συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ· καὶ Καλλίσμαχος·

ἀμφὶ τε κέβλην

εἰργμένος ἀγλίθων οὐλον ἔχει στέφανον.

Τινὲς τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν κομώσης μήκωνος· βοτάνη γὰρ ἐστὶν ἡ μήκων, ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσα τὸν γόνον· καὶ Εὐφορίων περὶ τῆς Ἀθηνᾶς· 40

κεβληγόνου Ἀφροδῶνους.

Μήκων δ' εἴρηται παρὰ τὸ μὴ κονεῖν, ὃ ἐστὶ μὴ ἐνεργεῖν· κονεῖν γὰρ 45 λέγεται τὸ ἐνεργεῖν, κωλυτικὸν δὲ τοῦτο τῶν κατὰ φύσιν ἐνεργειῶν.

434. Καθυπνίας· ὑπνοῦντας· ἄγει γὰρ τὸ μηκώνειον εἰς ὕπνον· ἐτυμολογοῦσι δὲ τὴν μήκωνα, ἥτοι τὴν μὴ ἀκονεῖν, ὡς εἴρηται, μὴδ' ἐνεργεῖν ποιοῦσαν.

435. Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνοίγονται οἱ ὀφθαλμοί.

5 436. Τὸ δὲ δίδωεν ἀντὶ τοῦ δίδεται, δεσμεῖται.

437. Ὀδμήεις δ' ὁζώδης, ὁδμὴν ἔχων τὴν ἀπὸ τοῦ ὀπου· φέρεται γὰρ ἰδρῶς ψυχομένου τοῦ σώματος.

438. Τὸ δὲ πρόσωπον ὠχρὸν γίνεται καὶ τὰ χεῖλη ἐμπύραται.

439. Παῦρον· ἐκ δὲ τοῦ αὐχένος ὀλίγον ἄσθμα ἑλκόμενον ψυχρὸν· 10 διέρχεται, καὶ πάρεσις τῶν σιαγόνων γίνεται, πολλάκις δὲ καὶ οἱ ὀνυχες πελιδνοὶ γινόμενοι, ὡς ἐντὸς τοῦ αἵματος χωροῦντος, καὶ ἡ εἰς στρεβλωμένη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κοῖλοι γινόμενοι θάνατον ἀπαγγέλλουσιν.

443. Μίλοιο δ' ἐπιμελοῦ τῆς θεραπείας καὶ βοηθείας, γλυκὺν 15 θερμὸν οἶνον διδοῦς αὐτῷ.

444. Κεκαφνῶτα ἀντὶ τοῦ ὀλιγοψυχοῦντα πληροῖς.

445. Καὶ τινθαλέω θερμῷ, διαπύρῳ. Ἔργα μελίσσης ἀντὶ τοῦ σύμμισγε καὶ μέλι μετὰ θερμοῦ οἶνου.

446. Ῥητιτίδους δ' Ἀττικοῦ ὄφ' Ῥητιτοῦ τοῦ ὄρους Ἀττικῆς. 20 Μόσχον· αἱ μέλισσαι, ὡς φησιν αὐτός (Th. 741)·

ἔπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

448. Κατὰ θρνός· παλαιάν τινα μελιττοουρίαν ἐκτίθεται· μήπω γὰρ ἡμερούμεναι αἱ μέλισσαι, ἀλλ' ἔτι ἄγρια οὖσαι, ἐν τοῖς κοιλάμασι τῶν θρνῶν τὰ κηρία συντίθεσαν, καὶ νῦν ἔτι ἔστιν ὅτε τοῦτο ποιοῦ- 25 σιν. Τὸ δ' ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ κατεσκεύασαν. Ἄλλως· τοῦτο καὶ Ἡσιόδος (ἔργ. 233)·

ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας.

καὶ Φωκνλίδης (Ποι. νουθ. 159—162)·

30 κάμνει δ' ἡρώφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἢ ἐκ πίτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν,
ἢ θρνός ὠνυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων,
σμήνεται μυριοτορητα κατ' ἄγρια κηροδομοῦσα.

449. Φησί δ' ὅτι ἐν τῷ Ῥητιτῷ πρῶτον ἐγένοντο μέλισσαι. Συ- νομήρεις· συνερχόμεναι βοτρυθόν.

35 450. Πολυωπέας· πολλὰς ὅπας ἔχούσας· τοιαῦτα γὰρ τὰ κηρία. Ὅμπαι οἱ μέλιτι δεδυνμένοι πυροὶ· καὶ Καλλιμαχος·

ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίμεν ὄμπας.

τούτους γὰρ Διμητρί ἔθνον· Νίκανδρος δ' ἰδίως εἴρηκε τὰ κηρία ὄμπας.

40 451. Ἀντὶ τοῦ διερχόμεναι τὰ θύμα τοῖς ποσίν. Τὸ δ' ἀνθεμόεσσαν γράφεται καὶ ἡνεμόεσσαν, ἐρείκη δ' ἔστι δένδρον, οὗ τὰ φύλλα οἱ πτοῦμενοι ὑποστρωαννύουσι διὰ τὸ ψυκτικά εἶναι καὶ ἄγνά· ἔστι γὰρ τὸ ἀγνεύειν καὶ χωρὶς γονῆς μένειν.

452. Ἡ συνταξίς οὕτως· ἢ καὶ ἱρινέου μαλλὸν βαθὺν κορέσκων 45 ἔλκοις ἀντὶ τοῦ ἔλκε τὸν ἰόν, ὀχλίζων διὰ τὸ κλείειν τὸ στόμα τῇ μύσει

συνδεδεμένον τοῖς χαλινοῖς, διανοίγων αὐτὸ ἐνθάλβοις τῷ ἐρίῳ ῥόδι-
νον ἢ καὶ ἱρινον ἱλαιον. Τότε ἡμύουσιν ἀντὶ τοῦ ὅτ' ἡμύουσιν οἱ πά-
σχοντες, τοὺς συμμεμνυκότες χαλινούς αὐτῶν ἐνθάλβοις τῷ ἐρίῳ βοη-
θείας χάριν.

455. Τοῦ κυπρίου ἱλαίου φησὶν, ὃ ἐστὶ θερμοαντικόν. Καὶ μο- 5
ροέντος ἀντὶ τοῦ μοροέσεως· καὶ Ὀμηρος (Od. σ 298)·

τρέιγληνα μορόεντα.

456. Διὰ ῥέθους ἔγρειο· κατὰ τὸ πρόσωπον τύπτων καὶ πλήσσειν
ἐγρει.

457. Παλάσσων ἀντὶ τοῦ κοιμώμενον κινῶν καὶ σείων ἀνάστη- 10
σον, ὅπως κεφαλαιγῶν τὸν ἐλέθριον ὕπνον ἀποβάλλῃ, καὶ τὸν κακὸν
πόνον ἐξεμέσῃ βοηθούμενος.

458. Κῶμα· τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καταφορὰν κῶμα
καλοῦσιν, ὅθεν καὶ κωμάζειν τὸ ἐπιφοιτᾶν τοῖς κοιμωμένοις.

459. Τὸ δὲ τῆμος ἐξερεύγῃσιν ἀντὶ τοῦ τηνικαῦτα ἐξεμέσῃ ἀποσο- 15
βῶν τὸ κακὸν ἄλγος.

460. Ἄλλα καὶ σπεῖρα ἤγουν ῥάκη βρέχων ἐν οἰνελαίῳ τρίβε καὶ
ἀναθέρμαινε.

462. Ἐν πυέλῳ· κελεύει δ' αὐτὸν ἐν πυέλῳ ἤγουν ἐν σκάφῃ θερ-
μοῦ ὕδατος καθιέναι καὶ καταντλῆν τῷ θερμῷ, ἵνα τὸ συντετραμμέ- 20
νον δέρμα διαλυθῇ. Ἐμβάπτειο σάρκα, τὴν σάρκα αὐτοῦ τοῦ πάσχον-
τος δηλονότι, ἄγε ἐκεῖνον αὐτόν.

463. Κυρίως δ' ἐπαιονάσθαι ἐστὶ τὸ ἐπ' ἡμόνος λούεσθαι, νῦν
δὲ τὸ ἐπὶ τινθαλλοῖς ἤγουν θερμοῖς λουτροῖς θερμαίνεσθαι.

464. Αἷμα δ' ἀναλύόμενος ἀντὶ τοῦ τὸ θρομβῶσαν αἷμα τοῦ πα- 25
θόντος διὰ τὴν ἐκ τοῦ δηλητηρίου ψύξιν ἀναλύων τῇ θέρμῃ τῶν λοε-
τρῶν. Ἐσκληρότα ῥινὸν τὸ κατεσκληρὸς δέρμα φησὶν.

465. Τοῦ θαλασσίου λαγωῦ, ὅς ἐστιν εἶδος ἰχθύος, καὶ Ἰππῶ-
ναξ μνημονεύει· τὴν μὲν ἀσθίνειαν ἀφροῶ παραπλήσιος, τὴν δ' ἐπιφά-
νειαν μέλας, θανάσιμος δὲ βρωθεὶς, οὗ ἢ μὲν ὁσμὴ ταῖς τῶν ἰχθύων 30
λεπίσι καὶ τῷ ἀποπλύματι αὐτῶν ἵσκειν, ἢ δὲ γεύσει ἰχθύων σεσηπό-
των γεύσει ὁμοία ἐστίν. Κακοφθορέος δὲ κακῶς φθειρόντος.

466. Ἦγουν τῆς πολυψήφου θαλάσσης· στεταὶ γὰρ αἱ ψῆφοι τῆς
θαλάσσης.

468. Νεπόδων δ' ἰχθύων. Καὶ σαπρυνθέντων ἀντὶ τοῦ σαπρω- 35
θέντων.

469. Λοπίς ἀνξίδα· ἢ ὅταν ἡ λοπίς τὴν ὅλην ἀνξίδα μολύνῃ,
ἐξ οὗ δηλοῖ τὸ φθίρει· ἀνξίς εἶδος ἰχθύος ὁμοιον θύννῳ. Ἀνξίδα
χραίνῃ, τουτέστι τὸ σῶμα ἀφανίξῃ, ἀνξίς δὲ τὸ σῶμα· μετὰ γὰρ τὸ
ἀγρευθῆναι οἷον δὴ τινα ἰχθύν, εἰ μένοι ἐπ' αὐτῷ τὸ λῆπος αὐτοῦ, 40
ἀφανίξει αὐτόν καὶ ὅζειν ποιεῖ.

470. Ὁ λαγὼς νεωστὶ γεννηθεὶς ὁμοίως ἐστὶ ταῖς θριξίν ἤγουν
κατὰ τὰς τρίχας τῆς τευθίδος.

471. Τεύθου, τουτέστι τοῦ ἄρρενος. Ἐπ' ὀσπλίγγεσσιν, ἐπειδὴ
γληνώδης ὑπάρχει, ὀσπλίγγας δὲ λέγει τοὺς βοστρυγούς, ὃ ἐστὶ τὰς κό- 45

μας τῶν τευθίδων καὶ σηπιῶν, ἐν αἷς ἄρτι γεννώμενοι οἱ θαλάσσιοι λαγωὶ διατρέβουσιν.

473. Χολῆ· τῷ μέλανι. Ἀγρώστορος· ἐπειδὴν γὰρ ἰδῆ τὸν ἀλιέα, ἐκβάλλει τὸ μέλαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ἀθειώρητος ᾗ· τοῖς δὲ πίνουσιν ἀκολουθεῖ σκότως χολώδης, ἱκτεριώδης· τοῦτο γὰρ φησιν.

474. Τῶν ἤτοι ξοφόεις, τουτέστι τῶν φαγόντων τὸν λαγῶν.

475. Περιστολάδην δ' ἀντὶ τοῦ οὐκ αἰθροῦαι, ἀλλ' οἷον κατὰ σταλαγμὸν ἑλαττοῦνται, ὃ δὲ λόγος· οἷον κατὰ σταλαγμὸν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τηκόμεναι καὶ καταστάζουσαι φθείρονται, ὃ δὲ τροφήν οὐ προσ-
10 ἔται.

476. Ῥινός· ἀρσενικῶς εἶπεν ὁ ῥινός, τουτέστι τὸ δέρμα· καὶ τοῦ δέρματος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν γίνεται ἔπαρμα, μάλιστα δὲ περὶ τὰ σφυρὰ, περὶ δὲ τὰ τοῦ προσώπου μῆλα γίνεται οἰδήματα ἐν ἐρυ-
θμήματι.

15 478. Κυλοιδιῶντος, τοὺς ὀφθαλμοὺς διοισθύντος καὶ κοίλους ἔχοντος· κοῖλοι γάρ.

479. Ἐπακολουθεῖ γὰρ καὶ ὀλιγωτέρα ἔκκρισις τῶν οὕρων, ποτὲ μὲν πορφυρὰ, ποτὲ δ' αἱματώδης διὰ τὸ ζυεσθαι τὰ ἐντός.

481. Πᾶς δ' ἔλλοψ, τουτέστιν ἰχθύς φανὴς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀν-
20 τοῦ μισεῖται, τουτέστιν, ἐὰν ἰδῆ ἰχθύν, ἀποστρέφεται (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἐμυδάσθαι ἀντὶ τοῦ ἐμυσᾶσθαι, ἀπεμυκτῆριαι), παρητησάτο τοσοῦτον, ὥς καὶ ναυτιάσαι καὶ ἐμέσαι ὑπὸ τῆς ἀηδίας βιάζεσθαι.

483. Τῶν μὲν φοινήεσσαν. Γράφεται τῶν μὲν Φωκῆεσσαν ἀντὶ τοῦ Φωκικῆν· ἡ γὰρ τοῦ ἐλλεβόρου πόσις ἐν Φωκίᾳ δοκεῖ εὐρεθῆναι.
25 κελεύει δ' ἑλλέβορον ἢ σκαμμωνίαν διδοῖναι πίνειν τῷ κάμωντι, ἵνα τῆς κοιλίας κατενεχθείης καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου κακὸν συναπορραγῇ. Εἰρηκε δὲ καὶ φοινήεσσαν τὴν τοῦ μέλανος ἑλλεβόρου πόσιν.

484. Τὸ κάμωνος κατ' ἐνδειαν τοῦ σ, λέγει δὲ τὸν σκαμμωνίας χυλόν.

30 485. Ἀντὶ τοῦ τὰ κόπρια καὶ σκύβαλα ἐκβάλλη.

486. Βρωμήεντος τοῦ ὄνου παρὰ τὸ βρωμαῖσθαι.

488. Κεδρίναν νῦν λέγει, εἰ καὶ πίσσαν αὐτὴν εἶπεν· πᾶν γὰρ τὸ ἀποστάζον πίσσαν καλεῖ. Πέλανον βάρος ἀντὶ τοῦ ὀβολοῦ ὀλκήν· οὐ γὰρ μόνον τὸ πέμμα, ἤγουν τὸ ἔψημα, πέλανος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ
35 ὀβολοῦ ὀλκή. Ἄλλως· τῆς πεπηγυίας κεδρίνης πίσεως, λέγει δὲ τὴν κεδρίαν.

490. Οἰνωπῆς· εἶδος ῥοιᾶς καὶ οἰνάδος. Καὶ προμένειον δ' εἶδος ῥοιᾶς, ἀνόμασε δ' αὐτὴν ἀπὸ τινος Προμένου Κορηός. Καὶ τὴν Ἀλ-
γινίτι δὲ καὶ ὅσαι τὰ σκληρὰ κάρφη, ἤγουν τοὺς ἀπλοὺς κόκκους κατ'
40 ἀντίφρασιν, τῇ ἰσχνῇ καλύπτρα καλύπτουσιν· ἡ ὅτι κάρφη τὰ λέπη, τοὺς φλοιούς. Ἄλλως· διαφράσσουσι καλύπτρῃ, τῇ ἰσχνῇ περιβολῇ τῶν κόκκων, ὅσαι φησὶ τὰ σκληρὰ καὶ φοίνια ἤγουν ἐρυθρὰ κάρφη, τουτέστι τοὺς ἐρυθροὺς κόκκους, τῇ ἀραχνώδει καὶ ὑμένώδει καλύπτρῃ διαφράσσουσι, τουτέστι τῷ ἔσωθεν τοῦ δέρματος ὑμένι.

493. Τὴν ἐν οἴῳ φησί τραγομένην βορὰν, τοιτέστι τὴν σταφυλὴν ἐν κυτρίδι θλίψας καὶ ὀφονεὶ ἐκπίσας δίδον αὐτῷ πιεῖν, ὀφονεὶ γλεῦκος, ὃ λέγεται ἐν συνηθείᾳ μούστον· κυρτὶς κατασκευασμὰ τι ἐκ λεπτῶν σχοινίων γεγονὸς, ὃ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται περὶ τὴν τῶν μύρων ἐκθλίψιν, ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες ἢ καὶ ὑλιστήριον. 5

494. Τριπτῆρ δ' ἐστὶ κατασκευασμα πρὸς πιεσμον εὐθετον. Ἄλλως· κυρτὶς κατασκευασμὰ τι, ἐν ᾧ τὰς σταφυλὰς θλίβουσι, λέγει δὲ σταφυλὴν δίδου πιεσθεῖσαν.

495. Ἦν δὲ τις ἀναλὲν· ἐὰν δὲ τίς φησι ξηρὰ συνεχόμενος δίσῃ, καὶ προσπιεσὼν ἐπὶ τινα ποταμὸν ἢ λίμνην πίνῃ ταυρηδόν, τῇ δὲ βίᾳ τοῦ ἐλκυσμοῦ προσπέσῃ βδέλλα, καὶ τὰ ἐξῆς· ἰστέον δ' ὅτι ἀπὸ τῆς βδέλλας γίνεται ο ἰστρος. 10

497. Θρίξ δὲ κυρίως μὲν τὰ τῆς σκῆς φύλλα, νῦν δὲ τῶν μνίων φησί, τοιτέστι τῶν βρύων.

498. Τοῦ μὲν τε· λείπει τὸ πίνοντος· τοῦτον φησὶ ῥοιζήδᾳ πί- 15 νοντος ἢ φιλαίματος βδέλλα προσπελάζουσα ἐπὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ τῆς βρώμης ἔνεκα τῇ ῥύμῃ τοῦ ποτοῦ, ἥτοι τῇ φορᾷ καὶ τῇ ὁρμῇ προὔτεινε παρὰ τῇ λαπαρᾷ αὐτοῦ ἱμείρουσα καὶ τοῦ φόνου. Ἄλλως· ῥύμη αἵς· βούλεται εἰπεῖν, ὅτι φερομένη τῇ τοῦ ὕδατος ὁρμῇ, ὅπου αὐτὴν τὰ πρῶτα ὁ ῥοὺς προσπελάσῃ καταποθεῖσαν, ἀθρόως προσφύεται ἀμέλ- 20 γουσα τὸ αἷμα.

501. Ἡ ὀθ' ὑπὸ ξοφῆς νυκτός· ἡ ὀθ' ὑπὸ τῆς ξοφώδους νυκτός κεκαλυμμένος τὰς ἀνγὰς, ἡγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ χεῖλη αὐτοῦ πρὸς τὰ χεῖλη τῆς ὑδρίας πίσας καὶ κατακλίνας ἐαντὸν ἀφραδίως τὸ ποτον ἔσχει. 25

505. Τὰς μὲν· μετέβη ἀπὸ τοῦ ἐνίκου εἰς τὸ πληθυντικόν· ταύ- τας δὲ τὰς βδέλλας φησὶν ὅπου ἂν ὁ ῥοὺς ὦσῃ καὶ τὰ ἐξῆς.

506. Ἀμειγρόμεναι δ' ἀντὶ τοῦ πιεζόμεναι ἥτοι πιέζουσαι.

507. Πύλῃσιν· τοιτέστι τοῦ πνεύμονος ταῖς πύλαις ἢ τῇ ἀρχῇ τοῦ λαίμου, ἥτοι τῷ φάρυγγι, ἢ τοῦ ἥπατος, ἢ τοῦ στομάχου. 30

509. Πέριξ δ' ἐπενήνοθε γαστρός ἀντὶ τοῦ ὅτε τῷ στόματι τῆς κοιλίας ἐπίκειται λαμβάνουσα τὴν προσφάτως ἐπενεχθεῖσαν τροφήν, τὸ δ' ἐπενήνοθεν ἀντὶ τοῦ ἐπίκειται, πάλιν δ' ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ ἐπὶ τὸ ἐνικόν.

510. Νέην δ' ἐπενείματο δαῖτα, ἥτοι ἦν ἄρτι ἔφαγε, διμερίσθη 35 καὶ ἐπεβοσκήθη.

511. Τῷ σὺν, ἥτοι τῷ καταπίνοντι τὴν βδέλλαν νείμειας ὃ ἐστὶ δοίης συνημμένην τῷ ὀξει ψυχρὰν πόσιν.

512. Χιονόεσσαν γὰρ τοιτέστιν ὑπὸ χιόνος παγείσαν.

513. Καὶ τὸ νέον βορέῃσι παγέντος ἀντὶ τοῦ νεωστὶ βορείαις 40 πνοαῖς παγέντος τοῦ κρυστάλλου.

514. Γυρώσαιο ἀντὶ τοῦ σκάψειας, ὀρύξεως, καθαλμεία δὲ βῶ- λακα τὸν ὑφάλμυρον βῶλον τῆς γῆς, λέγει δὲ τὸ ἅλας, ἢ τὸν ὀρυκτὸν ἅλα· ἐν ἀλμυροῖς γὰρ τοποῖς οὐ γίνεται ἡ βδέλλα· διόπερ ποιεῖ τὸ ἀλ- μυρὸν ὕδωρ πρὸς ἀντιπάθειαν αὐτῆς, ἄλμην δὲ κελεύει πειν Καππα- 45 δοκικοῦ ἁλός.

515. Ναιομένην δ' ἦτοι πατουμένην, ὀδευομένην, ἡροτριωμένην. Τὸ θαλερὴν δὲ γράφεται καὶ θολερὴν, διότι ὠφελιμὸς ἐστίν.

516. Ἡ αὐτὴν ἅλα βάπτε· ἡ αὐτὴν φησί τὴν θάλασσαν, τουτέστι τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, διδόναι πιεῖν, ποτὲ μὲν ἡλίῳ θερμαίνοντα, 5 ποτὲ δὲ πυρὶ· βάπτε γὰρ ἀντὶ τοῦ ἄντλει, γέμιζε.

517. Καὶ ἡλλοῖσι ὁπωρινοῖς, τουτέστι ταῖς ἡμέραις. Τότε ἦνεκὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ τῷ πυρὶ θάλασας.

518. Ἄλα πηκτόν· τὸν ὀρυκτόν, τὸν ἐκμέταλλον.

519. Καὶ ἐμπύσαις ἀντὶ τοῦ ἐμμίξαις τὴν ἄχνην· λέγει γὰρ τὸν 10 ἀφρόν, ὅντινα ὁ ἀλοπηγὸς ἀνὴρ συναίγει. Καὶ τὸ νεῖοθ' ὑφισταμένην ἀντὶ τοῦ κάτωθεν ἐκ βάθους συνισταμένην τοῦ κράματος τῶν ἁλῶν, ἐπὶ αὐτοῖς μῆξιν λάβωσιν· ἰστέον ὅτι οἱ ἀλοπηγοὶ μινύουσι τοῖς θαλασσοῖς ὕδασι γλυκία ὕδατα, καὶ συνταράσσουσιν ἀμφοτέρω, ὥσπερ ἀποπλύναντες τὰ θαλάσσια ὕδατα τοῦ βρώμου τοῖς γλυκίσιν· ἐν γούν 15 τῷ ταράσσεσθαι ἀφρός τις ἀναδίδεται, ὅντινα λέγουσιν ἄχνην ἁλός.

521. Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακόν· καὶ γὰρ ζύμωμα εἶπαι τὸν μύκητα, ἐπειδὴ ζυμῶ ἴσκει τῆς γῆς, τουτέστι πηλῷ· ὁμοίως γάρ ἐστι βῶλῳ γῆς. Ἄλλως· ζύμωμα κακόν τοὺς μύκητας φησιν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς 20 γῆς γεννῶνται, οὗτοι δ' ὅτε μὲν ἐν τοῖς στέγνοις ἀνοιδούσιν, ὅτε δὲ καὶ περὶ τὸν λαιμὸν ἀνίσταται ἢ ἀπ' αὐτῶν κάκωσις· τότε δ' ἐνεργοῦσιν οἱ μύκητες, ὅταν φυῶσιν ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἐφώλευσιν ἔχιδνα· ζύμωμα δ' αὐτοὺς ἐκάλεσιν, ἐπειδὴ ἀναζυμούνται ἔσωθεν μὴ πετιτόμενοι, ἢ ὅτι ὥσπερ ζύμωμά εἰσι τῆς γῆς.

522. Ἀγχον· οἱ μὲν φασὶ πόαν τινα εἶναι πλησίον τοῦ φωλεοῦ 25 τῆς ἐχίδνης φρυομένην, καὶ τὸν ἀσθμα αὐτῆς ἀνιμωμένην αὐτὴν, ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἰδρώτους τοῦ ὄφιος. Τὸ δὲ πολλὰκι μὲν στέρνοισιν ἀνοιδέον, καθὸ βρωθέντες οἱ μύκητες ἀνοιδούσιν ἐν γαστρὶ. Καὶ τὸ εὐτ' ἐπὶ φωλεύοντα ἀντὶ τοῦ· ὅτε τραφῇ περὶ τὸν φωλεύοντα βαθὺν ὄλκον τῆς ἐχίδνης, ἦτοι περιφρασετικῶς περὶ τὸν βαθὺν φωλεὸν τῆς ἐχίδνης.

524. Ἴον ἀποπνεῖον ἤγουν τὸν ἴον αὐτῆς ἀποπνεῖον τῶν στομίων 30 τῆς ἐχίδνης· γράφεται δὲ καὶ ἀνικμάζον, τουτέστιν ἀνιμώμενον καὶ ἀναπίνον τὸν ἴον· καὶ τὸ ἀποφώλιον ὅ ἐστι χαλεπὸν ἀσθμα, τουτέστι τὴν χαλεπὴν πνοὴν τῆς ἐχίδνης τῶν στομίων.

525. Κεῖνο ποτὸν καὶ ζύμωμα· τοὺς μύκητας ἀδιαφόρως ζύμωμα 35 καλοῦσιν.

526. Παμπήδην ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ, οἱ πλείστοι· ἡ καθολικῶς μύκητας ὄλκους καλοῦσιν, ὁλονεὶ ἀμανίτας. Οὐνομα κέκριται ἄλλο· πολυώνυμον γάρ ἐστι τὸ ζύμωμα· ὃ γὰρ καλεῖται ζύμωμα, μύκης, ἀμανίτης, βῶλος.

527. Σὺ γ' ἢ φαφάνοιο· δίδου φησὶ τὸν καυλόν, ἦτοι τὴν κεφαλὴν τῆς κράμβης, τουτέστι τὸν ἀσφάραγον, ἐπειδὴ φαφαναὶ τὴν κράμβην φησὶν· εὐχρηστον γὰρ πρὸς ἀντιπαθειαν.

528. Ἡ φυτῆς· φυτῆς δ' ἦτοι πηγάνου χλωρόν, θάλλοντα καὶ χλοάζοντα ῥάβδον, ὃ ἐστι κλάδον, κόψας. Γράφεται καὶ ῥάδικα, οἶον 45 κλώνα.

529. Χαλκοῖο δ' ἦτοι παλαιᾷς χαλκάνθου· προστάσσει γὰρ χαλκοῦ ἄνθος πιεῖν.

530. Κληματίοισσαν· κληματίδος φησί θρύψον σποδὸν ἐν τῷ ὄξει, τουτέστι ἔμβαλε σποδὸν κλήματος ἐν ὄξει.

531. Πυρίτιδα δὲ βοτάνην πύρεθρον καλουμένην. Καὶ βάμματι, ὄξει.

532. Τὸ τε φύλλον, ἤγουν καὶ τὸ τοῦ καρδάμου φύλλον τὸ ἐν ταῖς πρᾶσιαις ἀνξινόμενον.

533. Καὶ Μῆδον δὲ τὸ Μηδικὸν καλούμενον, ἐστὶ δ' εἶδος φυτοῦ. Γράφεται καὶ μῆλον, ἐστὶ δὲ τὸ Μηδικὸν μῆλον, ὃ ἐστὶ τὸ νεράνθιον. 10 Καὶ ἐμπρόντια σίνηπι· τὸ τραχὺ ὃν τῇ γεύσει, ἢ παρόσον οἱ κλάδοι τοῦ σινήπεως τραχύτητα ἔχουσιν.

534. Οἰνήρην δ' ἀντὶ τοῦ οἴνου τρύγα καὶ ὀπτὴν ἐν ὄξει τρίψας δίδου πιεῖν.

535. Ἡ καὶ στρουθοῦ πάτον· ἀφόδευμα ὅπτον ὄρνιθος κατοικία· 15 δος, παραλέλοιπε δὲ τὸ μετὰ τίνος δεῖ πίνειν αὐτὸ, εἰ μὴ καθάπερ τὰ προειρημένα μετ' ὄξους.

536. Βαριᾶν χεῖρα τὴν δεξιὰν λέγει· ταύτην φησί καθεῖς ἐπὶ τὸ ἐμῆσαι, ὡς ἐπιτηδειοτέραν μὲν καὶ πρακτικωτέραν, ταύτην οὖν εἰς τὸν φάρμακον καθιεῖς κατὰσχοις τὴν ὅλην κάκωσιν. 20

537. Αἰπορρήνιο· καὶ γὰρ ἡ σαλαμάνδρα ζῶον ἐστὶ τετράπουν, μικρὸν ὡς ἡ σάυρα, τῷ χερσαίῳ κροκοδείλῳ ἰσικὸς, ψυχρὸν δὲ τῇ φύσει· διὸ καὶ τὸ πῦρ σβεννύει· οὔτε δέρμα ἔχει, οὔτε λεπίδα, ὅθεν καὶ λιπόρρινον αὐτὸν ἔφη· ῥινὸς γὰρ τὸ δέρμα· ἢ διότι λίπος ἀφίσχιν ἀπὸ τοῦ δέρματος· γλισχρος γὰρ ἐστὶ καὶ λιπώδης, καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος 25 ὑγρασία ῥεῖν εἰωθεν, ἣτις τὸ πῦρ σβεννύει. Ἄλλως· ἡ σαλαμάνδρα εἶδος ἀσκαλαβώτου. Ἀνδρέας δὲ φησιν· καὶ τῷ αἵματι αὐτῆς ἡ χεῖρα ἢ ἐσθῆτα χρίσῃς, ἀβλαβὴς ἔσται ἐκ πυρός. Ἀνυάλυκτον δ' ἀντὶ τοῦ δύσπευκτον.

540. Τὸ δὲ γλώσσης βάθος περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ γλώσσα 30 ἐπρήσθη· τῶν πινόντων γὰρ φησιν ἢ γλώσσα παχύνεται.

543. Τετράποδες· οὗτοι δὲ σφαλλόμενοι τετραποδιστὶ σύρονται, καθάπερ βρέφη· αἱ γὰρ διάνοιαι αὐτῶν ἀμνησθύνονται καὶ ἀφανίζονται.

544. Σάγκα δ' ἐπιτροχόωσιν ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέχει τῇ σαρκὶ πελιδνότης, ἐξ ἧς ὑγρασία, καὶ ἐπιπορθιμωμένης τῆς κακίας ἦτοι σκεδαν- 35 νυμένης ἢ σκεδαζούσης, καὶ τὰ ἐξῆς· βοήθειαν δὲ διδοὺς ῥητήνην πευκλίην, ἀναμιγρῶν ταύτην τῷ μέλιτι.

545. Σμώδιγγες· αὗται κατὰ σύντηξιν τῆς σαρκὸς στάξουσιν· ἐὰν δὲ στίξουσι γράφεται, καθάπερ οἱ στιζόμενοι· γράφεται γὰρ στί- 40 ξουσαι, ἐν ᾗ σημαῖνον τὸ ποικίλως πελιδνοῦσθαι, καθάπερ τοὺς ἀστίζομένους. Καὶ δαιομένης δ' ἀντὶ τοῦ μεριζομένης πανταχοῦ τῷ σώματι.

547. Τενθρήνης· τενθρήνην εἶπε τὴν τενθρηδόνα, ζῶον δ' ἐστὶ

μελιτοποιόν, ὃ ὑπ' ἐνίων λέγεται βέμβιξ, ἐστὶ δ' ἐμπερὲς μελίσση. Ἄλλως· τενθρήνη εἶδος μελίσσης, ἢ τόπος, ὅπου αἱ μέλισσαι διατρέβουσιν, ὡς εἶναι τὸ μελίσσειον· δύναται δὲ κατὰ συγκοπὴν τενθρηθόνος ἀντὶ τοῦ Θεσσαλικοῦ. Ὅμηρος (Π. β 756).

5 *Πρόθοος Τενθρηθόνος υἱός.*

ἐπεὶ καὶ ἡ τενθρηθών, ὃ ἐστὶ μελίσσης εἶδος, ποιεῖ ἔργα· παρακαλεῖνται οὖν ἐκ τούτων τὸ μέλι λαμβάνειν.

548. Ἡ τῆς χαμαιπίττος τοῦ βλαστοῦ μετὰ κώνων· εἰσὶν οὖν κώνοι πίττος οἱ στρόβιλοι· συνεψήσας οὖν φησι τούτους τοῖς φύλλοις 10 τῆς χαμαιπίττος δίδου πιεῖν. Ἡ δὲ χαμαιπίττος· τῆς πίττος τὰ φύλλα καὶ τοὺς κώνους ἀπεψήσαντα κελύει τὸν χυλὸν δίδουσι πιεῖν, ὁμωνύμως δὲ λέγεται ὁ καρπὸς καὶ ὁ στρόβιλος καὶ ὁ κώνος. Ἡ τῆς χαμαιπίττος φησὶ τῆς βλαστήμονος ἀναμειγμένως καθεψήσας τὰ φύλλα καὶ τοὺς κώνους ὅσους ἐθρέψατο ἡ πέυκη, τουτέστι ὅλα ὁμοῦ σύμμικτα 15 ἐψήσας.

550. Ἄλλοτε δὲ σπέραδος· κνίδος σπέρμα καὶ ὀρόβου ἄλευρον κελύει κόψαντα δίδουσι πιεῖν, μετὰ τίνος δ' οὐκ εἴρηκεν. Μυλοεργεῖ ἀντὶ τοῦ τῷ ὑπὸ μύλης κατεργασθέντι ἀλεύρῳ τοῦ ὀρόβου ξηραίνειν καὶ φρύνειν, καὶ τὰ ἐξῆς.

20 552. Ἐφαλέην ἦτοι ἠψημένην, ξηρανθεῖσαν ὑφ' ἡλίου, καὶ αὐτὴν δὲ τὴν κνίδην ἔψων πότιζε μίσγων ἀλεύρῳ ὀρόβου ἢ καὶ κριθίνῳ ἀλεύρῳ μετ' ἑλαίου.

555. Χαλβανόσσσα· καὶ ἡ ἡγνίνη καὶ μέλι καὶ ῥίζα χαλβάνης καὶ ὠὰ χελώνης· δίδουσι κελύει ἐψηθέντα ἐπ' ἀνθρώπων.

25 556. Ἀλθαίνει καὶ γέντα· ἐν ἄλλῳ οὕτως· ἀλθαίνει τότε ἔνερθε πυρὸς ξαφλεγιοῦ κεραίης· τὸ γὰρ ἔνερθε πυρὸς ξαφλεγιοῦ κεραίης τὸ ἄγαν σφοδρῶς ἐν τῇ σποδίᾳ τοῦ κερατος ἐψηθῆναι τὰντα δηλοῖ· κεραία γὰρ λέγεται τὸ ἄκρον καὶ ἔσχατον, ἡ χαλβάνη δ' ὁπὸς ἐστὶν ἐκ τῆς ῥίζης τῶν πανάκων πεπηγμένος.

30 557. Ἄλσιο· θαλασσίον ἢ ἐνυθρον.

558. Ταχινῆσιν· γράφεται ἢ τ' ἄκρησι διαπλώει. Πτερύγεσι δ' ἀντὶ τοῦ ποσὶν· τούτοις γὰρ ἐπινίχεται.

559. Οὐρείης ἡ χειρσαίης χελώνης, ἢ ὀρεινῆς.

560. Αὐδήσσαν δὲ διὰ τὴν λύραν, ἣν ἐποίησε τῷ Ἀπόλλωνι ἀντὶ 35 τῶν βοῶν· μισθωτὸς γὰρ ὢν Ἀδμήτου ὁ Ἀπόλλων ἐβόσκειν αὐτοῦ τὰς βόας οὓς ἐκλεψεν ὁ Ἑρμῆς, καὶ φωραθεὶς ἔδωκεν αὐτῷ ἀντίλυτρον τὴν κιθάραν τὴν ἐκ τῆς χελώνης αὐτῷ κατεσκευασμένην, τὴν λεγομένην χέλυν, ὅθεν καὶ λύρα ἐκλήθη, οἶονεὶ λύτρα τις οὖσα ὑπὲρ τῶν βοῶν. Κυτισσημόμου δ' ἐπιθὶ χελώνης εἶδη δύο, ὄρειον καὶ θαλάσσιον, 40 ὡν αἱ ὀρεῖναι χελῶναι ὑπ' ἀνέμων πληροῦνται, ὥσπερ αἱ ὄρνυγες· ἡ τῆς ἐν κύνινω διατριβούσης, κύτινοι δ' αἱ ἐξανθῆσαις τῶν ῥοιῶν.

562. Χέλειον ἀντὶ τοῦ ὄστρακον ποικίλον. Καὶ ἀγκῶνας δύο ἦτοι κανόνας, ὅθεν δίδονται αἱ νευραί. Καὶ πέζαις τοῖς ὤμοις· τοῖς ὤμοις φησὶ τοῦ ὄστράκου αὐτῆς δύο παρέθηκε πῆγματα, α φησὶν 45 ἀγκῶνας.

563. Γερύνων δὲ, βατράχων. Καὶ λαιδρὸν τοῖς ἀναιδεῖς διὰ τὸ

βοῶν αἰὲ τῇ φωνῇ τραχυτέρῃ. Λαμάσαιο, ἐφήσειας. Τοκῆας τῶν γερύνων φησὶ, τουτέστι τῶν μικρῶν βατράχων, τοὺς ἀναιδεῖς. Πράσων ἢ ῥίξας ἡρύγγου, ὃ ἐστὶν εἶδος βοτάνης, προσπασσῶν ἀμμωνακὸν καὶ χορτάσας, ὑγιαίνει τὸν κάμνοντα. Ἄλλως· χύτρω σκαμμώνιον· τοῦτοίς εἰ κορέσῃς τὸν ἄνθρωπον, καὶ θανάτου πλησίον ἔλθόντα σώσεις. 5

567. Φρύνοιο· περὶ φρύνου διαλέγεται, ὅς ἐστι βατράχου εἶδος, εἰς δὲ τὸ τέλειον λόγον προσληπτέον τὸ τίς, ἔνιοι δ' ἀγνοοῦντες γράφουσι μετὰ τοῦ ς, δύσφημον ποιοῦντες τὸν λόγον· δυο οὖν γένη εἰσὶ βατράχων, χειμερινοὶ τε καὶ θερινοί, οἱ δὲ χειμερινοὶ ἄφωνοι καὶ θανάσιμοι. Ἡ οὕτως· φρύνου ἀντὶ τοῦ φωνητικοῦ· εἰσὶ γὰρ καὶ κωφοὶ 10 καὶ ἄφωνοι, ὧν πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἶπε φρύνον, τουτέστι φωνητικοῦ, οἷονε φώνοιο, ἐστὶ δὲ καὶ ἐμπερής βατράχῳ, ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς μείζονας ἔχει, ταῖς ῥίξαις δὲ τῶν καλῶν ἢ τῶν θάμνων προσκάθεται ὁ φρύνος. Θεριομένον δὲ τουτέστιν ἐν θέρει κατεσκευασμένου εἰς δηλητήριον· τὴν ἐπιφάνειαν γὰρ τοῦ δέρματος κεντοῦντες ποιοῦσι 15 τραυματίαν, εἴτα τὸν ἰχῶρα τούτου λαβόντες μίσχοναι βρώσει ἢ πόσει, καὶ οὕτω διδόντες ἀναιροῦσιν· ὁμογενὴ δὲ τὰ ζῷά εἰσιν, ὃ δὲ κωφὸς βάτραχος ἐστίν, ἀλλ' οὐ φρύνος.

568. Κωφοῖο λαχειδέος· τοῦ ἄφωνου καὶ δασέος.

569. Προσφύεται δὲ, οὐ προσκάθεται. Καὶ μορόεις ὁ κακο- 20 ποῖος, ἥρουν ὁ μόρον ἄγων. Καὶ λιχμώμενος ἔρσην ἀντὶ τοῦ ζητῶν ἢ λείχων τὴν δρῶσον.

570. Καὶ θερόεις· ἐξ οὗ τῷ θέρει κατασκευάζεται δηλητήριον. Λαχειδέος δασέος, ὡς οἱ πρὶν ἐξηγησάμενοι φασιν, ἢ, ὡς οἴεται ὁ Τζέτζης, πρᾶσιζοντας, λαχανοειδέος, καὶ ἐν συγκοπῇ λαχειδέος. Ἄλ- 25 λως· λαχειδέος τοῦ δασέος· ἢ μικροῦ, ἐὰν ἐλαχειδέος. Τῶν ἡτο θερόεις· ἀνέστρεψεν ἐπὶ τὸν φρύνον· θερόεις γὰρ οὗτος, ἐπεὶ τῇ θερίῃ τὸ ἀπ' αὐτοῦ φάρμακον συντίθεται, ὃ δυναμικώτερόν ἐστιν. Ἡ ἔτι καὶ κωφοῖο· μεταβέβηκε ἀπὸ τοῦ φρύνου ἐπὶ τὸν βατράχον, ἐπεὶ ὁμογενὴ τὰ ζῷά εἰσιν· ὁ γὰρ κωφὸς βάτραχος ἐστίν, ἀλλ' οὐ φρύνος, δύο 30 δὲ γένη τῶν βατράχων, καὶ ὁ μὲν φθεγγόμενος ἀβλαβής, ὁ δὲ κωφὸς θανάσιμος. Ἄγει δὲ χλύον· δηλονότι τῷ φαρμακευομένῳ. Θάψου· ὅτι οἱ φαρμακευθέντες ὥχροι γίνονται, ὅτι δ' οὐ πᾶς βάτραχος ἐπιτήδειος, ἀλλ' ὁ ἐν θερμοτέροις διατρίβων τόποις, καὶ Ἀπολλόδωρος φησιν· τὴν αὐτὴν δὲ πόσιν ἀπ' οἶνου δοτέον· ἢ δὲ θάψος ἐστὶν εἶδος βο- 35 τάνης χλωρᾶς, ἣ προσεικάζει τὴν χροιάν τοῦ κάμνοντος, τὸ δ' ἀσθμα αὐτοῦ ἀθρόον συναγεται, καὶ ἡ ἀναπνοὴ δυσώδης ἐστίν.

575. Καὶ τε σπλὴν· καὶ ὁ τῆς λιμναίης καὶ πολυλάλου φρύνης σπλὴν, τῆς βοώσης κατ' ἀρχὴν τοῦ ἱεροῦ, τὸ κακὸν βάρος τοῦ ὀλιθίου ἐκείνου φαρμάκου, τοῦτο γὰρ λείπει, ἤρκεσεν, ἐβροήθησε, τῷ κάμνοντι 40 βρωθεὶς ὅπως.

577. Θυμάρμενον δ' εἶαρ τὸ θυμηρέστατον, τὸ τῇ ψυχῇ ἡρμωμένον.

578. Αὐτὰρ ὄγ' ἄφθογγος· οὗτος δὲ κέρβερος καλεῖται, ἄφθογ-

γος ὦν· ἐνταῦθα γὰρ περὶ τοῦ ἀλάλου φρύου διαλαμβάνει, ἐπειδὴ
 ἀνω περὶ τοῦ εὐλάλου εἴπιν.

580. Ἄλλοτε δ' ὑγραίνει· φησὶν οὕτω, τοῦτέστιν ἀρόνους κατα-
 σκευάζει τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας διὰ τὸ ἐπιπολὺν ἐξηγραινέσθαι
 5 τὸ σπέρμα, ὥστ' ἐκ τοῦ αὐτομάτου ῥεῖν· ἀρόνους φησὶ τοὺς πίνοντας
 γίνεσθαι διὰ τὸ διαλύεσθαι τὸ σῶμα καὶ ῥωῶδες γίνεσθαι. Χολόεν
 στόμα· χολαῖς ὑγραίνει τὸ στόμα, τοῦτέστι χολῆς ἀποπληροῖ.

581. Καρδιόοντα· ἦτοι τὴν καρδίαν ἀλγούντα.

582. Καὶ κατικμάζων ἀντὶ τοῦ κατασταζειν ποιῶν ἄνευ γονῆς.

10 583. Σκεδάων γνίουσιν ἀντὶ τοῦ σκορπίζων τὸν σπόρον τοῖς
 μέλεσιν ἀποτελεῖ ἀρόνους τοὺς φαρμακευθέντας, κἂν τ' ἀνὴρ ἢ, κἂν
 τε γυνή.

584. Ἀφυσγετὸν δ' ἀντὶ τοῦ πολὺν, δαψιλὲς, ἀφύσιμον καὶ
 ἀρύσιμον.

15 586. Ἢ ἐκίδου· δεῖ δ' αὐτόν φησιν ἐν πύθω διθυρῶν ἐντεθέντα
 ξηροπυρίαν λαμβάνειν, ὥσπερ οἱ ὕδρωπικοι. Ἐναλθῇ ἥρουν τὸν θε-
 ραπείας ἐπιδιδόμενον· γράφεται καὶ ἀναλθῇ.

587. Θερμάσαιο ἀντὶ τοῦ θέρμανον. Νήχυτον ἰδρῶ, τοῦτέστιν
 ἐν ἰδρώσει τὸν νήχυτον, οἶονεῖ τὸν πολύχυτον, τὸν πολὺν ἰδρώτα.

20 588. Αὐξηρῶν, ἦτοι τῶν μεγάλων· γράφεται καὶ οὕτως· ἡ ξη-
 ρῶν· τῶν αὐχμηρῶν· Πραξαγόρας δὲ φησὶ τὸ χλωρὸν τῶν καλαμῶν
 ἐσθιόμενον ἀφελίμον ὑπάρχειν τοῖς ὑπὸ φρύων πεφαρμακευμένοις.

589. Οἶνω ἐπεγχεράσαιο· τῷ οἶνῳ φησὶν, ἐν ᾧ τὰ ἀποβρέγματα
 τῶν ῥιζῶν τῶν καλαμῶν εἰσὶν, ἢ τοῦ κυτρίου.

25 590 seq. Τρίβοις πανάπαστον· ἀνάτριψαι αὐτὸν νῆστιν. Ὅποτε-
 ροφε· οἰκίε ἐν ταῖς τῷ νκαλάμων ῥίζαις, ἢ ἐτράφη ὑπὸ λίμνην. Οἰκίη,
 ἥρουν ἐκάστη οἰκειουμένη αὐτοῖς. Ἐρπιτα νήχει· τοὺς μικροὺς βατρα-
 χους λέγει, βατράχων δ' εἶδη δύο, τὸ μὲν κρακτικόν, τὸ δ' ἄφωνον,
 ἀμφοτέρω δὲ θανάσιμα, ἢ δὲ φαρμακεία ἢ διὰ τῶν βατράχων γινομένην

30 ἐστὶν αὕτη· λαμβάνουσι καὶ κατακιντοῦσιν ὅλον τὸ σῶμα, φυλασσόμε-
 νοι κατὰ βαθὺς ποιεῖσθαι τὰ κεντήματα, αὐτὴν δὲ μόνην παίοντες
 τὴν ἐπιφανειαν τῆς σαρκὸς, καὶ εἰς ἀπίσσωτον σταμνίον βάλλοντες μι-
 κρὸν ὕδωρ ἐπιρραίνοντες, καὶ τὸ ἀπορρεῖον τούτου συμμίσχουσι βρωτῷ
 ἢ ποτῷ καὶ οὕτως ἀναιροῦσιν. Νήχει ἀντὶ τοῦ περιπατεῖ· δύο δ' εἶδη

35 κυτρίου ἀρσενικόν τε καὶ θηλυκόν, φιλόζων δ' αὐτὸ φησὶ διὰ τὴν
 ῥίζαν ἔχειν στεριωπάτην. Τρίβοις· περιπάτοις ἀναγκάζει αὐτὸν χρη-
 σθαι μακροῖς, μῆτε βρωτὸν, μῆτε ποτὸν προσφέροντα, ξηραίνοντα δὲ
 τὸ σῶμα, ἵνα κατισχνωθῇ. Καὶ κατατρύσαιο δὲ γνῖα ἀντὶ τοῦ κα-
 τίσχνωσον αὐτοῦ τὰ μέλη.

40 594. Ἐχθομένη δὲ σε· καὶ τῆς λιθαργύρου τὸ πόμα θανάσιμόν
 ἐστι, μάλιστα δ' οἱ περὶ Ἀπολλόδωρον αὐτὸ φασὶ δίδοσθαι μετὰ φα-
 κοῦ ἢ πισσίου ἢ πλακούντος· διὰ τοῦτο γὰρ λανθάνει ὁμοχρῶν· φησὶ
 δὲ τοῖς ἐνιγκαμένοις παρέσθαι βάρος κατὰ τῆς κοιλίας, μετὰ δὲ τὴν
 μέσην αὐτὴν πνεύματα βορβορῶντα ἀνιλεῖσθαι, τὰ δὲ μέλη πίμπρα-
 45 σθαι, τὴν δὲ χροιάν τοικέναι μολίβδῳ.

596. Πνέυματ' ἀνειλίσσοντα, ἤγουν ἐμπνευματοὶ παραπλησίως στρόφω ἢ εἰλέγγω.

597. Εἰλέγγωιο δυσαλθέως· τῆς κοιλοστροφίας φησίν.

599. Οὐ μὴν τῶν οὖρων· γράφεται καὶ οὐ μὲν τῶν γ' οὖρων ἀντὶ τοῦ τῷ κακωθέντι ὑπὸ τοῦ λιθαργύρου καὶ οὕτω καὶ ἡ τῶν οὖρων 5 ῥύσις κατέχεται, τὰ δὲ μόρια πίμπραται.

600. Καὶ τὸ εἰδῆνατο χοροῖν ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθῆ.

601. Τῷ δ' ὅτε μὲν· δυο ὀβολοὺς σμύρνης.

602. Ἄλλοτε οὖρειον, ὃ ἐστὶν ὀρεινὴν ὑπέρεικον, ἄλλοτε ὀρμῖ- 10 νιον, ἐστὶ δ' εἶδος βοτάνης, ἄλλοτε ὑσώπου κλάδους.

604. Κράδην τὴν ἀργίαν συκὴν. Σπέραδός τε σελίνου· τοῦ ὀρεο- σελίνου καλουμένου· φυτὸν γὰρ τοιοῦτόν ἐστι διουρητικόν.

605. Ἰσθμίων· ἡ ἱστορία εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῦ ἀγῶνος τοῦ Μελικέρτου. Σισυφίδαι δ' οἱ Κορίνθιοι· ἀγεται δὲ τῷ Μελικέρτῳ ὁ Ἰσθμιακὸς ἀγὼν, ἐν ᾧ ὁ στέφανος ἦν πρότερον τοῖς νικῶσιν ἀπὸ σε- 15 λίνου, ὅστερον δ' ἀπὸ πίτυος, γίνεσθαι δὲ φασιν ἐπὶ Σίνιδι, τὸν Θη- σία διαθεῖναι, οἱ δὲ Ποσειδῶνι τῷ πατρὶ ῥῳ θεῷ τελεῖσθαι, οἱ πλεί- στοι δὲ φασὶ τελεῖσθαι τῷ Μελικέρτῳ.

607. Ρυσίμφ· καὶ γὰρ ῥύσιμόν ἐστιν εἶδος βοτάνης, ἰδίως δ' αὐτὸ εἶρηκε χωρὶς τοῦ ε, ὃ τινες πῆγανόν φασιν. Ἐνομηρέα δ' ἀντὶ 20 τοῦ ὁμοῦ μῖζας.

609. Κύπρου· οἱ μὲν εἶδος φυτοῦ τὴν κύπρον φασίν, οἱ δὲ τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα· καὶ τῆς κύπρου φησὶ τὰ νεοανθῆ βλαστεία, καὶ τοὺς τῆς σίδης ἦτοι τῆς ῥοιᾶς.

610. Κυτίνοιο τὸν ἀνθήμονα καρπὸν μετ' οἶνου τρίψας παράσχε 25 αὐτῷ πιεῖν· κύτινόν φασὶ τὸ ἀνθος τῆς ῥοιᾶς, ὅπερ ἀνθήθην ῥοία γίνεται.

611. Μὴ μὲν δὴ σμίλον· ἡ σμίλος φυτὸν ἐστὶν ἑλάτῃ ὅμοιον· διὸ καὶ ἑλατηίδα εἶπε· περὶ δὲ τῆς σμίλου φησὶν Ἀνδρέας περὶ Αἰτω- λίαν πληθύνειν, καὶ τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῷ ἀποθνήσκειν, ὁ δὲ Θεόφραστος (II. P. III. 10, § 2) περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἶρη- 30 κεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ λόφουρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει, λόφουρα δ' εἰσὶ βόες, ἡμίονοι. Καλλίμαχος δέ·

ἐρπετὰ, τῶν αἰεὶ τεθράφαται λοφιαί.

612. Οἰταῖην· τὴν οἶτου αἰτίαν γινομένην, ἢ τὴν ἐν Οἶτῃ φνο- μένην, ὅρει τῆς Αἰτωλίας. 35

613. Χαλικοτερίη ἀντὶ τοῦ ἀκρατοτέρα πόσις οἶνου πολλὴ πα- ραχρῆμα ἴασαιτο.

616. Τὰ μὲν οὖν Νίκανδρος, ἦτοι καὶ ταῦτα μὲν ὁ Νίκανδρος τῇ ἰδίᾳ κατέθετο βίβλῳ τὰ ἐπίπονα καὶ φαρμακάδῃ ἐκάστῳ ἀνδρὶ τὰ ἐκ τοῦ μύκητος, λέγει δὲ τὸ γινόμενα ἢ τὰ μύκητος, ὃ ἐστὶ τὰ δηλη- 40 τήρια. Ἄλλως· παρ' ἀνέρι, ἢ παρὰ πρὸς τὸ κατέθετο, ἢ ἡ παρακα- τέθετο ἀνδρὶ ἐκάστῳ· ἐν τῇ ἰδίᾳ βίβλῳ μοχθήεντα ἀντὶ τοῦ ἐπίπονα. Ἡ οὕτως· τῷ ἐπὶ φαρμάκῳ μύκητι κακοπαθοῦντι ἀνθρώπῳ· ταῦτα γὰρ βοηθήματα ἐν τῇ ἰδίᾳ βίβλῳ κατέθετο.

618. Πρὸς δὲ τί σοι· πρὸς δὲ τούτοις φησὶ βοηθεῖ καὶ ἥστινος 45 τοὺς κλώνας ἐμίσησεν ἢ Δίκτυννα, λέγει δὲ περὶ τῆς μυρσίνης· φησὶ

γάρ· αὐτὴν ἡ Δίκτυννα μισεῖ, καὶ μόνη αὕτη ἡ μυρσίνη τῆς Ἰμβρα-
σίας Ἦρας οὐκ ὑπεδέξατο τὸ στέφος, τουτέστιν οὐκ ἐγένετο στέφος τῆς
Ἰμβρασίας Ἦρας, διότι κάλλους ἔνεκεν εἰς ἔριν διηγήθησαν αἱ ἀθα-
νατοὶ θεαί, ὅτι τὴν Κύπριν ἐκόσμησεν αὕτη ἡ μυρσίνη.

- 5 621. Ἰδαίοισιν· ἐν τοῖς τῆς Ἰδῆς, ἐν τοῖς κατὰ Τροίαν ὄρεσιν.
Ἄλλως· καὶ ἡ μυρσίνη φησὶ βοηθεῖ, ἥς τοὺς κλώνας ἐμίσησεν ἡ Δί-
κτυννα, καὶ μόνη οὐκ ἐδέξατο τὸ τῆς Ἰμβρασίας Ἦρας στέφος, ὅτι τὴν
Ἀφροδίτην ἐκόσμησεν, ὅτε περὶ κάλλους αἱ ἀθάνατοὶ ἤρισαν θεαί. Ἡ
οὕτως· τὴν Ἰδὴν ἐκόσμησεν αἱ θεοὶ τοῖς ἀνθεσι τῶν βοτανῶν, καὶ ταῖς
10 λόχμας, ἔνθα διὰ κάλλους εἰς ἀμίλλαν κριθισόμεναι παρεγένοντο.
Δίκτυννα δὲ καὶ ἡ Ἀρτεμις λέγεται. Καὶ τὸ τέης, ἥστινος ἐμίσησεν.

622. Τῆς σύγ' ἀπ' εὐνύδροιο νάπης· ταύτης οὖν φησι τῆς μυρσί-
νης τὸ εὐανθὲς ὄφελος· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς ὠφέλιμος· ἴσθι τοῖς πά-
σχουσιν, ὃ ἔστι τὸν καρπὸν τὸν πορφυροῦν, τὸν συνανύξοντα ταῖς χει-
15 μεριναῖς νυξίν, οἷονεὶ τῷ ἔαρι, ἢ τὸν συνανύξοντα ταῖς χειμεριναῖς
πνοαῖς ἢ ἡμέραις· μάλλον γὰρ τῷ χειμῶνι ἀνθεῖν τοῦτόν φησι τὸν καρ-
πὸν, ἀπὸ τῆς εὐνύδρου νάπης λαβὼν, καὶ θαλασθέντα ταῖς τοῦ ἡλίου
ἀκτῖσι λειώσας, τουτέστι ξηρανθέντα λειώσας, καὶ τὸν χυλὸν δι' ὀνό-
νης ἢ κυρτίδος ἐκπίεσας δίδου κοτύλῃν τῷ μέτρῳ πεπληρωμένην ἐν
20 κυάθῳ, ἢ καὶ κοτύλῃς πλείον. Εὐανθὲς· τὸ εὐανθὲς ὄφελος.

624. Καὶ ἡελίοιο βολῆς, ἥτοι ταῖς ἀκτῖσιν.

625. Καὶ σχοινίδι κύρτῃ· τῇ ἐκ σχοίνου πεποιημένῃ.

627. Ὀνήμιον· ὠφέλιμον.

628. Καὶ ἄρκιον βοηθητικὸν καὶ ὠφελιμώτατον.

- 25 629. Ὑμνοπόλοιο· τοῦ ἐν τοῖς ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς καὶ ποιήμασιν
ἀναστρεφόμενου, τουτέστι ποιητοῦ· ἐν τῷ μεμνησθαι τοίνυν ἡμῶν τὸν
νόμον φυλάσσοις τοῦ ξενίου Διός· μνηστὴν γὰρ ἀντὶ τοῦ μνείαν.

YAG

454,980

Horazens Episteln. Erstes Buch. Lateinisch und deutsch mit Erläuterungen von Ludw. Diederlein. gr. 8. 1856. geh. 1 Thlr. 10 Ngr.

Jahrbücher, neue, für Philologie und Paedagogik. Begründet von M. Johann Christian Jahn. Gegenwärtig herausgegeben von R. Klotz, R. Ditsch und Alfred Fleckelsen. Erscheint seit 1826. Jährlich in 12 Heften. Preis 9 Thlr.

Dazu als Supplement:

Archiv für Philologie und Paedagogik. Herausgegeben von R. Klotz und R. Ditsch. In Bänden von 4 zwanglos erscheinenden Heften. Im Ganzen 10 Bände. Preis eines Bandes 2 Thlr. 20 Ngr.

Ferner:

Jahrbücher für classische Philologie. Herausgeg. von A. Fleckelsen. Supplemente. Neue Folge. Erster Band. gr. 8. 1855. geh. 1. Heft 16 Ngr. II. Heft 20 Ngr.

Einige noch vorhandene vollständige Exemplare der Jahrbücher f. Philologie mit den Supplementebänden (von 1826 bis December 1852) im Ladenpreise von circa 300 Thlr. liefere ich für 60 Thlr. baar pr. Exempl.

Naevii, C., de bello Punico reliquiae. Ex recensione Ioannis Vahleni. gr. 4. 1854. geh. 12 Ngr.

Mommsen, Aug., Beiträge zur griechischen Zeitrechnung. gr. 8. 1836. geh. 15 Ngr.

Prisciani inst. gramm. libri ed. Hertz, s. unter Grammatici Latini.

Ross, Ludwig, archäologische Aufsätze. Erste Sammlung: Griechische Gräber — Ausgrabungsberichte aus Athen — zur Kunstgeschichte und Topographie von Athen und Attika. Mit 8 farbigen und sechs schwarzen Tafeln und einigen Holzschnitten. gr. 8. 1855. geh. 4 Thlr.

— eine alte lokrische Inschrift von Chaleion oder Oeantheia, mit den Bemerkungen von J. N. Ockenmides. Mit 1 lithogr. Tafel. gr. 8. 1854. geh. 15 Ngr.

Roszbach, Aug., und R. Westphal, Metrik der griechischen Dramatiker und Lyriker nebst den begleitenden musischen Künsten. Erster Theil: Griechische Rhythmik.

Auch unter dem Titel:

Roszbach, Aug., Griechische Rhythmik. gr. 8. 1854. geh. 1½ Thlr.

Salustii, C., Crispi Catilinae et Iugurthae. Altorum suisque notis illustravit Rudolphus Ditsch. Vol. I. CATILINA. 1 Thlr. Vol. II. IUGURTHA. 1 Thlr. 15 Ngr.

Salustii, C., Crispi opera quae supersunt. Ad fidem codicum manu scriptorum recensuit, cum selectis Cortii notis suisque commentariis edidit, indicem accuratum adiecit Fredericus Kritzus, professor Erfurtensis. Vol. III. Historiarum fragmenta continens.

Auch unter dem Titel:

— **Historiarum fragmenta. Pleniora, emendatiora et novo ordine disposita suisque commentariis illustrata edidit et indicem accuratum adiecit Fredericus Kritzus. Accedit rodici Vallengii et Palimpsesti Taleiani exemplum lapidi inscriptum.** 1853. gr. 8. geh. 3 Thlr.

Senecae Romanorum poesis fragmenta recensuit Otto Ribbeck. 2 voll. gr. 8. geh. 6 Thlr.

Vol. I. Tragicorum reliquiae 3 Thlr. Vol. II. Comicorum reliquiae 3 Thlr.

Sophoclis tragoediae. Graeco et Latine. Ex recensione Guili. Dindorff. 2 voll. 8. 1850. 2 Thlr. 10 Ngr. Auch jedes Stück einzeln à 7½ Ngr.

Struve, Caroli Ludovici, directoris quondam Gymnasii Urbici Regimontani, opuscula selecta edidit Iacobus Theoborus Stadte. 2 voll. gr. 8. 1854. geh. 5 Thlr.

Susemihl, Dr. Franz, die genetische Entwicklung der platonischen Philosophie einleitend dargestellt. Erster Theil. gr. 8. 1855. geh. 3 Thlr.

Tragicorum Latiorum reliquiae. Recensuit Otto Ribbeck. 1852, gr. 8. geh. 3 Thlr.

Tragicorum Graecorum fragmenta. Recensuit Augustus Nauck. gr. 8. 1856. geh. 3½ Thlr.

Das classische Alterthum in der Gegenwart. Eine geschichtliche Betrachtung von Dr. Wilh. Heesst. 8. 1852. geh. Preis 1 Thlr.

Zur Geschichte der auswärtigen Politik Sparta's im Zeitalter des peloponnesischen Kriegs. Von Dr. Wilh. Heesst. 1. 8. 1853. geh. 12 Ngr.

Demnächst werden erscheinen

- Aristophanis nubes.** Mit kritisch und exegesischen Anmerkungen von W. S. TAYLOR.
Bambergeri, F., opuscula philologica maxime poetum Aeschyli. gr. 8.
Bucolicorum Graecorum rhapsodiae edidit H. L. ANGER. Teubneri selecta.
Carthus, Georg, Grundzüge der griechischen Etymologie. Ein Band von 360 Seiten.
 30 Bogen. gr. 8.
Grammatici Latini ex recensione Henrici Keilii. Vol. I. Pars I. *Charistius*
institutions grammaticae, rec. H. Keil.
Grote, G., Griechische Mythologie und Antiquitäten. Uebersetzt von Dr. Th. Vossius.
 3 Bde. gr. 8.
H. Horatii Flacci sermonum libri duo. Edidit H. KIRCHGER. Vol. II. Pars 2., continens
 W. S. TAYLOR.
Hosbach, Aug., Griechische Metrik. gr. 8.
Schaefer, Arnold, Demosthenes und seine Zeit. 1. u. II. Band.
Susemihl, Dr. Fr., die genetische Entwicklung der Platonischen Philosophie an
leitend dargestellt. Zweiter Theil. gr. 8.
Vergilii carmina. Remouit, apponit notam et praefationem adiectit opus
 REBERTI. gr. 8.

**Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum
 Teubneriana.**

Solchen sind neu erschienen:

- Horaticorum Graecorum Theoresi** Blandi Moxoni scholiae inaedificatae continens
 (edidit) R. ENCHIT E. L. ANGER. 8. 160 Seiten. 1 Ngr.
Homeri Odyssea. Fidei vultus in diebus. Editio quarta correctior. Teu-
 bneri selecta. M. L. ANGER. Scholia dissertationes 108 Seiten. 18 Ngr.
 Auf halbespag. mit breitem Rande 1 Theil 7 1/2 Ngr.
 2 Theile in 2 Abtheilungen ohne die Dissertationen von Scholia
 Pars I. Rhoepe I—XI 1 1/2 Ngr.
 Pars II. „ XII—XXIV 1 1/2 Ngr.
Josephi Flavii, operum omnia in ITHANERKE BRESCHKE recensione. Vol. III. Pars V. 13
 (Neben) 160 Seiten 18 Ngr. Velpaper 27 Ngr.
Plini, C., (edidit) Moxoni in diebus. Vol. XXXII. Rhoepe VI. 160 Seiten 18 Ngr.
Plutini, opera. x continens A. L. ANGER. Vol. II. 27 Ngr. Velpaper
 1 Theil 18 Ngr.
Rhetores Graeci ex recensione L. R. SPERD. Vol. II. 180 Seiten. 1 Theil
 18 Ngr. 1 Theil 18 Ngr.

Ein vollständiges Verzeichniss unserer philologischen und Schul-
 literatur liegt bei allen Buchhandlungen gratis zur Hand.

Verlag von Teubner Verlag.

B. G. Teubner.

